Liễu Tàng Dương

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 1

Tình huynh đệ xuất hiện rạn nứt

Những gợn nhỏ khởi phát phong ba

Vũ Hán thành từ lâu vẫn vang danh là một trấn thành không chỉ rộng lớn mà còn đông đúc dân cư, thế nên vừa sầm uất vừa có những sinh hoạt thịnh vượng, người qua kẻ lại lúc nào cũng tấp nập và nhộn nhịp, vui như trẩy hội.

Hòa lẫn vào dòng người đang trôi chảy ngược xuôi là một nhóm gồm năm nhân vật. Tất cả đều mang vẻ mặt bình thản, tỏ ra không kinh ngạc cũng không dễ bị bầu khí náo nhiệt của trấn thành cuốn hút sự chú tâm của họ.

Nhưng không phải cả năm nhân vật đều như thế cả. Bởi trong nhóm của họ vẫn có một người cứ luôn háo hức nhìn quanh. Và điều này kỳ thực không khó giải thích một khi người đó không chỉ có niên kỷ quá trẻ - chỉ độ mười bảy mười tám tuổi là nhiều, mà gã còn là một nhân vật như thể mới lần đầu được đặt chân vào một nơi đông đảo

như thế này.
Và đang khi gã vẫn còn háo hức nhìn đó đây, chợt có một bàn tay khe vỗ nhẹ vào vai gã :
- Triệu sư đệ dù vui mừng hoặc phấn khích thế mấy cũng đừng nhìn chằm chằm vào mọi người như vậy. Há lẽ Triệu sư đệ không biết nếu bị người khác nhìn tương tự, bản thân Triệu sư đệ cũng phần nào khó chịu sao?
Cái vỗ vai làm gã họ triệu giật mình. Nhưng khi nhìn lại, nhận ra đấy chỉ là cử chỉ của một người chung nhóm, gã ngượng ngập mỉm cười :
- Đệ cũng nhận thức điều này. Nhưng vì đây là lần đầu tiên đặt chân đến một nơi phồn hoa đô hội như thế này, đệ không thể cưỡng lại những thôi thúc, muốn tận mắt nhìn khắp xung quanh.
Nhân vật đó phá lên cười, đồng thời còn đưa mắt nhìn ba nhân vật vẫn đi chung nhóm và bảo :
- Cũng chẳng thể trách Triệu sư đệ đúng không? Vì trước kia, ai trong chúng ta lại không như vậy, lần đầu được sư phụ cho phép rời sư môn, bắt đầu một cuộc sống hành tẩu trên giang hồ, do ước mong sớm được ra tay hiệp nghĩa nên lúc nào cũng háo hức nhìn quanh, như thể chỉ chờ có một sự bất bằng nào đó xuất hiện là lập tức can thiệp ngay. Triệu sư đệ đã ở với chúng ta được bốn năm và niên kỷ hiện nay chỉ mới mười bảy, vậy thì có thể bảo đây là lần đầu tiên trong đời của Triệu sư đệ mới được cùng chúng ta đặt chân đến Vũ Hán thành. Ta nói đúng đúng không, Triệu sư đệ?
Gã họ Triệu càng thêm ngượng, có lẽ vì thế nên đỏ mặt cúi đầu xuống :
- Quách đại sư huynh xin đừng cười đệ nữa. Nếu không...

Nhân vật được gã họ Triệu gọi là Quách đại sư huynh chợt một lần nữa vỗ vào vai gã :

- Nếu không, Triệu sư đệ sẽ chẳng còn hứng thú đi cùng bọn ta chứ gì? Thế ai bảo Triệu sư đệ cứ nằng nặc đòi được đi chung nhóm với bọn ta? Sao không đi với Trang nhị sư đệ, hoặc đi cùng Liên tam sư muội?

Câu hỏi này làm gã họ Triệu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Quách đại sư huynh :

- Quách đại sư huynh là nhân vật được đệ ngưỡng mộ nhất trong số mười lăm đệ tử đã được sư phụ thu nhận trước đệ. Phải chăng ý của Quách đại sư huynh là miễn cưỡng khi thuận tình cho đệ đi cùng? Và nếu vậy, đệ không chỉ gây phiền toái cho mọi người trong chuyến đi này, mà có lẽ bản thân đệ đã từng lần nào đó vô tình đắc tội với chính đại sư huynh chăng?

Quách đại sư huynh nghiêm mặt nhìn gã, cho dù đôi chân vẫn cùng bước đi với cả nhóm gồm năm nhân vật, tiếp tục hòa lẫn vào dòng người tấp nập ngược xuôi trên khắp nẻo đường của trấn thành :

- Có phải đấy là lời thật tâm của Triệu sư đệ, rằng kỳ thực chỉ vì ngưỡng mộ nên quyết định cùng đồng hành với Quách Phú Dĩ ta trong chuyến đi lần này?

Gã họ Triệu vẫn đang nhìn Quách Phú Dĩ đại sự huynh. Nhưng lúc gã toan đáp thì bất chợt gã đổi giọng, nạt khẽ :

- Thật hèn hạ cho phường vô đạo xấu xa đê tiện. Hừ!

Quách Phú Dĩ tái mặt, chực phát tác. Nào ngờ chính lúc đó gã họ Triệu bỗng xoay người và bước băng băng qua phía bên kia đường, hung hăng cắt ngang ngay trước mặt của rất nhiều người đang xuôi ngược, ngược xuôi.

Những nhân vật cùng nhóm với gã lập tức nhìn theo. Sau đó, bằng những cử chỉ kín đáo là lấy mắt ra hiệu cho nhau, bọn họ cũng vội bước theo gã họ Triệu, vô tình cùng tạo nên một ít rối loạn cho dòng người đông đảo vẫn tiếp tục xuôi ngược.

Đi băng băng ở phía trước gã họ Triệu là một nhân vật có y phục nhầu bẩn. Và chính nhân vật này như chính là đối tượng cho gã họ Triệu bám theo. Bởi nhân vật đó không chỉ có cách di chuyển vừa mờ ám mà còn luôn tìm đủ mọi cơ hội đi len lỏi vào bất kỳ chỗ nào có đông người qua kẻ lại.

Gã họ Triệu cũng di chuyển tương tự và ngày càng thu ngắn khoảng cách giữa gã cùng nhân vật mặc y phục nhầu bẩn.

Đến khi có cơ hội, gã họ Triệu đã vội dấn lên thêm một bước và chộp vào vai đối phương, nạt khẽ :

- Ngươi tưởng có thể thoát dễ thế sao? Hừ!

Nhưng đối phương ngay khi đó cũng có phản ứng thần tốc, là bất ngờ rùn thấp cả hai vai xuống, đồng thời chỉ cần khẽ đảo người thì thoát được chiêu chộp của gã họ Triệu :

- Mau buông. Và cũng đừng can thiệp vào chuyện của ta, trừ phi chính ta đã đắc tội với ngươi.

Vì đã thoát nên nhân vật nọ nhân lúc xoay người cũng kịp thời lẩn nhanh vào một đám đông khác vừa tình cờ bước ùa đến.

Gã họ Triệu tỏ sắc giận, tập tức bám ngay theo đối phương, giọng nói to hơn :

- Nếu để ngươi chỉ là phường trộm đạo lẩn thoát thì Triệu Thái này sao xứng là đệ tử của Huyền Vũ đạo quán danh chấn giang hồ.

Những nhân vật cùng nhóm cùng tiếp tục di chuyển theo gã họ Triệu. Nhờ vậy ai cũng nghe nhân vật mặc y phục nhầu bẩn gần như cố

tình ném lại cho gã họ Triệu một câu :
- Ngươi là đệ tử của đạo quán Huyền Vũ? Nghe oai thật, nhưng liệu đó là oai gì mà ngươi bảo danh chấn giang hồ?
Nhân lúc đối phương phát thoại, Triệu Thái một lần nữa kịp dấn bước và tiếp tục chộp giữ đối phương vào đầu vai :
- Là oai gì cũng được miễn sao không để những kẻ vô sỉ như ngươi tiếp tục tồn tại và giở những trò vô lại chiếm đoạt vật không thuộc về ngươi. Hãy đứng lại nào.
Lần này chiêu chộp của Triệu Thái làm cho đối phương không thể thoát.
Vừa lúc đó Quách Phú Dĩ, đại sư huynh của Triệu Thái kịp bước đến và dừng chân cạnh gã :
- Triệu sư đệ muốn nói y vừa thi thố diệu thủ, khua khoắng và đã đoạt mất hầu bao của ai đó?
Triệu Thái vặn chéo tay, khiến đối phương phải xoay mặt lại, diện đối diện với Triệu Thái và nhóm nhân vật cùng đi vừa bước đến. Đồng thời Triệu Thái gằn giọng quả quyết :
- Chẳng biết có phải diệu thủ hay không, nhưng cung cách y khoắng đồ vật ngay trong người của vị nương nương xiêm y lộng lẫy đằng kia đã bị đệ phát hiện.
Và Triệu Thái đổi giọng, ra lệnh cho kẻ có tội :
- Nhìn ngươi, có lẽ niên kỷ chỉ bằng ta, ắt mới lần đầu thực hiện trò vô lại này. Hãy ngoan ngoãn giao hoàn vật đã lấy cho khổ chủ, ta sẽ niệm tình tha cho ngươi một lần.
Kẻ diệu thủ hãy còn trẻ thật, đến dáng điệu cử chỉ cũng rất lúng túng, làm cho lời phủ nhận không đủ thuyết phục bất kỳ ai :
- Sao ngươi dám vu khống cho ta về điều ta không hề thực hiện?

Đừng nghĩ hễ ngươi là đệ tử của Huyền Vũ đạo quán thì muốn tự tung tự tác như thế nào cũng được à nha.
Bàn tay của Triệu Thái bóp mạnh hơn vào đầu vai đối phương :
- Có phải ngươi chưa thấy quan tài chưa sa lệ? Có biết hậu quả như thế nào không, nếu để ta chỉ rõ chỗ ngươi đã cất giấu vật vừa đánh cắp? Đừng chuốc thêm họa vào thân, trái lại hãy tự giao vật ra thì hơn. Thế nào?
Quách Phú Dĩ đang nhìn chòng chọc vào kẻ đó và bất chợt dịu giọng bảo y :
- Nếu ngươi thật sự đã thi thố diệu thủ và nhất là hiện vẫn đang lưu trữ vật đó ngay bên trong người thì theo ta, ngươi nên ngoan ngoãn và tự ý nhả ra ắt sẽ tốt hơn.
Nhưng đối phương vẫn tìm cách chống chế với sắc giận mỗi lúc một rõ :
- Ta không đánh cắp vật của bất kỳ ai. Và thái độ này của bọn ngươi càng khiến ta thêm khinh thường Huyền Vũ đạo quán.
Triệu Thái động nộ, mắt tóe hung quang, giọng nói như được rít từ kẽ răng :
- Ngươi không có tư cách bình phẩm, càng không được quyền tùy tiện có những lời xúc phạm đến sư môn của ta. Và vì ngươi đã muốn, được lắm, ta đành thất lễ với ngươi vậy. Hãy xem đây!
Vừa dứt lời, tay còn lại của Triệu Thái lập tức vòng ra phía sau lưng đối phương, xộc vào vùng eo thắt, sau đó thu về và đưa cao cho mọi người cùng nhìn thấy một túi nhỏ được may bằng gấm nhung thượng hạng. Đoạn Triệu Thái gằn giọng hỏi đối phương :
- Chẳng phải đây là vật lúc nãy ta thấy ngươi nhét vội vào thắt lưng sao? Hay ngươi bảo chính là vật của ngươi?

Kẻ diệu thủ không chỉ có gương mặt còn trẻ mà cách y đỏ mặt cũng chứng tỏ đây là lần đầu tiên gặp phải tính huống bẽ bàng này :

- Dĩ nhiên đấy là vật của ta. Có phải ngươi nghĩ vì là đệ tử của Huyền Vũ đạo quán nên mặc tình dùng thủ đoạn này, chiếm đoạt vật của ta?

Triệu Thái cười lạnh, không hề tỏ ra bị bối rối :

- Ta vẫn có cách minh bạch đây là vật sở hữu thuộc về ai. Nào, nói mau đi, vật trong túi này là gì? Ngươi bảo đây là vật của ngươi, lẽ đương nhiên phải rõ cụ thể đó là vật gì. Nào!

Kẻ diệu thủ tức giận, càng đỏ mặt và nghiến răng :

- Tại sao ta phải cho ngươi biết đó là vật gì? Ngươi muốn lấy cứ lấy và hãy mau buông tay bẩn thỉu của ngươi ra. Nếu không...

Chợt Quách Phú Dĩ bảo Triệu Thái :

- Hãy đưa ta xem nào. Triệu sư đệ.

Triệu Thái giao túi gấm nhỏ cho đại sư huynh :

- Sau khi giở trò vô lại, chính mắt đệ thấy y chỉ kịp nhét vội vào người, quyết chẳng thể biết vật trong đó là gì. Xin đại sư huynh tác chủ, chỉ cần y nói đúng vật chứa trong túi, đệ lập tức nhận lỗi và chịu mọi xử phạt của đại sư huynh.

Quách Phú Dĩ thoáng mở nhanh miệng túi. Và sau khi đã nhìn, Quách Phú Dĩ vừa gật đầu vừa mỉm cười với kẻ diệu thủ :

- Triệu sư đệ của ta nói rất đúng. Không chỉ có thế, ta còn quả quyết ngươi phen này nhất định phải thất vọng vì đã ra tay một cách vô ích. Và bây giờ, nếu muốn minh chừng ngươi vô tội, e chỉ còn cách là gọi đúng tên vật chứa trong túi gấm sang trọng này. Nào, thử xem.

Sắc mặt của kẻ diệu thủ chợt trở nên ngơ ngác :

- Sao lại bảo ta phải thất vọng? Trừ phi trong túi đó không hề có báu

vật?

Quách Phú Dĩ tủm tỉm cười và từ từ trút vào lòng bàn tay, một vật chợt lăn rạ khỏi miệng túi gấm :

- Chỉ là một thỏi Thạch Son, chuyên để nữ nhân dùng thoa môi. Vật của ngươi chăng?

Kẻ diệu thủ thất vọng hoàn toàn, hai mắt chợt nhắm lại :

- Không phải vật của ta. Và bây giờ bọn ngươi định xử trị ta như thế nào?

Triệu Thái toan lên tiếng nhưng đã bị Quách Phú Dĩ nhanh miệng hơn, dành phần nói trước, dĩ nhiên là nói với kẻ diệu thủ :

- Ta sẽ để ngươi tùy ý ra đi. Một phần vì đây chỉ là một vật vô dụng, phần khác nếu ngươi chịu tỏ cho ta biết lai lịch sư thừa của ngươi.

Kẻ diệu thủ hé mở mắt, len lén nhìn Quách Phú Dĩ :

- Tại sao ngươi muốn biết lai lịch sư thừa của ta?

Triệu Thái nghi hoặc :

- Đại sư huynh bảo xuất thân của y cũng từ môn phái nào đó, là người võ lâm như chúng ta? Thật sao?

Quách Phú Dĩ không đáp lời Triệu Thái, chỉ hắng giọng và khẽ hỏi kẻ diệu thủ :

- Vì hành vi của ngươi gợi cho ta nghĩ đến một môn phái. Có phải ngươi xuất thân từ Không Không môn?

Kẻ diệu thủ tái mặt, lại nhắm mắt một lần nữa :

- Ta vô dụng, đã bị bọn ngươi bắt quả tang, muốn xử trị ta như thế nào tùy bọn ngươi. Nhưng đừng mong ta hé môi, nửa lời thổ lộ về sư thừa.

Triệu Thái cười lạt :

- Ngươi đã thừa nhận điều vừa làm, lẽ nào lại tỏ ra ương bướng,

không phát hiện lòng đại lượng được đại sư huynh ta cố tình mở lối cho ngươi?

Kẻ diệu thủ xạ ánh mắt giận dữ nhìn Triệu Thái :

- Đừng ngỡ đã đắc thủ là về mọi phương diện đều hơn ta. Hãy thử nhìn lại bản thân và nhất là nếu có đởm lược hãy giải khai huyệt đạo, sau đó cùng ta tìm nơi thích hợp để so tài cao hạ.

Quách Phú Dĩ thoáng cau mày :

- Triệu sư đệ đã khống chế huyệt đạo của y?

Và khi Triệu Thái chỉ mới gật đầu nghĩa là chưa một lời giải thích về điều đã hành động, Quách Phú Dĩ chợt nhanh tay giải khai huyệt đạo cho đối phương. Không những thế, Quách Phú Dĩ còn bảo :

- Phàm làm việc gì cũng phải biết cân nhắc đắn đo. Vả lại vật bị đánh cắp chỉ là một thỏi son hoàn toàn không có giá trị. Theo ta, mọi việc có thể dừng ở đây được rồi. Triệu sư đệ đồng ý chăng? Ngươi đi đi, kẻo lại nói người của đạo quán Huyền Vũ cố tình gây khó dễ với ngươi.

Được phóng thích, kẻ diệu thủ lẽ ra phải có lời đáp tạ mới đúng, nhưng thay vào đó y lại lạnh lùng quay ngoắt người và ung dung bỏ đi. Mục kích cảnh này Triệu Thái thật sự bất bình :

- Y vẫn không có thái độ hối lỗi. Đại sư huynh dễ dãi như thế ngộ nhỡ y vẫn tái phạm, có khác nào chúng ta dung túng cho điều có thể sớm ngăn chặn?

Quách Phú Dĩ trút trả thỏi Thạch Son lại vào túi gấm và nhìn quanh như muốn tìm chỗ vất đi :

- Nhưng lỗi của y chỉ là táy máy tay chân, lấy nhầm phải một vật kỳ thực không chỉ vặt vãnh mà còn rất tầm thường đối với bất kỳ nữ nhân nào. Và với một lỗi như vậy, Triệu sư đệ định xử trí y thế nào?

Triệu Thái chợt cau mày, nhưng chỉ vì lo cho số phận của túi gấm cùng vật dụng chứa trong đó :

- Vật đó dù chỉ là vặt vãnh thì vẫn có chủ nhân. Đại sư huynh xin cứ giao cho đệ. Biết đâu sẽ có cơ hội đệ tìm gặp hầu hoàn lại cho chủ nhân.

Quách Phú Dĩ cười lạt, ném sang cho Triệu Thái, đoạn hạ thấp giọng bảo :

- Tùy Triệu sư đệ. Nhưng ta quả quyết sẽ có lúc Triệu sư đệ nghĩ lại, nếu nhận ra rằng đã đắc tội thế nào đối với nhiều thật nhiều những nhân vật trưởng bối vốn là hậu thuẫn thật không dễ đối phó của kẻ lúc nãy.

Triệu Thái đã đưa tay đón nhận túi gấm. Nhưng lúc cất vào bọc áo, lời của đại sư huynh Quách Phú Dĩ mới làm Triệu Thái giật mình :

- Đại sư huynh đã nhận ra lai lịch sư thừa của y? Là Không Không môn gì đó vừa được đại sư huynh đề cập?

Quách Phú Dĩ chợt nhìn quanh :

- Thêm điều này nữa, Triệu sư đệ vì mới lần đầu được bôn tẩu giang hồ nên cần ghi nhớ. Đấy là có những việc không phải muốn nói vào lúc nào hoặc ở bất kỳ nơi đâu cũng được. Hãy theo ta, tìm một phạn điếm nào đó để ăn trưa. Sau đó tự khắc Triệu sư đệ sẽ minh bạch.

Và một lần nữa cả nhóm năm nhân vật lại hòa lẫn vào dòng người, cho đến khi họ tìm thấy một phạn điếm thích hợp để cùng nhau tiến vào trong.

Lúc gọi thức ăn, Triệu Thái có phần nào ngỡ ngàng khi nghe một trong ba nhân vật đồng môn thì thào, hỏi khẽ Quách Phú Dĩ :

- Chúng ta ai cũng mệt mỏi, liệu có nên chăng nếu đệ gọi họ mang đến cho chúng ta một bầu mỹ tửu?

Quách Phú Dĩ liếc mắt nhìn về phía Triệu Thái :
- Thanh quy của bổn quán là khuyên chúng ta đừng quá đam mê tửu sắc. Nếu chỉ dùng mỗi một bầu mỹ tửu cho chúng ta đến những năm người thì theo ta ắt chẳng đến nỗi nào.
Đáp lại thái độ rõ ràng là dò hỏi của Quách Phú Dĩ, Triệu Thái bối rối và ngập ngừng :
- Ở đây đại sư huynh có bối phận cao nhất. Nếu đại sư huynh bảo không sao thì có nghĩa là... nghĩa là không sao!
Quách Phú Dĩ bật cười :
- Hảo! Và chỉ cần Triệu sư đệ cứ mãi ngoan ngoãn thế này, hãy tin ta, rồi đây hậu vận của Triệu sư đệ quyết chẳng kém gì bọn ta. Nào, rượu đã được mang đến rồi, hãy đưa chén đây, chúng ta sẽ cùng cạn để cùng chúc nhau lần đi này vạn sự đều may mắn, mã đáo thành công. Cạn nào!
Triệu Thái không muốn uống, nhưng vì thấy ai cũng ngửa cổ trút cạn chén vào miệng nên đành miễn cưỡng nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống :
- Xin đừng trách vì đệ dùng chưa quen. Chư vị sư huynh hãy cứ tự nhiên. Phần đệ chỉ cần biết về lai lịch sư thừa của kẻ lúc nãy là đủ.
Thái độ của Triệu Thái làm nhân vật đồng môn vừa mới rồi đã đề xuất việc gọi rượu chợt bật cười hô hố :
- Không hề gì. Vì bớt đi một người là phần rượu của bọn ta kể như được tăng lên. Còn về kẻ lúc nãy ư? Triệu sư đệ nên gọi là “ả” mới phải. Trừ phi chính Triệu sư đệ đã thật sự quá ngờ nghệch, không đủ bản lĩnh để nhận ra đấy chỉ là một ả đã cố ý cải dạng nam trang.
Triệu Thái thêm giật mình, nhất là khi nghe đến lượt Quách Phú Dĩ đại sư huynh lên tiếng quả quyết :

- Không chỉ là một ả cải nam trang, mà kỳ thực xuất thân của ả chính là từ Không Không môn hết sức thần bí.

Triệu Thái chưa tin lắm :

- Ả đã không một lời nào thừa nhận lai lịch sư thừa chính là Không Không môn, đại sư huynh có thể cho đệ biết, đâu là nguyên do để có lời quả quyết đó?

Quách Phú Dĩ lại rót rượu vào các chén :

- Thoạt tiên, ta muốn biết Triệu sư đệ bằng cách nào phát hiện trò diệu thủ không không của ả?

Triệu Thái ngơ ngác :

- Diệu thủ không không?

Một đồng môn sư huynh khác của Triệu Thái lên tiếng :

- Đối với Không Không môn, trò diệu thủ kỳ thực là một trong nhiều tuyệt kỹ từng giúp họ thêm thần bí. Chỉ hạn hữu lắm, như lần vừa rồi chẳng hạn, tuyệt kỹ diệu thủ của họ mới bị Triệu sư đệ phát giác. Và nguyên nhân có lẽ chỉ vì giới thính của ả. Đã là nữ nhân, ả lại còn rất trẻ, đấy là những bất lợi khiến ả sơ suất. Nhưng Thạch Lang ta hỏi thật nhé. Thế lúc Triệu sư đệ mò chạm vào người ả, có thật đã không cảm nhận da thịt mềm mại của ả chăng? Hoặc đã cảm nhận nhưng vì sợ bị đại sư huynh bắt tội nên cố tình làm ra vẻ vô tâm, nói tránh là không hề biết ả đích thị nữ nhân?

Triệu Thái đỏ mặt :

- Thanh quy của bổn quán giáo huấn rất rõ, là phàm đối với bất kỳ nữ nhân nào, nếu không phải phu thê thì không được tỏ sự sàm sỡ. Đệ thật sự không biết y là nữ nhân. Nếu biết, đệ nào dám tháo thứ, có hành vi xúc phạm ả, cũng là vi phạm thanh quy bổn quán.

Thạch Lang cười hô hố, sau đó ngửa cổ uống cạn chén rượu thứ

hai. Chờ khi đặt chén rỗng không xuống, Thạch Lang mới tiếp tục lên tiếng :

- Ồ! Không biết thì không có tội. Triệu sư đệ cần gì tỏ ra hốt hoảng như vậy. Duy có điều, thật may cho Triệu sư đệ là lần này được cùng đại sư huynh đồng hành. Đại sư huynh không chỉ có bản lãnh cao minh mà còn rất thông cảm dễ dàng hòa đồng với lũ chỉ là sư đệ chúng ta. Nếu không, ha ha... Triệu sư đệ làm gì có cơ hội được chạm dù chỉ là một ngón tay tay vào thân ngọc vóc ngà thật mềm mại của bọn nữ nhân yêu kiều đáng mến.

Triệu Thái kinh hoảng, vội liếc nhìn Quách Phú Dĩ :

- Đại sư huynh...

Quách Phú Dĩ lập tức hắng giọng :

- Triệu sư đệ muốn hỏi ta về nguyên nhân nhận ra lai lịch sư thừa của ả? Là thế này, thứ nhất, ả biết quá rõ về Huyền Vũ đạo quán của chúng ta. Một điều ả không thể nào am hiểu nếu so với niên kỷ và bản lãnh kể như là kém của ả. Chứng tỏ à có chốn xuất thân không tầm thường và dĩ nhiên là được nghe các trưởng bối nói cho ả biết về mọi việc có liên quan đối với các bang môn phái trên chốn giang hồ. Thứ hai, đấy là hành vi của ả, được Triệu sư đệ cho là trò vô lại. Nhưng thật ra có điều này ta từng nghe biết về Không Không môn, rằng môn nhân đệ tử của họ, bất luận ai nếu muốn xuất sơn, bắt đầu một kiếp sống hành tẩu giang hồ thì hầu như phải vượt qua một vài thử thách. Và chỉ khi nào thành công thì kẻ đó mới được kể là đủ tư cách xuất đạo, đủ bản lãnh để không làm tổn hại đến thanh danh thần bí của Không Không môn sau này.

Triệu Thái vỡ lẽ :

- Ý đại sư huynh muốn nói vì tuyệt kỹ diệu thủ không không của kẻ

lúc nãy còn kém, đã bị đệ phát hiện, nên kể như thử thách đó ả đã không đủ bản lãnh vượt qua?

Quách Phú Dĩ trầm ngâm :

- Ta lại mong điều đó đừng trở thành sự thật. Vì nếu không, sự thất bại của ả là do Triệu sư đệ, vậy thì hậu quả tất yếu là những trưởng bối của ả quyết không dễ bỏ qua cho Triệu sư đệ.

Triệu Thái bất bình và nhất là bất phục :

- Họ không bỏ qua thì đã sao? Há lẽ đại sư huynh toan khuyên đệ mai hậu dù có mục kích việc bất bằng thì thà đừng can thiệp hầu tránh bị chuốc họa vào thân? Vậy thì hoàn toàn trái với thanh quy bổn quán, đệ e khó thể tuân theo.

Quách Phú Dĩ lại hắng giọng :

- Ta không hề có ý khuyên Triệu sư đệ bất kỳ điều gì tương tự. Nhưng liệu Triệu sư đệ có thể giúp ta minh bạch một điều, là trước ngày chúng ta ly khai sơn môn, nếu ta nhớ không lầm thì sư phụ có ra lệnh cho Triệu sư đệ đến gặp riêng. Sư phụ đã thổ lộ điều gì với Triệu sư đệ?

Triệu Thái bối rối :

- Hóa ra sư phụ vẫn chưa nói điều gì, nhất là với đại sư huynh nguyên là đại đệ tử sau này sẽ kế nghiệp cương vị Quán chủ đạo quán Huyền Vũ?

Quách Phú Dĩ khẽ lắc đầu :

- Nếu sư phụ đã nói, ta còn hỏi Triệu sư đệ làm gì. Nhưng tại sao Triệu sư đệ nghĩ sư phụ phải nói với ta?

Triệu Thái miễn cưỡng giải thích :

- Vì theo chủ ý của sư phụ, đại sư huynh trước sau gì cũng là Quán chủ kế nhiệm. Huống hồ đấy là điều có liên quan đến thân thế của

đệ, ắt thế nào sư phụ cũng tỉ bày tất cả cho đại sư huynh biết.
Quách Phú Dĩ hoài nghi :
- Thân thế của Triệu sư đệ ư? Không lẽ Triệu sư đệ vẫn còn gia thân, chẳng hề là một cô nhi như lời Triệu sư đệ đã tỏ lộ bốn năm trước, lúc khẩn cầu sư phụ thu nhận làm đệ tử?
Triệu Thái lập tức nghiêm mặt :
- Đệ vẫn là cô nhi đúng như lời đã giãi bày và may được sư phụ thu nhận. Chỉ khác chăng là đệ chưa hề tỏ thật cùng sư phụ xuất thân đích thực của phụ thân đệ trước kia đã từng là nhân vật như thế nào.
Quách Phú Dĩ động tâm :
- Lệnh tôn vốn dĩ là nhân vật từng vang danh trên chốn võ lâm ư? Triệu Sơn? Có phải đó là tính danh của lệnh tôn? Sao ta chưa hề nghe bao giờ? Và thái độ che giấu sự thật này của Triệu sư đệ cuối cùng vẫn bị sư phụ phát hiện?
Triệu Thái gượng cười :
- Gia phụ từng là nhân vật võ lân, nhưng không đến nỗi vang danh như đại sư huynh vừa lầm nghĩa. Còn thái độ của đệ bị sư phụ phát hiện thì phần nào do sở học truyền gia của đệ đã không thể che giấu mục lực quá tinh tường của sư phụ.
Thạch Lang quan tâm :
- Triệu sư đệ có công phu gia truyền như thế nào? Có lợi hại chăng? Không phải ta hỏi vì hiếu kỳ, bởi nào chỉ có một mình Triệu sư đệ là từng am hiểu võ công trước khi được sư phụ thương tình thu nhận. Kỳ thực ta chỉ mong qua công phu gia truyền đó sẽ dễ dàng nhận biết lệnh tôn trước kia từng là nhân vật như thế nào, có thật sự chẳng hữu danh gì cả như ý của Triệu sư đệ vừa khiêm tốn, không chịu thừa nhận chăng?

Triệu Thái tìm cách thoái thác một lời đáp :

- Cách đây bốn năm gia phụ đã ra người thiên cổ. Đệ sẽ là bất hiếu tử nếu vì thuận tình chư vị sư huynh, cố tình gợi nhắc lại nhiều điều tủi nhục thủa sinh thời gia phụ từng chịu đựng. Đệ chỉ nêu rõ tính danh của gia phụ là quá lắm rồi. Mong chư vị sư huynh lượng thứ cho.

Quách Phú Dĩ gật đầu :

- Nhưng sư phụ vì vẫn đoán biết lai lịch của lệnh tôn nên có cho gọi Triệu sư đệ đến gặp để trách mắng?

Triệu Thái cúi đầu :

- Nào chỉ trách mắng không thôi. Trái lại, suýt nữa là đệ đã bị sư phụ hạ lệnh trục xuất khỏi môn trường.

Quách Phú Dĩ giật mình :

- Vậy thì tại sao sư phụ vẫn chưa hạ lệnh trục xuất?

Triệu Thái ngẩng mặt lên, ai oán nhìn bốn nhân vật sư huynh đồng môn :

- Sư phụ chưa nỡ dứt tình chỉ là nhờ lời đệ thỉnh cầu. Vì đệ có nói, không bao lâu nữa là đến ngày mừng thọ sư phụ. Đệ cầu xin sư phụ cho đệ cơ hội báo đáp công ân cưu mang dưỡng dục suốt bốn năm qua, thậm chí chỉ một lần này thôi, đệ cũng mãn nguyện.

Quách Phú Dĩ thoáng cười lạt :

- Và theo sư phụ sắp đặt, Triệu sư đệ được cùng ta đồng hành, quyết tìm một lễ vật vô giá, mừng thọ cho sư phụ?

Triệu Thái gật đầu :

- Đầu tiên là do ý của đệ. Phải đắn đo lắm sư phụ mới chấp thuận lời thỉnh cầu của đệ. Vì dù sao, ở bổn quán ngoài sư phụ thì chỉ còn đại sư huynh là nhân vật luôn được đệ ngưỡng mộ.

Quách Phú Dĩ không vì nghe lời đó mà tỏ ra đắc ý :
- Ngoài ra sư phụ không căn dặn gì thêm với Triệu sư đệ sao?
Triệu Thái ngơ ngác :
- Tại sao phải căn dặn thêm một khi trong chuyến đi tìm lễ vật mừng thọ này, ở bên đệ lúc nào cũng có đại sư huynh, là nhân vật từ bản lãnh đến kinh lịch giang hồ đều cao minh, chỉ kém mỗi một mình sư phụ?
Quách Phú Dĩ lúc này mới cười nhẹ :
- Có thật như thế chăng?
Chợt Triệu Thái đứng bật lên, mắt thì xạ nhìn xa xa ra ngoài phạn điếm :
- May quá, chủ nhân của túi gấm lúc nãy lại tình cờ xuất hiện ở ngoài kia. Để đệ giao hoàn vật cho người.
Những đồng môn sư huynh của Triệu Thái nhìn theo và đều nhận ra đó là một nữ nhân không những mặc xiêm y lộng lẫy, mà còn có một vài a hoàn luôn theo hầu. Và Thạch Lang nhún vai :
- Chỉ là một mệnh phụ phu nhân quyền quý. Triệu sư đệ vị tất nhận được của người lời đáp tạ, nếu không muốn nói là có thể bị người nghi ngược lại, rằng Triệu sư đệ chính là hung thủ đã đánh cắp một vật thật ra không hề trọng yếu đối với hạng trưởng giả đó.
Quách Phú Dĩ bật cười :
- Nếu điều đó xảy ra thì âu cũng là bài học cho gã nhớ đời. Và nhân lúc chẳng có gã, Trình sư đệ sao không nhanh miệng gọi thêm vài ba bầu rượu nữa?
* * * * *
... Trong khi đó, Triệu Thái vẫn khẩn trương đi nhanh chân, mong đuổi kịp đoàn nữ nhân diêm dúa trước khi họ bỏ đi quá xa. Dù vậy,

Triệu Thái vẫn không theo kịp, bất quá chỉ có thể gọi lúc đoàn nữ nhân sắp sửa đi khuất hoàn toàn vào một khách điếm cũng thuộc loại sang trọng xứng hợp với phong thái của họ :

- Cô nương này...

Tiếng gọi của Triệu Thái vì chỉ có thể nhắm vào một a hoàn đi sau cùng nên thật may mắn đã được đáp ứng. A hoàn quay lại và có phần nào kinh ngạc nhìn Triệu Thái :

- Có phải công tử vừa lên tiếng gọi?

Triệu Thái cả mừng, vội tiến lại gần hơn và tìm cách nhìn qua vai a hoàn, hy vọng sẽ nhìn thấy nữ nhân xiêm y lộng lẫy vì phát hiện động thái của a hoàn ắt thế nào cũng tạm dừng chân hoặc đại loại có một biểu hiện nào đó tỏ ra quan tâm. Nhưng Triệu Thái đã phải thất vọng vì chỉ nhìn thấy một điều, rằng đoàn nữ nhân vẫn cứ đi thẳng ra dãy nhà phía sau của khách điếm, như thế chẳng một ai nhận biết đã có một a hoàn trong họ vì nghe tiếng Triệu Thái kêu nên dừng lại, kể như gián đoạn với đoàn người đang vào trọ ở khách điếm này.

Phát hiện thái độ của Triệu Thái, cứ nhìn đâu đâu thay vì đáp lại câu hỏi, a hoàn tỏ ý chẳng hài lòng :

- Công tử có quen với đại tỷ tiểu nữ chăng? Nhưng sao công tử không đáp lời tiểu nữ? Trừ phi tiếng gọi tiểu nữ vừa nghe không thật sự do công tử phát ra.

Triệu Thái nhận biết ngay bản thân vừa thất lễ như thế nào, vội nở nụ cười thật tươi với người đối diện :

- Không, tại hạ chưa có vinh hạnh được quen biết với quý đại tỷ bao giờ. Và dĩ nhiên lời gọi vừa rồi là do tại hạ cố ý gọi cô nương. Xin cho hỏi cô nương có nhận ra vật này?

A hoàn tỏ ra giật mình ngay khi thoạt nhìn thấy túi gấm nhỏ vừa

được Triệu Thái đưa cho xem :
- Chuyện này là thế nào? Công tử có thể giải thích rõ cho tiểu nữ nghe được không?
Triệu Thái vẫn giữ nụ cười trên môi :
- Là thế này, vừa rồi lúc tại hạ đi dọc theo các phố có tình cờ nhìn thấy một kẻ tiểu nhân giở trò diệu thủ, lén đoạt vật này từ quý đại tỷ. Nay vật đã được tại hạ đoạt lại, chỉ mong giao hoàn cố chủ chính là quý đại tỷ.
A hoàn càng thêm kinh ngạc :
- Tiểu nữ chỉ là gia nhân, thật sự không đủ tư cách để quyết định nên có thái độ như thế nào. Liệu có phiền chăng nếu công tử chịu khó chờ một lúc, tiểu nữ sau khi thỉnh ý đại tỷ sẽ quay lại và có lời phúc đáp thật minh bạch cùng công tử?
Triệu Thái vui vẻ gật đầu, không những thế mà còn giao luôn túi gấm cho a hoàn :
- Tại hạ quyết không nhìn lầm và trí nhớ cũng chưa lầm bao giờ. Đích thực vật này là của quý đại tỷ. Cô nương cứ nhận lấy, giúp tại hạ giao hoàn tận tay quý đại tỷ. Và như thế sẽ không phiền cô nương quay lại hoặc phúc đáp tại hạ làm gì chỉ uổng phí thời gian. Vì đối với tại hạ, chỉ cần giao vật cho đúng cố chủ là đủ mãn nguyện rồi. Xin cáo biệt.
Nhưng a hoàn vội kêu lại :
- Sao công tử không chịu khó chờ một lúc? Vì như đã nói, thân phận của tiểu nữ quyết không thể tác chủ bất luận điều gì. Tiểu nữ sẽ quay lại ngay.
Và vì a hoàn ngay sau đó đã vội bỏ đi vào trong thật nhanh, nên Triệu Thái dù không muốn vẫn lâm vào tình cảnh không thể không

đứng chờ.
Đã vậy, a hoàn nọ nào chịu quay lại ngay như đã nói, khiến Triệu Thái càng chờ càng thêm sốt ruột.
Cuối cùng, lúc Triệu Thái toan bỏ đi, chợt nghe có tiếng của Thạch Lang sư huynh kêu từ phía sau bằng giọng đã thấm đậm men tửu :
- Nhìn kìa, hóa ra Triệu sư đệ vẫn bình an vô sự. Thế mà bọn ta cứ ngỡ Triệu sư đệ đi lâu đến vậy ắt là bị đối phương nghi ngờ chính Triệu sư đệ vừa là người đoạt vật, sau đó lại vờ vĩnh, vừa là người quay lại giao hoàn vật cho người.
Triệu Thái đưa mắt nhìn lại và nhận ra không phải chỉ một mình Thạch Lang đang mang bộ mặt đỏ gay vì men tửu. Vì chỉ có một mình đại sư huynh Quách Phú Dĩ là vẫn tỏ ra bình ổn hoặc men tửu không làm đại sư huynh đổi sắc, hoặc đại sư huynh Quách Phú Dĩ không thật sự uống nhiều rượu như ba vị sư huynh kia, thế nên Triệu Thái cau mặt, lên tiếng hỏi đại sư huynh :
- Đệ cũng định quay lại. Nhưng sao chư vị sư huynh chưa gì đã vội đi tìm đệ với những bộ mặt say túy lúy như thế nào? Vạn nhất để người khác phát hiện chúng ta đã vi phạm thanh quy thì còn gì là thanh danh từ lâu nay của bổn quán?
Quách Phú Dĩ cười lạt :
- Ta chưa trách Triệu sư đệ vì bỏ đi quá lâu nên khiến ai ai cũng lo lắng, tư cách gì Triệu sư đệ lên tiếng trách ngược bọn ta đều là sư huynh, có bối phận cao hơn?
Triệu Thái bối rối, vội phân minh :
- Đệ đã lỡ lời, chỉ vì lo cho thanh danh bổn quán, mong đại sư huynh lượng thứ.
Quách Phú Dĩ chợt lạnh giọng ra lệnh :

- Đã đến lúc chúng ta phải đi rồi. Bất luận Triệu sư đệ có kịp giao hoàn vật vô dụng đó cho người hay không, theo ta thà vất bỏ đi thì hơn. Đi nào.

Triệu Thái vội gật đầu phụ họa, phần nào để chứng tỏ không muốn đắc tội nữa với đại sư huynh :

- Cũng may đệ đã kịp giao hoàn vật cho người, không đến nỗi thất lễ là nỡ vứt đi vật chẳng do bản thân làm chủ.

Nhưng khi tất cả đã quay lưng định bỏ đi, thì tiếng kêu của a hoàn lúc nãy chợt cất lên từ phía sau, gọi Triệu Thái :

- Xin chờ đã. Thật thất lễ vì để công tử chờ quá lâu.

Triệu Thái quay lại và thật sự kinh ngạc :

- Cô nương sao chưa giúp tại hạ giao hoàn vật cho quý đại tỷ? Việc này là ý gì đây?

Triệu Thái hỏi như thế vì phát hiện a hoàn vẫn cầm túi gấm nhỏ trên tay và nghe a hoàn đáp :

- Đại tỷ của tiểu nữ bảo không thể nhận vật chẳng thuộc về mình. Dù vậy thành ý của công tử đại tỷ của tiểu nữ nhờ chuyển lời là xin tâm lĩnh và ghi nhớ, đồng thời còn có lời khen công tử thật trung thực, không tham lam cũng không khinh bỏ, cho dù vật chứa trong này chẳng có giá trị gì. Và bây giờ, xin công tử nhận lại cho. Mọi định đoạt sau đó về số phận của vật này đều tùy công tử.

Triệu Thái miễn cưỡng nhận lại. Kể cả khi cất túi gấm vào người, Triệu Thái vẫn có sắc mặt ngơ ngác, nhìn mãi theo a hoàn đang đi mỗi lúc mỗi khuất vào trong.

Và Triệu Thái chỉ trở lại thực tại khi nghe Quách Phú Dĩ đại sư huynh hắng giọng :

- Triệu sư đệ vẫn không đành tâm vất bỏ vật đó? Vậy thì tùy Triệu sư

đệ. Nhưng đừng quên đã đến lúc chúng ta tiếp tục hành trình. Hay ý Triệu sư đệ không muốn đi, vì vẫn mong tìm đúng chủ nhân của vật đó để giao trả?

Triệu Thái lập tức quay ngoắt lại với những sư huynh đồng môn :

- Đệ đương nhiên sẽ cùng đi với chư vị sư huynh. Vì lệnh của đại sư huynh, đệ nào dám không tuân theo.

Nhưng bất luận Triệu Thái hoặc nói hoặc có thái độ ngoan ngoãn như thế nào thì kể từ lúc đó trở đi vẫn xuất hiện một bầu không khí lạnh lùng, nhất là giữa Triệu Thái với Quách Phú Dĩ đại sư huynh. Tự nhận bản thân có lỗi, là nguyên nhân dẫn đến cảnh trạng này, Triệu Thái đành lặng thinh đi theo các sư huynh, không dám hé môi, cũng không dám háo hức nhìn ngang nhìn ngửa như lúc mới đặt chân vào Vũ Hán thành nữa.

Và cứ thế, theo ánh chiều dương dần buông, nhóm năm nhân vật đi xa dần thành Vũ Hán, bắt đầu nhìn thấy lại cảnh hoang liêu cô tịch luôn có ở bất kỳ các ngoại thành nào, nơi không còn hiện diện nữa sự sầm uất của chốn phồn hoa đô hội và đông người qua lại...

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 2
Hé lộ dần thân thế lai lịch
Vì bảo vật huynh đệ tương tàn

Thạch Lang đột ngột dừng chân :

- Ở phía trước có biến!

Quách Phú Dĩ đưa tay lên ra hiệu :

- Đừng ai vội manh động. Không khéo lại tự chuốc họa vào người.

Một sư huynh khác của Triệu Thái chợt đề xuất :

- Nếu đại sư huynh ưng thuận, Trình Hạo đệ sẽ hết sức cẩn trọng, quyết dò xét xem đã xảy ra chuyện gì.

Quách Phú Dĩ chưa kịp tỏ ý gì thì một sư huynh khác nữa Triệu Thái cũng lên tiếng :
- Để đề phòng mọi bất trắc, nên chăng xin cho đệ cùng đi với Trình Hạo sư huynh.
Quách Phú Dĩ nhìn cả hai :
- Nếu có Tề Nhuận sư đệ cùng đi, được, ta chấp thuận. Hy vọng cả hai biết khuyên bảo nhau, đừng gây bất kỳ điều phiền não nào nữa khiến chúng ta chậm cước trình.
Triệu Thái áy náy, lập tức hỏi đại sư huynh ngay khi hai sư huynh Trình Hạo và Tề Nhuận đã nhanh chóng bỏ đi :
- Đại sư huynh vẫn trách cứ đệ về điều đã xảy ra ở Vũ Hán thành?
Quách Phú Dĩ đáp lại bằng giọng chì chiết mai mỉa :
- Ta nào dám, nhất là đối với Triệu sư đệ đã được tiếng trung thực và không biết tham lam là gì, dù chỉ đối với một vật thật ra không hề có giá trị.
Triệu Thái thở dài :
- Không chiếm hữu vật của người, đấy là đệ thực hiện theo thanh quy bổn quán. Há lẽ đại sư huynh muốn đệ tàn ngược lại.
Quách Phú Dĩ phát tác :
- Nếu ta thật sự muốn như thế, liệu Triệu sư đệ có tuân theo, đúng như lời đã nói là luôn ngưỡng mộ Quách Phú Dĩ ta chăng?
Triệu Thái giật mình và nghi hoặc :
- Đệ ngưỡng mộ vì đại sự huynh luôn tuân giữ thanh quy, là tấm gương cho dễ noi theo. Xin đừng nói với đệ lời vừa rồi xuất phút từ thật tâm và con người thật của đại sư huynh.
Thạch Lang bỗng hắng giọng, nói xen vào, chỉ để dàn hòa :
- Đại sư huynh chỉ hỏi như thế, để biết rõ lập trường của Triệu sư đệ. Đấy là thái độ của đại sư huynh luôn có với bọn ta. Sao chưa gì Triệu sư đệ đã ngỡ là thật?
Triệu Thái vụt thở hắt ra một hơi :
- Nếu là vậy, lập trường của đệ là luôn tuân thủ theo thanh quy, bất luận sau này đệ có bị sư phụ hạ lệnh trục xuất khỏi môn trường hay không. Thạch sư huynh ắt hẳn đã hài lòng.
Thạch Lang chợt cười lạt :
- Khẩu ngữ của Triệu sư đệ như có ý trách Thạch Lang ta đã phần nào quá chén, kể như vi phạm thanh quy, lúc còn ở Vũ Hán thành? Há lẽ Triệu sư đệ hoặc là không biết hoặc là có ý quên ở đây chỉ có đại sư huynh là người duy nhất đủ tư cách nói những lời như thế, thay vì Triệu sư đệ kỳ thực đang có hành vi vượt quá phận?
Triệu Thái hậm hực đáp :

- Đệ thiết nghĩ, giữa đồng môn chúng ta là sư huynh sư đệ đồng môn, dù có nhắc nhở nhau gìn giữ thanh quy cũng không thể bị xem là vượt qua phận.
Thạch Lang càng lạnh giọng hơn :
- Vậy nói như đại sư huynh vừa bày tỏ, ngộ nhỡ ta vẫn cứ vi phạm thanh quy, vẫn thích tìm vui trong men tửu thì sao? Triệu sư đệ sẽ thay thế sư phụ xử trị ta ngay, hay đợi lúc hồi sơn sẽ bẩm báo tất cả cho sư phụ biết?
Triệu Thái hoàn toàn bất ngờ, có vẻ không tin lại bị Thạch Lang cố ý hỏi câu này :
- Vì đã có đại sư huynh ở đây, giá như Thạch sư huynh vi phạm thanh quy, đúng thật là đệ không đến lượt thay thế sư phụ xử trị bất luận ai trong các sư huynh.
Thạch Lang tái mặt :
- Ý muốn nói nếu đại sư huynh không tỏ thái độ nào đúng mực thì ngươi vẫn có quyền thay thế sư phụ xử trị ta?
Triệu Thái lập tức xoa dịu vì không muốn làm cho tình hình thêm khẩn trương :
- Mong Thạch sư huynh đừng vội thổi phồng sự việc lên. Vì một là điều đó chưa thật sự xảy ra và hai là nếu có xảy ra thì đệ bất quá chỉ dám nhắc nhở mà thôi.
Thạch Lang bĩu môi :
- Ta thì nghĩ đến nhắc nhở ngươi cũng chẳng dám. Vì một là so về bối phận, ngươi chỉ là đệ tử cuối cùng được sư phụ thu nhận, đâu thể sánh với ta dù gì vẫn là đệ tử đứng ở hàng thứ năm. Và thêm nữa, hai là ngươi dù có ăn phải mật gấu gan hùm thì so về bản lãnh võ công vẫn chỉ là tự chuốc họa vào thân nếu dám vượt phận, tùy tiện có lời trách cứ ta kỳ thực có bản lãnh cao minh và lợi hại hơn ngươi bội phần. Ngươi dám chăng?
Triệu Thái chỉ biết đáp lại bằng cách nhún vai và nhìn lảng sang chỗ khác.
Nào ngờ chính thái độ đó của Triệu Thái làm cho Thạch Lang thêm giận, như lửa được đổ thêm dầu :
- Ngươi nhún vai vì khinh thường ta không thật sự có bản lãnh lợi hại hơn ngươi?
Bị đẩy vào tình thế không thể không đáp, Triệu Thái lập tức nhìn thẳng vào mắt Thạch Lang :
- Thanh quy của bổn Môn còn có giới điều, cấm các huynh đệ đồng môn không được xô xát, gây nên hiềm khích giữa nhau. Thạch sư huynh đừng quên và cố tình đặt điều bảo đệ khinh thường Thạch sư

huynh.
Thạch Lang chợt bật người. Và khi ném cho Quách Phú Dĩ ánh mắt nhìn đầy ẩn ý, Thạch Lang còn hất hàm hỏi Triệu Thái :
- Không phải quên, mà là ta cố tình vi phạm vào giới điều đó của thanh quy bổn quán. Và thật ý của ta là muốn động thủ dạy cho ngươi biết thế nào là lợi hại. Vậy có phải ta đã vi phạm thanh quy chưa? Và ngươi có dám nhắc nhở hoặc trách cứ ta về điều đó chăng?
Triệu Thái cũng liếc nhìn về phía Quách Phú Dĩ đại sư huynh, trước khi có lời cảnh tỉnh Thạch Lang :
- Đã là sư huynh đệ đồng môn điều tiên quyết là không được động thủ, gây bất hòa. Nhưng nếu Thạch sư huynh vẫn muốn, chỉ là một trận tỷ đấu để so tài cao hạ thì hãy chờ khi về đến sơn môn, trước mặt sư phụ và toàn thể những sư huynh sư tỷ khác, đệ sẽ chấp nhận tỷ đấu.
Thạch Lang phá lên cười ngạo nghễ :
- Ý của ta đâu phải tỷ đấu. Hoặc ngươi nghe không rõ là ta chỉ muốn dạy ngươi một bài học. Vì thế, hoặc giả ngươi ngay lúc này có lời tạ lỗi do đã dám khinh thường ta, hoặc hãy lo tự vệ, kẻo sẽ mang thương tích trầm trọng ngoài ý muốn bởi bản lãnh không đủ đối phó với ta. Thế nào? Ha ha...
Triệu Thái tái mặt, sau đó đổi dần qua diện mạo bối rối, cuối cùng đành vòng tay thủ lễ chấp nhận tạ lỗi với Thạch Lang :
- Nếu Thạch sư huynh vẫn cho đệ đã cố ý xem thường, thì được, để xin có lời tạ lỗi.
Thạch Lang vẫn thái độ khinh khỉnh :
- Ngươi thật hèn nhát, khiếp nhược. Nhưng dù vậy, nếu muốn ta bỏ qua, thiết nghĩ chỉ khi nào ngươi chấp nhận quỳ xuống tạ lỗi, mới thật sự là thành ý của ngươi.
Triệu Thái cắn môi, dù thế sau cùng vẫn chấp thuận buông người quỳ xuống :
- Đệ xin có lời tạ lỗi cùng Thạch sư huynh.
Thấy vậy, Quách Phú Dĩ mãi đến lúc này mới lên tiếng tỏ chủ ý :
- Thôi, bỏ qua cho Triệu sư đệ đi.
Thạch Lang đành gật đầu. Dù vậy, vì vẫn còn hậm hực như thế nào đó nên họ Thạch vừa gằn giọng vừa bảo :
- Tưởng gã như thế nào, thật không ngờ chỉ là hạng nhu nhược. Ngữ này trước sau gì cũng gây điếm nhục cho sư môn.
Sắc diện của Triệu Thái càng thêm tái nhợt nhưng chỉ dám nhìn theo Thạch Lang khi ấy đã xoay lưng như có ý không muốn nhìn thêm

nữa kẻ hèn nhát khiếp nhược là Triệu Thái.
Nhưng bất đồ Thạch Lang xoay phắt lại, vừa gầm vừa bất thần tung một cước vào giữa ngực Triệu Thái :
- Ngươi nên mau cút đi, đừng mãi theo chân chỉ làm bọn ta trước sau gì cũng chuốc nhục vì ngươi.
“Bung!!” Quách Phú Dĩ hoàn toàn bất ngờ, đành lặng người nhìn Triệu Thái bị một cước của Thạch Lang hất cho bật ngã về phía sau. Và cũng vì bất ngờ như vậy nên họ Quách kể như không kịp có bất kỳ phản ứng nào cho dù đang tận mắt nhìn thấy Triệu Thái sau khi bật ngã vẫn lập tức hùng hổ xông ngược trở lại và động thủ cùng Thạch Lang :
- Triệu Thái ta đã chấp nhận quỳ xuống tạ lỗi, cớ sao họ Thạch ngươi vẫn sỉ nhục và cố tình hành hung? Nếu đấy là điều ngươi muốn, thì đây, hãy đỡ!
Triệu Thái tung tả kình.
“Ào...”.
Thạch Lang sau một thoáng ngẩn người liền bật lên tiếng cười lạnh :
- Ngươi không thật sự khiếp nhược? Kể cũng tốt. Vì chỉ như thế này ta mới có cơ hội đích thực dạy ngươi một bài học. Trúng này!
Thạch Lang xoay hữu thủ, vừa dễ dàng hóa giải chiêu kình của Triệu Thái, vừa nhân đó phát huy sở học cao minh hơn, quyết định phải cho gã sư đệ họ Triệu một bài học như đã nói.
“Vù...”.
Nhưng Triệu Thái chợt biến chiêu, làm cho công sức toan hóa giải của Thạch Lang không chỉ trở nên vô dụng mà còn chậm hơn một sát na so với hữu thủ của Triệu Thái đã thần tốc tung bật ra :
- Ai trúng chứ? Là ta hay là ngươi? Hãy lùi mau.
“Ầm!!”
Một kích của Triệu Thái đã làm Thạch Lang bị chấn lùi.
Triệu Thái vẫn chưa hả dạ, lại lướt đến bám theo Thạch Lang như hình với bóng :
- Bây giờ thì nằm xuống!
Quách Phú Dĩ bật xông đến :
- Mau dừng tay! Triệu Thái ngươi có nghe theo ta là đại sư huynh của ngươi chăng?
Nhưng thái độ của Quách Phú Dĩ vẫn quá chậm so với phản ứng lúc này của Triệu Thái. Và ngọn kình cứ như thế lao ập vào họ Thạch.
“Ào...”.
Thạch Lang kinh hãi nhảy tránh :
- Ngươi luyện công sau ta, lẽ nào thật sự lại có bản lãnh lợi hại thế

này? Hãy dừng tay nào.
Triệu Thái đang hé môi cười lạnh :
- Đã muộn rồi. Và đừng trách ai ngoài chính bản thân Thạch Lang ngươi. Trúng!
“Bùng”
Thạch Lang bị chấn ngã, miệng thì thổ huyết :
- Hự!!
Chỉ lúc đó Quách Phú Dĩ mới có cơ hội xuất hiện ngay bên cạnh Thạch Lang, và chỉ để nhìn Thạch Lang dù gì cũng đã bị nội thương khá nặng.
Sau khi khom người, nhét vội vào miệng Thạch Lang hầu như cả một vốc đan dược, Quách Phú Dĩ mới đứng lên, nhìn Triệu Thái với ánh mắt nhìn đằng đằng sát khí :
- Ngươi thật to gan, dám đả thương sư huynh đệ đồng môn?
Triệu Thái đang nén dần nhịp hô hấp có phần nào chưa trầm ổn, bằng cách vừa tự phục đan vừa nhỏ nhẹ lên tiếng với Quách Phú Dĩ :
- Trước khi trách đệ, đại sư huynh nên hỏi xem một cước của Thạch sư huynh đã gây tổn hại thế nào cho đệ.
Quách Phú Dĩ càng chú mục nhìn thật kỹ vào Triệu Thái :
- Ta thừa nhận mọi gây hấn là do Thạch sư đệ tạo ra trước, nhưng so với thương thế ngươi đã khiến Thạch sư đệ nên nông nỗi này thì...
Triệu Thái hầu như vô lễ khi cố ý xua tay cắt ngang lời của Quách Phú Dĩ :
- Đại sư huynh đã có lời thừa nhận như thế là đủ. Còn mọi hậu quả sau này, đệ cam chịu bị xét xử.
Đúng lúc đó, từ xa xa chợt có tiếng của Tề Nhuận vang đến :
- Mọi người mau đến đây. Chưa bao giờ Tề Nhuận này thấy chúng ta được gặp may như bây giờ. Hãy đến đây mau.
Vì cách gọi của Tề Nhuận còn bao hàm ẩn ý gì khác nên thay vì Quách Phú Dĩ phát tác thì lại vội vàng vừa đỡ Thạch Lang đứng lên vừa đưa họ Thạch cùng đi.
Và cho dù bị Quách đại sư huynh tỏ thái độ lơ là, chẳng nói lời nào nữa, Triệu Thái vẫn thản nhiên, một mình tự đi đến với Tề Nhuận.
Thế nên, lúc vừa đến gần, Triệu Thái lập tức bị Tề Nhuận hỏi :
- Đã xảy ra chuyện gì? Kẻ nào đã gây thương tích khá nặng cho Thạch sư huynh?
Triệu Thái lên tiếng, khẳng khái nhận trách nhiệm :
- Thạch sư huynh cố tình sinh sự và động thủ với đệ trước. Vì thế

trước mặt đại sư huynh, đệ đành phản kháng, nào ngờ đã quá nặng tay. Nhưng Thạch sư huynh vừa được đại sư huynh cho phục đan dược trị thương rồi. Nhất định chỉ đôi ba ngày là khỏi.
Tề Nhuận giật mình, nhất là vì thấy Quách Phú Dĩ dù cũng nghe nhưng vẫn không có lời nào phản bác hoặc trách mắng Triệu Thái :
- Triệu sư đệ thật sự đủ bản lãnh đả thương Thạch sư huynh? Có phải đấy là nhờ sở học truyền gia của Triệu sư đệ?
Những câu hỏi của Tề Nhuận lập tức nhận được thái độ gay gắt của đại sư huynh họ Quách :
- Hãy nói mau, điều gì khiến Tề Nhuận ngươi kêu ầm lên như thế? Trình Hạo đâu? Đừng quên là ta đang chờ bọn ngươi bẩm báo sự tình đã dò xét được những gì?
Tề Nhuận lấm lét nhìn đại sư huynh, sau đó đổi giọng, vừa giả lả vừa cười đắc ý :
- Đại sư huynh có biết không. Ở phía trước chỉ là một đoàn bảo tiêu. Hậu quả là tất cả đều chết, nhường mọi may mắn cho huynh đệ ta thụ hưởng.
Quách Phú Dĩ bĩu môi :
- Thụ hưởng toàn bộ những thây người đã chết ư? Nếu muốn tỏ ra hiệp nghĩa, bọn ngươi cứ tùy tiện lưu lại, lo mọi hậu sự cho họ. Phần ta cần phải đưa Thạch sư đệ tìm nơi tĩnh dưỡng trị thương. Ai có việc nấy, làm đi.
Nhưng Tề Nhuận chợt hạ thấp giọng :
- Nếu chỉ là những thi thể, cớ sao đệ lại bảo là may mắn? Vậy đại sư huynh nghĩ sao nếu đệ nói điều may mắn đây chính là nhóm chúng ta kể như đã tình cờ có vật mùng thọ sư phụ sớm nhất, trước cả nhóm của Trang nhị sư huynh và nhóm của Liên tam sư tỷ.
Chỉ như thế Quách Phú Dĩ mới tỏ ra động tâm :
- Ngươi vừa bảo đấy là một đoàn bảo tiêu? Tiêu cục nào? Và vật được họ áp tiêu là vật gì? Liệu có xứng đáng để dùng vào việc mừng thọ sư phụ chăng?
Triệu Thái thoạt nghe những câu Quách Phú Dĩ hỏi đã cảm thấy chấn động, nào ngờ lại nghe Tề Nhuận phấn khích đáp :
- Chúng chỉ là một tiểu tiêu cục Tín Nghĩa tiêu cục, danh xưng này đệ tin chắc đại sư huynh chưa nghe bao giờ. Dù vậy, chúng vẫn nhận áp tiêu, chỉ là bảo vệ và đưa một nhóm gồm bốn người chung một gia trang sao cho an toàn hồi gia. Và điều không ngờ là nhóm người chung một gia trang này lại có kẻ lén mang theo một báu vật. Đệ nghĩ như thế vì vật đó tuy chỉ là một bức phù điêu, nhưng một là được chạm khắc thật tinh xảo và hai là được làm bằng một loại hồng ngọc

cực quý. Vật quý chí xứng rơi vào tay quý nhân. Nếu được đại sư huynh dùng làm vật mừng thọ cho sư phụ thì không có gì sánh bằng.
Triệu Thái toan lên tiếng, nào ngờ đã thấy Quách Phú Dĩ không những vội đi mà còn vội đến nỗi đã không nhớ đưa Thạch Lang cùng đi theo. Quách Phú Dĩ vừa bước gấp vừa hối thúc Tề Nhuận :
- Nếu vật đó đúng là báu vật, liệu Tề sư đệ và Trình sư đệ đã tìm hiểu kỹ chưa vì lai lịch của nhóm người cùng chung một gia trang đó rất đáng ngờ. Nhưng tốt nhất cứ đợi ra đến tận nơi xem xét đã. Không khéo phúc đâu chẳng thấy lại chỉ là tai bay vạ gió thì khốn. Đi nào.
Quách Phí Dĩ một khi đã có chủ ý như thế thì dĩ nhiên Tề Nhuận phải là người có bổn phận hăm hở đưa đường. Cuối cùng chỉ có Triệu Thái là quan tâm, đành bước đến và giúp Thạch Lang cùng đi :
- Thạch sư huynh không ngại chứ? Hay là chẳng cần đệ giúp?
Thạch Lang dù vẫn còn giận nhưng không thể không cần đến sự trợ giúp của gã sư đệ họ Triệu :
- Nhưng dù thế nào mối hận một chưởng của ngươi ta vẫn không dễ bỏ qua.
Triệu Thái mỉm cười :
- Đệ từ lâu nay luôn có động lực để đêm ngày khổ luyện võ công. Thạch sư huynh nếu muốn rửa hận chỉ còn mỗi cách là cũng chuyên cần như đệ, nghĩa là đừng đam mê tửu sắc cũng đừng vì mãi thị cường mà quên câu nhân ngoại hữu nhân. Thôi đi nào!
Từ đó Thạch Lang không lên tiếng nói gì nữa, trái lại có vẻ như đã bị lời nói của Triệu Thái tác động qua thần thái cứ mãi trầm ngâm tư lự.
Theo phương hướng Tề Nhuận đã đưa đường cho Quách Phú Dĩ cùng đi. Triệu Thái cuối cùng cũng đã có cơ hội mục kích một cảnh trạng kinh hoàng, tuy chẳng biết diễn khai từ lúc nào và có những chuyển biến ra sao, nhưng hậu quả lưu lại tại hiện trường kế cận một bìa rừng, vì vẫn còn nguyên vẹn ở đó, nên cứ khiến cho bất luận ai thoạt nhìn cũng bị rúng động.
Trình Hạo vẫn đứng quanh quẩn ở đấy và đang giúp đại sư huynh Quách Phú Dĩ minh bạch toàn bộ cục diện đã xảy ra :
- Đệ và Tề Nhuận nhờ cẩn trọng ẩn thân ở một nơi vừa xa vừa kín đáo, nên cũng tạm nghe biết đôi điều. Thoạt tiên là bọn bảo tiêu không gặp may, đã bất ngờ bị một lũ cường sơn đại đạo xuất hiện đòi mãi lộ. Vì uy tín nên bọn bảo tiêu xuất thủ đối phó, vô tình làm cho nhóm bốn người chung một gia trang kinh hoảng bỏ chạy. Đến đây mới xảy ra điều bất ngờ kế tiếp, khiến cục diện hoàn toàn thay đổi.

Quách Phú Đã nghiêm mặt gật gù :
- Từ có thể đoán biết một phần. Phải chăng vì kinh hoàng nên nhóm người chung một gia trang tình cờ để lộ một báu vật họ đã cố ý lẻn mang theo?
Tề Nhuận lên tiếng tán dương :
- Đại sư huynh đoán việc như thần. Quả thật đã xảy ra điều đó khiến lũ cường sơn đại đạo càng thêm hung dữ, vì tin chắc đã có cơ hội phát tài. Nhưng ngược lại với lũ đại đạo, bọn bảo tiêu bất chợt ngãng ra, cho rằng đã bị nhóm người chung một gia trang lừa, rằng bọn chúng vì không ngờ nhóm người này có mang theo bảo vật nên đã nhận áp tiêu với số ngân lượng không tương xứng. Thế là vì thái độ bất nhân của bọn bảo tiêu nhóm người chung một gia trang phải nhận chịu một kết quả là nạp mạng cho lũ cường sơn đại đạo.
Quách Phú Dĩ lại gật gù :
- Và sau đó có phải đến lượt bọn bảo tiêu vì tham lam nên dốc toàn lực giao đấu với lũ đại đạo, quyết chiếm đoạt bảo vật đã tình cờ rơi vào tay chúng?
Trình Hạo gật đầu :
- Đại sư huynh một lần nữa lại đoán đúng. Và vì cả song phương đều dốc toàn lực tranh nhau nên cuối cùng đều chịu chung một số phận. Tất cả đều kiệt lực mà chết, vận may kể như thuộc về chúng ta, bỗng dưng có lễ vật mừng thọ sư phụ, nhất là chẳng phí chút sức lực nào.
Quách Phú Dĩ đưa mắt nhìn khắp các cảnh quang xung quanh :
- Dù gì thì theo ta cũng phải cố tìm cho ra chí ít là lai lịch của chủ nhân bảo vật. Chỉ khi nào họ đều xấu số chết cả và nhất là lai lịch hoàn toàn chẳng có cách nào phát hiện thì khi đó bảo vật kể như vô chủ, chúng ta mới có quyền sở hữu và sử dụng như thế nào tùy ý. Nào, tiến hành đi. Kể cả Triệu sư đệ nữa. Riêng Thạch Lang thì khỏi.
Quách Phú Dĩ là đại sư huynh, lệnh của đại sư huynh thi Triệu Thái nào dám cãi. Nhờ vậy, khi đi tìm quanh, Triệu Thái mới cảm nhận được hết thế nào là thảm cảnh vô tiền khoáng hậu, huyết lưu mãn địa và hoàn toàn chẳng còn chút nào là tính người.
Nhóm bốn người chung một gia trang dù đều đã chết, nhưng nhờ có y phục lam lũ như nhau nên cũng dễ nhận ra. Cùng xem xét chung một thi thể của một lão phụ xấu số với Triệu Thái còn có thêm Tề Nhuận. Và Tề Nhuận kể như có cơ hội thì thào, khoe kiến thức qua hành vi giúp Triệu Thái nhận định về nhân thân cũng như tử trạng của thi thể ấy Tề Nhuận bảo :
- Triệu sư đệ có nhìn thấy lão phụ này tuy già và dù mặc y phục lam lũ nhưng kỳ thực da dẻ vẫn tươi, có rất ít những vết nhăn, lại có từng

ngón tay như được chăm sóc và trau chuốt thật tỉ mỉ? Mụ này vốn dĩ không bần hàn, nếu chẳng muốn nói là trong nhà có rất nhiều kẻ hầu người hạ, lại lắm kim ngân tài vật. Nhưng vì tham, không muốn mất nhiều ngân lượng cho bọn bảo tiêu, chỉ có mỗi một việc là đưa mụ cùng những gia thân hồi gia an toàn, nên mụ cố tình mặc y phục lam lũ, cứ ngỡ sẽ đưa bảo vật kia trót lọt về cố gia. Nào nó tham thì thâm, toàn gia mụ đã vì thế mà chết thảm.
Triệu Thái tuy không phản ứng nhưng vẫn mặc nhiên thừa nhận những gì Tề Nhuận vừa đoán định đều đúng, nếu chẳng được mười phần thì cũng là tám chín phần.
Do vậy, lúc Triệu Thái đứng lên, tìm những thi thể còn lại của nhóm người chung một gia trang khác để xem xét tiếp, Tề Nhuận vì phần nào đoán hiểu tâm trạng lúc này của Triệu Thái nên vừa theo chân vừa tiếp tục lào thào vào một bên tai của Triệu Thái :
- Vẫn có câu: “Tiểu nhân tuy vô tội, nhưng vì cưu mang báu vật nên khó tránh họa sát thân”. Triệu sư đệ thấy đấy, chỉ vì một bảo vật, lũ cường sơn đại đạo dù bị tận diệt cũng không sao, kể cả bọn bảo tiêu do bất nhân trở mặt nên có bị thảm tử cũng chẳng hề gì, có tiếc chăng là chỉ nên thương hại cho những gia thân của mụ tham lam kia. Vì trong số đó có một tiểu hài và một tiểu cô nương hãy còn quá trẻ, ắt cả hai vốn là tỷ đệ với nhau. Bọn họ nào gây nên tội tình gì.
Cũng lúc đó Triệu Thái đã dừng chân cạnh hai thi thể cơ hồ nằm chồng lên nhau, chính là hai thi thể vừa được Tề Nhuận đề cập đến.
Và Tề Nhuận lại nói :
- Tiểu cô nương này vì muốn bảo vệ cho tiểu hài nằm ở dưới nên cố tình lây thân che chở. Triệu sư đệ bảo có phải cả hai vốn dĩ là tỷ đệ?
Đôi mắt của tiểu hài nằm bên dưới cứ mở trừng trừng, làm Triệu Thái rúng động, muốn đưa tay vuốt mắt, nhưng phải thu hết đảm lược mới dám ngồi xuống để thực hiện điều quá dễ đó.
Và nhờ ngồi phục xuống cạnh hai thi thể nên có một chi tiết vô tình đập vào mục quang của Triệu Thái. Đấy là phần y phục trước ngực của thi thể của vị tiểu cô nương có dấu hiệu đã bị hung thủ dùng tay chộp mạnh vào làm cho rách toạc.
Vì bất nhẫn, Triệu Thái lật nhẹ thi thể của tiểu cô nương xuống, rồi lấy tay sửa lại y phục của thi thể, sao cho càng kín đáo càng tốt. Nhờ vậy Triệu Thái lại phát hiện một chi tiết tiếp theo, là ở bàn tay hữu của thi thể vị tiểu cô nương không những vẫn đang co quắp, như thể trước lúc vong mạng đã gắng sức chộp giữ vào một vật gì đó, mà ở cả năm đầu ngón tay đều có dấu trầy xước, máu rỉ ra từ năm móng tay như bị hung thủ vận lực bẻ lật ra phía sau.

Triệu Thái chỉ cho Tề Nhuận thấy chi tiết này :
- Có một hung nhân đã bị tiểu cô nương này dùng tay cào cấu, nhất định phải lưu lại dấu vết. Đệ muốn tìm cho ra kẻ này, thử xem có phải vì y toan làm nhục tiểu cô nương, khiến y phục trước ngực tiểu cô nương bị xé toạc hay không?
Chủ ý của Triệu Thái không ngờ lại làm cho Tề Nhuận bối rối :
- Triệu sư đã muốn tìm để làm gì? Nếu là để báo thù thì tất cả đều đã chết, cớ chi lại bày ra thêm những chuyện vô ích, nếu thật sự có từ tâm, Triệu sư đệ nên giúp ta an táng bọn họ, chỉ bốn người chung một gia trang này thôi. Thế nào?
Chợt vỡ lẽ điều làm cho Tề Thuận bối rối vì chẳng muốn uổng công vừa đào mộ huyệt vừa an táng cho ngần ấy thi thể, có gần hai mươi thi thể đâu phải ít, thế nên Triệu Thái mỉm cười :
- Nghĩa tử là nghĩa tận, sư phụ đã luôn giáo huấn chúng ta như thế. Dù vậy, Tề sư huynh yên tâm, đệ thật sự không có hứng thú lo tất cả hậu sự cho ngần này thi thể đâu. Được rồi, đệ sẽ giúp Tề sư huynh một tay.
Trình Hạo lúc này cũng tiến lại gần và góp chuyện :
- May quá, họ có bốn thi thế thì sư huynh đệ chúng ta cũng vừa vặn có đủ bốn người còn nguyên vẹn sức lực. Thế này vậy, chúng ta mỗi người lo an táng một người. Nhanh lên, sau đó còn phải ly khai, tìm một chỗ thật kín đáo để nghỉ chân. Vì chẳng bao lâu nữa trời sẽ tối. Ta thật không muốn nghỉ qua đêm ở một nơi có đầy những thi thể như thế này.
Quách Phú Dĩ đang ngồi cạnh Thạch Lang cũng lập tức đứng bật dậy :
- Ta tán thành đề xuất của Trình sư đệ. Hãy để ta đảm nhận phần an táng cho mụ tham lam đằng kia. Nào, bắt đầu đi, nhanh lên.
Triệu Thái lập tức lảng ra xa :
- Hai thi thể vô phúc này xin nhường cho Tề - Trình nhị sư huynh. Đệ sẽ tìm thi thể còn lại và đảm nhận việc an táng. À, kia rồi, đệ đã nhìn thấy thi thể cần tìm. Lại là một nữ nhân nữa. Có lẽ là bảo mẫu hoặc thân mẫu của hai tỷ đệ này? Họ thật là bất hạnh, nếu không là hạng nữ nhân yếu đuối thì cũng là trẻ thơ, sức đâu để tự vệ? Bọn hung thủ thật ác độc!
Họ an táng nhanh và ly khai hiện trường cũng nhanh, chứng tỏ rất ngại nếu cứ lưu lại mãi cạnh nhiều thi thể họ không thể an táng.
* * * * *
Đêm đó, ngồi quanh đống lửa cháy đỏ rực, khi đã dùng xong bữa tối bằng thịt thú rừng săn bắt được, Quách Phú Dĩ chợt lên tiếng :

- Sư phụ thế nào cũng gạn hỏi về nguyên ủy xuất xứ bảo vật. Chúng ta sẽ giải thích thế nào đây? Cứ theo sự thật mà giãi bày, được chăng?
Tề Nhuận đáp, mắt vô tình liếc về phía Triệu Thái :
- Theo đệ, chúng ta vẫn cứ theo câu chuyện đã biết mà thuật lại. Vô lẽ sư phụ lại trách chúng ta? Về việc gì chứ? Vì kỳ thực, đệ và Tề Nhuận dù muốn cũng đã xuất hiện quá muộn, lúc bọn người cùng chung một gia trang đều đã uổng mạng. Không lẽ không kịp cứu họ, đệ và Trình Hạo phải mạo hiểm xuất đầu lộ diện, đối phó cùng một lúc với hai phe, để báo thù cho nhóm người mà chẳng một ai trong chúng ta biết lai lịch?
Trình Hạo tán thành :
- Những kẻ xấu số trước sau gì cũng đã mất mạng, nếu có sư phụ ở đó ắt vẫn hài lòng, chấp nhận thái độ của bọn đệ là tọa sơn quan hổ đấu, cứ để bọn vô sỉ tận diệt lẫn nhau. không cần phải phí lực một cách vô ích.
Quách Phú Dĩ gật đầu :
- Nhưng sẽ thuận lợi hơn nếu chúng ta cùng sắp đặt thế này. Là không chỉ có Trình Hạo và Tề Nhuận ẩn thân quan chiến, mà cả năm sư huynh đệ chúng ta đều có mặt. Sau đó vì quá bất nhẫn, không dằn được ý nghĩ muốn trị cho lũ độc ác một bài học, Triệu sư đệ đã xông ra. Một người thì giao đấu với lũ cường sơn đại đạo, kẻ thì trị tội bọn bảo tiêu bất nhân. Vì vậy, do một lúc bất cẩn, Thạch sư đệ bị địch nhân đả thương. Cuối cùng tất cả chúng ta cùng xông ra trừ ma vệ đạo. Sau đó chỉ an táng cho những nạn nhân xấu số, nhờ họ mà chúng ta tình cờ cùng sở hữu một bảo vật, sẽ dâng lên sư phụ như quà mừng thọ. Được chứ?
Thạch Lang là người đầu tiên lên tiếng tán đồng :
- Sắp đặt như thế này kể ra đại sư huynh đã quá ưu ái đối với Triệu sư đệ. Bản thân đệ dù hẹp lượng thế mấy thì cũng vì thuận lợi chung, dĩ nhiên phải chấp thuận.
Quách Phú Dĩ khen :
- Thạch sư đệ thật độ lượng, đáng là sư huynh của Triệu sư đệ. Phần Triệu sư đệ thì thế nào? Hoặc giả có chủ kiến nào khác cao minh hơn?
Triệu Thái không vội đáp chỉ bất ngờ nêu một nghi vấn :
- Còn điều này đệ chưa thật sự minh bạch. Là tại sao đệ dù chỉ nhìn lướt qua nhưng quả thật không hề phát hiện bất luận một thi thể nào có dấu vết bị cào xước ở ngoài da như lẽ ra phải có?
Tề Nhuận nhăn mặt :

- Triệu sư đệ vẫn áy náy vì một bàn tay cong quắp kể cả khi đã chết của tiểu cô nương nọ? Có cần phải phí phạm nhiều tâm sức cho mọi việc kể như đã kết liễu rồi chăng?
Triệu Thái thở dài :
- Tuy bản thân đệ không hứng thú lắm với thái độ tự rước thêm việc vào người, nhưng quả thật mọi thảm trạng đã nhìn vẫn cứ mãi ám ảnh đệ. Nhất là đối với tử trạng của tiểu cô nương bất hạnh ấy.
Quách Phú Dĩ bảo :
- Nếu vẫn áy náy, ta khuyên Triệu sư đệ nên tạm thời giữ kín trong lòng. Chớ để sư phụ nghe thấy, kẻo mọi sắp đặt của chúng ta giống như trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Và tốt nhất là Triệu sư đệ cứ để mọi việc trôi qua. Vì bản thân ta cũng đâu muốn sư phụ hay biết chính Triệu sư đệ đã gây thương thế cho Thạch sư đệ.
Triệu Thái lại thở dài :
- Thật tâm đệ nào có muốn sư phụ nặng lo, nhất là vào lúc này, hầu như sức lực của sư phụ ngày càng kém. Dù vậy, nếu muốn đệ giữ kín mọi điều, nên chăng đại sư huynh đừng miễn cưỡng đặt đệ vào câu chuyện phần nào do chúng ta thuận tình bịa ra. Và kỳ thực đệ nào có cơ hội ẩn thân thật gần và do hiệp nghĩa nên đã xông ra vệ đạo trừ ma.
Quách Phú Dĩ sa sầm nét mặt :
- Ta cố tình thêm diễn biến đó vào cũng là muốn tốt cho Triệu sư đệ. Hoặc giả Triệu sư đệ có ý tách biệt so với chúng ta, vốn dĩ vẫn đi chung nhóm và cùng tình cờ đắc thủ bảo vật mừng thọ cho sư phụ?
Triêu Thái cười lạt :
- Đại sư huynh đừng uy hiếp đệ. Vì nếu cần, đệ vẫn sẵn sàng thừa nhận những gì do bản thân gây ra. Tóm lại, chư vị sư huynh muốn bịa hoặc muốn thêm thắt như thế nào cũng được, miễn đừng kéo đệ vào. Đệ e không đủ đảm lược che giấu sự xấu hổ trước mặt sư phụ.
Tề Nhuận giương mắt sững sờ nhìn lăm lăm Triệu Thái :
- Hãy nói thật rõ xem nào. Triệu sư đệ muốn hay không muốn điều tốt cho tất cả chúng ta?
Trình Hạo chợt hắng giọng nói xen vào, hầu như không để Triệu Thái có cơ hội đáp lại câu Tề Nhuận vừa hỏi. Và Trình Hạo bảo :
- Nhóm chúng ta đã cùng đồng hành, cùng chung mục đích là tìm lễ vật mừng thọ sư phụ. Và dĩ nhiên để muốn tốt cho tất cả, thiết nghĩ bất luận ai trong chúng ta đừng bao giờ tỏ ra tách biệt, chỉ muốn đứng ở ngoài. Nhưng nếu Triệu sư đệ vẫn khăng khăng như thế, vẫn mong được hưởng lộc bằng thái độ vô công thì ta e rằng chỉ có một cách nhất định sẽ giúp Triệu sư đệ toại nguyện.

Triệu Thái nhướng cao một bên mày :
- Là cách gì? Xin được Trình sư huynh chỉ giáo!
Trình Hạo chợt nhìn qua Thạch Lang :
- Triệu sư đệ thật sự không hiểu ư?
Thái độ của Trình Hạo làm Triệu Thái ngấm ngầm chấn động :
- Đệ sao hiểu được một khi vẫn chưa thật rõ ý Trình sư huynh.
Trình Hạo lại liếc nhìn Tề Nhuận và Quách Phú Dĩ :
- Ý của đệ, nhị vị sư huynh hiểu chứ?
Triệu Thái đã hiểu nhiều hơn ý đồ của Trình Hạo, thế nên tự đứng bật dậy :
- Thật ra Trình sư huynh muốn gì ở đệ?
Tề Nhuận cũng bật dậy và từ từ đi đến gần Triệu Thái :
- Triệu sư đệ vì sao quá hốt hoảng? Lẽ ra chỉ nên hiểu, ý của Trình Hạo là muốn tốt cho Triệu sư đệ mà thôi.
Quách Phú Dĩ chợt đứng lên và tiến đến chỗ Triệu Thái theo phía còn lại, đồng thời cười lạnh :
- Nhưng nếu Triệu sư đệ vẫn muốn hiểu thật rõ ý của Trình Hạo là thế nào thì nghe đây, ta xin nói. Đấy là cùng với câu chuyện được sắp đặt như Triệu sư đệ đã biết, bất quá ta và các sư huynh còn lại chỉ thuật thêm một phần diễn biến nữa, là Triệu sư đệ do lực bất tòng tâm nên chẳng may vong mạng. Và như thế sẽ khiến cái chết của Triệu sư đệ trở thành thiên hùng ca, nhất định để lại nhiều tiếc thương cho bao người. Triệu sư đệ rõ rồi chứ?
Chẳng biết Triệu Thái có thật sự rõ hay không, nhưng bất đồ Triệu Thái nhảy bật lùi về phía sau thật nhanh.
“Vù...”.
Nhưng ở phía sau Thiệu Thái, từ lúc nào đã có Trình Hạo chờ sẵn với giọng nói lạnh tợ băng :
- Triệu sư đệ đừng mong thoát trừ phi chấp thuận theo mọi sắp đặt đã biết, và nhất là đừng bao giờ tỏ ý đứng ngoài cuộc.
Lối thoát ở phía hậu đã bị Trình Hạo cố ý phong tỏa, Triệu Thái càng thêm lạnh người khi nhận ra từ trước mặt, ở cả hai phía tả hữu cũng đã bị Tề Nhuận và Quách Phú Dĩ ngăn chặn. Tình cảnh này khiến Triệu Thái thở dài :
- Nếu chư vị sư huynh đã quyết liệt thế này, lại còn sẵn lòng mở một lối thoát cho đệ, như Trình sư huynh vừa bảo, a... có lẽ đệ không còn sự lựa chọn nào khác.
Tề Nhuận bắt đầu nở một nụ cười :
- Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt. Nếu ta hiểu đúng thì Triệu sư đệ đã thay đổi ý định, ưng thuận theo mọi sắp đặt sẵn có?

Triệu Thái cũng nhoẻn cười. Nhưng thay vì gật đầu đáp ứng thì Triệu Thái lại bất thần nhảy xổ và Tề Nhuận :
- Dĩ nhiên đệ đã thay đổi ý định. Nghĩa là thay vì chạy, đệ lại sẵn sàng cùng chư vị sư huynh đối phó. Đỡ!
“Ào”
Không ai ngờ ở tình cảnh này Triệu Thái lại dám có hành động như thế. Vì vậy, ai cũng bị bất ngờ, nhất là Tề Nhuận. Và thế là đã cho Triệu Thái một phen xuất lực thành công.
“Bùng!!”
Tề Nhuận bị chấn lui :
- Ối!!
Quách Phú Dĩ động nộ, chồm đến, hất mạnh một kình vào Triệu Thái :
- Hóa ra người vẫn không biết tự lượng sức. Vậy đừng trách bọn ta ác độc! Trúng!
“Ào...”.
Triệu Thái định thoát theo lối vừa tạo ra từ việc Tề Nhuận bị chấn lùi. Nhưng do phản ứng của Quách Phú Dĩ quá nhanh, Triệu Thái tự rõ khó mong thoát kịp, đành thất vọng nhảy tạt qua một bên.
“Vù...”.
Nào ngờ Trình Hạo đã như bóng u linh, xuất hiện chờ sẵn và lẳng lặng quật tung một kình vào Triệu Thái.
“Ào...”.
Phát hiện có áp lực đè nặng hậu tâm, Triệu Thái kinh hoàng, bật gào lên, đồng thời cũng giậm chân lấy đà, cố thoát người lên càng cao càng tốt :
- A...
Một kích của Trình Hạo vẫn trúng đích.
“Ầm...”.
Nhưng Triệu Thái thay vì mất mạng thì nhờ đã bật người lên cao vẫn còn nên chỉ vô tình bị một kích của Trình Hạo đẩy nhanh hơn nữa lên trên bầu trời đêm.
“Vù...”.
Sợ Triệu Thái có thể nương sóng kình chạy thoát. Quách Phú Dĩ bật tung người bám theo :
- Ngươi đừng mong chạy thoát một khi số phận đã định sẵn cho ngươi là cái chết.
“Vù... Vù...”.
“Ào...”.
Tử thần kể như đã chực chờ ngay bên cạnh, Triệu Thái vì bất phục

nên phẫn nộ, nhờ vậy chợt có phản ứng vi diệu, là thình lình để cho toàn thân thoát khí, tự rơi xuống như một phiến đá nặng nề.
"Vù...".
Tuy chỉ là một hành vi không hề định trước, nhưng nhờ đó lại khiến Triệu Thái kịp thoát ngọn kình của Quách Phú Dĩ trong gang tấc.
"Ào...".
Không chỉ vậy, lúc Triệu Thái an toàn đặt chân lên đất, thì may làm sao lại rơi ngay bên cạnh Tề Nhuận có lẽ chỉ vừa mới đứng lên.
Tề Nhuận vừa giật mình vừa mừng, vội khoa tay chộp Triệu Thái :
- Một chưởng của người, bây giờ sẽ là lúc Tề Nhuận ta đòi lại. Đỡ!
Nào ngờ Triệu Thái đã nhanh tay hơn, kịp xuất kỳ bất ý chế trụ huyệt đạo của Tề Nhuận :
- Dừng tay ngay, tất cả. Nếu không thì đừng trách Triệu Thái này sẵn sàng kết liễu ngay sinh mạng Tề Nhuận.
Đó là điều bất ngờ và một lần nữa cứ xảy đến với Tề Nhuận. Thế là Tề Nhuận hốt hoảng hô hoán :
- Tất cả hãy dừng lại ngay. Gã đã bị bức dồn thế này, dám làm thật lắm đấy. Có gì để từ từ hãy nói nhé, Triệu sư đệ!
Trình Hạo giật mình dừng tay :
- Người dù sao chỉ là tiểu sư đệ nhỏ nhất trong bọn ta, sao lại bám dùng thủ đoạn này uy hiếp các sư huynh của ngươi?
Triệu Thái không đáp, vì đang chú mục nhìn Quách Phú Dĩ :
- Đệ vốn dĩ cô thân cô thích, mặc nhiên tình huynh nghĩa đệ đối với bản thân đệ là những gì trân quý nhất. Nhưng nếu đại sư huynh vẫn mưu toan tìm cách ám hại, thay vì chấp nhận dừng tay như Trình sư huynh, thì để tự bảo vệ, đừng nghĩ đệ không dám hạ thủ Tề sư huynh.
Tề Nhuận cũng nhận ra Quách Phú Dĩ đang có thái độ gì :
- Nếu đại sư huynh định tìm cách lén hạ độc đối phó gã thì sinh mạng đệ e hỏng mất. Cho dù không bị gã hạ thủ thì cũng do đứng quá gần gã, đệ cũng chẳng thoát mạng với độc thủ của đại sư huynh. Hãy vì đệ đừng làm như thế nữa, đại sư huynh.
Quách Phú Dĩ khựng lại, giận lắm, qua thái độ cứ trừng mắt nhìn Tề Nhuận.
Riêng Triệu Thái thì thật sự bàng hoàng hỏi và không tin những gì bản thân đang hỏi Quách Phú Dĩ :
- Thanh quy bổn quán không cho phép dụng độc. Đại sư huynh không những vi phạm mà còn toan dùng độc đối phó đệ thật ư?
Quách Phú Dĩ gượng cười, vừa nhún vai vừa giải thích :
- Giang hồ đầy hiểm ác, tâm cơ thủ đoạn của bọn tiểu nhân luôn khó

lường. Để đối phó, chỉ khi nào ta được lệnh hành tẩu giang hồ mới thủ sẵn một vài độc chất để phòng thân.
Triệu Thái cười nhẹ :
- Nhưng lần này đại sư huynh lại định dùng đối phó đệ? Cũng không sao. Vì nếu muốn, đệ vẫn sẵn sàng cho đại sư huynh cơ hội tự tay hạ thủ đệ, nhưng là bằng chân tài thực học. Đại sư huynh ưng thuận chăng? Nếu vậy, phiền đại sư huynh, trước mắt đệ, lấy hết mọi vật có trong bọc áo đại sư huynh ra.
Quách Phú Dĩ giật mình :
- Ý của ngươi là định cùng ta một phen công bằng quyết đấu? Thật chứ?
Triệu Thái bĩu môi :
- Tùy ý đại sư huynh. Vì đối với đệ, kỳ thực chỉ cần phân tài cao hạ là đủ, hà tất cứ trở mặt, diệt nhau như diệt kẻ thù.
Quách Phú Dĩ tươi cười :
- Phân thì phân. Vì ta cũng muốn dạy ngươi một bài học, để sau này biết cư xử đúng mực hơn, phải nhất nhất tuân lệnh ta là đại sư huynh của ngươi.
Triệu Thái nhăn mặt :
- Vậy thì nhanh lên. Hãy bỏ hết mọi vật ở trong bọc áo ra.
Trình Hạo liền thúc hối Quách Phú Dĩ :
- So về thân thể lẫn nội lực, đại sư huynh thừa tư cách làm cho gã nếm mùi lợi hại. Cứ theo ý gã đi, đại sư huynh. Nhanh lên.
Quách Phú Dĩ lấy ra từng vật một :
- Ta chỉ có hai lọ này là chất chất độc. Lọ thứ ba là linh dược trị thương. Còn đây là kim ngân với một ít bạc vụn. Riêng vật chứa trong gói vải này chính là mảnh hồng ngọc phù điêu. Theo ta nên để Trình sư đệ tự cất giữ hầu tránh mọi bất trắc không đáng có. Được chứ?
Triệu Thái gật nhẹ đầu :
- Cứ mở ra cho đệ xem qua. Vì chỉ cần bảo ngoài vật vừa đắc thủ, ở trong gói vải chẳng còn vật gì khác khả nghi, đại sư huynh nếu muốn giao cho Trình sư huynh thì tùy ý, kẻo lại nghĩ đệ có mưu toan độc chiếm.
Quách Phú Dĩ vẫn rất giận, vì phải tuân theo từng mệnh lệnh nhỏ nhặt của Triệu Thái :
- Đây Triệu sư đệ tha hồ xem. Đủ rồi chứ?
Triệu Thái lần này mới thật sự gật đầu :
- Được rồi. Và bây giờ thì phiền đại sư huynh từ từ lui lại. Đệ chỉ an tâm khi thấy đại sư huynh đứng cách xa hai lọ độc dược.

Quách Phú Dĩ lùi, nhân đó giao gói vải có chứa bảo vật vô danh bằng hồng ngọc cho Trình Hạo.
Phần Triệu Thái thì đưa Tề Nhuận cùng tiến lên, đến thật gần những vật dụng đã được Quách Phú Dĩ miễn cưỡng lưu lại trên mặt đất.
Và khi đến đủ gần, chỉ trừ những ngân lượng cùng các mẩu bạc vụn, kỳ dư Triệu Thái đều dùng chân hất cả vào giữa đống lửa vẫn cháy hừng hực.
Những chiếc lọ va mạnh vào đống củi lửa vỡ toang, bất kể đó là độc dược hay đan dược. Chỉ lúc đó Triệu Thái mới lên tiếng :
- Độc kỵ hỏa. Bây giờ thì mới nói đến việc động thủ. Tề - Thạch nhị vị sư huynh thì không cần rồi. Trình sư huynh có muốn cùng đệ động thủ chăng? Hay chỉ một mình đại sư huynh là đủ, như lời vừa do tự miệng Trình sư huynh lúc nãy đã nói?
Quách Phú Dĩ không kiềm được nữa cơn tức giận :
- Chỉ một mình ta là đủ. Hãy bỏ Tề Nhuận ra, rồi đem thân đến nạp mạng cho ta.
Triệu Thái lắc đầu :
- Đại sư huynh đừng vội. Vì chẳng thà nói trước một tiếng, để đệ biết và sẵn sàng chấp nhận sự liên thủ hợp lực của nhị vị sư huynh. Hơn là để khi sự việc xảy ra, thể diện của nhị vị chẳng còn gì nếu cứ muối mặt cùng nhau liên thủ. Đệ muốn biết chủ ý của Trình sư huynh trước. Thế nào?
Trình Hạo bật phá lên cười :
- Ngươi thật cao ngạo, khiến ta có ý nghĩ, hay là cứ để ta thay mặt đại sư huynh cho ngươi biết thế nào là lễ độ?
Triệu Thái nhún vai :
- Ai cũng được. Và nếu cả hai có cùng hiệp lực cũng chẳng sao. Nhưng cần nhất là cứ nói trước một tiếng. Thế nào?
Trình Hạo động nộ quát lớn :
- Để đối phó ngươi, bọn ta không cần hiệp lực. Mau lại đây.
Triệu Thái lập tức đẩy Tề Nhuận cho lui về phía sau :
- Như thế cũng được. Vì đệ sẽ tuần tự lĩnh giáo bản lĩnh đích thực của từng sư huynh. Ai trước? Tiến lên đi.
Chợt Quách Phú Dĩ đưa tay ngăn Trình Hạo lại :
- Trình sư đệ chờ đã.
Và Quách Phú Đĩ hỏi Triệu Thái :
- Khí phách của ngươi khiến ta nghĩ lại. Hãy nói xem, có phải ngươi chuẩn bị dùng sở học truyền gia, tin chắc là thừa bản lãnh đối phó bọn ta.
Triệu Thái cười cười :

- Há lẽ đại sư huynh nghĩ đệ ngu xuẩn đến độ chỉ biết dùng võ học sư môn, là điều chắc chắn sẽ chuốc bại để đối phó với nhị vị sư huynh sao?
Quách Phú Dĩ lạnh người :
- Sở học truyền gia của Triệu sư đệ thật sự lợi hại như thế nào?
Triệu Thái nhún vai :
- So với ai khác thì không biết, nhưng để đối phó đại sư huynh thì bản thân đệ đủ tự tin.
Quách Phú Dĩ chợt vươn cổ, tự nuốt nước bọt khan :
- Nếu là vậy, việc động thủ có thể đình lại. Và chúng ta hãy cùng nhau thỏa thuận thế này.
Triệu Thái cười :
- Ý của đệ cũng không muốn động thủ, vì sẽ là vi phạm thanh quy. Và đệ chỉ chấp nhận thỏa thuận nếu trong câu chuyện đã sắp đặt, đừng một ai để đệ dính líu vào.
Trình Hạo bất bình, toan lên tiếng, nào ngờ lại bị Quách Phú Dĩ cướp mất lời và đáp ứng ngay để xuất của Triệu Thái :
- Vậy thì chúng ta cứ theo sự thật để bẩm báo cùng sư phụ. Cùng lắm thì chỉ kể thêm một chi tiết, là Thạch Lang đã bị kẻ địch đả thương. Thiết nghĩ như thế là hoàn toàn ổn.
Triệu Thái gật đầu :
- Đệ cũng không hở môi, có thể khiến sư phụ nghĩ khác về tất cả chúng ta. Và dường như Trình sư huynh có ý bất bình, thật sự là bất phục, không tin đệ có bản lãnh như đã nói? Đệ có cách minh chứng. Đấy là nhờ thủ pháp Độc môn của Triệu gia, đệ đã phong tỏa toàn bộ huyệt đạo của Tề sư huynh, chỉ cần Trình sư huynh hoặc đại sư huynh, ai cũng được, nếu có thể giúp Tề sư huynh giải khai mọi cấm chế, thì sinh mạng của đệ đây, tùy chư vị sư huynh định đoạt. Nào, hãy thử xem.
Vì bị lời đúng tâm trạng nên Trình Hạo không giữ kẽ nữa, cứ hăm hở tiến lại gần Tề Nhuận và tìm đủ mọi cách để giúp Tề Nhuận giải khai huyệt đạo.
Nào ngờ, Trình Hạo càng gắng sức bao nhiêu thì kết quả là Tề Nhuận càng nhăn nhó đến bấy nhiêu. Đến nỗi Tề Nhuận phải kêu lên :
- Đừng phí sức nữa! Toàn thân ta như mỗi lúc mỗi khó chịu thêm. Hãy dừng lại thì hơn!
Trình Hạo thất vọng thu tay về :
- Quả là thủ pháp lợi hại. Được, ta phục!
Triệu Thái lúc đó mới tiến lại gần Tề Nhuận :

- Đệ cần thêm từng lời hứa một cách xác quyết của từng sư huynh.
Tề sư huynh hứa chứ?
Tề Nhuận gật đầu như con lật đật :
- Ta hứa. Và ngay từ đầu ta chỉ mong tất cả chúng ta cùng đi đến thỏa thuận này.
Triệu Thái liền đặt tay lên người của Tề Nhuận, mắt thì nhìn Quách Phú Dĩ :
- Đại sư huynh?
Quách Phú Dĩ gật đầu :
- Bất luận ai, kể cả ta, nếu hành động sai thỏa thuận, thì sẽ bị trời tru đất diệt.
Triệu Thái mỉm cười :
- Đệ ưng nhất là câu trời tru đất diệt. Trình sư huynh cũng hứa chứ?
Trình Hạo thờ dài :
- Còn gì nữa mà chẳng hứa? Được, trời tru đất diệt kẻ nào làm khác với thỏa thuận.
Triệu Thái giải bỏ cấm chế cho Tề Nhuận :
- Vậy thì chúng ta mau quay về. Đệ tin chắc, lúc về đến sơn môn, thương thế của Thạch sư huynh cũng hoàn toàn hồi phục. Được chứ?
Bọn họ Quách nhẹ thở phào và lần lượt gật đầu ưng thuận...

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 3
Huyền Vũ quán phát sinh biến cố
Đáp ân trọng mạo hiểm cứu nguy

Sau lời truyền đạt đầy nghi ngại của Thạch Lang, Triệu Thái chưa kịp tỏ thái độ thì lần lượt thấy Tề Nhuận, Trình Hạo và Quách Phú Dĩ cũng lo lắng tìm đến.
Thạch Lang dĩ nhiên cũng nhìn thấy nên nhăn nhó nói với Triệu Thái :
- Ta không tin ngươi dù đã hứa vẫn tìm cách hại bọn ta, chỉ mưu cầu mọi thuận lợi cho bản thân. Nhưng liệu ngươi giải thích như thế nào về việc sư phụ ra lệnh chỉ triệu tập một mình ngươi lần này?
Tự biết bọn Quách Phú Dĩ cũng đang chờ nghe một lời đáp thỏa đáng, Triệu Thái dù không muốn cũng phải để lộ một sắc diện buồn buồn :

- Triệu Thái này tuy chưa đủ tư cách để tự xưng là quân tử nhưng cũng được giáo huấn để biết một khi đã hứa thì phải tuân thủ như thế nào. Chư vị sư huynh yên tâm. Vì lúc sư phụ nhận lễ vật chúc thọ của chúng ta, nếu đã không hỏi thì có nghĩa là đã không hề nghi nan. Và có thể bảo, đệ biết sư phụ gọi đệ đến để làm gì. Ắt hẳn đã đến lúc huynh đệ chúng ta dù muốn dù không vẫn nên nói trước lời chia tay.
Quách Phú Dĩ vỡ lẽ :
- Ý của ngươi, lần này sư phụ thế nào cũng hạ lệnh trục xuất, chỉ vì ngươi đã che giấu thân thế lai lịch?
Triệu Thái gượng cười :
- Điều này xảy ra quá sớm, ngoài ý nghĩ của đệ là muốn hầu hạ sư phụ lâu hơn. Nhưng dù sao, một khi không còn đệ nữa, ắt hẳn chư vị sư huynh yên tâm hơn. Hãy để cho đệ có lời từ biệt đến từng sư huynh, sư tỷ. Mong tất cả bảo trọng.
Dứt lời, Triệu Thái buồn bã, tự đi dần về phía hậu sơn, để lại nhóm họ Quách lẳng lặng nhìn theo, mạnh ai nấy suy nghĩ về lời từ biệt Triệu Thái vừa tỏ bày...
* * * * *
Chợt Triệu Thái nghe có tiếng gọi :
- Nghe nói sư phụ có lệnh đòi gặp ngươi?
Triệu Thái dừng chân, xoay người về bên hữu, ở đấy đang có một nữ lang nhanh chân bước đến. Triệu Thái gật đầu cùng nữ lang :
- Liên tam sư tỷ đã kịp biết tin? Đúng vậy. Và có phải sư tỷ cũng được lệnh sư phụ triệu hồi?
Nữ lang nở nụ cười nhiều ẩn ý :
- Ta đâu được như ngươi, trước và sau chuyến đi đều được sư phụ ưu ái, cho gặp riêng để căn dặn hoặc có dụng ý kín đáo gì đấy chỉ trời mới biết. Nhưng nhờ vậy, ngươi tin chăng, Liên Đại Mỹ này chẳng kinh ngạc chút nào khi phát hiện chỉ sau một chuyến đi có ngươi, thái độ của Quách đại sư huynh hoàn toàn thay đổi, không còn lên mặt và hay xem thường bọn ta, kỳ thực vì được thu nhận muộn hơn nên cam tâm chịu kém y. Ngươi có thể cho ta biết nguyên nhân? Nhờ sư phụ ngấm ngầm truyền tuyệt kỹ cho riêng ngươi chăng? Hay là còn những nguyên nhân nào khác?
Triệu Thái lắc đầu :
- Sư phụ luôn xử sự công bằng với các đệ tử. Và đệ không những chẳng hề được sư phụ ưu ái chỉ giáo gì riêng tư mà còn chưa bao giờ thấy sư phụ có thái độ thiên vị đối với bất kỳ đệ tử nào khác. Sao sư tỷ vẫn nhẫn tâm nghĩ không đúng về sư phụ?
Liên Đại Mỹ biến sắc :

- Này, ta chỉ đùa thế thôi, ngươi đừng nghĩ là thật nha. Vạn nhất đến tai sư phụ...
Triệu Thái lập tức trấn an :
- Đệ cũng chỉ hỏi đùa thôi. Hà tất sư tỷ hốt hoảng, nhất là ngại đệ đem chuyện này mách với sư phụ. Huống hồ, kể từ trước chuyến đi vừa rồi, vị tất mỗi lời do đệ nói ra lại được sư phụ nghe hoặc tin.
Liên Đại Mỹ kinh ngạc :
- Thật sao? Ngươi đừng nói dối. Vì sau chuyến đi vừa rồi, nếu dụng tâm của tất cả những đệ tử chúng ta là mong tìm lễ vật xứng đáng mừng thọ sư phụ, nhân lúc sư phụ vẫn còn khỏe và minh mẫn, thì ngoài nhóm của ngươi và đại sư huynh Quách Phú Dĩ, nào còn ai khác tìm được lễ vật có giá trị tương tự? Thiết nghĩ, vì nhóm của ngươi kể như đã lập đại công, làm gì có chuyện sư phụ hoặc không nghe hoặc có nghe nhưng chẳng tin lời ngươi?
Chợt có giọng nói thứ ba vang đến :
- Triệu sư đệ quả nhiên không biết cách nói dối. Vì thật ra, sau đại công lần này, điều tất yếu là thế nào đại sư huynh cũng được sư phụ trao truyền cho cương vị kế nhiệm. Đừng nói là sư phụ chẳng tin lời Triệu sư đệ mà ta còn tin chắc mai hậu sẽ đến lượt đại sư huynh luôn nhất mực tin tưởng Triệu sư đệ. Thật đấy.
Triệu Thái nhìn qua bên tả :
- Trang Đạt nhị sư huynh?
Một nhân vật có thân hình lực lưỡng, y phục chật căng, nhất là ở lồng ngực và hai bắp tay, đang tươi cười niềm nở và tiến lại gần Triệu Thái.
Cùng lúc này, vì Liên Đại Mỹ kinh ngạc, ý không ngờ Trang Đạt cũng xuất hiện, khiến Triệu Thái vô tình nhìn, nhờ đó bắt gặp ánh mắt Liên Đại Mỹ đang dành cho Trang Đạt không hề có dấu hiệu kinh ngạc giống như thanh âm giọng nói. Trái lại, theo Triệu Thái thầm đoán, sao giống với ánh mắt ngưỡng mộ, như thể ngay lúc này ngoài Trang Đạt ra Liên Đại Mỹ chẳng còn nghĩ đến ai khác. Và đúng như Triệu Thái đoán, cách kêu của Liên Đại Mỹ cũng phần nào diễn đạt ý ngưỡng mộ này :
- Nhị sư huynh sao cũng tìm đến? Nếu biết thế này, lúc nãy muội sẽ chờ để được đến cùng lúc với nhị sư huynh.
Trang Đạt tức thì dành cho Liên Đại Mỹ một nụ cười đầy hảo cảm :
- Kỳ thực ngu huynh đâu ngờ Liên sư muội cũng quan tâm đến chuyện Triệu sư đệ hai lần liên tiếp gần nhau được sư phụ cho gọi. Hóa ra chỉ tại ngu huynh vô tâm. Nhưng bù lại, ngu huynh nhờ đó được biết cả hai chúng ta không hẹn mà đồng, đều có chung một ý

nghĩ giống nhau.
Lời nói của Trang Đạt khiến ánh mắt của Liên Đại Mỹ vụt đổi thành long lanh như sóng nước hồ thu.
Nhưng do vội, Triệu Thái chợt lên tiếng, vô tình cắt đứt nụ cười của Trang Đạt và cũng chấm dứt ánh mắt long lanh một cách kỳ lạ của Liên Đại Mỹ :
- Có phải nhị sư huynh cũng nghĩ đệ vì được sư phụ ưu ái nên thường sắp đặt những lần gặp gỡ riêng tư?
Trang Đạt phủ nhận :
- Ở sư phụ hiếm có thái độ thiên vị đối với riêng bất kỳ đệ tử nào. Điều này vì ta biết nên không hề có ý nghĩ đó. Có chăng ta chỉ quan tâm, không rõ sư phụ muốn gì ở sư đệ? Hoặc giả người có ý ngờ, cảm thấy khó tin nhóm của sư đệ cùng Quách Phú Dĩ đại ca vì quá may mắn nên sớm tìm thấy một bảo vật vô giá, hơn xa so với những lễ vật mừng thọ của ta và Liên sư muội cũng đã nỗ lực truy tìm.
Liên Đại Mỹ phụ họa theo :
- Sức khỏe của sư phụ ngày càng kém. Đấy là điều bất luận ai trong chúng ta cũng nhìn thấy rõ, nhất là từ ba năm qua uy danh của bản quán cũng ngày càng suy giảm. Chứng tỏ sư phụ nếu muốn trùng chấn uy phong thì không thể không sớm chọn người kế tục, đủ đức đủ tài để đảm nhận trọng trách. Chính vì lẽ này, tuy chẳng cần nói ra nhưng ai cũng biết thế nào sư phụ cũng qua quà mừng thọ, sẽ quyết định đệ tử nào là nhân vật được chọn. Vậy Triệu Thái ngươi nói đi, vì sao may mắn lại rơi đúng vào Quách Phú Dĩ đại sư huynh, một nhân vật thật ra không thể so sánh với nhị sư huynh Trang Đạt? Hoặc giả, ngươi hãy cho ta cùng nhị sư huynh một lời giao phó thật minh bạch, có phải chỉ là nhờ ngẫu nhiên mà bảo vật vô giá ấy được nhóm người bọn ngươi đắc thủ chăng? Phần ta thì cảm thấy khó tin. Hoặc nói đúng hơn, ta nghĩ trong chuyện thật ly kỳ này nhất định hẳn còn nhiều ẩn tình.
Triệu Thái cười nhẹ :
- Sư tỷ chớ quá đa nghi. Vì nếu cần, đệ vẫn sẵn sàng lập thệ, đoan chắc với sư tỷ về sự việc diễn ra cơ hồ đúng như những gì bọn đệ đã bẩm báo cùng sư phụ.
Vừa lúc đó có tiếng của Thạch Lang từ xa gọi tới :
- Triệu sư đệ. Đại sư huynh bảo ta lên tiếng nhắc nhở, kẻo Triệu sư đệ mãi trùng trình, khiến sư phụ chờ lâu là không tốt.
Triệu Thái lập tức đưa tay vẫy vẫy, cho Thạch Lang nhìn thấy :
- Đệ nghe rồi.
Và Triệu Thái mỉm cười với Trang Đạt, cũng như với Liên Đại Mỹ :

- Lệnh của sư phụ là do Thạch sư huynh thay mặt truyền đạt. Sẽ oan uổng cho Thạch sư huynh nếu đệ không sớm đến phục lệnh sư phụ ngay bây giờ.
Bất chợt Trang Đạt đưa tay giữ Triệu Thái lại :
- Chờ đã. Ta thấy không chỉ có đại sư huynh thay đổi thái độ đối với ngươi, mà cả đến gã họ Thạch cũng phần nào tỏ ra úy kỵ ngươi. Điều này ngươi giải thích thế nào?
Nhưng thanh âm giọng nói của Quách Phú Dĩ đã bỗng dưng vang lên thật đúng lúc :
- Trang sư đệ sao cứ làm khó Triệu sư đệ mãi như thế? Và nếu muốn hỏi gì, thì ta đây, Trang sư đệ hoặc Liên sư muội cứ hỏi.
Và Quách Phú Dĩ từ từ đi đến gần, kể như tạo cơ hội cho Triệu Thái thoái lui đi nhanh về phía hậu sơn, đến tận một tịnh phòng và nhẹ nhàng gõ cửa :
- Sư phụ có lệnh gọi đồ nhi?
Từ bên trong tịnh phòng một giọng nói yếu ớt vọng ra :
- Vào đi. Bần đạo thật không ngờ lũ đệ tử các ngươi chẳng kẻ nào còn tỏ ra xem trọng vị sư phụ đã đến lúc gần đất xa trời này. Hừ.
Triệu Thái thầm chấn động. Vì thế khi đã khép lại cánh cửa ở đằng sau, Triệu Thái lo lắng lên tiếng hỏi :
- Sao sư phụ bỗng dưng có những lời như vậy? Hoặc giả dù vẫn ở tận tịnh phòng này, nhưng mọi việc diễn ra ngoài kia sư phụ đều nghe cả?
Khắp gian tịnh phòng cứ mờ mờ tối. Nhưng nhờ quen địa hình, lại có một vật thi thoảng hắt ra ánh sáng dịu huyền nên Triệu Thái vẫn dễ dàng nhìn thấy một thân hình gầy guộc, đang nửa nằm nửa ngồi trên giường kê ở phía cuối tịnh phòng. Và từ vị thế đó, thân hình gầy guộc một lần nữa lại bật ra tiếng hừ nhạt nhẽo :
- Ắt hẳn vẫn như bao đệ tử khác, kể cả ngươi cũng nghĩ bần đạo vì gặp lúc sức cùng lực tận nên có mắt cũng như mù, có tai nhưng như điếc, không hề nghe thấy hoặc hay biết gì, để mặc bọn ngươi mặc tình mưu toan những việc riêng tư, không một lần nhớ lại công ân giáo huấn và truyền thụ võ học đã được bần đạo từng dốc lực vì bọn ngươi? Có đúng như vậy chăng? Hừ.
Triệu Thái kinh hãi, vội quỳ phục xuống ngay trên nền đất bẩn :
- Không đúng như thế đâu, sư phụ. Vì đối với ai khác thì không biết, riêng đồ nhi vẫn luôn canh cánh bên lòng, ân trọng như Thái Sơn của sư phụ e suốt kiếp này đồ nhi khó lòng báo phục cho tương xứng.
Giọng của sư phụ Triệu Thái vẫn chua chát :
- Vậy thì thái độ che giấu lai lịch của ngươi chính là cách báo đáp ân

trọng như Thái Sơn của bần đạo?
Triệu Thái dập đầu sát mặt đất :
- Đồ nhi có lỗi vì đã không bẩm báo tất cả ngay từ đầu. Thế nên, lần vừa rồi, khi bị sư phụ phát hiện sở học truyền gia đồ nhi vẫn lén luyện, thú thật đồ nhi đã tột cùng hối hận.
- Thế tại sao ngươi cố ý che giấu? Có phải vì ngươi tuân theo di huấn lệnh tiên tôn, quyết tìm cách báo thù cho Thạch Quy giáo bảy năm trước đã bị quần hùng khắp võ lâm một phen ra tay triệt phá, giải cứu một đại thảm họa thế nào cũng xảy đến cho giang hồ Trung Nguyên?
Triệu Thái vẫn quỳ dập đầu :
- Mong sư phụ minh bạch, báo thù cho bổn giáo Thạch Quy thì sư phụ hoàn toàn đúng, nhưng theo di lệnh của tiên phụ, đối tượng của đồ nhi tuyệt đối không nhắm vào toàn thể anh hùng khắp võ lâm.
- Ngươi nói dối. Vì triệt phá và khiến Giáo chủ Thạch Quy giáo cam chịu thảm tử bảy năm về trước là toàn thể quần hùng, trong đó cũng có cả bần đạo. Nhưng dù vậy, nếu thật sự đó là mưu toan của ngươi thì đấy là hành vi chẳng khác gì đội đá vá trời. Một mình ngươi lại toan xoay chuyển cục diện, định đối phó với cả quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc. Ngươi liệu thực hiện được chăng?
Triệu Thái bật kêu :
- Đồ nhi nào dám, huống hồ đó là hành vi kể như hoàn toàn vượt quá sức đồ nhi. Một tay khuấy đảo hoàn vũ ư? Nếu đồ nhi thật sự có một bản lãnh như vậy thì kết cục của chuyện này là thế nào rồi cũng như Giáo chủ bổn giáo bảy năm về trước mà thôi. Đồ nhi không bao giờ dám có ý nghĩ cuồng ngạo tương tự.
- Vậy thì mưu toan đích thực của ngươi là gì? Và ai, nhân vật nào mới thật sự là đối tượng của ngươi?
Triệu Thái từ từ ngẩng đầu lên :
- Trước khi bày tỏ, đồ nhi có được phép thỉnh giáo sư phụ đôi câu?
- Ngươi định lung lạc cả bần đạo?
Triệu Thái lắc đầu, dáng điệu thật thiểu não :
- Đồ nhi chỉ muốn qua sư phụ, càng minh bạch mọi diễn biến của bảy năm về trước càng tốt. Đấy có phải là vì Giáo chủ bổn giáo do vô tình thủ đắc và luyện được tuyệt kỹ tà môn, sẽ có lúc khiến Giáo chủ bổn giáo tự biến thành Ma Vương nên mới bị quần hùng liên tay liên thủ tiêu diệt?
- Đó là điều bần đạo tin, chắc ngươi cũng đã biết một cách tường tận, cần một lời nào khác thật minh bạch từ bần đạo?
Triệu Thái nhìn nhận :

- Và đó chính là tuyệt kỹ Huyết Ảnh Nhân, đúng chăng sư phụ?
- Thoạt tiên thì chỉ là Huyết Ảnh Nhân. Nhưng đến khi tà công xâm nhập, làm thần trí thác loạn, thì tránh sao được chuyện Giáo chủ Thạch Quy giáo sẽ có lúc trở thành Huyết Ma Ảnh thứ hai, một Ma Vương từng gieo đại thảm họa cho toàn thể võ lâm hơn một trăm năm về trước?
Triệu Thái nhè nhẹ gật đầu :
- Lời của sư phụ hoàn toàn đúng với những gì đồ nhi đã nghe chính miệng tiên phụ giải thích. Và cũng vì lẽ đó, sư phụ liệu có suy nghĩ như thế nào nếu đồ nhi ngay lúc này xin mạo muội thay tiên phụ nêu một nghi vấn liên quan đến việc phát hiện Giáo chủ bổn giáo lẻn luyện tuyệt kỹ tà môn?
- Bần đạo hiểu ý ngươi. Vậy là cũng như lệnh thiên tôn, hiện ngươi đang nghi ngờ, rằng nội tình của Thạch Quy giáo, liên quan đến việc Giáo chủ thủ đắc và luyện công phu Huyết Ảnh Nhân là đã do người trong Thạch Quy giáo cáo giác?
Triệu Thái ngỡ ngàng :
- Chính tiên phụ đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay vẫn đinh ninh vào điều từng đoán định này. Lẽ nào không đúng như vậy?
- Đương nhiên là không đúng. Vì việc Giáo chủ Thạch Quy giáo luyện công phu Huyết Ảnh Nhân, toan gây họa cho võ lâm, là do một đại sư Thiếu Lâm tình cờ phát hiện. Nhưng ngươi đừng mong sẽ được bần đạo thổ lộ cho biết đấy là tăng nhân nào trong số gần ngàn tăng nhân đệ tử phái Thiếu Lâm.
Triệu Thái chợt cúi gằm đầu :
- Di ngôn của tiên phụ là căn dặn đồ nhi bằng mọi cách phải dò xét thật minh bạch nguyên nhân dẫn đến đại thảm họa cho gần trăm sinh mạng giáo đồ bổn giáo. Thế nên sư phụ dù có thổ lộ, đồ nhi cũng không vì vậy mà để tâm, chỉ trút hận lên đầu một mình tăng nhân đó.
- Ngươi lại sai nữa rồi. Hoặc giả là do lệnh tiên tôn cố tình thuật khác với sự thật. Vì diễn biến bảy năm về trước, ngoài cái chết của mỗi một mình Giáo chủ Thạch Quy giáo, thì quần hùng khắp võ lâm đều y ước, đã không động phạm hoặc hạ sát thêm bất kỳ giáo đồ nào của Thạch Quy giáo. Vậy thì từ đâu ra trăm sinh mạng của Thạch Quy giáo bị thảm sát?
Triệu Thái lại ngẩng đầu lên :
- Ý của sư phụ vẫn quả quyết toàn bộ giáo đồ bổn giáo bảy năm về trước đều bình yên vô sự? Và đấy là thực hiện theo thỏa thuận giữa một mình Giáo chủ bổn giáo cùng với các đại cao thủ khắp tam sơn ngũ nhạc?

- Không sai. Quần hùng khắp võ lâm, có cả bần đạo, vì tuân theo đức hiếu sinh, phần vì cảm khái trước thái độ thật sự quân tử của Giáo chủ Thạch Quy giáo, chuyện do một mình gây ra thì chỉ có mỗi bản thân gánh chịu, thế nên chấp thuận lời đề xuất của Giáo chủ Thạch Quy giáo, rằng nếu cả trăm giáo đồ Thạch Quy giáo vào thời điểm đó từng gây ra bất kỳ một manh động nào thì quần hùng khắp võ lâm cũng không gây tổn hại gì cho bất luận ai trong họ. Và sự việc đã diễn ra đúng như thế.

Triệu Thái thoáng cười :

- Vậy dám hỏi sư phụ, đã có bảy năm trôi qua, riêng phần sư phụ có tình cờ nhìn thấy hoặc nghe nói đến bất kỳ tính danh nào trong số cả trăm tính danh của giáo đồ bổn giáo từng tồn tại trước đó chăng?

- Có thể tất cả đã lui về ẩn dật, giống như lệnh tiên tôn chẳng hạn. Thế nên cho dù bần đạo chẳng nghe cũng chẳng thấy thì vẫn không có gì là lạ.

Triệu Thái có nụ cười rõ hơn :

- Cũng có thể như thế nếu tiên phụ đừng mang tấm thân tàn ma dại, người không ra người, quỷ không ra quỷ, là hậu quả của một trận thảm sát vô tiền khoáng hậu và chỉ nhờ cực kỳ may mắn tiên phụ mới không chịu chung số phận với tất cả những giáo đồ khác của bổn giáo.

Thân hình gầy guộc nọ lần đầu tiên để lộ dấu hiệu bị chấn động :

- Phụ thân ngươi đã nói như vậy? Chuyện xảy ra từ lúc nào? Có thật đã diễn khai một trận thảm sát? Nhưng do ai gây ra mới được? Hoặc giả phụ thân ngươi từng có cừu nhân. Và sau sự biến bảy năm trước đối với Thạch Quy giáo, cừu nhân đó vì phát hiện phụ thân ngươi lâm cảnh thất thế sa cơ nên lợi dụng cơ hội phục thù? Chứ tuyệt đối không thể là do quần hùng bội tín?

Triệu Thái từ từ thu tắt nụ cười :

- Đồ nhi vì là cốt nhục nên chẳng thể không tin theo lời tiên phụ. Do vậy, để giải đáp mọi nghi vấn sư phụ vừa nêu, đồ nhi chỉ có thể thuật lại mọi điều tiên phụ kể lại. Đấy là đã có một nhóm nhân vật ẩn danh giấu diện chợt xuất hiện và bắt đầu tàn sát toàn bộ giáo đồ bổn giáo, ngay sau khi có tin Giáo chủ bổn giáo thảm tử. Họ tận diệt tất cả, bất kể nam phụ lão ấu, đến như bản thân đồ nhi khi ấy tuy chỉ mới lên chín cũng bị một vệt kiếm thương khá sâu nhưng chưa đến nỗi phạm vào tâm thất. Đây, sư phụ có thể nhìn.

Thân hình gầy guộc nhích động, sau đó lộ rõ dần hình hài một đạo nhân vừa già vừa gầy gò, đang tự đi đến gần Triệu Thái để lấy tay sờ vào vệt kiếm thương vừa được Triệu Thái tự phanh ngực áo bày ra.

Và sau khi đã chạm vào, đạo nhân gầy khẽ kêu :
- Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ?!
Triệu Thái chấn động :
- Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ? Đấy là nhân vật như thế nào, cớ sao sư phụ thoạt nhìn đã nhận ra, riêng tiên phụ thì hồ như chưa lần nào đề cập đến danh hiệu này?
Đạo nhân gầy thở dài :
- Bần đạo chỉ dựa vào dấu tích này để đoán như thế thôi, vị tất đã đúng. Tuy nhiên, hiện đang có hai điều trùng hợp. Thứ nhất, vị trí và hình thù của vệt kiếm thương thật giống. Thứ hai, Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ kỳ thực là một nhân vật chỉ được mọi người nghe đến danh không bao lâu sau khi Giáo chủ Thạch Quy giáo cam chịu thảm tử. Chứng tỏ cũng phần nào trùng hợp về thời điểm đối với sự xuất hiện của Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ.
Triệu Thái đứng bật lên :
- Đa tạ sư phụ chỉ giáo. Vậy là lần đầu tiên đồ nhi đã có một manh mối để truy tìm.
Đạo nhân chợt gắt :
- Ngươi định đi đâu? Vậy bần đạo cho gọi ngươi đến để làm gì?
Triệu Thái lại quỳ xuống :
- Đồ nhi biết tự trước sau gì cũng bị sư phụ hạ lệnh trục xuất. Xin sư phụ cứ xuống lệnh, đồ nhi quyết không một lời than oán, chỉ mong được dập đầu lạy tạ đại ân đại đức của sư phụ một lần sau cùng.
Đạo nhân xua tay :
- Đương nhiên bần đạo không thể dung nạp ngươi thêm, cho dù chỉ một ngày. Nhưng trước đó bần đạo vẫn muốn hỏi ngươi đôi câu.
Triệu Thái chớp mắt, một giọt lệ chực trào ra :
- Xin sư phụ cứ hỏi.
Đạo nhân vứt cho Triệu Thái một vật :
- Hãy thú thật đi, bảo vật này từ đâu bọn ngươi sở hữu, sau đó dùng làm lễ vật mừng thọ bần đạo?
Triệu Thái cúi đầu :
- Nguyên ủy để đắc thủ vật này, há chẳng phải đồ nhi và chư sư huynh đã bẩm báo tất cả cùng sư phụ rồi sao?
- Bần đạo đã sống đến ngần tuổi này, nào phải là trẻ lên ba để dễ dàng tin vào câu chuyện được thuật kể quá rập khuôn từ lũ dối trá các ngươi? Nào, sự thật là như thế nào? Hãy ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt bần đạo mà đáp.
Triệu Thái thu hết đởm lược, nhìn thẳng vào mắt sư phụ :
- Sư phụ có căn vặn đến mấy cũng vô ích. Vì đồ nhi dù thuật đến

trăm lần vẫn không khác những gì sư phụ đã nghe.
Đạo nhân thở hắt ra và xua tay :
- Nếu vậy, bần đạo quyết không nhận bảo vật đó. Ngươi cứ giữ lại hoặc muốn định đoạt thế nào thì tùy.
Triệu Thái giật mình, vừa bàng hoàng vừa lo sợ :
- Sư phụ...
Bất chợt đạo nhân chồm xuống, kề mặt thật gần Triệu Thái :
- Này, có phải Quách Phú Dĩ uy hiếp ngươi?
Triệu Thái cố giương to hai mắt, quyết không để lộ bất kỳ dấu hiệu nào cho sư phụ nghi ngờ :
- Đồ nhi không thể đáp bất kỳ điều gì sai với sự thật.
Đạo nhân đứng lùi ra :
- Khá lắm. Ngươi không những biết giữ lời có lẽ đã hứa cùng Quách Phú Dĩ mà còn đang tâm hùa với y, dối gạt bần đạo. Nếu đã vậy, nghe đây, ngay từ lúc này bần đạo hạ lệnh trục xuất ngươi.
Triệu Thái chấn động toàn thân :
- Sư phụ...
Và Triệu Thái nghẹn lời. Sau đó, vì che giấu giọt lệ đã trào, Triệu Thái thẫn thờ cúi gục đầu xuống. Chợt nghe :
- Hãy ngẩng mặt lên.
Triệu Thái hít một hơi thật dài và ngẩng đầu lên.
Đạo nhân cười lạt :
- Qua động thái của ngươi, nào là sa lệ, nào là vẫn gọi hai tiếng sư phụ, có vẻ như tận đáy lòng ngươi vẫn thật sự cảm kích bần đạo?
Triệu Thái chợt bắt gặp giọng nói của bản thân bỗng khàn đi :
- Bốn năm cưu mang dưỡng dục là cả một bể ân tình. Đồ nhi dù phải chết vì sư phụ vẫn không nề hà.
Đạo nhân gật đầu :
- Vậy hãy nghe bần đạo hỏi. Các võ phái hữu danh trên giang hồ nào phải ít, cớ sao ngươi cứ khăng khăng, khẩn cầu bần đạo thu nhận làm đệ tử? Đâu là nguyên nhân đích thực của ngươi?
Triệu Thái thở dài :
- Đây là điều băn khoăn duy nhất khiến tiên phụ dù biết trước thế nào cũng sớm lìa trần vẫn cùng đồ nhi trăn trở, quyết chọn một chỗ khả dĩ cho đồ nhi sau đó tạm dung thân, chờ ngày trưởng thành. Và cuối cùng cả hai phụ tử đồ nhi quyết định chọn Huyền Vũ đạo quán của sư phụ.
- Tại sao?
Triệu Thái sợ hãi giải thích :
- Thoạt tiên vì đạo quán Huyền Vũ không thật sự bề thế hoặc có

nhiều đệ tử như các phái khác. Đây là thuận lợi sẽ giúp đồ nhi giảm nguy cơ bị phát hiện vẫn lén luyện công phu truyền gia.
- Các ngươi có ý chê bần đạo vì kém võ công nên mục lực cũng không đủ tinh tường?
Triệu Thái lí nhí :
- Kỳ thực thì uy danh của bản quán ngày càng giảm sút, có lẽ do sư phụ sau sự biến đã xảy ra cho bổn giáo vẫn bị ít nhiều tổn hại chân nguyên.
- Công phu của Giáo chủ Thạch Quy giáo vào thời điểm ấy dù chưa đến bậc đại thượng thừa thì cũng chẳng tầm thường. Một kích lúc đó của lão quả nhiên có làm bần đạo chịu hệ lụy kéo dài đến tận hôm nay. Và như vậy đó là nguyên do khiến phụ tử ngươi chọn đạo quán của bần đạo để đầu thân?
Triệu Thái có một thoáng ngập ngừng :
- Vẫn còn một nguyên nhân nữa.
- Vẫn còn ư? Sao ngươi không giấu điều sẽ không bao giờ bần đạo phát hiện?
Triệu Thái lắc đầu :
- Nhất tự vi sư, bán tự vi sư. Ân của sư phụ nếu đồ nhi không thật tâm thì còn gì tư cách để mai hậu mong trở nên người hữu dụng. Và lý do khiến phụ tử đồ nhi chọn đạo quán Huyền Vũ vì biết chắc một trong những hung thủ gây ra thảm sát năm xưa không thể là sư phụ.
- Chỉ vì bần đạo lúc đó đã bị nội thương, một điều bất kỳ nhân vật nào cũng tường tận? Vậy đây là thiện ý của phụ tử ngươi?
Triệu Thái cúi đầu :
- Mong sư phụ minh xét. Vì ngoài sư phụ cùng với Chưởng môn Không Đông phái, bất luận nhân vật nào khác cũng có thể là một trong những hung thủ giấu diện ẩn danh.
- Chưởng môn Không Động phái lần đó vì cùng liên thủ với bần đạo nên đều chịu thương tích như nhau. Phụ tử ngươi có nhận định này quả không lầm. Hết chưa?
Triệu Thái thở ra :
- Bẩm không còn nguyên nhân nào nữa.
- Tốt. Vậy thì ngươi ắt muốn báo đáp đại ân của bần đạo, chí ít là để thâm tâm không phải day dứt vì thụ ân nhưng không thể báo?
Triệu Thái ngẩng cao đầu lên :
- Sư phụ cần gì cứ hạ lệnh, đồ nhi dù xông pha vào núi kiếm rừng đao quyết không để sư phụ thất vọng.
- Có ba việc. Thứ nhất, đừng bao giờ gọi bần đạo là sư phụ nữa.
Triệu Thái rúng động :

- Sư phụ...
- Ngươi dám sai lời vừa hứa ư?
Triệu Thái cúi đầu :
- Đồ nhi... à, không, vãn bối Triệu Thái không dám. Còn hai việc nữa là gì?
- Việc thứ hai, bần đạo có một vật cần nhờ ngươi tự tay thu hồi, sau đó giao phó cho Phương trượng phái Thiếu Lâm. Ngươi có hứa sẽ thực hiện y như lời được dặn?
Triệu Thái gật đầu :
- Nếu đạo trưởng không cho phép nhìn, vãn bối quả quyết lập thệ sẽ không bao giờ ghé mắt nhìn qua.
- Không cần như thế. Vì đây là mảnh hoa tiên, trong đó dĩ nhiên có những lưu tự của bần đạo, kể cả các dấu hiệu để ngươi dựa theo đó thay bần đạo thu hồi vật đã nói. Nếu không cho ngươi nhìn, làm sao ngươi đọc được những gì bần đạo căn dặn? Cầm lấy và nhớ đừng để bất luận ai nhìn thấy.
Triệu Thái nhận và cất mảnh hoa tiên vào người :
- Còn việc thứ ba?
- À... Đây chỉ là tư sự của bần đạo. Hãy tùy ngươi sau này thấy lúc nào tiện thì tiến hành, không việc gì phải gấp.
Triệu Thái lo lắng nhìn sư phụ :
- Sao như thể sư phụ đang trăng trối những lời sau cuối?
Và Triệu Thái bắt gặp ánh mắt thật nghiêm khắc của đạo nhân, đành cúi đầu lí nhí :
- Vãn bối lại lỡ lời. Mong đạo trưởng lượng thứ.
Chỉ như thế đạo nhân mới nói :
- Hãy nghe cho kỹ. Vì phàm đối với bất kỳ bệnh trạng hoặc thương thế nào, thông thường sau thời gian dài điều trị nếu chẳng thể khôi phục mười phần thì chí ít cũng được một hai. Đằng này ở cảnh ngộ bần đạo thì hoàn toàn khác hẳn, khiến bần đạo dù vô tâm cũng cảm thấy sinh nghi.
Triệu Thái lo lắng :
- Đạo trưởng đã bị người hãm hại?
Đạo nhân gượng cười và lắc đầu :
- Đã là nhân vật giang hồ, ít nhiều ai cũng có một vài cừu nhân. Nhưng muốn mưu hại bần đạo, quyết chẳng cừu nhân nào đủ nhẫn nại để phục mưu lâu dài, bảy năm chứ ít gì. Thế nên bần đạo không nghĩ có chuyện đó. Trái lại, chỉ có thể đây là hậu quả sau lần bần đạo cùng Chưởng môn phái Không Động liên tay và bị một kích quá lợi hại của Giáo chủ Thạch Quy giáo gây ra. Vì vậy, điều bần đạo muốn

nhờ ngươi là đối với tư sự này cần phải tinh tế và hết sức kín đáo.
Triệu Thái hứa :
- Vãn bối hứa nhất định sẽ tuân theo từng lời căn dặn của đạo trưởng.
Đạo nhân nhẹ thở dài :
- Thoạt tiên hãy tìm cách dò xét, liệu xem Chưởng môn Không Động phái có cùng chung cảnh ngộ thế này tương tự bần đạo hay không. Nên nhớ, nếu điều này là có thật, thì vì sĩ diện, cũng như vì thanh danh của toàn môn phái, vị tất đệ tử phái Không Động hoặc tự thân vị Chưởng môn nhân để lộ ra. Dó đó, bần đạo nhắc lại, một khi ngươi tiến hành cần phải hết sức kín đáo, kẻo tự chuốc vạ vào thân.
Triệu Thái cau mày :
- Nếu vậy sẽ có một trong hai điều sau đây xảy đến. Một là vị Chưởng môn Không Động phái cũng có chung số phận, khi đó đạo trưởng muốn vãn bối phản ứng như thế nào? Rồi vạn nhất điều vãn bối vừa hỏi là đúng, rằng Chưởng môn Không Động phái vẫn vô sự, có nên hiểu hiện trạng của đạo trưởng kỳ thực đã do người mưu hại?
Đạo nhân gượng cười :
- Đấy là phần thứ hai cũng trong việc bần đạo nhờ đến ngươi. Là nếu Chưởng môn Không Động phái vô sự, a... Ngươi nhân lúc giao vật bần đạo đã nhờ chuyển, giãi bày thật tường tận cho Phương trượng phái Thiếu Lâm. Chỉ như thế thôi.
Triệu Thái vụt chớp mắt :
- Vãn bối sẽ thực hiện y như vậy. Riêng về phần bản thân, dù đạo trưởng không thích hoặc chẳng muốn, vãn bối vẫn quyết không bỏ qua chuyện này. Xin từ biệt đạo trưởng bằng một lạy này. Đa tạ, vạn lần đa tạ.
Triệu Thái ra đến cửa, bất đồ nghe đạo nhân kêu :
- Chờ đã. Suýt nữa bần đạo quên, không nói với ngươi hai điều nữa. Thứ nhất, ngươi có nói câu: Uy danh bản quán ngày càng suy giảm. Nói thật từ lâu bần đạo đã biết, nhưng đều do hành vi của bọn đệ tử các ngươi gây ra. Vậy thì tốt nhất ngươi đừng can dự gì nữa vào nội tình bản quán. Và ngay bây giờ bần đạo sẽ có lệnh tuyên cáo, vĩnh viễn trục xuất ngươi khỏi môn trường.
Lời trục xuất này dù được đạo nhân cố tình lập lại nhưng đối với Triệu Thái đã không gây cảm giác hụt hẫng hoặc bàng hoàng như trước. Vì thế, Triệu Thái vừa quay mặt lại vừa cười buồn :
- Vãn bối có thể hiểu ngụ ý của đạo trưởng.
Đạo nhân gật đầu, nói tiếp :
- Điều thứ hai có liên quan đến bảo vật này. Vì dù gì, trước mặt các

đệ tử, bần đạo đã nhận rồi. Thôi thì ban tặng cho ngươi, ngươi sử dụng thế nào tùy ý.
Triệu Thái hít nhẹ vào một hơi và gật đầu phụ họa :
- Vãn bối thật ra đã có nghĩ đến cách sử dụng. Là sẽ tìm ai đó, gia thân của những nạn nhân vô tội xấu số để hoàn trả cho họ. Nếu đó cũng là điều đạo trưởng muốn, vãn bối hứa càng quyết tâm thực hiện cho kỳ được.
Đạo nhân nhẹ gật đầu, sau đó chợt đổi giọng, cố nói thật to :
- Mau gọi Quách Phú Dĩ, Trang Đạt và Liên Đại Mỹ đến đây. Bần đạo sẽ đích thân cho chúng biết về lệnh trục xuất ngươi.
Triệu Thái cúi đầu, lùi dần ra ngoài và đưa tay nhẹ khép cửa lại.
Chợt có một bóng người lờ mờ xuất hiện, với một ngón tay đặt trên môi, cố ý ra hiệu cho Triệu Thái nhìn thấy và hiểu.
Triệu Thái nhận ra người đó, liền gật đầu đáp lại, đoạn cùng người đó bỏ đi xa dần.
Khi đã đi xa gian tịnh phòng của đạo nhân sư phụ, Triệu Thái nghe người đó nhẹ thở phào :
- Đừng trách ta sao lại dám lén nghe ở ngay bên ngoài tịnh phòng. Hóa ra sư phụ vẫn khăng khăng trục xuất ngươi? Có phải tại lai lịch của ngươi hễ càng giải thích lâu chừng nào với sư phụ thì càng tỏ ra bất minh bất bạch, không xứng với bản quán chừng nấy?
Triệu Thái thầm nhẹ nhõm, vì tin rằng người đó dù lẻn nghe nhưng kỳ thực chẳng am hiểu được bao nhiêu so với tất cả mọi điều đã diễn ra giữa Triệu Thái và đạo nhân sư phụ. Thế nên, Triệu Thái buồn bã gật đầu :
- Nhưng dù sao vẫn là tình đệ huynh, đệ có được phép nói lời chia tay với đại sư huynh thêm lần nữa? Vì khi đại sư huynh đã gặp xong sư phụ, có lẽ đệ chẳng còn lưu lại nơi đây.
Quách Phú Dĩ cười nói :
- Hậu hội hữu kỳ, lo gì sau này huynh đệ ta lại không có dịp gặp nhau. Và khi đó, ta hy vọng ngươi vẫn còn nghĩ đến ta từng là đại sư huynh của ngươi.
Triệu Thái tươi dần :
- Đệ cũng mong như thế. Thôi, đại sư huynh dù gì vẫn đã nghe khẩu lệnh của sư phụ, hãy giúp đệ, gọi nhị sư huynh và tam sư tỷ cùng đến theo lệnh sư phụ gọi. Đệ sẽ thu dọn hành trang thật nhanh và đi ngay. Cáo biệt đại sư huynh.
Quách Phú Dĩ xua tay và quay lưng bỏ đi ngay. Đây là thái độ khiến Triệu Thái hiểu tình huynh đệ đối với họ Quách thật sự chẳng đáng để quan tâm.

Và đáp lại, Triệu Thái chỉ biết nhún vai, rồi cũng bỏ đi một mạch.
* * * * *
Để có thể dứt bỏ hoàn toàn một nơi chốn từng lưu ngụ với nhiều hoài niệm vấn vương thì thật sự đối với Triệu Thái hóa ra chẳng dễ chút nào.
Vì vậy, thời khắc này dù đã ngoài canh ba nhưng Triệu Thái vẫn cứ ngồi im như pho tượng, từ vị thế khá cao nhìn mông lung mãi về phía Huyền Vũ đạo quán còn lờ mờ ẩn hiện ở xa xa, không tài nào hoặc để đứng lên bỏ đi hẳn, hoặc an nhiên nhắm mắt ngủ một giấc lấy sức để sáng mai nhất định sẽ lên đường.
Còn đang trầm ngâm suy nghĩ mãi về những gì đã cùng đạo nhân sư phụ đàm đạo lần cuối, bất chợt Triệu Thái phát hiện ở Huyền Vũ đạo quán không rõ vì sao vào đúng lúc này lại có nhiều ánh đuốc sáng được đột ngột thắp lên.
Toàn thân vụt lạnh băng, một ý niệm chợt hiển hiện trong tâm trí Triệu Thái :
“Những lời của sư phụ không thể được ngẫu nhiên nói ra như thể lời trăng trối. Lẽ nào cũng như phụ thân, sư phụ vì biết trước đâu là thời khắc của tử kỳ đến nên lúc này sư phụ đã... đã...”.
Triệu Thái không dám nghĩ thêm nữa, phần vì phản ứng của bản thân đã hành động thay cho ý nghĩ. Và Triệu Thái nhận thấy rằng mình đang thi triển khinh công, chạy như bay về phía Huyền Vũ đạo quán, chạy như chưa chạy bao giờ.
Nhưng càng đến gần, ý niệm về cái chết đã đến với sư phụ càng thay đổi nhiều hơn trong tâm trí Triệu Thái. Bởi tai của Triệu Thái đã nghe rõ dần hơn những tiếng huyên náo nhất định chỉ do các trận hỗn chiến gây ra.
“Có địch nhân tiến công bản quán?! Kẻ nào thật to gan, không biết là Triệu Thái ta vẫn còn ở ngay bên cạnh bản quán hay sao? Hừ! Ta sẽ cho kẻ đó biết thế nào là lợi hại. Hừ!”
Chính vì vậy Triệu Thái tuy vẫn giữ nguyên cước lực, chạy thật nhanh trở về Huyền Vũ đạo quán, nhưng lòng lại dặn lòng cần phải cẩn trọng. Trước hết hãy dò xét cho thật rõ địch tình, kế đó phải lo ngay đến sự an nguy của sư phụ, cuối cùng thì tùy theo diễn biến sẽ nghĩ và tìm phương cách đối phó.
Và để dễ dàng hành động, lúc sắp đến gần, Triệu Thái lập tức đổi hướng, thận trọng và nhẹ nhàng tìm cách tiến vào Huyền Vũ đạo quán từ phía hậu.
Trong Huyền Vũ đạo quán vẫn lấp loáng những ánh đuốc cháy sáng rực. Và cùng với những ánh hỏa quang vẫn luôn là tiếng quát tháo

cuồng nộ, xen lẫn vào các loạt gào bi thảm của những nhân vật chẳng may bị hạ sát.
Triệu Thái nhờ đang trong tâm trạng chấn động nên càng cẩn trọng nhiều hơn, di chuyển nhẹ và lén lút như phường trộm đạo, đột nhập vào Huyền Vũ đạo quán từ một phía cứ ngỡ sẽ không một ai phát hiện.
Chợt :
- Ngươi nữa, có phải cũng muốn chết? Vậy hãy nạp mạng cho ta!
"Vù..."
Đó là một tiếng quát vang lên thật bất ngờ, cùng với nó là một đạo kiếm quang đổ ập vào Triệu Thái cũng bất ngờ không kém. Nhưng nhờ tâm linh máy động, Triệu Thái vừa vội vàng nhảy tránh vừa khẽ gắt :
- Đại sư huynh, là đệ, Triệu Thái đây. Đệ phát hiện có biến nên vội quay lại. Tình hình đã như thế nào? Sư phụ hiện ra sao?
Đạo kiếm quang lịm tắt, phần vì Triệu Thái đã thoát xa, thay vào đó là thanh âm ngỡ ngàng chính là của Quách Phú Dĩ phát ra :
- Tối quá, địch nhân lại ập đến bất ngờ, đừng trách ta vì không sớm nhận ra đệ. Úy, nhưng ngươi đã bị trục xuất, sao còn quay trở lại, vạn nhất phải chịu chung số phận với bọn ta thì sao?
Trước khi đáp lời, Triệu Thái vô tình nhìn thấy Quách Phú Dĩ có một thoáng đưa tay lên vuốt lướt qua mặt: "Đại sư huynh đang lúc khẩn trương nên xuất hạn mồ hôi thế thôi, ai mà chẳng vậy". Và Triệu Thái giải thích :
- Ân của sư phụ trọng như núi. Thà đệ chẳng hay biết, quyết đâu thể ham sinh úy tử, dù thấy vẫn tự thủ bàng quan, cứ khoanh tay đứng nhìn. Sư phụ đâu?
Quách Phú Dĩ lạng người đi trước :
- Ta vẫn chưa rõ hiện tình. Nào, hãy cùng ta vào xem sư phụ ra sao?
Triệu Thái lướt bám theo sau :
- Địch nhân là những ai? Chúng muốn gì ở bản quán?
Quách Phú Dĩ chân vẫn đi không ngừng :
- Bọn họ đều che kín chân diện, chẳng nói lời gì, cứ ập đến ra tay tàn sát.
Và dường như lúc này ở bản quán chỉ còn lại một mình ta và đệ. A... đến rồi, hy vọng sư phụ vẫn vô sự.
Nhưng cánh cửa gian tịnh phòng của sư phụ chợt bật mở, kèm theo là một luồng gió xoáy động cuộn thốc ra với một tiếng gầm cực lớn :
- Lão lỗ mũi trâu vẫn ương bướng, không thừa nhận đã từng đắc thủ sở học Vạn Niên cốc. Thật may vẫn còn một đệ tử của lão chưa bị hạ

sát. Giang nhi mau ra tay bắt gã, thử dùng cực hình tra tấn, xem lão còn dám ương bướng nữa hay không?
Quách Phú Dĩ vẫn đang ở phía trước Triệu Thái. Vì thế chính Quách Phú Dĩ xuất thủ, đánh vào địch nhân không những đang lao ra từ gian tịnh phòng mà còn vừa lớn tiếng gầm quát :
- Quách Phú Dĩ ta cũng là đệ tử của đạo quán Huyền Vũ đây. Ngươi có bản lãnh, thử hạ thủ ta xem. Đỡ!
“Vù...”
Như có tia chớp lạnh xuất hiện và lan nhanh dọc theo sống lưng, toàn thân Triệu Thái vụt giật nảy lên và nhân đó Triệu Thái lao xộc vào gian tịnh phòng tối mịt, miệng gào vang :
- Sư phụ?!
Vừa lúc đó có một thân hình cơ hồ gầy giơ xương gieo đúng vào phương vị Triệu Thái đặt chân đến, kèm theo là tiếng thều thào thập phần hoảng loạn :
- Sao ngươi tùy tiện quay trở lại? Chạy mau.
Nhận biết ngay đó là đạo nhân sư phụ, Triệu Thái lập tức xốc thân hình gầy lên vai, đồng thời bật tung người, lao toàn thân vào một góc của gian tịnh phòng. Cùng lúc đó, Triệu Thái hất một đạo kình vào góc gian tịnh phòng đang đà lao đến và bật ra tiếng quát :
- Khai!!
Ngọn kình đập vỡ cả góc phòng.
“Ầm!!”
Nhờ đó, đã có lối thoát, Triệu Thái lao vút ra, vai vẫn mang theo đạo nhân sư phụ.
Lập tức xuất hiện một đạo kình uy mãnh bật cuốn theo Triệu Thái bén gót, dĩ nhiên cũng có tiếng quát phát theo :
- Tiểu tử định tẩu thoát ư? Mau mau nằm xuống.
“Vù...”
Nhưng bất ngờ Triệu Thái đã kịp ngoặt qua một bên và cuống cuồng men theo chiều dài của dãy nhà, tiếp tục đưa đạo nhân sư phụ cùng tháo chạy. Vì vậy đã thoát ngọn chưởng đuổi bám.
“Vút!”
Và Triệu Thái cứ thế đổi phương hướng liên tục, tận dụng mọi am hiểu và thông thuộc về địa hình của Huyền Vũ đạo quán để tiếp tục đào tẩu, thầm mong vẫn có cơ hội đào sinh.
Phía hậu của Huyền Vũ đạo quán vẫn vang lên những tiếng huyên náo, càng lúc càng rõ. Và chúng vang đến đâu thì những ánh hỏa quang phát ra từ ngọn đuốc cháy sáng cũng lan theo đến đấy.
Cuối cùng, toàn bộ khu vực ở phía hậu của Huyền Vũ đạo quán đều

sáng rực, để lộ ra khoảng năm bảy nhân vật võ lâm không chỉ che kín diện mạo mà còn cố tình mặc y phục dạ hành đầy bí ẩn, cứ thoạt đông thoạt tây, lúc tả lúc hữu như đang nôn nóng muốn tìm kiếm hoặc truy lùng ai đó mà họ quyết không để thoát.
Từ một chỗ nửa kín nửa hở, Triệu Thái đang lặng người dõi nhìn từng diễn biến, chợt đạo nhân cựa quậy, lên tiếng trách Triệu Thái :
- Bần đạo những tưởng ngươi dù gì cũng biết cân phân nặng nhẹ, nào ngờ vẫn xuất động tự dẫn thân đến nạp mạng. Mau đi đi, bần đạo dù mất mạng vẫn không cần ngươi quan tâm.
Triệu Thái toan đáp, bỗng có tiếng hô hoán vang lên từ một trong năm bảy bóng nhân ảnh của địch nhân :
- Chúng ta đã bỏ qua, chưa sục tìm ở dãy nhà xí phía sau. Mỗ vừa nghe giọng lào thào của lão mũi trâu bướng bỉnh ở đấy.
Triệu Thái hoảng hồn, vội điểm huyệt chế ngự làm cho toàn thân đạo nhân sư phụ bất động, đồng thời đành thì thào thật khẽ vào tai đạo nhân :
- Đồ nhi không thể không quan tâm đến an nguy của sư phụ. Xin lượng thứ.
Vừa lúc đó có đôi ba ánh đuốc lấp loáng hỏa quang chạy thật nhanh đến như bay. Và những nhân vật cầm đuốc xuất hiện để rồi thất vọng nhìn quanh :
- Nào có thấy bóng dáng ai chui ẩn ở đây?
- Mùi phân thối quá. Đố ai chịu được.
- Vạn nhất vẫn có kẻ chịu được, miễn toàn mạng thì sao? Tìm đi!
- Ánh đuốc soi tỏ thế này, dù một con chuột chạy loáng qua cũng chẳng thể che mắt được ai. Còn gì nữa mà tìm?
- Vậy thì tìm chỗ khác, phân ra mà tìm. Và nếu cần, cứ phóng hỏa thiêu hủy tất cả. Tiểu tử tất phải chui ra, không lẽ chịu chết?
- Nhưng còn sở học Vạn Niên cốc...
- Đừng luyến tiếc nữa, huống hồ lão lỗ mũi trâu thà chịu chết quyết không thừa nhận, có được kể như không đúng. Thà thiêu hủy mọi bằng chứng có thể di họa cho chúng ta sau này, hơn là càng miễn cưỡng càng hỏng toàn bộ các âm mưu của chúng ta trước đây. Nào, thực hiện đi, nhanh lên!
Một lúc sau, dù toàn thân bẩn thỉu và hôi thối vô tả, Triệu Thái vẫn cứ để mặc, vì mãi lặng người mục kích cảnh toàn bộ Huyền Vũ đạo quán bị thần hỏa hung tàn tàn phá và thiêu cháy tất cả ra tro.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 4
Thủ đoạn tột cùng từ phản đồ
Quyết liều sinh tử báo thâm ân

Triệu Thái đang loay hoay tự mặc lại y phục thì từ phía ngoài đột ngột vang lên thanh âm giọng nói của Quách Phú Dĩ :
- Đủ đởm lược chui tận phía dưới nhà xí để ẩn náu, giữ vẹn tính mạng, tâm cơ và hành vi của ngươi thật sự khiến ta khâm phục.
Để đáp lại, Triệu Thái lên tiếng thật chậm, vừa nói vừa ngẫm nghĩ bằng thanh âm không buồn giận hoặc tỏ ra ngạc nhiên :
- Đêm qua thật sự nguy cấp, mong rằng đại sư huynh đừng trách đệ chỉ lo cho sư phụ khiến chẳng còn nhớ gì đến đại sư huynh, nhưng đệ đã tẩy uế xong cho sư phụ, kể cả bản thân đệ lúc này cũng đã sạch sẽ, lẽ nào vẫn còn nặng mùi giúp đại sư huynh nhận biết đệ từng ẩn nấp ở đâu để bảo toàn sinh mạng?
Vừa nói Triệu Thái vừa chậm rãi bước ra ngoài và thấy Quách Phú Dĩ không rõ đã đến từ lúc nào hiện đang ngồi cạnh thân hình gầy gò và bất động của đạo nhân sư phụ.
Vì thấy Triệu Thái đã tinh tươm bước ra, Quách Phú Dĩ ngước mắt nhìn lên, ngó ngay Triệu Thái :
- Ta vẫn không thể giải khai huyệt đạo cho sư phụ. Ắt là ngươi đã lại dùng thủ pháp Độc môn Triệu gia?
Triệu Thái bình thản tiến lại gần :
- Thủ pháp đó có thể giúp sư phụ tạm thời phong bế cả hô hấp lẫn tâm mạch. Nếu đệ không hành động như vậy, làm cho sư phụ trở nên giống như một kẻ chết rồi, thì đại sư huynh nghĩ, liệu với sức lực kiệt cùng của sư phụ có thể nấp được không ở ngay bên dưới lớp phân thật dày. Bây giờ thì ổn rồi, nhưng địch nhân đều triệt thoái, một dấu tích nhỏ lưu lại để tự cáo giác hành tung cũng không tìm thấy, đệ đã giải khai phần nào cấm chế cho sư phụ. Nếu không, chỉ sợ đại sư huynh thoạt nhìn thấy thế nào cũng ngỡ sư phụ đã chết. Đại sư huynh ngay lúc này có cần vấn an sư phụ không? Hãy để đệ giải khai toàn bộ huyệt đạo cho sư phụ?
Quách Phú Dĩ chợt lắc đầu :
- Cũng không thật sự cần thiết. Vì ta tin chắc sư phụ vẫn có thể nghe và hiểu tất cả. Và có lẽ phần ngươi cũng vậy.
Triệu Thái ngơ ngác :
- Dĩ nhiên là sư phụ vẫn nghe. Và làm sao sư phụ hoặc đệ không hiểu đêm qua cả hai chúng ta đã thật sự lo lắng cho sư phụ thế nào?

Đến lượt chính Quách Phú Dĩ ngơ ngác :
- Đấy là những gì chính bản thân ngươi hiểu? Thật chứ? Có đúng là ngươi vẫn hiểu về ta như thế không?
Triệu Thái phì cười :
- Đại sư huynh thôi đừng đùa nữa. Hoặc giả muốn đệ phải hiểu về đại sư huynh như thế nào đây? Nhưng dù sao đệ vẫn muốn hỏi đại sư huynh nhờ đâu nên thoát? Vì thú thật đệ nào dám nghĩ sẽ sớm gặp lại đại sư huynh thế này.
Quách Phú Dĩ thở ra nhè nhẹ :
- Ta xin đệ đừng nhắc nữa. Vì chỉ cần nhớ lại thôi, ta vẫn còn bàng hoàng. Cảnh lửa thiêu cháy toàn bộ bản quán thật khủng khiếp.
Triệu Thái gật đầu, nhân đó từ từ ngồi xuống cạnh sư phụ ở phía còn lại :
- Địch nhân như rất thống hận bản quán. Sát nhân phóng hỏa, chỉ là hận thấu tận xương tủy mới có đởm lược thực hiện hành vi cực kỳ độc ác và hoàn toàn mất hết nhân tính này.
Quách Phú Dĩ vẫn đưa mục quang nhìn theo từng động tĩnh của Triệu Thái :
- Ta thì nghĩ khác. Há lẽ đêm qua đệ không nghe có người đề cập đến sở học Vạn Niên cốc? Ta nghĩ sư phụ đã đắc thủ sở học này và chính là nguyên cớ gợi lòng tham cho địch nhân xuất hiện gây thảm biến. Nhưng thật lạ, lúc đệ còn đang lo mặc lại y phục, ta đã mạo muội, lén tìm khắp người sư phụ, chỉ tiếc không hề phát hiện điều gì, kể cả bảo vật do chúng ta mừng thọ cũng không thấy sư phụ cất trong người. Hoặc giả lúc đệ giúp sư phụ tẩy uế, đã phát hiện và kịp ỉm đi, toan độc chiếm cho riêng mình?
Triệu Thái biến sắc, trừng mắt nhìn Quách Phú Dĩ :
- Đệ không hề có hành vi vô lễ đó. Và càng không ngờ đại sư huynh lại dám có thái độ như vừa nói cho đệ nghe. Sao sư huynh tệ vậy?
Nghe trách, Quách Phú Dĩ bối rối và càng bối rối hơn khi thấy Triệu Thái vừa lấy tay nhấc sư phụ lên thật nhanh vừa tiếp tục tỏ thái độ phiền trách Quách Phú Dĩ :
- Đệ sẽ đưa sư phụ đi. Đại sư huynh nếu vẫn còn nghi ngờ hoặc về đệ hoặc về sư phụ, thì thà đừng đi theo đệ thì hơn. Cáo biệt!
Quách Phú Dĩ chộp với theo nhưng không kịp, đành đứng bật dậy và dang tay, tìm cách ngăn cản Triệu Thái :
- Ta là đại đệ tử của sư phụ, khác với ngươi đã bị trục xuất. Chỉ dựa vào điểm này, ta đủ tư cách hơn ngươi để có quyền chăm sóc sư phụ.
Triệu Thái đưa sư phụ dịch tránh qua một bên, cố thoát thái độ ngăn

đường cản lối của Quách Phú Dĩ :
- Nhưng đại sư huynh chưa gì đã tỏ ra vô lễ, xúc phạm nhân phẩm của sư phụ. Thế nên đệ đành đắc tội, quyết không tán thành ý định ấy của đại sư huynh.
Quách Phú Dĩ cũng dịch chuyển theo. Nhưng qua thái độ quá quyết liệt của Triệu Thái, Quách Phú Dĩ chợt để lộ sắc mặt hậm hực và bất ngờ bật ra tiếng rít :
- Ngươi khá lắm. Vậy thì đừng trách, ta đành cho ngươi biết sự thật này. Đấy là lúc nãy, cũng do quá lo cho sư phụ, nên thay vì ta phục đan dược, lại lấy nhầm độc đan. Nếu ngươi cứ muốn đưa sư phụ đi thì thoạt tiên hãy liệu xem có đủ bản lãnh bảo toàn sinh mạng cho sư phụ hay không?
Triệu Thái chấn động, vừa lùi tránh xa hơn vừa giúp sư phụ giải khai toàn bộ cấm chế. Tiếp đó, Triệu Thái lo lắng hỏi sư phụ :
- Sư phụ...
Nào ngờ đạo nhân ngay khi có thể mở miệng đã lập tức nói :
- Quách nghiệt đồ đã cố tình hạ độc. Ngươi mau đi đi, đừng quá bận tâm đến sinh mạng bần đạo, không chóng thì chày trước sau gì cũng chết.
Nhưng đối với Triệu Thái, chỉ cần nghe như thế là đủ, liền quắc mắt phẫn nộ nhìn họ Quách :
- Đại sư huynh đã có dụng mưu thâm độc? Vậy nói đi, đại sư huynh muốn gì để đổi lại việc giao cho đệ linh dược giúp sư phụ hóa giải độc đan?
Nào ngờ phản ứng này của Triệu Thái làm Quách Phú Dĩ thay vì đáp lời, tỏ bày dụng ý, thì lại giương mắt nhìn sững sờ Triệu Thái :
- Ngươi thật sự muốn cùng ta thương lượng để có một thỏa thuận ư?
Câu hỏi của họ Quách làm cho Triệu Thái biến sắc, đành thở dài :
- Tính mạng của sư phụ từ lâu đã như đèn cạn dần dầu, e khó chịu nổi nếu đệ vì kéo dài sẽ khiến độc đan phát tác. Vì lo ngại như thế, đệ chẳng thể không cùng đại sư huynh thương lượng.
Và Quách Phú Dĩ chớp mắt với một nụ cười đắc ý dần dần xuất hiện trên môi :
- Kỳ thực ta chẳng muốn làm khó đệ. Huống hồ ta cũng lo cho sư phụ đâu khác gì đệ. Vậy thì ta có đề xuất như thế này, mọi vật dụng gì đang được cất giữ trong người đệ, hãy đáp ứng ta mà bỏ tất cả ra.
Đạo nhân chợt giãy nảy kêu :
- Triệu Thái, ngươi mau đi đi. Đó là lệnh của bần đạo, há lẽ ngươi dám chẳng nghe.
Triệu Thái nhăn mặt đau đớn, đưa ánh mắt bất lực nhìn sư phụ :

- Mong sư phụ lượng thứ. Đệ tử đành bất tuân. Vả lại, a...
Đạo nhân kêu hộc lên :
- Hỏng rồi, hỏng rồi. Bần đạo tuy thu nhận nhiều đệ tử nhưng cuối cùng chẳng thể trông cậy vào ai. Thà bần đạo tự kết liễu sinh mạng thì hơn.
Triệu Thái thất kinh, ngay lập tức xuất phát thủ pháp điểm huyệt sư phụ.
Cùng lúc đó Quách Phú Dĩ cười lớn :
- Ngươi yên tâm. Lão đâu thể tự kết liễu một khi chẳng còn lấy một mẩu sức lực dù nhỏ để thực hiện. Trái lại, giờ thì đến lượt ta và ngươi cùng bàn đến một vài thỏa thuận cần thiết. Nhưng đừng quên, cũng nhờ thái độ sơ hở của ngươi khiến ta đoán ra kỳ thực bản lãnh ngươi không hề lợi hại như đã có lần ngươi dọa làm ta tưởng thật. Có đúng thế không, Triệu sư đệ? Ha... Ha...
Nhưng Triệu Thái dù gì cũng đã điểm huyệt chế ngự sư phụ, và bây giờ cười lạnh, nhìn họ Quách :
- Đại sư huynh có tin đúng như những gì vừa đoán chăng?
Quách Phú Dĩ vẫn cười :
- Thủ đoạn ngươi tuy khá nhưng tiếc thay không thể che mắt ta được lâu. Thảo nào sau những lời hào hùng đầy khí phách, cuối cùng ngươi cũng chấp nhận, thay vì cứ vận dụng bản lãnh, nếu thật sự lợi hại, để buộc ta và Trình Hạo phải thuận theo ý ngươi mới đúng. May thay ta đã nhớ lại, nhờ đó có ngẫm nghĩ thấu đáo. Ngươi chỉ dọa bọn ta, kỳ thực sở học Triệu gia của ngươi chẳng có gì lợi hại ngoài mỗi một thủ pháp Độc môn, tạo một cấm chế mà ta thừa nhận chưa đủ năng lực hóa giải. Và tất cả chỉ có như thế thôi. Ha... Ha...
Triệu Thái thở ra, cho dù trên môi vẫn giữ nụ cười lạnh :
- Nếu không vì lo cho sinh mạng sư phụ, đệ nhất định sẽ tạo cơ hội cho đại sư huynh được quang khai nhãn giới.
Quách Phú Dĩ cao ngạo gật đầu :
- Ngươi nói như thế cũng không sao. Vì điều duy nhất và thiết yếu ta đang cần là ngươi nên thực hiện theo đề xuất của ta khi nãy. Nào, hãy bỏ hết mọi vật có trong người ngươi ra.
Triệu Thái quắc mắt :
- Đại sư huynh hồ nghi đệ đã có thái độ tương tự, là lẻn lấy đi vật gì đó trên người sư phụ?
Quách Phú Dĩ khinh khỉnh gật đầu :
- Lão quỷ đó đã từng thủ đắc một vật có liên quan đến sở học ẩn tàng ở Vạn Niên cốc. Điều này ta đã nghi ngờ từ lâu, nhất là khi nhận được thông tin từ một nhân vật đáng tin cậy, minh định rõ lão quỷ

quả nhiên có sở hữu vật đó. Chỉ tiếc suốt bảy năm qua lão quỷ vẫn vờ vịt, cứ án binh bất động, khiến ta dù thân cận cũng không phát hiện bất kỳ động tĩnh nào của lão liên quan đến vật ta cần tìm, cần chiếm hữu. Và bây giờ, vì ngươi tuy đã bị trục xuất, nhưng lạ thay một là ngươi vẫn lo, thay vì hận lão quỷ và hai là lão quỷ cứ khăng khăng ra lệnh ngươi bỏ đi, lại còn bảo đừng bận tâm gì nữa đến sinh mạng lão quỷ. Điều đó khiến ta đoan quyết, lão quỷ đó đã phó giao vật ấy cho ngươi. Lại còn định che mắt ta bằng thái độ hạ lệnh trục xuất ngươi khỏi môn trường. Cả ngươi và lão quỷ, hừ, cả hai đều có mưu kế thật khá, chỉ tiếc vì quá mãi nặng tình nghĩa với nhau, là nam nhi nhưng lại mang tính khí đa cảm ủy mị của hạng quần hồng, thế nên đã tự cáo giác những mưu kế của chính bọn ngươi. Vậy thì đừng bảo ta nghi, ngược lại phải nói là ta đã đoan chắc điều đó.
Triệu Thái thở dài :
- Nghĩa là từ lâu Quách Phú Dĩ ngươi, vì tư tâm nên chỉ giả vờ trở thành đệ tử của đạo quán Huyền Vũ?
Quách Phú Dĩ đắc ý bộc lộ :
- Nào phải chỉ một mình ta, có khi cũng cả ngươi nữa, giống như bọn Trang Đạt, Liên Đại Mỹ và nhiều, nhiều nữa chỉ mong được trở thành đệ tử để dễ bề dò xét lão quỷ. Chẳng lẽ ngươi không nhận ra sự thật hiển nhiên này?
Triệu Thái phẫn nộ :
- Vậy thì nhóm hung thủ giấu diện ẩn danh đêm qua tàn sát Huyền Vũ đạo quán...
Quách Phú Dĩ nôn nóng ngắt lời :
- Họ xuất hiện là theo chủ ý của ta. Và ngươi thay vì cố tình kéo dài thời gian, hãy ngoan ngoãn thực hiện theo lời ta vừa nói. Nếu không, bản thân ta dù thi độc vẫn không đoan chắc đâu là lúc chất độc phát tác khiến lão quỷ tiêu mạng.
Triệu Thái nhẹ lắc đầu :
- Ngươi đừng hối thúc. Trái lại thử nghĩ xem, nếu ta cũng có nhị tâm như ngươi, nếu ta đã được sư phụ ưu ái giao phó vật ngươi đang cần, thì ngươi hành động đúng chăng, qua thái độ cứ dùng sinh mạng sư phụ uy hiếp ta?
Quách Phú Dĩ rúng động :
- Ngươi muốn nói lão quỷ chẳng hề trao bất kỳ bảo vật gì cho ngươi? Ta không tin. Vì nếu là thế, cớ sao lão quỷ đã hai lần cứ thúc giục ngươi mau chạy?
Triệu Thái tỏ ý thán phục :
- Tâm cơ ngươi khá thật. Nhưng lời của ta chỉ muốn ngươi nên minh

bạch một điều, là đối với ai khác ta không biết, chứ riêng ta chưa bao giờ có nhị tâm hoặc có ý định phản lại bao công lao cưu mang giáo dưỡng của sư phụ.
Quách Phú Dĩ thoáng nhẹ nhõm :
- Cũng có thể như ngươi nói. Tóm lại, dù ta thừa nhận thì càng chứng tỏ điều ta đoán càng đúng. Nghĩa là vì biết rõ tâm ý ngươi nên lão quỷ cuối cùng mới chọn ngươi, chứ chẳng phải ai khác để trao vật. Vậy thì chờ gì nữa ngươi chưa giao ra, nếu thật sự ngươi muốn có đan dược giải độc cho lão quỷ sư phụ ngươi?
Triệu Thái hất hàm :
- Giải dược đâu? Ta muốn xem thấy trước, chỉ để đề phòng ngươi đang dùng kế trá ngụy toan qua mặt ta.
Quách Phú Dĩ cho tay vào bọc áo và chợt khựng lại :
- Nhưng liệu ngươi có thật sự được lão quỷ giao phó vật ta cần?
Triệu Thái nhếch môi cười :
- Đoán chắc ta đã được giao vật là ngươi, cớ sao cũng chính ngươi bây giờ lại tỏ ra nghi ngờ?
Quách Phú Dĩ đành miễn cưỡng lấy từ trong bọc ra một lọ nhỏ :
- Trong này có ba hoàn. Và chỉ cần một hoàn là thừa đủ giúp lão quỷ hóa giải chất độc.
Triệu Thái nhẹ chớp mắt :
- Tốt! Vậy trước mắt ta, ngươi hãy tự dùng một hoàn. Và nhớ, đừng nói với ta, ngươi không thể dùng vì sợ giải dược gây bất lợi cho chính ngươi.
Tay cầm lọ giải dược của họ Quách chợt run lên, sau đó họ Quách nghiến răng bảo :
- Ta sẽ dùng nhưng không phải lúc này. Mà là sau khi ngươi cũng cho ta nhìn thấy vật đã được lão quỷ phó giao.
Đến lượt Triệu Thái để lộ một thần tình chấn động nhỏ và đành lấy từ trong người ra một vật :
- Khi phó giao cho ta vật này, sư phụ có dặn cứ theo mọi chỉ dẫn trong đó ắt tìm thấy chỗ giấu vật.
Đấy là một mảnh hoa tiên đang được Triệu Thái từ từ mở phanh ra để họ Quách dù đứng cách xa vẫn nhìn thấy nhiều tự dạng thật sự có ghi trên đó. Họ Quách hớn hở :
- Đúng là tự dạng và bút tích của lão quỷ. Mau ném qua cho ta.
Triệu Thái vừa liếc mắt vào mảnh hoa tiên vừa thi thoảng nhìn lên họ Quách :
- Ta sẽ ném nếu ngươi chấp nhận tự phục dược như đã hứa.
Nhưng thay vì tự phục dược, Quách Phú Dĩ bất đồ bật lao vào Triệu

Thái :
- Ngươi không giao đâu có được với ta. Mau đưa đây.
“Vù...”
Thấy vậy, Triệu Thái vội vo tròn mảnh hoa tiên, vừa ném lọt vào miệng vừa đưa sư phụ nhảy tránh :
- Vậy là xong. Nếu ta chưa có giải dược cho sư phụ thì ngươi suốt kiếp này cũng đừng mong biết được những gì sư phụ đã lưu tự trên mảnh hoa tiên ta vừa nuốt.
Họ Quách khựng lại :
- Ngươi...
Nhân đó Triệu Thái cũng đứng lại :
- Lọ đan dược ngươi đang cầm chẳng phải giải dược, đúng không?
Họ Quách giận dữ, cất nhanh lọ nhỏ trở lại bọc áo :
- Nhưng không có ta, lão quỷ nhất định phải chết. Tùy ngươi đấy.
Triệu Thái nhún vai :
- Và ngược lại, nếu không do ta thổ lộ, ngươi cũng đừng mong sẽ có ngày đắc thủ vật ngươi cần.
Họ Quách phẫn nộ, lại chồm đến :
- Sinh mạng ngươi chắc chắn sẽ do ta định đoạt. Ta không tin ngươi không chịu thổ lộ.
“Vù...”
Triệu Thái nhảy tránh và cười lớn :
- Ta thành thật thừa nhận lần trước nhờ thi thố thủ đoạn nên ta may mắn dọa được bốn người bọn ngươi đều là sư huynh ta. Và kỳ thực bản lãnh ta nào dám so cùng ngươi. Chỉ tiếc rằng ngươi đã quên một điều, là nếu ta còn dám chui nấp vào tận bên dưới hố phân thì mọi thủ đoạn ngươi toan dùng mong uy hiếp ta cung xưng e không thể khiến ngươi toại nguyện. Vậy thì tốt hơn đừng đem cái chết dọa ta. Ha... Ha...
Một lần nữa họ Quách khựng lại :
- Vậy ngươi có đề xuất gì nếu muốn ta giúp lão quỷ giải độc?
Triệu Thái dừng lại :
- Ta sẵn lòng đem cả uy danh của toàn thể Triệu gia mà thề, chỉ cần sư phụ được giải độc, ta lập tức điểm chỉ cho ngươi địa điểm thu hồi vật.
Họ Quách bối rối :
- Lấy gì làm bằng, để ta tin ngươi.
Triệu Thái bảo :
- Ta ở họ Triệu, lẽ nào ta bất kính, vì nuốt lời nên để toàn thể Triệu gia, bao nhiêu liệt tổ liệt tông đã khuất đều bị ngươi nhục mạ? Trái

lại, ta chỉ sợ ngươi giở trò thì có.
Họ Quách vụt gật đầu :
- Trong những nhân vật đêm qua có thúc phụ ta là có giải dược đích thực.
Nhưng Triệu Thái gạt ngang :
- Ngươi đừng tạo cớ để gọi thêm viện thủ. Ta cảnh cáo, chỉ cần ngươi để lộ bất kỳ dấu hiệu nhỏ nào khả nghi, có thể khiến xuất hiện thêm bất kỳ ai khác, thì Triệu Thái này đành tuân theo mệnh lệnh ngươi cũng đã nghe, sẽ ung dung một mình bỏ đi, đúng như lệnh của sư phụ. Tương tự, ta cũng sẽ hành động y như vậy nếu ngay lúc này ngươi dám nói chẳng có cách gì giúp sư phụ giải độc do chính ngươi hạ thủ.
Họ Quách vội xua tay :
- Được rồi, ta đã quá xem thường ngươi. Hóa ra ngươi cũng đoán biết. Ta dù không có sẵn giải dược nhưng một khi đã am tường Độc môn thì việc tự tìm chất hóa giải vẫn ở trong tầm tay. Chỉ sợ ngươi không chấp thuận vì phải mất không ít thời gian đấy.
Triệu Thái chớp mắt và nhẹ gật đầu :
- Vậy là ngươi chỉ dọa ta? Kỳ thực chất độc ngươi hạ thủ không thể sớm phát tác?
Họ Quách gượng cười :
- Vì ta không nỡ nặng tay, chỉ cho dùng một thay vì tăng thêm một hoặc hai hoàn độc đan nữa. Vả lại, lão quỷ đằng nào cũng từng là sư phụ của ta. Ngươi không nghĩ ở ta vẫn còn chút tình người như thế sao?
Triệu Thái khinh khỉnh nói :
- Phế thuyết! Và đó là điều duy nhất ta không muốn nghe ngươi nhắc lại lần nữa. Có chăng là hãy nói, ngươi cần bao nhiêu thời gian cho việc hóa giải hết chất độc?
Quách Phú Dĩ nhìn quanh :
- Ta cần thu thập một vài loại dược thảo. Không biết ở quanh đây liệu có tìm thấy chăng?
Triệu Thái gay gắt nói :
- Ngươi không được phép tìm cơ hội lẻn bỏ đi tách xa ta. Tóm lại, những dược thảo ngươi cần là gì và liệu mất bao lâu cho cả hai việc, vừa tìm vừa phối chế thành giải dược?
Quách Phú Dĩ miễn cưỡng đáp :
- Về thời gian thì còn tùy thuộc vào việc sớm hay muộn tìm thấy đủ dược thảo.
Triệu Thái hắng giọng :

- Thái độ thiếu thật tâm của ngươi có phải muốn ta bỏ đi như đã nói?
Quách Phú Dĩ giật mình :
- Được rồi. Và tối thiểu phải mất ba ngày.
Triệu Thái gật đầu :
- Còn đâu là tên những dược thảo ngươi cần?
Họ Quách phản ứng :
- Ta không thể nói. Vì nguyên nhân gì thì ngươi ắt đã tự rõ.
Triệu Thái cười :
- Ngươi sợ ta sẽ dựa theo đó để tự tìm? Vậy liệu ngươi có sợ hão không, một khi ta dù có đủ thảo dược vẫn chẳng thể tự phối thành giải dược?
Họ Quách cười lại :
- Ở ngươi càng lúc càng để lộ là kẻ có nhiều tâm cơ khó lường. Ta thà thận trọng hơn là bất cẩn, cứ tin ngươi.
Triệu Thái cười thành tiếng :
- Tâm cơ của ngươi mới đáng để ta khâm phục chứ nào phải ngược lại. Vậy thì thế này, địa điểm giấu vật ta đã biết. Và trước sau gì ta cũng chỉ cho ngươi chỗ đó, vì ngươi không thể không giải độc cho sư phụ theo ý ta. Liệu ngươi có chấp thuận không, khi chúng ta vừa đi vừa tự hoàn thành phần thỏa thuận của mỗi người? Trên đường đi ngươi tìm dược thảo. Sau đó, khi sư phụ đã được giải độc, vật ngươi cần ngươi cứ thu nhận, phần ta thì mặc tình đưa sư phụ đi. Thế nào?
Họ Quách sáng mắt :
- Ngươi tự đề xuất đấy nha. Được, ta chấp thuận, nghĩa là thời gian ba ngày vừa đủ cho ngươi đưa ta đến chỗ giấu vật?
Triệu Thái lại cười :
- Ngươi toan tự đoán đâu là chỗ giấu vật chứ gì? Đừng ngỡ Triệu Thái ta ngu muội như thế. Trái lại, việc của ngươi là cứ đi theo ta, vừa tìm cho đủ số thảo dược cần thiết vừa không được tỏ bất kỳ thái độ nào khiến ta nghi ngờ rằng ngươi lén gọi thêm trợ thủ. Có ưng thuận không nào? Nhanh lên. Vì nếu chậm, khiến sư phụ có mệnh hệ nào, thì đừng trách ta trở mặt bội tín. Ha... Ha...
Quách Phú Dĩ giận lắm, nhưng đành cam chịu :
- Ngươi thật đáng là đối thủ của ta, so về phương diện tâm cơ thủ đoạn. Đi thì đi.
Triệu Thái chớp mắt vài lượt :
- Quá khen! Vì kỳ thực Triệu Thái này thà cam tâm nhận kém, chứ đâu có thủ đoạn phản sư diệt môn, đồng thời nhẫn tâm sát hại hầu hết những huynh đệ đồng môn như họ Quách ngươi đã tiến hành vào đêm qua, trước mắt ta?

Quách Phú Dĩ chợt cười đắc ý :
- Ngươi mắng hay lắm. Nhưng tiếc thay lại nghe rất thuận tai ta. Bởi vì, Ha... Ha... "vô độc bất trượng phu", huống hồ đối với lão quỷ, võ học do lão truyền thụ đâu sá gì so với tuyệt kỹ công phu sau này ta sẽ toại nguyện. Thế nên, nếu có phải hành động một lần nữa ta cũng quyết không ngại. Bất quá sẽ sắp đặt ổn thỏa hơn, sao cho giết thật tận, diệt thật tuyệt, đừng để bất kỳ ai sống sót như đêm qua đã để sổng Trang - Liên, đôi cẩu nam cẩu nữ chỉ mãi cùng nhau liếc mắt đưa tình mỗi khi có cơ hội, thật đáng ghét.
Triệu Thái có một thoáng giật mình :
- Ngươi đang ghen đấy ư? Vì không được Liên Đại Mỹ để mắt như đối với Trang Đạt có vóc dáng và phong thái xứng hơn ngươi?
Họ Quách động nộ :
- Chớ nói nhảm. Chính hạng nữ nhân như ả mới không xứng với ta. Mà này, ngươi bây giờ chịu đi hay không? Có phải muốn ta hạ sát cả hai cho hả dạ và bất cần có thủ đắc vật gì đó vị tất đã là bí kíp võ công?
Triệu Thái gượng cười và bắt đầu đặt thân hình gầy gò của sư phụ lên vai :
- Vậy là ghen thật rồi! Đi thì đi! Đừng dọa ta chứ! Kẻo sẽ lại bất như ý, mất cả chì lẫn chài đấy.
Có vẻ cũng nhận ra đã quá lời, họ Quách đành lặng thinh đi theo Triệu Thái, chứng tỏ vẫn ngấm ngầm úy kỵ, chẳng dám dọa già Triệu Thái nữa.
* * * * *
Đang ngồi cạnh đống củi lửa cháy hừng hực, Quách Phú Dĩ thay vì nhét vào mồm phần thịt dã thú đã nướng chín thì y cứ hậm hực cầm mãi trong tay :
- Đã qua hai ngày, phần của ta đã thu thập gần đủ những dược thảo cần thiết, trái lại cớ sao ngươi cứ đưa ta đi mãi ở những chỗ gần như là thâm sơn cùng cốc, không thể nào đoán biết đâu sẽ là địa điểm giấu vật, ngươi có thật sự đưa đường? Ngươi muốn giở trò với Quách Phú Dĩ ta chăng?
Triệu Thái thì đang xé nhỏ từng mẩu thức ăn, bón vào miệng cho sư phụ :
- Sư phụ chỉ quen ăn những vật thực thanh khiết. Thế ngươi bảo ta không đi như vậy, liệu hàng ngày có tìm thấy các vật thực cần thiết cho sư phụ chăng? Đừng nói nhiều nữa, ăn đi, rồi ngủ lấy sức, mai sẽ lên đường tiếp. Úy, sao sư phụ thôi, không ăn nữa? Định tuyệt thực như họ Quách, mãi chẳng chịu ăn ư?

Đạo nhân không những ngừng ăn, mà còn đột ngột lên tiếng mắng Triệu Thái :
- Cả ngươi nữa cũng không hơn gì y. Bần đạo thật ân hận vì đã lầm tin vào ngươi. Giờ thì hết rồi, hãy để bần đạo chết yên thân, sau đó giữa hai ngươi mặc tình xâu xé, tranh giành lẫn nhau.
Quách Phú Dĩ bật cười :
- Nào, lão quỷ lại toan giở trò nữa sao? Hay lắm, nhờ thế ta mới biết quả nhiên Triệu Thái ngươi vẫn cố ý đi sai đường. Và vì muốn ta thật tin nên lão quỷ bây giờ giả vờ trách mắng ái đồ duy nhất của lão.
Và Quách Phú Dĩ vứt bỏ mảng thịt nướng trên tay, hung hăng chồm đến Triệu Thái :
- Đây là điều ngươi muốn, đúng không? Vậy đừng trách ta hạ sát cả hai. Đỡ!
"Ào..."
Triệu Thái hốt hoảng, vội lôi sư phụ cùng nhảy lui, nhân đó quay người bỏ chạy.
"Vù..."
Quách Phú Dĩ giận dữ lao theo :
- Ngươi đừng mong tẩu thoát. Hãy ngoan ngoãn dừng lại, chỉ như thế ta mới bỏ qua cho ngươi lần này.
"Vút!"
Nhưng vì màn đêm đã buông đầy, phần thì cảnh quang xung quanh đúng là thâm sơn cùng cốc như họ Quách nhận định, nên chỉ thoáng chốc bóng nhân ảnh của Triệu Thái đã dễ dàng hòa lẫn và biến mất vào màn đêm chập chùng.
Quách Phú Dĩ giận dữ gầm vang, mỗi lúc mỗi làm váng động khắp khu rừng, nhưng cuối cùng cũng cam chịu vì không tài nào phát hiện tung tích hoặc nơi Triệu Thái đang ẩn thân.
Màn đêm vẫn buông xuống theo thời gian dần trôi. Và ở một chỗ thật kín đáo, Triệu Thái lại bị sư phụ mắng nhiếc chì chiết :
- Ngươi còn giả vờ lo cho bần đạo đến bao giờ mới hết? Sao không nhân cơ hội này hoặc hạ thủ hoặc bỏ bần đạo mà đi đến nơi cần đến để thu hồi vật ấy?
Triệu Thái hạ thấp giọng :
- Họ Quách vẫn đang tìm đấy, sư phụ đừng gây kinh động nữa, được không?
Đạo nhân vẫn cứ mắng :
- Nếu ngươi sợ bị y phát hiện thì mau đi đi, cút cho khuất mắt bần đạo. Vì kỳ thực ngươi cũng chỉ là phản đồ, có khác gì y?
Triệu Thái nhẹ thở ra :

- Đồ nhi chưa thể đi một khi chưa nghĩ được kế nào vẹn toàn, chí ít là giúp sư đồ chúng ta cùng toàn mạng. Nhưng sao sư phụ bỗng đâm ra nghi ngờ đồ nhi?
Đạo nhân cay đắng :
- Ngươi vẫn mong đừng bao giờ bị bần đạo nghi ngờ? Vậy tại sao ngươi cứ cố ý đưa đường cho y cùng đến chỗ đã được bần đạo giấu vật? Nếu có tham vọng chiếm hữu, kẻ có tâm cơ như ngươi lẽ ra phải đưa y đi sai đường mới đúng. Đằng này ngươi đã làm ngược lại. Hóa ra kể cả ngươi cũng nghi ngờ bần đạo đã lưu tự sai để dối gạt ngươi? Và để minh bạch hư thực, thoạt tiên ngươi vẫn vờ quan tâm, đưa bần đạo cùng đi, sau đó hoặc tìm thấy hoặc chẳng tìm được vật, chính là ngươi chứ chẳng phải y sẽ tự tay hạ sát bần đạo, đúng chăng?
Triệu Thái cũng thốt lời cay đắng :
- Muốn đối phó một kẻ nhiều tâm cơ như Quách Phú Dĩ, đồ nhi miễn cưỡng phải dùng tâm cơ thủ đoạn. Thật không ngờ lại khiến sư phụ ngộ nhận về mọi dụng tâm của đồ nhi.
- Bần đạo ngộ nhận ngươi? Thôi đi, bần đạo đã sống đến ngần tuổi này, vả lại cái chết đang chực chờ, lẽ nào không đủ lịch duyệt để nhận định mọi đúng sai?
Triệu Thái đành thổ lộ :
- Tuy đồ nhi không dám xem thường sư phụ nhưng liệu việc sư phụ thật ra không bị hạ độc như lời họ Quách cố tình bịa, sư phụ tự biết chăng?
Và lời đáp của đạo nhân khiến Triệu Thái ngỡ ngàng :
- Bần đạo lại ngỡ ngươi không nhận ra sự thật đó. Hóa ra ngươi vẫn biết, để rồi tiếp tục kế mưu của ngươi, chỉ là thêm danh chính ngôn thuận cho hành vi ngươi mang bần đạo cùng đi?
Triệu Thái thở dài :
- Nếu vậy, để đồ nhi nói thêm. Vì thân thủ của đồ nhi kỳ thực chưa đủ đối phó y, dù chỉ lo cho mỗi bản thân, chứ đừng nói giữ vẹn luôn cho sinh mạng sư phụ. Thế nên đồ nhi đành tương kế tựu kế, vờ tin rằng sư phụ đã bị y hạ độc, tự quyết định đưa sư phụ cùng đi để tìm cơ hội giải thoát cho cả hai sinh mạng chúng ta. Sư phụ tin chăng?
- Vậy khi nào ngươi mới thật sự có cơ hội đó?
Triệu Thái thất vọng :
- Suýt nữa đã có. Nhưng vì chính phản ứng của sư phụ đã khiến cơ hội đó mất đi.
- Là thế nào?
Triệu Thái cười chán ngán một mình trong màn đêm đen vây quanh :

- Phải khó khăn lắm đồ nhi mới phát hiện và làm cho dược lực của Đoạn Trường thảo tình cờ tìm thấy phát huy tác dụng, tẩm vào mảng thịt nướng phần y. Chỉ cần y ăn vào, nếu không bất tỉnh thì cũng bị dược lực phát tác, vậy là quá đủ cơ hội cho đồ nhi đưa sư phụ cùng thoát. Nhưng tất cả đã trở nên vô ích kể từ khi y bất chợt vứt mảng thịt đi, không ăn.
- Có thật như ngươi nói chăng? Vậy là ngươi cũng tinh thông phần nào y thuật hoặc có đôi chút am hiểu về các loài dược thảo, như họ Quách nghi ngờ?
Triệu Thái chép miệng :
- Sau thời gian những ba năm cùng gia phụ lẩn tránh khắp nơi, nếu như chẳng được gia phụ chỉ điểm và truyền đạt một vài thủ đoạn vặt tương tự, thì đồ nhi mong gì sau này bôn tẩu giang hồ và lo chuyện phục thù. Nhưng dù sao chuyện đã lỡ, đồ nhi lại không thể vô lễ trách sư phụ, huống hồ có vẻ như y khó có thể tìm thấy cả hai sư đồ ta, hẳn là cơ hội thoát vẫn còn.
- Vạn nhất y lại tìm thấy thì sao?
Triệu Thái rúng động :
- Nếu là vậy, đồ nhi vẫn còn một kế nữa, dù là hạ sách cũng đành thi hành.
- Bần đạo sẽ thôi nghi ngờ nếu từ giờ trở đi, mọi hành động của ngươi đều được bàn qua và thêm nữa là có sự ưng thuận của bần đạo.
Triệu Thái thoáng cười :
- Sư phụ liệu có ưng thuận chăng, một khi phát hiện những kế sách của đồ nhi rõ ràng là phần nào đó có thể đi ngược lại thanh quy được sư phụ từng giáo huấn, dạy đồ nhi luôn luôn tuân thủ? Giả như cách tẩm dược lực Đoạn Trường thảo vào thức ăn đã được đồ nhi vừa tỏ bày chẳng hạn?
- Nhưng thà bần đạo được nghe trước hơn là không hay biết gì, rồi lại hoang mang, nghi ngờ ngươi.
Triệu Thái thở hắt ra :
- Hóa ra sư phụ vẫn chưa thật tin vào đồ nhi? Được, đồ nhi xin nói. Thoạt tiên vì chưa tin chắc có thể tìm thấy cơ hội để đưa sư phụ cùng thoát họ Quách, đồ nhi nào dám mạo hiểm đưa y đi sai đường. Sau đó lại nghĩ, vạn nhất đã đưa y đến nơi cần đến mà vẫn không tìm thấy bất kỳ cơ hội nào như đã nói, đồ nhi định, thôi thì cứ vờ ngoan ngoãn tự tay thu hồi vật đó trước mắt y. Nhưng thay vì trao cho y, đồ nhi sẽ dùng chính vật đó để tiến hành một trong hai dự mưu sau đây.

- Ngươi có dự mưu gì?
Triệu Thái kể hết mọi toan tính :
- Một là dùng vật đó để uy hiếp và buộc y phải chấp thuận buông tha cho cả hai sư đồ chúng ta. Đấy là nói nếu vật đó không thật sự quan trọng, có thể giao phế cho y và chẳng lo ngại hậu quả.
- Nếu có và là hậu quả sẽ rất nghiêm trọng thì sao?
Triệu Thái bảo :
- Vậy là thuộc về dự mưu thứ hai, đồ nhi định sẽ liều chết hủy vật. Dĩ nhiên chấp nhận những kết cục đằng nào cũng xảy đến, thoạt tiên là sư phụ khó mong bảo toàn sinh mạng, phần đồ nhi thì đành đổi mạng cùng kẻ thâm độc bất nghĩa bất nhân và phản trắc là y.
Chợt có tiếng họ Quách cười :
- Âm mưu rất hay và lời mắng nghe cũng êm tai. Chỉ tiếc là ta đã tình cờ nghe cả và tự nhủ rằng sẽ không bao giờ để ngươi có bất kỳ cơ hội nào thực hiện theo dự mưu. Ha... Ha...
Triệu Thái thất kinh, lập tức nhấc sư phụ đặt lại lên vai và tìm phương bỏ chạy. Đồng thời lần này Triệu Thái cố tình quát lớn :
- Ngươi có nghe cũng không sao. Vì ta còn kế khác, là sẽ chẳng đưa đường cho ngươi nữa. Dẫu mất mạng cũng không chịu khuất phục.
Có tiếng Quách Phú Dĩ chạy đuổi theo thật gần Triệu Thái :
- Kể cả kế đó cũng đừng mong toại ý. Vì ta đã quyết định hạ sát cả hai. Xem chưởng!
“Ào...”
Triệu Thái chuyển sư phụ ra phía sau lưng :
- Sư phụ xin giữ cho chặt. Vì nếu không thể thoát, đồ nhi thà quyết chiến một phen.
Và Triệu Thái dịch qua một bên, vừa vặn tránh ngọn kình của họ Quách từ phía sau ập đến, đồng thời tìm cách xoay người lại, diện đối diện với bóng nhân ảnh họ Quách trờ đến :
- Ngươi có nhớ Thạch Lang đã nhanh chóng thất thủ dưới tay ta như thế nào chứ? Ý ta muốn khuyên ngươi nên cẩn trọng. Đỡ!
“Vù...”
Đạo nhân vì đang kề miệng gần tai Triệu Thái nên hỏi :
- Bản lãnh của ngươi có thể nhanh chóng đả bại Thạch Lang vốn được bần đạo thu nhận trước ngươi khá lâu?
Quách Phú Dĩ cười ngạo nghễ, tuy đáp lời Triệu Thái nhưng cũng là giải thích cho đạo nhân nghe :
- Ngươi chớ đắc ý vội và ngỡ có thể trấn an nỗi lo của lão quỷ. Vì ta thừa biết chỉ nhân lúc xuất kỳ bất ý nên ngươi mới có cơ hội dùng sở học Triệu gia chấn thương Thạch Lang. Chứ kỳ thực bản lãnh ngươi

nào có cao minh gì, bằng chứng là ngươi vẫn ngoan ngoãn tuân lời và ưng thuận theo câu chuyện bịa đặt của ta. Và đây là bằng chứng tiếp theo, ta sẽ đả bại ngươi thật nhanh. Đỡ!
“Ào...”
“Ầm!!”
Chấn kình bức dội Triệu Thái, đến đạo nhân ở sau lưng cũng chịu tác động. Dù thế, đạo nhân vẫn hỏi :
- Triệu Thái, ngươi đã thuận theo câu chuyện bịa đặt nào của y?
Triệu Thái đang lo tự ổn định chân nguyên và cước bộ nên chưa thể lên tiếng đáp. Và đấy là lúc Quách Phú Dĩ nhân đà thắng thế và nương theo bóng đêm, lao thật nhanh vào để xuất thủ :
- Lão muốn nghe thì để ta nói. Và kỳ thực là bảo vật kia chẳng hề do ngẫu nhiên bọn ta sở hữu hầu dâng cho lão làm lễ vật chúc thọ. Trái lại cần phải thêm vào, rằng Trình Hạo và Tề Nhuận nhân lúc bọn bảo tiêu và cường đạo giao tranh, đã hạ sát nốt những kẻ vô tội, ung dung chiếm đoạt bảo vật. Nhưng do gã họ Triệu vừa ương bướng vừa quá quân tử này cứ khăng khăng tuân giữ theo thanh quy quỷ quái của lão, ta vì ngỡ gã thật sự có bản lãnh lợi hại, đành lẻn bàn với Trình Hạo, bịa ra chuyện như lão đã nghe kể. Và thật sự nực cười, gã họ Triệu sau khi dọa đủ điều rồi, cuối cùng cũng thuận theo câu chuyện bịa. Hóa ra chỉ vì gã nhờ thủ đoạn nên dọa được ta, nào có bản lãnh gì đáng kể. Đã vậy thì ngươi đành nạp mạng thôi. Ha... Ha... sau đó sẽ đến lượt lão quỷ.
“Bung bung!!”
Bản thân do vướng bận với một người bám phía sau nên Triệu Thái thật sự khó bề xoay trở, đành chịu nhận vào người mấy loạt kích liên tiếp của họ Quách.
Quá tuyệt vọng, Triệu Thái kêu :
- Nếu ngươi hứa là thật sự buông tha cho sư phụ, ta cam nguyện ý thổ lộ địa điểm giấu vật cho ngươi tự thu hồi.
Nhưng họ Quách lại lướt đến :
- Muộn rồi, vì ai biết ngươi sẽ điểm chỉ địa điểm thật hay lại giở trò, theo tâm cơ quỷ quái của ngươi? Tốt nhất ngươi cứ nạp mạng. Phần còn lại tự ta biết toan liệu. Đỡ!
“Vù...”
Đạo uy kình ập đến, khiến Triệu Thái càng kêu hoảng :
- Hay là để ta phó giao sinh mạng cho ngươi, cùng ngươi đi đến chỗ giấu vật, miễn đừng để hệ lụy cho sư phụ đã gặp lúc đèn cạn dầu khô?
Đạo kình lực vẫn ập đến Triệu Thái.

“Bung!!”
Triệu Thái lảo đảo suýt ngã, nhưng nhờ cố gượng nên vẫn chưa đến nỗi để sư phụ cùng chịu ngã đau. Dù vậy, nhân lúc đó có một vật từ trong người Triệu Thái rơi ra và chạm đất.
“Choang!!”
Quách Phú Dĩ khựng người lại, cố xuyên bóng đêm để nhìn vật nọ :
- Ngươi giấu trong người vật gì thế kia?
Chính lúc này có một luồng gió lạ lao lướt qua. Nhìn lại thì vật vừa rơi đã biến mất.
“Vút!”
Quách Phú Dĩ thoáng ngơ ngẩn :
- Kẻ nào có thân thủ quá nhanh?!
Triệu Thái cũng ngơ ngẩn nhìn theo :
- Chao ôi. Vậy là vật sư phụ giao cho ta chẳng còn nữa!?
Quách Phú Dĩ vỡ lẽ :
- Ngươi bảo sao? Hóa ra đấy là vật ta cần và mảnh hoa tiên khốn kiếp gì đó chỉ do ngươi bịa để lừa ta? Ngươi thật đáng chết. Cả hai cùng đáng chết. A... A...
Y cuồng nộ, quất loạn mấy loạt kình vào Triệu Thái, chấn động luôn đạo nhân ở phía sau, làm cho Triệu Thái sau mấy phen chao đảo thoái lùi, cuối cùng vẫn bất lực ngã gục xuống, không nhận biết bản thân đang thổ huyết lai láng, biến hình dong thành một vật thảm trạng thật kinh khiếp, khiến ai thoạt nhìn cũng tin chắc sinh mạng đó đã lìa bỏ khỏi thân xác phàm trần của Triệu Thái.
“Ầm... Ầm... Ầm...”

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 5
Kẻ diệu thủ lại là ân nhân
Trong hoạn nạn trở nên bằng hữu

- Ngươi cũng tỉnh lại? Dù không sớm như ta mãi mong chờ.
Nghe tiếng nói, Triệu Thái đành nhướng mở hai mắt nhưng cam chịu vì không thấy gì, dù đã cố hết sức :
- Các hạ là ai? Sao giọng nói tuy quen nhưng tại hạ không thể nhớ ra?
Một điều an ủi và đáng mừng là giọng nói của đạo nhân sư phụ cũng đúng lúc này phát lên, lọt vào tai Triệu Thái :

- Nếu ngươi cảm nhận có quen thì càng tốt. Vì thiếu hiệp này chính là ân nhân, kịp thời cứu sư đồ chúng ta thoát tay nghịch đồ họ Quách.
Triệu Thái đã lờ mờ nhìn thấy một diện mạo, dù không thật rõ nhưng chính là sư phụ, qua lớp dương quang chiếu lòa cả hai mắt :
- Chúng ta đã thoát thật sao, sư phụ? Đa tạ huynh đài tiếp trợ, nhưng thật thất lễ vì tại hạ vẫn nằm thế này và nhất là chưa rõ tính danh của huynh đài.
Giọng nói quen quen với trí nhớ mù mờ của Triệu Thái lại cất lên :
- Ta họ Lý, ai quen biết đều gọi là Lý Nghi. Và kỳ thực chuyện ta tiếp trợ đa phần đều nhờ tâm cơ và phản ứng nhanh nhạy của ngươi. Ta thật không dám nhận lời đa tạ.
Sư phụ của Triệu Thái tiếp lời :
- Đành rằng vậy, nhưng nếu sau đó chẳng nhờ thiếu hiệp dụng lực đưa cả hai sư đồ bần đạo cùng ly khai hiểm địa, nghịch đồ vẫn có thể đã hạ thủ cả hai, quyết chẳng nương tay. Ngươi có biết chăng, Triệu Thái, cũng do ngươi hô hoán khiến nghịch đồ nhận lầm, nghĩ bảo vật mừng thọ bị ngươi tình cờ đánh rơi là vật y đang cần. Nên thay vì lưu lại chờ xem ngươi và bần đạo đã thật chết hay chưa, y cứ vội bỏ đi. Nhờ vậy, khi vị thiếu hiệp này xuất hiện trở lại, lập tức đưa hai chúng ta đi thoát thật xa. Bây giờ thì không lo ngại gì về họ Quách nữa.
Triệu Thái cũng bắt đầu lờ mờ nhìn thấy diện mạo của ân nhân :
- Xuất hiện trở lại là thế nào? Có phải bóng nhân ảnh từng lao đến, kịp đoạt bảo vật ngay trước mắt họ Quách chính là Lý Nghi huynh đài?
Lý Nghi gật đầu :
- Ta đã tình cờ xuất hiện, cũng là tình cờ nên mục kích cảnh bất nghĩa bất nhân. Vì thế, khi thấy ngươi để rơi một vật, ta ngỡ đó là vật họ Quách muốn chiếm đoạt, đành mạo hiểm ra tay trước. Sau đó, chờ họ Quách bỏ đi, dụng ý là truy tìm Lý Nghi này, ta nhân đó quay lại và chỉ là góp một phần nhỏ vào việc giải nguy cho nhị vị mà thôi. Xin đừng quá bận tâm.
Giọng của Triệu Thái lập tức chùng lại :
- Chứ không phải sau đó các hạ vì phát hiện đã đoạt nhầm vật ngoài ý muốn nên quay lại quyết dùng thủ đoạn khác để sửa chữa sai lầm, bằng cách giả vờ hiệp nghĩa, mong tiếp cận?
Đạo nhân lên tiếng trách Triệu Thái :
- Thiếu hiệp đã tận tình giúp cứu ngươi tỉnh, sao ngươi chưa gì lại có lời đa nghi?

Triệu Thái nóng nảy ngồi lên nhưng do bất lực nên không sao thực hiện :
- Có thể sư phụ chưa rõ căn nguyên. Kỳ thực đồ nhi vừa nhớ lại, đã gặp y một lần và là trong tình huống e rất bất tiện nếu cứ nhắc lại.
Giọng Lý Nghi vẫn thản nhiên :
- Ta thì nghĩ chẳng hề bất tiện. Nhưng dù sao cũng cảm kích vì ngươi phần nào vẫn có hảo ý, giữ thể diện cho ta.
Nhưng thái độ của đạo nhân thì thay đổi :
- Hóa ra thật sự có nguyên do để ngươi nghi ngờ thiện ý của Lý thiếu hiệp?
Triệu Thái chuyển mục quang cố nhìn thật rõ diện mạo Lý Nghi :
- Nếu ngươi quả quyết chẳng có gì bất tiện, sao không thuật lại tình huống đã xảy ra giữa ta và ngươi cho sư phụ ta nghe?
Lý Nghi lần này trong mắt Triệu Thái lại là một trang thiếu hiệp anh tuấn, y phục sạch sẽ tinh tươm, tạo một phong thái đường hoàng đĩnh đạc, nếu có thêm gia nhân hầu cận thì chẳng khác nào vương tôn công tử. Thế nên cung cách nói của Lý Nghi cũng đĩnh đạc đường hoàng, không ngần ngại dù đáp ứng Triệu Thái để tự thuật một điều lý ra phải rất ngại miệng :
- Ta cũng không có ý định giấu giếm sự thật. Và biết đâu nhờ thế lại là cách sẽ khiến ngươi hết nghi ngờ dụng ý thật lần này của ta! Không sai, ta và ngươi đã gặp nhau trong tình huống chẳng tốt đẹp gì. Ta đang giở trò diệu thủ, đã đánh cắp một vật từ bọc áo của một người thì bị ngươi bắt gặp, sinh sự và không chỉ đoạt lại vật đó mà còn khiến ta một phen bẽ mặt.
Đạo nhân vỡ lẽ :
- Bần đạo rõ rồi. Và nếu thiếu hiệp dám thẳng thắn thừa nhận đã từng có hành vi đó thì bần đạo cũng dám quả quyết mà chẳng sợ lầm rằng thiếu hiệp vốn dĩ có xuất thân từ Không Không môn!
Triệu Thái ngỡ ngàng :
- Sao sư phụ vẫn tỏ ra thản nhiên? Trừ phi vì đã biết quá rõ về môn phái này nên sư phụ không những không ngại mà còn tin ở họ.
Đạo nhân cười, là giọng cười lâu lắm rồi Triệu Thái mới được nghe lại, chứng tỏ sư phụ đang có tâm trạng vui :
- Môn chủ Không Không môn với bần đạo cũng có một ít giao tình. Và trong nhiều tuyệt kỹ của họ, thuật "diệu thủ không không" lại là công phu không thể thiếu trong Kỳ Hoàng Thuật. Chỉ lạ một điều là Lý thiếu hiệp sơ thất thế nào để bị ngươi phát hiện hành vi diệu thủ? Trừ phi thiếu hiệp chưa luyện hết hỏa hầu, vì thế chưa được phép xuất sơn, công khai hành tẩu?

Lý Nghi cười buồn :
- Ắt là do ma xui quỷ khiến, đúng vào lúc tối hậu, những tưởng Lý Nghi này đã có thể vượt qua thử thách cuối cùng để được thừa nhận trở thành môn nhân đích thực, nào ngờ lại bị người phát hiện. Vậy là xôi hỏng bỏng không, đành làm lại từ đầu.
Triệu Thái cũng buồn buồn và kỳ thực chẳng thể đề quyết nên có tâm trạng như thế nào mới phải :
- Nếu là vậy, vì giao tình từng có giữa gia sư và quý Môn chủ, tại hạ xin tạ lỗi về điều đã gây ra, được chứ?
Lý Nghi vẫn cười nhưng tươi hơn :
- Ý ngươi vẫn bất phục? Hoặc giả có phần miễn cưỡng, bất bình vì hành vi của ta và của chúng bổn Môn có thể gây tổn hại cho người được chọn làm đối tượng trổ tài diệu thủ? Vậy thì nghe đây, để vượt qua mọi thử thách, như lần ta bị ngươi bắt quả tang chẳng hạn, thì điều duy nhất ta cần tuân thủ là không được gây bất kỳ tổn hại nào đáng kể cho đối tượng. Thế là ta đã chọn vị nương nương đó, vừa sang giàu vừa không là nhân vật võ lâm để ra tay. Thêm nữa, thử thách cần vượt qua là phải thủ đắc, sao cho không bị bất kỳ ai phát hiện. Đã phần nào may cho ta là vị nương nương ấy có tình cờ lấy thỏi Thạch Son ra săm soi ngắm nghía. Vật đó đâu có giá trị gì. Ngươi thừa nhận chứ, rằng dù mất vật đó thì đối với một nương nương sang giàu vẫn cầm bằng như chẳng bị mất đi vật gì?
Triệu Thái chợt động tâm :
- Ngươi nói không đúng sự thật rồi. Vì nếu ta nhớ chẳng lầm, dù bị vặn hỏi, thì lúc đó bản thân ngươi không thể nói đúng vật chứa trong túi gấm, mâu thuẫn với lời ngươi vừa nói đã biết đó chỉ là một thỏi Thạch Son vô giá trị.
Và điều nghi ngờ của Triệu Thái lập tức được giải tỏa qua cách đáp vẫn trôi chảy của Lý Nghi :
- Vì có nói đúng tên của vật đó thì đối với ta thử thách vẫn thất bại. Thế nên, theo môn quy bổn Môn, ta thà nhận hơn là chạy trốn, một hành vi tuy không đảm bảo là quân tử nhưng lại là đòi hỏi khắt khe và nghiêm ngặt buộc ta chẳng thể chẳng tuân. Ngươi đã hiểu và hết nghi chưa?
Triệu Thái gượng đau, miễn cưỡng ngồi lên dù rất chậm :
- Mong đừng trách ta quá đa nghi. Vì thú thật ta không tin đây là lần thứ hai ngẫu nhiên ngươi gặp ta.
Đạo nhân cũng lên tiếng :
- Đúng rồi. Đây là điều bần đạo mấy lần toan hỏi. Thiếu hiệp có lẽ cũng nên minh bạch.

Lý Nghi cười :
- Ngươi không chỉ đa nghi mà còn rất tinh tế. Nhưng nếu ta vẫn bảo là do ngẫu nhiên gặp thì sao? Mà thôi, để ta giải thích luôn thì hơn. Là thế này, sau khi thất bại, ta rất hận ngươi. Vì vậy, chờ cho trưởng lão bổn Môn mắng và trách xong, ta lập tức đi tìm ngươi. Nhưng khi đến đạo quán Huyền Vũ, cảnh thiêu hủy làm ta bàng hoàng. Do không thể tác chủ, ta vội chuyển tin về bổn Môn, nhờ đó nhận được lệnh phải dò xét hư thực. Và nếu hoàn thành, hà hà... sẽ kể như ta nghiễm nhiên vượt qua thử thách, thay cho lần trước đã thất bại. Nào ngờ, đúng là do ngẫu nhiên, ta phát hiện cảnh ngươi đấu khẩu, sau đó suýt bị họ Quách hạ sát. Tóm lại điều ngươi nghi chỉ đúng nửa phần và chuyện ngẫu nhiên gặp vẫn cứ xảy đến.
Triệu Thái lo lo :
- Ý muốn nói ngươi cũng sẽ chuyển tin là đã may mắn tìm thấy ta và gia sư?
Lý Nghi đáp nhẹ :
- Phần ta đương nhiên rất muốn báo để chứng minh đã hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng nếu ngươi lo ngại thì thôi. Bất quá ta chỉ hồi bẩm đã dò xét và biết rằng Huyền Vũ đạo quán may vẫn còn hai nhân vật chưa đến nỗi vong mạng.
Triệu Thái gượng cười :
- Ba chứ không phải hai. Và kỳ thực chỉ có mỗi mình gia sư mới đủ tư cách nhận là nhân vật duy nhất còn lại của đạo quán Huyền Vũ. Bởi vì ta đã là môn đồ bị trục xuất. Quách Phú Dĩ thì là phản đồ.
Lý Nghi giật mình :
- Đương nhiên ta có nghe họ Quách nói qua việc này. Nhưng với thái độ ngươi vẫn luôn xả thân vì lệnh sư, ta lại nghĩ chuyện trục xuất không hề có.
Đạo nhân lập tức lên tiếng :
- Thôi đừng đề cập đến những chuyện đã qua nữa. Trái lại bần đạo đang muốn nhờ Lý thiếu hiệp bằng cách nào đó báo tin đến hai nhân vật. Một là Môn chủ quý Môn, hai là Phương trượng phái Thiếu Lâm.
Triệu Thái hiểu ngay sư phụ có ý gì :
- Nghĩa là đồ nhi sau khi chờ hai nhân vật này đến sẽ chỉ còn mỗi một việc để hoàn thành vì sư phụ.
Đạo nhân bảo :
- Bần đạo cũng đã nghĩ lại rồi, có lẽ không cần thiết nữa.
Triệu Thái lại hiểu :
- Đạo trưởng có ý muốn nói sẽ ủy thác luôn cho Môn chủ Không Không môn và Phương trượng phái Thiếu Lâm? Vậy thì vãn bối đổi

lại cách xưng hô thế này hẳn đạo trưởng hài lòng?
Đạo nhân chép miệng :
- Đừng nghĩ ngợi xa xôi cho nhọc tâm. Trái lại hãy nghĩ sau bao điều ngươi vừa thực hiện vì bần đạo kể như đã báo đáp xong toàn bộ ân tình. Và nếu còn cơ hội gặp lại hãy đối xử nhau như cố nhân, cần thiết hơn thì là tình trưởng bối với hậu bối.
Và đạo nhân quay nhìn Lý Nghi :
- Xin phiền thiếu hiệp.
Lý Nghi gật đầu :
- Không chậm hơn ba ngày ắt sẽ có kết quả. Và muốn vậy, tại hạ xin tạm lui chân một lúc.
Đạo nhân gật đầu :
- Đương nhiên thiếu hiệp cần giữ kín cách chuyển tin thần kỳ của quý Môn. Xin cứ tùy tiện.
Rồi đạo nhân quay trở lại với Triệu Thái để bảo :
- Ngươi cũng nên nhân cơ hội này tọa công tự dưỡng thương thì hơn. Bần đạo cũng cần nghỉ ngơi một lúc.
Nhưng Triệu Thái không tài nào yên tâm để thực hiện theo lời đạo nhân khuyên bảo. Vì thế, chờ Lý Nghi đi khuất, Triệu Thái khẽ lên tiếng dò hỏi :
- Có thật đạo trưởng chẳng hề phiền trách vãn bối về bất kỳ điều gì?
Đạo nhân chực khép mắt thì vì nghe Triệu Thái hỏi nên đành he hé mắt đáp lời :
- Phiền trách thì không! Bất quá bần đạo chỉ nghĩ, liệu ngươi đã nói hết sự thật với bần đạo chưa, nhất là về lai lịch đích thực? Ngươi không ở họ Triệu?
Triệu Thái thoáng giật mình, sau cùng đành thú nhận :
- Đấy là điều duy nhất, vãn bối vì lo cho sinh mạng bản thân nên dù với bất kỳ ai, kể cả đạo trưởng, vẫn tự hứa không bao giờ để lộ. Và cũng nhờ đó, ắt đạo trưởng đã nhận ra, vãn bối mới dám bạo gan đem cả liệt tổ liệt tông của Triệu gia để lập thệ và lừa họ Quách. Vì quả nhiên vãn bối không ở họ Triệu.
Đạo nhân thở ra một hơi dài :
- Bần đạo nhận ra chính là nhờ Quy Tức đại pháp của ngươi, đủ để giải thích vì sao ngươi có thủ pháp Độc môn, tuy chỉ điểm huyệt nhưng vẫn giúp bần đạo tạm thời bế kín tâm mạch lẫn hô hấp. Và Quy Tức đại pháp vì quá lợi hại như vậy nên trước kia ở Thạch Quy giáo dù có đến năm bảy nhân vật bối phận cao nhất cùng am hiểu thì thủy chung vẫn chưa nhân vật nào luyện thành. Nhưng ngươi luyện được, nghĩa là phải có quan hệ mật thiết với một trong những nhân

vật vừa đề cập. Và sự thật là chẳng một ai trong số đó mang họ Triệu.
Triệu Thái cũng thở ra :
- Vì cái chết oan uổng của trăm sinh mạng bổn giáo, xin lượng thứ nếu vãn bối chẳng thể giãi bày gì hơn. Đồng thời xin mạo muội nhắc nhở đạo trưởng một điều, là...
Đạo nhân nhắm mắt lại :
- Bần đạo đoán hiểu rồi. Nhưng bần đạo quyết không thay đổi. Vì Lý Nghi thiếu hiệp có lẽ đã chuyển tin, Môn chủ Không Không môn và Phương trượng phái Thiếu Lâm thế nào cũng đến. Đừng nhắc đến nữa.
Tự hiểu mọi chuyện đã kết thúc, qua thái độ ngay lúc này của đạo nhân, Triệu Thái đành lo cho bản thân, bắt đầu tọa công điều trị thương thế.
Vừa lúc đó Lý Nghi quay lại, chỉ để vỏn vẹn nói một câu :
- Đã chuyển tin xong.
Kể từ đó, giữa họ, ba người, hầu như chỉ còn tồn tại bầu không khí tĩnh lặng. Vì sự thật là với họ đâu có gì để nói hoặc để đàm đạo cùng nhau.
* * * * *
Chỉ có Môn chủ Không Không môn cùng với vài ba nhân vật tùy tùng là đến đúng hẹn.
Triệu Thái cảm thấy đã tới lúc ly khai nên đứng lên nói :
- Vãn bối cũng cần đi. Xin cáo biệt.
Môn chủ Không Không môn là một văn nhân trung niên, dáng dấp nho nhã, chợt mỉm cười với Triệu Thái :
- Ngươi là nhân vật đã khiến Lý Nghi của ta thất bại trong thử thách cuối cùng? Bản lãnh như vậy là khá. Tiếc vì ngươi đã bị Quán chủ Huyền Vũ đạo quán hạ lệnh trục xuất nên thật tình ta không tiện lưu ngươi lại lâu hơn để đàm đạo và hỏi han đôi điều. Nhưng chí ít để tiễn chân ngươi thì ta có thể. Ngươi ưng thuận chứ?
Triệu Thái vụt liếc tia mắt sắc lạnh cho Lý Nghi, sau đó thu về và cười cười đáp lời :
- Môn chủ đã có thịnh tình, Triệu Thái tại hạ lẽ nào dám không tuân lệnh.
Nhưng cử chỉ của Triệu Thái không qua được mắt vị Môn chủ Không Không môn. Thế nên, vị Môn chủ lại mỉm cười :
- Như ngươi có điều cần nói với Lý Nghi nhưng chưa tiện mở miệng? Tốt thôi, vì Lý Nghi sẽ là người thứ hai được ta ưng thuận cho cùng tiễn chân ngươi. Và một người nữa chính là nhị trưởng lão của bổn

Môn. Tạm biệt.
Nhị trưởng lão của Không Không môn là một lão nhân đầu hói. Vì Lý Nghi đã lên tiếng gọi :
- Không cần phiền đến Thốc Đầu Lão đâu, Môn chủ cứ để một mình thuộc hạ thi hành mệnh lệnh, sẽ quay lại ngay sau khi đã tiễn chân họ Triệu xong.
Nhưng Thốc Đầu Lão đã bắt đầu bước đi :
- Chớ nhiều lời. Mau đi nào.
Và quả nhiên khi đã đi khá xa, Triệu Thái lập tức lên tiếng trách Lý Nghi :
- Thiết nghĩ, ngươi đâu cần chuyển thêm tin Triệu Thái ta đã bị gia sư hạ lệnh trục xuất? Không lẽ ta biết giữ thể diện cho ngươi để đổi lại bằng hành vi gần như là nhục mạ này?
Lý Nghi cau mặt và bối rối :
- Ta không hề chuyển tin này. Ắt hẳn do Quách Phú Dĩ cố ý, bày ra thủ đoạn như thế để vu cho ngươi là hung thủ thiêu hủy đạo quán Huyền Vũ? Nhờ đó bổn Môn cũng nhận được tin!
Triệu Thái hoang mang, nửa tin nửa không, đành nhìn qua Thốc Đầu Lão và toan hỏi lại cho thật minh bạch.
Nào ngờ Thốc Đầu Lão cứ cắm cúi đi, sắc mặt thì quá nghiêm, lúc nào cũng lạnh như tiền, nên Triệu Thái nghĩ lại, thà không hỏi thì hơn.
Nhưng Lý Nghi thì khác, cứ hỏi :
- Nhị trưởng lão, xin hãy lên tiếng, nói hộ thuộc hạ một lời. Vì theo quy môn, thuộc hạ sẽ có lỗi nếu đưa tin sai sự thật hoặc cố tình thêm thắt gây phương hại cho người.
Thốc Đầu Lão làu bàu :
- Cứ tiếp tục đi. Đến lúc cần, nghĩa là khi lão phu sắp sửa tiễn chân xong theo đúng mệnh lệnh của Môn chủ, tự khắc lão phu sẽ minh bạch.
Lý Nghi vì phần nào thất vọng nên cũng làu bàu :
- Sớm muộn gì cũng nói, sao không nói ngay để không khí bớt nặng nề?
Triệu Thái chân vẫn đi, tay thì xua :
- Không cần đâu. Vì chỉ với thái độ này của ngươi cũng đủ cho ta tin.
Và khi đã đi quá xa, Triệu Thái tự ý dừng lại :
- Dù tiễn đưa ngàn dặm rồi cũng chia tay. Huống hồ đã đi xa thế này, tại hạ dù muốn quay lại, thậm chí để lén dò xét như ý quý Môn nghi ngờ thì cũng không thể nào theo kịp. Nhị vị xin cứ dừng chân, tự một mình tại hạ vẫn có thể đi tiếp. Cáo biệt.

Thốc Đầu Lão lên tiếng :
- Nếu ngươi đã đoán biết bổn Môn có ý nghi ngờ ngươi sẽ lẻn quay lại dò xét thì tốt hơn nên để lão phu tiễn thêm một quãng nữa. Hay ngươi thấy bất tiện?
Triệu Thái lắc đầu :
- Có bất tiện chăng là phiền đến cả hai người nhị vị cùng tiễn chân. Hoặc giả cứ để Lý Nghi tiễn thêm tại hạ một quãng nữa, cho quý Môn thật sự an tâm?
Thốc Đầu Lão cười nhạt :
- Với bản lãnh của Lý Nghi e không đủ tư cách tiễn chân ngươi. Hiểu ý của lão phu chứ?
Triệu Thái cười cười :
- Vậy sao không để một mình lão tiễn chân tại hạ? Cần gì phải thêm Lý Nghi? Hoặc giả kể cả lão cũng ngại không đủ tư cách tiễn chân tại hạ?
Thốc Đầu Lão lườm mắt sắc lạnh nhìn Triệu Thái :
- Ngươi nói rõ ý ra xem?
Triệu Thái nhún vai, nhưng bất ngờ bật người bỏ chạy :
- Là lão đừng mong tiễn chân tại hạ về Quỷ Môn quan. Lý Nghi ngươi cũng vậy.
“Vút!”
Hành vi của Triệu Thái đến Thốc Đầu Lão cũng giật mình. Thế nên, Thốc Đầu Lão vội quát bảo Lý Nghi :
- Ngươi cứ chờ ở đây. Chưa có lệnh lão phu, cấm ngươi không được manh động.
Nhưng Thốc Đầu Lão vừa bật người dùng khinh công đuổi theo Triệu Thái thì đột ngột Lý Nghi vừa chạy vừa hô hoán :
- Thì ra đây mới là thật ý của Môn chủ, cũng muốn tiễn chân ta về Quỷ Môn quan? Triệu Thái, ta và ngươi vậy là chung số phận. Đừng nghi ngờ ta. Trái lại, ta có cách minh chứng mưu thâm độc này không liên quan đến ta. Hãy cùng ta phân khai, đùa với lão thối này một phen. Thay vì càng chạy, ta và ngươi càng dễ bị lão lần lượt hạ thủ.
Thốc Đầu Lão lại thêm bất ngờ vì cử chỉ của Lý Nghi. Và không hiểu sao, lão bỏ Triệu Thái, quay trở lại để cố truy đuổi Lý Nghi :
- Lệnh của lão phu vốn là trưởng lão bổn Môn, sao ngươi dám bất tuân? Chỉ với tội này thôi cũng quá đủ để lão phu xử trị ngươi theo môn quy. Mau đứng lại.
Lý Nghi là môn hạ Không Không môn, so với Thốc Đầu Lão mang bối phận một trưởng lão thì thân thủ bản lãnh nào sá gì. Và không lạ khi

chỉ thoáng chốc là Lý Nghi đã bị Thốc Đầu Lão đuổi kịp. Điều đó khiến Lý Nghi kinh hoàng, kêu Triệu Thái :
- Ngươi nên mau giúp ta nếu như muốn ta sau này cùng ngươi dò xét hư thực. Cũng có thể kế mưu thâm độc này chủ ý nhắm vào sư phụ ngươi thì sao? Ối... đừng để lão hạ sát ta.
Triệu Thái đã dừng lại xa xa và bây giờ lại chạy nữa :
- Chao ôi, nghe ngươi nhắc ta mới nhớ. Thảo nào chỉ có Không Không môn nhận được tin nên xuất hiện. Nhất định quý Môn vì sẵn có mưu đồ nên đã cố tình không đưa tin, khiến phái Thiếu Lâm không thể đến. Ta phải lo cứu nguy cho gia sư trước đã. Cáo biệt.
Thốc Đầu Lão chợt cười vang :
- Với thân thủ của hai ngươi, lão phu không ngại thừa nhận sự thật. Đó là cả hai đừng mong toàn mạng. Vậy thì sẽ không ai biết những gì đã xảy ra ở quanh đây ngày hôm nay. Tiểu tử ngươi muốn cứu nguy cho lão ngu xuẩn bất lực đó ư? Hãy chờ đến kiếp sau vậy. Ha... Ha...
Và lão bỏ Lý Nghi, chạy ngược trở lại để kịp chặn lối Triệu Thái.
Triệu Thái từng suýt mất mạng vì Quách Phú Dĩ, chỉ là đại sư huynh mình, thì công phu sở học nào đáng kể gì nếu đem so với Thốc Đầu Lão đang là nhân vật có bối phận cực cao của Không Không môn. Thế nên tình cảnh như khi được tái diễn, Thốc Đầu Lão chỉ trong thoáng chốc đã xuất hiện chặn lối Triệu Thái, tương tự như vừa xảy ra với Lý Nghi. Và đến lượt Triệu Thái vừa chờn vờn tìm cách tránh lão Thốc Đầu vừa hô hoán gọi Lý Nghi :
- Này sao ngươi không giữ lời, hợp cùng ta hý lộng lão thối? Hoặc giả ngươi không hiểu lời ta bảo phải lo cứu nguy sư phụ chỉ là giả vờ để dụ lão bỏ ngươi đuổi theo ta? Này, đừng để ta một mình đối phó lão. Ta đương không nổi đâu.
Lý Nghi phá lên cười :
- Ai bảo ta không hiểu thủ đoạn đó của ngươi. Yên tâm đi, chờ khi ngươi thật sự sắp nguy sẽ đến lượt ta thay vào, cùng đùa với lão. Nhưng muốn thành sự, ý của ta là khuyên ngươi nên tận lực quần cho lão thấm mệt. Vì lúc này lão đã rõ mưu đồ giữa ta và ngươi, chỉ e lão thay đổi đấu pháp, sẽ không phí lực chạy đầu này đuổi đầu kia. Trái lại lão thà giết trước một, tiếp đó sẽ tha hồ ung dung kết liễu một còn lại sau. Nào, cứ cùng lão giao thủ một vài chiêu đi nào.
Lý Nghi nói thế nào thực hành thế ấy. Và vì không lo Lý Nghi nhân cơ hội bỏ chạy, Thốc Đầu Lão quả nhiên hoàn toàn yên tâm, chỉ chiếu cố một mình Triệu Thái. Lão xuất lực, phát chiêu chưởng.
- Lẽ ra lão phu phải sớm nghĩ đến điều này, nhưng bây giờ cũng

chưa muộn. Tiểu tử, đỡ!
“Ào...”
Triệu Thái thất kinh, dù không thể vẫn tận lực nhảy tránh :
- Sao ngươi đã không giúp ta lại còn oang oang chỉ điểm lão? Ối...
Và may, Triệu Thái tránh thoát.
“Vù...”
Điều đó chỉ khiến Thốc Đầu Lão thêm hùng hổ :
- Ngươi đừng mong gặp may lần thứ hai. Đỡ!
“Ào...”
Trong khi đó, Lý Nghi lại cười :
- Ngươi thử đoán xem, vì sao ta chịu khó phí công điểm chỉ phương cách cho lão thối? Dĩ nhiên ta phải có dụng ý chứ? Ha... Ha...
Triệu Thái thì lại tiếp tục tìm phương lẩn tránh :
- Muốn ta đoán nào có khó. Nhưng ta quần với lão đã mệt rồi. Ngươi hãy chịu khó thay ta vì lão tuy kém trí, thảo nào cứ bị ngươi gọi là lão thối, nhưng công phu của lão chẳng hề kém, nếu không muốn bảo là quá lợi hại. Đấy, đấy, úy, chỉ suýt nữa là ta mất mạng. Ngươi mau vào đi, đến lượt ngươi đấy.
Thốc Đầu Lão chợt phát nộ, hất đầu, vừa gầm vừa tung mấy loạt chiêu liên hoàn vào Triệu Thái :
- Tiểu tử to gan, sao dám mắng lão phu? Bảo kém trí có khác nào chê lão ngu xuẩn? Chết này! Đỡ này!
“Ào...”
“Vù...”
Vẫn đứng ngoài nhìn vào, Lý Nghi chợt bảo :
- Ngươi vẫn chưa tận lực? Thôi nào, đừng giả vờ nữa, trái lại hãy quần cho lão thật mệt. Vì càng sớm kết thúc thì ta và ngươi càng có thêm cơ hội quay lại với sư phụ ngươi. Ta biết ngươi không đến nỗi kém như thế đâu. Cho dù bảo ngươi hoặc đả bại hoặc giữ thế bình thủ cùng lão thì thú thật đấy là điều ta chẳng dám nghĩ đến.
Nhưng mấy loạt chiêu liên hoàn của Thốc Đầu Lão đã thật sự làm Triệu Thái khốn đốn. Và một trong nhiều loạt kình đó đã bất ngờ cuộn ập vào Triệu Thái với khí thế nhanh không thể tả khiến Triệu Thái kêu thất thanh :
- Chao ôi, ngươi định để Triệu Thái ta chết dưới tay lão thối này thật sao? Ối...
“Bùng...”.
Chẳng còn cách nào khác, Lý Nghi hối hả xông vào :
- Ai bảo ngươi không lo tránh nếu cảm thấy khó đương? Này, Thốc Lão, lão có biết sau lưng lão, môn nhân bổn Môn gọi đùa lão như thế

nào không? Mau qua đây, ta sẽ thổ lộ cho lão biết bọn họ vẫn xem thường lão như thế nào.
Chỉ bằng một lời nói như thế, Lý Nghi đã làm Thốc Đầu Lão bỏ qua cơ hội hạ thủ Triệu Thái đang lảo đảo, để chuyển qua với Lý Nghi :
- Ngươi đừng bịa chuyện định lừa dối lão phu. Vì đối với bổn Môn, lão phu tuy có lần ngã nặng suýt chết, nhưng sau khi chữa trị, bản lãnh lão phu vẫn nguyên vẹn. Làm gì có kẻ nào dám xem thường. Trừ phi kẻ đó chính là ngươi. Thảo nào Môn chủ cứ căn đi dặn lại, bảo lão phu đừng nương tay, thà diệt ngươi để trừ hậu họa vẫn hơn. Đỡ!
"Ào..."
Lý Nghi vì dụng ý muốn quần thảo cùng lão nên lập tức tránh chiêu :
- Hóa ra lão vẫn chưa biết gì? Thế mà ta ngỡ lão đã biết mọi người cứ luôn gọi lão là Lão Ngốc, thay vì Lão Thốc. Ta nói thật đấy. Mà lão có thừa nhận lão quá ngốc chăng?
Thốc Đầu Lão động nộ :
- Ngươi ngốc thì có. Đỡ!
"Vù..."
Chợt có tiếng của Triệu Thái cất lên :
- Ngươi sao mãi tránh, khác với lời xui bảo ta cùng lão chạm chiêu khi nãy? Và nếu thật sự lão quá ngốc, ta khuyên ngươi nên khích nộ lão thật nhiều vào, đồng thời tìm cơ hội làm cho lão suy giảm càng nhiều chân lực chừng nào càng tốt chừng ấy.
Lý Nghi đang lo tránh chiêu của Thốc Đầu Lão :
- Ai không am hiểu điều đó, cần chi phải nhắc ta? Nhưng nói thì dễ, thực hiện mới là khó. Vì lão tuy thừa nhận đã có lần ngã nặng, thảo nào ta phát hiện lão có vẻ không bình thường, nhưng lão vẫn đúng khi cứ tự phụ về bản lãnh công phu. Ngươi nên chuẩn bị đi, sắp sửa thay thế ta là vừa. Úy thấy chưa? Vậy là ta cũng một phen hút chết. Phì...
Triệu Thái nói :
- Ta vẫn chưa bình ổn chân nguyên, đâu thể sớm thay thế ngươi? Vả lại, qua thân pháp ngươi từng bộc lộ khi xuất hiện đoạt bảo vật ngay trước mắt Quách Phú Dĩ, ta nhận định thân thủ ngươi quyết không tầm thường. Thôi nào, hãy tận lực quần cho lão thật mệt. Còn nếu như ngươi cứ giả vờ, dụng ý là che giấu bản lãnh thật của ngươi thì đừng trách ta chẳng giữ lời. Vì kỳ thực ta đang rất lo cho sư phụ, e khó đối phó nổi với âm mưu đoạt chiếm vật báu do Môn chủ của ngươi thi thố nhắm vào sư phụ ta.
Lý Nghi hốt hoảng bật kêu :

- Này, ngươi trả đũa ta đấy ư? Đương nhiên ta không phủ nhận là có một ít sở học gia truyền nhưng chỉ thiên về khinh thân pháp mà thôi. Đâu phải như ngươi, nếu chẳng có nội công thâm hậu thì làm gì mong toàn mạng khi bị họ Quách cuồng nộ quật cho hàng loạt đến mười mấy chưởng kình liên tiếp. Ngươi đừng quá nhẫn tâm, định bỏ ta mà đi.
Lời của Lý Nghi có phần nào xác thực. Vì thủy chung, dù Thốc Đầu Lão có thi triển bao nhiêu loạt chưởng kình thật hung hãn thì vẫn chưa chiêu nào đủ uy lực gây tổn hại đến Lý Nghi. Tất cả đều nhờ vào thân pháp khá linh hoạt và biến ảo như Lý Nghi thổ lộ.
Sự thật này làm Thốc Đầu Lão cuồng nộ, bật gầm vang dội :
- Lão phu không diệt được ngươi, sao xứng là trưởng lão hơn ngươi thập bội. Hãy nạp mạng.
"Ào..."
Và Triệu Thái phát hiện Lý Nghi bắt đầu khốn đốn, dù vậy vẫn lên tiếng, tỏ cho Lý Nghi biết bản thân thật sự đã đến lúc cần phải đi :
- Ngươi vẫn không tận lực? Vậy thì tùy ngươi. Phần việc của ta dĩ nhiên ta cứ thế tiến hành. Ta đi đây.
Nhưng Triệu Thái vừa xoay lưng, Lý Nghi lập tức giận dữ gào thét :
- Ngươi không phải đấng nam nhi. Được lắm, ngươi đi đi. Hạng người hồ đồ và lại quá đa nghi như ngươi thì bất cận nhân tình như thế này là đương nhiên phải có. Ta đã lầm mới kêu gọi và lại còn thay ngươi đối phó lão ngốc. Nếu biết trước, thà lúc nãy ta bỏ đi, thử xem ngươi xoay xở thế nào. Ối, lão muốn giết ta thật sao? Ôi chao! Ta...
Và "bùng" một tiếng, loạt chấn kình làm cho lời của Lý Nghi bị cắt ngang.
Diễn biến này khiến Triệu Thái không thể không xoay lại. Và nhờ đó Triệu Thái thấy Thốc Đầu Lão vừa cười vừa đắc ý quật thêm mấy loạt kình nữa vào Lý Nghi hãy còn đang chao đảo ngả nghiêng :
- Diêm vương đã định canh ba, ngươi muốn chờ đến canh năm cũng không được. Mau nạp mạng cho lão phu. Ha... Ha...
"Ào..."
"Vù..."
Và Triệu Thái cau mặt, nhìn cảnh Lý Nghi quả nhiên đang luống cuống, muốn lẩn tránh cái chết đổ ập đến nhưng dường như không thể. Vì thế một chưởng lực của Thốc Đầu Lão đã ào ào quật vào Lý Nghi.
"Ào..."
Lý Nghi thất kinh hoảng vía, bối rối hất bừa hai loạt kình :

- Lão thật độc ác. Kể cả Không Không môn cũng vậy. Dám nhẫn tâm giết ta chỉ để sát nhân diệt khẩu. Nếu ta thoát nạn phen này, nhất định sẽ báo thù, diệt bằng hết lũ Không Không môn độc ác, ngụy quân tử. A... A...
“Bùng... Bùng...”
Phản ứng của Lý Nghi không ngăn nổi chưởng lực của Thốc Đầu Lão mạnh như sóng triều dâng. Và vì không nổi nên sóng xô vỡ bờ, chấn động Lý Nghi, hất bay lông lốc về phía sau. Đã thế, Lý Nghi còn thổ huyết lai láng :
- Ọe...
Thốc Đầu Lão lạnh lùng lướt đến :
- Không ngờ mạng ngươi vẫn lớn, nhưng lần này thì chẳng thể như thế nữa. Xem đây!
Và Thốc Đầu Lão quật một kình tối hậu vào thân hình cơ hồ đã nằm bất động của Lý Nghi.
“Vù...”
Lý Nghi kiệt lực, đành nhắm mắt lại và chờ chết.
Triệu Thái kịp xuất hiện với một chiêu kình tập kích vào phía hậu Thốc Đầu Lão :
- Đỡ!
“Ào...”
Nào ngờ Thốc Đầu Lão xoay phắt lại thật nhanh, với nụ cười đắc ý :
- Lão phu cũng đâu đến nỗi ngốc, đúng không? Thế nên đoán biết trước và sẵn sàng dành cho ngươi điều kinh ngạc này. Đỡ!
“Vù...”
Nhưng Triệu Thái chỉ cười và thân hình bất chợt lạng qua một bên, chếch xeo xéo về phía sau, vừa đủ để tránh cùng Thốc Đầu Lão chạm kình.
“Vút!”
Thốc Đầu Lão bị kinh ngạc, vội đảo người bám theo bén gót :
- Ngươi muốn kéo dài thời gian, định chờ lão phu suy giảm ư? Chỉ tiếc ngươi quá kém nên không thể toại nguyện. Nạp mạng!
“Ào...”
Triệu Thái vẫn cười cười, vừa lùi vừa nhảy tránh qua một bên thêm lần nữa.
“Vút!”
Thốc Đầu Lão động nộ, toan lao bám theo nhưng chợt nghĩ lại, chợt dừng chân và phá lên cười :
- Là ngươi muốn tạo cơ hội cho Lý tiểu tử phần nào khôi phục? Vậy thì lão phu cứ hạ thủ y trước. Ha... Ha...

Thốc Đầu Lão làm như thế thật, huống hồ vào lúc đó Lý Nghi vẫn còn nằm yên một chỗ, nhất định sẽ không toàn mạng nếu bị Thốc Đầu Lão quật thêm một kình nữa kết liễu.
Triệu Thái liền lao vào lão :
- Đỡ!
“Vù...”
Thốc Đầu Lão đương nhiên phát hiện, lập tức quay trở lại với Triệu Thái với một đạo uy kình xuất thủ nhanh như chớp :
- Nghĩa là ngươi muốn chết trước Lý tiểu tử? Vậy sẽ được toại nguyện.
“Ào...”
Nào ngờ Triệu Thái lại lùi, với khóe miệng vẫn giữ nụ cười không thật sự hàm một ý nào rõ rệt, ngoài việc đã thoát ngọn kình nhanh thật nhanh của Thốc Đầu Lão.
“Vụt!”
Thốc Đầu Lão rất giận, chực phát tác, nhưng bất ngờ lại cười :
- Đánh không đánh, chạy không chạy, dụng ý ngươi có phải muốn lão phu mất thời gian? Nhưng vì lão phu đã đoán ra. Ha... Ha... nên vẫn có cách khiến ngươi thất vọng.
Dứt lời, lão lao ngược trở lại thật nhanh, tiếp cận và quyết liệt quật sát kình vào Lý Nghi.
“Vù...”
Lý Nghi đang gượng ngồi dậy và vì mục kích sát kình ập xuống, kể như tử thần đã cận kề, bèn tái mặt bàng hoàng, dù nâng tay lên nhưng không thể xuất kình hầu phần nào ngăn chặn bước chân tử thần.
Chính lúc đó Triệu Thái lại lao đến, cũng xuất lực tập kích lão Thốc Đầu :
- Đỡ!
Nhưng lần này vì đã quyết tâm nên Thốc Đầu Lão vẫn giữ chiêu chưởng hạ sát Lý Nghi, tỏ ra không bận tâm gì mấy cho dù vẫn biết đang bị Triệu Thái tập kích.
Và điều này làm cho Lý Nghi càng thêm cận kề cái chết hơn lúc nào hết, do vậy diện mạo tái xanh, mắt thì từ từ nhắm lại.
Nào ngờ đột ngột vang lên tiếng Triệu Thái gầm :
- Phải như thế chứ. Và ta chỉ chờ đợi mỗi điều này. Mau nằm xuống.
Cùng với tiếng gầm, đấu pháp của Triệu Thái cũng đột ngột đổi thay, biến chưởng thành trảo hoặc một chiêu cầm nã gì đó, chộp loạn vào một số huyệt đạo ở phía sau lưng lão Thốc Đầu.
“Vù...”

Chợt phát hiện có sự bất diệu, Thốc Đầu Lão cũng gầm và hơi xoay nghiêng nửa người về phía sau, một động thái không những giúp lão vẫn giữ nguyên chiêu sát kình quật xuống Lý Nghi bằng hữu thủ mà còn tạo cơ hội cho lão thuận tiện dùng tả thủ quật chếch ngược vào Triệu Thái một kình khác hầu tự bảo vệ sinh mạng lão :
- Ngươi thật to gan. Cho ngươi cùng chết!
"Ào..."
Triệu Thái đã tiếp cận quá gần, dù muốn thay đổi đấu pháp một lần nữa cũng không kịp. Vì thế, đã lỡ đà, Triệu Thái cố xoay theo lão và quyết liệt giữ nguyên chiêu đang chộp vào các huyệt đạo của lão. May sao Triệu Thái kịp đắc thủ, một sát na trước lúc bị kình của Thốc Đầu Lão chấn như giáng vào người.
"Ầm!!"
Triệu Thái ngã bật ngửa :
- Hự!!
Nhưng Triệu Thái vẫn mừng vì phát hiện Thốc Đầu Lão cũng từ từ khuỵu người xuống, sau đó thì ngã vật ra, nằm bất động, khiến cho chiêu sát kình nhắm vào Lý Nghi hoàn toàn vô hiệu, tự tan biến đi. Và vì mừng nên Triệu Thái dù chưa kịp ngồi lên vẫn cất tiếng gọi Lý Nghi :
- May cho ngươi đấy. Nhờ ta liều, sau vài lượt nửa đánh nửa không, làm lão ngốc sơ tâm, cuối cùng cũng có cơ hội để ta dùng thủ pháp Độc môn khiến lão thất tán công lực, không thể hạ sát ngươi. Như thế có vừa ý ngươi chưa?
Lý Nghi đang từ từ hoàn hồn.
- Có phải ngươi chờ một lời đáp tạ của ta? Nhưng sao ngươi không thực hiện sớm hơn? Vì lẽ đó, ta chỉ đáp tạ ngươi có một nửa thôi. Đừng mong đợi nhiều hơn.
Triệu Thái cười cười, ngồi dậy :
- Được một nửa cũng tốt, hơn là bị ngươi mắng như vừa rồi. Mà này, nếu muốn kết thúc lão thì đấy là phần của ngươi. Nhanh lên, nếu không lão có thể kịp khôi phục thì khốn.
Lý Nghi cũng lảo đảo tìm cách đứng lên :
- Ta bị tổn thương kinh mạch, muốn hạ sát lão e không thể. Nhưng đừng lo. Mãi không thấy lão cựa quậy hoặc lên tiếng, ta nghĩ thủ pháp của ngươi đủ lợi hại để lão phải nằm yên lâu hơn. Mà này, sao ngươi không tự tay kết thúc lão? Há chẳng phải chính ngươi là đối tượng đầu tiên được lão chọn để tiễn đưa vào Quỷ Môn quan hay sao?
Triệu Thái đang nặng nhọc đứng lên :

- Một kình vừa rồi của lão làm ta lãnh đủ. Muốn thì muốn đấy nhưng ta e chẳng mong đủ lực thực hiện. Dù vậy, nếu ngươi thật sự không thể, à... ta đành tự tay điểm tử huyệt của lão vậy. Hơn là cứ thế này chờ lão ung dung kết liễu sinh mạng ta và ngươi. Ôi... Đau thật.
Lý Nghi đã thôi lảo đảo, chợt trố mắt nhìn Thốc Đầu Lão và kêu :
- Úy?! Lão đã chết rồi? Hay thật, ngươi đã giết lão, còn giả vờ không biết. Có phải sợ ta phát hiện ngươi đã đạt thân thủ tuyệt đại thượng thừa nên cố tình che giấu chăng?
Triệu Thái dù chấn động nhưng vẫn không tin :
- Ngươi đùa thật chẳng đúng lúc. Vì ta tự rõ lão không thể nào dễ mất mạng chỉ với thủ pháp ấy của ta. Nhưng ngươi nói thật chăng, về việc lão đã chết?
Thốc Đầu Lão vẫn nằm bất động, và là cách nằm xem ra chẳng giống chút nào nếu như lão chỉ bị thủ pháp của Triệu Thái làm cho thất tán công lực. Tóm lại, dáng nằm không tự nhiên của Thốc Đầu Lão càng tỏ ra phù hợp hơn với câu Lý Nghi đang nghĩ hoặc nói với Triệu Thái :
- Ở đây chỉ có ta với ngươi. Đối đầu lão ngốc lần sau cùng chính là ngươi. Kết cục xảy ra đến với lão dù có như thế nào cũng xuất phát từ lần đối đầu đó. Vậy nếu chẳng phải ngươi khiến lão bỏ mạng ngay đương trường thì là ai? Đừng bảo ta đùa. Trái lại chính ngươi mới là kẻ thật khéo đùa, cho dù đùa không phải cách. Hoặc giả quá vụng về khi toan che giấu thân thủ bản lãnh đích thực của ngươi. Không tin ngươi cứ tận mắt xem.
Lúc Lý Nghi dứt lời thì dù nặng nề và chậm chạp thế mấy, Triệu Thái cuối cùng cũng lê được thân đến cạnh nơi Thốc Đầu Lão vẫn cứ nằm. Và chỉ cần bước thêm bước nữa, vòng sát qua đầu hói của lão, đặt chân và dừng lại ở phía bên kia, nơi mặt lão nằm hất nghiêng qua, là Triệu Thái nhận thấy ngay lão đang mang diện mạo của một người đã chết. Răng nhe ra, da xám xịt, mắt mở trừng trừng, hai cánh mũi thì bất động vì không còn phập phồng hoặc phấp phỏng thở nữa. Lại còn một chi tiết nữa khiến Triệu Thái lúc mới nhìn qua nếu chỉ bán tín bán nghi thì khi tin chắc lão Thốc Đầu đã chết liền há miệng kinh hoàng bật kêu :
- Không phải ta hạ thủ kết liễu lão! Mà là... ngươi không nhìn thấy gì ở mi tâm huyệt của lão sao? Một vệt nhỏ rướm máu như sợi chỉ hồng tình cờ nằm vắt ngang! Lão đã mất mạng vì Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ!?
Lý Nghi lập tức chú mục nhìn vào lằn vạch đỏ nằm ngang qua huyệt Mi Tâm của lão :

- Xem ra cũng giống. Vì ta đương nhiên có nghe qua danh hiệu và bản lãnh thần sầu quỷ khốc của nhân vật này. Nhưng một là nhân vật đó đã bốn năm qua chẳng có bất kỳ ai được nghe nói đến nữa về tung tích. Hai là từ nãy giờ ngoài ta và ngươi hoàn toàn chẳng thêm ai xuất hiện để có thể bảo là đã đột ngột hạ lão giúp ta và ngươi. Ta chưa thể tin đây là kiệt tác Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ. Trừ phi...
Và Lý Nghi đột ngột bỏ lửng câu nói, tương tự cũng đột ngột chuyển mục quang qua nhìn sững Triệu Thái.
Triệu Thái lạnh người, nhìn lại Lý Nghi :
- Trừ phi như thế nào? Hay ngươi toan bảo Triệu Thái ta chính là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ?
Lý Nghi cười cười :
- Tự ngươi nói đấy nha. Nhưng sao ngươi lại nhìn ta? Có phải vì chưa thể sớm bộc lộ thân thủ, ngươi toan đối phó ta, sát nhân diệt khẩu, như lão Thốc Đầu vừa thực hiện theo mệnh lệnh Môn chủ Không Không môn?
Triệu Thái cũng cười, nhưng là nụ cười mang theo sắc lạnh :
- Có thể ta sẽ đối phó ngươi nhưng không phải để sát nhân diệt khẩu như ngươi nghĩ. Trái lại, chỉ vì ngươi chứ chẳng phải ta là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ.
Lý Nghi thoáng rùng mình, vô tình làm cho cái cười trở nên gượng dần :
- Ngươi chính là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ. Nếu muốn hạ thủ thì cứ ra tay, đừng ngụy biện và bịa ra chuyện ta là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ. Cũng là điều hết sức miễn cưỡng nếu không muốn bảo là phi lý.
Triệu Thái liền ngớ người, sau đó cũng gượng cười :
- Ta không phải nhân vật đó. Và vì ta có cách chứng minh nên ở đây do chỉ còn mỗi mình ngươi khiến ta không thể không nghĩ ngươi là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ.
Lý Nghi vẫn cười nhưng đỡ gượng hơn :
- Ngươi định chứng minh rằng vì không mang kiếm nên không thể là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ? Thế thì ta cũng vậy.
Triệu Thái lại ngớ người :
- Ngươi nói cũng phải. Vì quả thật ta không hề mang kiếm, bất luận là giấu trong người hay mang lộ liễu ra ngoài. Trong người ngươi có giấu kiếm chăng?
Lý Nghi lấy hai tay vừa vỗ vỗ vừa tự sờ nắn khắp thân, dọc theo lớp y phục :
- Ta không thuận kiếm cũng chẳng có sở trường nào khác ngoài một ít bản lãnh khinh công. Mang theo kiếm làm gì cho vướng bận?

Không có.
Triệu Thái cũng hành động tương tự để minh chứng cho Lý Nghi thấy bản thân không hề mang kiếm :
- Ta cũng không có. Ngươi thấy đấy. Vậy là đã có đệ tam nhân xuất hiện, hạ thủ lão giúp ta và ngươi? Nhưng với thân thủ như vậy, xuất hiện, hành động mà ta và ngươi chẳng hay biết gì, lẽ nào bản lãnh của Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ mới thật sự đạt đến đại thượng thừa?
Lý Nghi vẫn cứ nhìn Triệu Thái và rồi tự nhún vai :
- Bất luận ngươi nói thế nào, ta vẫn cảm thấy khó tin có một nhân vật đạt bản lãnh ngần ấy. Nhưng vì ngươi không mang kiếm, kể cả ta cũng chẳng nhìn thấy ngươi xuất thủ, dùng lợi khí sát hại lão Thốc Đầu, đành tạm tin đã có một nhân vật như thế xuất hiện. Mà đã vậy, người của Không Không môn vừa mất mạng, lại còn là trưởng lão nữa, hậu quả sẽ khó lường nếu để họ phát hiện ta và ngươi phần nào có liên quan đến cái chết của Thốc Đầu Lão. Thế nên, tẩu là thượng sách. Không chạy được cũng gắng mà chạy. Mau.
Và Lý Nghi tập tễnh bỏ đi ngay, không cần biết Triệu Thái có chấp thuận hay không.
Nhưng chỉ đi được mấy bước, Lý Nghi quay lại và vì thấy Triệu Thái tuy cũng lập cập bước đi nhưng là theo một phương khác, Lý Nghi vội gọi :
- Ngươi có muốn cùng ta đồng hành chăng? Vì ta chợt nhớ một cách có thể giúp ta và ngươi tạm yên thân vào lúc này.
Triệu Thái cười lạt :
- Hãy nói xem nào. Cũng có thể ta sẽ cân nhắc về đề xuất của ngươi.
Lý Nghi quay trở lại với thi thể Thốc Đầu Lão :
- Tuyệt kỹ Không Không môn nào chỉ có thuật diệu thủ. Sau diệu thủ là hoạt cước. Sau hoạt cước là ngụy trang. Sau ngụy trang thì là thủ thuật dị dung. Ta tuy chưa được chỉ điểm nhưng cũng miễn cưỡng dùng thuật dị dung này. Hy vọng Thốc Đầu Lão vẫn mang đủ mọi vật dụng bên người.
Triệu Thái động tâm dừng lại nhìn Lý Nghi quả thật đang sục tìm trong bọc áo lão Thốc Đầu :
- Nếu có thuật dị dung, ta nghĩ, có thể cũng cần có một người đồng hành như ngươi.
Lý Nghi chợt tủm tỉm cười :
- Ngươi đừng quá đa nghi, nhất là về ta. Vì nếu không có ta cùng đi, ngươi làm sao đủ am hiểu để đối phó với Không Không môn hầu cứu nguy cho sư phụ ngươi? Và với thuật dị dung chỉ mới là một.
Triệu Thái đành miễn cưỡng đáp ứng khi thấy Lý Nghi cuối cùng

cũng lôi từ bọc áo lão Thốc Đầu ra một túi lỉnh kỉnh nhiều loại vật dụng thật chẳng rõ có công dụng gì :
- Ngươi thừa biết ta thế nào cũng đi đến nơi gia sư từng giấu vật. Và đây là thủ đoạn để ngươi được ta ưng thuận cho cùng đi?
Lý Nghi đang chọn một vài vật lỉnh kỉnh để tự dị dung trước cho bản thân :
- Sư phụ ngươi quyết chưa thể ngờ đang bị Môn chủ Không Không môn dùng âm mưu đối phó, thế nên ắt đã đưa họ đến chỗ giấu vật. Kỳ thực ta chỉ muốn biết họ giở trò gì và tại sao đột ngột nảy ý kết liễu ta. Vì vậy, nếu không theo ngươi thì biết theo ai? Và cũng may là đã được ngươi ưng thuận. Hãy lại đây nào.
Diện mạo của Lý Nghi đang dần thay đổi, thật khó nhận ra, điều đó làm Triệu Thái hiếu kỳ và phấn khích, đành lê chân tiến lại gần :
- Nhưng nếu ngươi sinh nhị tâm, cố tình dùng cách này để đoạt vật của gia sư, ngươi tin chăng, ta sẽ không bao giờ dung thứ cho ngươi.
Lý Nghi gật đầu, vừa giúp Triệu Thái dị dung, biến đổi diện mạo, vừa bảo :
- Đã là vật ngươi cũng đang thèm khát, thì nếu cần, ta sẽ chỉ bổ trợ ngươi.
Triệu Thái lập tức phủ nhận :
- Ta không hề có tâm địa đó. Bằng không...
Lý Nghi chợt nạt ngang :
- Đừng cử động. Ngươi không có ý đó thì thôi, làm gì phản ứng dữ vậy. Hãy chịu khó ngồi yên để ta giúp ngươi dị dung không nào.
Triệu Thái đành ngồi yên, nhờ đó có cơ hội quan sát Lý Nghi ở khoảng cách thật gần...

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 6
Dù đồng hành nhưng vẫn nghi kỵ
Ngộ hiểm cảnh nên cứ chung lưng

Cả hai đang đi cạnh nhau với cước trình dù rất muốn vẫn không thể nào nhanh như ý. Vì vậy, gã mặt vàng bệnh hoạn chợt dừng lại, lấy ra hai hoàn linh đan, một cho vào miệng nuốt đánh ực, một còn lại thì chìa ra, đưa cho gã mặt rỗ hoa :
- Nếu không phục đan, ta và ngươi e đến không kịp. Mau cầm lấy,

đừng ngại.
Gã có mặt rỗ hoa cũng đứng lại và chỉ mừng vì được cơ hội tạm nghỉ chân sau một lúc lâu miễn cưỡng di chuyển :
- Đối với ta nếu được một lúc tọa công thì tốt hơn. Còn về linh đan này, thịnh tình của ngươi, ta xin tâm lĩnh. Đành khước từ vì không thể tiếp nhận.
Gã mặt vàng cười lạt, ném luôn hoàn thứ hai vào miệng :
- Ngươi vẫn mãi nghi ngờ ta? Vậy thì ta cũng không miễn cưỡng ngươi làm gì. Duy có điều, vì là lúc khẩn trương, dĩ nhiên là lo cho sinh mạng sư phụ ngươi, việc ngươi mong có thời gian tọa công là điều bất khả.
Gã mặt rỗ hoa đang lim dim mắt, dù đứng nhưng vẫn tận dụng cơ hội để tự điều hòa chân nguyên là việc gã đang thật sự cần :
- Nhưng biết làm sao nếu ta không thể tiếp nhận linh đan dù là của ngươi hay của bất kỳ ai khác.
Gã mặt vàng lại lấy một hoàn linh đan khác, vừa đưa ra vừa cố tình động chạm buộc gã có mặt rỗ hoa phải nhìn thấy :
- Đừng quá đa nghi như thế. Dùng đi. Ta quả quyết đây không phải độc đan.
Gã mặt rỗ hoa chỉ nhìn một cách hững hờ, đoạn nhún vai :
- Ta đã bảo không thể.
Gã mặt vàng chán ngán thở hắt ra và đành ném luôn hoàn linh đan đó vào miệng :
- Nếu là độc đan, ngươi thấy đấy, trước sau ta đã tự dùng ba hoàn. Không lẽ ta tự hại ta? Ngươi đa nghi thái quá, liệu có hối hận chăng một khi dù đi được đến nơi nhưng do kiệt lực nên tuyệt đối không thể giúp ích gì cho sư phụ ngươi.
Gã mặt rỗ hoa lại nhắm mắt, tiếp tục điều hòa chân nguyên :
- Ta chỉ biết tận nhân lực, thành bại đều do thiên. Vì thế ngươi đừng miễn cưỡng ta những điều vô khả.
Gã mặt vàng lại lấy ra hoàn linh đan kế tiếp, đoạn gằn giọng bảo :
- Nếu ngươi có đủ đởm lược phó mặc sinh mạng sư phụ ngươi cho cao xanh, nghĩa là phó cho số phận thì sao ngươi không lo tọa công ổn định chân nguyên trước, sau đó hãy tiếp tục đi? Nhưng vì ngươi không dám nên ta quả quyết lời vừa rồi của ngươi chỉ là ngụy biện. Nhìn đây, hoàn linh đan này là hoàn cuối cùng ta có. Ta thì không thể dùng vượt quá ba hoàn. Nếu lần này ngươi vẫn khước từ, ta thà vứt bỏ hơn là bị ngươi nghi ngờ rằng cố tình hạ độc ngươi. Thế nào?
Nhưng gã mặt rỗ hoa không màng nhìn :
- Ngươi là chủ sở hữu, muốn vứt hay muốn giữ lại, nào can dự gì

đến ta?
Gã mặt vàng lập tức ném bỏ hoàn linh đan :
- Ngươi đa nghi quá hóa thành cố chấp. Thôi thì tùy ngươi vậy. Đi chưa? Hay thà ngươi cứ tọa công một lúc rồi hãy đi?
Gã mặt rỗ hoa từ từ mở mắt :
- Nếu ngươi không phản bác, đi.
Và tự gã mặt rỗ hoa đi trước, cước lực có phần khác hơn so với lúc mới dừng chân.
Gã mặt vàng bước theo, sinh lực cơ hồ đã khôi phục dồi dào :
- Nếu biết như vậy, phải chi ta đừng phục đan. Để bây giờ nhìn ngươi đi quá chậm, có biết sẽ gây phiền hà cho người phải vừa đi vừa chờ ngươi chăng?
Gã mặt rỗ hoa làu bàu :
- Đâu ai ngăn cấm ngươi đi trước? Và nếu sợ sai hướng thì cứ sau mỗi đoạn hãy chịu khó quay đầu nhìn lại, xem ta có còn ở phía sau ngươi hay không. Quá dễ mà, phải không?
Gã mặt vàng phát nộ, lập tức thực hiện y như vậy :
- Nếu không vì muốn giúp ngươi, chủ ý là chuộc lại mối họa Không Không môn cũng phần nào đã vì ta nên xảy đến cho sư phụ ngươi, hừ, thật sự là ta chẳng cần phí công vì ngươi nãy giờ. Đi thì đi, thà ta dĩ dật đãi lao, sau một đoạn thì chờ ngươi một chập, hơn là cứ mãi tức anh ách vì đi cạnh một kẻ chẳng biết thế nào là thấu tình đạt lý như ngươi.
Và gã phi thân lao đi, không xa lắm, chỉ độ đôi ba mươi trượng là dừng lại chờ gã mặt rỗ hoa đang đi dần đến.
Gã mặt vàng thực hiện được năm bảy lần như vậy, vì càng thêm khó chịu nên vừa bỏ đi xa hơn vừa nói cho gã mặt rỗ hoa biết ý gã :
- Càng chờ càng khó chịu. Thà ta tìm một chỗ ngủ một giấc, đủ để ngươi vừa thất thểu đi đến là ta sẽ lại đi tiếp. Hừ!
“Vút!”
Gã mặt rỗ hoa quả thật cứ thất tha thất thểu đi và có lẽ vì muốn chi trì một ít sức lực còn lại nên gã không màng lên tiếng đáp lời.
Gã mặt vàng lần này bỏ đi đúng là quá xa, đến nỗi gã mặt rỗ hoa không tài nào nhìn theo để thấy bóng dáng gã mặt vàng hoặc có dừng lại chăng hay là đã dừng lại và hiện ẩn nấp ở đâu đấy để ngấm ngầm dò xét ý tứ gã mặt rỗ hoa.
Dù vậy gã mặt rỗ hoa vẫn chầm chậm di chuyển theo cách của bản thân gã nãy giờ. Gã vừa đi vừa cố tự điều hòa thoạt tiên là nhịp hô hấp, chứ đâu dám nghĩ sẽ đủ lực điều hòa luôn chân nguyên nội lực, nhưng đó là điều kế tiếp gã hy vọng.

Gã đi đã khá xa, đang phân vân sao vẫn chưa thấy hoặc chưa nghe tiếng gã mặt vàng. Chợt có tiếng người hô hoán lọt thẳng vào tai gã :
- Đáng lạ chưa, nơi hoang vắng hiu quạnh này sao đột nhiên đúng ngay hôm nay lại có hạng áo vải quê mùa thơ thẩn xuất hiện ở đây?
Và có bảy tám nhân vật từ hai phía tả hữu xuất hiện vừa chận lối vừa ngó chăm chăm vào mặt rỗ hoa của gã.
Diễn biến bất ngờ này thoạt tiên làm gã giật mình lo lắng nhưng sau đó gã chuyển qua ngơ ngác do nghe một trong số những nhân vật vừa xuất hiện đột nhiên xua tay bảo :
- Gã chẳng có võ công, ắt chỉ là phường du thủ du thực, đừng bận tâm làm gì. Tốt nhất chỉ nên lo chuyện của chúng ta. Tiểu tử Lý Nghi đã chịu cung xưng gì chưa?
Thoạt nghe đề cập đến tính danh của Lý Nghi, gã mặt rỗ hoa vội cúi mặt, hy vọng kịp che giấu hoặc đừng để lộ thái độ đang phần nào biến sắc.
Tiếp đó, vì thấy có thêm một nhân vật nữa xuất hiện, tay lôi theo một tiểu tử đã bị chế ngự huyệt đạo, gã mặt rỗ hoa càng cúi thấp đầu hơn và lập tức lách người tiếp tục lủi thủi bước bỏ đi. Tuy nhiên tai gã vẫn nghe nhân vật vừa xuất hiện sau cùng đáp lời người mới hỏi :
- Thuật dị dung của Lý tiểu tử quá kém, đâu thể qua mắt ta, dù gì cũng là Đường chủ Không Không môn. Tóm lại, Lý tiểu tử chỉ thừa nhận bản thân suýt bị Môn chủ sát nhân diệt khẩu. Còn bọn họ hiện đang ở đâu hoặc đã đưa Quán chủ Huyền Vũ đạo quán đi về phương nào thì tiểu tử cứ khăng khăng bảo chẳng biết.
Gã mặt rỗ hoa càng thêm kinh hãi, cố đi xa hơn, nếu thoát hẳn bọn người này càng tốt. Bất đồ gã nghe một nhân vật cười :
- Chứng tỏ Môn chủ quý Môn đã có dụng tâm từ đầu. Thảo nào không chuyển tin cho phái Thiếu Lâm đúng như nội dung đã do chính Lý tiểu tử từng hồi báo. Nhưng không sao, vì như vậy càng tốt, chẳng lẽ với bao nhiêu người chúng ta đây lại không thể sớm tìm thấy và sau đó đối phó bọn họ chỉ có một ít người để chiếm hữu vật thế nào cũng bị Môn chủ quý Môn lập mưu đoạt từ tay lão lỗ mũi trâu Quán chủ đạo quán Huyền Vũ sao? Hãy nói đi, ai trong chúng ta từng am hiểu địa hình chốn này để thử đoán xem đâu là nơi có thể được lão Quán chủ chọn làm địa điểm giấu vật đang cần? Chúng ta sẽ bất thần ập đến, lợi thế bất ngờ này sẽ giúp chúng ta đắc thủ. Ha... Ha...
- Ta biết một nơi có thể bảo là khả nghi. Nhưng để đắc thủ hay không cần phải hỏi lại Tra đường chủ Không Không môn, xem có mưu kế gì khả thi chăng?

- Một mình Tra mỗ thì e khó nói, nhưng nếu tất cả đều đồng hành thì ắt được.
- Sơn Thủy nhị quái này đương nhiên sẵn lòng.
- Vũ Di tam miêu cũng vậy. Nếu không thì tại sao vừa thoạt nghe lão Tra đề xuất bọn ta liền chấp thuận ngay? Há lẽ phản lại Không Không môn, lão Tra còn dám, tất cả chúng ta lại không dám tận lực hầu cùng nhau giương danh thiên hạ sau này?
- Huynh đệ Tam miêu nói quả đúng ý Lưỡng Hà song quỷ này. Nhưng vì việc này cần giữ kín, thiết nghĩ nên loại bỏ mọi dấu vết có thể lưu lại hậu họa.
- Ý muốn hạ thủ tiểu tử Lý Nghi ư? Chẳng cần đâu. Vì Lý tiểu tử nếu đã bị lão Môn chủ thâm độc quyết định sát nhân diệt khẩu thì lúc này hận lão nhất cũng chính là Lý tiểu tử. Vậy tại sao chúng ta không tạm dung mạng cho tiểu tử? Thêm một tay vẫn hơn là tự giảm đi một. Đề xuất này của Tra mỗ, chư vị nghĩ thế nào?
- Vậy thì lưu. Nhưng gã du thủ du thực kia thì phải giết. Bất quá chỉ là một mạng vô danh, nào đáng gì. Thế nào?
Gã mặt rỗ hoa nghe rõ cả. Vì thế, gã bất đồ quay lại và vờ quan tâm hỏi bọn người đang bàn định chuyện hạ thủ kết liễu sinh mạng gã :
- Các vị anh hùng hảo hán có phải đang tìm một nhóm độ đôi ba người lúc sáng nay ngỡ là đã đi lạc? Tiểu nhân vì tình cờ nhìn thấy nên biết rõ lúc này họ đang ở đâu.
Nhân vật họ Tra có ý mừng, vội buông bỏ Lý Nghi và lấy tay ngoắc gọi gã mặt rỗ hoa :
- Tiểu huynh đệ có nhìn thấy họ thật sao? Đúng là bọn ta đang tìm họ đấy. Hãy quay lại đây, cần thiết bọn ta sẽ có thưởng nếu như được tiểu huynh đệ tận tình giúp đỡ.
Gã mặt rỗ hoa liền quay lại, vẫn đi thất tha thất thểu và không một lần dám đưa mắt nhìn Lý Nghi lúc này đã có diện mạo lại đích thực :
- Nếu có thưởng, tiểu nhân chỉ cần một ít ngân lượng đủ để độ nhật thôi. Thật tình chẳng dám đòi hỏi nhiều.
Nhân vật họ Tra có dáng dấp không đến nỗi nào, chỉ phá cách ở hai mắt đều mang hình chữ phẩm, kéo thành ba góc khá rõ, làm cho thi thoảng lộ lên rõ tính cách nham hiểm khó lường. Như lúc này chẳng hạn, họ Tra lấy ra một đỉnh bạc khá nặng, đưa cho gã mặt rỗ hoa nhìn thấy :
- Đã hứa thì giữ lời. Đĩnh bạc này ngay lập tức thuộc về tiểu huynh đệ nếu cho ta biết cách mau nhất tìm thấy họ.
Mắt của gã mặt rỗ hoa liền sáng lên :
- Nhiều bạc quá. Nhưng cũng đáng công tiểu nhân đưa đường cho

các vị anh hùng hảo hán đi. Vì thú thật, tiểu nhân dù có chỉ vẽ cặn kẽ, các vị cũng khó mong tìm đến tận nơi với một địa phương hầu như chẳng có lối đi nào rõ rệt.
Họ Tra phân vân, thoáng liếc mắt nhìn Nhị quái, Tam miêu, Song quỷ. Sau đó, vì nhận được nhiều ánh mắt đồng tình, họ Tra thảy đỉnh bạc qua cho gã mặt rỗ hoa quê mùa và mang dáng du thủ du thực :
- Được như vậy càng tốt. Này, chộp lấy. Và nhớ đừng khiến bọn ta thất vọng.
Gã mặt rỗ hoa hoan hỉ đón lấy đỉnh bạc nhưng lớ ngớ thế nào lại chộp hụt, chỉ chạm được vào tay chứ không thể giữ gọn đỉnh bạc như ý muốn. Thế là gã khom người, vơ thật nhanh, sau đó nhét đỉnh bạc vào người cũng nhanh không kém. Cuối cùng, gã đứng lên toe miệng cười :
- Nếu không thể đưa các vị anh hùng đi đến nơi, đừng lo, tiểu nhân dù đói khát vẫn biết giữ chữ tín, thế nào cũng hoàn trả lại đỉnh bạc. Nhưng trước mắt xin cứ theo chân tiểu nhân này.
Cách gã đi thất thểu khiến ai đó như bọn Tam miêu cười :
- Đã có hơi bạc, lẽ ra ngươi phải đi như bay mới đúng, đâu thể chậm lụt thế này. Chờ đấy, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là bay. Xem đây.
“Vù...”
Gã mặt rỗ hoa được một nhân vật từ phía sau lao lướt qua và sớt ngang, sau đó cứ vun vút lao đi như bay trên cỏ, khiến gã thoạt đầu phải la oai oái :
- Ôi hoa cả mắt, chóng cả mặt. Không khéo tiểu nhân ngã mất. Ối... Ối...
Nhưng chỉ được một lúc, họ Tra vì đang lướt đi song song, cạnh gã ở phía bên kia, nên gã nghe họ Tra nạt :
- Ngươi không ngã đâu mà lo. Đừng kêu la ầm ĩ nữa. Thay vào đó hãy mở thật to mắt và nhìn thật kỹ để chỉ đường cho bọn ta. Đừng nhầm lẫn đấy, biết chưa?
Gã xoay nghiêng mặt để nhìn họ Tra, tình cờ phát hiện Lý Nghi vì đang chung số phận tương tự gã, nhưng là do họ Tra nhắc mang theo, nên Lý Nghi chợt lo lắng liếc nhìn gã. Tuy thấy nhưng gã nào dám tỏ thái độ, chỉ lo đáp lời họ Tra :
- Tiểu nhân biết rồi. Nhưng nếu được bay chậm chậm hơn, ắt sẽ dễ cho tiểu nhân một ít.
Họ Tra đành chậm lại :
- Cũng được, vì bọn ta không có gì phải vội. Nào, chậm lại như thế này được chưa?
Gã mặt rỗ hoa gật đầu, sau đó cứ lim dim mắt, tợ hồ đang thích thú

tận hưởng cảm giác được bay, dù thi thoảng vẫn hé mắt nhìn để nhận định phương hướng và cần thì lên tiếng chỉ điểm đâu là hướng phải rẽ hoặc qua tả hoặc qua hữu.
* * * * *
Mọi diễn biến chỉ phát sinh kể từ khi gã mặt rỗ hoa chợt bảo :
- Sắp đến rồi. Chỉ cần vượt qua đoạn dốc trước mặt thì trên sườn dốc bên kia chính là ngôi miếu đã lâu lắm rồi bị bỏ hoang.
Nhân vật đang nhấc gã mặt rỗ hoa để mang nãy giờ liền dừng lại :
- Còn sao nữa? Cứ cho gã bay thêm một đoạn nữa để tận hưởng thật hết mùi vị của kiếp người.
Lập tức thân hình gã có mặt rỗ hoa ném lên thật cao, sau đó chếch chếch rơi xuống một vùng trũng chẳng biết sâu như thế nào hoặc dưới đáy có gì hay không, vì có một lùm cây hoang dại mọc xanh um cạnh đó đã vươn ra che gần kín lấp miệng trũng.
Gã rơi tọt xuống đó, miệng thì ngậm câm, chẳng rõ vì sao không thể kêu lên một tiếng nào dù nhỏ. Bất quá chỉ có chuỗi tiếng kêu sột soạt của lùm cây hoang dại chợt bị vẹt ra sau đó khép lại là dấu hiệu cho thấy số phận của gã mặt rỗ hoa hiện như thế nào.
Lý Nghi kinh hãi :
- Thật tội cho gã.
Họ Tra lừ mắt nhìn Lý Nghi :
- Đấy cũng sẽ là số phận của ngươi nếu ngươi không thật sự bị lão Môn chủ cho lệnh hạ thủ diệt khẩu như ngươi đã nói. Giờ thì đi nào.
Lý Nghi vì bất lực đành khẩn cầu họ Tra :
- Chí ít Tra đường chủ cũng nên giải khai huyệt đạo cho thuộc hạ. Vì khi cần, lẽ nào Tra đường chủ chẳng cho thuộc hạ dù là một cơ hội để tự vệ?
Chợt có giọng lạnh tanh cất lên đáp lại lời khẩn cầu của Lý Nghi :
- Ngươi khá lắm, không những vẫn toàn mạng mà còn to gan đưa đường cho cả một lũ kéo đến đây. Vậy thì đừng mong còn cơ hội cho ngươi tự vệ.
Lý Nghi giật thót mình, không chỉ vì nghe thanh âm của giọng lạnh tanh mà còn vì bị họ Tra bất ngờ lẳng mạnh qua một bên, xem Lý Nghi như một phế vật. Đã vậy, Lý Nghi còn nghe tiếng họ Tra gầm :
- Vỡ lở hết rồi. Lão quỷ đã phát hiện. Chư vị hãy mau tận lực hợp nhau đối phó. Phần ngươi, may rủi thế nào đều tùy vào vận số của họ Lý ngươi. Đi.
Một kình quật vào Lý Nghi.
“Bùng!!”
Bị kích này, Lý Nghi bị chấn bay xa thêm một quãng, cao lên sườn

dốc, sau đó tự lông lốc lăn xuống, chỉ được dừng lại nhờ bị vướng vào một kẹt đá có một bụi lùm che khuất.
Và nằm ở đó, Lý Nghi thập phần lo lắng dõi nhìn theo từng diễn biến động tịnh đang xảy ra dưới kia, chỉ cách độ năm bảy trượng, giữa nhóm người do họ Tra đưa đến và ba cao thủ có bối phận cao nhất Không Không môn đều lần lượt xuất hiện động thủ.
Văn nhân trung niên Môn chủ Không Không môn thì phẫn nộ giao đấu với nhân vật họ Tra :
- Bổn Môn chủ chưa bao giờ đãi bạc, cớ sao họ Tra ngươi lại sinh nhị tâm, còn câu kết với phường hạ lưu tiểu nhân này, cố tình tìm đến đây đối phó chính bổn Môn chủ? Tội của ngươi thật đáng chết. Đỡ!
“Ào...”
Họ Tra dù luống cuống vẫn tận lực bình sinh đối đầu :
- Đừng chê trách ta một khi chính lão cũng có tâm địa đen tối. Thượng bất nghiêm hạ tắc loạn, ta sinh nhị tâm vì cho rằng hạng như lão e không xứng sở hữu vật có lẽ lão đã đắc thủ nhờ lão Quán chủ Huyền Vũ đạo quán ngu xuẩn. Chớ nhiều lời! Trái lại hoặc giao vật hoặc cứ hạ sát ta để lão độc chiếm. Đỡ!
“Vù...”
“Bùng!!”
Văn nhân Môn chủ bị chấn lực làm cho thoáng khựng lại, dù thế vẫn đắc ý, tiến như lướt thẳng vào họ Tra :
- Nội lực kể cũng khá, không đúng lắm với sở học, bấy lâu nay bổn Môn chủ vẫn nghĩ về họ Tra ngươi. Vậy thì đây là điều ngạc nhiên chỉ vào lúc này họ Tra ngươi mới bộc lộ, dành cho bổn Môn chủ? Đã thế, bổn Môn chủ cũng có một ít ngạc nhiên dành cho Tra đường chủ, hầu đừng kỳ vọng nữa chuyện cùng bổn Môn chủ tranh quyền sở hữu một vật hiện đã có chủ nhân. Xem đây.
“Ào...”
Lực đạo do văn nhân Môn chủ phát ra bất chợt ánh lên màu sáng bạch khiến họ Tra thoạt nhìn liền rụng rời tứ chi và kêu thất thanh :
- Sao lão bảo đã không luyện được vì tuyệt học này đã thất truyền?! Ôi... Xin Môn chủ dung tình. Thuộc hạ, A... A...
Bạch sắc chưởng đã đổ ập vào Tra đường chủ Không Không môn.
“Ầm!!”
Họ Tra gục xuống, huyết lưu mãn địa, hồn du tiên cảnh :
- Hự!
Cạnh đó, bọn Nhị quái, Tam miêu, Song quỷ vì có đến bảy người, chỉ đối phó hai, nên tình cảnh chưa đến nỗi khốn đốn. Nhưng vì tiếng

kêu của họ Tra quá lớn, quá bi thảm, vô tình làm cho một nhân vật phân tâm, chợt sơ ý liếc nhìn qua họ Tra. Thế nên, thêm cái chết của họ Tra tác động, nhân vật này càng nhìn càng phân tâm, tạo cơ hội cho một trong hai lão nhân đối phương xuất kỳ bất ý tặng cho một chưởng thần tốc.
“Vù...”
Nhân vật này phát hiện quá muộn :
- Nguy tai...
Và nhận lãnh trọn vẹn một chưởng đó.
“Ầm!!”
Văn nhân Môn chủ chuyển thân lao ào qua, khí thế như hổ dữ vồ mồi :
- Tận diệt. Đừng để bất kỳ kẻ nào thoát. Đỡ!
“Ào...”
Hai lão nhân phấn khích, vùng cười vang, hai người bốn tay cùng hất loạn :
- Tuân lệnh Môn chủ. Ha... Ha...
- Bọn ngươi vì đến để nạp mạng nên đương nhiên được toại nguyện. Xem chưởng. Ha... Ha...
“Bùng... Bùng... Bùng...”
“Ào... Ầm!!”
Nhị quái, Tam miêu, Song quỷ bị tan tác và kể như đến lúc mạnh ai người ấy tự lo thân :
- Chạy!!
- Có chạy cũng chết, chi bằng cứ liều mạng.
- Còn gì nữa mà liều, chạy thôi. Ha... Ha...
Ba nhân vật có bối phận cao nhất ở Không Không môn chẳng hề bỏ qua bất kỳ cơ hội nào chợt đến. Nhất là văn nhân Môn chủ với chưởng lực bạch sắc hễ quật thoát ra thì đắc thủ :
- Nạp mạng!
“Ầm!!”
Một người ngã gục :
- Hự!!
Và văn nhân Môn chủ tìm đối tượng khác :
- Quỷ môn vô nẻo, sao bọn ngươi vẫn tìm đến. Có chết cũng đáng. Đi!
“Vù... Ầm!!”
Thêm một nạn nhân nữa :
- Hự!!
Lý Nghi càng dõi nhìn càng rúng động, rất muốn đứng lên lẻn ly khai

nhưng không thể, đành phập phồng hoang mang nằm chờ xem kết cục sẽ như thế nào một khi Môn chủ Không Không môn cuối cùng vẫn nhớ đến y.
Chợt có tiếng động thật khẽ vang lên ngay bên cạnh, làm Lý Nghi biến sắc và thất kinh hồn vía. Nhưng may thay, khi nhìn lại, vì phát hiện người gây tiếng động và xuất hiện một cách bất ngờ chính là gã có bộ mặt rỗ hoa. Lý Nghi chấp chới và mấp máy môi kêu :
- Ngươi...
Gã mặt rỗ hoa đưa một ngón tay lên ngang miệng :
- Thật ra ta chẳng muốn cứu ngươi chút nào. Nhưng đành vậy, đi!
Và gã mặt rỗ hoa lấy tay giải khai huyệt đạo cho Lý Nghi. Nhờ đó Lý Nghi bắt đầu tự cử động, len lén bò lùi theo sự ra hiệu bằng tay của gã mặt rỗ hoa.
Khi lùi đã đủ xa, gã mặt rỗ hoa khẽ hắng giọng :
- Chạy!
Lý Nghi lập tức bật chạy, cơ hồ còn nhanh hơn gã mặt rỗ hoa. Huống hồ đúng lúc đó lại có tiếng một lão nhân nào đó cùng phe Môn chủ Không Không môn đột ngột kêu và bằng giọng kinh hãi, vô tình vang đuổi theo cả hai :
- Môn chủ mau lại đây xem.
Gã mặt rỗ hoa thất kinh, cố theo cho kịp Lý Nghi :
- Nguy rồi. Không ngờ họ lại sớm phát hiện Lý Nghi ngươi dù chẳng biết sống chết ra sao nhưng cứ đột ngột mất tích. Chờ ta với.
Lý Nghi miễn cưỡng chậm lại và bất ngờ thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm vì chợt nghe từ xa xa vẫn là giọng của lão nhân vừa rồi lại vang đến, kêu thật rõ như sau :
- Môn chủ bảo có phải là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ đã xuất hiện?
Gã mặt rỗ hoa vì thế cũng thở hắt ra một hơi và từ từ chậm lại :
- Ồn rồi. Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ lại xuất hiện đối phó Không Không môn. Ta thật muốn quay lại xem sự thể thế nào.
Lý Nghi cũng chậm dần lại để bằng với cước trình của gã mặt rỗ hoa. Và để đáp lời, Lý Nghi bỗng nhún vai :
- Tùy Triệu Thái ngươi, vì ta không cần xem vẫn đoán biết sự thể sẽ như thế nào.
Gã mặt rỗ hoa vì chính là Triệu Thái nên lập tức hoang mang hỏi lại Lý Nghi :
- Ngươi biết? Thật chứ? Tại sao? Và sự thể sẽ như thế nào?
Lý Nghi vẫn đưa chân bước đi, miệng bảo :
- Còn như thế nào một khi ngươi đang ở bên cạnh ta, nghĩa là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ sẽ không xuất hiện ở đó nữa và Môn chủ Không

Không môn thế nào cũng tiếp tục truy lùng Lý Nghi ta.
Triệu Thái hậm hực, đành hăm hở đi theo chân Lý Nghi :
- Ngươi lại ám chỉ Triệu Thái ta chính là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ? Thật vô lý.
Lý Nghi lừ mắt nhìn qua :
- Có vô lý hay không thì ngươi tự rõ. Bởi ở đó ngoài bọn Tam miêu gì đó là lũ vô dụng chờ nạp mạng cho những cao thủ như Môn chủ Không Không môn thì chỉ còn ta và ngươi. Ta thì bị điểm huyệt, nếu không có ngươi thì ta vẫn bất động. Ngươi bảo, còn ai chính là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ xuất kỳ bất ý làm cho các cao thủ Không Không môn chấn động?
Triệu Thái càng nghe càng tức :
- Ta bảo vô lý là ở điểm khác. Là nếu ta có bản lãnh như thế, chao ôi, sư phụ ta vì lầm mưu tiểu nhân nên bây giờ chỉ còn là xác chết vô hồn, cớ sao ta ngay lúc này không dùng bản lãnh đó báo thù cho sư phụ? Thậm chí để đoạt lại vật gì đó ta vẫn chưa biết, than ôi, ta cũng không dám thực hiện vì biết tự lượng sức mình.
Lý Nghi áy náy :
- Thật sao? Vậy là sau khi vờ bị rơi xuống chỗ vừa trũng vừa khuất, ngươi tương kế tựu kế, lẻn ly khai và đã đến tận ngôi miếu hoang tìm lệnh sư? Và lệnh sư đã... đã...
Triệu Thái thất vọng chùng giọng xuống :
- Ta chỉ đến kịp để nghe gia sư thốt lên lời cuối cùng: “Báo thù!”. Ngươi bảo, ta mà là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ được sao?
Lý Nghi thở dài và chợt đề xuất :
- Vậy thì nghĩ lại, diễn biến này quả còn nhiều ẩn tình, nhất là còn nhiều nguy hiểm chẳng biết lúc nào hoặc sẽ xuất phát từ đâu đang chờ đợi ta và ngươi. Tốt nhất hãy nhanh chân tìm chỗ tạm náu. Thà ẩn nhẫn hơn là quá liều lĩnh dễ mất mạng. Đi nào!
Triệu Thái đành nghe theo :
- Ngươi muốn nói đây là lúc Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ ra tay đoạt vật, thế nên trước sau gì cũng tìm ta và ngươi để sát nhân diệt khẩu, giữ kín toàn bộ những chuyện này?
Lý Nghi chỉ gật đầu, không đáp, vì thế nghiễm nhiên trở thành người dẫn đường cho Triệu Thái theo sau.
* * * * *
Đêm đó sáng trăng, Triệu Thái từ vị trí đã chọn nấp, vừa dõi nhìn tòa phá miếu hoang phế xa xa vừa thì thào khẽ hỏi Lý Nghi :
- Ngươi vẫn chưa giải thích vì sao đưa ta quay trở lại miếu hoang này? Còn gì nữa để ngươi dò xét?

Lý Nghi thì khoan thai nằm ngửa mặt lên, hoặc quan sát thiên tượng hoặc thích thú ngắm cảnh trăng thanh gió mát :
- Ngươi cứ chuyên tâm dò xét thì hơn. Chờ khi thật vững dạ và ta cùng ngươi đã lọt vào trong miếu, lúc đó ta sẽ giải thích nguyên nhân.
Triệu Thái tức lắm nhưng đành chịu :
- Ta đã dò xét lâu rồi. Lẽ ra ngươi nên đổi phiên cho ta nghỉ ngơi một lúc chứ.
Lý Nghi bảo :
- Ngươi thì cần gì nghỉ ngơi. Sướng thật, vờ làm ra vẻ không biết võ công để nhân lúc được một trong Tam miêu đưa đi, ngươi cứ ung dung vận công tự hồi phục. Đâu như ta, vì bị chế ngự huyệt đạo suốt nên lúc này mới thật sự cần nghỉ ngơi. Ngươi còn than vãn gì nữa.
Triệu Thái phì cười :
- Lúc ngươi lúc ta. Ngươi thấy đấy, vì phần số ta như vậy nên dù không nhận linh đan của ngươi, cuối cùng ta vẫn có cơ hội được vận công tự khôi phục. Cũng bởi ngươi đen đủi, tự dưng lén bỏ đi trước nên bị phát hiện. Đâu thể trách ta.
Lý Nghi động cựa thân mình vì hoang mang nên hỏi :
- Có điều này ta nghĩ mãi không ra. Cớ sao ngươi cũng do ta tự tay dị dung vậy mà lão Tra chỉ phát hiện mỗi mình ta?
Triệu Thái ầm ừ :
- Ngươi không hiểu? Tệ thật. Ta thì thoạt thấy đã hiểu ngay nguyên do.
Lý Nghi trở mình thành nằm sấp cạnh Triệu Thái :
- Ngươi hiểu như thế nào?
Triệu Thái tức thì lăn người nằm ngửa ra, vừa thở phào vừa đáp :
- Ngươi cứ dò xét mọi động tịnh thay ta. Đổi lại, hãy rửa tai nghe ta giải thích đây. Là thế này, vì phát hiện ngươi dùng khinh công, bọn họ Tra đương nhiên biết ngươi có võ công. Thế là việc đầu tiên của họ dĩ nhiên phải dò xét xuất xứ lai lịch của ngươi. Do đó, họ Tra đã quá dễ để phát hiện ngươi dùng thuật dị dung, có thể là tuyệt kỹ quá tinh thông đối với họ Tra. Khác với ta, lúc bọn họ nhìn thấy thì chỉ là một kẻ lơ thơ thất thểu. Và vì đinh ninh ta không có võ công nên họ Tra cần gì phí công để dò xét, xem ta có sẵn diện mạo như thế hay đã qua dị dung. Hiểu chưa?
Lý Nghi ngồi bật dậy :
- Hiểu rồi. Ngươi thông tuệ đấy, chỉ tiếc là vẫn không thể tự đoán hiểu vì sao ta cố tình đưa ngươi quay trở lại đây. Và ta sẽ không giải thích cho đến khi chưa lọt vào miếu hoặc chưa tìm hiểu cho thật

minh bạch điều ta đang nghi ngờ. Mà này, sao lúc bị ném xuống chỗ trũng ngươi không kêu tiếng nào? Có phải đã bị đối phương điểm huyệt đạo? Vậy thì nhờ đâu ngươi tự giải khai?
Triệu Thái cũng ngồi lên theo :
- Sao ngươi không dò xét nữa? Có phải đã đến lúc ta và ngươi cùng xông vào miếu? Còn về điều ngươi hỏi, dĩ nhiên là ta đã bị điểm huyệt. Nhưng ta có cách riêng để tự giải khai, ngươi quan tâm làm gì?
Lý Nghi từ từ đứng lên :
- Vậy là ngươi thuộc hạng người có rất nhiều tâm cơ thủ đoạn? Nếu chẳng thế, làm sao ngươi dám tự quay lại, tự đề xuất chuyện đưa đường cho lão họa Tra đến đây, ngay khi nghe họ bàn định sẽ giết ngươi để diệt khẩu? Kế của ngươi thật cao minh so với đởm lược và thái độ liều lĩnh của ngươi thì đấy mới là điều đáng để ta khâm phục. Thế nên đương nhiên sở học của ngươi dù có kỳ bí khó hiểu cũng chẳng khiến ta kinh ngạc mấy. Đi thôi!
Triệu Thái đi theo, cùng Lý Nghi cẩn trọng tiến dần về ngôi miếu :
- Nhưng ngươi đừng ngộ nhận, nghĩ sở học ta đã cao minh. Vì kỳ thực, sau khi mục kích tuyệt học thượng thừa của Môn chủ Không Không môn, lại thêm sự ẩn hiện xuất quỷ nhập thần của Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ, nói thật, bản thân ta chẳng biết đến lúc nào mới đủ bản lãnh đối phó lão Môn chủ để báo thù cho sư phụ, sau đó thì tìm Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ thu hồi vật vốn dĩ đang là sở hữu của sư phụ ta.
Lý Nghi nghe nhưng không phản ứng. Bất quá chỉ một lúc lâu sau mới nghe Lý Nghi ngập ngừng bảo :
- Vì chưa thể quả quyết vật gì đó của sư phụ ngươi đã bị Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ đoạt từ tay lão Môn chủ Không Không môn. Thế nên ngươi đừng vội đề cập đến việc sau này tìm hoặc đối đầu Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ.
Triệu Thái cũng lừng khừng bảo :
- Ngươi chỉ sợ ta nạp mạng một cách oan uổng cho Vô Ảnh Thủ Quỷ Kiếm? Quan tâm của ngươi, ta xin ghi nhận. Nhưng e rằng việc cùng Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ đối đầu là điều khó tránh khỏi đối với Triệu Thái ta.
Lý Nghi động tâm :
- Song phương vốn có cừu thù sao? Mà này, lai lịch ngươi là thế nào, ngoài sự kiện ngươi là đệ tử xuất thân từ đạo quan Huyền Vũ? Vì xem ra, tuy ta nhận định ngươi luôn lễ độ và nhất là lo cho lệnh sư nhưng đáp lại giữa ngươi và lệnh sư phụ như thiếu sự cảm thông?
Triệu Thái hỏi ngược lại :

- Vậy còn lai lịch của ngươi? Theo ta thấy ắt hẳn cũng có điều gì đấy bất minh. Nếu không, quý Môn chủ cần gì có thái độ quyết liệt, bất chấp việc giết người đã mang phong thái như thể để giết gà đành dùng đến dao mổ trâu? Ngươi có thừa nhận đấy là điều quá đáng chăng?
Lý Nghi khẽ suỵt :
- Tóm lại, giữa ta và ngươi, ở mỗi người đều có một vài ẩn tình khó thể tiết lộ, đúng chứ? Vậy thì đừng mãi căn vặn, hoạnh họe nhau làm gì. Và ta cũng không thích nữa, ngươi mãi gọi lão ngụy quân tử đó là Môn chủ của ta. Tốt nhất, chúng ta chỉ cần hiệp lực nhau lần này, sau đó thà chia mỗi người mỗi ngả, việc của ai nấy lo thì hơn. Được chăng?
Cả hai đã đến quá gần ngôi miếu hoang và khung cảnh tĩnh mịch, tuy hoang vắng nhưng lại có ánh trăng soi vằng vặc, càng làm cho cả hai thêm cẩn trọng trong từng bước chân. Vì thế, Triệu Thái chỉ dám thì thào đáp :
- Ta cũng có ý nghĩ tương tự, dù rằng vẫn chưa biết lần này cần hiệp lực để làm gì.
Lý Nghi có một thoáng dừng lại ở ngay lối dẫn vào bên trong miếu :
- Ngươi không nghĩ sư phụ ngươi tuy mất mạng nhưng qua lời trăng trối sau cùng đối với ngươi thì dường như muốn nói rằng...
Chợt từ bên trong miếu có luồng gió lạ cuộn thốc ra kèm theo tiếng quát.
- Quả nhiên ta đoán không sai. Và bây giờ vì lão quỷ đã chết, ngươi mới lộ chân tướng, cố tình biến đổi diện mạo, lẻn quay lại đây để độc chiếm vật cho ngươi. Không dễ như thế đâu, Triệu sư đệ ạ.
Và luồng gió lạ đổi thành kình chiêu, lao xộc đến để uy hiếp cả Lý Nghi lẫn Triệu Thái.
“Ào... Ào...”
Lý Nghi lạng tránh thật nhanh. Trong khi đó, hoàn toàn có thái độ ngược lại. Triệu Thái chợt bật gầm và dốc lực quật trả một kình, đỡ thẳng vào kình chiêu của kẻ tập kích :
- Lại là Quách Phú Dĩ ngươi? Kẻ phản đồ thật đáng chết. Đỡ!
“Bùng... Bùng...”
Chấn kình đẩy lùi Triệu Thái và đối phương dù phải hay không phải Quách Phú Dĩ cũng cứ hung hăng lao tiếp vào tấn công :
- Ngươi thật may, đã thoát chết một lần. Vậy thì đêm nay ngươi đừng mong toàn mạng dưới chưởng của Quách Phú Dĩ ta. Đỡ!
“Ào...”
Triệu Thái cũng hung hăng không kém, dù chưa ổn định cước bộ vẫn

tận lực xuất chiêu đối phó :
- Ngươi chớ quá ngạo mạn ngông cuồng. Vì dù mạng đổi mạng ta vẫn quyết liều một phen cùng ngươi.
“Bùng... Bùng...”
Triệu Thái lại bị kích lùi, dù thế vẫn thập phần ngỡ ngàng vì nghe thêm một loạt chấn kình nữa vang lên và lạ thay không hề do bản thân Triệu Thái chạm cùng Quách Phú Dĩ. Tuy nhiên loạt chấn kình vang lên vẫn là sự thật khó thể phủ nhận.
“Ầm!!”
Và lập tức Triệu Thái vỡ lẽ do có tiếng quát phẫn nộ của Quách Phú Dĩ vang lên váng động :
- Ngươi là ai? Cớ gì can dự vào nội tình giữa hai sư huynh đệ ta? Phải chăng, ngươi muốn nạp mạng? Đỡ chiêu!
“Vù...”
Đáp lời họ Quách la tiếng kêu khẩn trương của chính Lý Nghi dành cho Triệu Thái :
- Sao ngươi chậm vậy? Nhanh lên. Há lẽ ngươi quên giữa hai ta đã thỏa thuận hợp lực cùng nhau? Đừng để xảy ra cảnh đêm dài lắm mộng. Xuất thủ đi.
Triệu Thái hiểu ra dù muộn vẫn cảm kích và lập tức bật lao vào nhập cuộc :
- Khá lắm. Họ Quách phản sư kia, đỡ!
“Ào... Ào...”
Diễn biến này không hề khiến Quách Phú Dĩ nao núng, trái lại chỉ thêm động nộ và càng tận lực hơn :
- Giỏi lắm, Triệu Thái. Điều này khiến ta nghĩ lại, phải chăng kẻ hạ thủ quỷ sư phụ chính là ngươi, có thêm tiểu tử này tiếp trợ? Xem chưởng, đỡ!
“Bùng... Bùng...”
Nhưng thái độ tận lực của họ Quách chỉ là giả vờ. Vì bỗng có tiếng Lý Nghi bật kêu lo lắng :
- Y chỉ vờ đánh, kỳ thực đang tìm cách thoát thân. Mau ngăn y lại, bằng không y sẽ lại đến với nhiều viện thủ.
Và dưới ánh sáng trăng, Triệu Thái phát hiện họ Quách quả nhiên đang lách người toan tẩu, chỉ tiếc là Lý Nghi đã xuất hiện chận lối, buộc họ Quách phải chậm lại.
Triệu Thái liền bật đến, nào ngờ lại thấy họ Quách bất thần hất tay, tung một màn sa vụ mờ mờ phủ chụp vào Lý Nghi. Triệu Thái kinh hoàng kêu :
- Đề phòng độc!?

Lý Nghi lập tức nhảy lùi. Nhưng bị họ Quách lao theo bén gót với tiếng hừ độc ác :
- Đã quá muộn cho ngươi rồi. Hừ! Nằm xuống!
“Ào...”
Triệu Thái chấn động, vội bế khí và phẫn nộ bật vỗ vào hậu tâm họ Quách một kình.
“Vù...”
Quách Phú Dĩ kịp phát hiện đành xoay chếch người và quật trái tay về phía sau một kình, đối phó kịp lúc với Triệu Thái.
“Ầm!!”
Nhờ đó Lý Nghi tạm thoát, cố nhảy lùi xa hơn phạm vi khu vực đang bị độc vụ phủ mờ.
Đúng lúc này, vì động thái đối phó với Triệu Thái là quá vội nên Quách Phú Dĩ bị lảo đảo chấn lui, vô tình lại trở thành cảnh di chuyển theo sát Lý Nghi. Do đó, khi phát hiện cơ hội hãy còn, Quách Phú Dĩ tiếp tục quật bủa một kình nữa vào Lý Nghi.
“Ào...”
Triệu Thái nhìn thấy tất cả nhưng vì chẳng còn cách nào ứng cứu đành khẩn trương gọi Lý Nghi :
- Lý Nghi ngươi hãy cẩn trọng đấy. Ối...
Hòa lẫn vào tiếng kêu của Triệu Thái là một loạt chấn kình vang lên.
“Ầm!!”
Tiếp theo đó, chẳng rõ vì sao lại phát lên đến những hai tiếng hộc đau đớn :
- Hự!
- Hự!
Và cuối cùng, ngoài cảnh Lý Nghi lảo đảo chực ngã thì chính Quách Phú Dĩ bỗng dưng xoay người bỏ chạy thật nhanh.
Diễn biến này làm Triệu Thái động tâm, vội chạy đến Lý Nghi :
- Ngươi không sao chứ?
Lý Nghi nhờ kịp chịu tay vào vách miếu nên chưa đến nỗi ngã, chỉ hổn ha hổn hển hối thúc Triệu Thái :
- Đừng bận tâm về ta. Trái lại, hãy mau đuổi theo họ Quách, chớ để y thoát. Nhưng chao ôi, đã muộn rồi còn gì. A...
Triệu Thái phân vân, hết nhìn Lý Nghi lại đưa mục quang nhìn theo bóng dáng Quách Phú Dĩ đã mờ xa :
- Y chạy xa rồi. Quả thật, ta dù muốn vẫn tự lượng sức, làm gì có đủ lực đuổi kịp y.
Lý Nghi chợt từ từ khuỵu xuống, thân vẫn dựa vào vách miếu :
- Vậy thì nhanh lên. Hãy theo cách chỉ điểm của sư phụ ngươi, thử

tìm xem ở trong miếu có còn ẩn giấu thêm vật gì nữa chăng? Đi đi. Sau đó mau trở ra giúp ta cùng tẩu. Dừng quên, họ Quách cùng các viện thủ có thể lại xuất hiện bất kỳ lúc nào.
Triệu Thái tỉnh ngộ, thoáng đưa mắt nhìn cảnh Lý Nghi sắp lả, sau đó thì vội vội vàng vàng lao xộc vào bên trong miếu.
Và không lâu lắm, Triệu Thái lại xuất hiện trước mắt Lý Nghi với thần sắc nghiêm cẩn khác thường :
- Ngươi đã đoán đúng. Nhưng điều đó sẽ bàn sau. Liệu ngươi còn đi được chăng?
Lý Nghi chợt thở dài :
- Bất quá chỉ là miễn cưỡng. Có phải ngươi hỏi vì muốn đi một mình?
Triệu Thái quyết định thật nhanh :
- Bình sinh ta là người ân oán phân minh. Chỉ cần ngươi khả dĩ còn đủ lực chi trì, ta quyết chẳng bỏ mặc ngươi. Đi nào.
Triệu Thái giúp Lý Nghi đứng lên và chầm chậm cùng nhau bỏ đi.
Lý Nghi chợt hỏi :
- Vậy nếu ta không thể chi trì được nữa thì sao? Cớ gì ngươi lại nói như sẽ bỏ mặc ta?
Triệu Thái vẫn nhẫn nại bước đi chậm bên Lý Nghi :
- Vì ta đâu thể cõng ngươi bỏ chạy? Huống hồ dìu ngươi đi thế này đã là miễn cưỡng lắm rồi.
Lý Nghi hừ nhẹ :
- Ý muốn nói giữa ta và ngươi nếu chưa kết oán thì ân tình cũng chưa? Vì vậy, dìu ta đi thế này chính là làm khó cho ngươi? Vậy thì đừng dìu ta nữa, ngươi đi đi, kẻo lại bảo do ta khiến ngươi mất cơ hội tẩu thoát. Hừ.
Triệu Thái liếc nhìn ngang mặt Lý Nghi :
- Ngươi không thật sự hiểu ta? Kỳ thực, để đưa ngươi cùng thoát thì ta sẵn lòng, bất chấp đã có ân tình qua lại hay chưa, nhưng để cõng ngươi thì ta không thể.
Lý Nghi cũng liếc nhìn Triệu Thái :
- Ngươi nói gì lạ vậy? Nếu muốn giúp ta thì bằng cách nào chẳng được, sao lại phân biệt có thể cõng hoặc không? Vậy thì ta chịu, đành thừa nhận chẳng thể hiểu ý ngươi là gì.
Triệu Thái mím môi, có vẻ như suy nghĩ. Cuối cùng, Triệu Thái chợt dừng lại và khom lưng xuống trước mặt Lý Nghi :
- Thật ra ai trong chúng ta cũng vội, nếu ngươi không ngại, được, hãy để ta cõng cho nhanh.
Lý Nghi không hề khách sáo hoặc tỏ ý ngần ngại, trái lại còn thở ra nhẹ nhõm khi được ngả người vào lưng Triệu Thái :

- Đa tạ. Vì kỳ thực, nếu bảo ta tiếp tục đi, thà ngươi bỏ mặc ta cho xong. A... Thật khoan khoái. Được rồi, đi đi.
Triệu Thái vẫn mím môi và bắt đầu phi thân, chỉ muốn thoát chỗ này càng xa càng tốt.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 7
Những bí ẩn chứa trong bảo vật
Nhiều mơ hồ theo từng bước chân

Trời đã mờ sáng, Triệu Thái mệt mỏi đặt Lý Nghi nằm nhẹ lên một bãi cỏ xanh mượt vẫn còn ướt đẫm đọng lại nhiều giọt sương :
- Có thể yên tâm được rồi. Và dù gì ngươi cũng để ta nghỉ một lúc.
Và vì không có tiếng Lý Nghi đáp. Triệu Thái dù mệt vẫn cố giương to hai mắt chực díp lại để nhìn Lý Nghi :
- Úy?! Vậy là ngươi ngủ hay đã bị hôn mê vậy? Lý Nghi! Lý Nghi! Ngươi có nghe ta gọi chăng?
Lý Nghi không ừ hử, vì thế Triệu Thái hiểu đã có chuyện bất ổn. Và do lo lắng lẫn bối rối, Triệu Thái hết vạch mí mắt của Lý Nghi ra xem thì lại lấy tay chạm vào uyển mạch để dò xét mạch tượng gã.
Cuối cùng vì không hiểu đâu là nguyên nhân dẫn đến hiện trạng này, Triệu Thái vừa làu bàu vừa nhẹ nhàng thọc tay vào bọc áo của Lý Nghi :
- Xin đừng phiền trách ta. Vì ngươi không có dấu hiệu trúng độc, ắt chỉ do kiệt lực mà thôi, và ta lại không có sẵn linh đan, nên hy vọng ngươi có.
Nào ngờ cùng với một vài lọ đan dược Triệu Thái còn tình cờ lấy ra theo một vật khác. Chính vì thế, Lý Nghi đang nằm yên bất động chợt lên tiếng :
- Ngươi giúp ta lấy đan dược thì được. Sao lại nhân cơ hội thu hồi luôn vật đó, nào phải là hành vi người quân tử?
Triệu Thái giật mình :
- Ngươi chỉ giả vờ hôn mê? Tại sao vậy? Định thử xem ta muốn đối xử với ngươi như thế nào ư?
Lý Nghi cười cười, tự ngồi dậy, dù không nhanh gì cho lắm :
- Cũng may cho ngươi là vẫn chưa có thái độ cử chỉ gì khả nghi,

ngoại trừ việc này, dù cố ý hay vô tình cũng là toan lấy lại một vật nhưng chưa hỏi ý ta.
Triệu Thái giận lắm :
- Ngươi khá lắm, lại còn cười được nữa ư khi thấy ta thật sự lo cho ngươi? Đã vậy, vật này tuy ta vô tình lấy ra nhưng dù gì cũng chẳng phải là vật của ngươi, ta cứ thu hồi đấy. Ngươi dám phản kháng chăng?
Lý Nghi vẫn thản nhiên, cứ để Triệu Thái giữ vật đó, chỉ lo nhặt lại một lọ đan dược :
- Ta vốn dĩ chỉ kiệt lực. Ngươi đoán đúng, chỉ cần được phục đan là ta tự ổn. Còn vật đó ư? Thì của ngươi mà. Cứ giữ lấy. Vì suy cho cùng mấy ngày qua ta vẫn nghĩ chỉ giữ hộ ngươi thế thôi. Và cho dù ngươi không tự lấy, ta cũng hoàn trả cho ngươi. Tuy nhiên ta lại mong được biết đó là vật gì. Ngươi giải thích được chăng?
Triệu Thái thoáng thở ra khi nhận thấy Lý Nghi đích thực chỉ lo tự phục đan chứ không hề có ý đoạt vật. Vì thế Triệu Thái bảo :
- Thì ngươi cũng thấy đấy. Vật nhìn vừa tinh xảo vừa được làm bằng hồng ngọc nên tự thân nó dĩ nhiên đã là bảo vật. Còn nguyên ủy xuất xứ của vật này thì thảm lắm. Nếu muốn, để ta kể cho ngươi nghe.
Và thế là vừa nghỉ ngơi cho đỡ mệt, Triệu Thái vừa thuật cho Lý Nghi nghe trận thảm sát đã xảy ra không chỉ liên quan đến một nhóm tiểu nhân bất tín cùng một lũ cường sơn đại đạo, mà còn can hệ đến bọn Tề Nhuận - Quách Phú Dĩ, đã cố ý gây thảm sát cho toàn gia bốn người đều là nữ nhân và thơ nhi, chỉ vì một bảo vật là thứ Triệu Thái đang cầm.
Nghe xong, Lý Nghi tỏ ra phẫn nộ :
- Ta không ngờ ngươi kém quá. Sự thật đã rành rành như thế lại chẳng nghi ngờ gì, đã vậy cứ tin theo lời hoàn toàn bịa đặt của bọn họ Quách.
Triệu Thái ngơ ngẩn :
- Ta ngỡ ngươi căm giận hành vi độc ác của tất cả bọn chúng, nào ngờ là giận ta? Tại sao?
Lý Nghi hậm hực :
- Ngươi thật sự có tư chất thông tuệ hay chỉ thi thoảng bật lóe lên một ít thông minh? Ngươi bảo đã không phát hiện bất kỳ thi thể nào của bọn độc ác từng bị tiểu cô nương trước khi chết lấy tay cào xước? Vậy sao không nghĩ ngay hung thủ có thể là bọn Tề Nhuận - Trình Hạo? Vả lại, các đầu móng tay của tiểu cô nương có dấu hiệu bị lật ngược nào chỉ do cào xước vào hung thủ? Vạn nhất vì muốn giữ lại bảo vật có lẽ đang bị hung thủ dùng lực giật trên tay nên các

móng tay của tiểu cô nương bị bẻ lật thì sao? Ngươi không nghĩ đến tình huống đó thật ư? Vậy là quá kém nếu cứ nghĩ tiểu cô nương chỉ có thể dùng tay cào vào người hung thủ.
Triệu Thái cau mày :
- Vậy còn phần y phục thân trước của tiểu cô nương có dấu hiệu bị xé toạc thì sao? Ta cứ nghĩ, vì hung thủ toan làm nhục nên tiểu cô nương không thể không chống trả, lấy tay cào mặt hung thủ.
Lý Nghi bĩu môi :
- Ta lại nghĩ hung thủ phát hiện tiểu cô nương cố tình giấu bảo vật vào người. Vì thế, khi bị hung thủ chộp vào, y phục bị xé toạc là điều đương nhiên. Việc gì phải nghĩ xa xôi, cho hung thủ ở tình cảnh hỗn loạn đó vẫn cứ ung dung toan thực hiện hành vi cầm thú?
Triệu Thái thán phục :
- Ngươi giải thích rất thuận tai. Vậy là ta đã có cách tự minh bạch.
Lý Nghi cau mày :
- Từ hung thủ đến nạn nhân, ai ai cũng đã chết, ngoại trừ Quách Phú Dĩ. Ngươi định minh bạch bằng cách gì?
Triệu Thái cười cười :
- Ngươi tự phụ thông tuệ, nên tự đoán hơn là dò hỏi ta. Và nếu chẳng đoán ra, thiết nghĩ, ngươi cứ yên tâm nhắm mắt tọa công. Chờ khi viên mãn, ắt ta thế nào cũng cho ngươi biết sự thật được minh bạch như thế nào.
Lý Nghi cười khẩy :
- Được, để xem ngươi minh bạch bằng cách nào.
Nào ngờ khi Lý Nghi tọa công thì Triệu Thái cũng lim dim mắt ngồi yên, tuyệt đối chẳng có thái độ nào cho thấy sẽ thực hiện việc minh bạch hư thực như lời vừa nói.
... Nhưng đến lúc Lý Nghi đã hành công viên mãn, mở mắt ra, thì thấy Triệu Thái đang nhìn và tủm tỉm cười.
Lý Nghi cau mặt :
- Ngươi đã minh bạch?
Triệu Thái gật đầu :
- Ngươi đoán rất đúng. Vì trên bảo vật quả thật có lưu lại một vài vết chứng tỏ đã bị người cào mạnh.
Lý Nghi giật mình :
- Ngươi đừng bịa. Là hồng ngọc thì không thể bị ai cào thành vệt. Trừ phi có lợi khí thật sắc bén hoặc tiểu cô nương đó dù yếu đuối nhưng trong nội thể lại tiềm tàng nguồn chân nguyên thâm hậu.
Triệu Thái lại gật đầu :
- Nhưng quả thật đã có dấu vết bị cào. Và ta không hề nghĩ tiểu cô

nương đó hoặc là nội gia cao thủ thượng thừa hoặc có sẵn trong tay một lợi khí sắc bén. Theo ngươi thì tại sao?
Lý Nghi ngơ ngác :
- Ta chỉ nghĩ, hay là vật đó không phải hồng ngọc đích thực?
Triệu Thái khẽ kêu :
- Rất khá, rất thông tuệ. Vì kỳ thực, sau khi ta cũng có ý nghĩ này, ta đã thử, nhờ đó phát hiện phủ bên ngoài hồng ngọc còn có một lớp nữa, đương nhiên mềm hơn.
Lý Nghi động tâm :
- Có lớp phủ bên ngoài tức là chủ nhân có ẩn ý. Ngươi đã xem chưa? Nếu chưa, hãy để ta xem hộ cho.
Triệu Thái lắc đầu :
- Ngươi lại đoán đúng. Nhưng vì ta đã xem nên mỹ ý của ngươi kể như chẳng cần.
Nhưng Lý Nghi vẫn hỏi :
- Nghĩa là ẩn ý của chủ nhân từng tạo ra bảo vật, ngươi đã khám phá? Ẩn ý gì?
Triệu Thái cười cười :
- Ngươi đoán xem ta sẽ nói chăng?
Lý Nghi nhăn mặt :
- Rõ rồi. Nhưng ngươi không nói cũng chẳng sao, vì đấy là quyền của ngươi. Tuy nhiên ta vẫn nghi lắm.
Triệu Thái hất hàm :
- Ngươi nghi gì?
- Thì ngươi chỉ bịa để lừa ta và kỳ thực không hề có lớp phủ ngoài nào cả.
Triệu Thái gật gật đầu :
- Cũng có thể lắm. Vậy thì thêm một nguyên do nữa để ngươi đừng hoặc bảo ta đưa cho ngươi xem hoặc tìm cách lẻn xem, bằng bất kỳ thủ đoạn nào.
Lý Nghi cũng gật gật đầu :
- Càng chứng tỏ ta nghi đúng. Huống hồ ta cũng đã có lần tò mò, dò xét thật kỹ vật đó và nào phát hiện bất kỳ dấu cào xước gì ngoài những nét chạm trổ đã có sẵn trên vật đó. Ngươi cố ý thử ta, để xem ta có vì động tâm nên bộc lộ cử chỉ hoặc thái độ nào đấy khiến ngươi nghi ngờ chứ gì?
Triệu Thái phì cười :
- Cũng may cho ngươi là chưa có bất kỳ thái độ nào khả nghi.
Lý Nghi cười theo :
- A... Hóa ra ngươi trả đũa ta, sau lần chính ta đã thử ngươi? Ngươi

là người như thế đấy, ăn miếng trả miếng và không chịu bỏ qua bao giờ?
Triệu Thái thừa nhận :
- Ai đối xử tốt với ta dù chỉ một lần, ta cảm kích suốt đời. Ngược lại, dù là ai, chỉ có một lần gây bất lợi cho ta thì Triệu Thái này không những chẳng bỏ qua mà còn thề sẽ đòi lại sự công bằng với bất kỳ giá nào.
Lý Nghi chấn động, cũng phụ họa theo :
- Thật đúng với chủ trương quan niệm của ta. Và đối với ta, lòng nhân ái vị tha, nhất là đối với kẻ thù từng gây cho ta nhiều oán hận phẫn uất, chỉ là thứ xa xỉ, đừng một ai tuyệt đối trông chờ sẽ có ở Lý Nghi ta.
Triệu Thái chợt nghiêm mặt :
- Nghĩa là ngươi tự cách ly khỏi Không Không môn mãi mãi?
Lý Nghi đáp :
- Thì ra ngươi sợ phải đối đầu với ta vì đã quyết định sẽ mãi đối phó Không Không môn? Yên tâm đi, như ta vừa nói, lão Môn chủ đã đối xử với ta như thế, ta hận đến nỗi chỉ mong giết được lão, thì sẽ không bao giờ có chuyện vì lão mà ta đối đầu với ngươi.
Triệu Thái gật đầu :
- Ta vẫn chờ nghe những lời này từ chính ngươi. Và vì đã nghe, tốt lắm, ta xin thú thật bản thân đã phần nào cảm kích ngươi. Nhưng để biến lòng cảm kích thành thái độ tri ân, ta có hai nghi vấn rất mong ngươi thành ý đáp lời.
Lý Nghi chợt hiểu :
- Miễn là đừng liên quan gì đến những tự sự của riêng ta. Có phải ngươi muốn biết ta đã đoán thế nào để có thái độ từng đưa ngươi quay trở lại ngôi miếu hoang?
Triệu Thái thán phục :
- Ngươi vẫn đoán đúng, thật là quá thông tuệ. Vậy nói đi.
Lý Nghi nói :
- Hoàn toàn không quá khó. Cũng có thể chỉ do ngươi nhất thời sơ tâm nên không nhận ra. Được, ta nói. Thoạt tiên có phải ngươi bảo sư phụ ngươi chỉ di ngôn, trăng trối cùng ngươi mỗi hai chữ “báo thù”?
Triệu Thái cau mặt :
- Tiếp đi.
Lý Nghi tiếp :
- Sư phụ ngươi ngoài mất mạng còn bị mất vật, lẽ ra không thể nói chỉ mỗi hai chữ đó. Nhưng vì chỉ vỏn vẹn là thế nên ta đoán hoặc sư

phụ ngươi chưa để mất vật hoặc có mất chăng thì chỉ một phần, cũng có khi còn là phần không thật sự quan trọng. Vì vậy, ta nghĩ, nên để ngươi quay lại tìm thử, cho dù vẫn biết dường như sư phụ ngươi thật tâm không muốn vật đó đến tay ngươi. Đúng không?
Triệu Thái chấn động :
- Ngươi đừng chờ thêm bất kỳ lời thán phục nào từ ta nữa. Vì ta đã quá sức thán phục rồi. Và đúng vậy, ta đã tìm thấy một vật, tuy chưa thật rõ lắm mức độ quan trọng của vật đó nhưng ta có cảm giác nếu chẳng có thêm vật của ta thì vật đã do lão Môn chủ Không Không môn chiếm đoạt có thể sẽ trở nên vô dụng.
Lý Nghi chợt hỏi :
- Vậy ta có thể biết vật đã mất và vật ngươi đang sở hữu là những vật như thế nào chăng?
Triệu Thái gượng cười :
- Ta vẫn còn cân nhắc, chưa thể quyết định có nên thổ lộ tất cả với ngươi hay không. Vậy nếu muốn giúp ta sớm có quyết định, ta hy vọng ngươi vẫn đủ nhẫn nại giải thích tiếp nghi vấn thứ hai của ta. Sau đó, hễ ngươi càng tỏ ra có thành ý, ta hứa sẽ càng thêm tin tưởng ở ngươi nhiều hơn.
Lý Nghi cũng gượng cười :
- Thú thật, ta nào dám mong được ngươi tin tưởng. Nhưng chỉ vì quá tò mò, được rồi, hãy cho ta biết nghi vấn của ngươi, nếu không quá khó, ta sẽ giải thích.
Triệu Thái hắng giọng, vẻ rất quan trọng :
- Tại sao tuy không ai nói ra nhưng theo ngươi, ai ai cũng thừa biết sư phụ ta từng sở hữu một vật có thể tạo thèm khát cho nhiều người?
Lý Nghi ngớ người :
- Đấy chính là nghi vấn của ngươi? Hóa ra khi nói ai cũng biết thì ta đã sai, vì bản thân ngươi chẳng biết gì cả?
Triệu Thái tỏ ra nôn nóng :
- Thì không biết ta mới hỏi. Có chi ngươi kinh ngạc?
Lý Nghi biết lỗi :
- Đừng để tâm giận vì kỳ thực ta có đủ nguyên do để tỏ ra kinh ngạc. Nhưng chuyện đó cứ để sau. Còn bây giờ, nói đi, ngươi biết hay không biến cố khiến Thạch Quy giáo bảy năm trước gặp điều chẳng lành, Giáo chủ thì tử vong, phần giáo chúng thì toàn bộ bị ly tán, cho đến nay vẫn chưa rõ số phận họ ra sao?
Triệu Thái nhờ chuẩn bị sẵn nên bình thản gật đầu :
- Ta biết tất cả, có khi còn nhiều hơn ngươi. Nhưng liên quan thế nào

đến điều ta cần nhờ ngươi giải thích?
Lý Nghi lại ngớ người, sau đó thì phì cười đắc ý :
- Thế mà bảo ngươi biết nhiều về sự biến năm đó hơn ta. Vì nếu đúng như vậy, ắt ngươi phải rõ nguyên nhân tại sao chuyện sư phụ ngươi đắc thủ một vật cho dù ngoài mặt chẳng ai hở môi hay đem điều đó ra cùng nhau xầm xì bàn tán thế nhưng tận thâm tâm ai ai cũng rõ.
Triệu Thái giật mình :
- Ý muốn nói... Lẽ nào vật sư phụ ta đắc thủ có liên quan không nhiều thì ít đến thứ công phu tà môn và bá đạo đã do Giáo chủ Thạch Quy giáo lỡ luyện?
Lý Nghi trầm ngâm :
- Cũng có thể có liên quan nếu xét về xuất xứ của vật đã do sư phụ ngươi thủ đắc. Là thế này, để ta nói cho ngươi nghe theo trình tự của sự việc. Thoạt tiên, ắt ngươi đã rõ Giáo chủ Thạch Quy giáo vì tình cờ phát hiện và âm thầm luyện theo công phu Huyết Ảnh Nhân nên bị quần hùng các võ phái hiệp lực đối phó?
Triệu Thái cũng trầm tư nghĩ ngợi :
- Đương nhiên ta biết. Sao nữa?
Lý Nghi bảo :
- Vậy ngươi có biết nguyên nhân nào khiến hành vi âm thầm luyện công của Giáo chủ Thạch Quy giáo bị bại lộ?
Triệu Thái nhớ ngay đến lời tiết lộ của sư phụ, Quán chủ đạo quán Huyền Vũ :
- Nghe nói vì tình cờ, một đại sư phái Thiếu Lâm sau khi phát hiện đã lập tức cáo giác đến quần hùng.
Lý Nghi gật đầu :
- Đấy cũng là điều ta được nghe. Và đến khi quần hùng bất ngờ đổ ấp tới, tạo áp lực, khiến Giáo chủ Thạch Quy giáo vì muốn bảo toàn cho sinh mạng của hàng trăm giáo chúng nên ưng thuận chỉ một mình diện đối diện với tất cả anh hùng hảo hán khắp võ lâm khi đó. Điều này có phải ngươi cũng biết.
Triệu Thái bắt đầu nôn nóng :
- Đừng để ta chờ lâu nữa. Hãy mau nói tiếp đi thôi.
Lý Nghi gượng cười :
- Vậy là đoạn sau ngươi không hề biết? Thảm lắm, nhất là quần hùng khi chỉ vì muốn nhanh chóng kết liễu câu chuyện, đã không ngần ngại dùng một thủ đoạn mà có lẽ ngươi chẳng bao giờ ngờ đến.
Triệu Thái động tâm, do đó hết cả nôn nóng, vô tình buột miệng hỏi, đưa đà cho Lý Nghi dễ bề thuật chuyện. Và đây là lời Triệu Thái hỏi :

- Thủ đoạn như thế nào? Bỉ ổi và vô sỉ lắm hay sao?
Lý Nghi gật đầu :
- Rất thô bỉ, chẳng xứng chút nào với bốn chữ danh môn chính phái mà có nhiều nhân vật lúc đó thường tự xưng.
- Nói đi.
- Là họ dùng sinh mạng một nữ nhân để uy hiếp và buộc Giáo chủ Thạch Quy giáo phải chấp nhận tự xử theo ý họ.
- Có chuyện đó ư? Nữ nhân là ai? Giáo chủ phu nhân chăng?
- Giáo chủ Thạch Quy giáo chưa từng có thê tử, khiến ai cũng ngỡ lão là hạng chẳng còn người thân thích ngoài các giáo đồ.
- Nghĩa là vẫn có? Ai vậy?
- Là gia muội, cùng cốt nhục với lão.
- Thật ư? Sao ta chưa hề nghe bao giờ?
- Ta cũng vậy. Thế mà vẫn có kẻ biết và đã đắc ý, xem đây là điểm yếu duy nhất và đích thực của Giáo chủ Thạch Quy giáo để họ tận dụng.
- Vậy là họ đã dùng tiểu muội Giáo chủ để uy hiếp sinh mạng của chính Giáo chủ? Nhưng sao sư phụ ta khi đó cũng hiện diện và dường như không hay biết chuyện này? Hoặc giả đã xảy ra sau khi sư phụ ta dù hiệp lực cùng Chưởng môn Không Động phái vẫn bị Giáo chủ Thạch Quy giáo đả bại, bị nội thương nên sớm ly khai hiện trường nên không biết?
- Sư phụ ngươi biết. Và ta hiểu nguyên nhân nào khiến sư phụ ngươi cố tình không hở môi.
- Tại sao?
- Vì tiểu muội của Giáo chủ lúc đã bị uy hiếp chợt nhận ra sư phụ ngươi là nhân vật từng cùng Giáo chủ Thạch Quy giáo đồng một lúc phát hiện chỗ ẩn giấu tuyệt kỹ tà môn Huyết Ảnh Nhân.
- Thật sao?
- Sư phụ ngươi khi đó dĩ nhiên không thừa nhận. Nhưng qua sắc mặt ả, thế là quần hùng ai ai cũng rõ chuyện đó là có thật. Và nếu Giáo chủ Thạch Quy giáo nhờ đó đắc thủ tuyệt kỹ Huyết Ảnh Nhân thì cớ gì sư phụ ngươi đã không thủ đắc một tuyệt kỹ nào đó tương tự?
- Tại sao toàn thể mọi người đều có ý nghĩ này? Phải chăng ở chỗ ẩn giấu không chỉ tồn tại một tuyệt kỹ tà môn Huyết Ảnh Nhân?
- Đúng vậy, Vạn Niên cốc là một nơi như thế, cho dù vẫn là chỗ bí ẩn chưa nhân vật nào tìm thấy, dĩ nhiên ngoại trừ sư phụ ngươi và Giáo chủ Thạch Quy giáo.
- Vạn Niên cốc?! Thảo nào Quách Phú Dĩ và những hung thủ ẩn danh giấu diện từng thiêu hủy Huyền Vũ đạo quán có đề cập đến

danh xưng này.
- Ngươi chưa biết gì về Vạn Niên cốc thật ư?
- Thôi, về Vạn Niên cốc cứ để sau. Ngươi cứ nói tiếp về diễn biến đã xảy ra cho Thạch Quy giáo.
- Không còn nhiều. Vì để bảo toàn sinh mạng gia muội, Giáo chủ Thạch Quy giáo đã tự xử, giúp quần hùng kể như chẳng đổ giọt máu nào cũng loại được đại họa Huyết Ảnh Nhân.
- Còn gia muội của Giáo chủ?
- Theo thỏa thuận đã lập trọng thệ với Giáo chủ Thạch Quy giáo, quần hùng lập tức phóng thích nữ nhân đó như đã chấp nhận dung tha cho hàng trăm sinh mạng giáo đồ Thạch Quy.
Nghe đến đây, Triệu Thái vụt lạnh người :
- Vậy tung tích của nữ nhân đó hiện nay như thế nào?
Lý Nghi cười cười :
- Ngươi hỏi đúng vào điều cần nên hỏi rồi đấy. Vì ta nghe sau đó nữ nhân đó bỗng phát cuồng. Và do cuồng nên hay đi nay đây mai đó, tung tích rất mông lung. Dù vậy, qua những lời lảm nhảm của Cuồng Nữ, quần hùng càng thêm quả quyết việc sư phụ ngươi đắc thủ một sở học tuyệt kỹ nào đó chính là sự thật. Thế là tuy chẳng lộ ra nhưng ai ai cũng lưu tâm theo dõi từng động tĩnh của sư phụ ngươi.
Triệu Thái vỡ lẽ :
- May thay sư phụ ta dù thật sự có đắc thủ nhưng thay vì luyện, lại lén giấu kín ở một nơi.
Lý Nghi gật đầu :
- Sau khi theo dõi chán, có lẽ có một số nhân vật hết nhẫn nại. Vậy là diễn ra cảnh chỉ một đêm toàn bộ Huyền Vũ đạo quán bị thiêu, thì cách hôm nay vừa đúng năm ngày.
Triệu Thái chợt thở ra :
- Nhưng có lẽ tất cả đều đã lầm. Vì vật sư phụ ta giữ e chẳng liên quan gì đến võ công tuyệt học.
Lý Nghi kinh ngạc :
- Ngươi nói thật chứ?
Triệu Thái gật đầu và bảo :
- Đi! Ta và ngươi cần tìm chỗ kín đáo hơn, sao cho có thể tạm dung thân một thời gian, đề phòng bị Không Không môn hoặc bọn hung thủ ẩn diện phe Quách Phú Dĩ phát hiện và hạ thủ. Ở đó ta sẽ cho ngươi biết tự sự. Và hy vọng ngươi có phương sách hữu hiệu hầu cùng nhau giữ vẹn sinh mạng hữu dụng cần cho sau này.
Vì Triệu Thái đã đứng lên nên Lý Nghi cũng đứng theo :
- Ngươi thật sự khiếp đảm những kẻ đó? Định tìm chỗ dung thân cho

đến bao giờ?
Triệu Thái thất vọng lắc đầu :
- Phần ta thì chờ khi đủ lực xuất hiện trở lại để phục thù. Riêng ngươi thì ta nào dám có chủ ý cho dù vẫn biết ngươi cũng lo bọn Không Không môn phát hiện. Có đúng chăng?
Lý Nghi bối rối :
- Điều đó dĩ nhiên là thật nhưng liệu ẩn thân cùng ngươi, một là chẳng biết sẽ kéo dài bao lâu và hai là có chút hy vọng gì cho lời nói sẽ tái xuất hiện chăng?
Triệu Thái lại lắc đầu và dõi mắt nhìn xa xăm :
- Hoàng thiên luôn luôn bất phụ khổ tâm nhân. Ta chỉ biết tự an ủi bản thân như thế và kỳ thực chẳng nỡ miễn cưỡng ngươi.
Và Triệu Thái lững thững bỏ đi. Phần Lý Nghi, phải sau một lúc lâu ngẫm nghĩ mới có quyết định, là vội vàng đi theo chân Triệu Thái.
* * * * *
Triệu Thái chủ động dừng chân cạnh một con suối. Và khi lội qua suối, đến chỗ nước ngập quá nửa chân, Triệu Thái lúc này mới dừng lại, lên tiếng hỏi Lý Nghi :
- Ta có thể dùng nước xóa bỏ mọi nét dị dung được chăng? Nhân tiện, hay là ngươi cũng xuống đây cùng tắm với ta?
Lý Nghi chỉ dừng chân ở cạnh suối, chưa có dấu hiệu nào hoặc muốn hoặc sắp lội xuống :
- Ngươi muốn tắm thì cứ tùy tiện. Nhưng thiết nghĩ chủ ý của ngươi là tìm một chỗ dung thân, càng kín đáo càng tốt, và vì địa điểm này quá trống trải, e không phù hợp. Thế nên theo ta, ngươi càng khẩn trương càng tốt, thay vì khề khà, cao hứng lúc nào thì cứ tùy tiện hành động theo ý muốn lúc đó.
Triệu Thái mỉm cười :
- Đa tạ lời nhắc nhở của ngươi. Nhưng vẫn phiền ngươi đợi một lúc, ngắn thôi. Vì chí ít cũng cho ta cơ hội khôi phục dung diện thật, kẻo mang mãi lớp dị dung này, thú thật, ta vẫn cảm thấy bất tiện, khó thể nhận ra bản thân. Mà này, nước mát lắm, ngươi không muốn rửa qua cho đỡ mệt sao?
Lý Nghi lắc đầu :
- Chờ tìm được chỗ dung thân thật sự, chỉ khi đó, nhờ yên tâm, ta mới hết mệt hết lo. Nhưng nếu cần, ngươi cứ tắm. Vì là nam nhi, việc đó đâu có lâu như bọn nữ nhi.
Chợt phát hiện ở Triệu Thái có nét mặt kỳ lạ, Lý Nghi lo lắng :
- Sao thế? Ta nói có gì không đúng chăng?
Nhưng thay vì đáp hay giải thích, Triệu Thái chợt có lại vẻ bình thản

và bắt đầu cúi thấp người vốc nước lên mặt để rửa thật sạch mọi nét dị dung, lấy lại diện mạo như lúc thường, một diện tuy không thật khôi ngô nhưng rất rắn rỏi và cương nghị.
Và nhờ đang nhìn chú mục để dò xét nên Lý Nghi không thể không nghĩ suy khi phát hiện Triệu Thái trong lúc vốc nước lên rửa mặt còn tiện tay nhặt và giấu vào lòng bàn tay vật gì đó có ở dưới đáy nước. Nhưng do Triệu Thái không nói gì, Lý Nghi cảm thấy bất tiện nếu hỏi, nên đành vờ như không nhìn thấy, không phát hiện hành vi vừa có của Triệu Thái.
Rửa mặt xong, tuy vẫn đứng ở chỗ ngập nước nhưng Triệu Thái vẫn ung dung đưa mắt nhìn lần lượt về hai đầu con suối, sau đó tự phát thoại :
- Ta chợt nghĩ nếu chịu khó ngược lên thượng nguồn ắt thế nào cũng có chỗ kín đáo cần thiết. Ngươi thấy sao?
Lý Nghi nhún vai :
- Tùy ngươi. Vì mọi việc, kể từ khi ưng thuận đi theo ngươi, phần ta đã tự minh định là tuân theo mọi sắp đặt của ngươi.
Triệu Thái gật đầu và mỉm cười với Lý Nghi :
- Ngươi thông tuệ hơn ta, thật không dễ làm ngươi lúc nào cũng ngoan ngoãn thuận phục như thế này. Được một người đồng hành như ngươi thật dễ chịu. Thế thì đi.
Triệu Thái quay trở lại bờ suối và cứ thế cùng Lý Nghi đi ngược dần lên đầu nguồn, dùng dòng suối như vật chỉ đường.
Và khi cả hai lọt vào vùng cây hoang dại chợt mọc xanh um ven dòng suối, bất chợt Triệu Thái hạ thấp giọng, chỉ thì thào cho Lý Nghi nghe :
- Ta quả quyết ngươi đã nhìn thấy ta nhặt một vật từ đáy suối. Và vì nhận ra vật đó, có lẽ ngươi nên biết điều này, là chúng ta đang ngược suối để truy nguyên sự xuất hiện đầy khả nghi của chính vật này.
Vì Triệu Thái vừa nói vừa xòe bàn tay nên Lý Nghi có cơ hội nhìn thấy vật đang do Triệu Thái đề cập. Chỉ tiếc là Lý Nghi dù nhìn vẫn ngơ ngác :
- Đó là gì? Đừng cười hay kinh ngạc nếu ta thú nhận chưa từng thấy hoặc nghe ai nói về vật gì tương tự.
Triệu Thái không hề cười, nhưng ngạc nhiên thì có :
- Ngươi không biết thật ư? Vậy ta hiểu đúng không, ngươi cũng chỉ mới bôn tẩu giang hồ và hầu như ít có hỏi được những trưởng bối truyền lại một vài kiến văn cần thiết? Đến nỗi vật này từng một thời là tiêu ký Thạch Quy giáo luôn dùng, ngươi cũng chẳng biết.

Lý Nghi thở nhẹ :
- Ta đang trong cảnh côi cút, tự lo thân còn chưa xong, mong gì có những trưởng bối tận tình chỉ điểm này nọ. Hóa ra vật này là tiêu ký Thạch Quy giáo? Ý muốn nói, ngươi đang mong gặp hoặc phát hiện tung tích của họ, những giáo đồ từng được quần hùng dung tha và kể từ đó chẳng ai thấy họ ở đâu?
Triệu Thái chợt chùng giọng, chân vẫn tiếp tục cùng Lý Nghi đi xuyên qua vùng cây hoang dại cơ hồ che lấp hành tung của cả hai :
- Ta cần gì mong gặp họ? Duy có điều, vì sự xuất hiện của vật này quá ngẫu nhiên nên ta tự nhủ cũng cần dò xét tìm hiểu. Ý ngươi thế nào?
Lý Nghi gật đầu :
- Ngươi nói cũng đúng. Vì thảm cảnh đã xảy đến cho sư phụ ngươi đương nhiên xuất phát từ những lời nói mông lung của một Cuồng Nữ có xuất thân từ Thạch Quy giáo. Nay vật này xuất hiện, nếu như có thể dẫn chúng ta đến chỗ đang ẩn thân của ai đó liên quan với Thạch Quy giáo, thì lẽ gì lại bỏ qua cơ hội này? Ta ưng thuận.
Triệu Thái hài lòng, vội dặn :
- Nhưng cũng đừng vì thế mà chúng ta chưa gì đã để lộ hình tích. Đi thật chậm và nhẹ nhàng thôi. Nếu cần, cứ bế kín cả hô hấp cũng được. Đi nào.
Con suối đưa cả hai đến một chỗ tuy thoáng nhưng lại gập ghềnh toàn những loạn thạch lô nhô. Và ngay khi tầm thị tuyến vụt mở rộng, lập tức cả hai giật mình, chẳng ai bảo ai, đều phục người nấp xuống, vừa bế kín hô hấp, vừa thầm hy vọng tảng đá họ nấp đủ kín đáo để che giấu sự hiện diện của chính họ.
Nhờ đó, khi cùng lẻn nhìn ra ngoài, qua các khe đá, họ mới dám thì thào hỏi nhau :
- Ngươi có nhận ra họ?
Họ cùng hỏi nhau cùng chỉ một câu nên khi nhận ra chẳng ai đáp, cả hai nhìn nhau và cười cười :
Cuối cùng Triệu Thái khẽ hỏi Lý Nghi :
- Chứng tỏ cả ta lẫn ngươi đều nhớ đúng và không nhận lầm người. Nhưng ta vẫn muốn hỏi, có thật vị nương nương đó chính là người đã bị ngươi trổ tài diệu thủ và chỉ đoạt mỗi một vật vô giá trị là một thỏi Thạch Son.
Lý Nghi gật đầu :
- Và cũng là nhân vật ngươi bảo vẫn muốn tìm để giao hoàn tận tay thỏi Thạch Son đó? Bây giờ nhân vật ấy đã tình cờ xuất hiện ở đây, sao ngươi tỏ ra nghi ngại, thay vì nên tiến ra để hoàn vật như ngươi

từng nói?
Triệu Thái thở dài :
- Thì cũng như ngươi đang tỏ ra nghi ngại vậy? Nói thật nhá, ta cứ ngỡ đã nhận lầm người. Vì kỳ thực ta đã đến và đã tận tay tự hoàn vật. Nhưng ngươi biết chăng, điều đáng ngạc nhiên là nương nương ấy đã khăng khăng phủ nhận, bảo bản thân không phải là chủ nhân của thỏi Thạch Son. Lời đó khiến ta đinh ninh đã nhận lầm người. Bây giờ, phần nhờ ngươi vừa thốt lời minh bạch, chính là vật của nương nương ấy, phần vì sự xuất hiện một cách khó hiểu của nhân vật ấy ở đây, ta nghĩ, và tin chắc ngươi cũng đang nghĩ như thế, nhân vật này không những chính là người am hiểu võ công mà có khi còn là nhân vật chẳng tầm thường.
Lý Nghi lại gật đầu :
- Tuy chưa biết ngươi đã gặp, đã hoàn vật và đã bị phủ nhận, nhưng chỉ việc mụ đột ngột xuất hiện ở đây, xung quanh còn có đủ bốn thị tỳ theo chân hầu hạ như lúc trước cũng đủ để ta nhận định mụ đúng là nhân vật như ngươi vừa nói. Thế nên, ta có lý do để nghi ngại, là đã từng trót lỡ mạo phạm đến mụ. Vạn nhất bị mụ phát hiện và lại còn là một nhân vật chẳng tầm thường như ngươi đoán, ta e khó toàn mạng một khi bị mụ có quyết định xử trị. Lui thôi.
Nhưng Triệu Thái chợt giữ Lý Nghi lại và bảo :
- Đừng quá vội như thế. Nhìn kìa, lại có thêm người xuất hiện. Ngươi không muốn dò xét lai lịch thân phận hoặc thân thủ bản lãnh của vị nương nương khả nghi đó sao? Miễn đừng để lộ tung tích, ngươi sợ gì chứ?
Qua khe đá, Lý Nghi cũng nhìn thấy xa xa có hai đại hán mặc y phục như hạng gia nô đang vừa đi vừa cười cười nói nói với nhau. Và vì đi càng lúc càng tiến lại gần nên hai đại hán không thể không nhìn thấy cảnh tượng có những năm nữ nhân đang túm tụm quanh nhau, ngồi trên các tảng đá dọc theo suối, bình thản ngắm và hưởng thụ một không gian vừa yên tĩnh vừa thật hữu tình đang có ở ngay bên cạnh. Nhưng vì nhìn thấy nên hai đại hán ngạc nhiên. Một gã lớn tiếng hỏi khi hãy còn cách xa :
- Dám hỏi chư vị là ai? Vì sao xuất hiện ở đây và có dụng ý gì?
Bốn thị tỳ thoạt nghe đã hốt hoảng, cùng nhau kêu ré lên :
- Nguy rồi, đại tỷ, không ngờ ở đây cũng có bọn lục lâm xuất hiện! Làm thế nào bây giờ, đại tỷ? Liệu chúng ta bỏ chạy kịp không?
Lý Nghi càng nghe càng có sắc mặt nghiêm trọng, đến nỗi tự lẩm bẩm thật khẽ :
- Bọn họ vẫn giả vờ không có võ công? Hai gã kia nếu không liệu

hồn, nhất định sẽ tự chuốc họa, mà là họa sát thân chứ chẳng phải không.
Nhưng hai đại hán nào quá ngu muội như Lý Nghi nghĩ. Bởi cả hai dù vẫn tiến lại gần hơn nhưng là với thái độ thận trọng :
- Ở chốn hoang vắng này, nếu chư vị dám xuất hiện thì không lẽ gì lại tỏ ra sợ bọn lục lâm. Do vậy, đã là chân nhân bất lộ tướng, lại cố tình tìm đến đây, có lẽ tốt nhất chư vị nên xưng danh hài tính, hầu bọn ta biết đường xưng hô, nhân đó cũng biết cách ứng xử.
Nhân vật nương nương lúc bấy giờ mới khoan thai, vừa xua tay với bọn thị tỳ, vừa lên tiếng đối thoại cùng hai đại hán :
- Bọn muội chớ quá hãi sợ. Vì qua lời nói tỷ vừa nghe, có vẻ nhị vị anh hùng đây không hề là lục lâm hay thảo khấu. Chỉ có điều, nhị vị liệu có quá lời chăng khi bảo những tỷ muội bọn tiểu nữ là chân nhân gì đó? Chẳng dám đâu. Vì bọn tiểu nữ tuy thường thành tâm khẩn Phật, lại hay đi đó đi đây nhưng vẫn biết đâu dễ được Trời Phật nhận lời, cho thiên tiên từ thượng giới hạ phàm, không những chỉ cho bọn tiểu nữ nẻo thoát bến mê, mà còn thương tưởng cho bọn tiểu nữ cùng về tiên cảnh, trở thành những chân nhân gì đó như nhị vị anh hùng vừa nói. Hoặc giả nhị vị chính là chân nhân, được lệnh Ngọc hoàng sai xuống đây, trước là thử lòng, sau sẽ ban cho bọn tiểu nữ toại nguyện.
Hai đại hán cùng dừng chân, cách chỗ năm nữ nhân độ hai trượng là khoảng cách tối thiểu hầu tránh mọi bất trắc có thể xảy đến ngoài ý muốn. Và đại hán này bảo đại hán kia :
- Hôm nay là phiên của ta. Ngươi cứ cảnh giới, nếu cần thì phát tín hiệu cầu viện, phần ta sẽ tự lo liệu đảm nhận mọi trách nhiệm cùng họ đối thoại. Được chứ?
Đại hán kia lùi về một bước, cẩn trọng thủ sẵn một tay vào bọc áo :
- Ta biết rồi. Nhưng đừng vì thế ngươi nghĩ có quyền huyên thuyên, hễ gặp nữ nhân là dứt chẳng thể nào ra.
Một thị tỳ thấy vậy liền nhoẻn cười :
- Thì cả hai cùng góp chuyện vậy. Há chẳng phải bọn tiểu nữ chỉ ở thân phận nô tỳ thôi, đang sẵn ở đây những bốn người sao? Hai nói với bốn dù gì cũng đỡ hơn chỉ có một.
Đại hán tự nhận trách nhiệm đối thoại vụt kêu :
- Xin cẩn ngôn cho. Trừ phi chư vị toan dùng mỹ nhân kế, nếu là vậy, bọn ta thà động thủ quyết chẳng lầm mưu cùng động khẩu.
Vị nương nương bỗng dưng lại xua tay một lần nữa :
- Chúng ta đi thôi. Thay vì để họ ngỡ chúng ta là yêu nữ hiện hình, muốn khuấy rối chốn thanh tu của hai nhị vị chân nhân.

Gã đại hán liền quát :
- Không được đi một khi chư vị chưa tỏ lộ tính danh cùng dụng ý tìm đến đây.
Tiếng quát của gã làm cả năm mỹ nhân cùng thất sắc, đến độ vị nương nương chợt khuỵu xuống có lẽ do quá sợ. Bọn thị tỳ cả bốn người đều lo lắng tiến đến xúm xít đỡ nương nương :
- Đại tỷ?! Đại tỷ sao thế này? Mau tỉnh lại đi bớ đại tỷ.
Cả hai đại hán cùng trố mắt nhìn cảnh này, tỏ ra không ngờ lại xảy đến.
Trong khi đó, nhờ tỉnh lại, vị nương nương liền lắp bắp nói với bốn thị tỳ :
- Mau... mau quỳ xuống... cùng tỷ vái lạy bậc thần... thần tiên. Ôi tiếng nói tựa sấm sét, váng động như lôi đả, chỉ là thần tiên mới có oai nghi này. Lạy đi, lạy đi.
Bốn thị tỳ luống cuống, cùng quỳ sụp cả xuống, tuy lạy hai đấng thần tiên nhưng vì vẫn còn khiếp hãi nên thành ra vái lạy tứ phương.
Hai đại hán thêm ngẩn người. Sau cùng cả hai vừa nhảy tránh vừa vội vàng tranh nhau nói :
- Thôi đi, bọn ta chỉ là người phàm tục, thần tiên gì chư vị lạy?
- Phải đó. Trừ phi đây là thủ đoạn của chư vị, giả vờ có thái độ này nhưng kỳ thực vẫn rõ bọn ta vì là nhân vật võ lâm nên đôi khi xuất phát nội lực qua giọng nói. Xin đừng lạy nữa, bọn ta tổn thọ mất.
Vị nương nương càng thêm sợ, nhưng là vì nguyên do khác.
- Ôi. Không ổn rồi, chạy mau. Hóa ra họ lại là bọn người võ lâm, vẫn thường hay chém giết, không những gieo tang tóc đau thương mà còn cưỡng bức nhiều nữ nhân vô tội như chúng ta, tiền dâm hậu sát. Chạy mau các muội ơi.
Họ xô nhau chạy, giẫm đạp lên y phục của nhau và hầu như cùng ôm nhau ngã lông lốc trên những loạn thạch lô nhô. Hai đại hán lại nhìn nhau, cười bí ẩn, sau đó lại thích thú nhìn cảnh năm nữ nhân càng luống cuống thì càng tự xô nhau ngã, y phục vì thế dễ bị nhầu bẩn xộc xệch, dù không muốn cũng để lộ ra một vài chỗ có da thịt trắng nõn nà, có người còn bị trầy sướt ở một vài chỗ lộ da khiến rươm rướm máu.
Lý Nghi cũng nhìn và cười :
- Này, ngươi có nhìn thấy chăng? Đâu phải lúc nào cũng có cơ hội được chiêm ngưỡng màu da thịt mịn màng tươi mát của một lô một lốc những năm nữ nhân cùng lúc? Dù vậy, ta khuyên ngươi nên thật tỉnh táo. Vì ta vẫn nhận định đây là kế khổ nhục của bọn khả nghi này.

Triệu Thái cau mày :
- Họ xô ngã nhau rất thật và rất tội. Lẽ nào ta và ngươi vẫn nhận định lầm và sự thật họ chỉ là những nữ nhân yếu đuối? Nhưng dù sao ta cũng tạm tin ngươi. Bảo là tạm vì chỉ cần hai gã kia nếu giả như có dấu hiệu sắp sửa xúc phạm những nữ nhân thì ta sẽ bất chấp hậu quả không thể khoanh tay đứng nhìn, trái lại sẽ ra tay để trừng trị bọn vũ phu cục súc chỉ chuyên hà hiếp nữ nhân.
Nhưng Triệu Thái quá lo xa, hai đại hán vẫn rất tỉnh táo, không dễ lầm kế nếu là kế khổ nhục như Lý Nghi bảo, cũng không tỏ ra mê mẩn vì được dịp nhìn những chỗ hở da thịt của các mỹ nhân hầu như xinh đẹp như nhau.
Một gã lên tiếng khi thấy năm nữ nhân cuối cùng đành ngồi bối rối bên nhau, sợ quá không thể chạy hoặc đứng lên và ai nấy đều có một sắc mặt lấm la lấm lét :
- Đâu phải nhân vật võ lâm nào cũng đều là phường độc ác hoặc mất hết nhân tính như chư vị tiểu thư vừa quả quyết. Nhưng này, nếu chư vị tiểu thư quả thật lo ngại và nhất là chẳng am hiểu võ công hoặc không hề can dự gì đến võ lâm như bọn ta, tốt nhất chớ nên lưu lại đây, dù chỉ thêm một thời khắc nào nữa. Đi đi và ta hứa quyết không làm hại gì đến chư vị.
Những nữ nhân đều ngỡ ngàng và chỉ một lúc sau thì ngờ vực, từ từ giúp nhau cùng đứng lên. Đến khi thấy hai đại hán quả thật chẳng có dấu hiệu gì ngăn cản hay muốn làm hại, họ thoạt đầu rón rén bỏ đi sau thì mạnh ai nấy chạy, vô tình tái diễn cảnh hỗn loạn khi nãy, là lại xô vào nhau để thay phiên nhau ngã lăn chiêng.
Cảnh những nữ nhân yếu đuối hết ngã lăn lại cuống cuồng giúp nhau đứng lên để chạy giữa vùng loạn thạch lô nhô làm hai đại hán càng nhìn càng tức cười. Và do không nhịn được, hai đại hán thoạt đầu cười tủm tỉm với nhau, nhưng càng về sau càng cười to hơn, ôm bụng để cười khùng khục, há hốc cả mồm cười hô hố.
Triệu Thái quá bất nhẫn, chỉ suýt nữa là có phản ứng, nghĩa là tự cáo giác hành tung thì bất ngờ thấy Lý Nghi chợt đưa tay chạm vào Triệu Thái và thốt ra một lời tuy ngắn nhưng lại gây tác động như thể có tiếng sấm nổ cực to ngay bên tai Triệu Thái. Lý Nghi bảo :
- Đến giờ. Có biến chuyển rồi.
Nhờ đó, tai của Triệu Thái bắt đầu nhận được một chuỗi cười lanh lảnh từ xa, dù mơ hồ nhưng vẫn dễ nhận biết. Và có thể chuỗi cười đã có từ lâu nhưng do Triệu Thái quá mải chú tâm đến cảnh bất nhẫn đang diễn khai trong tầm nhìn nên vô tình không nhận biết sự tồn tại của chuỗi cười nọ.

Cũng lúc này, hai đại hán chợt biến sắc nhìn nhau, quên cả cười. Sau đó, với sắc diện nửa tin nửa ngờ, cả hai chợt thi triển khinh công, phân khai thành hai hướng, một tả một hữu, cùng thần tốc lao đi, vượt qua tốp năm nữ nhân vẫn vừa té vừa chạy, đoạn khép vòng lại để chận ngang hướng đang lốc thốc chạy của năm nữ nhân. Và cả hai cùng quát, cùng hỏi :
- Tất cả hãy mau dừng lại.
- Cũng hãy khai mau, đã do ai sai phái, đến đây, dùng quỷ kế này để khiến bọn ta tự gây thành chuỗi kinh động kéo dài? Nói.
Những nữ nhân đột ngột bị ngăn đường chặn lối càng thêm hốt hoảng :
- Ôi chao, rốt cục họ vẫn cứ làm hại chúng ta?
- Sao bảo để chúng ta đi, giờ họ lại ngăn đường?
- Đừng hỏi tỷ, các muội ơi. Trái lại, nếu đã là số mạng, chúng ta hãy cùng nhau khấn xin Phật tổ, hoặc cho tai qua nạn khỏi, hoặc mở sẵn niết bàn chờ đón chúng ta. Nào mô Phật - cứu khổ cứu nạn - đại từ đại bi - phổ độ chúng sinh - di đà Phật tổ - diệu đế Quan Âm...
Chuỗi cười đang lớn dần, cuối cùng mới để lộ hình dạng của chủ nhân chuỗi cười. Đấy là một phụ nhân không già không trẻ vì khó đoán định niên kỷ, mặc xiêm y dù không diêm dúa thì cũng sặc sỡ đủ màu tay cầm nhánh cây dại có cả lá, vừa ngông nghênh đi không ngó ai, vừa khua loạn nhánh lá cây để cười một mình, nói một mình :
- Ha... Ha... Ở đây vui nhộn quá, ở đây đông người quá, vui thật là vui. Ha... Ha...
Sự xuất hiện của phụ nhân cùng với cung cách cười liền khiến những nữ nhân hễ càng tò mò nhìn thì càng nguôi ngoai cơn sợ. Đến độ có một hai thị tỳ tự kháo nhau :
- Cười như thể đang bị cuồng?!
- Ừ, chỉ có người cuồng mới cười cười nói nói như thế. Phải không, đại tỷ?
Diễn biến này khiến hai đại hán càng thêm quyết liệt, vừa nạt nộ, vừa gầm quát loạn các nữ nhân :
- Bọn ngươi đã cố ý gây ra chuyện này? Hãy câm mau, câm miệng tất cả lại. Ở đây làm gì có người nào cuồng.
Nhưng phụ nhân đã tiến lại gần, ngông nghênh đi thẳng vào nhóm nữ nhân :
- Phải rồi, kẻ nào ở đây bị cuồng vậy? Hay bọn họ có ý ám chỉ ta? Ha... Ha... Đúng là ta rồi, ta là một người cuồng. Ha... Ha... Cuồng Nữ chính là ta đây. Ha... Ha...
Hai đại hán nháy mắt với nhau và lập tức có một đại hán lén tiến lên

tìm cách điểm huyệt đạo chế ngự Cuồng Nữ. Đại hán còn lại thì bất chợt xua năm nữ nhân như đuổi tà :
- Đi đi, bọn ngươi mau đi đi. Nếu không thì đừng trách ta sao chẳng biết thương hoa tiếc ngọc, đành nặng tay đánh đuổi hoặc cũng có thể sát hại bọn ngươi.
Nhưng đại hán kia chế ngự huyệt đạo của Cuồng Nữ bất thành. Vì tuy si dại, cách đi đứng thì ngông nghênh nhưng lúc sắp bị điểm huyệt, Cuồng Nữ chợt vừa kêu la vừa nhảy loạn, vô tình thoát cảnh bị chế ngự. Đã thế, Cuồng Nữ lại ngẫu nhiên nhảy loạn vào đám nữ nhân, vừa cười vừa kêu cứu :
- Đừng để họ bắt ta. Ha... Ha... Ta là Cuồng Nữ, dù vậy họ cũng chẳng buông tha, cứ giữ ta lại, chẳng cho ta cơ hội nào đùa vui cả. Vui quá, hôm nay đông người, vui thật là vui. Bọn ngươi cho ta chơi với nhá. Ha... Ha... Nào, mau chạy đi, đừng để họ bắt ta. Ha... Ha...
Phát hiện đồng bọn đã thất bại, đại hán thứ hai lập tức nhảy xổ vào giữa đám nữ nhân, cũng tìm cách xua đuổi họ nhưng kỳ thực là đang lén điểm huyệt đạo Cuồng Nữ :
- Đã bảo bọn ngươi mau lui đi, sao vẫn mãi ở đây? Đi mau, hay là muốn ta cho một trận mới chịu đi.
Do có Cuồng Nữ xuất hiện ở giữa, năm nữ nhân nửa sợ gã đại hán, nửa lo cho thân mình nên cũng xô đẩy loạn, nhất là tìm cách tránh để đừng bị nhánh cây lá của Cuồng Nữ khua trúng mặt trúng người.
Và đang khua khua như thế, thật tình cờ Cuồng Nữ khua đúng vào tay gã đại hán đang chực chờ toan lẻn điểm huyệt vào chính bản thân Cuồng Nữ.
Nhánh lá cây tuy nhẹ nhưng chạm vào tay gã đại hán lại trở thành nặng.
“Bốp!”
Gã bị đau, vừa thu tay về, vừa động nộ, thóa mạ inh ỏi :
- Con bà nó. Cuồng gì mà cuồng khôn. Đánh trúng bọn tiểu thư không biết võ công thì không sao, chạm vào mình thì đau thấu xương, thấu thịt. Lão ngũ mau giúp ta. Thà động thủ chế ngự mụ Cuồng này hơn là để mụ xổng, thủ cấp của ta và ngươi ắt không còn.
Lão ngũ là gã đại hán thứ hai vừa thoạt nghe lời của đồng bọn thì biến sắc :
- Đừng dại. Vì càng gây náo loạn mụ càng bị kích động. Khi đó, phi chủ nhân, bọn ta dù năm bảy người liên thủ vẫn không giữ nổi mụ. Hãy mau mau phi báo đến chủ nhân thì hơn.
Gã nọ luống cuống, chợt quay đầu ngó quanh quất :
- Có phi báo thì chủ nhân phải nửa ngày mới đến. Trong lúc đó, nếu

mụ thật sự bị kích động, ta và ngươi đối phó thế nào đây? Thà động thủ ngay bây giờ vẫn có nhiều hy vọng hơn.
Lão ngũ lại ngăn :
- Nếu muốn vậy, hãy chờ ta gọi thêm người đến. Vạn nhất mụ bị kích động, xuất phát tuyệt kỹ, chúng ta đông người vẫn dễ đối phó hơn.
Gã nọ đành thuận theo :
- Vậy thì nhanh lên. Cũng cầu trời cầu Phật để mụ đừng bị kích động nữa.
Lão ngũ lập tức lao vọt đi :
- Nhớ đấy, ta và mấy người nữa sẽ đến ngay, ngươi đừng quá khích nộ, tự ý kích động mụ thêm.
"Vút!"
Gã còn lại liền lùi ra xa, ngơ ngác và hoang mang nhìn cảnh Cuồng Nữ vẫn ngông nghênh ngả nghiêng giữa đám nữ nhân chân yếu tay mềm.
Mà gã không ngơ ngác không được. Bởi Cuồng Nữ vẫn lấy nhánh lá cây khua vẫy tứ tung nhưng dù có chạm vào bọn nữ nhân thì cứ như phe phẩy đuổi ruồi, nào có làm bất kỳ ai trong lũ nữ nhân đau đớn tương tự bản thân gã lúc nãy.
Và gã chợt mừng rơn khi nghe một thị tỳ chợt lên tiếng đề xuất với gã :
- Phụ nhân này tuy cuồng nhưng vô hại. Nếu hảo hán sợ gây kinh động, hay là để bọn tiểu nữ từ từ giữ lại cho?
Gã đáp ứng ngay :
- Có lẽ mụ ấy không thích nặng. Mà dịu dàng thì chư vị tiểu thư vì cùng là nữ nhân nên có thừa, xin hãy giúp lão tứ ta giữ cho mụ đừng bị kích động nữa.
Năm nữ nhân, chủ yếu là bốn thị tỳ, liền hào hứng hô hoán nhau cùng nô đùa với Cuồng Nữ :
- Cuồng tỷ tỷ nếu muốn vui thì hãy mau cùng bọn muội chơi đùa một lúc. Bây giờ Cuồng tỷ tỷ hãy thử tìm cách bắt giữ muội. Nào, bắt đầu nào.
- Nếu không thích thì thử bắt muội đây này. Cuồng tỷ tỷ có thấy vui không?
Cuồng Nữ hân hoan nhập cuộc :
- Chơi thì chơi. Ha... Ha... Vui quá, chưa lúc nào ta được vui chơi như thế này. Ha... Ha...
Cứ như thế được một lúc, vì cảm thấy mệt nên đám nữ nhân rủ nhau nghỉ :
- Mệt quá. Cuồng tỷ tỷ có thấy mệt không? Mệt nhưng vui phải

không? Vậy mau ngồi xuống đây cùng bọn muội, nghỉ một lúc đã nha?
Cuồng Nữ ngồi phịch xuống :
- Ừ, nghỉ một lúc rồi lại chơi. Vui thật. Ha... Ha...
Lão tứ hớn hở, cười toe toét, vừa tiến lại gần vừa bảo :
- Xin chư vị tiểu thư cứ ngồi yên như thế, cứ tiếp tục lựa lời, nói cho mụ chú tâm. Chỉ cần lão tứ này đến gần được mụ là công lao của chư vị tiểu thư không nhỏ. Nào, xin đừng nhìn ngó về lão tứ này. Được lắm, cứ như thế nha. Được rồi, được rồi...
Nhờ vậy, khi đến đủ gần, lão tứ liền xuất kỳ bất ý ra tay, điểm huyệt làm cho Cuồng Nữ từ từ gục xuống, ngất lịm.
Những thị tỳ kinh hãi :
- Ôi... Sao lại thế? Cuồng tỷ tỷ chết rồi ư?
Lão tứ vui vẻ trấn an :
- Không phải đâu. Đây là cách điểm huyệt được giới võ lâm bọn ta hay dùng. Mụ ấy chỉ ngủ, thật đấy. Chư vị tiểu thư không thấy mụ vẫn thở đó sao?
Vị nương nương chủ nhân của bốn thị tỳ chợt thở dài :
- Nhìn Cuồng tỷ, tiểu nữ nghe xót xa lạ. Hay là xin giao cho bọn tiểu nữ chăm sóc? Biết đâu nhờ luôn có tâm trạng vui, Cuồng tỷ được những biến chuyển thuận lợi?
Lão tứ cười cười và lắc đầu :
- Chư vị tiểu thư thật từ tâm. Nhưng một là ta không đủ tư cách tác chủ để đáp ứng mỹ ý này của chư vị vì tệ chủ nhân quyết không thể chấp thuận. Và hai là dù có tư cách, ta cũng khuyên chư vị chớ dại, tự chuốc họa vào thân. Bởi mụ ấy tuy tính khí thất thường nhưng kỳ thực vẫn là nhân vật võ lâm, rất am hiểu võ công, đến nỗi mỗi khi mụ giở chứng, chỉ có tệ chủ nhân là đủ bản lãnh ngăn cản mụ đừng sát hại người vô tội. Vì vậy, liệu chư vị dám chung đụng hoặc ngày ngày cùng nô đùa với mụ là một hạng người như thế không?
Vị nương nương hết hồn :
- Có thật không? Cuồng tỷ đã từng giết hại ai chưa? Eo ôi, vậy thì khiếp quá. Thảo nào những hảo hán các vị cứ giữ mãi Cuồng tỷ. Nhất là chủ nhân của hảo hán, vì luôn quan tâm lo lắng cho mạng sống bao sinh linh vô tội nên không quản ngại công khó, sai các vị coi giữ Cuồng tỷ. Chủ nhân của hảo hán quả là bồ tát tái sinh.
Lão tứ cười hà hà :
- Dù không là bồ tát thì tài của tệ chủ nhân cũng kể là bậc thần tiên hạ phàm, đến nỗi bảo có thể hô phong hoán vũ vẫn chẳng sợ quá lời.

Nương nương tròn to hai mắt thán phục :
- Hảo hán nói thật ư? May quá, bọn tiểu nữ từ lâu vẫn luôn ngưỡng mộ, nhất là mong có ngày được diễm phúc diện kiến bậc thần tiên. Dám hỏi chủ nhân của hảo hán đang ở đâu? Dù không thể đến bái phỏng, bọn tiểu nữ vẫn xin được quỳ ở đây cung kính bái lạy để tỏ tấc lòng thành.
Lão tứ gật gù :
- Đương nhiên với thể chất yểu điệu thục nữ của chư vị tiểu thư là không đủ sức đến tận nơi bái phỏng, huống hồ tệ chủ nhân vị tất chấp thuận lời thỉnh cầu dù thành khẩn này. Nhưng vì chư vị đã có công, giúp lão tứ này dù một mình vẫn làm tròn phận sự, là giữ yên mụ Cuồng, để lão tứ chỉ cho chư vị thấy. Đấy, khuất sau đỉnh núi phía kia chính là nơi lưu ngụ từ lâu nay của tệ chủ nhân. Chư vị chỉ cần biết bấy nhiêu đó là đủ.
Bọn nữ nhân háo hức ngước nhìn theo và sau đó không hẹn mà đồng, chợt đồng loạt phục người, hướng về phía có đỉnh núi để cùng nhau bái lạy hành lễ.
Sau cùng, khi đã tạm mãn nguyện, bọn nữ nhân liền nói lời cáo từ và cứ thế dắt díu nhau cùng ly khai khu loạn thạch lô nhô.
Lão tứ mãi cảm kích nhìn theo, đến nỗi không thấy lão ngũ đã quay lại cùng với ba đại hán khác.
Tất cả đều kinh ngạc vì thấy Cuồng Nữ vẫn đang tư thế ngủ mê.
Lão tứ hiểu ý liền hể hả giải thích và luôn miệng khen bọn nữ nhân dù vô danh vô tài vẫn có cách giữ yên Cuồng Nữ cho gã điểm huyệt đạo.
Và do tình hình ngỡ bất ổn nhưng vẫn ổn, bọn đại hán năm người liền thở phào nhẹ nhõm, cùng nhau đưa Cuồng Nữ bỏ đi xa dần, không hề hay biết vẫn còn đó sự hiện diện của hai nhân vật đã mục kích từ đầu đến cuối.
Triệu Thái đang trầm ngâm suy nghĩ chợt giật mình vì bị Lý Nghi chạm vào, với một câu dò hỏi :
- Ngươi đoán đúng. Bậc thần tiên lưu ngụ ở sau đỉnh núi xa xa kia nhất định có liên quan đến Thạch Quy giáo. Huống hồ còn có thêm Cuồng Nữ đã lâu nay được giữ ở đây. Ngươi vẫn muốn lẻn bám theo để dò xét chứ?
Triệu Thái lắc đầu :
- Ta đã thỏa mãn khi minh bạch đây là nguyên ủy để vật này bất chợt xuất hiện ở đáy lòng suối. Cần gì dò xét nữa khi bản thân ta không những không liên quan đến Thạch Quy giáo mà còn đang là đối tượng có thể bị Không Không môn và nhiều nhân vật khác nữa truy

tìm? Ý ngươi thì sao?
Lý Nghi không đáp, chỉ cười cười hỏi ngược lại Triệu Thái :
- Hóa ra thật ý của ngươi chợt chuyển qua, muốn ngấm ngầm muốn bám theo dò xét những nữ nhân lúc mới rồi? Nhưng đừng nói ta đoán lầm.
Triệu Thái cười lạt :
- Là ý của ngươi thì đúng hơn. Vì ngoài ngươi, ta chưa một lần nghĩ họ là những nhân vật võ lâm. Tóm lại, nếu sự xuất hiện của họ ở đây nếu thoạt đầu có khiến ta nghi ngờ thì lúc này ta đã biết đấy chỉ là ngộ nhận. Tuy nhiên, muốn dò xét họ nữa thì tùy ngươi. Phần ta, việc tìm một chỗ tạm dung thân một thời gian vào lúc này vẫn là điều cần thiết.
Lý Nghi khựng người. Và sau một lúc lâu nhìn sững Triệu Thái, Lý Nghi khẽ thở ra :
- Ta giải thích thế này ắt ngươi hiểu. Là nghi họ ta vẫn nghi. Nhưng vì càng nghi nên ta càng sợ. Họ có thân thủ bất phàm, thật đấy, và thêm nữa ai trong họ cũng có thừa nhẫn nại để thực hiện đến kỳ cùng khổ nhục kế của họ, là điều chẳng ai dám tự hào có thể thực hiện y như họ. Do vậy, ta đâu dại bám theo họ. Thà theo ngươi để toàn mạng thêm một thời gian vẫn hơn. Đi.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 8
Cốc Vạn Niên bỗng là tuyệt địa
Hổ Đầu sơn hội tụ cao nhân

Đêm nay ánh trăng vàng vẫn soi vằng vặc. Nhưng nhờ đang mang tâm trạng bình yên nên đối với Triệu Thái khung cánh này thật êm ả, đến nỗi chợt lẩm bẩm :
- Ngươi lâm cảnh côi cút đã lâu chưa? Riêng ta, dù đã trải qua cảnh hẩm hiu đó những bốn năm nhưng đôi khi vẫn cảm thấy buồn man mác, nhớ và xót xa cho những gia thân đã sớm lìa đời, nhất là lúc được một mình lặng ngắm cảnh đất trời thật bao la này. Ngươi liệu có chung tâm trạng chăng?
Lý Nghi buông tiếng cười lạt :
- Ngươi quá ủy mị, chẳng khác gì hạng nữ nhân. Phần ta, nhớ gia thân thì luôn nhớ. Nhưng là nhớ để nung nấu thêm phẫn hận. Tóm lại, để khóc thương cho những gia thân đã không may vắn số uổng

mạng, ta tự hứa, chờ khi báo thù xong, lúc đó ta nguyện sẽ khóc một lần cho thỏa.
Nghe xong, Triệu Thái đang tư thế nằm ngửa để ngắm trăng thanh lập tức xoay sấp lại và ngồi bật dậy :
- Ngươi cũng mau ngồi lên. Ta có điều này cần nói với ngươi và nhất là hai chúng ta phải thật sự minh bạch về nhau.
Lý Nghi liền ngồi lên, xoay lại để được diện đối diện với Triệu Thái :
- Tại sao lại là lúc này? Ngươi không còn buồn nhớ những gia thân nữa ư?
Triệu Thái chỉnh dung nghiêm mặt, tự biết Lý Nghi thừa nhìn thấy nhờ có ánh trăng vàng soi rất tỏ :
- Mượn khung cảnh để nói lên tâm trạng kỳ thực chỉ là cách giúp ta dò xét thêm phần nào nữa về dụng tâm cũng như chủ ý đích thực của ngươi. Về chủ ý thì ta đã rõ, ngươi có mối gia thù cần báo, tương tự ta. Còn về dụng tâm, hãy nói thật đi, có phải ngươi vẫn nhẫn nại đi theo ta là do bị cuốn hút từ vật đã từng là sở hữu của sư phụ ta?
Ký Nghi không hề ngần ngại khi chấp nhận nhìn thẳng vào mắt Triệu Thái :
- Nếu ta thừa nhận là có thì sao? Hoặc phủ nhận thì sao?
Triệu Thái gằn giọng :
- Nếu thừa nhận thì giữa ta và ngươi dĩ nhiên hãy còn nhiều điều để tiếp tục tỏ bày cùng nhau. Còn như phủ nhận, hừ, hoặc ngay lúc này chúng ta chia tay, hoặc tệ hơn ngươi cứ thẳng thắn trở mặt, hễ đả bại được ta thì vật gì đó ta đã lấy ở ngôi miếu sẽ thuộc về ngươi. Hãy chọn đi.
Lý Nghi nhăn mặt :
- Có cần tỏ ra khẩn trương như thế không? Vả lại, giả như ta thừa nhận thì còn những điều gì nữa ngươi muốn cùng ta tiếp tục tỏ bày?
Triệu Thái vẫn giữ nguyên sắc mặt hằm hằm khi tiếp tục gằn giọng :
- Nghĩa là ngươi thừa nhận? Đúng không? Nhưng chớ lo lời thừa nhận của ngươi sẽ khiến ta trở mặt. Trái lại, vì ta cũng có mối gia thù phải báo nên thật sự vẫn cần một bằng hữu chung cảnh ngộ như ngươi.
Lý Nghi phì cười, hy vọng sẽ xua tan bầu không khí chợt trở nên nặng nề giữa họ :
- Được rồi, ta thừa nhận. Huống hồ ngươi cũng rõ ta đang có bản lãnh kém như thế nào so với Môn chủ Không Không môn từng tuyệt tình nhẫn tâm toan giết ta để diệt khẩu. Thế nên ta không thể không mong muốn nhờ vật của sư phụ ngươi sẽ giúp ta đắc thủ tuyệt kỹ

hầu luyện thành bản lãnh thượng thừa.
Triệu Thái tuy chờ đợi điều này nhưng lúc được nghe vẫn biến sắc :
- Ngươi... hừ, quả nhiên ta đoán đúng. Dù vậy, được rồi, vì đã hứa nên ta tạm bỏ qua dụng tâm xấu xa mà thật ra là thủ đoạn của ngươi lần này.
Và để trấn định, Triệu Thái hít vào một hơi thật sâu, sau đó hắng giọng hỏi :
- Ta cũng không ngại bày tỏ vẫn có cách khiến ngươi toại nguyện. Dĩ nhiên kể cả ta đang hy vọng sẽ đắc thủ tuyệt học tương tự ngươi. Nghĩa là ta sẵn lòng chia sẻ với điều kiện ngươi cũng sẻ chia bằng cách giúp ta giải tỏa một vài nghi vấn mà ta cho rằng ngươi thừa năng lực để đáp. Thoạt tiên. ngươi phải hay không phải nữ nhân đang cải dạng nam nhi?
Câu hỏi của Triệu Thái gây phản ứng thật mạnh ở Lý Nghi :
- Cái gì? Ngươi cho Lý Nghi ta là nữ nhi? Sao lạ vậy? Ta cũng như ngươi, nghĩa là vóc dáng bên ngoài hoàn toàn tương tự người, nếu ta là nữ nhi thì ngươi là gì? Cũng là nữ cải nam trang chắc? Thiên địa quỷ thần ơi, ngươi có bằng chứng gì không? Ý ta muốn hỏi dựa vào đâu ngươi có ý nghĩ kỳ quặc này, bảo ta là loại người như vậy? Có hay không có? Hả?
Triệu Thái bối rối :
- Dựa vào đâu ư? Kỳ thực thì... thì...
Lý Nghi chồm đến, kề mặt thật gần Triệu Thái :
- Tức là ngươi không có? Hoàn toàn chẳng có bất kỳ một bằng chứng lớn nhỏ nào cả? Vậy tại sao ngươi có ý nghĩ này? Lại còn không ngại miệng hỏi thẳng vào mặt ta nữa? Sao vậy, Triệu Thái? Này, nhìn đi, nhìn ta cho kỹ đi. Mặt ta như thế nào mà là nữ nhân cải nam trang ư? Có đúng không? Sao? Nói gì đi chứ? Đừng ngậm câm miệng như thế chứ?
Triệu Thái lắc đầu thở dài, ngoảnh mặt qua một bên, ngại đến độ không dám nhìn vào Lý Nghi :
- Ta biết hỏi như thế không phải. Huống hồ năm sáu ngày qua, cứ mỗi khi có dịp ta đều tìm cách nếu không lén nhìn dò xét thì cũng dùng biện pháp này khác để thử ngươi. Và ta đành thú nhận dù từng nghĩ ngươi có thân phận nữ nhi nhưng cuối cùng phát hiện ở ngươi thật sự chẳng có gì khác ta. Người ta bảo, hễ nam tu thì nữ nhũ. Mà quả thật, phần phía trước của ngươi vẫn cứ phẳng lỳ, lại không ngại bất kỳ mọi động chạm này nọ với ta. A... nghĩ lại ta thật ngốc, đã quá ngây thơ để tin lời bọn họ, cho rằng Lý Nghi ngươi chính là nữ cải dạng thành nam.

Lý Nghi thu người về, vì hài lòng nên không cần giữ thái độ áp đảo Triệu Thái nữa :
- Bọn họ là những ai? Cớ gì bảo ta là loại người như thế?
Triệu Thái nhờ đó mới dám quay mặt trở lại để nhìn Lý Nghi :
- Ngươi có nhớ lần bị ta bắt quá tang, sau đó bị ta chộp vào phía sau ngươi để thu hồi một vật chỉ là thỏi Thạch Son? Sau động thái đó, lúc ngươi đã bỏ đi, chính bọn Quách Phú Dĩ, Tề Nhuận, Trình Hạo và cả Thạch Lang nữa đều quả quyết ngươi có thân phận nữ nhỉ. Họ còn hỏi ta, lúc chạm vào ngươi có phát hiện một cảm giác gì đó khác lạ không. Nghe họ hỏi, ta ngơ ngẩn và cố nhớ lại. Và vì bị họ hỏi mãi, ta đành đáp...
- Ngươi đáp như thế nào?
Triệu Thái gượng cười :
- Còn thế nào nữa? Vậy là ta đành chịu bọn họ chê, nào là quá khờ khạo, nào là ngốc nghếch, được chạm tay vào thân ngà vóc ngọc của nữ nhân mà chẳng biết tận hưởng, thế nên chẳng phát hiện bất kỳ cảm giác nào khác lạ.
Lý Nghi nhìn chú mục vào Triệu Thái :
- Nghe đây, họ dựa vào đâu để đề quyết ta là nữ nhi?
Triệu Thái nhăn nhó :
- Họ không giải thích, chỉ bảo, cứ thoạt nhìn qua là biết ngay. Và cuối cùng ta đoán, thì ra họ vẫn thường lẻn vi phạm thanh quy của Huyền Vũ đạo quán, từng đam mê mỹ tửu, dĩ nhiên cũng không loại trừ hành vi từng thân cận nữ sắc. Thế nên họ mới bảo, chỉ cần thoạt nhìn là biết ngay thân phận của ngươi.
Lý Nghi cũng nhăn nhó :
- Bọn họ thật là... Mà này, ngươi nói đi, có còn tin nữa chăng vào những lời nhảm nhí của họ?
Triệu Thái thở hắt ra và phì cười :
- Còn gì nữa mà tin. Vả lại, ai trong họ cuối cùng cũng để lộ chân tướng, là từng có nhị tâm đối với Huyền Vũ đạo quán, một nơi đã cưu mang giáo dưỡng họ nên người. Những kẻ có tâm địa như thế thì bất kỳ lời nào nói ra cũng chẳng đáng tin.
Lý Nghi cũng phì cười :
- Tốt lắm, vậy là một nghi vấn nữa của ngươi đã được giải tỏa. Còn gì nữa không? Nhưng đừng bảo là sẽ hỏi về lai lịch thân thế của ta đấy. Vì cũng như ngươi từng nói, bản thân ngươi vẫn có ẩn tình chưa thể tỏ bày. Thì ta cũng vậy.
Triệu Thái vụt nghiêm trở lại :
- Chỉ còn một nghi vấn nữa thôi. Nhưng ta đã nghĩ lại, quyết không

thể nêu nghi vấn đó ra nếu chưa đề xuất với ngươi một điều thật hệ trọng.
Lý Nghi lại nhăn nhó :
- Vậy thì thôi. Vì ta đâu muốn bị ngươi hạch hỏi như thể tra vấn mãi.
Triệu Thái liền thở dài, đồng thời từ từ nằm xuống trở lại, mắt ngó nhìn trăng ở trên cao :
- Cũng được. Muốn thôi thì thôi. Và tóm lại ta chẳng còn gì để nói với ngươi nữa. Ngủ đi, mai chúng ta chia tay. Không phiền ngươi mãi theo ta.
Lý Nghi giật mình :
- Sao vậy? Còn lời hứa sẽ giúp ta, hay nói đúng hơn là ngươi sẽ cùng ta đắc thủ tuyệt học gì đó thì sao?
Triệu Thái nhắm mắt lại :
- Ta không thể giữ lời. Thật mong ngươi lượng thứ cho. Trừ phi ngươi chịu nghe, và sau đó chấp nhận đề xuất của ta. Chỉ như thế giữa chúng ta mới còn chuyện để nói, để hỏi và cũng là để cùng bàn kế tiến hành.
Lý Nghi rất thông tuệ :
- Ý muốn nói nghi vấn gì đó ngươi toan hỏi là có liên quan đến việc ngươi giữ lời? Cũng là liên quan đến chỗ ẩn giấu tuyệt học?
Triệu Thái hé mắt nhìn Lý Nghi :
- Đúng vậy. Và vì ngươi đã đoán ra nên ta nhân thể nói luôn. Là giả như ngươi chấp thuận cùng ta kết nghĩa huynh đệ sinh tử chi giao, thề không bội nghĩa, cũng không bao giờ tìm cách mưu hại lẫn nhau, chỉ khi đó điều bí ẩn của ta sẽ cũng là của ngươi.
Lý Nghi sững người :
- Đấy là đề xuất duy nhất của ngươi?
- Không sai!
Lý Nghi bối rối :
- Nghĩa là ngươi muốn chúng ta kết nghĩa huynh đệ? Và sinh tử chi giao chính là trích huyết ăn thề? Nếu cần thì cũng nên trích huyết. Mặc dù đối với ta chỉ cần lúc lập thệ với thái độ toàn tâm toàn ý, thật thành khẩn là đủ.
Lý Nghi thoáng chùng giọng :
- Nhưng ta vẫn không thể nói rõ xuất thân lai lịch. Chẳng phải vì chưa tin ngươi nhưng là vì điều đó quá hệ trọng.
- Cũng chẳng sao. Chỉ cần hai chúng ta từ nay về sau luôn thành tâm cùng nhau là đủ. Vả lại, lai lịch của ta cũng chưa thể thổ lộ cùng bất kỳ ai. Vì nếu tiết lộ, chính là ta đem tai họa đến cho người được tiết lộ. Ta thật không nỡ di hại đến ngươi là người sắp cùng ta kết nghĩa

đệ huynh sinh tử chi giao.
Lý Nghi sau một lúc cắn môi ngẫm nghĩ mới có lời đáp ứng :
- Nhưng ta chỉ nhận lời với điều kiện giữa chúng ta vẫn ngang hàng, không được phân biệt lớn nhỏ, ai huynh ai đệ.
Triệu Thái kinh ngạc, ngồi bật dậy :
- Sao kỳ vậy? Nếu như thế thì còn kết nghĩa đệ huynh làm gì?
Lý Nghi giải thích :
- Có phải điều ngươi muốn và cần là từ nay về sau giữa chúng ta nên đối xử với nhau bằng thành ý? Vậy thì cứ kết nghĩa, cứ lập thệ hoặc trích huyết, miễn sao đạt được điều đó thôi. Còn phân biệt lớn nhỏ ư? Cần gì chứ? Vì cứ theo suy nghĩ của ta, nếu là đại ca, ta phải nhân nhượng ngươi là đệ đệ ư? Ta không thích. Và đổi lại nếu là đệ đệ, ta phải nghe theo ngươi à? Điều này ta càng không thích. Vậy đó, nếu ngươi chấp thuận thì kết nghĩa, muốn ta lập trọng thệ đến mức nào cũng được. Ngươi quyết định đi!
Triệu Thái càng nghe làng gật gù, cuối cùng thì hài lòng :
- Vậy chỉ là bằng hữu sinh tử kết giao? Cũng tốt. Và ta chỉ biết ngươi là Lý Nghi, đúng không? Cũng như ngươi chỉ cần biết ta là Triệu Thái mà thôi. Đủ chứ?
Lý Nghi nhoẻn cười :
- Hóa ra Triệu Thái chưa phải tính danh thật của ngươi? Khá lắm! Càng giúp ta đỡ áy náy nếu sau này ngươi phát hiện có những sự thật ngoài ý nghĩ. Nào, bắt đầu đi! Thoạt tiên là bái thiên bái địa, sau đó bát bái chi giao, thề sau này mãi mãi sinh tử có nhau, đồng cam vinh nhục.
Và khi kết giao xong, không như Lý Nghi chờ đợi, Triệu Thái nằm lăn ra ngay :
- Ngủ đi. Và có lẽ đây là đêm đầu tiên ta thật sự yên tâm với ngươi là một bằng hữu cùng ngủ bên cạnh, không phải phập phồng cảnh giác, sợ ngươi lén ra tay ám hại. Ngủ đi!
Lý Nghi ngẩn người, sau đó đành gượng cười một mình vì phát hiện Triệu Thái quả thật vì hoàn toàn an tâm nên đã ngủ như chưa bao giờ được ngủ.
* * * * *
Có lẽ biết Lý Nghi đã quá nôn nóng, Triệu Thái đành lên tiếng, sau khi đã ăn sáng xong và cũng đã thận trọng nhìn dò xét thật kỹ khắp xung quanh :
- Ta không muốn bị bất kỳ ai lẻn nghe. Giờ thì nói đi, ta hy vọng được biết càng rõ càng tốt về Vạn Niên cốc.
Lý Nghi dù đã sẵn sàng nhưng vẫn giật nảy người :

- Vạn Niên cốc?!
Triệu Thái đưa một ngón tay lên môi :
- Khẽ chứ. Đúng là Vạn Niên cốc. Và có lẽ ngươi cần biết rõ hơn rằng ta hiện đã biết bằng cách nào có thể tìm thấy cốc Vạn Niên. Nhưng liệu chúng ta cần đi đến chỗ đó không nếu như chẳng hề có ẩn tàng bất kỳ tuyệt học nào?
Và Lý Nghi cũng bắt đầu nhìn ngó quanh quất, tỏ ra rất sợ bị người lẻn nghe :
- Làm sao ngươi có bức tàng đồ Vạn Niên cốc?
Triệu Thái thì thào :
- Bảo vật bằng Hồng Ngọc sau khi cạo bỏ lớp phủ bên ngoài thì phần bên trong, từng họa tiết chính là tàng đồ cốc Vạn Niên!
Lý Nghi xòe tay :
- Cho ta xem!
Triệu Thái cười cười :
- Còn đâu mà xem. Ta hủy rồi. Là lúc ta chờ ngươi tọa công nhập cõi vô thức mới tiến hành và thề sẽ không bao giờ tiết lộ nếu cuối cùng không thuyết phục được ngươi trở thành bằng hữu sinh tử chi giao cùng ta.
Lý Nghi ngẩn người, sau đó thì hậm hực :
- Ngươi khá lắm, thủ đoạn đó cũng dám dùng với ta. Vậy mà khi ta bảo, ngươi bịa, cho rằng chẳng có lớp nào khác phủ bên ngoài bảo vật, ngươi vẫn cứ thản nhiên thừa nhận. Công phu nhẫn nại và hàm dưỡng của ngươi cũng khá đấy. Hừ!
Triệu Thái cứ cười cười :
- Nhờ vậy, may là ngươi tin và chẳng có thái độ nào trở mặt, hoặc dùng vũ lực muốn đoạn vật đó của ta, thế nên ta mới quyết định sẽ cùng ngươi kết giao và bây giờ thì tiết lộ đấy. Ngươi không thích ư?
Lý Nghi thở hắt ra :
- Không thích cũng không được. Vì lúc này, ngoài bản thân ngươi, làm gì còn ai khác hoặc biết hoặc am hiểu tường tận về Vạn Niên cốc tàng đồ?
Triệu Thái bảo :
- Ngươi đừng quên đã cùng ta đêm qua trở thành hai nhân vật sẽ mãi mãi chung số phận với nhau. Vậy thì tàng đồ đó cũng thuộc về ngươi, tuyệt kỹ sở học gì đó nếu thật sự có, ta và ngươi sẽ cùng chung hưởng, tức là cần gì ngươi biết hoặc am hiểu tường tận về tàng đồ?
Lý Nghi miễn cưỡng cười cười :
- Tóm lại, dường như ngươi là người duy nhất hiện nay trên võ lâm

chưa hề nghe biết gì về Vạn Niên cốc? Tệ thật! Nhưng muốn ta nói, dễ thôi, hãy chịu khó thổ lộ thêm cho ta biết về vật ngươi đã tìm thấy, đã thu hồi từ ngôi hoang miếu. Ngươi thuận chăng?
Triệu Thái nhún vai :
- Chẳng có vật gì cả. Và kỳ thực ta chỉ giả vờ làm như có, dụng ý là để xem ngươi định đối phương hoặc toan dùng thủ đoạn gì đối với ta.
Lý Nghi thật sự ngẩn người, với vẻ mặt dở khóc dở cười :
- Ngươi thật quá đáng. Nhưng toàn là những thủ đoạn vặt vãnh. Ngộ nhỡ ta ngỡ thật và nhất là có tâm địa vừa độc ác vừa tham lam, ta hạ thủ ngươi thì sao?
Triệu Thái bĩu môi :
- Khi quyết định vận dụng một thủ đoạn có thể, dĩ nhiên ta cũng đã sẵn sàng chấp nhận mọi hậu quả. Và nói thật nhé, muốn giết ta không dễ đâu, huống hồ chỉ với bản lãnh như ngươi.
Lý Nghi giận lắm :
- Vạn nhất ta vẫn có thể giết chết ngươi thì sao? Lẽ nào đấy cũng là một trong những hậu quả ngươi đã lường trước? Mà này, mai hậu ta khuyên ngươi chớ xuẩn động hoặc dùng thủ đoạn hoặc cứ xem thường, cho là ta kém bản lãnh đến nỗi chẳng thể làm gì ngươi. Rõ chứ?
Triệu Thái phì cười :
- Cần gì dùng thủ đoạn nữa, một khi ta đã chấp nhận hầu như giao phó toàn bộ sinh mạng cho ngươi? Tương tự, có chê ngươi kém thì cũng là sự thật. Nhưng điều đó có thể sẽ không còn nếu từ Vạn Niên cốc ta và ngươi cùng tìm thấy tuyệt kỹ thượng thừa để cùng luyện. Nào, nói đi, có hay không có tuyệt học ở Vạn Niên cốc?
Lý Nghi thở hắt ra, sau mới nói :
- Có. Vì độ trăm năm trước, hầu như ở môn phái nào cũng có ít nhất là một nhân vật cao thủ và còn là bậc lão thành nữa đã đột nhiên thất tung. Sau sự biến đó, dĩ nhiên ở các phái đều cho người dò la, mong minh bạch hư thực. Cuối cùng thì phát hiện đa phần những nhân vật trước khi thất tung đều tuần tự có những lần ngấm ngầm diễn khai các cuộc gặp gỡ. Họ gặp để làm gì hoặc bàn gì thì chẳng ai hay biết. Nhưng theo dấu của những nhân vật đó, các phái lại phát hiện có một địa danh đã được một nhân vật nào đấy tình cờ lưu lại, là Vạn Niên cốc.
Triệu Thái kinh nghi :
- Vậy là ai cũng nghĩ toàn bộ những nhân vật đột nhiên thất tung chỉ vì tự dấn thân vào cốc Vạn Niên? Nếu chỉ có như thế, nhất là vẫn

chưa ai biết Vạn Niên cốc tọa lạc ở đâu, thì cớ gì dám quả quyết ở đấy có ẩn tàng tuyệt học?
Lý Nghi giải thích :
- Cách giải thích thứ nhất, là nhờ tìm thấy cốc Vạn Niên nên Giáo chủ Thạch Quy giáo có cơ hội đắc thủ và luyện tuyệt kỹ Huyết Ảnh Nhân.
Triệu Thái giật mình :
- Ý muốn nói cũng thất tung lần đó còn có nhân vật từng mệnh danh là Huyết Ma Ảnh?
Lý Nghi gật đầu :
- Đó là lời kết luận không thể nào khác được, một khi sau khi sự xuất hiện đó, Huyết Ma Ảnh cũng đột ngột tuyệt tích.
Triệu Thái cau mày :
- Ngộ nhỡ tất cả đã đoán sai và vì Huyết Ma Ảnh dù tuyệt tích vẫn chẳng liên quan gì đến những nhân vật nọ, khiến Giáo chủ Thạch Quy giáo tình cờ đắc thủ di học nhưng chẳng hề đặt chân vào Vạn Niên cốc thì sao?
Lý Nghi lại bảo :
- Chỉ tiếc rằng trong những lời lảm nhảm của Cuồng Nữ, tiểu muội của Giáo chủ Thạch Quy giáo lại có đề cập đến địa danh này. Ngươi nghĩ sao?
Triệu Thái phân vân :
- Huyết Ma Ảnh là một Ma Vương, từng gieo nhiều đại họa cho toàn thể võ lâm, những nhân vật vừa là cao thủ vừa cao niên kia cớ sao cũng thất tung với một ác ma như thế?
Lý Nghi bảo :
- Hãy nghĩ là họ hẹn nhau cùng hiệp lực dùng Vạn Niên cốc làm địa điểm diễn khai trận sinh tử đấu với Huyết Ma Ảnh. Và kết quả là tất cả cùng chết, cùng chịu chung cảnh đồng quy ư tận, không được sao?
Triệu Thái vỡ lẽ :
- Thế là ai cũng nghĩ Vạn Niên cốc nhất định có lưu di học của tất cả những nhân vật này?
Lý Nghi gật đầu :
- Đã có một Giáo chủ Thạch Quy giáo suýt làm lung lay võ lâm, xoay chuyển càn khôn và gây náo loạn khắp giang hồ thì sự thật vẫn đúng như lời ngươi vừa nói. Trừ phi ngươi tự phụ thông tuệ hơn, có cách giải thích khác thuyết phục hơn. Có chăng?
Triệu Thái lắc đầu :
- Dù ta không có lời giải thích nào khác nhưng vẫn cảm nhận lập luận

của ngươi rất mơ hồ. Tuy vậy Vạn Niên cốc đã là một địa danh có thật, bằng chứng là ta đang sở hữu bức tàng đồ cốc Vạn Niên, thế nên thà tin vào lời ngươi nói hơn là bỏ lỡ cơ hội. Đi!
Lý Nghi đứng lên ngay :
- Chúng ta đi đâu? Ý ta muốn biết là lâu hay mau, hoặc gần hoặc xa xôi như thế nào?
Triệu Thái cười cười :
- Đừng hỏi. Chỉ cần đi theo ta là đủ. Còn về thời gian ư? Lâu hay mau đều tùy vào việc ta và ngươi lần này đi có thuận lợi hay không, có bị địch nhân phát hiện và truy đuổi hay không. Nào, ngươi có chịu đi chưa?
Lý Nghi không thể không đi dù trong lòng rất bất bình và nhất là rất giận.
* * * * *
Thoạt nhìn thấy hình dạng của dãy núi vừa ẩn hiện xa xa. Lý Nghi giật mình đến phải kêu thốt lên khá to :
- Long Hình Hổ Đầu sơn? Phải chăng đây là nơi ngươi định đưa ta đến? Vạn Niên cốc lại ở Hổ Đầu sơn Long Hình ư?
Triệu Thái cũng giật mình nhưng vì nguyên nhân khác :
- Ngươi đã từng đến nơi đây? Nhưng sao lại có danh xưng là Long Hình Hổ Đầu sơn? Mà này, nhìn theo hình dạng của dãy núi quả thật có gọi như thế cũng không sai. Tuy nhiên ta cứ nghĩ địa danh nó phải khác. Lạ thật!
Họ vẫn bước đi bên nhau và luôn khẩn trương cũng như bao nhiêu ngày trước đây vì cùng với việc nhìn thấy dãy núi Long Hình Hổ Đầu sơn xa xa thì bầu trời cũng đang hưng hửng sáng. Và Lý Nghi vừa đi vừa xoay nghiêng mặt liếc nhìn Triệu Thái :
- Cách gọi của dãy núi theo ta biết đã có từ lâu, làm gì còn địa danh nào khác. Riêng về động thái vừa rồi của ta, a, biết nói sao cho người hiểu bây giờ, vì kỳ thực đây là nơi mà hầu hết các nhân vật võ lâm ai ai cũng biết. Bởi ở đấy vốn có một địa điểm thật thần bí và từ lâu lắm rồi đối với giang hồ nó chẳng khác nào tuyệt địa công lực, chưa một ai đặt chân đến bao giờ. Há lẽ đấy chính là Vạn Niên cốc?
Triệu Thái bỗng dừng lại, sắc mặt để lộ vẻ rất kỳ quặc :
- Này, đằng nào trời cũng sắp thật sự sáng, ta và ngươi đã lại qua một đêm đi một mạch không ngừng, hay là tạm nghỉ chân, dù sớm hơn mọi hôm một ít, những vì đây là địa hình hoang vu vắng người, tối nay chúng ta sẽ xuất phát sớm hơn, khi bóng chiều đổ nghiêng thì đi ngay?
Lý Nghi đáp ứng ngay đề xuất đột ngột này của Triệu Thái :

- Ngươi nói không sai, đây là địa phương rất ít người lai vãng. Và nếu cần, chỉ nghỉ một lúc cho hết mệt rồi đi luôn cũng không sao. Vả lại, ta đã ngấy lắm rồi thái độ quá cẩn trọng của ngươi. Tuy chấp nhận cùng ngươi đêm đi ngày nghỉ, nhưng đây là chỉ với vài ba ngày đầu thì còn hợp lẽ. Đằng này, những suốt mười hai ngày qua ngươi vẫn cứ thế tiếp tục, chẳng chịu nghĩ suy để nhận ra rằng một là ta cùng ngươi nào có bị nhân vật nào bám theo và hai là hai chúng ta ngày càng hầu như cách trở dương gian, cứ qua một ngày là xa cách thêm so với nơi có người sinh sống, là điều lẽ ra ngươi nên tận dụng để ung dung muốn đi lúc nào tùy ý, chẳng cần lo lắng vì sợ bị người phát hiện.
Triệu Thái cứ để Lý Nghi phàn nàn, phần mình thì đã nhanh chóng buông người ngồi xuống, dựa ngửa vào thân của một cội cây vốn dĩ mọc rất nhiều ở khắp khu vực gọi là hoang vu vắng vẻ và có ít người lai vãng này. Nhưng khi Lý Nghi dứt lời, Triệu Thái nêu ngay một nghi vấn khiến Lý Nghi chẳng thể không quan tâm: - Theo tàng đồ Vạn Niên cốc thì dãy núi trước mặt chính là nơi chúng ta cần đi đến. Nào, hãy nói ta nghe về tuyệt địa võ lâm.
Quả thật Lý Nghi vì quan tâm nên hết phàn nàn. Thế là Lý Nghi cũng như bao nhiêu lần trước đây, tự tìm chỗ ngồi xuống cạnh Triệu Thái, nghĩa là cùng tựa lưng vào chỗ nào đó bất kỳ nếu đã do Triệu Thái chọn trước, lần này thì chính là cội cây Triệu Thái đang ngồi. Và Lý Nghi lên tiếng :
- Tuyệt địa võ lâm ư? Đấy là một vùng trũng, thật trũng, tựa một đáy vực, với bốn bề cũng được vây kín bằng các vách núi cao sừng sững mà bất luận ai dù bằng bất kỳ phương cách nào vẫn cam bề thúc thủ, tự nhận khó thể hoặc leo hoặc nhảy xuống để sau đó đủ bản lãnh quay trở lên. Nhưng tại sao với địa hình như thế lại không gọi là đáy vực thẳm? Chỉ vì vũng trũng không hề tồn tại bất kỳ loại lam sơn chướng khí nào, nghĩa là không tiềm tàng dù là một nguy cơ thật nhỏ. Trái lại, cứ đứng ở trên nhìn xuống thì mọi vật ở vùng trũng đều trông thấy rất rõ. Cỏ cây xanh mượt như một thảm nhung, xen vào giữa là một dòng suối trong veo uốn quanh len lỏi, một quang cảnh tuyệt mỹ và ngoạn mục tợ chốn bồng lai.
Triệu Thái càng nghe càng nheo hai mắt, là cách để dễ mường tượng cảnh quang của toàn thể vùng trũng vừa được Lý Nghi miêu tả. Và cuối cùng, Triệu Thái lẩm bẩm :
- Một thám cỏ luôn xanh, một dòng suối không bao giờ khô cạn, quả nhiên là Vạn Niên cốc.
Lý Nghi đột ngột dựng người ngồi thẳng lưng lên :

- Ý muốn nói, nhờ có tàng đồ, ngươi thật sự là nhân vật duy nhất hiện nay có thể đặt chân vào tuyệt địa võ lâm đó?
Triệu Thái từ từ nhoẻn cười, một nụ cười tươi hơn bao giờ :
- Nhất định rồi.
Lý Nghi khát khao :
- Và ngươi vẫn giữ nguyên ý định sẽ cho ta cùng vào đó với ngươi?
Triệu Thái tạo sự tin tưởng hoàn toàn cho Lý Nghi :
- Đương nhiên.
Lý Nghi bật reo :
- Hay lắm, nếu thật sự giữ đúng lời, ngươi đích thực là chính nhân quân tử.
Chợt có một thanh âm xa lạ vang lên, dập tắt mọi phấn khích của Lý Nghi :
- Gã là hạng phản sư diệt môn, vì bị trục xuất nên phẫn hận, đã đang tâm tận diệt toàn bộ Huyền Vũ đạo quán, làm sao xứng với bốn chữ chính nhân quân tử?
Triệu Thái giật nảy người :
- Ai?...
Một nhân vật kiếm thủ xuất hiện :
- Ta!
Lý Nghi nhận ra nhân vật đó :
- Trường Sinh Kiếm, Chưởng môn nhân phái Điểm Thương Đào Gia Từ tiền bối?!
Nhân vật nọ gật đầu, dĩ nhiên là đã chuyển mục quang nhìn qua Lý Nghi :
- Ta cũng nhận ra người là môn nhân Không Không môn, gần đây đã có lệnh tập nã từ chính Môn chủ?!
Lý Nghi thầm kinh bãi :
- Có chuyện đó thật sao? Nhưng vì nguyên nhân gì? Lý Nghi này đâu phải tội đồ, sao lại có lệnh tập nã?
Trường Sinh Kiếm Đào Gia Từ cười lạt :
- Muốn rõ hư thực, chỉ trừ phi ngươi được chính Môn chủ quý Môn giải thích, thay vì cứ ở đây hỏi ta.
Triệu Thái thầm lo :
- Ý muốn nói Đào tiền bối định ngay ở đây tiến hành và chủ trì công đạo, sẽ ra tay bắt giữ cả hai huynh đệ vãn bối?
Đào Gia Từ lạnh giọng :
- Đấy không phải số phận dành cho ngươi. Hoặc giả ngươi không hiểu kết cục của bất kỳ kẻ phản sư diệt. môn nào sẽ là gì?
Triệu Thái động tâm :

- Quách Phú Dĩ đâu? Vì chẳng một ai do có tâm đìa độc ác nham hiểm nên muốn định tội và mong sớm kết liễu tại hạ như thế này ngoài y.
Đào Gia Từ gật gù :
- Ngươi khá lắm, phải chăng toan muốn cùng đại sư huynh ngươi đối chất, cũng là phương cách giúp ngươi chi trì mạng sống thêm một quãng thời gian nữa? Tiếc thay, ta đành để ngươi thất vọng.
Lý Nghi lập tức đứng cùng phe và tìm cách giúp Triệu Thái :
- Đệ tử Huyền Vũ đạo quán nào phải chỉ duy nhất còn mỗi một người. Do vậy, nếu muốn định tội, Đào tiền bối không thể chỉ nghe một Phía. Trái lại, để thật công bằng, phải để họ hai người đối chất nhau. Điều này là lẽ thường tình cớ sao Đào tiền bối bác bỏ, bảo sẽ cho Triệu Thái thất vọng?
Triệu Thái cười lạt, nói với Lý Nghi :
- Ngươi tự phụ thông tuệ, sao lại hiểu sai ý của Đào chưởng môn? Vì kỳ thực theo ta đoán, nếu không do Quách Phú Dĩ thì hành tung của ta và ngươi đâu thể đúng lúc này bị phát hiện? Do vậy, cùng đi với Đào chưởng môn chính là họ Quách. Và khi bảo sẽ cho ta thất vọng là Đào chưởng môn có ý nói đã tin và chỉ tin vào mỗi lời của họ Quách, cho dù đối chất hay không thì kết quả vẫn vậy. Có đúng như thế chăng, Đào chưởng môn? Nếu đúng, hừ, bất luận kết quả có như thế nào, tại hạ vẫn mong được gặp họ Quách chí ít là một lần nữa, được không?
Đào Gia Từ cười nhẹ :
- Nào chỉ mình ta tin lời Quách Phú Dĩ. Huống hồ, họ Quách là đại đệ tử so với ngươi chỉ là kẻ được Huyền Vũ đạo quán mãi sau này mới thu nhận, lời của ngươi liệu có đáng tin chút nào chăng hay chỉ làm phí thời gian vô ích?
Lý Nghi vỡ lẽ :
- Nói như thế, phái chăng xuất hiện ở đây không chỉ có mỗi một mình Đào tiền bối? Còn những ai nữa? Đã ngấm ngầm bám theo bọn vãn bối từ lúc nào? Và tại sao mãi đến bây giờ mới lộ diện hiện thân, không sớm cũng không muộn chút nào, phải chăng là còn dụng ý gì khác?
Đào Gia Từ trừng mắt nhìn Lý Nghi :
- Ta đường đường là Chưởng môn nhân một phái, đối với bọn ngươi kẻ nào cũng có tội đáng bị xử trị, thì cần gì dùng đến những thủ đoạn như ngươi ám chỉ. Có chăng, khi chưa thật sự minh bạch các ngươi có phải là Triệu Thái - Lý Nghi hay không, bọn ta mới chưa thể lộ diện. Chứ còn lúc này, hừ, ta sẽ cho người toại nguyện.

Lời của Đào Gia Từ nói đến đây như thể một ám hiệu, chợt có thêm ba nhân vật nữa từ ba phía hiện thân lao ra.
“Vút! Vút! Vút!”
Triệu Thái chỉ nhận biết một và chỉ cần mỗi một nhân vật đó mà thôi :
- Quách Phú Dĩ ngươi thật độc ác, đối với ta mà còn dùng thủ đoạn ngậm máu phun người. Sao không đủ đảm lược thừa nhận những hành vi do chính ngươi gây ra, lại đổ vấy cho ta tội phản sư diệt phái?
Quách Phú Dĩ là một trong ba nhân vật vừa xuất hiện. Y cười cười :
- Nếu muốn ta thừa nhận thật ra không khó. Vì chỉ cần ngươi giao phó sinh mạng cho ta là đủ. Và đừng mong còn cơ hội thoát như đến nào ở ngôi hoang miếu.
Và thật đột ngột, Quách Phú Dĩ chuyển mục quang nhìn qua Lý Nghi :
- Nhắc đến đêm ở hoang miếu, Quách Phú Dĩ ta thật thán phục vì bản lãnh không hề tầm thường chút nào của ngươi. Vậy thì đây là lúc ta muốn một lần nữa được cùng ngươi so tài cao hạ.
Lý Nghi cười cười và nhún vai :
- Hãy nói thật lòng thì hơn. Vì so tài hay định bắt giữ để giao ta cho Không Không môn chỉ là cái cớ, hầu được danh chính ngôn thuận mà thôi. Chứ kỳ thực, nào là Chưởng môn Điểm Thương phái, nào là nhị lão của phái Thanh Thành, cùng với ngươi nữa đều có chung một dụng ý chẳng thể nói ra. Quả là một sự thật không thể ngờ, nhất là từ những nhân vật lâu nay vẫn khiến mọi người ngưỡng mộ.
Triệu Thái bỗng phá lên cười :
- Tàng đồ Vạn Niên cốc đang do Triệu Thái ta sở hữu. Ai muốn chiếm đoạt cứ tùy tiện ra tay, thay vì mượn danh chủ trì công đạo, buộc vào ta một tội không hề phạm. Nào, ra tay đi, ai cũng được, nhưng không thể là Quách Phú Dĩ diệt tổ phản sư. Ha... ha...
Tiếng Triệu Thái cười quá lớn, làm cho vọng lại một hồi âm, nhưng không là tiếng cười của chính Triệu Thái :
- Tàng đồ Vạn Niên cốc ư? Vậy thì hay làm, ta cũng có phần. Ha... ha...
Đào Gia Từ vụt tái mặt, lập tức bật người, nhảy xổ vào Triệu Thái :
- Ngươi diệt tổ phản sư, tội của ngươi là tội chết. Mau nạp mạng.
Và bằng cung cách xuất thủ bất phàm, Đào Gia Từ lao đến thì một đạo kiếm quang cũng xuất hiện, vây kín và phủ chụp trọn vẹn khắp toàn thân Triệu Thái.
“Ào...”
Triệu Thái - Lý Nghi vì vẫn đứng cạnh nhau nên chính lúc này không

hẹn mà đồng, cả hai lập tức phân khai, cùng nhất loạt nhảy thật nhanh về hai phía tả hữu.
Chợt đạo kiếm quang của Đào Gia Từ bị một vật chẳng rõ từ đâu xuất hiện chạm mạnh vào.
“Choang!!”
Cùng lúc đó là một tiếng gầm đột ngột phát ra :
- Đừng vội sát nhân đoạt vật chứ, Đào chưởng môn. Trái lại, hãy định rõ cách chia vật đó như thế nào. Và chỉ cần thỏa thuận xong, sinh mạng của tiểu tử kia, thật không phiền đến Đào chưởng môn phải bẩn tay. Ha... ha...
Do bị vật chạm vào nên kiếm chiêu của Đào Gia Từ có một thoáng khựng lại. Hơn nữa, vì đột ngột có người xuất hiện, khiến Đào Gia Từ chẳng còn cách nào khác ngoài việc dừng tay, nhân đó nhìn một mẩu vật lạ nhỏ vừa tình cờ rơi trước mặt :
- Khá lắm Trác Mậu Bình các hạ ngoài công phu sở trường. Trảo Thủ Nhiếp Hồn lại còn luyện được tuyệt kỹ khác, dùng ám khí để đối phó kiếm chiêu của ta, sau bảy năm mới gặp lại. Có phải muốn đổi sang ngoại hiệu khác, tranh với lệnh đệ từng vang danh nhờ ám khí?
Nhân vật mới đường đột xuất hiện chưa kịp đáp lời họ Đào thì giữa đương trường lại hiện diện thêm một nhân vật nữa, là một phụ nhân tuổi đã quá tứ tuần. Phụ nhân có thái độ rất ung dung, chẳng biết đến ai, cứ bình thản khom người nhặt mẩu vật nhỏ không những đã khiến Đào Gia Từ vừa chú mục nhìn mà còn là nguyên do rất có thể sẽ khiến Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình phải đổi sang ngoại hiệu dùng cho nhân vật thiện dụng ám khí. Phụ nhân nhón vật nhỏ đó bằng hai ngón tay, sau khi đưa lên mũi ngửi liền kéo ra xa để dễ nhìn :
- Không phải ám khí có chất độc, cũng không là loại từng xuất hiện trên giang hồ. Đủ hiểu Trác Mậu Bình không là chủ nhân, trừ phi đây là lần đầu tiên họ Trác bắt buộc phải bộc lộ tuyệt kỹ vì lâm cảnh ngộ quá ư khẩn trương. Liệu có khẩn trương đến thế không, lão Trác?
Trác Mậu Bình cười hề hề :
- Sao cứ như hình với bóng, hễ chỗ nào Song Sát Nhiếp Hồn huynh đệ ta xuất hiện thì y như rằng thế nào mụ độc vật cũng đến. Hay mụ đã thật sự bị vẻ ngoài anh tuấn của Gia lão đệ làm cho rung động? Vậy đừng ngại nữa, chỉ cần mua rượu cho ta uống, kính cẩn gọi ta là lão ca ca, nhất định ta sẽ tác hợp mụ cho Gia lão đệ. Có được không, Gia lão đệ. Ha... ha...
Người được Trác Mậu Bình khen là có vẻ ngoài anh tuấn liền xuất hiện. Và Triệu Thái nhận ra điều đó vì nhân vật ấy thoạt đến đã mơn

man cười và nhìn như muốn nuốt chửng phụ nhân kia :
- Lan Hoa Hàm Tiếu, miệng tuy cười nhưng phóng độc giết người không chớp mắt hoặc chùn tay. Nếu đôi ta trở thành phu thê ắt sẽ là sát tinh của bất kỳ địch nhân nào. Vì ở khoảng cách gần đã có độc chất của phu nhân hạ thủ, còn ở khoảng cách xa hơn. Hà hà... dường như chưa cao thủ nào thoát ám khí của Gia Lại Hậu Tuyệt Châm Nhiếp Hồn này.
Đáp lại ánh mắt nhìn của Tuyệt Châm Nhiếp Hồn Gia Lại Hậu, phụ nhân được gọi là Lan Hoa Hàm Tiếu liền tủm tỉm cười :
- Thế Gia Lại Hậu ngươi có nhớ khoảng cách nào là tối thiểu để đừng bị mụ độc vật này xuất kỳ bất ý hạ độc chăng? Hãy cẩn ngôn và liệu chừng cái miệng của ngươi đấy.
Ngay lập tức Gia Lại Hậu Tuyệt Châm Nhiếp Hồn vừa nhảy lui vừa thất sắc :
- Mụ là độc vật, ta thì tuyệt châm nhiếp hồn, liệu có gì không xứng? Nhưng nếu mụ không thích thì thôi, cớ gì nổi đóa, hăm dọa sẽ phóng độc hại ta?
Đào Gia Từ chợt hắng giọng :
- Song Sát Nhiếp Hồn và Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân ắt chẳng phải ngẫu nhiên xuất hiện ở đây. Xin được hỏi, đâu là nguyên do đích thực của sự hiện diện này? Hay đã đột nhiên thay đổi tâm tính, định vì công đạo võ lâm, toan trừng trị tội đồ, đòi lại công bằng cho Huyền Vũ đạo quán gần hai mươi nhân mạng chỉ một đêm cách nay nửa tuần trăng đã thảm tử?
Lan Hoa Hàm Tiếu cười nụ :
- Phải chăng Đào chưởng môn định đem công đạo võ lâm dọa bổn phu nhân? Nếu là vậy, thú thật bổn phu nhân rất sợ, nào dám can ngăn Đào chưởng môn trừng trị tội đồ. Duy có điều, ngoài sinh mạng của tiểu tử kể như do Đào chưởng môn toàn quyền định đoạt thì...
Tuyệt Châm Nhiếp Hồn Gia Lại Hậu lại tiếp lời mụ Hàm Tiếu Lan Hoa, như sợ sẽ mất đi, chẳng còn nữa cơ hội để chen lời :
- Tóm lại, ý của ta cũng như mụ Lan Hoa Hàm Tiếu, sinh mạng tiểu tử thì do Đào chưởng môn tha hồ định đoạt. Còn bất kỳ vật gì khác ngoài sinh mạng tiểu tử, nếu Đào chưởng môn chợt có ý độc chiếm thì đừng mong nuốt trôi.
Hai lão nhân từng xuất hiện cùng một lúc với Quách Phú Dĩ, xuất hiện theo ám hiệu của Đào Gia Từ, đúng lúc này chợt cựa quậy như chực lên tiếng thì nhanh hơn, Đào Gia Từ kịp xua tay ngăn hai lão nhân lại. Và Đào Gia Từ bảo :
- Bổn Chưởng môn muốn độc chiếm thì không thể. Vì ở đây còn có

nhị lão Thanh Thành. Và do vậy, sao không tạm nói qua về tương quan lực lượng giữa song phương trước? Thuật dụng độc của Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân e không đủ nhanh và bất ngờ nếu so với bản lãnh dùng kiếm của mỗ đã luôn mệnh danh là Trường Sinh Kiếm. Còn độc thủ Nhiếp Hồn của nhị huynh đệ Song sát thì dường như càng khó sánh tuyệt học trấn môn của nhị lão Thanh Thành. Lời nhận định của mỗ như thế liệu có đúng chăng? Hoặc nếu tam vị chưa tin, được lắm, Quách Phú Dĩ, ta giao tiểu tử kia cho ngươi. Nhị lão đánh!
Dứt lời, Đào Gia Từ cùng một vầng kiếm quang đã lập tức nhảy ụp vào phụ nhân Lan Hoa Hàm Tiếu.
“Ào...”
Còn nhị lão thì như hai mũi trường tiễn xé gió lao thẳng vào hai nhân vật tự xưng là Song Sát Nhiếp Hồn. Nhị lão Thanh Thành xuất thủ nhanh như chớp, đột phá hai ngọn kình mang uy lực cực kỳ dũng mãnh.
“Ào...”
Riêng Quách Phú Dĩ thì chưa kịp ra tay đã thấy Triệu Thái - Lý Nghi cùng nháy mắt ra hiệu cho nhau, để rồi đồng loạt từ hai phía nhảy ập vào họ Quách :
- Đỡ!
- Nạp mạng!!
Quách Phú Dĩ bật cười đắc ý :
- Ngỡ thế nào, chứ nếu thế này thì hai ngươi chỉ còn mỗi một việc là nạp mạng. Ha... Ha...
Và họ Quách hai tay, ném ra một nắm độc vụ.
“Rào... Rào...”.
Chính lúc này Triệu Thái chợt khuỵu xuống :
- Ối...
Lý Nghi thất kinh vội thu chiêu, đồng thời tiện tay nắm và kéo Triệu Thái cùng nhảy lùi về thật nhanh, trước cả khi bị nắm độc vụ của họ Quách rơi phủ chụp xuống đầu.
Diễn biến này làm Quách Phú Dĩ trở thành nhân vật đầu tiên bàng hoàng và sửng sốt :
- Đã có ai hạ độc ngươi trước ta? Đào chưởng môn?
Trận đấu giữa Lan Hoa Hàm Tiếu và Đào Gia Từ tuy chỉ mới diễn khai nhưng không vì thế mà không ngay lập tức ngập tràn sát khí. Và điều đó được minh chứng qua tiếng kêu phần nào vui mừng và thật khẩn trương của Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân ngay khi Quách Phú Dĩ dứt tiếng :

- Là Trúc Đào muội, đúng không? Nếu đúng, hảo muội muội hãy mau giúp tỷ. Chúng ta sẽ có tàng đồ Vạn Niên cốc, sư phụ muội cũng là di nương của tỷ ắt có cơ toại nguyện.
Đáp lời phu nhân Lan Hoa Hàm Tiếu là giọng thánh thót của một nữ nhân :
- Điều đó muội biết rồi và dĩ nhiên muội tự có cách lo liệu, Lan Hoa tỷ tỷ bất tất quan tâm.
Trường Sinh Kiếm Đào Gia Từ bất chợt đẩy nhanh tốc độ trận đấu, vừa bật quát vừa quật mạnh thanh kiếm, cho biến thành một màn kiếm quang sáng lòa :
- Dù phu nhân có thêm viện thủ cũng vô ích. Bởi số phận của phu nhân đã được định đoạt. Đỡ!
"Vù..."
Cũng lúc này, lần đầu tiên giữa đương trường vang lên thành âm của nhị lão Thanh Thành. Cả hai cũng đột ngột dấn nhanh song chưởng, thi triển sát chiêu, tấn công ào ào như thác lũ vào Song Sát Nhiếp Hồn :
- Song sát các ngươi cũng đến lúc ngừng cuộc đấu. Vì với thân thủ chỉ như thế này, thật khó hiểu là các ngươi vẫn cứ hoành hành quá lâu. Đỡ!
- Mau nằm xuống!!
Diễn biến chợt thay đổi và xảy ra nhanh cực nhanh. Đầu tiên là tiếng mụ Lan Hoa Hàm Tiếu kêu hoảng loạn :
- Hảo muội muội sao vẫn chưa hiện thân tìm cách giúp tỷ? A...
Tiếp đó là tiếng Song sát lần lượt bật gầm đầy phẫn nộ :
- Lão thất phu Thanh Thành chớ quá ngạo mạn. Bảo thân thủ ta kém, há lẽ một trảo nhiếp hồn này hoàn toàn vô dụng? Trúng này!
- Muốn Tuyệt Châm Nhiếp Hồn ta nằm xuống, trừ phi chính lão cùng chịu chung số phận. Hãy lùi mau, hay lão thật sự muốn chết?
"Vù..."
"Ào..."
Và cuối cùng là một tiếng thét lanh lảnh phát ra thật khẩn trương :
- Tất cả hãy mau dừng tay. Cả Quách Phú Dĩ ngươi nữa, đừng xuẩn động đem tài dụng độc thô thiển của ngươi sánh với Hạ Trúc Đào bổn cô nương. Dừng mau.
Đào Gia Từ Trường Sinh Kiếm liền dừng tay nhưng là với kết quả thập phần mỹ mãn vì đang dùng kiếm khống chế và uy hiếp sinh mạng mụ Hàm Tiếu Lan Hoa. Chợt Đào Gia Từ cau mặt sau khi kịp đưa mắt nhìn thoáng qua toàn cảnh của cục diện :
- Khá lắm. Hạ Trúc Đào môn Hạ Đông Hải lại là tiểu muội muội của

Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân, khiến thuật dụng độc cao minh hơn bội phần, làm cho hai tiểu tử kia cùng lúc bị vướng độc. Nhưng nếu muốn độc chiếm tàng đồ Vạn Niên cốc thì cần nghĩ lại. Đừng ngỡ Song sát lúc này tạm vô sự là kẻ như Hạ Trúc Đào cô nương nhờ có thêm trợ thủ ắt sẽ chiếm lợi thế. Không dễ như thế đâu. Ha... Ha...
Quách Phú Dĩ lúc này đang lấm lét lùi và dựa theo hiện trạng bây giờ thì có thể thấy Quách Phú Dĩ quả là đang lùi tránh, nhượng bước cho một nữ lang mặc y phục màu hồng nhạt có lẽ vừa mới xuất hiện và cứ thản nhiên thay thế họ Quách, tiến gần về phía đang có Triệu Thái, Lý Nghi ngồi với bộ dạng thảm não vì trúng độc. Hồng y nữ lang dừng chân cạnh Lý Nghi, mắt thì hướng nhìn quanh cục trường :
- Bổn cô nương từ lâu không còn là môn hạ Đông Hải Môn, do có sự bất đồng về việc dùng độc, một tuyệt kỹ sư môn không thể để thất truyền. Tương tự, Lan Hoa tỷ tỷ từ lâu do quá tự tung tự tác nên cũng kể là ngoại nhân đối với sư đồ bổn cô nương. Nếu đây là hai mối quan hệ được Đào chưởng môn toan dùng để uy hiếp Hạ Trúc Đào này thì thật quá sai lầm. Đành đắc tội vì đã đến lúc bổn cô nương muốn đưa hai gã này đi. Cáo từ!
Thấy Hồng Y nữ lang Hạ Trúc Đào quả thật đang khom người xuống thật gần Triệu Thái, Trường Sinh Kiếm Đào Gia Từ biến sắc bật quát :
- Có thật Hạ cô nương chẳng đoái hoài gì đến sinh mạng của lệnh tỷ, Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân?
Mụ Lan Hoa Hàm Tiếu cũng biến sắc, chợt phẫn nộ gào :
- Ngươi có tâm địa độc ác đến thế sao Hạ Trúc Đào? Ta tự xét chưa lần nào hành sự trái lệnh A Di, cớ sao bảo đã xem ta như ngoài ngoài? Đích thực đây là thủ đoạn của ngươi, vừa mượn đao giết người, để mặc ta cho lão Đào chưởng môn đầy tham vọng tha hồ định đoạt sinh mạng, ngươi vừa có lợi là toàn quyền độc chiếm mọi sở học Vạn Niên cốc. Có phải như thế chăng Hạ Trúc Đào?
Hạ Trúc Đào không màng hồi đáp, cứ ung dung đặt tay lên người Triệu Thái khi đã khom xuống đủ gần. Chợt Đào Gia Từ bật cười đắc ý :
- Hạ cô nương thủ đoạn thật cao minh. Chỉ tiếc rằng nhờ nghe qua lời của lệnh tỷ, bổn Chưởng môn thật chẳng biết nên đa tạ lệnh tỷ như thế nào vì đã đoán hiểu ý cô nương là gì. Và bổn Chưởng môn sẽ chỉ đếm đến ba, nếu cô nương không lập tức lùi lại thì cơ hội cho lệnh từ toàn mạng ắt không còn nữa. Một... Hai... Ha... Ha...
Đào Gia Từ cười vì thấy hồng y nữ lang Hạ Trúc Đào quả thật chẳng

dám đụng đến Triệu Thái, nói gì đến việc mang Triệu Thái và Lý Nghi đi như lúc nãy nàng đã đe dọa.
(Thiếu một đoạn)
- Chuyện thế này là thế nào?
Hồng y thiếu nữ Hạ Trúc Đào thở dài và đứng lên... sau đó vừa nhìn vừa tiến lại gần mụ Lan Hoa Hàm Tiếu :
- Sự thật là tỷ đã làm muội mất đi cơ hội thực hiện một diệu kế cứ ngỡ sẽ chắc chắn cứu được tỷ, đồng thời đắc thủ luôn Vạn Niên cốc tàng đồ. Và bây giờ việc cứu tỷ sẽ càng khó khăn thêm.
Chợt Đào Gia Từ lại quát :
- Hạ cô nương xin dừng bước cho. Đừng ngỡ Đào mỗ không thể đoán cô nương đang đến gần với dụng ý gì.
Hạ Trúc Đào bèn dừng lại và cười khinh khỉnh với Đào Gia Từ :
- Thuật dụng độc của bổn cô nương khiến Đào chưởng môn khiếp hãi đến như thế thật sao? Nếu vậy, dừng thì dừng, nhưng xin cho biết với cục diện này Đào chưởng môn sẽ có định ý như thế nào?
Đào Gia Từ đảo mắt nhìn quanh :
- Sở học ở Vạn Niên cốc nếu thật sự có ẩn tàng thì thừa đủ để chia cho tất cả tám người chúng ta đang hiện diện ở đây. Ý của mỗ, sinh mạng của hai tiểu tử kia là không cần thiết, việc giải độc cho chúng vì thế bất tất phải bận tâm.
Nhưng riêng về tàng đồ Vạn Niên cốc, Đào mỗ sẵn lòng phóng thích lệnh tỷ, miễn sao được Hạ cô nương đích thân thu hồi và tạm giao cho mỗ kể như là người sẽ đưa đường cho tất cả cùng vào cốc Vạn Niên.
Hạ Trúc Đào cười lạt :
- Đào chưởng môn nói sao nghe quá dễ. Há lẽ không biết chỉ vì hành tung của Đào chưởng môn suốt nửa tuần trăng vừa qua là quá đáng ngờ mới khiến cho Lan Hoa tỷ của bổn cô nương động tâm, nhờ lẳng lặng bám theo nên ngay lúc này cùng tương hội. Vậy thì tiểu tử kia kỳ thực là do bổn cô nương ra tay đắc thủ trước, lẽ ra phải để bổn cô nương sở hữu tàng đồ, sau đó sẽ đưa chư vị cùng tiến nhập Vạn Niên cốc mới đúng, Đào chưởng môn quá thật không nghĩ như thế sao?
Đào Gia Từ nhăn mặt :
- Bổn Chưởng môn hành sự luôn thận trọng trước sau, lẽ nào lại sơ hở, vô tình để lộ hành vi đáng ngờ như lời cô nương bảo?
Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình vụt cười hề hề :
- Đào chưởng môn hành sự tuy thận trọng cẩn mật, nhưng tiếc thay nhưng kẻ đồng hành lại không được như thế. Hoặc giả Đào chưởng

môn không từng biết đến câu: tửu nhập ngôn xuất? Và nếu đã biết cớ sao vẫn đồng hành cùng những kẻ không ngày nào được yên thân nếu như chẳng có men rượu sưởi ấm lòng? Ha... ha...
Đào Gia Từ sa sầm nét mặt, cố tình nhìn về phía nhị lão Thanh Thành :
- Nhị vị lão huynh...
Nhị lão Thanh Thành liền cười lạt cơ hồ cùng nhau nói và cùng nhau nhìn Quách Phú Dĩ :
- Bọn lão phu thừa nhận không ngày nào không cần đến một ít men tửu nhưng chỉ để trợ lực mà thôi, đâu đến nỗi tửu nhập tâm như hổ nhập tâm, say túy lúy càn khôn, để rồi tửu nhập ngôn xuất hoàn toàn quên cả đất trời, là hành vi thường có của gã kia. Hừ.
Đào Gia Từ giật mình, nhìn trở qua họ Quách :
- Người đã đổ đốn đến thế thật sao?
Hạ Trúc Đào chợt lên tiếng :
- Nếu muốn giáo huấn hoặc chì chiết lẫn nhau, xem trách nhiệm về ai, thì Đào chưởng môn thấy chăng đây là lúc chưa thật sự thích hợp? Tốt nhất xin bàn trở lại chính đề cho.
Đào Gia Từ dù hậm hực vẫn tỏ thái độ rất rõ là không nỡ mắng họ Quách. Vì thế, Đào Gia Từ liền vin lấy câu nói của Hạ Trúc Đào, quay trở lại với câu chuyện họ đang đề cập. Đào Gia Từ bảo :
- Nhưng công phát hiện và chấp nhận mọi gian nan khó khăn để bám theo hai gã kia đa phần đều do bọn mỗ tiến hành. Vạn nhất khi Hạ cô nương thủ đắc tàng đồ rồi dùng độc uy hiếp khiến bọn mỗ dù lòng muốn nhưng vẫn không thể đi thật gần cô nương, thì ai dám đoan quyết cô nương sẽ không nhân đó tìm cơ hội lén tiến nhập Vạn Niên cốc một mình. Sẽ thật sự công bằng nếu tàng đồ Vạn Niên cốc cứ do Đào mỗ tạm giữ.
Mụ Lan Hoa Hàm Tiếu cười chế giễu :
- Đào chưởng môn sao bỗng dưng quá tự khiêm như thế? Kỳ thực ai chẳng biết đối với những cao thủ như Đào chưởng môn, để đề phòng việc bị hạ độc là quá dễ, chỉ cần dùng nội gia chân khí phong bế toàn bộ nguyên mạch lẫn tâm mạch là đủ. Đâu đến nỗi quá khiếp sợ chất độc như Đào chưởng môn đồ đang giả vờ nhưng vẫn cố ý làm mọi người tin là thật?
Hạ Trúc Đào mỉm cười và gật đầu :
- Đa tạ Lan Hoa tỷ có ý nhắc nhở. Nhưng vì muội vẫn thừa am hiểu điều đó nên quyết không dễ dàng để Đào chưởng môn toại nguyện và qua mặt.
Chợt có tiếng của Triệu Thái lạnh lùng vang lên :

- Sinh mạng của ta cùng với sự tồn tại của Vạn Niên cốc tàng đồ từ lâu đã trở thành một. Do vậy. đây là lời thật tâm ta cần khuyên, rằng tất cả các ngươi đừng vội đắc ý, chưa gì đã bàn nhau cách định đoạt số phận của ta. Trái lại, nếu ngoan ngoãn giải trừ toàn bộ độc chất cho cả ta lẫn Lý Nghi, rất có thể ta sẽ hạ cố đưa tất cả cùng vào Vạn Niên cốc.
Triệu Thái vừa dứt lời thì đến lượt Quách Phú Dĩ tự cho phép lên tiếng nói chen vào :
- Đừng bất kỳ ai tin lời gã. Vì vừa rồi, Đào chưởng môn, chính mắt vãn bối nhìn thấy giữa hai gã có thì thào trao đổi nhau. Nhất định đây chỉ là kế mưu thủ đoạn gì đó nữa của chúng.
Đào Gia Từ bắn xạ hai tia mắt lấp loáng hàn quang nhìn Triệu Thái :
- Phải chăng tiểu tử ngươi ám chỉ cả hai vì lường trước tình huống này nên đã kịp hủy bỏ Vạn Niên cốc tàng đồ?
Lý Nghi cười lạt :
- Đào lão cho phí công dụng mưu vô ích. Vì ta không ngại thừa nhận, chỉ có Triệu Thái là ghi nhớ tường tận toàn bộ Vạn Niên cốc tàng đồ. Nhưng nếu lão toan tận dụng điều đó để loại bỏ bớt một trong hai huynh đệ ta, hầu tránh mọi phiền toái sau này, thì đó là điều vô khả. Vì đúng như họ Quách vừa tố giác, huynh đệ ta quả thật đã có lẻn trao đổi nhau. Và lão biết huynh đệ ta nói gì với nhau chăng? Rằng huynh đệ ta vì đã có lời lập trọng thệ lúc kết giao là sẽ luôn luôn sinh tử cùng nhau, thế nên ta khuyên lão, cũng là khuyến tất cả đừng xuẩn động kết liễu sinh mạng hoặc một mình Lý Nghi này hoặc cả hai huynh đệ ta. Vì điều đó cũng đồng nghĩa với việc tất cả sẽ mãi mãi nói lời chia tay với mọi sở học tuyệt thế thật sự vẫn ẩn tàng ở Vạn Niên cốc, đừng bao giờ mong nhìn thấy chứ đừng mơ đến chuyện chiếm hữu.
Quách Phú Dĩ lại lên tiếng kêu :
- Bọn chúng chỉ nói dối. Vì nhất định bức tàng đồ vẫn còn và nhất định chỉ là kế mưu quá ấu trĩ của chúng.
Triệu Thái lườm mắt nhìn họ Quách :
- Ở đây, chỉ riêng ngươi là kẻ đáng hận nhất. Được lắm, vì ngươi đa nghi, hãy thử lục soát khắp người của ta thì rõ, và sau đó ắt ngươi sẽ được nếm mùi báo hận của Triệu Thái ta.
Quách Phú Dĩ lập tức quay người về phía Hạ Trúc Đào :
- Nếu cô nương không ngại, hãy ban cho tại hạ một hoàn giải dược, tự tay tại hạ sẽ lục soát khắp người gã.
Hạ Trúc Đào nhún vai bảo :
- Đương nhiên ta không cần chạm vào gã, chỉ bẩn tay. Nhưng tin

Quách Phú Dĩ ngươi thì ta cũng không tin. Chỉ bằng, để minh bạch hư thực, xem lời của gã đúng sai thế nào, theo ta chỉ còn mỗi một cách. Và cách này thực hiện được chăng đều tùy thuộc vào thái độ của Đào chưởng môn. Chẳng hay Đào chưởng môn có rõ ý bổn cô nương?
Đào Gia Từ chầm chậm lắc đầu :
- Nếu bảo mỗ phóng thích lệnh tỷ lúc này, đồng thời lại để lệnh tỷ tùy tiện lục soát tìm tàng đồ Vạn Niên cốc, thì xin lượng thứ vì mỗ thật chẳng dám thuận theo.
Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân liền tìm lời nói khích Đào Gia Từ :
- Nếu vậy, sao Đào chưởng môn không đứng cạnh ta luôn để giám sát? Vì đấy là cách công bằng và minh bạch nhất một khi giữa hai phe chúng ta quả thật chẳng ai dám tin ai.
Đào Gia Từ còn ngần ngừ do dự, đột nhiên xuất hiện một luồng gió lạ, tiếp đã có tràng cười ngạo mạn vang lên :
- Vì song phương mãi nghi kỵ vậy thì nên chăng để lão phu là nhân vật kể như trung gian tự nguyện thực hiện thay cho tất cả? Cứ như thế nha. Ha... Ha...
Và một lão nhân đầu trọc tếu đã hiện thân đứng ngay bên cạnh Triệu Thái cũng Lý Nghi.
Thoạt nhìn thấy lão nhân này, chính Đào Gia Từ cũng ngơ ngẩn kêu :
- Si Lão Bất Tử?! Nhanh, chớ để bất kỳ vật gì hoặc ai rơi vào tay lão.
Và kêu xong, nếu giữa đương trường chỉ có Triệu Thái - Lý Nghi cùng Quách Phú Dĩ vì chưa biết lão nhân có cái đầu trọc tếu là nhân vật như thế nào nên cứ tỏ vẻ ngơ ngác thì ngược lại, Đào Gia Từ cùng nhị lão Thành Thành và nhóm Song Sát Nhiếp Hồn hợp với mụ Lan Hoa Hàm Tiếu đã đồng loạt nhảy xổ đến vây kín khắp xung quanh lão nhân. Tất cả đều mang vẻ mặt lo lắng. Chỉ có mỗi một Hạ Trúc Đào là vẫn tỏ ra bình thản và lên tiếng :
- Độc thủ của bổn cô nương bất luận là Si Lão Bất Tử cũng đừng mong đắc thủ dù là người hay vật.
Nhưng bất chấp cục diện đang diễn khai theo chiều hướng hoàn toàn bất lợi, lão nhân được gọi là Si Lão Bất Tử vẫn cười hềnh hệch, tay thì cho vào người Triệu Thái để mò tìm tứ tung.
Chợt Si Lão Bất Tử ngưng cười, mặt tái lại và tay thì rụt vội về để kêu ầm ĩ :
- Ôi chao, sao trong người ngươi đến một vật dụng thật nhỏ, thật cần thiết cũng chẳng có? Trái lại, chứa làm chi vật gì bén ngọt, đâm thủng tay lão phu đây này?

Và dứt lời, Si Lão Bất Tử bỗng cuống cuồng lao vọt đi, phô diễn một khinh thân pháp tuyệt phàm, đến nỗi sáu nhân vật dù vẫn vây kín xung quanh cũng không tài nào kịp ngăn lão lại.
"Vút!"
Thế nên mới có chuyện nhị lão Thanh Thành cùng kêu :
- Sao chẳng ai mau đuổi theo Si Lão Bất Tử? Há lẽ cam chịu mất đi tàng đồ, rồi cũng bị lão hễ gấp nữ nhân nào trông thuận mắt là hào phóng dâng tặng bằng cả hai tay?
Nào ngờ để đáp lại thái độ tỏ ra lo lắng và khẩn trương của nhị lão Thanh Thành, Trường Sinh Kiếm Đào Gia Từ thán phục lẫn hậm hực nhìn và nói với Hạ Trúc Đào :
- Quả nhiên là thủ đoạn thật cao minh. Và với độc vật đã được Hạ cô nương ngấm ngầm ném phục vào người tiểu tử, thú thật bổn Chưởng môn chẳng thể nào đủ đởm lược hoặc tùy tiện lục soát trong người tiểu tử.
Hạ Trúc Đào cười lạt và vừa đáp với Đào Gia Từ vừa chuyển mục quang nhìn dần qua Triệu Thái :
- Nhưng dù sao Si Lão Bất Tử cũng đã giúp chúng ta minh bạch, gã họ Triệu quả thật chẳng còn cất giữ tàng đồ. Tuy nhiên, nếu Triệu các hạ thật sự muốn toàn mạng và đừng để Hạ Trúc Đào này dùng ám hiệu ra lệnh cho Tiểu hồng xà phát tác, hạ sát các hạ, thì tốt nhất hãy ngoan ngoãn nói thật rõ về hạ lạc của Vạn Niên cốc tàng đồ.
Quách Phú Dĩ có vẻ tin vào việc Triệu Thái không hề giữ tàng đổ, chợt kêu lên :
- Hoặc giả bức tàng đồ đã được gã tìm cách lẻn chuyển qua cho gã Lý Nghi tạm giữ hộ?
Hạ Trúc Đào thoáng gật đầu và lại nói với Triệu Thái :
- Ta biết các hạ có nguyên do để oán hận họ Quách, nhưng dù sao cũng thừa nhận suy nghĩ vừa rồi của họ Quách vẫn khả dĩ đúng. Vậy các hạ nói đi, có cần ta dùng biện pháp mạnh để tỏ tường thực hư chăng?
Triệu Thái khẽ nhếch môi cười :
- Những gì Lý Nghi huynh đệ ta đã nói đều là sự thật và để minh chứng hư thực, ta sẵn sàng giúp các ngươi toại nguyện. Nhưng để thực hiện việc đó, điều ta cần là được đối xử công bằng. Huống hồ chư vị đây đông nhân số và bản lãnh cao minh hơn huynh đệ ta thập phần. Vậy hãy thu hồi độc vật, sau nữa là hóa giải toàn bộ độc chất cho huynh đệ ta. Còn nếu như bất thuận hoặc chư vị có lý do để nghi ngại thì hãy bắt đầu nói lời chia tay với những gì liên quan đến Vạn Niên cốc là vừa.

Hạ Trúc Đào ngoảnh sang nhìn Đào Gia Từ :
- Đào chưởng môn có cao kiến gì chăng?
Đao Gia Từ cười nhẹ :
- Hóa ra Hạ cô nương vẫn nhớ là hãy còn Đào mỗ ở đây. Và về điều cô nương vừa hỏi, tốt lắm, vì quả thật sinh mạng hai gã có thể đã trở thành một cùng với tàng đồ Vạn Niên cốc, xin cô nương thử chiều ý gã. Để xem liệu gã còn những thủ đoạn gì nữa.
Hạ Trúc Đào lại hỏi Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân :
- Muội cũng muốn nghe thêm chủ ý của Lan Hoa tỷ như thế nào?
Mụ Lan Hoa Hàm Tiếu cười Cười và hầu như cố ý đưa mắt nhìn quanh :
- Nếu tàng đồ Vạn Niên cốc thật sự không còn, vô hình chung tất cả đây đều lâm cảnh ném chuột sợ vỡ vật quý. Nhưng trước khi hảo muội muội có ý định tiến hành theo lời Đào chưởng môn, ta chỉ muốn nhắc muội một điều là liệu đã lường hết mọi diễn biến có thể xảy ra chưa?
Hạ Trúc Đào không vội đáp, vì còn phải chu miệng khẽ bật ra tiếng huýt dài. Và lập tức từ chỗ nào đó trong người Triệu Thái bỗng lao vọt ra một vệt hồng nhanh như ánh chớp để chui cũng thật nhanh vào sâu trong ống tay áo của Hạ Trúc Đào. Chỉ đến lúc đó, khi đã thu hồi xong Tiểu hồng xà độc vật, Hạ Trúc Đào mới nói rõ những suy nghĩ với mụ Lan Hoa Hàm Tiếu :
- Tiểu hồng xà không chỉ là vật hộ thân đối với bản thân muộn mà còn được dùng như vũ khí cực kỳ lợi hại hầu đối phó bất kỳ ai dám giở trò. Giả dụ như chờ muội giải độc cho hai gã kia xong là dùng vũ lực toan gạt muội ra ngoài cuộc. Vì thế, muội đoán chắc Đào chưởng môn không bao giờ có ít nghĩ ấy.
Đào Gia Từ động dung kể từ khi phát hiện có vệt hồng nhanh nhẹn bay và chui tọt vào ống tay áo của Hạ Trúc Đào. Thế nên khi nghe Hạ Trúc Đào nói dứt, Đào Gia Từ khẽ thở ra :
- Chúng ta đã lâm cảnh đúng như Lan Hoa phu nhân vừa nói. Thế nên sẽ tốt nhất nếu Công ty đừng quá nghi kỵ lẫn nhau. Và đương nhiên, mỗ là Chưởng môn nhân một phái, đâu thể tự hạ thấp uy danh bằng thái độ như Hạ cô nương vừa có ý rào trước đón sau.
Hạ Trúc Đào gật đầu và bất ngờ ném cho Triệu Thái một hoàn đan dược :
- Thoạt tiên ta chỉ có thể đáp ứng và giải độc cho một mình các hạ. Ắt các hạ hiểu ý của ta là gì?
Triệu Thái không khách sáo nhận ngay hoàn giải dược nhưng là để trao cho Lý Nghi :

- Tại hạ thừa hiểu cô nương có lý do để cẩn trọng. Và đổi lại tại hạ cũng không thể vì khinh suất nên chẳng có biện pháp phòng bị riêng. Còn để minh chứng cho sự hiện hữu từng có của bức tàng đồ và sau đó vì sao đã không còn nữa thì tại hạ chỉ xin hỏi họ Quách mỗi một câu. Ngươi có nhớ lễ vật được dùng để mừng thọ sư phụ?
Quách Phú Dĩ giật mình :
- Là mảnh phù điêu có nhiều hình chạm trổ và được làm bằng hồng ngọc ư? Ta nhớ rồi, cho dù không thể ngờ sư phụ lại giao vật đó cho ngươi. Có phải cũng là vật đêm nào đã từng rơi xuống từ người của ngươi?
Lý Nghi sau khi nhận và nuốt hoàn giải dược vào miệng liền lên tiếng đáp với Quách Phú Dĩ :
- Không sai. Và đêm đó chính ta là nhân vật đã bất ngờ xuất hiện, không chỉ đoạt vật mà còn kịp cứu nguy sinh mạng cho hai sư đồ Triệu Thái, không để họ bị hạng phản đồ là ngươi đả tử.
Quách Phú Dĩ giả vờ như không nghe Lý Nghi nói, cứ chau mày nhăn mặt nhìn Triệu Thái :
- Nhưng tại sao ngẫu nhiên vật đó lại trở thành bức tàng đồ Vạn Niên cốc?
Triệu Thái hừ lạt, vừa giải thích vừa chú mục nhìn Hạ Trúc Đào :
- Tuy chưa thể biết chủ nhân đích thực của vật đó là ai nhưng phần ngươi e khó tránh trách nhiệm là từng hành động như thế nào để sở hữu vật đó. Còn về bức tàng đồ Vạn Niên cốc liệu có thật sự ẩn tàng ở vật đó hay không, tại hạ có thể minh chứng bằng việc sẵn sàng đưa chư vị cùng vào Vạn Niên cốc. Nhưng đó là chuyện sau này hoặc sẽ không bao giờ có, tùy vào thái độ của mỗi một mình Hạ cô nương.
Hạ Trúc Đào lại thản nhiên ném cho Triệu Thái hoàn giải dược thứ hai.
- Nhận lấy, nếu đó là điều kiện để các hạ thuận tình và thực hiện đúng như lời.
Triệu Thái lần này, sau khi nhận giải dược liền đưa mắt nhìn Lý Nghi :
- Ngươi bảo ta có nên phục đan chăng?
Lý Nghi nghiêm cẩn gật đầu :
- Chỉ riêng đối với Hạ Trúc Đào cô nương mà thôi.
Triệu Thái lập tức ném hoàn đan dược vào miệng, sau đó chợt đề xuất với Hạ Trúc Đào :
- Tại hạ đương nhiên giữ lời nhưng không thể đối với họ Quách.
Hạ Trúc Đào hiểu ngay :

- Các hạ nên nghĩ lại. Vì muốn họ Quách không theo chân thì chỉ có mỗi một biện pháp duy nhất. Bằng không, mọi việc sẽ vỡ lở vì họ Quách có thể sớm quay lại cùng với nhiều thật nhiều những nhân vật khác lẽ ra chẳng nên hay biết về điều này.
Triệu Thái cười lạt :
- Thì đấy chính là ý của tại hạ.
Đào Gia Từ quát to :
- Không thể được! Trừ phi ngươi cố tình quên rằng sinh mạng ngươi chẳng còn do chính bản thân ngươi làm chủ. Ta không chấp nhận lời đề xuất quá đáng của ngươi.
Triệu Thái vặc lại :
- Thế thì Đào chưởng môn chọn đi. Hoặc thuận theo tại hạ thì cơ hội thủ đắc sở học Vạn Niên cốc vẫn còn. Hoặc bất thuận thì những điều đó sẽ chỉ là ảo vọng.
Quách Phú Dĩ kêu kinh hãi :
- Đào chưởng môn!!
Nhị lão Thanh Thành bỗng nôn nóng hắng giọng, mắng át họ Quách :
- Quách Phú Dĩ ngươi chưa bao nhiêu tuổi đầu đã sớm đổ đốn vì đam mê mỹ tửu. Với đà này liệu hậu vận ngươi về sau sẽ như thế nào?
Đào Gia Từ càng thêm kiên quyết bác bỏ đề xuất của Triệu Thái :
- Quách Phú Dĩ do đã lâu cứ ép mình giữ theo thanh quy của đạo quán Huyền Vũ, nên chẳng thể trách nếu lần đầu thụ hưởng và phát hiện mỹ tửu có hấp lực, dễ làm cho sa đà thế nào. Dù vậy, Đào mỗ vẫn không chấp thuận đề xuất này. Huống hồ làm như thế là chúng ta tự loại bỏ bớt thế lực cơ hồ đang ở cục diện quân bình của chúng ta.
Hạ Trúc Đào nhoẻn cười :
- Hóa ra Đào chưởng môn vì vẫn nghi kỵ nên khăng khăng muốn giữ mãi cục diện quân bình này? Là nói về nhân lực hay về thực lực thật sự giữa hai nhóm chúng ta?
Đào Gia Từ cười khẩy và cố tình nói với Triệu Thái :
- Ta có thể nhân nhượng và giúp ngươi phần nào nguôi hận đối với Quách Phú Dĩ. Nhưng đổi lại là ngươi phải thành tâm đưa tất cả tám người chúng ta cùng vào Vạn Niên cốc và nhất là không được giở trò. Nếu không, sau này đừng trách ta sao quá độc ác đối với một kẻ quỷ quyệt là ngươi.
Triệu Thái cười cười :
- Tại hạ chẳng rõ Đào chưởng môn sẽ làm tại hạ tạm nguôi bằng cách nào?

Đào Gia Từ vụt nghiến răng và bất ngờ lia kiếm, chiếu xạ về phía Quách Phú Dĩ một tia chớp kiếm :
- Hài tử ngươi đừng vội trách ta. Vì đại sự, hãy tạm hy sinh một cánh tay, sau này ta bù đắp cho ngươi bội phần.
“Soạt!”
Thân thủ và chủ ý của Đào Gia Từ là quá nhanh và qua bất ngờ, thế nên khiến cho Quách Phú Dĩ chưa kịp nhận ra sự thể thì cánh tay tả của y đã lìa thân. Cơn đau làm họ Quách, tái mặt, kêu thất thanh :
- A... Sao thúc lại...
Nhưng cũng nhanh thật là nhanh. Đào Gia Từ đã kịp lao đến, vừa điểm huyệt chỉ huyết cho họ Quách, vừa nhét vội một hoàn linh đan, trám kín miệng họ Quách đang kêu la :
- Ngươi câm ngay. Đồng thời hãy xem đây là bài học nghiêm khắc dạy cho ngươi biết hậu quả sẽ như thế nào nếu cứ mãi sa đà đắm say men tửu. Mau tự vận công giúp dược lực dẫn lưu khắp châu thân.
Và để họ Quách đừng nói gì thêm nữa, Đào Gia Từ lạnh giọng đe dọa Triệu Thái :
- Ngươi mãn nguyện chưa? Và nhớ, bản thân ta không phải hạng đa cảm, trái lại vẫn sẵn có nhiều thủ đoạn lợi hại hơn nếu như ngươi cố tình muốn thử.
Đi đi, hãy mau đưa đường cho tất cả bọn ta.
Đáp lại thái độ đe dọa của Chưởng môn phái Điểm Thương, nếu Triệu Thái vẫn bình thản và lạnh lùng vừa nhún vai vừa quay người bước đi, thì Lý Nghi chẳng hiểu gì lại tỏ ra lo lắng, dù bước đi theo chân Triệu Thái, vẫn lấm lét nhìn trở lại phần cánh tay của Quách Phú Dĩ hiện đang đơn độc nằm chỏng chơ trên mặt đất lạnh. Và bất chợt Lý Nghi bị Đào Gia Từ nạt :
- Ngươi nhìn gì? Kể cả ngươi cũng sẽ chung số phận với Triệu tiểu tử, bất luận mọi thủ đoạn sắp có là do bất kỳ kẻ nào trong hai ngươi bày ra. Đi mau!
Lý Nhi sợ hãi, vội đi theo Triệu Thái thật nhanh và cứ thế nơm nớp do biết rằng sau lưng gã còn có những tám nhân vật nữa điều thừa bản lãnh dù chỉ để thực hiện theo lời Đào Gia Từ hăm dọa.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 9

Vạn Niên cốc cục diện chuyển xoay
Chẳng thu lợi anh hùng thọ tử

Tất cả đang đi, chợt Đào Gia Từ gắt giọng kêu :
- Chậm đã, Triệu tiểu tử. Muốn thượng sơn, dù chỉ để nhìn thấy khe núi mà theo ngươi đấy chính là Vạn Niên cốc, thì tuyệt đối không thể nào thực hiện được bằng lối đang do ngươi dẫn đường. Nếu ngươi toan giở trò thì thoạt tiên, đừng quên những gì trước lúc đi ta đã nói với ngươi.
Triệu Thái đành dừng chân, thoáng quay lại để nhìn Đào Gia Từ, Chưởng môn nhân phái Điểm Thương. Nhưng không phải để giải thích hoặc tỏ ra khiếp sợ lão, trái lại Triệu Thái vừa cười lạt vừa mai mỉa hỏi lão :
- Nhưng trong lời Đào chưởng môn vừa thốt ra có đề cập và gọi tại hạ là người dẫn đường? Vậy để làm tròn phận sự, tại hạ có một đề xuất là phiền Đào chưởng môn kể từ lúc này nên ngậm miệng lại thì hơn. Còn như không thích, được, Đào chưởng môn thay tại hạ, làm người dẫn được nha? Sao?
Mụ Lan Hoa Hàm Tiếu liền cười cười, nói xen vào :
- Thôi nào, Đào chưởng môn. Và cũng chẳng ai dám ra lệnh cho Đào chưởng môn ngậm miệng đâu. Bất quá ý của Triệu tiểu tử trách Đào chưởng môn là đúng, xin cứ để tiểu tử đưa đường, còn chúng ta chỉ có việc theo chân mà thôi. Vì dù sao tiểu tử là bức tàng đồ và ngược lại tàng đồ Vạn Niên cốc cũng chính là gã.
Quách Phú Dĩ vẫn cứ mang sắc mặt tái nhợt, do mất khác nhiều máu huyết kể từ khi bị Đào Gia Từ, người cùng phe, dùng kiếm đoạn lìa cánh tay tả. Dù thế, họ Quách vẫn không thay đổi tính khí nham hiểm với nhiều tâm cơ thủ đoạn khó ngờ. Và Quách Phú Dĩ chợt bảo :
- Vãn bối có thể tự đi một mình, không cần phiền Đào chưởng môn dìu đỡ nữa. Ngược lại, nếu vẫn ngại gã họ Triệu giở trò, sao Đào chưởng môn không nhanh chân lên, cứ đi ngay phía sau gã để đề phòng vạn nhất?
Đang đi ngay phía sau Triệu Thái và Lý Nghi. Và vì nghe Quách Phú Dĩ có những lời này, Lý Nghi hậm hực quay lại nhìn họ Quách :
- Ngươi đừng ngỡ ta không biết ngươi đang có những toan tính gì. Nhưng không sao, ta sẵn sàng nhường bước cho Đào chưởng môn đi ngay phía sau Triệu Thái đúng như ý ngươi. Tuy nhiên, ta cũng xin có lời cảnh báo là nếu Đào chưởng môn tỏ ra độc ác, hạ thủ Triệu Thái ngay khi phát hiện lối dẫn vào Vạn Niên cốc thì ngược lại ta cũng ngay lập tức tống tiễn ngươi vào Quỷ Môn quan. Đừng nghĩ ta

không dám hoặc không đủ bản lãnh thực hiện đúng như lời.
Chợt Đào Gia Từ phì cười, đồng thời cùng đưa Quách Phú Dĩ tiến lên, cả hai ngang nhiên đi ngay phía sau Triệu Thái. Đào Gia Từ bảo :
- Hạ thủ Triệu tiểu tử là điều ta chưa hề nghĩ đến. Nhưng để ngăn ngừa Lý Nghi ngươi có thể hạ thủ Quách Phú Dĩ. Ha ha... phiền Lý Nghi ngươi đi xuống phía cuối hàng cho. Đồng thời ta vẫn luôn ở bên Quách Phú Dĩ.
Bị Đào Gia Từ lấn lướt, Lý Nghi đành miễn cưỡng lùi về phía cuối cùng.
Dù thế, lúc tin chắc chẳng bị ai nhìn thấy, Lý Nghi chợt điểm một nụ cười hài lòng, không những thế mà còn hắng giọng, gọi Triệu Thái :
- Như thế cũng được. Đi đi, Triệu huynh đệ.
Triệu Thái vừa bước đi tiếp vừa ném cho Đào Gia Từ một câu dò hỏi :
- Tại hạ đi tiếp được chưa? Mà này, đi phía sau tại hạ thì cứ đi, chỉ mong là đừng bao giờ lập lại thái độ như lúc nãy nữa, được chứ?
Đào Gia Từ cười lạnh :
- Ta tự hứa sẽ không nói gì miễn là ngươi luôn làm tròn phận sự đưa đường. Đi đi.
Vì đã đến chân núi gồm toàn loạn thạch lớn có nhỏ có nằm chất chồng lên nhau thật cao, tạo nhiều khe hở hoặc các lỗ hổng tương tự những động khẩu có mức độ nông sâu không chỉ khác nhau và còn khó đoán, nên trước khi tự chui vào một trong những động khẩu như thế, Triệu Thái lần đầu tiên chịu hạ cố giải thích :
- Dựa vào bức tàng đồ đã được tại hạ ghi nhớ nằm lòng, thì Vạn Niên cốc chắc chắn chỉ có duy nhất một lối xuất nhập. Và dĩ nhiên không thể nào từ cao trên đỉnh mạo hiểm nhảy xuống đến tận đáy khe núi như lâu nay ai trong chư vị cũng nghĩ. Nhưng vì chỉ có một mình tại hạ là ghi nhớ và am hiểu lối xuất nhập nên không thể không dặn chư vị một câu, đấy là đừng tháo thử hoặc manh động tự ý tách khai và không theo chân tại hạ. Và lời dặn này có hiệu lực kể từ bây giờ. Đi nào.
Triệu Thái hơi cúi thấp đầu khi đặt bước chân đầu tiên vào động khẩu.
Đào Gia Từ tuy không tỏ ra vội nhưng đã lập tức di chuyển theo sát sau lưng :
- Ta quyết chẳng rời mắt khỏi ngươi. Đấy là lời dặn của ta, hy vọng không quá thừa với ngươi. Mau tiếp tục đi.
Động khẩu rất sâu và quanh co nhưng may thay chưa hề có lối rẽ

nào bất chợt. Thế nên đoàn người gồm đủ mười cứ rồng rắn nối tiếp nhau chui càng lúc càng sâu tít vào lòng núi.
Chợt có tiếng Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình cất lên, tạo âm ba vang vang sau nhiều lượt va dập vào đá cơ hồ bao phủ tứ bề :
- Dù chui vào đã sâu nhưng vẫn có ánh sáng mờ mờ soi lối, có phải chỉ cần theo mãi lối này là đến trũng núi gọi là Vạn Niên cốc?
Biết rõ đấy là câu hỏi dành cho ai, lập tức Triệu Thái đáp lời :
- Nếu dễ như vậy thì cần chi lưu lại hẳn một bức tàng đồ, trong đó khắc họa rõ đâu là chỗ cần rẽ và rẽ theo lối nào? Xin hãy yên tâm vì tại hạ chưa đến nỗi ngu xuẩn muốn tự hủy sinh mạng bản thân hiện đang như chỉ mành treo chuông đâu.
Đào Gia Từ hiểu ngay Triệu Thái muốn ám chỉ điều gì :
- Ngươi vẫn luôn ghi nhớ điều đó cũng tốt. Và thú thật, do thừa biết lối xuất nhập dẫn vào Vạn Niên cốc không hề dễ như từ lúc đầu cho đến tận bây giờ, thế nên tự thân ta cũng luôn tự nhủ là cần phải biết quý trọng sinh mạng ngươi như chính sinh mạng ta. Ngươi yên tâm rồi chứ?
Triệu Thái bật cười :
- Tại hạ chỉ nói như vậy thôi. Chứ kỳ thực tại hạ tự biết chẳng một ai trong chư vị một khi đã lọt vào đây lại tùy tiện dám hạ sát tại hạ. Trong khi đó, ngược lại thì đúng hơn, kể từ lúc này trở đi chính sinh mạng chư vị đang nằm trong tay tại hạ đấy. Xem đây. Ha ha...
Và Triệu Thái chợt dịch người chuyển hướng, ngoặt một cách đột ngột về phía tả, là nơi có một ngách đá thật khuất chẳng một ai ngoài Triệu Thái hoặc kịp phát hiện hoặc biết rõ sẽ có một ngách đá như thế.
Động thái của Triệu Thái làm cho Đào Gia Từ là nhân vật đầu tiên vì giật mình nên lập tức đưa Quách Phú Dĩ cũng ngoặt theo. Và lão quát :
- Ngươi đã chán sống thật ư?
Và cũng như họ Đào, bảy nhân vật ở phía sau đa phần vì sợ bị bỏ rơi nên cũng vội đến cuống cuồng cùng ngoặt người bám theo.
Khi đó, vì vẫn có ánh sang mờ mờ nên ai ai cũng thấy Triệu Thái đã dừng lại. Không do tự ý mà là bị Đào Gia Từ dùng đầu mũi kiếm chong thẳng vào tâm thất Triệu Thái.
Tuy nhiên ở Triệu Thái không hề có dấu hiệu sợ hãi. Trái lại, có lẽ chờ khi mọi người đã cùng tiến vào đông đủ, ở Triệu Thái liền xuất hiện nét ngạo nghễ cùng nụ cười nửa miệng thật ngạo mạn :
- Muốn giết tại hạ ư? Được thôi, nhưng trước hết lão và mọi người đã nhìn lại xung quanh chưa? Ở đây có tất cả chín lối, trong đó chỉ

có một để quay ra và một để tiếp tục đi cho đến tận Vạn Niên cốc. Từng người trong chư vị liệu biết chọn lối nào? Hoặc giả ngay lúc này đủ muốn quay ra thì vị tất ai trong chư vị có còn nhớ một cách chuẩn xác đâu là hướng đưa chư vị cùng ngoặt vào đây với tại hạ.
Mọi người đều đã đang nhìn quanh và sau cùng tất cả đều kinh ngạc đến bàng hoàng khi nhận ra sự thật không chỉ đúng như lời Triệu Thái vừa nói mà còn quái lạ hơn thế thập phần. Đấy là chín lối đi quanh họ đều có hình dạng vẻ ngoài cơ hồ tương tự nhau, trong nhất thời thật khó phân biệt những điểm khác nhau thế nào cũng có giữa chúng.
Và vì cùng nhìn quanh, cùng xoay người đảo mắt để lần lượt nhìn đủ chín lối, thế nên tất cả đều vô tình để bản thân bị mất phương hướng. Hạ Trúc Đào thì thầm hỏi mụ Lan Hoa Hàm Tiếu :
- Liệu tỷ có thật sự ghi nhớ đâu là lối chúng ta vừa tiến vào?
Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân thở dài :
- Ta đã hoàn toàn mất phương hướng, cho dù trước đó có cẩn thận vạch chân lên đất để đánh dấu. Nhưng bây giờ kể như vô dụng.
Đào Gia Từ chợt gằn giọng và cố tình chích nhẹ mũi kiếm ra phía trước, cho chạm vào da thịt xuyên qua lớp y phục của Triệu Thái :
- Ta hứa sẽ không gây tổn hại cho ngươi nếu chấp thuận điểm chỉ đâu là lối cần thiết duy nhất để đi đến Vạn Niên cốc.
Triệu Thái nhún vai :
- Thì lão cứ hạ kiếm xuống đã. Há lẽ sợ tại hạ lẻn chạy đâu đó mất biệt trong khi quanh đây có đến những bảy tám cao thủ đều có bản lãnh cao minh hơn bộ phần ư?
Đào Gia Từ liền thu kiếm về, đồng thời cũng gắng gượng buôn ra tiếng cười lạt cho dù không đạt lắm :
- Tại sao ta sợ một khi ở đây còn có Hạ Trúc Đào cô nương lúc nào cũng phóng hạ Tiểu hồng xà hầu đối phó nếu ngươi toan giở trò? Nào, giờ thì chịu khí nói hay không?
Triệu Thái được tự do, chợt cố tình ném cho Lý Nghi một cái nhìn hữu ý, sau đó mới nói :
- Hãy ghi nhớ, ở lối đi có một mẩu đá nhỏ nhô ra ở bên ngoài chính là lối duy nhất quay trở ra ngoài.
Mọi người cùng đảo mắt nhìn một lần nữa, chủ ý là tìm kiếm xem ở lối nào trong chín lối đang có một mẩu đá nhỏ nhô ra như lời Triệu Thái vừa điểm chỉ.
Riêng Lý Nghi thì không một lần kiếm tìm. Bởi vì gã đã nhân cơ hội này, vừa nhìn vừa lặng lẳng dùng cái gật đầu thật khẽ, ra hiệu cho Triệu Thái.

Chính lúc đó, Triệu Thái cũng khẽ hít vào một hơi thật dài, một tư thế chuẩn bị như sắp sửa thực hiện một hành vi nào đó, chợt có tiếng của một trong nhị lão Thanh Thành hô hoán thật khẩn trương :
- Có người? Ở lối này! Chao ôi, nhanh lên. Nếu không chúng ta sẽ chậm chân và đừng mong có cơ hội chiếm hữu một trong những tuyệt học ở Vạn Niên cốc.
Và vù một tiếng, một trong nhị lão Thanh Thành đã lập tức lao vọt người vào lối đó mất hút.
Những người còn lại dù đang nôn nóng, chỉ muốn dợm chân sẵn sàng lao theo nhưng do phần nào còn nghi ngại nên không hẹn mà đồng cùng quay đầu lại nhìn và chờ Triệu Thái thế nào cũng có phản ứng nào đó.
Do ai ai cũng chú mục nhìn, khiến Triệu Thái nhẹ thở ra, kể như trút bỏ mọi chuẩn bị nhưng không còn cơ hội thực hiện nữa. Đồng thời Triệu Thái cũng miễn cưỡng cười, vừa nhìn Lý Nghi vừa lắc đầu đáp lại bao ánh mắt dò hỏi của mọi người :
- Lối đó là tuyệt lộ, cũng giống như sáu lối khác nữa ở quanh đây. Tóm lại, nhị lão Thanh Thành kể như đã có một vĩnh viễn không thể quay lại. Vĩnh viễn. Thật đấy.
Lão còn lại biến sắc :
- Ngươi am hiểu tàng đồ, nếu muốn, lão phu không tin ngươi chẳng có cách giúp huynh đệ lão phu sớm cùng nhau hội ngộ.
Triệu Thái nhìn quay :
- Tàng đồ chỉ khắc họa rõ đâu là lối dẫn nhập Vạn Niên cốc, quyết chẳng ai phí công vừa dò xét vừa lưu lại cách thức di chuyển ở các lối đã biết một cách chắc chắn là tuyệt lộ. Chư vị liệu có tin lời nói này của tại hạ chăng? Hoặc giả chấp thuận sao cho tại hạ đáp ứng, thử mạo hiểm một lần, chỉ là giúp nhị lão Thanh Thành có cơ hội gặp lại?
Gia Lại Hậu Tuyệt Châm Nhiếp Hồn bật cười :
- Nếu nhị lão muốn cùng nhau hội ngộ thì ở đây quyết chẳng ai ngăn cản, cứ để nhị lão tha hồ đi vào chung một lối. Ta nói đúng không lão Đại Trác Mậu Bình, cả Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân nữa, hãy nói xem nào. Ha ha...
Mụ Lan Hoa cười phụ họa :
- Nhị lão vốn có mấy mươi năm thâm tình huynh đệ, được rồi, hãy để nhị lão tự quyết định theo ý họ. Phần bọn ta vẫn tạm thời đi theo sự điểm chỉ của Triệu tiểu tử mà thôi. Ha ha...
Lão còn lại của nhị lão Thanh Thành liền thở dài, miễn cưỡng nói xuôi theo ý của mọi người :

- Thôi cũng đành vậy. Và sau này lão phu quyết quay lại tìm cho kỳ được huynh đệ của lão phu.
Chợt có tiếng Đào Gia Từ vụt gắt :
- Đứng lại. Sao ngươi chưa gì đã dám tùy tiện bỏ đi?
Tất cả đều giật mình. Nhưng khi nhìn lại, ai cũng thấy không những Triệu Thái vẫn còn ở cạnh họ mà ngược lại chỉ thiếu vắng mỗi một người, đó là Quách Phú Dĩ.
Và mọi người còn giật mình nhiều hơn khi phát hiện có tiếng gọi của họ Quách vang ra từ một lối trong tất cả chín lối quanh đó. Và là tiếng Quách Phú Dĩ gọi Đào Gia Từ :
- Đào chưởng môn mau vào đây? Nhanh lên nào.
Tiếng gọi quá khẩn trương của Quách Phú Dĩ khiến một bên mặt của Đào Gia Từ cứ giật giật thật là kỳ quặc.
Sau cùng, mọi người đều rõ đấy là vì Đào Gia Từ quá lo cho họ Quách, nửa muốn đi theo tiếng gọi như là cầu cứu của họ Quách nửa lại không nỡ bỏ qua cơ hội sắp được cùng Triệu Thái và mọi người đi vào Vạn Niên cốc. Huống hồ tự Đào Gia Từ cũng rõ hễ lo cứu nguy cho Quách Phú Dĩ thì kể như là tự dấn thân vào tuyệt lộ, giống như một trong nhị lão Thanh Thành lúc mới rồi.
Thế nên, Đào Gia Từ chợt có quyết định là đột ngột lại chong kiếm vào tâm thất Triệu Thái :
- Nói mau, lối Quách Phú Dĩ vừa tùy tiện tiến vào là phải hay không phải lối dẫn nhập Vạn Niên cốc? Đừng để ta phải hạ sát ngươi?
Bỗng có tiếng Quách Phú Dĩ lại vang ra :
- Sao Đào chưởng môn chưa vào? Nhanh lên và đừng ngỡ vãn bối đang gặp nguy.
Câu nói của họ Quách thoạt tiên gây ngỡ ngàng cho tất cả mọi người, khiến thanh kiếm trên tay Đào Gia Từ cũng chùng lại và buông xuống rời khỏi người Triệu Thái.
Sau đó, như ý nghĩ thì từ câu nói của họ Quách đã thấm vào tận tâm tưởng của mọi người thì phải. Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình vụt cười vang :
- Còn chờ gì nữa, lão nhỉ? Hay lẽ lão nhị vẫn chưa hiểu tiểu tử họ Quách đã tìm thấy gì hay sao? Mau vào nào. Ha ha...
Đào Gia Từ cũng đã tự thấu hiểu, lập tức loang nhanh thanh kiếm, quét thành một vầng kiếm quang, vừa chận lối mọi người vừa để một mình ung dung lao thật nhanh vào lối đã hai lần có tiếng của Quách Phú Dĩ gọi ra :
- Không ai được vào, trừ phi muốn nạp mạng dưới kiếm của bổn Chưởng môn. Lui!

“Ào...”
Những ai chực dợm bước lao đi đều bị vầng kiếm quang của Đào Gia Từ làm chùn bước. Nhưng sau đó, khi thấy bóng dáng Đào Gia Từ đã mất hút. Song Sát Nhiếp Hồn chợt nhìn nhau, cùng ra hiệu để rồi cùng nhau nhất loạt bám theo họ Đào.
Cả hai vừa lao đi vừa tận lực hất mạnh chưởng ra phía trước ngăn ngừa mọi bất trắc :
- Đi nào, lão đại!
“Vù...”
“Ào...”
Tiếp theo cơ hồ bén gót Song sát là lão Thanh Thành và mụ Lan Hoa Hàm Tiếu cùng động thân một lượt.
“Vút!”
“Vút!”
Sau nữa là đến Lý Nghi.
“Vút!”
Triệu Thái thất kinh, vội gọi :
- Đừng vào đó. Mau đứng lại nào. Ôi...
Và có lẽ vì không kịp ngăn cản Lý Nghi, Triệu Thái hối hả lao theo, không nhận thấy vẫn còn Hạ Trúc Đào dù là nhân vật cuối cùng nhưng cứ tủm tỉm cười và lẳng lặng lao sát theo ngay sau phía Triệu Thái.
“Vút!”
Khi đến nơi, một quang cảnh thật kỳ lạ ngay lập tức đập vào mục quang Triệu Thái. Đấy là cảnh mọi người, những ai đặt chân vào đây trước Triệu Thái, đều ngây người và nhìn chú mục vào chỗ do mỗi người tự chọn riêng cho bản thân.
Triệu Thái thấy vậy vội lẳng lặng nhìn quanh.
Tất cả đang hiện diện ở một lòng thạch động thật rộng. Và ở các vách đá tứ bề không hiểu sao lại hiện hữu nhiều huyệt khẩu, lõm sâu hoặc nông hơn vào các vách đá. Ở mười mấy huyệt khẩu như thế, ngay lúc này là các bộ cốt khô đang tư thế ngồi. Những nhân vật từng là chủ nhân của mười hai bộ cốt khô có lẽ chết đã rất lâu, thế nên kể cả y phục của họ cũng chẳng còn.
Chợt có người lên tiếng, dù nói thật khẽ vì đang đứng ngay phía sau Triệu Thái nhưng vẫn tình cờ làm phá đi sự tĩnh lặng bất ngờ đang hiện hữu ở lòng thạch động kỳ quái này. Người đó chính là Hạ Trúc Đào và Hạ Trúc Đào bảo :
- Không nghi ngờ gì nữa, đây là những nhân vật cao thủ trăm năm trước đã đồng loạt thất tung. Hóa ra họ đã cùng tiến vào Vạn Niên

cốc thật. Nhưng tại sao không ai trong họ chịu quay lại? Điều gì đã khiến họ chấp nhận cùng lưu lại đây, chọn nơi này làm chỗ táng thân vĩnh viễn? Và đâu là những sở học do họ lưu lại theo lời đồn đại từng lưu truyền trên giang hồ?
Như đã nói, chính sự lên tiếng của Hạ Trúc Đào làm phá tan sự tĩnh lặng đang hiện hữu ở lòng thạch động. Và điều đó vụt hóa thành cơn hỗn loạn khi hầu hết tất cả đều mạnh ai nấy nhảy xổ vào các vị trí có những bộ cốt khô đang tư thế ngồi.
Ai ai cũng háo hức kiếm tìm.
Vì thế, các bộ cốt khô do bị đụng chạm nên đổ xuống, rơi tung tóe.
Sau cùng, vì quyết tìm cho bằng được điều cần tìm, nhất là ở phần nền của huyệt khẩu nên bị che khuất bởi các mẩu cốt khô đổ xuống phủ lấp.
Những kẻ đang tìm liền thu nhặt để rồi vội vàng ném các mẩu cốt khô đó ra phía sau. Thế nên các mẩu cốt khô càng lúc càng bị vương vãi loạn trên nền thạch động to rộng. Ở đây là một mẩu xương cánh tay, còn lăn lông lốc về các phía của nền thạch động là các khô lâu với ngũ quan từ lâu đã biến thành những hốc sâu hoắm.
Và cơn hỗn loạn biến thành xô xát, giành giật và động thủ khi có bất kỳ ai trong họ chợt phát hiện một mẩu di vật nào đó có thể là di vật võ công nhất là đối với người ở gần bên cạnh vì tình cờ nhìn qua và phát giác nên ngỡ đấy là vật cần giành giật để tranh đoạt.
Đầu tiên là Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình do phát hiện lão Thanh Thành lẻn nhét một mẩu vật vào người. Trác Mậu Bình bật lao qua và quát :
- Lão toan độc chiếm ư? Không dễ như thế đâu. Đỡ!
"Ào!"
Lại thêm một cặp nữa, đấy là hành vi thầm lén gì đó của mụ Lan Hoa Hàm Tiếu bị Đào Gia Từ phát hiện.
Đào Gia Từ cười lạnh và bật kiếm :
- Phu nhân vừa thu giữ vật gì vậy? Tốt nhất hãy nên để đào mỗ có cơ hội nhìn qua. Đưa đây nào.
"Vù!"
Rồi lại đến lượt hành vi của Quách Phú Dĩ bị Lý Nghi phát giác :
- Ngươi là người tiến vào trước tiên, dĩ nhiên đã thủ đắc khá nhiều. Sao vẫn tham lam muốn kiếm thêm, chẳng nhân nhượng nhường phần người khác? Hãy ngoan ngoãn giao tất cả ra đây.
Tiếng quát của Lý Nghi làm thức tỉnh nhiều người. Và lập tức, Quách Phú Dĩ cùng lúc bị nhiều cao thủ vây chặt. Họ Quách khiếp đảm vội kêu :

- Đào chưởng môn!! Ôi...
Đào Gia Từ lập tức bật lao đến tận chỗ Quách Phú Dĩ, cũng là cơ hội cho mụ Lan Hoa Hàm Tiếu hợp với mọi người, cùng vây hãm Đào Gia Từ và Quách Phú Dĩ.
Chỉ khi đó, vì quá hiếu kỳ, đến lượt tiểu tử vừa đi vòng quanh khắp các vách thạch động vừa đưa mắt dõi nhìn vào từng huyệt khẩu, khó có thể biết đâu là huyệt khẩu đã có một bộ cốt khô chiếm ngụ, chọn làm chỗ táng thân, vì tất cả đã bị ném vương vãi ra ngoài.
Và ở một huyệt khẩu như thế, Triệu Thái vụt ngây người nhìn sững sờ.
Vẫn luôn lẳng lặng bám sát theo sau Triệu Thái là Hạ Trúc Đào. Thế cho nên Hạ Trúc Đào cũng trông thấy mọi điều Triệu Thái đang nhìn. Và còn hơn như vậy nữa, ngay khi thoạt nhìn rõ. Hạ Trúc Đào vụt kêu :
- Thật không ngờ Huyết Ảnh Nhân - Ma Vương Huyết Ma Ảnh cũng từng táng mạng ở đây.
Tiếng Hạ Trúc Đào kêu lập tức có tác động như tiếng sấm nổ ngang tai mọi người đương diện ở cục trường.
Đứng gần Triệu Thái và Hạ Trúc Đào là Tuyệt Châm Nhiếp Hồn Gia Lại Hậu. Vì thế Gia Lại Hậu cũng là người đầu tiên lao vọt đến với tư thế sẵn sàng gây sự và giao thủ cùng bất kỳ ai dám ngăn cản :
- Tiểu tử thối tha mau tránh ra. Nếu không thì đừng trách ta độc ác.
“Vụt!”
Triệu Thái giật mình, nhờ đó nhớ lại thực tại. Và khi thấy Tuyệt Châm Nhiếp Hồn Gia Lại Hậu cứ lừng lững lao ào đến. Triệu Thái lo lắng, vội dịch người nhảy tránh qua một bên.
Tiếp đó, Đào Gia Từ, Lan Hoa Hàm Tiếu, lão Thanh Thành và Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình cũng cuống cuồng lao ào đến, mạnh ai nấy xô đẩy chen lấn nhau, miễn sao kịp có mặt ở chính huyệt khẩu đấy và đừng quá chậm chân so với mọi người.
Mục kích cảnh này, Hạ Trúc Đào cũng nhảy lùi lại, miệng bật cười khúc khích :
- Mọi người đừng quên sở học Huyết Ảnh Nhân chỉ mới cách nay bảy năm đã từng là sở hữu của Giáo chủ Thạch Quy giáo. Thế cho nên ở đây chỉ có lưu tự của Ma Vương Huyết Ảnh mà thôi. Nào có gì cho mọi người tranh nhau thật khiếp chưa?
Gia Lại Hậu cũng trở thành nhân vật đầu tiên thừa nhận sự thật này, qua thái độ tử nhảy dựng lên và lùi nhanh qua một bên :
- Quả thật chỉ có lưu tự của lão Ma Vương từ trăm năm trước. Hừ, ai muốn xem cứ xem. Phần ta thì không cần.

Nhờ Gia Lại Hậu đã lùi tránh sau đó đến lượt những nhân vật khác cũng vì thất vọng cùng lùi cả nên đến lần Lý Nghi ung dung nhìn tận mắt đọc từng chữ :
“Cửu Hàn Bắc Hải rắp tâm lập mưu, định một phen nhất võng đả tận, đến cả lão phu cũng suýt uổng mạng. Nhưng không may cho chúng, công phu Cửu Hàn hợp một tuy là đại khắc tinh khiến tất cả cơ hồ thảm tử thì nào hay lại là điểm khởi phát đánh thức tâm linh lão phu. Tự biết tội từng do bản thân gây ra, lão phu nguyện đem sinh mạng này đánh đổi cùng Cửu Hàn Bắc Hải, một là đòi lại công bằng cho bao anh hùng bằng hữu đột thảm, hai là giúp võ lâm Trung Nguyên tiêu trừ đại họa nhất định sẽ đến từ Bắc Hải xa xôi. Vài hàng cẩn bút thay lời tạ tội cùng trăm ngàn đồng đạo võ lâm.
Ma Vương Khắc Phục Nhân lưu tự”
Ngay khi Lý Nghi dứt lời, bất luận ai cũng nghe rõ, dù có dịp đọc qua như Triệu Thái - Hạ Trúc Đào hoặc chỉ có cơ hội nhìn thoáng qua nhưng chưa kỹ lắm, thì lúc này tất cả đều thừ người ngẫm nghĩ.
Và ắt hẳn càng nghĩ càng thấm hiểu, lão Thanh Thành chợt thở hắt ra :
- Nếu căn cứ theo những lưu tự này thì trăm năm trước dẫn dụ nhiều cao nhân các phái cùng đến đây để hạ độc thủ chính là Cửu Hàn Bắc Hải. Nhưng đây là nhân vật nào? Sao lão phu nay đã ngoại thất tuần vậy mà chưa được một lần được nghe bất kỳ ai trước đó đề cập đến nhân vật này?
Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình cũng được dịp lên tiếng :
- Cũng có thể Cửu Hàn Bắc Hải gồm những chín nhân vật. Bằng không, nếu chỉ là một e chưa đủ thực lực hoặc bản lãnh dẫn dụ cùng một lúc những ngần này cao thủ và trong đó lại có cả Ma Vương Huyết Ma Ảnh đang thời cực thịnh mặc tình gieo rắc tai họa khắp võ lâm.
Quách Phú Dĩ chợt đổi hướng suy nghĩ của mọi người :
- Ma Vương sao lại thụ danh là Khắc Phục Nhân? Tại hạ nhớ từng nghe nói Ma Vương không hề có tính danh này.
Mụ Lan Hoa Hàm Tiếu cười cười :
- Dĩ nhiên đấy không phải tính danh thật của Ma Vương. Còn vì sao lại cố ý thụ danh này ư? Hãy nhớ lại một trong những câu do Ma Vương lưu tự. Công phu Cửu Hàn lại là nguyên nhân đánh thức tâm linh lão Ma Vương. Từ đó có thể đoán thêm công phu Huyết Ảnh Nhân đã chẳng còn phủ mờ lý trí, biến Ma Vương thành đại sát tinh cuồng sát giết người không gớm tay nữa. Và vì đã tỉnh lại, đã hối hận sau bao tội ác từng rắc gieo. Ma Vương quyết thụ danh là Khắc Phục

Nhân, ý mong tỏ bày sự kiện đã có cơ hội trở lại làm người.
Lý Nghi gật đầu :
- Cũng có thể đoán thêm Khắc Phục Nhân vì trở lại làm người nên quyết dùng toàn bộ bản lãnh của Ma Vương, đuổi theo và đã tận diệt Cửu Hàn Bắc Hải, vừa báo thù cho bao nhân mạng uổng tử ở đây, vừa giúp võ lâm tiêu trừ đại họa lẽ ra đã phải diễn khai. Đào Gia Từ cũng trầm tư nghĩ ngợi không kém :
- Nhất định sự việc xảy ra trăm năm trước phải là thế. Vì bằng chứng là mãi cho đến tận hôm nay vẫn chưa bất luận nhân vật nào nghe nói đến bốn chữ Bắc Hải Cửu Hàn.
Chợt Tuyệt Châm Nhiếp Hồn Gia Lại Hậu buột miệng kêu :
- Những đâu là địa điểm diễn khai trận tử đấu giữa Ma Vương và Cửu Hàn Bắc Hải? Liệu có ở gần đây chăng? Là một nơi nào đó đã do Giáo chủ Thạch Quy giáo nhờ phát hiện nên tình cờ đắc thủ di học Huyết Ảnh Nhân được chính Ma Vương lưu lại.
Lão Thanh Thành chợt nhìn Triệu Thái :
- Biết rõ về Vạn Niên cốc để lập mưu dẫn dụ nhiều cao thủ trăm năm trước, sau đó cố ý lưu lại Vạn Niên cốc tàng đồ, theo lão phu chỉ có thể là Cửu Hàn Bắc Hải. Phải chăng cùng với tàng đồ, tiểu tử ngươi cũng đã sở hữu công phu Cửu Hàn từ Bắc Hải?
Quách Phú Dĩ cũng hướng mắt nhìn thật chú mục vào Triệu Thái :
- Sư phụ của hai chúng ta hầu như đã cùng lúc với Giáo chủ Thạch Quy giáo phát hiện di học Ma Vương. Vật do sư phụ ẩn giấu ở ngôi hoang miếu nhất định có liên quan đến di học này. Ngươi định sở hữu một mình chăng?
Chợt bị hỏi như thế, nhất thời Triệu Thái lúng túng. Và không ngờ đó lại là nguyên do khiến bao nhiêu nhân vật khác cũng chú mục nhìn mỗi một mình Triệu Thái. Nhưng khi phát hiện kể cả Lý Nghi cũng có ánh mắt nhìn tương tự, một tâm trạng giận không chỗ phát tác chợt xuất hiện trong Triệu Thái. Thế là Triệu Thái vỡ lẽ, vụt cười vang :
- Thôi nào, thà chư vị muốn gì nói thẳng ra là hơn, thay vì giả vờ dùng thủ đoạn này toan làm khó tại hạ. Phải chăng tại hạ nên có lời cung hỷ vì từng người trong chư vị đã có những thủ đắc riêng và bây giờ chỉ muốn mau chóng quay trở ra sao cho thật an toàn? Nếu là vậy, Ha ha... xin thú thật tại hạ dù am hiểu tường tận tàng đồ vẫn chẳng dám quả quyết bất kỳ điều gì. Hay là chư vị cứ hạ sát tại hạ, sau đó tha hồ tìm cách tự thoát ra?
Lời của Triệu Thái làm ai cũng động tâm. Họ nhìn quanh và phát hiện ở ngay lòng thạch động này nếu không đủ chín thì cũng là năm bảy lối đi tuy khác nhau về vị trí nhưng hầu như khá giống nhau về hình

thể bên ngoài.
Lan Hoa Hàm Tiếu rúng động :
- Nếu lời của ngươi là sự thật. Chao ôi, đâu là lối có thể quay trở ra chỗ lúc nãy?
Quách Phú Dĩ cũng bối rối. Nhưng càng như thế họ Quách càng hậm hực :
- Triệu Thái ngươi nói dối. Vì cho dù điều này không khắc ghi trong tàng đồ thì bản thân ngươi do là người vào đây sau, lẽ nào không cẩn trọng hoặc đánh dấu hoặc ghi nhớ địa hình phòng cho lúc quay trở ra.
Đào Gia Từ tỉnh ngộ, liền cười lạt và tiến lại gần Triệu Thái :
- Hoặc ngươi có đề xuất gì hầu sau đó ưng thuận giúp bao nhiêu người đây quay trở ra?
Vừa dứt lời thì cũng là lúc Đào Gia Từ xuất kỳ bất ký chộp vào Triệu Thái.
“Vù...”
Do bị bất ngờ, nhất là do bản lãnh thật sự quá kém so với Đào Gia Từ, thế nên chỉ chớp mắt Triệu Thái đã bị Đào Gia Từ chộp giữ chế ngự.
Chỉ lúc này Hạ Trúc Đào mới lên tiếng :
- Đừng gây khó khăn lầm người, trừ phi Đào chưởng môn thật sự muốn mất mạng thì cứ tiếp tục hành vi đó, vô tình gây kinh động đến Tiểu hồng xà vẫn đang ẩn phục trong người Triệu Thái. Sao không hỏi bổn cô nương để được điểm chỉ lối quay trở ra?
Mụ Lan Hoa Hàm Tiếu liền có cảm giác vừa nhẹ vừa tỉnh cả người :
- Hay lắm, tỷ cũng nhớ rồi, chính hảo muội muội mới thật sự là người sau cùng đặt chân đến đây. Và nếu vậy, thời cơ kể như đang ở trong tay tỷ muội chúng ta. Hay lắm. Hay lắm.
Hạ Trúc Đào đưa mắt tuần tự nhìn từng người đương diện :
- Ý của tỷ là thế nào khi bảo thời cơ đang ở trong tay hai chúng ta?
Mụ cười cười và cũng nhìn quanh như Hạ Trúc Đào :
- Hảo muội muội thôi đừng giả vờ nữa. Trái lại hãy thể hiện sự thông tuệ từng được a di của tỷ vì đắc ý nên chỉ truyền thụ toàn bộ y bát cho muội muội. Hay là cứ phó giao cho tỷ, bất luận ai nếu muốn được muội điểm chỉ lối thoát ra ngoài thì dù nhiều dù ít cũng nên lưu lại phần nào đó những gì họ nhờ nhanh chân hơn nên đắc thủ nhiều hơn tỷ. Nghe được chứ?
Nhưng thái độ của Hạ Trúc Đào thật lạ kỳ và thoạt tiên là nhún vai :
- Trong số đó dĩ nhiên cũng có Lan Hoa tỷ, đúng không? Và cho dù muội không có ác tâm với tỷ thì cũng vậy thôi, liệu với bản lãnh của

hai tỷ muội ta là có đủ đương đầu với ngần này cao thủ chăng? Trừ phi hành động theo lời tỷ là muội chấp nhận tất cả cùng chịu chết ở đây. Điều này muội không hề nghĩ đến.
Mụ Lan Hoa bối rối :
- Nhưng Đào Gia Từ cùng Quách Phú Dĩ lại là những kẻ thủ đắc nhiều nhất. Hoặc giả tỷ muội chúng ta gọi thêm nữa nhị bằng hữu Song sát cùng nhập cuộc?
Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình cười lạt và vặc lại :
- Để sau khi gây khó dễ cho họ xong, sẽ đến lượt phu nhân nêu yêu sách với huynh đệ ta ư? Đừng quá mơ mộng.
Hạ Trúc Đào mỉm cười :
- Đấy, tỷ thấy chưa? Và không khéo, có lẽ cả tỷ nữa, sẽ cùng mọi người hợp lực, quay trở lại đối phó một mình muội, uy hiếp muội phải chỉ cách thoát ra. Vì tự thâm tâm tỷ ắt hẳn vẫn luôn ghi nhớ và vẫn thầm đố kỵ muội, dựa theo lời tỷ vừa vô tình khen tặng sự thông tuệ của muội. Xin đừng xui dại muội như thế.
Đào Gia Từ lần đầu nở nụ cười hòa nhã với Hạ Trúc Đào :
- Hạ cô nương nhất định chẳng ngẫu nhiên trở thành người chậm chân và bước vào đây sau cùng. Hành vi quá đỗi cẩn trọng của Hạ cô nương khiến Đào mỗ ít nhiều cũng tâm phục khẩu phục. Thế này vậy, nếu được Hạ cô nương điểm chỉ lối quay trở ra, chỉ cần ra đến chỗ lúc nãy thôi, thì đây là thanh Tuyết Nhạn tiểu kiếm, đích thực là di vật của tệ phái vừa mới được thu hồi, Đào mỗ nguyện trao tặng, gọi là đáp lại mỹ ý của Hạ cô nương.
Hạ Trúc Đào khước từ :
- Bổn cô nương chỉ mong đừng bị bao nhiêu người đây trở mặt và uy hiếp sinh mạng là đủ. Nào dám nhận tặng vật cũng là di vật của quý phái Điểm Thương vừa được Đào chưởng môn thu hồi. Xin yên tâm và đừng quá nghi ngờ. Trái lại cứ đi theo bổn cô nương là tất cả sẽ được toại nguyện.
Dứt lời, Hạ Trúc Đào quay người, chọn một lối đi duy nhất để đi trước mọi người. Đào Gia Từ nhanh chân bám theo, còn cố ý nhét thanh Tuyết Nhạn tiểu kiếm vào tay Hạ Trúc Đào :
- Đào mỗ là Chưởng môn nhân một phái, điều gì đã hứa quyết chẳng sai lời. Xin Hạ cô nương thu nhận cho.
Đi theo sau Đào Gia Từ là cả một hàng người cùng rồng rắn nối đuôi nhau đều bước vội vì sợ bị bỏ rơi.
Cứ như thế được một lúc. Nhiếp Hồn song sát bỗng cùng nhau bật cười :
- Vậy là thoát thật rồi. Xin đa tạ Hạ cô nương và hẹn có ngày đền

đáp. Cáo biệt. Ha ha...
Cả hai lao đi, biến mất hút vào một trong chín lối đi mà khi nãy đã được Triệu Thái từng điểm chỉ đâu là dấu hiệu để nhận định chuẩn xác lối thoát ra khoảng không bao la bên ngoài.
Tương tự, Lan Hoa Hàm Tiếu, lão nhân phái Thanh Thành và cả Đào Gia Từ cùng Quách Phú Dĩ nữa đều cười đắc ý khi cùng nhau lao thoát đi thật nhanh theo ngay phía Song Sát Nhiếp Hồn.
Do có quá nhiều những tràng cười lồng lộn làm váng động nên chẳng ai nghe hoặc phát hiện có tiếng của Triệu Thái vụt kêu hộc lên đầy uất nghẹn.
Chỉ khi Triệu Thái bỗng khuỵu xuống, Lý Nghi và Hạ Trúc Đào nhờ còn lưu lại nên phát hiện sự thể.
Cả hai kinh hoàng, cùng nhìn Triệu Thái.
Triệu Thái đã táng mạng, nhất định phải như thế qua sắc mặt đang tím tái với ngũ quan cơ hồ ở chỗ nào cũng tuôn rỉ máu huyết.
Hạ Trúc Đào khom xuống, đặt tay lên Mệnh môn huyệt của Triệu Thái :
- Tâm mạch bị chấn đứt. Hung thủ nhất định là Đào Gia Từ, người duy nhất ở đây có nội lực thâm hậu nhất và luôn hận họ Triệu nhất, kể từ khi đã phải tự tay phế bỏ một chi của Quách Phú Dĩ. Lão thật độc ác.
Sắc diện của Lý Nghi đang mỗi lúc mỗi đỏ hừng hừng vì căm phẫn.
Gã cũng khom người xuống nhưng chỉ là để vuốt nhẹ hai mắt cho Triệu Thái :
- Ngươi hãy nhắm mắt yên nghỉ. Vì tiếc thay cục diện chợt biến đổi khiến cả ngươi lẫn ta đều không thể tiến hành như lời mách bảo của ngươi. Và lúc này, với thảm trạng của ngươi ngay bây giờ, ta chẳng còn gì nữa để tin và chờ đợi kỳ tích. Nhưng dù sao, Lý Nghi ta lập thệ sẽ báo thù cho ngươi. Vĩnh biệt.
Hạ Trúc Đào chợt ngẩng đầu nhìn Lý Nghi đầy nghi hoặc :
- Ngươi vừa đề cập đến kỳ tích là thế nào?
Lý Nghi cười lạt và đứng lên :
- Đừng ngỡ ta không biết nguyên do đích thực khiến Hạ Trúc Đào ngươi về sau này hầu như luôn theo sát Triệu Thái như hình với bóng. Ngươi rất thông tuệ khi đoán rằng thế nào Triệu Thái và ta cũng lén bỏ đi theo một lối duy nhất trong tất cả chín lối ở đây. Nhưng giờ thì hết rồi. Triệu Thái đã chết và chưa một ai có thể vẫn toàn mạng sau khi bị nội gia cao thủ như lão họ Đào dùng nội lực chấn đứt tâm mạch. Và khi Triệu Thái không thể sống thì cả ta lẫn ngươi kể như đã thật sự hết cơ hội được Triệu Thái đưa đến một nơi

nào đó mà vị tất có ẩn tàng nhiều tuyệt học như ở chỗ lúc nãy đáng hận thay lại do chính Quách Phú Dĩ phát hiện. Riêng về điều Hạ Trúc Đào ngươi vừa quan tâm hỏi, đừng nghĩ ta ngại, chẳng dám nói sự thật. Huống hồ đó là điều bản thân ta thoạt nghe xong vẫn chẳng thể nào tin. Đó là Triệu Thái có dặn ta, hễ gã bất ngờ bỏ chạy theo lối nào thì bất luận gã có gặp điều bất trắc gì đi nữa, hoặc mệnh hệ có ra sao thì phần ta cứ theo đó tiếp tục mang gã đi. Gã bảo ở bản thân gã thế nào cũng xảy ra kỳ tích. Ngươi tin chăng? Nhất là với hiện trạng gã thê thảm như thế này?
Hạ Trúc Đào chấn động, vẫn ngồi, lại tiếp tục đưa mắt nhìn lại toàn bộ hiện trạng quả thật rất thê thảm của Triệu Thái.
Lẽ nào kỳ tích đó là gã dù chết vẫn có cách tự sống lại?
Lý Nghi chẳng lên tiếng nữa, cứ từ từ bỏ đi. Chợt có tiếng Hạ Trúc Đào gọi giật gã lại :
- Ngươi nỡ cứ để gã thế này bỏ đi thật sao? Thế mà ta ngỡ giữa ngươi và gã, biết nói thế nào đây, ta ngỡ cả hai đang là ý trung nhân của nhau?
Lý Nghi quay phắt lại :
- Ngươi... cô nương nói như thế là ý gì? Mà thôi, hãy để ta hỏi lại cho đúng hơn. Có phải cô nương nghĩ ta và gã là hai kẻ đồng tính? Hoặc tệ hơn, một trong hai ta phải có ai đó là nữ nhân? Gã ư? Ta không tin. Vì gã bộc lộ nam tính rất rõ. Vậy là ta? Cô nương cho ta là nữ nhân? Nếu là thế, Ha ha... cô nương dám không, ta và cô nương thử một phen cùng nhau mây mưa xem sao? Hay là dễ dàng hơn, ta và cô nương chỉ cần cùng nhau cởi bỏ tất cả y phục? Cứ như thế nha, chắc chắn cô nương sẽ rõ đâu là sự khác biệt giữa nam và nữ và không thể chỉ dựa theo vóc dáng bề ngoài. Thế nào?
Hạ Trúc Đào tuy nghe nhưng chỉ thoáng nhăn mặt và sau đó là cười khẩy :
- Ngươi đừng giả vờ nói cứng với ta. Vì kỳ thực, dù ngươi cố tình cải dạng như thế nào đi nữa thì hình thể cùng vóc dáng nữ nhân của ngươi vẫn cứ lồ lộ, ai lại không nhận biết.
Ly vụt ưỡn ngực, quay trở lại và cố tình tiến đến thật gần Hạ Trúc Đào :
- Có thể cô nương nói đúng, vóc dáng của ta đâu chỉ khiến một mình cô nương lầm nghĩ là nữ nhân. Triệu Thái đã từng nghi, nhờ đó cũng từng minh bạch đã lầm lẫn như thế nào. Và bây giờ, nếu cô nương thật sự chẳng ngại câu nam nữ thọ thọ bất tương thân, thì đây, cô nương hãy tùy tiện sờ chạm và tìm cho được đôi nhũ hoa của ta. Tìm đi. Sao vậy? Hãy tìm đi nào, hãy chạm thẳng tay vào da thịt ta và

tìm xem có nhũ hoa như bọn nữ nhân cô nương chăng? Tìm đi.
Do Hạ Trúc Đào mãi ngại nên không chịu thực hiện. Lý Nghi bèn chộp tay Hạ Trúc Đào và cố cấn thật nhanh vào tận bên trong phần ngực áo của gã.
Hạ Trúc Đào lập tức giật tay về, nhân đó vô tình cả hai diễn khai sự giằng co, sau biến dần thành trận tỷ đấu cầm nã và kết quả làm Hạ Trúc Đào giật mình rúng động :
- Úy, bản lãnh ngươi rất lợi hại, không hề tầm thường như ngươi vẫn cố tình làm cho mọi người tin? Phải chăng đây mới là nguyên do khiến Môn chủ Không Không môn hạ lệnh tập nã ngươi?
Lý Nghi có đôi tay rất linh hoạt với những chiêu cầm nã càng lúc càng dồn Hạ Trúc Đào vào thế bị động. Và đột ngột gã ngừng tay thu chiêu :
- Nhưng ta vẫn ngại Độc môn của cô nương. Nếu không, hừ, chỉ cần ba chiêu như mới rồi ta đã có ít nhiều là hai cơ hội hạ sát thủ. Cô nương hãy nên tin đó là sự thật thay vì mãi hồ nghi rồi tự chuốc họa vào thân. Cáo biệt!
Lý Nghi nói đi là đi, khiến Hạ Trúc Đào hoàn toàn ngẩn người.
Sau đó, vì cũng chẳng dám tin Triệu Thái rồi sẽ sống lại, Hạ Trúc Đào thở dài và loay hoay tìm chỗ với ý định sẽ an táng cho Triệu Thái.
Nhưng khi sờ vào bọc áo, Hạ Trúc Đào liền thất sắc :
- Nhất định là gã họ Lý? Giỏi lắm, gã lại dám dùng diệu thủ, lẻn lấy mất thanh Tuyết Nhạn tiểu kiếm đã do lão họ Đào cho ta. Dám hý lộng bổn cô nương, ngươi đừng mong thoát.
Và thế là Hạ Trúc Đào cũng bỏ đi, chỉ còn lại duy nhất mỗi một thi thể của Triệu Thái ở đó.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 10
Vạn Niên cốc không mời vẫn đến
Vì Linh quả gây hại lẫn nhau

Một thảm cỏ xây xanh rờn, một con suối yên bình uốn lượn. Đó là môt khung cảnh thật bình dị, mộc mạc và êm ả, đến độ dù nhìn từ bình điện nào hoặc là cái nhìn xuất phát từ bất kỳ tâm trạng nào thì cuối cùng cũng vẫn nhận ra vẻ bình yên tĩnh lặng và thư thái cho bất luận ai tình cờ đặt chân đến chốn này.

Tuy nhiên sự bình yên tĩnh lặng vụt tan biến ngay khi gã - nhân vật độc nhất đang hiện hữu ngay tại giữa khung cảnh này - chợt bắt gặp một tiếng động dù thật khẽ nhưng vẫn rất xa lạ so với chốn này vừa tình cờ vang lên.
Vì thế, cẩn tắc vô ưu, thoạt tiên gã nuốt nhanh vào miệng một mảnh hoa tiên mà từ nãy đến giờ dường như gã không cần nhìn đến nữa. Kế đó, gã xoay người lại, dù bằng những cử chỉ nặng nề và mệt mỏi vẫn vội vàng tìm cách để làm sao chui càng nhanh càng tốt vào một chỗ khuất chỉ ở ngay bên cạnh gã.
Nhưng vạn sự lại không đủ nhanh như gã muốn. Thế là gã chỉ mới mới chui được nửa người thì ngay phía sau gã đã có tiếng ai đó kinh ngạc kêu :
- Triệu Thái?! Là ngươi phải không? Thảo nào, thảo nào...
Gã nhận ra thanh âm đó và tự biết rằng dù có chui nữa vào chỗ khuất vẫn vô ích. Vì thế, gã đưa ngược đầu trở ra, vẫn ngồi trong tư thế như sẵn sàng chui tiếp với bất kỳ lúc nào gã muốn.
Và khi đã đưa đầu ra phía ngoài, dĩ nhiên vì nhìn thấy nên gã lập tức lên tiếng với người đang đứng nhìn gã :
- Lòng nhẫn nại của Hạ Trúc Đào cô nương khiến Triệu Thái này ngưỡng mộ. Được rồi, vì cô nương vẫn luôn theo sát chân tại tại hạ, có phải kể từ lúc được tại hạ cảnh báo là đừng bất kỳ ai manh động hoặc tùy tiện chọn lối đi nhưng không do tại hạ điểm chỉ, thì lúc này kể như cô nương đã được toại nguyện. Không sai, đây mới chính là địa điểm được bức tàng đồ cố tình khắc họa chỉ lối đưa đến. Cung hỷ Hạ Trúc Đào cô nương là nhân vật thứ hai sau tại hạ đã đặt chân đến Vạn Niên cốc.
Hạ Trúc Đào đang rảo mắt nhìn quanh nhưng kỳ thực vẫn có cách để mắt giám sát từng động tĩnh từ phía Triệu Thái. Sau đó, ả gật đầu :
- Cây cỏ luôn xanh, dòng nước luôn đầy đặn và uốn lượn chảy quanh, khung cảnh này đúng là trường cửu, có gọi Vạn Niên cốc cũng không quá đáng. Nhưng Triệu các hạ nói đi, bức tàng đồ điểm chỉ địa điểm này để làm gì? Một chỗ bình yên để dung thân hầu tránh xa vòng bon chen xu danh lợi thế của một kiếp nhân sinh thôi ư? Có phải chỉ rõ thế chăng? Hoặc giả còn nhiều bí ẩn gì khác nữa và các hạ hoặc đã khám phá đắc thủ hoặc chưa có cơ hội cùng thời gian để dò xét kiếm tìm?
Triệu Thái thật sự đang rất mệt, thế nên hai mắt từ từ nhắm nghiền, miệng thì miễn cưỡng đáp :
- Đối với thánh nhân dù chỉ được đặt thờ ở trên bàn cũng chẳng nên dùng vải thưa hầu mong che mắt. Tại hạ xin thú thật là chỉ vào đây

trước cô nương không được bao lâu. Thế nên nếu có bí ẩn nào chưa khám phá thì sự thật là do tại hạ chưa có cơ hội dò xét. Nếu muốn xin cô nương cứ tùy tiện. Phần tại hạ, a... Chỉ mong được ngủ, được nghỉ ngơi và nếu cần cũng xin chọn chốn này làm chỗ dung thân hưởng an nhàn thư thái.
Và vì đã nhắm mắt nên Triệu Thái đâu thể thấy Hạ Trúc Đào đang nhìn gã bằng ánh mắt như thế nào. Gã chỉ nghe Hạ Trúc Đào đáp :
- Được. Nhìn sắc diện của các hạ, ta biết các hạ quả thật đang cần nghỉ ngơi, có khi phải đôi ba ngày là ít. Ta không quấy rầy nữa, đành tạm chia tay để thử dò xét quanh đây xem sao.
Gã nghe nhưng không mở mắt, bất quá chỉ he hé khi cảm nhận được tiếng bước chân của Hạ Trúc Đào đi xa dần.
Và lúc phát hiện quả thật Hạ Trúc Đào đã đi dần xa, gã lập tức sửa tư thế, tiếp tục chui vào chỗ lúc nãy gã đã toan chui.
Chỗ gã chui kỳ thực chỉ là một đoạn dốc ngắn, xuôi chếch vào lòng đất. Để khi đoạn chẳng còn, lòng đất trước mắt gã vụt mở rộng ra, hóa thành một thạch động có đủ cả các núi đá và tiếng nước suối chảy róc rách, đồng, thời còn có thêm một chút ánh dương quang mờ mờ chiếu rọi từ đâu đó ở bên trên xuống.
Nhưng đối với bản thân gã lúc nãy cảnh mỹ quan dù đẹp và huyền diệu thế mấy cũng chẳng thể nào bắt gã chú mục nhìn cho bằng một vật khác. Vì thế, ngay khi phát hiện vật đó, gã lập tức chồm người bật dậy.
Chạy thật nhanh theo sức của gã để đến càng sớm càng tốt.
Đó là một khóm hoa cỏ, lá xanh tía vừa mảnh vừa dài với mỗi nách lá lại mọc vươn ra một nhánh mảnh hơn và xanh nhạt hơn. Nhưng ở phần đầu chót của từng nhánh này, kỳ lạ thay lại nở ra một chùm hoa đeo lủng lẳng vừa nhỏ xíu vừa mang sắc màu vàng quyền quý của bậc đế vương. Và điều đáng ngạc nhiên nhất chính là sự kết trái của cả một khóm hoa cỏ mà hình dạng toàn khối không thể nào lớn hơn so với bất kỳ khóm hoa cỏ dại nào từng có ở trên đời. Dù vậy trái của khóm hoa cỏ lại to bằng nguyên cả nắm tay của trẻ sơ sinh và là trái mang màu xanh biếc, màu của sự huyền bí và quý phái.
Đích nhắm của Triệu Thái chính là trái xanh biếc này. Vì vậy, khi chạy đến đủ tầm, Triệu Thái vươn tay chộp và bứt gọn trái đó vào tay.
Nhưng lúc Triệu Thái toan ném tọt trái xanh biếc vào miệng thì xuất hiện một bàn tay khác, dù mềm mại nhưng thật cứng rắn, đã chộp vào tay Triệu Thái để vừa vặn ngược vừa cướp đoạt trái xanh biếc ngay trên tay Triệu Thái.

Sau đó, hoặc do bị xô đẩy hoặc do sự giằng co gây tác động, Triệu Thái cũng chẳng hiểu vì sao nữa, chỉ thấy rằng bản thân đột nhiên bị ngã chúi ra phía trước, té sấp mặt xuống cạnh khóm cỏ hoa đã chẳng còn trái xanh biếc nào nữa.
Cùng lúc này, Triệu Thái nghe tiếng Hạ Trúc Đào cười đắc ý :
- Xin đa tạ. Và ta hiểu đúng chăng. Loại linh quả này chính là một trong nhiều bí ẩn đáng để quan tâm, thế nên mới có người chịu khó lưu lại Vạn Niên cốc tàng đồ? Vậy thì ta xin mạn phép dùng nha? Ha ha Triệu Thái vừa thất vọng vừa phẫn nộ nhất là khi nghe tiếng Hạ Trúc Đào vừa nhai rau ráu, vừa ăn vừa nuốt và vừa khen trái rất ngọt rất ngon.
Nhưng dù phẫn nộ thì chẳng thể làm gì, vì lực bất tòng tâm, Triệu Thái đã không thể kiềm chế, đành vừa gào thét tức tối, vừa đập loạn hai tay lên nền đất đá xung quanh.
- A... A...
Triệu Thái đập trúng khóm cỏ hoa. Cả khóm càng thêm bị giập gãy khi Triệu Thái cứ đập tay, cứ loạn gào.
Cỏ cây nào bị giập mà không tươm nhựa rỉ nước. Và thật là mùi nhựa hoặc nước của khóm cây sao lại thơm ngọt ngào Thế là dù đang phẫn hận đến độ suýt cuồng tâm. Triệu Thái vẫn không thấy mấp mé một bờ hy vọng, nên vội vàng vơ lấy vơ để, vừa tọng vào miệng vừa nhai vừa nuốt cho kỳ hết toàn hộ khóm cỏ hoa, bất luận là lá là hoa hay là rễ là cành. Triệu Thái nuốt tất tần tật.
Thỏa mãn vì đã được ăn, hoặc giả nhờ có được một ít vật thực để ăn khiến sinh lực tạm phần nào hồi phục, Triệu Thái xoay ngươi nằm ngửa ra, thoạt tiên là để nhìn Hạ Trúc Đào một nữ lang dù xinh đẹp nhưng lại là một kẻ cướp trắng trợn.
Hạ Trúc Đào đã ngồi từ lúc nào và đang tọa công với hai mắt nhắm nghiền, có vẻ rất bình thản chờ dược lực của linh quả thấm dần vào kinh mạch - huyết mạch của chính ả.
Triệu Thái giận lắm nên ngồi dậy. Nhưng khi đã đứng lên, thay vì sinh sự với ả kẻ cướp, Triệu Thái chợt nhớ lại một việc, đành tạm nguôi ngoai, bỏ qua cho ả và vội vàng xoay người đi dần về phía cuối của thạch động.
Ở đó có một thạch sàng, Triệu Thái tót người ngồi lên thạch sàng ngay, mặt quay vào vách.
Trên vách có tự dạng. Triệu Thái vừa lẩm nhẩm đọc qua vài dòng liền tự ý ngưng lại, để nghiêng người qua bên tả.
Ở phía bên tả, gần cuối thạch sàng là một hốc đá nhỏ chứa đầv nước. Triệu Thái vục úp mặt xuống hốc đá, uống một hơi thật dài làm

cho nước ở hốc đá vơi cơ hồ quá nửa. Tiếp đó Triệu Thái mới quay lại với các tự dạng được khắc ghi sẵn trên vách đá.
Và cuối cùng, khi đã đọc đã hiểu và đã nhớ tất cả những gì được chú nhân của tự dạng đã ghi đã dặn, Triệu Thái mới bắt đầu tọa công điều nguyên.
Có tiếng thở hổn hển quá lớn, quá thôi thúc khiến Triệu Thái kể như bị kinh động đành mở mắt xả công.
Cảnh quang xung quanh Triệu Thái lúc ngày là một màn đêm đen tối kịt. Dù thế, Triệu Thái vẫn nghe tiếng Hạ Trúc Đào chợt vang lên hỏi gã :
- Có lẽ các hạ chỉ vừa mới hồi sinh sau lần bị Đào Gia Từ đê tiện lẻn dùng nội gia chân lực chấn đứt tâm mạch. Phải chăng vì thế, lúc này các hạ từ thấy trong người bất ổn, cứ thở hồng hộc như thể sắp táng mạng đến nơi?
Triệu Thái tự hiểu khó thể tiếp tục tọa công được nữa một khi Hạ Trúc Đào vì đã ngừng tọa công nên dễ gì để Triệu Thái được tùy tiện hành động theo ý mình. Vì vậy Triệu Thái từ từ xoay người lại, vẫn ngồi và cố xuyên màn đêm nhìn về phía vừa có tiếng Hạ Trúc Đào phát thoại.
Và Triệu Thái hỏi :
- Thế không phải chính bản thân cô không vì đang có điều bất ổn nên đã hô hấp dập dồn khiến tại hạ dù đang nghỉ ngơi dưỡng thần vẫn phải giật mình choàng tỉnh sao?
Hạ Trúc Đào hừ nhẹ :
- Chỉ vì lo cho các hạ nên ta mới quan tâm hỏi. Riêng phần ta, linh quả ta đã dùng quả nhiên có diệu dụng tột cùng, làm gì có chuyện đã dập dồn hô hấp khiến các hạ không thể nghỉ ngơi? Và đã vậy, hừ ta bất tất lo cho các hạ nữa. Cứ tiếp tục dưỡng thần đi, nếu các hạ vẫn muốn.
Nhưng Triệu Thái nào dám, đành ngồi yên và lặng thing chờ đến khi nghe nhịp hô hấp thổ nạp của Hạ Trúc Đào có lúc nào đó trở nên đều hay không.
Và khi điều đó xảy đến, Triệu Thái biết ngay Hạ Trúc Đào đã lại tọa công và cơ hồ đã nhập vào cõi vô thức, chỉ lúc đó Triệu Thái mới dám và nhất là yên tâm để tiếp tục tọa công cho bản thân.
* * * * *
Lại có tiếng thổ nạp hổn hển và đứt quãng vang lên rõ to khiến Triệu Thái giật mình xả công mở mắt.
Màn đêm đen đã tự tan biến và lúc này cảnh quang xung quanh Triệu Thái đã lờ mờ sáng. Nhờ đó, Triệu Thái phát hiện Hạ Trúc Đào

dù vẫn tư thế ngồi tọa công nhưng đã mở mắt và đang kinh ngạc nhìn về Triệu Thái. Vụt hiểu Hạ Trúc Đào đang nhìn gì. Triệu Thái lập tức ngồi dịch lùi về phía sau và tự nhủ là cần lấy thân làm sao che càng khuất lấp càng tốt nhưng tự dạng vẫn lưu một cách vĩnh hằng ở trên vách đá, ngay phía sau lưng Triệu Thái.
Và khi tạm yên tâm vì đã có thể che khuất các tự dạng, Triệu Thái cười cười, hỏi Hạ Trúc Đào :
- Không phải là cô nương vừa thở hào hển đấy chứ? Vì rõ ràng tại hạ đã nghe như vậy :
Hạ Trúc Đào vẫn cứ kinh ngạc nhìn Triệu Thái :
- Là các hạ vừa có nhịp hô hấp trì trệ thì đúng hơn. Mà này, sao sắc diện các hạ cứ bừng bừng đỏ vậy? Hoặc giả ở đây còn ẩn tàng tuyệt thế công phu và các hạ vì đã phát hiện nên vẫn miễn cưỡng luyện, bất chấp thể trạng đang như thế nào, khiến dẫn đến hậu quả bất lợi?
Triệu Thái tiếp tục cười cười :
- Dù sự thật có đúng như thế hà hà... thì tại hạ vẫn là người vừa mới hồi sinh, làm gì dám mạo hiểm thực hiện một hành động mà bất kỳ ai cũng biết chắc sẽ gặp kết cục bất lợi như thế nào. Hạ cô nương thôi đừng quá võ đoán nữa.
Nét mặt của Hạ Trúc Đào trở nên đăm chiêu tư lự :
- Nếu là vậy, ắt ở bản thân các hạ hãy còn nhiều bí ẩn, có lẽ chẳng khác gì so với gã Lý Nghi. Phải như vậy không? Vì bằng chứng là các hạ vẫn có thể tự hồi sinh, một điều dù các hạ từng ám thị, nói trước cho gã Lý Nghi biết, nhưng chính bản thân gã lại tự miệng bảo là quyết không thể nào tin.
Triệu Thái nhăn mặt :
- Gã đã thổ lộ điều này cùng cô nương? Và vì vậy, bất chấp gã không tin, gã bỏ đi, cô nương thì do tin nên kịp xuất hiện, kịp có mặt ở bất kỳ đâu tại hạ đến?
Hạ Trúc Đào cười nhẹ :
- Sư thật là ta dù có nghe nhưng vẫn không thể tin ở các hạ sẽ xuất hiện kỳ tích. Do đó, các hạ tin hay không thì tùy, ngay khi gã bỏ đi, hứa là sẽ báo thù cho các hạ, chính ta vẫn lưu lại và toan đào huyệt mai táng các hạ.
Triệu Thái gạt ngang :
- Đừng bịa chuyên. Vì khi tự tỉnh lại...
Hạ Trúc Đào ngắt lại lời Triệu Thái :
- Ta đã bảo chỉ mới toan đào huyệt thôi, chứ đâu đã thật sự đào. Sao lại nóng vội, chưa gì đã đề quyết ta bịa chuyện? Hoặc giả các hạ chẳng muốn nghe nữa thì thôi, ta đâu cần.

Triệu Thái vì chưa thỏa mãn nên lại đặt nghi vấn :
- Kỳ thực lúc tự lai tỉnh, tại hạ đã dò xét rất kỹ, nào có phát hiện bất kỳ ai còn lai vãng ở xung quanh. Thế sao cô nương vẫn có thể bám theo và xuất hiện ở đây?
Hạ Trúc Đào bĩu môi :
- Chịu nghe rồi phải không? Vậy thì đừng ngắt lời nữa. Ấy là lúc ta toan mai táng các hạ thì phát hiện thanh Tuyết Nhạn tiếu kiếm do Đào Gia Từ hạ cố trao tặng đã không cánh nhưng vẫn bay mất. Thế là ta lập tức chạy đuổi theo gã Lý Nghi.
Triệu Thái gật gù :
- Vốn dĩ gã từng có thời gian đầu nhập và suýt trở thành môn hạ Không Không môn. Tài diệu thủ của gã cũng đôi chút cao minh.
Hạ Trúc Đào hậm hực :
- Vì lo đuổi theo gã, ta quá vội trên quên, chẳng hề nhớ đến chuyện thu hồi Tiểu hồng xà.
Triệu Thái giật mình, thế là đang ngồi yên, chẳng mảy may dám động cựa :
- Vì quay lại tìm Tiểu hồng xà nên cô nương có cơ hội phát hiện tại hạ đang ở đây?
Hạ Trúc Đào cười khúc khích :
- Đừng quá khiếp hãi như thế. Vì Tiểu hồng xà hiện đang phục ẩn ngay trong ống tay áo của ta. Còn về việc phát hiện các hạ ư? Thoạt tiên là sự kinh ngạc của ta khi nhận ra thi thể của các hạ đã biến mất. Sau đó vì nghĩ các hạ có thể đã hồi sinh và biết đâu đó vào Vạn Niên cốc này từ lâu lắm rồi, ta sợ mất phần đành gọi Tiểu hồng xà. Nó đây.
Hạ Trúc Đào trút nhẹ ống tay áo bên hữu, để lộ ra một tiểu độc xà có thân màu hồng, lúc này rất ngoan hiền cứ nằm khoanh tròn ngay giữa lòng bàn tay tả của ả họ Hạ.
Đã vậy Hạ Trúc Đào vừa vuốt ve Tiểu hồng xà vừa thổ lộ :
- Tiểu hồng xà là linh thú, không chỉ được dùng như vũ khí phòng thân mà còn có tính linh, vì biết ghi nhận từng nẻo đường đã vượt qua nên đã giúp ta lọt vào tận đây cùng các hạ hội ngộ. Các hạ có muốn thử chạm tay vào Tiểu hồng xà một lúc không?
Triệu Thái lắc đầu quầy quậy và đành thở dài :
- Hóa ra chỉ do quên một vật, sau lại nhờ cũng chính vật đó, vì là Linh thú nên có thể đưa đường cô nương đã được cơ hội đặt chân vào Vạn Niên cốc. Nhưng dù sao Hoàng Hoa tử thảo Lục Linh quả đã được cô nương chiếm đoạt thủ đắc, sao cô nương không sớm ly khai và ban cho tại hạ một ân huệ là được bình yên dung thân ở

chốn này?
Hạ Trúc Đào không đáp, trái lại đã bất chợt chu miệng làm bật ra một chuỗi tiếng huýt dài, như tiếng sáo dịu dặt.
Tiểu hồng xà nhích động, vươn cao đầu và ngọ nguậy nhìn quanh.
Triệu Thái hốt hoảng :
- Cô nương định làm gì?
Hạ Trúc Đào cười cười :
- Đừng ngại, ta chỉ muốn tạo cơ hội cho các hạ được tự tay chạm thử vào Tiểu hồng xà, dù chỉ một lần trong đời.
Khi đó Tiểu hồng xà như có vẻ đã định hướng xong, chợt uốn thân tự bò dần về phía Triệu Thái.
Triệu Thái càng thêm hốt hoảng vội xua tay và kêu :
- Không cần đâu... xin gọi Tiểu hồng xà quay lại cho. Vì tạ hạ quyết chẳng cần chạm tay vào Tiểu hồng xà làm gì.
Nhưng Tiểu hồng xà vẫn chậm rãi bò đồng thời là tiếng Hạ Trúc Đào bảo Triệu Thái :
- Nhưng ta vẫn muốn các hạ có cơ hội làm quen cùng Tiểu hồng xà. Và nếu các hạ thật sự không hề thích, cũng chẳng khó lắm đâu, chỉ cần các hạ tự nguyện ly khai khỏi Thạch sàng đang ngồi là đủ.
Triệu Thái tỉnh ngộ, vì thế chợt trợn mắt nghiến răng :
- Đây là chỗ rất cần cho tại hạ dưỡng thần nghỉ ngơi hoặc nói cách khác. Tại hạ vì là người đến trước nên là chủ và có quyền chọn bất kỳ chỗ nào tại hạ thích. Nếu cô nương cứ miễn cưỡng, đồng thời quyết tìm cách uy hiếp tại hạ thì lần này dù phải liều mạng, tại hạ vẫn không thể nhân nhượng mãi.
Hạ Trúc Đào vẫn cứ nhìn Tiểu hồng xà đang bò dần càng lúc càng gần Triệu Thái :
- Chất độc của Tiểu hồng xà là tột cùng lợi hại. Đến như Si Lão Bất Tử dù bỏ chạy vẫn khó thể mong toàn mạng. Lời khuyên của ta là hy vọng các hạ đừng khước từ bất kỳ lời thỉnh cầu nào.
Triệu Thái đang xanh cả mặt, chợt nâng cao hữu thủ, như sẵn sàng ra tay đối phó với Tiểu hồng xà đang chực phóng lên Thạch sàng.
- Còn một sự thật này ắt hẳn cô nương cần nên biết. Đấy là tại hạ tuy bị đoạt mất Lục Linh quả nhưng bù lại vẫn có may mắn hưởng thụ toàn bộ phần Hoàng Hoa tử thảo còn lại. Thế nên tại hạ tự phụ có thể chỉ một chưởng quật nát Tiểu hồng xà nếu như cô nương không ngay lập tức phát hiệu lệnh thu hồi.
Hạ Trúc Đào giật mình, nhìn sững Triệu Thái, sau đó chợt cười lại và bảo :
- Chứng tỏ ta cần phải nhanh hơn chiếm hữu toàn bộ Thạch sàng

các hạ đang ngồi. Nào, có chịu tự nguyện ly khai chăng? Hay là chờ ta phát hiệu lệnh cho Tiểu hồng xà phát động xua đuổi?
Triệu Thái đang nuốt nước bọt khan :
- Không bao giờ. Chết thì chết nhưng tại hạ quyết chẳng nhượng bộ.
Hạ Trúc Đào đứng bật dậy :
- Được lắm. Thử xem các hạ đối phó như thế nào với Tiểu hồng xà. Lên đi! Xà nhi!
Đó là hiệu lệnh và Tiểu hồng xà vụt hóa thành tia chỉ hồng khi từ phía dưới bật lao vút lên thạch sàng.
“Vù...”
Triệu Thái kinh tâm và bật thành tiếng quát phẫn nộ :
- Tiểu súc sinh ngươi đừng trách ta độc ác!
Và Triệu Thái quật mạnh hữu chưởng vào tia chỉ hồng.
“Ào...”
Nhưng Tiểu hồng xã đúng là Linh thú, đã bất chợt chuyển thân đổi hướng và không hề giảm chút nào đà lao vọt đến cực nhanh, hóa thành tia chi hồng lao cắm vào mặt Triệu Thái :
“Vù...”
Triệu Thái khiếp đảm, chỉ còn mỗi một phản ứng là vừa né mặt qua một bên vừa hoảng loạn chộp hết tay này đến tay kia vào tia chỉ hồng, hy vọng có thể bắt được Tiểu hồng xà.
Nhưng khi đã chộp được, hai mắt Triệu Thái vụt trợn ngược và há miệng gào bi thảm :
- A... súc sinh ngươi dám ngoạm ta, dám hạ độc vào ta. Vậy thì ta cho ngươi cùng chết. A...
Hạ Trúc Đào cuống cuồng lao chồm đến, giận dữ quát mắng Triệu Thái :
- Không được cắn chết Tiểu hồng xà của ta. Mau nhả ra. Quân khả ố hạ tiện và đốn mạt, Tiểu hồng xà chỉ là sinh vật nhỏ nhoi, ngươi cắn nó thì khác nào ngươi cũng là thú, là súc vật. Mau nhả ra, đồ khốn khiếp.
Triệu Thái không chỉ ngậm mà còn ngấu nghiến nhai cho kỳ nát và chết Tiểu hồng xà. Đã vậy, vì bị Hạ Trúc Đào giằng co, vừa giành giật vừa vung tay đánh loạn, Triệu Thái đành để thi thể Tiểu hồng xà nằm vắt ngang miệng, cho đeo lủng lẳng ở hai khóe, hầu được rảnh hai tay cùng Hạ Trúc Đào giành giật, đánh đập giằng co.
“Bộp bộp...”
Vì đánh đập nên không thể không vận dụng chân nguyên nội lực, do vậy cục diện biến thành trận cận chiến.
“Bộp, chát chát...”

“Ầm, ầm, Bùng!!”
Phần lợi thế chưa biết nghiêng về ai, đấy là do tình thế cận chiến khiến khó thể phân biệt.
Tuy vậy, đã có một điều chắc chắn đang xảy ra cho cả hai, là song phong cùng thở hồng hộc chính là nhịp hô hấp thổ nạp trì trệ và đứt quãng, đồng thời là diện mạo của song phương cùng hừng hừng đỏ như nhau. Dù thế họ vẫn đánh vẫn đập vẫn tiếp tục một cục diện cận chiến.
“Bốp bốp...”
“Chát chát... Ầm!!”
Sau đó ắt hẳn do mệt nên cả hai lơi tay dần.
“Bốp, chát...”
“Hự... Hự...”
Họ càng thở hồng hộc nhiều hơn, khoảng cách bị hô hấp đứt quãng cũng kéo dài hơn. Diễn biến này làm cho trận cận chiến dần biến thành những động thái mệt mỏi, quờ quạng, dù động chạm nhưng chỉ là nhẹ nhàng như thể đang phủi bụi áo cho nhau.
Sau cùng, họ hầu như đang ve vuốt lẫn nhau, dù thở hồng hộc nhưng vẫn vuốt ve sờ soạng. Chợt có tiếng Hạ Trúc Đào nấc nhẹ :
- Sao ngươi, hự, cởi y phục của ta?
Đáp lại, Triệu Thái, cũng nhẹ nấc :
- Đừng nói nhảm, hự, chẳng phải ngươi đang xé bỏ y phục của ta đấy sao?
Do cả hai nhà tình cờ cùng có những lời này nên họ cũng cùng lúc nhận ra tình thế chợt diễn ra hết sức quái đản giữa họ. Lập tức họ lấy tay xô nhau ra :
- Triệu Thái Thái ngươi là kẻ dâm tặc. Sao dám mạo phạm thân thể trinh băng của ta?
- Còn người là dâm nữ. Hãy nhìn này, sao dám xé rách, lại còn cào cấu khắp cơ thể ta? Đồ dâm loàn ty tiện.
Khi không lại bị mắng, huống hồ còn nhìn thấy thi thể của Tiểu hồng xà đang nằm vương vãi trên thạch sàng, Hạ Trúc Đào thêm phẫn lộ, lại chồm đến nâng tay, quật thật nhanh vào Triệu Thái một chưởng :
- Ngươi là dâm tặc, lại đi mắng ta là dâm nữ. Ta giết ngươi.
“Ào...”
Triệu Thái cũng lập tức vỗ trả một chưởng tận lực :
- Đồ dâm nữ lăng loàn. Ta cũng giết ngươi.
“Vù...”
Hai chưởng chạm nhau “Bùng!!”
Chấn lực hất Triệu Thái ngã lăn, suýt nữa nơi khỏi thạch sàng. Và

kết quả này càng khích nộ Triệu Thái khiến Triệu Thái giận dữ quát :
- Khá lắm, Lục Linh quả lẽ ra của ta, nào ngờ bị đâm nữ ngươi cướp đoạt, chỉ tăng nội lực cho ngươi, phần ta thì chẳng còn gì đáng kể. Tội ngươi càng đáng chết. Đỡ!
"Ào..."
Nhưng vẫn có nguyên do để Hạ Trúc Đào cũng phẫn nộ không kém gì Triệu Thái :
- Dâm tặc người là phường tiểu nhân đáng chết. Đã có lưu tự căn dặn nếu không dùng nước suối Cam Tuyền thì được lực của Lục Linh quả sẽ giảm phát huy. Chính là ngươi cố tình hại ta, tội ngươi cũng đáng chết. Đỡ!
"Ù..."
"Ầm!!"
Lần này chấn trực hất bay Triệu Thái khỏi thạch sàng và tạo cơ hội cho Hạ Trúc Đào thật nhanh thật vội cứ chồm người nằm dài trên thạch sàng để vục mặt vào hốc đá còn một phần nước, cố uống cho kỳ cạn vào mệng.
Triệu Thái chấn động vội đứng lên, vừa chộp hai chân Hạ Trúc Đào vừa lôi bừa về phía hậu, quyết không cho ả dâm nữ có cơ hội dùng nước Cam Tuyền hỗ trợ cho dược lực Lục Linh quả :
- Ngươi đã đoạt Lục Linh quả của ta, giờ còn mong đoạt nốt phần nước Cam Tuyền còn lại nữa sao? Không dễ như thế đâu. Ha ha...
Bị lôi kéo hạ Trúc Đào liền có phản ứng là vừa quầy đạp hai chân vừa dùng tay bấu chắc vào hốc đá, cố chi trì thêm một lúc nữa, hy vọng kịp dùng hết nước Cam Tuyền còn lại. Chợt!
"Soạt!!"
Một phần y phục ở hạ thân Hạ Trúc Đào đã bị đứt lìa ra theo lực lôi giật của Triệu Thái. Vì thế, phản ứng tất yếu phải có của Hạ Trúc Đào là co rúm người lại, nhờ đó vô tình tụt thoát khỏi đôi tay vốn được Triệu Thái dùng chộp giữ hai chân ả.
Triệu Thái mất đà, lập tức loạng choạng ngã thoái hậu :
- Hự!
Hạ Trúc Đào ngồi bật dậy trên Thạch sàng, mắt long lên dữ tợn nhìn Triệu Thái :
- Người còn không nhận là dâm tặc nữa ư? Được lắm, giờ thì ta giết ngươi và chẳng còn áy náy gì nữa.
Nhưng Hạ Trúc Đào lần này chậm hơn so với Triệu Thái đang cuồng nộ lao chồm đến :
- Ngươi đã dùng hết nước Cam Tuyền của ta? Càng tốt. Ta sẽ giết ngươi trước, một ả dâm nữ mặt dầy, chuyên dùng thủ đoạn cướp

đoạt sở hữu của người, sau sẽ uống cạn máu huyết ngươi, lấy lại những gì lẽ ra thuộc về ta. Mau trả Lục Linh quả cho ta, trả nước Cam Tuyền cho ta.
Khí thế quá hung hãn của Triệu Thái chiến Hạ Trúc Đào nhận ra khó mong kịp hất kình bức Triệu Thái phải thoái hậu. Ả bèn thu người ngồi dịch qua một bên thật nhanh, nào ngờ vẫn sơ ý để Triệu Thái nắm lấy y phuc giữ lại.
Sợ y phục đã rách sẽ rách thêm ả giận dữ nện thẳng cánh một quyền vào giữa mặt Triệu Thái :
- Dâm tặc chớ hung hãn. Mau Buông y phục ta ra. Buông!
“Ào...”
Triệu Thái nghiêng đầu tránh thoát, nhân đó cũng đáp trả một quyền vào giữa mặt Hạ Trúc Đào :
- Muốn ta là dâm tặc thì đây một quyền này để dạy dâm nữ ngươi phải biết thế nào là cẩn ngôn, không được xúc phạm kẻ khác.
“Vù...”
Nhưng quyền của Triệu Thái chẳng còn cơ hội đến đích, vì bất ngờ bi Hạ Trúc Đào duỗi thẳng chân, đạp một cước giữa ngực làm cho ngã sóng soài trên mặt thạch sàng.
- Hự!
Thừa cơ hội, Hạ Trúc Đào ngã chồm qua, vừa nghiến răng vừa nâng cao hữu thủ, toan quật một kình tối hậu vào đỉnh đầu Triệu Thái :
- Mau nạp mạng!!
Nào ngờ chính lúc đó Triệu Thái chợt theo bản năng chồm người vừa ngồi bật dậy vừa lăn ào qua một bên, thật không may lại lăn đúng về phía có ả đang chồm đến. Cả hai va đầu vào nhau.
“Bốp!”
Choáng váng ngỡ suýt ngất, cả hai cứ thế ngây người và thừ mặt nhìn nhau, quên rằng vừa mới xem nhau là kẻ thù và từng quyết hạ sát nhau.
Mắt nhìn mắt, mặt gần kề mặt chẳng một ai nhận ra là diện mạo của cả hai vẫn đang đỏ hừng hừng. Đã vậy nhịp hô hấp của cả hai lại đột nhiên có dấu hiệu vừa gấp vừa đứt quãng. Họ cùng thở hào hển và trì trệ như nhau.
Cứ thế hai khuôn mặt càng lúc càng tự nhích lại gần nhau, mắt vẫn ngó vào mắt, vì vậy chẳng ai phát hiện bốn cánh tay của họ đang cuống cuồng tìm thân thể của nhau.
Đến một lúc, cũng là Hạ Trúc Đào đột ngột bật ra tiếng nấc trước tiên :
- Đừng... Triệu Thái... hãy gắng tự kềm chế, cũng như ta... ta đang

gắng tự kềm chế đây. Dừng lại đi... hự... dừng lại đi, Triệu Thái! Gắng tự kềm chế, cũng như ta, ta đang gắng tự kềm chế đây. Dừng lại đi... hự... dừng lại đi, Triệu Thái!
Triệu Thái cũng nấc theo :
- Ta không thể... không thể dừng, một khi... một khi chính ngươi đã chẳng dừng, hự, lại còn... lại còn gây thêm khó chịu cho ta...
Hạ Trúc Đào bằng nỗ lực tột cùng, chợt vừa kêu vừa cố đẩy Triệu Thái ra :
- Đừng lại gần ta nữa. Ta...
Nhưng miệng của ả bỗng bị khóa kín rằng chính miệng của Triệu Thái. Vì thế, ngay lập tức thân thể cả hai cuộn quấn vào nhau và từng mảnh y phục, chẳng rõ là của ai, bị bay bắn ra tứ phía, khiến da thịt nhục thể của cả hai càng lúc càng bộc lộ.
Và đến lúc thân thể của cả hai hầu như được đồng loạt ngã ập xuống mặt Thạch sàng, thân vẫn kề thân thì bất chợt Triệu Thái xô mạnh Hạ Trúc Đào ra, miệng quát vang :
- Dâm nữ ty tiện. Có phải chính ngươi dùng độc, hại ta ra nông nỗi này. Ngươi thật lăng loàn, tránh ra, đừng chạm vào ta nữa.
Nhờ đó Hạ Trúc Đào có dịp hồi tỉnh, lấy lại nhận thức và bật ra tiếng rít phẫn hận đáp trả thái độ kết tội của Triệu Thái :
- Tuy ta từng dụng độc, nhưng để hại luôn tấm thân xử nữ của ta thì không bao giờ. Điều này chỉ lo do ngươi cố tình để xảy ra. Hoàng Hoa tử thảo, Lục Linh quả chính là loại dâm quả. Sao ngươi không cho ta biết ngay từ đầu? Có phải dụng tâm của ngươi là chờ diễn biến này để Hạ Trúc Đào ta tự hiến thân cho ngươi? Ngươi là tên đâm tặc vô sỉ hạ lưu, bỉ ổi. Ta cấm ngươi không được động chạm vào ta.
Triệu phái phẫn nộ, ngồi bật dậy quắc mắt nhìn Hạ Trúc Đào cũng vừa ngồi lên, đối diện Thạch sàng :
- Ngươi đã hạ độc thì có, đừng tìm cách phủ nhận. Vì cho ngươi hay, lưu tự ở đây chỉ cho biết Lục Linh quả là kết tinh của đất trời, là linh quả bồi nguyên, nào phải là độc quả. Ta...
Phát hiện Triệu Thái vì mải ngó đâu đó nên đột ngột buông lửng câu đang nói. Hạ Trúc Đào nghi ngại tự nhìn lại bản thân rồi tự giật mình đỏ mặt vì nhận ra khắp thân mình cơ hồ đã lõa lồ. Hạ Trúc Đào co rúm người lại, không những thế mà còn tự nép thật sát vào vách thạch thất. Cuối cùng, vì phát hiện dù bằng cách nào đi nữa vẫn không thể che kín kín toàn thân, Hạ Trúc Đào vừa quát vừa năn nỉ van xin Triệu Thái :
- Dù thế nào đi nữa ta xin ngươi đừng nhìn ta nữa. Ta thề đấy, ta

không hề dùng độc nhất là dùng xuân dược trong tình huống này. Ngươi hãy quay mặt đi, đừng nhìn ta nữa. Thế đấy, chính là cách duy nhất để dục hỏa có trong ngươi lẫn trong ta không còn cơ hội bộc phát. Ôi đừng, dù liếc nhìn về phía ta ngươi cũng không được phép thực hiện. Đấy, đấy, cứ như thế nha. Ta cũng không nhìn ngươi nữa. Nào, bây giờ ngươi thấy dễ chịu chưa? Ta thì dễ chịu lắm rồi. A... quả là một tình huống thật trớ trêu, ngươi không được lén mở mắt hoặc lẻn nhìn ta đấy. Hãy làm như ta đây này. Nhắm mắt lại, từ từ thổ nạp cho sâu vào. Đấy, ngươi thấy chưa? Rất dễ chịu phải không? Giờ thì nói đi, có thật ngươi quả quyết Hoàng Hoa tử thảo, Lục Linh quả chỉ có mỗi diệu dụng là bồi nguyên, làm tăng nội lực bản thân?

Triệu Thái không chỉ nhắm mắt thật chặt mà còn xoay hẳn phần lưng chẳng còn mảnh y phục nào về phía chắc chắn vẫn có ả Hạ Trúc Đào đang ngồi :

- Ta gạt ngươi làm gì... vì thế ta cứ khăng khăng quả quyết đây chính là thủ đoạn hạng dâm nữ ngươi ắt hẳn vẫn ưa dùng. Nào, thú nhận đi, sau đó hãy mau trao giải dược cho ta. Đừng ngỡ ta là hạng nam nhân rất thích hoặc rất cần thân cận, nhất là với hạng dâm nữ lăng loàn trắc nết như ngươi.

Và Triệu Thái lại nghe tiếng Hạ Trúc Đào bật rít :

- Ta không phải dâm nữ. Ta cũng chưa thân cận nam nhân bao giờ. Và đây là lần đầu ta bị thế này vì ngươi. Mà thôi, ta không mắng ngươi là dâm tặc nữa. Đổi lại, ta cũng xin ngươi đừng quá nhẫn tâm gọi một kẻ hãy còn tấm thân xử nữ như ta là dâm nữ. Tương tự, ta van ngươi hãy tin ta. Vì ai lại xuẩn động dùng độc dược hại người để hại luôn chính tấm thân ngọc khiết băng trong của chính mình. Huống hồ, ta nói thật đấy, ta và ngươi cùng dùng Hoàng Hoa tử thảo, Lục Linh quả. Ngươi hãy tin ta vì ta am hiểu Độc môn, đồng thời hãy tự nỗ lực cùng ta tìm cách hóa giải. Hậu quả cực kỳ bất lợi này của loại linh quả mà đây là lần đầu tiên ta được nghe nói đến.

Triệu Thái cũng nghiến răng bật rít :

- Ngươi không là dâm nữ thì cũng là hạng hồ đồ. Vì một là ta vẫn quả quyết Lục Linh quả theo di thư lưu tự chỉ là vật bồi nguyên. Và hai là ai bảo ngươi tham lam, cố tình cướp đoạt, nuốt mất Lục Linh quả lẽ ra đã thuộc về ta? Nói thật nha, hành động này của ngươi đừng bao giờ mong ta tha thứ. Ước chi ta giết được ngươi, uống cạn hết máu huyết ngươi, ta mới hả dạ.

Và Triệu Thái quay lại. Nghe và phát giác hành vi này của Triệu Thái, Hạ Trúc Đào hoảng kinh la lớn :

- Đừng, đừng quay lại nhìn ta. Dục hỏa lại phát tác, hại ngươi nữa bây giờ. Hãy mau ngồi trở lại vị thế lúc nãy. Ôi chao, vì mở mắt nhìn ngươi, đến lượt ta đang bị khích động đây này. Mau nhắm mắt lại, thổ nạp đi, hít sâu vào, thở ra thật chậm nào. A, may thay vẫn còn ngăn cản kịp. Ha!
Triệu Thái cũng hoảng kinh không kém :
- Này, có thật ngươi không thể dùng giải dược để giúp ta cũng là tự giúp ngươi chăng?
Có tiếng Hạ Trúc Đào nghẹn ngào :
- Ta phải nói hoặc phải làm thế nào để ngươi tin đây? Hay là thế này vậy. Hãy nhẫn nại nghe ta hỏi. Chỉ cần chịu khó đáp lại từng câu hỏi của ta, tự khắc ngươi sẽ hiểu tất cả. Được chứ?
Và vì không nghe Triệu Thái nói gì cả. Hạ Trúc Đào vội vàng lên tiếng hỏi ngay :
- Đừng nghĩ ta tò mò, được chưa? Vì ta chỉ muốn biết ngươi liệu hiểu như thế nào về xuân dược hoặc về về Độc môn nói chung?
Giờ mới nghe Triệu Thái đáp :
- Độc môn đối với ta luôn chỉ là những thủ đoạn bất minh. Ta không hiểu và chẳng cần hiểu làm gì.
Hạ Trúc Đào thở dài và nhẹ :
- Vậy hãy nghe ta giải thích, chỉ vì dường như ngươi không thích bị ta hỏi. Là thế này, khoan nói Độc môn là bất minh hay không. Riêng về xuân dược thường chỉ là thủ đoạn luôn được nam nhân vận dụng đối phó nhằm cưỡng đoạt tiết trinh của bất kỳ nữ nhân nào đang ham muốn thèm khát. Mà này, ngươi có biết tiết trinh đối với nữ nhân là trân quý như thế nào không? Quý hơn cả chính sinh mạng của nữ nhân đó nữa là. Vậy ngươi nói đi, ta lẽ nào vì ham muốn ngươi, một điều vạn lần trái khuấy, để dùng xuân dược và kết quả là tự hiến dâng sự trinh tiết luôn được ta giữ gìn, đem cho ngươi, là một nam nhân không những ta chỉ mới biết lần đầu lại còn chẳng thật sự khôi ngô tuấn tú, thật khó bảo là có diện mạo thu hút nữ nhân, đến cả võ công cũng không có gì lợi hại. Ngươi bảo ta thật sự thích ngươi đến thế sao?
Hạ Trúc Đào không hề biết Triệu Thái đang rón rén tự thu nhặt y phục và đang tìm cách giữ kín, không để lộ cho Hạ Trúc Đào biết. Vì thế, Triệu Thái vờ lên tiếng đẩy đưa :
- Nếu là vậy, theo ngươi, mọi diễn biến trớ trêu vừa rồi thì vì nguyên do gì?
Hạ Trúc Đào thở dài :
- Ta vẫn nghĩ chỉ là do Hoàng Hoa tử thảo, Lục Linh quả, mà có lẽ kể

cả người lưu tự ắt cũng chưa có cơ hội biết, ngoài diệu dụng thì linh quả còn dẫn đến những bất lợi như thế nào. Ngươi nên tin và tốt nhất nên cho ta biết mọi lưu tự ngươi đã đọc được gồm những căn dặn gì hoặc hệ trọng ra sao. Chỉ như vậy, vì ta là người từng am tường về Độc môn, ắt có cách giúp cả hai chúng ta thoát cảnh ngộ bẽ bàng này và nhất là đừng gây phương hại gì cho nhau.
Triệu Thái đang tìm cách ly khai dần thạch động :
- Ta thì nhớ rất rõ Lục Linh quả chỉ có diệu dụng. Vô khả gây tác hại. Nếu không thì sao gọi là kết tinh của đất trời, bao gồm cả linh khí âm dương?
Hạ Trúc Đào giật mình :
- Gồm đủ nhị khí âm dương ư? Ta hiểu rồi. Vậy là tại ngươi, do thiếu kiến văn, cũng là chẳng biết gì, nên phần Lục Linh quả mang toàn âm khí, thừa nhận là do ta đã chiếm đoạt, thì phần còn lại chỉ toàn là dương khí sao ngươi lại dùng? Nam thuộc dương, nữ thuộc âm, ngươi đã là dương lại thêm dương khí từ Hoàng Hoa tử thảo nên sinh thịnh. Ta thuộc âm, chợt phục thêm Lục Linh quả mang âm khí, âm cũng thịnh lên. Cục diện này dĩ nhiên phải đưa đến tình cảnh âm cần dương và ngược lại, dục hỏa không bộc phát sao được?
Ngỡ Triệu Thái vì đã hiểu ắt thể nào cũng giật mình theo, nào ngờ Hạ Trúc Đào chờ mãi vẫn không nghe Triệu Thái lên tiếng. Ả sinh nghi :
- Sao ngươi không lên tiếng? Có phải vì ngượng ngùng do đã lỡ gọi ta là dâm nữ và còn nghi ta dùng xuân dược nữa? Hay ngươi hận càng thêm hận khi vỡ lẽ rằng lý ra đừng có ta xuất hiện thì toàn bộ Hoàng Hoa tử thảo, Lục Linh quả chỉ thuộc một mình ngươi? Hận đến độ không còn gì để nói nữa sao?
...
Càng thêm sinh nghi vì đến từng động tĩnh dù nhỏ của Triệu Thái cũng chẳng có, Hạ Trúc Đào vội hé mắt và quay lại nhìn. Triệu Thái đã biệt dạng.
Hạ Trúc Đào không buồn giận, trái lại càng thêm mừng vì được dịp tìm lại toàn bộ y phục để tự khoác vào người.
Sau đó nàng nhìn quanh và cơ hồ dù có đọc toàn bộ những tự dạng có lưu trên vách để thạch động cũng tỏ thái độ dửng dưng, bằng chứng là chẳng một lần dựa theo đó để tọa công như Triệu Thái đã từng hành động ngay.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 11
Vì sinh mạng thuận theo duyên định
Muốn báo thù bộc lộ xuất thân

Từ tốn thoát ra bên ngoài thạch động, Hạ Trúc Đào cười buồn khi phát hiện nét nhăn nhó đầy khốn khổ của Triệu Thái :
- Đừng miễn cưỡng hoặc tọa công hoặc tìm cách vận dụng chân lực. Há lẽ đã qua những ba ngày và trong đó ít nhất các hạ cũng đã mười mấy lần tọa công lại không phát hiện và tự hiểu những gì bất diệu luôn xảy đến trong mỗi lần tọa công thật sao?
Triệu Thái quả nhiên vẫn đang giữ tư thế ngồi tọa công và cách Hạ Trúc Đào phát thoại nêu câu hỏi chỉ làm Triệu Thái thêm bực tức :
- Thì ra cô nương vẫn ngấm ngầm dò xét từng động tĩnh của tại hạ? Để làm gì chứ? Hay vẫn ngại tại hạ thủ đắc riêng cho bản thân những gì còn ẩn tàng ở đây? Bẩm tấu cô nương, chẳng còn điều gì bí ẩn ở đây nữa đâu. Và không những thế, mấy ngày qua tại hạ còn cố tình tìm chỗ lưu ngụ riêng rẽ ở ngoài này, dụng ý là nhường thạch động cùng toàn bộ khẩu quyết tâm pháp Âm Dương Vạn Biến có lưu trong thạch động cho cô nương. Há lẽ bao nhiêu đó vẫn chưa khiến cô nương hài lòng? Vì thế vẫn mãi quanh quẩn ở đây, quyết chẳng chịu ly khai cho kẻ hèn này được nhờ? Thật thế sao, cô nương? Muốn theo ám mãi tại hạ sao?
Hạ Trúc Đào không cười cũng không buồn phản ứng trước những lời lẽ bao hàm ý mai mỉa của Triệu Thái. Trái lại, nàng chợt hít vào một hơi thật dài để rồi đột ngột bảo :
- Số phận của hai chúng ta đã được định đoạt. Thứ nhất là không ai được phép tự ý vận dụng nội nguyên chân lực, vậy thì còn làm khổ thân, luyện theo tâm pháp Âm Dương Vạn Biến làm gì. Thứ hai, cũng chẳng được tự ý ly khai chốn này, vì hai nguyên do. Một là hễ ly khai thì tránh sao được chuyện chạm trán địch nhân, để rồi cũng lại phải vận dụng chân nguyên. Hai là dù không dụng lực, cũng không cùng ai đối đầu thì chậm lắm chỉ đôi ba ngày nữa dược lực của Lục Linh quả cũng phát tác đoạt mạng Hạ Trúc Đào này, phần các hạ cũng tương tự khi bị dương khí từ Hoàng Hoa tử thảo phát tác tự hủy. Tóm lại, Hạ Trúc Đào này dù rất muốn vẫn chẳng dám tự ly khai, thậm chí là đừng để bẩn mắt các hạ nữa. Số phận của hai chúng ta vậy là đã được định đoạt rồi.
Triệu Thái vì vẫn bực tức nên xẵng giọng :
- Chớ nói nhảm. Dương khí gì từ Hoàng Hoa tử thảo? Huống hồ nào

phải chẳng có cách để hóa giải triệt để mọi bất ổn hiện đang tồn tại trong mỗi lần tọa công. Và đừng nghĩ tại hạ không thể tìm ra phương cách đó.
Hạ Trúc Đào cười lạt :
- Các hạ vẫn nghĩ đã do Hạ Trúc Đào này hạ độc, cụ thể là dùng xuân dược? Vậy nói đi, nếu xuân dược quả thật có gây phương hại thì tại sao độc chất cực kỳ lợi hại của Tiểu hồng xà dù đã ngoạm và phóng độc vào các hạ nhưng sinh mạng của các hạ vẫn vẹn toàn?
Lần này thì Triệu Thái chấn động :
- Nói cũng phải. Và kỳ thực tại hạ hầu như đã quên từng bị Tiểu hồng xà gây hại. Vậy tại sao độc chất của Tiểu hồng xà bỗng trở nên vô hại đối với tại hạ?
Hạ Trúc Đào nhún vai :
- Các hạ đã chịu lắng nghe chưa? Bằng không thì cứ tiếp tục lánh mặt như ba ngày vừa rồi.
Triệu Thái chợt thừ người :
- Dù là xuân dược hay gì gì đi nữa thì cũng xuất phát từ Độc môn. Độc chất của Tiểu hồng xà nếu đã không gây phương hại thì mọi độc chất khác, kể cả xuân dược, cũng vô khả gây tổn hại đến tại hạ. Vì sao lại đột nhiên xảy ra tình huống vi diệu và phản thường này một khi chính bản thân tại hạ vẫn cứ luôn ngại độc? Trừ phi... trừ phi...
Hạ Trúc Đào tiến lại gần hơn, sắc mặt cũng dần dần hòa dịu hơn :
- Dường như các hạ đã đoán ra nguyên nhân. Sao không nói tiếp?
Triệu Thái giương mắt nhìn Hạ Trúc Đào rất lạ, như lần đầu mới gặp :
- Có phải cô nương cũng đã đoán biết? Nhờ dược lực thần diệu của Hoàng Hoa tử thảo, Lục Linh quả đúng không? Nghĩa là từ đây tại hạ kể như có tấm thân bách độc bất xâm? Vậy thì về dương khí gì đó cô nương vừa đề cập, sự thật là thế nào?
Hạ Trúc Đào dừng lại, chỉ cách chỗ Triệu Thái ngồi độ nửa trượng :
- Nếu các hạ thật sự muốn nghe thì đây, hãy nhẫn nại và hãy vận dụng mọi thông tuệ của các hạ để nghe cho rõ. Có phải Hoàng Hoa tử thảo, Lục Linh quả còn được gọi cách khác, là Âm Dương quả, rất phù hợp cho việc luyện tâm pháp Âm Dương Vạn Biến? Vậy thì nên chăng phải hiểu rằng giữa quả và phần thân của loại linh thảo này do gồm đủ nhị khí âm dương nên tự khắc trở thành hai phần hữu biệt hễ hợp lại thì không sao, nhưng khi tách khai thì lập tức gây bất lợi?
Triệu Thái thừa thông tuệ đã hiểu Hạ Trúc Đào muốn nói gì :
- Tại hạ chỉ ăn mỗi phần thân và theo cô nương vừa bảo đấy là hưởng dụng mỗi phần dương khí? Vậy phải hiểu rằng phần Lục Linh

quả cô nương đã dùng chính là phần âm khí tại hạ không thể không cần đến?
Hạ Trúc Đào buông người ngồi xuống và cúi đầu, không dám nhìn Triệu Thái :
- Phải chi ta biết trước cớ sự này...
Triệu Thái cười lạnh :
- Nếu biết trước cô nương sẽ đoạt cả hai, đúng không?
Hạ Trúc Đào vẫn cúi dầu :
- Ắt hẳn đã như thế. Nhưng thôi, các hạ còn cay đắng chì chiết nữa làm gì. Há lẽ chỉ để muốn nghe Hạ Trúc Đào này thốt lên lời tạ lỗi? Nếu là vậy...
Triệu Thái đứng bật dậy :
- Cô nương sẽ không bao giờ tạ lỗi. Tại hạ vì tự biết rõ điều này nên cũng chưa bao giờ có ý chờ nghe. Cáo biệt!
Hạ Trúc Đào bối rối ngẩn mặt lên :
- Các hạ định đi đâu?
Triệu Thái xua tay, vẻ khinh khỉnh :
- Tại hạ chưa muốn chết, nhất là chết một cách quá dễ và quá tầm thường như thế này. Tương tự, tại hạ cũng không muốn gây tổn hại đến bất kỳ nữ nhân nào dù biết rằng chỉ cần thân cận nữ sắc thì đấy là cách duy nhất để thoát hiểm cảnh. Thế nên tại hạ đành đi, trước nhất là để tránh xa cô nương, sau nữa là gì thì cũng phải mạo hiểm một phen, vẫn hơn để chết uổng.
Hạ Trúc Đào chuyển qua hoảng hốt, vội đứng lên theo :
- Ta cũng không muốn chết, nhất là khi vẫn còn nhiều việc đang rất cần đến ta, chỉ mỗi một mình Hạ Trúc Đào này thôi. Nhưng ta rất ngạc nhiên được nghe các hạ bảo đã biết cách thế duy nhất để tự thoát hiểm cảnh này. Vậy sao đã biết, các hạ còn quả quyết sẽ không gây tổn hại đến bất kỳ nữ nhân nào? Có mâu thuẫn chăng khi đã bảo đấy là cách duy nhất?
Triệu Thái quay lại, trừng mắt nhìn Hạ Trúc Đào :
- Vậy ý cô nương là thế nào? Hay là muốn tại hạ thật sự gây tổn hại đến cô nương? Đừng khiêu khích và đừng nghĩ tại hạ vẫn đủ định lực để tiếp tục kiềm chế thêm lần nào nữa.
Hạ Trúc Đào đỏ mặt, cúi gục đầu :
- Ta rất cảm kích cũng là ngưỡng mộ thái độ từng tự kiềm chế của các hạ. Nhưng than ôi, hai chúng ta đã lâm cảnh huống này và sự thật cũng chẳng ai muốn chết, vậy sao không dung hòa không tự cứu giúp lẫn nhau. Ý tiểu nữ muốn nói... muốn nói... Hai chúng ta đành giao phối cùng nhau thôi.

Triệu Thái vụt nghiến răng, đi trở lại với Hạ Trúc Đào.
- Giao thì giao. Lại đây...
Hạ Trúc Đào kinh hãi, vội nhảy lùi :
- Không được, ý của tiểu nữ không phải như thế này. Xin đừng vội sàm sỡ.
Triệu Thái dừng lại và cười lạt :
- Thấy chưa? Đã bảo là đừng khiêu khích. Cũng may tại hạ không hề là dâm tặc. Mà này, cô nương cũng biết kinh hãi ư? Tại hạ thật sự ngạc nhiên đấy.
Hạ Trúc Đào lại đỏ mặt, hai mắt cũng đỏ theo :
- Tuy ta có xuất thân từ Độc môn nhưng không vì thế mà trở thành dâm nữ. Huống hồ, dụng độc là để đối phó địch nhân, nhất là những kẻ thù của Hạ Trúc Đào này. Ta đâu đã sát hại nhầm người vô tội. Và thân ta dù sao vẫn còn là xử nữ, đâu thể bảo ta không kinh hãi đối với điều hệ trọng vào hàng bậc nhất liên quan đến hạnh phúc một đời, dù là của bất kỳ nữ nhân nào?
Triệu Thái thoáng sững người :
- Hạnh phúc một đời? Là ý gì?
Hạ Trúc Đào lại cúi mặt :
- Chúng ta hãy cùng nhau bái đường sau đó sẽ thành thân. Chỉ khi đã là phu thê, thân này mới thuộc về các hạ.
- Không!
Hạ Trúc Đào giật thót cả người vì Triệu Thái quát quá lớn. Nàng ngước mắt nhìn lên :
- Các hạ vừa nói không? Nghĩa là...
Triệu Thái dằn giọng :
- Nghĩa là tại hạ chưa thể thành lập gia thất với bất luận ai, nhất là với cô nương.
Hạ Trúc Đào tái mặt :
- Ngươi khinh ta bất xứng?
Triệu Thái bĩu môi :
- Dĩ nhiên. Nhưng đừng hỏi đến nguyên nhân. Vì thiết tưởng cô nương tự biết rất rõ.
Hạ Trúc Đào run rẩy :
- Ngươi vẫn cho ta là dâm nữ, là hạng lăng loàn trắc nết?
Triệu Thái nhún vai :
- Tại hạ! đã bảo đừng hỏi gì cả. Há lẽ cô nương nghe chưa rõ?
Hạ Trúc Đào giận đến tím tái đôi môi :
- Nghe đây, thân ta vẫn là ngọc khiết băng trong. Chạm tay vào khắp thân ta, tiểu tử thối tha ngươi là người thứ nhất và cũng là kẻ cuối

cùng. Ta đã bảo chẳng hề là dâm nữ, ngươi nghe chưa rõ sao?
Triệu Thái cười cười :
- Sao? Muốn động thủ, định giết tại hạ ư? Cứ tùy tiện, miễn là nhớ tại hạ khó thể kiềm chế dù chỉ một lần nữa.
Hạ Trúc Đào chợt nghiến răng ken két, vì giận nhưng không chỗ phát tác, chẳng dám phát tác nên phải thế :
- Hay ngươi vì quá hận ta đã đoạt Lục Linh quả của ngươi nên thà chết quyết chẳng ưng thuận cùng ta thành thân?
Triệu Thái lại nhún vai :
- Đừng hỏi. Chỉ cần biết tại hạ không thể bái đường thành thân là được rồi.
Hạ Trúc Đào giẫm chân thình thịch :
- Không được Ta muốn ngươi phải nói, phải giải thích. Cớ sao ngươi khinh thường ta? Cớ sao ngươi chê ta bất xứng? Trong khi đó, hãy nhìn lại bản thân, ngươi là một tiểu tử xấu xa và thối tha, ngươi bất xứng với ta thì có. Này, ngươi không được đi, nghe chưa? Trái lại, nếu ngươi không chịu nói, thà ta hạ sát ngươi, sau nó tự vẫn chết theo, hơn là giữ mãi tấm thân đã do tiểu tử thối tha ngươi làm cho hoen ố. Này! Đứng lại.
Triệu Thái chỉ mới lững thững bỏ đi được vài bước thì bị Hạ Trúc Đào dụng lực, thi triển khinh công, lao vượt qua và hạ thân xuống chặn lối. Và lúc này Triệu Thái mới đến lượt phừng phừng lửa giận :
- Ngươi muốn biết vì sao ta thà chết quyết chẳng bái đường thành thân cùng ngươi thật ư? Vì ta hận đến nỗi chỉ muốn giết ngươi bất kỳ lúc nào có cơ hội. Được chưa? Hay ngươi muốn nghe thêm? Thì đây, ta đang mang nặng mối huyết hải thâm thù, nhưng đừng hỏi đấy là mối thù gì, trái lại chỉ cần biết chính vì ngươi vừa lắm thủ đoạn, vừa quá tham lam, đã đoạt mất Lục Linh quả của ta, cũng là hủy luôn cơ hội có thể sẽ giúp ta hoàn thành trọng trách. Hạng như ngươi, hễ thấy mặt là thêm hận. bảo ta thành thân cùng ngươi ư? Không bao giờ. Còn như muốn động thủ, được, ra tay đi, và đừng trách Triệu Thái này nếu như xảy ra bất cứ điều. tồi tệ gì cho ngươi. Nào! Nếu không dám thì mau tránh, càng xa ta càng tốt. Nhược bằng ngoan cố bất tuân, Ha ha... Chính ta sẽ động thủ cùng ngươi, để rồi việc gì đến cứ để nó xảy đến. Ha ha...
Triệu Thái cười mỗi lúc một to, đây là dụng lực, điều đó khiến Hạ Trúc Đào kinh hoảng, vội lùi lại và chui thật nhanh vào thạch động, thà nấp cho thật khuất mắt Triệu Thái hơn là chịu thiệt thân.
Nhưng dù đã chui vào sâu trong thạch động, Hạ Trúc Đào cứ mỗi lúc mỗi thêm hoang mang do nghe Triệu Thái vẫn mãi cười và là tràng

cười dường như sẽ không bao giờ chấm dứt.
Nàng càng nghe càng sợ. Bởi thế nàng len lén quay trở ra bên ngoài. Để khi nhìn thấy Triệu Thái nàng sợ càng thêm sợ. Do diện mạo Triệu Thái mãi đỏ bừng bừng, hai mắt long sòng sọc, hằn lên toàn những vằn đỏ là các tia máu. Chúng sẽ vỡ và đang vỡ, thoạt tiên là miệng của Triệu Thái ri rỉ máu, kế đó máu xuất hiện ở hai cánh mũi và bắt đầu rịn từ hai bên tai...
Không còn nghĩ ngợi gì nữa, nàng lao ra, vận dụng đến tột độ khinh công để lao ra.
* * * * *
Trước khi ly khai Vạn Niên cốc, tự Triệu Thái đi đến thạch sàng, phần cuối của thạch động và nhìn lên vách thạch thất.
Ở đấy, những tự dạng lưu lại tâm pháp Âm Dương Vạn Biến đã bị xóa bỏ từ lâu, lâu lắm rồi, thay vào đó là những tự dạng khác cũng đã tồn tại từ lâu, lâu bằng khoảng thời gian những tự dạng lưu tâm pháp Âm Dương Vạn Biến đã bị xóa bỏ.
Triệu Thái đọc lại, những tự dạng đó và không còn nhớ đây là lần đọc thứ một trăm hay đã là một ngàn :
“Oan gia. Tuy ta không thể hận ngươi, vì nhờ ngươi nên ta toàn mạng, nhưng đừng ngỡ ta sẽ dễ quên chuyện này. Ta không bao giờ quên. Tốt nhất hãy để ta đừng nhìn thấy lại ngươi. Thật đấy! Tuy không quên nhưng thà để ta đừng nhìn thấy ngươi”
Đọc xong, với dáng sắc buồn buồn, Triệu Thái chợt dụng lực truyền vào đầu một ngón tay, sau đó khắc sâu vào vách đá một hàng chữ.
Chỉ khi thực hiện xong, vì phần nào an tâm, Triệu Thái mới chịu thoát ly thạch động, bắt đầu tiến hành việc ly khai Vạn Niên cốc. Nhưng đang đi, chợt Triệu Thái khựng người lại, toàn thân trân cứng vì bắt gặp bản thân đang giương tai nghe ngóng như muốn tìm lại tiếng động gì đó rất khả nghi vừa mới thoáng qua tai, dù thật mơ hồ.
Và với thần thái như thế, Triệu Thái lại bước đi nhưng rất thận trọng, tai vẫn luông ngưng thần nghe ngóng.
Lúc đi đến chỗ có tất cả chín lối rẽ, vì tai vẫn ngưng thần nghe ngóng nên Triệu Thái quyết định đành mạo hiểm một phen và chầm chậm tiến vào một lối rẽ không hề được ám thị ở tàng đồ Vạn Niên cốc.
Nhưng chẳng phải hễ chấp nhận mạo hiểm là Triệu Thái không có sự phòng bị. Và trên cả mọi phòng bị, Triệu Thái vừa chậm chân bước đi, vừa tìm cách lưu lại dấu vết sao cho dễ dàng tìm thấy lại sau này.
Lối đang dẫn Triệu Thái đi dĩ nhiên vẫn xuyên thông giữa lòng núi. Vì thế có vô vàn các kẽ đá, nhỏ thì có thể lách người chui lọt vào, rộng

hơn thì tha hồ ung dung khoa chân bước đi.
Triệu Thái chọn một khe đá hẹp để lách người vào. Và thính lực không đến nỗi lừa dối hoặc tạo vô ích cho Triệu Thái. Bởi càng di chuyển theo khe đá thì những thanh âm khả nghi càng vang đến tai Triệu Thái rõ hơn. Cuối cùng, chúng biến thành lời của một nhân vật đang phát thoại :
- Thôi nào, lão đã sắp chết đến nơi, còn giữ kín mọi chuyện trong lòng làm gì. Hãy nói đi, tuy lão là nhân vật đầu tiên đề cập với ta về những nhân vật gọi là Cửu Hàn Bắc Hải và tuy ta cũng phần nào tin lão là hậu nhân duy nhất của họ, nhưng Cửu Hàn Bắc Hải là những ai? Vì sao tất cả đều bỏ mạng ở đây? Mà không, ta quên, chẳng phải tất cả, vì đã có một nhờ kịp thoát nên chẳng lưu di cốt ở đây như số còn lại. Vậy thì điều gì đã xảy ra? Đến nỗi Vạn Niên cốc lẽ ra phải là địa điểm chỉ để bọn hậu thế chúng ta tìm thấy hoặc tung tích hoặc hạ lạc của những cao thủ võ lâm Trung Nguyên trăm năm trước đã đồng loạt thất tung. Thế mà lúc này đây chỉ tìm thấy đúng tám bộ di cốt, lại được lão nhìn nhận là của Bắc Hải Cửu Hàn. Sao lại có sự trùng hợp thế này? Thậm chí lão cũng không thèm nêu bằng chứng để ta tin họ vốn dĩ là Cửu Hàn Bắc Hải, hoặc chí ít để ta tin lão là hậu nhân của một người trong số họ. Hay là những lời của lão thủy chung vẫn được thốt ra qua trạng thái cứ luôn si dại của lão? Vì thế, lão không hề có bất kỳ bằng chứng nào hầu minh đính lời của lão là xác thực?
Có giọng thều thào đáp lại và để nghe cho thật rõ, Triệu Thái dĩ nhiên phải di chuyển đến gần hơn, nhờ đó nghe :
- Ngươi thừa biết lão phu sau lần bị độc vật Tiểu hồng xà ngoạm vào và phóng độc, chất kịch độc tuy có làm lão phu chấp nhận hao tổn toàn bộ chân nguyên để chi trì mạng sống nhưng lại nhờ đó khiến lão phu thôi cơn si dại. Vậy ngươi đừng dùng thủ đoạn, khích lão phu phải nói thêm ngoài những gì đã lỡ thổ lộ trong đôi ba lần mê sảng. Hoặc giả ngươi ngỡ lão phu vì vẫn si dại nên không đoán biết dụng tâm và mưu đồ của ngươi ư? Trái lại thì có, lão phu biết rất rõ dụng tâm của ngươi là gì. Thế cho nên bất luận ngươi dùng thủ đoạn gì hoặc hành hạ hoặc đe dọa hạ sát, thì lão phu đằng nào cũng chết, quyết chẳng để ngươi toại nguyện. Hơn nữa, há lẽ ngươi vẫn cố tình quên thực trạng của ngươi từ khi đặt chân vào đây sẽ mãi mãi là thế nào sao? Đừng vọng tưởng ngươi có thể ly khai hoặc tình cờ tìm thấy lối thoát ở một nơi như thế này. Vậy còn mơ tưởng làm gì sẽ được lão phu thổ lộ toàn bộ ẩn tình về Cưu Hàn Bắc Hải, hoặc giả hy vọng được lão phu điểm chỉ tuyệt học Cửu Hàn cho ngươi. Chỉ vô ích và vô dụng mà thôi.

Nhờ đã đến khá gần nên Triệu Thái lần lần nhìn thấy rõ hình dáng lờ mờ của hai lão nhân. Một rõ hơn vì đang tư thế ngồi, đấy chính là một trong nhị lão Thanh Thành từng tùy tiện đi loạn nên ngỡ đã vong mạng và cũng mất xác từ lâu. Lão đang ngồi cạnh một lão nhân khác, chính là Si Lão Bất Tử, hiện đang nằm như thể quả thật sắp chết. Và lão Thanh Thành chợt cười :
- Vì ta vẫn đang sống, như lão thấy, nên ta đương nhiên có quyền nuôi hy vọng sẽ có một ngày thoát. Huống hồ, đây là lời rất thật tâm của ta, là ta luôn cảm kích vì nhờ tìm thấy lão nên ta cũng không ngờ lại tìm thấy ở đây đủ mọi vật thực cho ta tha hồ tiếp tục chỉ trì mạng sống. Thế nhưng ta thật lấy làm lạ cho lão, sao có thể nghĩ ta có dụng tâm hoặc có mưu đồ với lão? Vì nếu muốn... Hà hà... Ta đã có thể hành hạ, mặc tình dùng thủ đoạn để buộc lão cung xưng. Nhưng nào ta có đủ nhẫn tâm thực hiện như thế. Trái lại, sinh mạng lão vẫn kéo dài đến tận hôm nay, đã hơn một tuần trăng đâu phải ít, là nhờ ai vậy? Chính là nhờ ta. Đưa nước cho lão uống chính là ta, tìm vật thực và bón cho lão ăn cũng là ta. Vậy là có mưu đồ, có dụng tâm với lão ư?
Si Lão Bất Tử thều thào :
- Lão phu đã hết si dại rồi. Vì thế lão phu không phủ nhận mọi quan tâm ngươi từng dành cho lão phu. Nhưng cũng vì đã hết si dại nên lão phu thừa biết bản thân ngươi vẫn luôn tham lam như bao kẻ khác, nhất là cứ luôn đam mê võ học, muốn võ công hễ tăng được thì cứ tăng, chẳng khác gì toàn bộ mọi cao thủ võ lâm bất kỳ sống vào thời đại nào. Và tiếc rằng lão phu không thể giúp ngươi toại nguyện. Thật đấy, không thể.
Lão Thanh Thành chợt hừ lạt :
- Phải chăng nên hiểu sở học của Bắc Hải Cửu Hàn thật sự rất lợi hại và lão vì là hậu nhân nên cũng am hiểu toàn bộ những công phu ấy?
- Nếu lão phu thật sự am hiểu, ngươi bảo lão phu dễ dàng để cho người biến thành si dại ư?
Lão Thanh Thành bật cười :
- Lão si dại chỉ vì tình, đâu đến nỗi đã hóa thành cuồng tâm loạn trí? Thế nên, hãy nghe ta nói đây, có thể thân thủ bản lãnh của lão rất cao minh, thật đấy, nhưng vì vẫn có câu “anh hùng nan quá mỹ nhân quan”, vậy thì lão chính là vì si tình nên bị cừu nhân hãm hại. Đâu phải do lão bản lãnh kém mà ra nông nỗi này? Thấy chưa? Đây là hai phương diện hoàn toàn khác nhau. Chuyện lão si dại nào liên quan gì đến thân thủ sở học? Hay là thế này vậy, lão nói đi, ai đã

dùng mỹ nhân kế mưu hại lão? Và ta hứa sau này sẽ thay lão báo thù. Thế nào?
- Ngươi nói thật chứ? Hãy lập trọng thệ đi, ngay trước mặt lão phu đây này. Và hãy đem sinh mạng của chính ngươi, đem hết thanh danh của bao liệt tổ liệt tông, của toàn thể phái Thanh Thành ra mà lập trọng thệ. Chỉ khi đó lão phu mới tin và có thể sẽ cho ngươi toại nguyện.
Triệu Thái bất giác lên tiếng hắng giọng :
- E hèm...
Lão Thanh Thành giật nhảy nhổm lên :
- Ai?
Triệu Thái từ từ lùi lại :
- Cố nhân đây.
Lão Thanh Thành đứng hẳn lên :
- Cố nhân là ai? Và đã là cố nhân sao không hiện thân cùng nhau tương hội?
Triệu Thái lùi xa hơn :
- Nếu lão muốn tương hội thì ra đây.
Lão Thanh Thành dợm chân chực lao ra, chợt nghĩ lại, lão cười :
- Có phải đây là kế điệu hổ ly sơn? Và điều tôn giá muốn chính là thay thế Thượng Quan Hà này lập trọng thệ cùng Si Lão Bất Tử để sở đắc tuyệt học Cửu Hàn? Tiếc thay mưu kế quá ấu trĩ. Thượng Quan mỗ một khi đã nhận ra đâu dễ để lầm mưu. Ha Ha...
Triệu Thái liền thay đổi ý định vì thế chợt lao ra và hiện thân ngay trước mặt lão Thanh Thành Thượng Quan Hà :
- Tại hạ cần gì học theo những thủ đoạn hầu thỏa mãn những tham vọng bất chính của lão? Trái lại, nếu lão hứa để Si Lão nhân yên thân thì đổi lại, tại hạ nguyện ý đưa lão thoát khỏi Vạn Niên cốc này.
Lão Thượng Quan Hà phần nào bất ngờ vì sự hiện thân của Triệu Thái, nhưng ngay lập tức lão cười ngạo nghễ và đắc ý :
- Ngỡ ai, lại là tiểu tử Vạn Niên cốc tàng đồ. Và ngươi đến thế này thật tốt. Quả là hoàng thiên hữu nhãn, đã cùng lúc đưa đến cho lão phu những hai điều may. Ha Ha... May vô cùng. Ha Ha...
Cứ để lão cười, nhưng sau đó Triệu Thái lại lên tiếng với dáng sắc ngạo nghễ không kém :
- Khác với lão. Tại ha nghĩ lão sẽ chẳng còn bất kỳ điều may nào nếu như lão chấp nê bất ngộ, vẫn còn mưu toan lừa đoạt sở học Bắc Hải Cửu Hàn. Có vẻ lão chẳng tin? Được, tại hạ đành minh chứng cho lão thấy. Xem đây!
Và Triệu Thái từ từ nhẹ nâng hãy thủ, thoạt nhìn thì chẳng có gì kỳ

lạ, cũng không tạo bất kỳ dấu hiệu nào minh thị sẽ có chuyển biến bất lợi cho lão Thượng Quan Hà. Nhưng khi chợt có dấu hiệu xuất hiện, là một luồng lực đạo nhu hòa Bỗng tuôn phát ra từ hữu thủ ngỡ vô lực của Triệu Thái thì quả là quá muộn để lão Thượng Quan Hà kịp phản ứng đối phó. Và thế là lão đành thất thần nhìn thân hình Si Lão Bất Tử bất chợt được nâng cao lên, rồi cứ lơ lửng giữa không trung tự dịch chuyển thật nhanh về phía hoàn toàn cách xa chỗ đứng của Triệu Thái lẫn của lão Thượng Quan Hà.
“Vù...”
Đến khi nhận thức quay trở lại, cũng là lúc thân hình của Sĩ Lão Bất Tử đã nhẹ nhàng hạ xuống nằm êm thấm ở một chỗ cách xa, lão Thượng Quan Hà giận dữ, giậm mạnh chân và lấy đà lao thật nhanh về phía Si Lão Bất Tử đang nằm.
“Vút!!”
Và ngay lập tức lão nghe tiếng Triệu Thái quát bảo lão :
- Lão vẫn chưa tự lượng sức thật sao? Có phải muốn tại hạ lập lại một lần nữa và lần này sẽ chỉ còn mỗi mình lão mặc tình lưu lại đây vĩnh viễn? Nếu vậy thì...
Lão Thượng Quan Hà giật mình khựng người ngay, sau đó miễn cưỡng quay trở lại với Triệu Thái :
- Hảo công phu, một điều thật khó tưởng tượng, nhất là đối với ngươi chỉ trước đây một tuần trăng vẫn có bản lãnh tầm thường đến vô dụng. Có phải mọi sở học ẩn tàng ở Vạn Niên cốc đều do mỗi mình ngươi chiếm hữu?
Triệu Thái bĩu môi khinh khỉnh :
- Đấy là nguyên do khiến tại hạ thay vì phó mặc thì đành điểm chỉ cho lão nẻo thoát ly Vạn Niên cốc. Vì rằng ngoại trừ một mình lão, kỳ dư bất luận nhân vật nào nếu lần đó cùng vào đây với tại hạ cũng đều đã sở hữu một ít tuyệt học. Lão đã muốn quay trở ra chưa? Mời!
Lão vẫn luyến tiếc, đành vừa bước đi vừa ngoảnh mặt nhìn lại Si Lão Bất Tử :
- Thân thủ ngươi lúc này đã quá cao minh, lẽ nào định thủ đắc thêm sở học Cửu Hàn, chẳng nhượng cho lão phu dù chỉ một phần nhỏ?
Triệu Thái đi ngay phía sau lão Thượng Quan Hà chỉ lên tiếng hừ lạt :
- Chẳng phải bất luận ai cũng có dạ bất chính như lão. Được rồi, hãy rẽ bên tả và đừng mở miệng nói gì thêm nữa. Nếu không thì đừng trách tại hạ có thể đổi ý bất kỳ lúc nào. Hừ!
Tiễn lão Thượng Quan Hà ra đến tận bên ngoài, trước khi quay trở lại vào trong thì Triệu Thái còn bảo lão :

- Lão bảo thời gian đã trôi qua là một tuần trăng? Vậy lão nghĩ sao nếu biết rằng bằng hữu của lão, là nhân vật từng được thành danh chung với lão là Nhị lão Thanh Thành, mãi cho đến nay vẫn chưa quay lại hoặc có cách gì giúp lão thoát nạn? Hãy lẳng lặng quay về Thanh Thành phái thì rõ. Tại hạ quả quyết sẽ còn nhiều bất ngờ thế nào cũng chờ lão ở đấy. Thật lòng mong lão hết sức bảo trọng. Tạm biệt!
Nhưng Triệu Thái vừa quay lưng lại thì nghe lão Thượng Quan Hà gọi :
- Chờ đã. Có thật Đại sư huynh của lão phu cũng đã thủ đắc một vài tuyệt học?
Triệu Thái quay trở lại với lão :
- Đào Gia Từ, Quách Phú Dĩ, đây là hai nhân vật thủ đắc nhiều nhất. Phần những nhân vật còn lại dù ít hơn nhưng đích thực là có đạt sở nguyện.
Một bên mặt của lão Thượng Quan Hà bỗng dưng tự giật như bị một bàn tay vô hình tác động vào :
- Và đó là nguyên do khiến ngươi bảo thế nào cũng có nhiều điều bất ngờ chờ lão phu ở ngay tại bổn phái Thanh Thành?
Triệu Thái nhún vai :
- Đối với mọi người, lão kể như là nhân vật đã chết. Hoặc giả lão cứ nghĩ thế này thì rõ, chuyện lão chợt tái xuất hiện ở võ lâm, liệu có được mọi người hoan nghênh hoặc chờ đợi chăng? Hay chỉ khiến có một số người lập tức cảm thấy khó chịu? Đấy là chưa nói sẽ chẳng ai tin lão dù an toàn thoát ra từ Vạn Niên cốc, nhưng lại không sở hữu bất kỳ tuyệt học gì. Thế nên, theo suy nghĩ nông cạn của tại hạ, thà lão chết đi vẫn đỡ phiền toái hơn so với cứ thế này mà sống, mà xuất hiện trước mắt mọi người.
Lão Thượng Quan Hà rúng động :
- Thú thật lão phu chưa kịp nghĩ đến quá nhiều những hậu quả như ngươi vừa nêu. Quả thật, chỉ cần lão phu đường đột xuất hiện thôi, dù không mở miệng đề cập đến ba chữ Vạn Niên cốc cũng đủ khiến một ít kẻ khó chịu. Riêng ai thì không biết, chứ đối với Đào Gia Từ thì lão phu quá am hiểu. Nhất định y sẽ giở thủ đoạn, làm cho lão phu dù có miệng vẫn chẳng thể thốt lên lời. Và nào đã hết, y hệt như ngươi vừa cảnh báo, người người trên võ lâm nếu được biết lão phu đã từ Vạn Niên cốc thoát ra thì ôi thôi, ngàn ngàn tai họa sẽ giáng xuống đầu lão phu. Này, ngươi đã có hảo ý tỏ bày cho lão phu thấy trước những điều đó ắt hẳn ngươi cũng sẵn có một vài chủ ý giúp lão phu. Nào, hãy nói đi, chỉ cần nghe thuận tai thì gì gì đi nữa lão phu

cũng xuôi theo.
Triệu Thái cười bí ẩn :
- Liệu lão chấp thuận chăng một khi lại hạ lập lại lời đã nói, thà lão chết vẫn hơn?
Lão giật mình :
- Ngươi định hạ sát... A, hiểu rồi, phải ý ngươi muốn lão phu trá tử, chỉ là tạm lánh mặt một thời gian?
Triệu Thái nhẹ gật đầu :
- Đúng vậy, nhưng không dễ đâu. Vì lão phải hoàn toàn và tuyệt đối tin ở tại hạ.
Lão vừa ngẫm nghĩ vừa thở dài :
- Giết lão phu đối với ngươi lúc này thật dễ như trở bàn tay. Vậy thì thà tin và hành động theo ý ngươi hơn là suốt chuỗi ngày còn lại trong cuộc đời ngắn ngủi nữa của lão phu cứ mãi sống trong những nơm nớp lo âu. Có phải ngươi muốn lão phu quay trở lại Vạn Niên cốc?
Triệu Thái lại gật đầu :
- Nhưng không phải là được ở gần Si Lão Bất Tử như khi nãy. Và cũng đừng đa nghi, cho là tại hạ có ý độc chiếm sở học Cửu Hàn. Trái lại, lão sẽ có lợi nếu chấp thuận lưu ngụ ở một nơi sắp được tại hạ an trí.
Lão bị suy sụp hoàn toàn :
- Không gì lợi cho bằng việc được tiếp tục sống. Thôi thì cứ tùy ngươi.
Triệu Thái quay người lại, dần tiến vào Vạn Niên cốc :
- Hãy theo tại hạ.
Triệu Thái dừng chân, chỉ cho lão thấy phần cảnh quang trước mặt :
- Đấy chính là Vạn Niên cốc một khe núi kể như vô khả xuất nhập, chỉ có thể nhìn thấy khi đứng tận trên cao ngó xuống. Còn ở đằng kia sẽ là lối dẫn xuống một thạch động. Cảnh quang và vật thực ở đây đủ cho lão an tâm hưởng thanh nhàn, dù là một thời gian hay cho đến tận cuối đời đều tùy lão. Thi thoảng tại hạ sẽ quay lại với lão. Được chứ?
Cảnh bình yên quả thật đang đem lại cho lão Thượng Quan Hà một tâm trạng nhẹ nhàng thư thái. Lão hít vào một hơi thanh khí thật sâu :
- Cũng khó nói trước lão phu sẽ lưu lại đây được bao lâu. Vì vậy, nếu có thể được, ngươi vẫn nên quay trở lại khi có cơ hội. Được rồi, ngươi đi đi, và dù sao cũng hãy nhận ở lão phu lời thâm tạ.
Và không chờ Triệu Thái nói thêm gì hoặc đã bỏ đi hay chưa, lão cứ bước đi, lần đầu tiên trong đời được đặt chân lên thảm cỏ xanh rờn

gọi là Vạn Niên cốc.
Nhìn theo dáng lão Thượng Quan Hà, từ miệng Triệu Thái vụt nở một nụ cười bí ẩn. Và cứ giữ nụ cười ấy, vút một tiếng, Triệu Thái liền biến mất.
* * * * *
Như bị bắt quả tang, lão Thượng Quan Hà vội thanh minh :
- Đừng nghĩ lão phu còn tham vọng hoặc mong tìm kiếm công phu tuyệt học gì ở đây. Bất quá, lão phu cũng cần tìm hiểu nơi sắp ngụ cư lâu dài gồm những gì. Huống hồ, những tự dạng lưu ở đây kỳ thực chẳng can hệ gì đến võ học.
Triệu Thái thẫn thờ buông người ngồi phịch xuống nền đá của thạch động :
- Lão dù bỏ hết suốt cuộc đời để kiếm tìm ở đây cũng đừng mong phát hiện bất kỳ tuyệt học gì. Huống hồ tại hạ quay lại không hàm ý toan dò xét lão.
Lão sững sờ nhìn Triệu Thái :
- Bởi ngươi nói lão phu mới nhận ra. Điều gì khiến ngươi chưa chi đã vội quay lại, không những vậy diện mạo ngươi còn nhợt nhạt, thần sắc thì thẫn thờ chán nản.
Triệu Thái thở hắt ra và nằm dài xuống :
- Si Lão Bất Tử đã chết.
Lão Thượng Quan Hà giật mình :
- Ngươi nặng tay quá ư? Thảo nào, một khi sinh mạng lão ấy đã như đèn cạn dầu, ắt là ngươi quá nôn nóng nên dục tốc bất đạt.
Thiệu Thái cau mặt toan gắt chợt nghĩ lại chỉ chép miệng :
- Lúc tại hạ quay lại thì Si Lão đã không còn là Bất Tử nữa. Nói cách khác, chính cái chết của Si Lão khiến tại hạ tột cùng thất vọng.
Chợt lão Thượng Quan cười cười :
- Hay ngươi ngại sau này lão phu hoặc nhận ra hoặc cáo giác ngươi đã bằng cách nào sở đắc tuyệt học Cửu Hàn nên cứ muốn thuyết phục lão phu tin Si Lão Bất Tử đã tự dưng lăn đùng ra chết, thay vì phải kéo dài đôi ba ngày nữa?
Triệu Thái ngồi phắt dậy :
- Nếu muốn giữ thật kín thì tại hạ cần gì vội quay lại, kế đó phải bỏ công thuyết phục lão. Cứ việc bỏ đi luôn, đồng thời để mặc lão ở đây vĩnh viễn, há chẳng phải dễ dàng và thuận lợi hơn? Mà này, tại hạ tuyệt đối chẳng tin Si Lão Bất Tử đột nhiên lăn ra chết đâu.
Lão chột dạ :
- Ngươi xem xét kỹ tử trạng của Si Lão chưa? Có phải ý ngươi muốn nói đã có người lén đột nhập hạ sát Si Lão? Để làm gì? Và liệu còn ai

khác nữa ngoài ngươi cũng am hiểu tàng đồ Vạn Niên cốc?
Triệu Thái lại nằm dài xuống :
- Như thế mới có chuyện. Vì kỳ thực tại hạ cũng đã nghĩ mãi vẫn chẳng thể đoán đấy là ai và có dụng ý hoặc có lợi gì khi đột ngột hạ thủ kết liễu sinh mạng Si Lão. Còn về tử trạng ư? Chỉ là một cái chết thật bình thường, không có đổ huyết cũng không có dấu hiệu giằng co hoặc phản kháng từ phía Si Lão.
Lão nhẹ thở ra :
- Nếu là vậy, can gì ngươi lại nghĩ đã có người hạ thủ?
Triệu Thái bảo :
- Tại hạ ắt chẳng cần nghĩ ngợi nhiều nếu như Si Lão Bất Tử dù đã chết nhưng trước đó vẫn gắng gượng lưu lại đôi ba chữ dở dang.
Lão quan tâm :
- Là những chữ gì?
Triệu Thái dằn nhẹ từng tiếng :
- “Hại - Ta - Là...”
- Là ai?
Triệu Thái nhăn mặt :
- Si Lão nào có lưu tự rõ hơn. Đã bảo là dang dở mà.
Bấy giờ lão mới hiểu :
- Nghĩa là Si Lão chỉ lưu lại ba chữ như thế thôi? Nhưng nếu chỉ có vậy, sao ngươi vội vàng đề quyết Si Lão vì bị người tiếp cận hạ sát nên muốn lưu tự cáo giác? Vạn nhất, Si Lão muốn ám chỉ kẻ đã từng hại lão thành si dại, do lão phu trước đó có cật vấn thì sao?
Triệu Thái lắc đầu :
- Vì Si Lão sau đó đã lấy thân mình tự che kín những gì muốn lưu lại khiến tại hạ không thể không nghĩ đấy là lời Si Lão muốn cáo giác nhưng lại không thích bị hung thủ phát hiện.
Lão lo lắng nhìn quanh :
- Nếu đã suy luận như vậy ngươi có thử dò xét khắp nơi chưa? Có phát hiện bất kỳ ai khả nghi chăng? Hoặc giả lúc ngươi quay lại chỗ lão phu, liệu có bị ai ngấm ngầm bám theo từng bước hay không?
Triệu Thái thở dài :
- Đấy chính là điều đáng nói. Tại hạ đã cẩn trọng dò xét khắp nơi thế nhưng tung tích của kẻ thần bí vẫn cứ là thần bí. Chẳng phát hiện điều gì cả.
Lão liền nhẹ thở ra :
- Vậy hãy nghe lão phu nói đây, có thể ngươi đang lâm cảnh thần hồn nát thần tính. Và kỳ thực chẳng có ai hạ sát Si Lão cả.
Triệu Thái đến lượt không hiểu :

- Ý của lão là thế nào?
Lão phì cười :
- Ngươi có mục kích cảnh một người muốn lưu tự trong lúc sức đã cùng lực đã kiệt bao giờ chưa? Đây chính là phần khiếm khuyết của lớp hậu sinh các ngươi, đâu phải điều gì cũng được mục kích một khi chưa trải hết một đời người như bọn cao niên lão phu.
Triệu Thái lại ngồi lên :
- Lão muốn nói khi lâm cảnh đó chính người lưu tự vì sức cùng lực kiệt, đã mỏi hơi, đành gục người xuống, chết nằm đè lên những chữ do bản thân người đó lưu lại?
Lão gật đầu :
- Đúng là như vậy. Trừ phi cạnh thi thể Si Lão, ngươi phát hiện thêm dấu vết gì khả nghi nữa thì sự thể có lẽ khác. Giả dụ như dấu vết của chính Si Lão tự nằm lăn qua, cố tình đè lên những chữ đó. Có hay không?
Triệu Thái cau mặt, cố nhớ lại :
- Thế thì không.
Lão cười :
- Vậy thì yên tâm. Si Lão đã tuyệt khí nên chết và những lưu tự của Si Lão chỉ nên hiểu như lúc nãy lão phu đã nói. Đừng lo ngại có một nhân vật kỳ bí lần quẩn đâu đây nữa. Được chứ?
Triệu Thái thở đánh khì :
- Bậc cao niên có khác. Kiến văn nhiều mà lịch duyệt cũng nhiều. Và nhân đây có thể cho tạ hạ thỉnh giáo đôi điều, dĩ nhiên rất cần đến mọi kiến văn thật sự uyên bác của lão.
Được khen, lão phồng mũi :
- Ngươi cứ hỏi. Hễ biết, lão phu nhất định sẽ nói.
Triệu Thái vờ nhìn lảng qua chỗ khác :
- Nhân vật nào, bảy năm trước đã phát hiện và cáo giác hành vi lén luyện công phu Huyết Ảnh Nhân của Giáo chủ Thạch Quy giáo?
Lão ngọng ngay :
- Chuyện này... Chuyện này... Mà ngươi quan tâm đến chuyện đó làm gì?
Triệu Thái quay lại, cười vào mặt lão :
- Hóa ra lão chẳng biết gì? Tệ thật. Thế mà tại hạ cứ khen. Kỳ thực kiến văn của lão còn kém xa tại hạ.
Lão đỏ mặt :
- Nghĩa là ngươi đã biết? Vậy còn hỏi lão phu làm gì?
Triệu Thái nhún vai :
- Đương nhiên là để biết kiến văn của lão có thật sự uyên bác hay

không? Vả lại, đó chỉ là sự việc của mới bảy năm về trước, nếu lão chẳng biết gì thì am hiểu sao được những biến động của một trăm năm trước nữa, xa hơn, liên quan đến rất nhiều các nhân vật cao thủ, như Bắc Hải Cửu Hàn chẳng hạn?
Lão gân cổ cố cãi :
- Ai bảo lão phu không biết? Chuyện một trăm năm trước ư? Thì Cửu Hàn Bắc Hải gồm chín nhân vật, vì đều luyện công phu âm hàn nên lần lượt tự xưng là: Âm Hàn - Phong Hàn - Vũ Hàn - Tá Hàn - Phi Hàn - Cuồng Hàn - Khí Hàn - Nộ Hàn và Thanh Hàn. Ngươi có biết đủ hết những nhân vật đó chăng?
Triệu Thái cười cười :
- Đương nhiên tại hạ biết nhiều Hơn, nhất là biết nhân vật nào đã sát hại Cửu Hàn Bắc Hải.
Lão bĩu môi :
- Lão phu cũng biết. Ngoài Huyết Ma Ảnh ra thì trăm năm trước còn nhân vật nào đủ bản lãnh một mình đối phó với công phu Cửu Hàn Hợp Nhất của Âm Phong Vũ Tá Phi - Cuồng Khí Nộ Thanh, chín nhân vật xuất thân từ Bắc Hải?
Triệu Thái gật gù :
- Âm Phong Vũ Tá Phi - Cuồng Khí Nộ Thanh, hừ, biết như lão kể cũng khá. Nhưng liệu lão có biết tại sao Cửu Hàn lại chịu khó lặn lội từ Bắc Hải vào đây? Và họ không đi đến đâu, lại chọn ngay Vạn Niên cốc này để xuất hiện? Huống hồ nhằm phải thời điểm đó lại là lúc các cao thủ võ lâm các phái cứ đồng loạt thất tung và hầu như Vạn Niên cốc chính là nguyên nhân khiến họ tuyệt tích?
Lão chợt nheo nheo mắt nhìn Triệu Thái :
- Ngươi đang dùng thủ đoạn khích lão phu tự nói tất cả cho ngươi biết ư? Đừng xem thường lão phu chứ?
Triệu Thái bĩu môi :
- Nghĩa là đến đây lão hết biết? Vậy thì nghe tại hạ nói vậy. Đành rằng tại hạ vẫn chưa rõ nguyên nhân vì sao toàn bộ các cao thủ này lại đồng loạt tìm đến Vạn Niên cốc, nhưng lúc chạm trán nhau, giữa họ đã diễn khai giao đấu. Một bên gồm chín cao thủ Hắc Hải, bên kia gồm các cao thủ Trung Nguyên sau này đã bị tuyệt tích. Chỉ không may cho bên Bắc Hải là bên cao thủ Trung Nguyên còn có thêm Huyết Ma Ảnh Ma Vương cũng hiện diện. Thế là công phu Cửu Hàn Hợp Nhất của bên Bắc Hải nếu có thể kết liễu toàn bộ những cao thủ Trung Nguyên thì cũng công phu này lại giúp cho Huyết Ma Ảnh Ma Vương khôi phục linh trí từng bị tà công Huyết Ảnh Nhân phát tác che phủ. Vì lẽ đó Huyết Ma Ảnh hối hận, tự nhận là Khắc Phục Nhân,

quyết báo thù cho các cao thủ Trung Nguyên uổng tử, đã đuổi theo và tận diệt Bắc Hải. Diễn biến này là quá bất ngờ, đúng không? Và lão cứ ngơ ngác như đang có, chứng tỏ nhờ nghe tại hạ nói mới tỏ tường hư thực, đúng chứ?
Lão đang ngơ ngác thật sự :
- Vậy thì Si Lão Bất Tử lúc mê lịm đã lảm nhảm nói sai sự thật rồi. Vì lão phu từng hiểu theo cách khác. Cứ ngỡ đấy là do Huyết Ma Ảnh cố tình sắp đặt dẫn dụ và mượn tay cao thủ Bắc Hải, đối đầu và tận diệt cao thủ Trung Nguyên cũng do Huyết Ma Ảnh bày mưu dẫn họ đến Vạn Niên cốc. Và khi đã toại nguyện trong cương vị "ngư ông đắc lợi" Huyết Ma Ảnh mới lô diện, ung dung nhất võng đả tận, tiêu diệt hầu hết Bắc Hải Cửu Hàn. Lời ngươi nói liệu có đúng là sự thật chăng?
Triệu Thái quả quyết :
- Tận mắt tại hạ đã mục kích và đọc được toàn bộ lưu tự của Huyết Ma Ảnh, quyết không thể sai sự thật. Trừ phi tất cả chỉ là kế của Ma Vương, từ đầu đến chí cuối, và những lưu tự kia chỉ để đánh lạc hướng bọn hậu thế sau này chính là chúng ta. Nhưng riêng tại hạ thì không hề nghĩ như vậy.
Lão Thượng Quan Hà thừ người :
- Có lẽ ngươi nghĩ đúng. Vì lão phu chợt nhớ lại, qua lời lảm nhảm lúc mê lịm của Si Lão thì một trong Cửu Hàn chính là thân phụ của Si Lão. Và theo Si Lão vô tình bộc lộ thì trăm năm trước Cửu Hàn là chín nhân vật chưa đặt chân đến cũng chưa biết Trung Nguyên là thế nào. Nhưng từ Trung Nguyên đã có một nhân vật tự đến Bắc Hải tìm họ, nói với họ về Vạn Niên cốc, bảo đấy là tuyệt địa võ lâm và vốn có ẩn tàng điều kỳ bí mà chỉ có họ, phải đủ chín nhân vật cao thủ hợp lực mới đủ tư cách phát hiện và thủ đắc. Nào ngờ khi đã du nhập Trung Nguyên, vào được Vạn Niên cốc và cuối cùng chỉ còn một trong Cửu Hàn nhờ tử kỳ chưa định nên thoát, họ mới vỡ lẽ đã trúng quỷ kế của người. Kể từ dạo ấy trọng trách của Si Lão là tìm hung thủ để báo thù và thù nhân, theo Si Lão thì chẳng ai khác ngoài Huyết Ma Ảnh Ma Vương.
Triệu Thái vụt nhướng một bên mắt :
- Huyết Ma Ảnh Ma Vương theo ai cũng biết thì tuyệt tích đã lâu. Và qua phát hiện mới đây càng thêm rõ đâu là nguyên nhân khiên Huyết Ma Ảnh Ma Vương kỳ thực là vong mạng chứ không thể tuyệt tích. Như vậy, thời gian để cho Si Lão Bất Tử thành nhân và bắt đầu truy nguyên hung thủ báo thù, nhất định phải xảy ra sau sự biến độ đó chí ít cũng đôi ba mươi năm. Thế thì ai là nhân vật đã dùng mỹ nhân kế

hại Si Lão trở nên si dại? Thêm nữa, dụng ý hại Si Lão để làm gì? Và liệu nhân vật này cùng với nhân vật trăm năm trước đã dẫn dụ Cửu Hàn du nhập Trung Nguyên là có liên quan hoặc có cùng chung dụng ý chăng?
Lão lắc đầu, kế đó phì cười :
- Sao ngươi không thử hỏi Si Lão? Phần lão phu dù cố hỏi thế nào Si Lão vẫn khăng khăng vì không tin nên quyết chẳng mở miệng.
Triệu Thái có vẻ phật ý :
- Tại hạ ngay khi tình cờ lẻn nghe và biết Si Lão Bất Tử có quan hệ với Bắc Hải Cửu Hàn mới quyết định hiện thân, định từ Si Lão dò hỏi kỹ hơn về nguyên nhân xuất hiện của Cửu Hàn ngay tại Vạn Niên cốc này. Và dụng tâm đích thực của tại hạ chỉ có vậy. Há lẽ lão vẫn chưa tin Si Lão đã chết? Trái lại cứ hồ nghi tại hạ đang lừa lão?
Lão bảo :
- Vì lão phu không hề nghĩ ngươi quan tâm Si Lão chỉ vì nguyên ủy sự xuất hiện của Cửu Hàn ở tại đây trăm năm trước. Trừ phi ngươi cho lão phu biết nguyên nhân dẫn đến mối quan tâm này của ngươi.
Triệu Thái cười cười :
- Lão còn nhớ chuyện xảy ra chỉ mới bảy năm trước cho Thạch Quy giáo? Vì nguyên nhân gì nào?
Lão tỏ ra cảnh giác qua thái độ càng đáp ngắn gọn càng tốt :
- Chẳng phải vì công phu Huyết Ảnh Nhân sao?
Triệu Thái gật đầu :
- Mà công phu ấy là sở học xuất xứ từ nhân vật nào?
- Dĩ nhiên là từ Huyết Ma Ảnh Ma Vương.
- Không sai. Nhưng Ma Vương đã vì sự biến Vạn Niên cốc trăm năm trước nên đã chết, đúng không?
- Ngươi nói tiếp đi.
- Đương nhiên. Nhưng trước khi tỏ bày tiếp chủ ý của tại hại về điều có liên quan đến công phu Huyết Ảnh Nhân này, tại hạ cần trở lại với câu chuyện Thạch Quy giáo được chăng?
- Có cần chăng?
- Rồi lão khắc hiểu. Và thế này, chỉ vì công phu Huyết Ảnh Nhân nên toàn bộ Thạch Quy giáo cả trăm nhân mạng đều bị thám sát, lão có thừa nhận chăng?
Nào ngờ phản ứng của lão Thanh Thành Thượng Quan Hà hoàn toàn giống với phản ứng của Quán chủ đạo quán Huyền Vũ, sư phụ của Triệu Thái. Đó là lão bật kêu :
- Chỉ có mỗi một mình Giáo chủ Thạch Quy giáo là cam tâm chấp nhận theo số phận. Từ đâu ra câu nói toàn bộ giáo đồ Thạch Quy

giáo đều bị thảm sát?
Triệu Thái vờ không nhìn lão :
- Vậy là thêm lão nữa cũng chẳng hay biết gì về trận thảm sát này. Nhưng không sao, để tại hạ tỏ bày tiếp. Chính vì trận thảm sát là có thật nên tại hạ tạm giả định như thế này, rằng có ai đó, hoặc những ai do hầu như không thích sở học của Huyết Ma Ảnh được tái lưu truyền trên giang hồ.
- Đấy là điều đương nhiên. Vì có ai muốn một Ma Vương thứ hai xuất hiện gây đại họa trên giang hồ?
- Ý tại hạ thì khác. Điều mà ai đó hoặc những ai đó sợ chính là sẽ bị mọi người truy nguyên ra sự việc, nhất là địa điểm đã từng khiến Huyết Ma Ảnh trăm năm trước đột ngột thất tung tuyệt tích.
- Có liên quan đến Vạn Niên cốc?
- Không sai. Vì thế, một Giáo chủ Thạch Quy giáo phát hiện và thủ đắc công phu Huyết Ảnh Nhân thì toàn bộ trăm giáo đồ Thạch Quy giáo cũng phải chịu hệ lụy.
- Khoan đã. Ngươi quả quyết đã xảy ra trận thảm sát khiến toàn bộ giáo đồ Thạch Quy giáo chịu thảm tử?
- Tại hạ may mắn được biết và luôn tin đấy là sự thật.
- Rồi, cứ kể như là có, thì ý của ngươi, hễ bất kỳ ai liên quan đến sự phát hiện hoặc tung tích hoặc di cốt và di thư võ học của Huyết Ma Ảnh đều bị một hay nhiều nhân vật nào đó tìm cách hạ thủ, gọi là sát nhân diệt khẩu?
- Thoạt tiên tại hạ không hề có suy nghĩ này. Nhưng bây giờ...
- Thì ngươi cứ để lão phu nói đã. Tóm lại gọi là sát nhân diệt khẩu có được chăng, nhất là theo ý ngươi.
- Được!
- Tốt! Để lão phu suy luận và ngẫm nghĩ tiếp. Vậy ý của ngươi là một hoặc nhiều nhân vật nào đó khi thực hiện mưu đồ diệt khẩu chính là muốn che giấu những gì từng xảy ra ở Vạn Niên cốc này trăm năm trước?
- Lão suy luận được đấy, tiếp đi. Thảo nào vẫn luôn có câu gừng càng già càng cay.
- Ngươi khen thật hay vờ tâng bốc để trục lợi? Nhưng thôi, chỉ vì gợi ý là ngươi và lão phu vì cảm thấy có phần hữu lý nên đành đem bao nhiêu lịch duyệt từng trải để thử xem tấm thân già nua này có còn hữu dụng nữa không? Hãy để lão phu nghĩ tiếp. Là thế này, cũng với dụng ý che giấu toàn bộ sự việc đã diễn ra tại Vạn Niên cốc này, thế nên trước Thạch Quy giáo rất lâu, chính Si Lão đã bị mưu hại. Hợp lý và đúng như ngươi nghĩ chứ?

- Quá đúng, quá thuận tai. Tại hạ thập phần bội phục.
- Giờ thì đến lượt người, nói đi, tại sao họ quyết che giấu sự việc này dù đã trải qua cả trăm năm.
Triệu Thái hoàn toàn bị bất ngờ :
- Sao lại hỏi tại hạ? Chẳng phải ngay từ đầu chính tại hạ từng nêu cũng nghi vấn này, rằng một hay nhiều nhân vật nào đó vì có dụng ý nên mới bỏ công lập mưu, nào là dẫn dụ Cửu Hàn từ Bắc Hải vào tận đây, nào là lung lạc và mê hoặc, khiến các cao thủ Trung Nguyên trăm năm trước đã tự tìm đến Vạn Niên cốc, sau cùng là hầu như tất cả đều vong mạng đó sao? Can chi lão lại hỏi chính tại hạ?
Lão Thượng Quan Hà cười cười :
- Có thể bản lãnh lão phu vào lúc này đã kém ngươi nhưng riêng về lịch duyệt và từng trải thì lão phu hơn ngươi nhiều. Này nhé, vì sao chỉ mới cách nhau một tuần trăng ngươi từ một tiểu tử vô dụng tầm thường lại đột nhiên có được bản lãnh này? Nhưng đừng đáp hoặc phủ nhận vội. Vì lão phu hỏi chi để dễ tiếp tục suy luận theo chiều hướng ngươi đã nêu, quyết không phải vì tò mò hay là toan lập mưu gây bất lợi gì cho người. Giờ thì đáp đi, vì sao nào?
Triệu Thái thêm phục lão :
- Tâm cơ lão thật đáng sợ, nhất là những nhận định tinh tế, chuẩn xác như thần của lão. Được rồi, tại hạ nói. Ở đây có Linh Thảo sinh trưởng, kèm theo đó là một tâm pháp nội công hầu dẫn lưu dược lực phát sinh từ linh thảo.
Lão khựng người :
- Lão phu tuy vừa mơ hồ nghĩ đến, dù vậy khi nghe ngươi thừa nhận lão phu vẫn bị bất ngờ. Là di vật của bậc cao nhân nào?
Triệu Thái lắc đầu :
- Vô danh. Hay nói đúng hơn là chủ nhân như chẳng muốn lưu lại tính danh.
Lão thở hắt ra :
- Sao lại như vậy? Không lưu danh? Lạ thật.
- Sao lại lạ?
Lão bảo :
- Vì phải chi có lưu danh ắt sẽ dễ cho bọn hoang mang chúng ta có một ít manh mối hầu truy nguyên và đoán biết những ai đang cố che giấu mọi điều có liên quan đến Vạn Niên cốc này, cùng nhiều nghi án từng xảy ra kéo dài những trăm năm vừa qua. Đằng này chẳng chịu lưu danh thì có chết người ta không chứ?
- Sao lại chết?
Lão phì cười :

- Ngươi không hiểu? Chết là ở chỗ vì chẳng chịu lưu danh nên chỉ thuận lợi cho bọn họ dễ che giấu hành tung cùng thân phân thật. Ngặt nỗi lại gây bất lợi, khiến chẳng còn ai ngoài họ biết đường truy nguyên.
Triệu Thái cau mày :
- Họ? Có vẻ lão mỗi lúc mỗi thiên về ý nghĩ đây là mưu mô của cả một nhóm người? Thôi nào, tại hạ đã thừa nhận bậc cao niên phàm hay có nhiều nhận định mà bọn hậu sinh tại hạ quyết không thể suy bì. Nào, lão hãy chịu khó giải thích thật ra xem nào.
Lão chợt nghiêm mặt :
- Này lão phu đang mỗi lúc mỗi thêm thích ngươi rồi đấy. Ngươi ưng thuận chăng, hãy tỏ bày cho lão phu biết xuất thân hoặc nguyên ủy khiến ngươi tự dưng có quan tâm đến toàn bộ đại cục võ lâm xuyên suốt cả một trăm năm qua, sau đó hãy cùng lão phu kết vong niên bằng hữu, thề nguyền sinh tử có nhau, ai bội phản thì bị trời tru đất diệt, không chỉ một đời mà là hệ lụy đến cả Tam Đại về sau?
Triệu Thái ngẩn người :
- Vong niên kết nghĩa?!
Lão bỗng cười, nhưng thật ngượng :
- Thôi, bỏ đi. Chỉ tại lão phu cao hứng nên nhất thời không nhớ đến số phận của chính bản thân lúc này. Vì kể từ khi về hùa cùng Đào Gia Từ đặt chân vào Vạn Niên cốc này thì lão phu kỳ thực chẳng còn một mảy may cơ hội mong được tái xuất giang hồ. Và đã vậy, kết nghĩa với ngươi chỉ là đem bất lợi chứ nào ngươi được lợi gì. Thật đúng với một câu khác cũng do cổ nhân nói, liên quan đến tuổi già. Đó là “hễ già thì đâm ra lú lẫn”. Đề xuất của lão phu thật quá ngớ ngẩn, đúng không?
Triệu Thái ái ngại cho lão :
- Tại hạ thật sự chưa hề có ý nghĩ xem thường lão đến vậy. Duy có điều, chỉ sợ giữa hai chúng ta dù muốn kết nghĩa cũng chẳng mong toại nguyện.
Lão gật đầu phụ họa :
- Thì vậy. Vì hễ kết nghĩa thì lão phu do nghiễm nhiên là huynh trưởng nên đâu thể không tận tâm tận lực chu toàn cho ngươi. Nhưng với hiện cảnh của lão phu đang như thế này, lo thân còn chưa xong, lo thế nào cho ngươi? Hử?
Triệu Thái lắc đầu :
- Đừng vội đề cập đến chuyện ai sẽ lo cho ai. Trái lại, ý của tại hạ hoàn toàn khác. Vì vạn nhất khi tất cả được minh bạch, lão chợt hóa thành kẻ thù của tại hạ thì sao? Tại hạ bảo không thể kết nghĩa chính

là vì ý này.
Lão giật mình :
- Kẻ thù? Này, lão phu nhớ chỉ gặp ngươi mới lần này là lần đầu. Thù gì chứ?
Triệu Thái cười cười :
- Là phụ thù thì sao?
Lão chối đây đẩy :
- Là nhân vật võ lâm. Việc tay nhúng máu người đương nhiên là điều không tránh khỏi. Thế nhưng lão phu nhớ chứa gây thù chuốc oán với bất luận ai ở họ Triệu bao giờ.
Triệu Thái lưỡng lự :
- Với Thạch Quy giáo thì thế nào?
Lão giật mình :
- Ngươi là hậu nhân của... Mà không, Giáo chủ Thạch Quy giáo vì chưa từng lập gia thất, thế nên ngươi không thể là di tử cốt nhục của lão Giáo chủ.
Và rồi cũng chính lão Thượng Quan Hà lại tiếp tục giật mình :
- Mà khoan. Ngươi có nói về trận thảm sát đã xảy ra khiến trăm giáo đồ Thạch Quy giáo thảm tử? ngươi là hậu nhân của một trong số đó? Vì thế ngươi mới truy nguyên hung thủ xuất phát từ sự kiện liên quan đến công phu Huyết Ảnh Nhân tái xuất giang hồ? Ôi chao, may quá, hay quá, lão phu, một là chẳng biết gì về trận thảm sát, hai là chưa hề có gây hoặc mang nợ máu với bất kỳ ai là một trong những giáo đồ Thạch Quy giáo. Thiên địa quỷ thần ơi, suýt nữa là sa chân tử địa. Huống hồ lão phu đã rõ nguyên nhân nào khiến ngươi đột nhiên tinh tiến công lực. Lão phu thoát sao được một khi bị người xuống tay, hoặc nhẹ nhàng hơn là chỉ cần bỏ mặc lão phu ở đây vĩnh viễn? Suýt chết, suýt nữa thì oan uổng cho sinh mạng già này còn gì.
Nhìn lão sợ rất thật, xuất hạn mồ hôi ướt đẫm cả vầng trán đã nhăn, Triệu Thái thật không nỡ làm cho lão sợ đến chết khiếp, nên cười :
- Lão đã đoán rất đúng. Nhưng đừng mong được tại hạ nói rõ thêm về lai lịch xuất thân. Giờ hãy quay trở lại với đề xuất của lão... Rằng tại hạ sẵn lòng ưng thuận và với một đề xuất hỗ trợ, tuy phụ nhưng rất quan trọng, là nếu sau này tại hạ phát hiện lão có liên quan dù chỉ là cỏn con với trận thảm sát cả trăm giáo đồ Thạch Quy giáo, thì khi đó...
Lão giơ cao tả thủ :
- Thì khi đó mạng già này tùy ngươi định đoạt. Và đổi lại, lão phu cũng có một đề xuất hỗ trợ. Là phần số của lão phu kể từ nay xem như đã được định đoạt nhưng vẫn cần ngươi thay lão phu thực hiện

một việc.
Triệu Thái hiểu ý :
- Có phải lão muốn tại hạ thoạt tiên là dò xét, sau đó cứ tùy tiện trừng trị nếu chẳng may huynh đệ lão đã thật sự bịa chuyện đặt điều gieo toàn tiếng xấu và oan uổng cho lão, nhất là ở ngay tại quý phái Thanh Thành?
Lão gật đầu ngay :
- Thật tình thì lão phu vẫn luôn tin ở Đại sư huynh. Nhưng biết đâu được chân kinh võ học hoặc bả vinh hoa danh lợi vẫn khiến nhiều người mờ mắt, mờ cả lý trí. Huống hồ cạnh Đại sư huynh của lão phu còn có thêm một Đào Gia Từ nhiều mưu mô xảo quyệt. Ngươi chẳng cần làm gì nhiều. Chỉ nên tỏ bày toàn bộ sự thật, miễn sao trả lại mọi trong sạch cho lão phu là ổn. Được chứ?
Triệu Thái đáp ứng :
- Tiểu đệ nguyện giúp lão ca ca hài lòng.
Lão cười :
- Hảo, hảo. Lão ca ca này chưa gì đã có cảm nghĩ sẽ luôn được hài lòng về tiểu lão đệ. Ha Ha...

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 12
Vỏ quýt dày gặp móng tay nhọn
Kế nhất tiễn đắc thủ song điêu

“Đừng bỏ qua bất kỳ điều khả nghi nào”. Vì chợt có suy nghĩ này, Triệu Thái dù rất muốn bỏ đi luôn một mạch vẫn nhẫn nại tìm cách kín đáo quay trở lại.
Và chỉ một thoáng sau, từ chỗ ẩn thân, Triệu Thái lấy làm lạ nhìn hai nhân vật võ lâm đang cùng nhau uống rượu và quanh đó là nằm lăn lóc nhiều thật nhiều những bầu rượu đã cạn khô, đôi khi bị gió thổi lăn có lẽ là nguyên nhân gây ra tiếng động khả nghi lúc nãy Triệu Thái đã vô tình nghe.
Điều lạ là họ tuy uống nhiều rượu dựa theo số lượng các bầu rượu, thế nhưng ở họ tuyệt đối chưa có dấu hiệu hoặc đã say hay sắp say. Bằng chứng nói lên sự tỉnh táo của họ là có một người chợt hất hàm và thốt khẽ với người kia :
- Lại có một kẻ đang đến.
Người kia gật đầu :

- Thính lực của tam đệ đã khá hơn nhiều. Vậy lần này ta tin tưởng phó giao cho tam đệ được chứ?
Nhân vật tam đệ liền vươn tay cầm một vật được giấu rất khéo ở phía sau cội cây kề bên :
- Lý do ngăn cản của chúng ta là gì?
Người kia nhún vai :
- Hãy tùy cơ ứng biến. Không thể động khẩu thì động thủ. Miễn sao hoàn thành sứ mạng là đừng để bất kỳ ai thêm nữa vào đến đến chỗ này. Đi đi! Đến khi thật cần thiết ắt sẽ có ta hỗ trợ tam đệ.
Gã tam đệ lập tức khom người từ chỗ đang náu thân bước ra, cầm theo trên tay là một thanh kiếm chính là vật khi nãy gã lấy từ sau cội cây.
Để dễ dò xét, Triệu Thái nhẹ nhàng và lẳng lặng dịch chuyển từ thân cây này đến vài ba thân cây kế tiếp, cuối cùng thì hài lòng vì tìm được vị thế thích hợp có thể nhìn rõ từng động tĩnh của cả hai nhân vật vừa tình cờ bộc lộ dụng tâm khả nghi qua mẩu đối thoại mập mờ khó hiểu.
Gã tam đệ chọn thời điểm xuất hiện cũng khá thích hợp vừa vặn để lên tiếng nửa hòa nhã nửa ra lệnh đối với một nhân vật khác, cũng là nhân vật võ lâm suýt nữa đã đi vượt quá gã tam đệ. Gã gọi :
- Dám hỏi nhân huynh vì cớ gì xuất hiện ở đây? Có thể tạm dừng chân và cùng tại hạ phân tỏ đôi điều?
Nhân vật nọ có lẽ vì bị bất ngờ nên quay mặt lại khá nhanh :
- Ngươi là... Úy, Điền huynh đệ phải không? Điền Gia Trung, tam đệ tử của Chưởng môn Điểm Thương phái Đào Gia Từ tiền bối, đúng không?
Gã tam đệ ngẩn người :
- Hóa ra là Gia Cát huynh? Nhưng sao Gia Cát huynh đến đây? Trừ phi đã lâu rồi, mãi đến hôm nay quý Môn vì chợt quan tâm đến vùng gọi là tuyệt địa võ lâm nên mới sai phái Gia Cát huynh lặn lội đến Long Hình Hổ Đầu sơn này để dò xét?
Nhân vật nọ nhìn quanh :
- Đột ngột hỏi Gia Cát Thường mỗ câu này, có phải quý phái Điểm Thương cũng vì quan tâm đến tuyệt địa võ lâm nên Điền huynh đệ xuất hiện ở đây? Có một mình Điền huynh đệ thôi ư? Hay còn ai nữa nhưng chưa đến lúc lộ diện?
Điền Gia Trung bối rối :
- Tha hương ngộ cố tri, chợt gặp Gia Cát huynh thế này Điền mỗ bỗng ước ao phải chi hai chúng ta lại có cơ hội cùng nhau hàn huyên bên mâm rượu như vài ba lần trước đây. Nhưng chỉ tiếc là không

được, do đệ đang có trách nhiệm bên mình, và cũng thú thật là tệ phái tuy có quan tâm đến chốn tuyệt địa võ lâm này nhưng không hề như Gia Cát huynh có lẽ đang nghĩ. Vậy tốt nhất Gia Cát huynh xin hãy tạm rời xa. Mai hậu khi gặp lại, nhất định đệ sẽ có lời tạ tội, cũng bên một mâm rượu thịnh soạn mời Gia Cát huynh.
Gia Cát Thường thoáng giật mình :
- Có trách nhiệm bên mình ư? Nghĩa là... Mà thôi, nội tình của quý phái Điểm Thương, Gia Cát mỗ vì quá am hiểu đạo lý nên chẳng dám tùy tiện nói thêm nữa. Chỉ có điều, ắt cũng đã lâu, mỗ và Điền huynh đệ mới được dịp tình cờ gặp lại nhau thế này, phải chăng vì từ đó đến nay Điền huynh đệ do thượng lệnh bất khả bất tuân nên mãi lẩn quẩn quanh địa điểm này, chẳng còn ung dung tự tại như trước?
Điền Gia Trung chợt thở ra :
- Cũng gần đúng như vậy. Nhưng thôi, người thấu tình đạt lý như Gia Cát huynh ắt hẳn chẳng phiền trách đệ làm gì, đúng không? Thật mong Gia Cát huynh hãy tạm lui chân. Hẹn ngày tái ngộ Điền Gia Trung này quyết bù đắp và chẳng để Gia Cát huynh chịu thiệt. Được chứ, Gia Cát huynh?
Gia Cát Thường ngẫm nghĩ một lúc đoạn cười cười và gật đầu :
- Luật bất vị thân. Và Gia Cát Thường mỗ càng không nỡ gây khó xử nhất là cho tình huynh đệ hữu hảo giữa hai chúng ta. Nhưng có bầu rượu này, vị tất đủ thấm môi, hay là hai ta dùng cạn, đánh dấu lần đầu hội ngộ thật tình cờ này?
Vừa nói Gia Cát Thường vừa lấy tay vỗ bồm bộp vào một tiểu hồ lô đang đựng rượu vốn đang được cột giữ và đeo bên người. Sau đó, ngay khi dứt lời, Gia Cát Thường giật tiểu hồ lô và cầm vào tay, đoạn ung dung ngửa cổ dốc rượu từ tiểu hồ lô vào miệng, nuốt ừng ực và khà một tiếng rõ to :
- Mai Quế Lộ đấy. Nếu không là hảo huynh đệ, Gia Cát mỗ đâu dễ san sẻ như thế này. Điền huynh đệ, mời.
Được Gia Cát Thường xem trọng lại còn trao hồ lô vào tận tay, Điền Gia Trung tỏ ra rất cảm kích, vừa nhận vừa gật nhẹ đầu :
- Giữa Không Không môn và Điểm Thương phái xưa nay luôn có hòa khí. Đệ càng thêm mừng, nhất là trân trọng thái độ đã có và đang được Gia Cát huynh dành cho đệ. Được, đệ xin uống cạn và tự hứa sau này sẽ bồi hoàn lại cho Gia Cát huynh gấp mười lần trăm lần chỗ rượu này.
Và Điền Gia Trung kề vào môi, cũng ngửa cổ toan dốc tiểu hồ lô lên uống. Chợt có tiếng quát xé không gian vang lên :
- Rượu đó không thể uống. Trừ phi...

Tiếng quát xuất hiện đã là điều làm Điền Gia Trung giật mình. Nhưng họ Điền càng giật mình và thêm phần kinh hãi nhiều hơn khi phát hiện đang đứng gần bên gã, Gia Cát Thường bỗng xuất kỳ bất ý chạm tay vào tiểu hồ lô cố ý dốc ngược lên cao làm cho rượu trong tiểu hồ lô cứ trút thẳng vào miệng gã.
Có lẽ cũng vì diễn biến này khiến tiếng quát dù đang phát ra vẫn đột ngột dừng lại để rồi lập tức đổi thành tiếng gầm phẫn nộ :
- Ta đã biết thế nào Gia Cát Thường ngươi cũng có ác ý. Vậy đừng trách ta cần phải có thái độ này với ngươi. Xem kiếm!
“Ào...”
Một vầng kiếm quang xuất hiện từ bên tả và chếch từ trên cao phủ chụp xuống đầu Gia Cát Thường. Và cùng với vầng kiếm quang là một nhân vật kiếm thủ cũng hiện thân mang sắc mặt đằng đằng sát khí.
Gia Cát Thường bật cười đắc ý, chỉ khẽ mớm chân là đã làm cho toàn thân vụt dịch tránh qua một bên thật nhẹ nhàng và tột cùng ảo diệu :
- Đinh Bất Tú? Hay lắm, quả nhiên Môn chủ bổn Môn đoán chẳng hề sai. Và đâu phải ngẫu nhiên lão Đào Gia Từ gần đây không chỉ có nhiều biểu hiệu bí ẩn lạ lùng, mà còn thêm khó hiểu qua thái độ luôn sai phái các đệ tử đắc ý âm thầm trấn giữ quanh khu vực này. Ngươi muốn phục thù cho tam sư đệ ngươi là Điền Gia Trung ư? Liệu có đủ bản lãnh chăng? Ha... Ha...
Cùng lúc với Gia Cát Thường cười, ở chỗ khi nãy Điền Gia Trung đột ngột khuỵu xuống và ngã lăn quay.
Đinh Bất Tú tái mặt, càng thêm phẫn nộ, nhấc kiếm lao vào Gia Cát Thường :
- Miệng thì bảo là tình hữu hảo, nhưng kỳ thực Gia Cát Thường ngươi vẫn nhẫn tâm hạ độc vào rượu sát hại tam đệ ta? Sát nhân thì phải thường mạng. Ngươi phải chết!
“Ào...”
Gia Cát Thường không hoàn thủ, chỉ vận dụng khinh thân pháp ảo diệu để nhẹ nhàng nhảy tránh một lần nữa.
“Vút...”
Điều đó khiến Đinh Bất Tú dù nóng mắt nhưng thần thái đã phần nào bình tâm và tự tin, đến nỗi có dáng vẻ cao ngạo qua thái độ cứ lướt tới loang kiếm tấn công Gia Cát Thường.
Nhưng chính lúc đó từ phía sau Đinh Bất Tú vụt nổi lên luồng gió lạ.
“Vù...”
Đinh Bất Tú vì phát hiện nên hốt hoảng, vội thu kiếm chiêu, vừa nhảy

tạt về một bên vừa đảo mắt nhìn ngược lại.
“Vụt...”
Và điều Đinh Bất Tú hoàn toàn không thể ngờ đã xảy đến. Thi thể của tam đệ Điền Gia Trung đã vừa biến mất. Thật nhanh và bí ẩn không thể tưởng.
Lại thêm một luồng gió lạ nữa chợt nổi lên ở phía bên hữu Đinh Bất Tú.
“Vù...”
Biết có biến, Đinh Bất Tú quật mạnh một kiếm chiêu về phía đó :
- Thật hay cho kế giương đông kích tây. Nhưng vì tam đệ Điền Gia Trung đã lọt vào tay quý Môn thì đổi lại Gia Cát Thường ngươi cũng đừng mong thoát khỏi tay ta. Mau đứng lại.
“Ào...”
Đinh Bất Tú đã đoán đúng. Và nhờ có phản ứng kịp lúc nên kiếm chiêu của Đinh Bất Tú quả thật đã giữ chân Gia Cát Thường lại.
Và đến lúc này Gia Cát Thường mới lần đầu xuất thủ :
- Để xem Đinh Bất Tú ngươi có tư cách ngăn Gia Cát Thường ta tẩu thoát chăng? Xem chưởng!
“Ào...”
Đinh Bất Tú vẫn giữ nguyên kiếm chiêu với khí thế càng lúc càng vây chặt Gia Cát Thường vào giữa vầng kiếm quang loang loáng :
- Ngươi đừng mong tẩu thoát, một khi ta vẫn chưa tỏ tường vì nguyên nhân nào Không Không môn lại trở mặt đột ngột có hành vi như muốn cùng phái Điểm Thương đối đầu. Đỡ!
“Vù...”
Và vầng kiếm quang quả thật đang làm Gia Cát Thường khốn đốn, cuối cùng dẫn đến tiếng chạm kình vang lên.
“Ầm...”
Y phục của Gia Cát Thường bị lợi khí của Đinh Bất Tú xẻo mất một mẩu.
Điều đó khiến Gia Cát Thường đột ngột nổi hung, quyết gỡ lại thể diện bằng cách bất ngờ quật tung ra một loạt chưởng liên hoàn :
- Hảo kiếm pháp. Nhưng đừng ngỡ ta không có kỳ chiêu cho ngươi biết thế nào là lợi hại. Đỡ!
“Ào... Ào...”
Đinh Bất Tú không nao núng, bằng chứng là chợt cười vang :
- Nếu quý Môn có nhiều kỳ chiêu lợi hại và thật sự là có truyền thụ chỉ điểm cho ngươi, thì cớ sao ngươi vẫn dùng thủ đoạn phục mê tửu để lưu giữ sinh mạng Điền tam đệ ta? Ngươi đừng quá khoác lác, trái lại hãy khuất tất giao phó sinh mạng cho ta. Để khi phục

mệnh, ta vẫn có thể phó giao minh bạch cùng Chưởng môn sư phụ. Ha... Ha...
“Bung Bung!”
“Soạt!”
Một mẩu y phục nữa của Gia Cát Thường lại bị kiếm kình của Đinh Bất Tú đoạn lìa, cho thấy bản lãnh của Gia Cát Thường hầu như chưa đủ đối phó Đinh Bất Tú. Thế nên khi bị Đinh Bất Tú xốc kiếm tiếp tục lướt đến, Gia Cát Thường đâm hoảng, vừa lui vừa đảo mắt nhìn quanh tìm phương tẩu.
Đinh Bất Tú vụt gằn giọng :
- Ngươi sẽ chẳng có cơ hội đào tẩu đâu. Nếu không ngoan ngoãn lưu lại thì đừng trách kiếm của ta vô tình. Đỡ!
“Ào...”
Gia Cát Thường vô phương lùi hoặc đào tẩu, đành nghiến răng tung một loạt kình :
- Ta lưu mạng thì ngươi cũng lưu huyết. Xem này.
“Vù...”
“Bùng Bùng...”
Nhưng Gia Cát Thường hoàn toàn khựng lại và thất vọng vì đã bị Đinh Bất Tú chong thẳng kiếm chĩa vào huyệt hầu lộ.
Đinh Bất Tú cười lạnh :
- Thế nào? Giờ thì nói đi, ta phải làm gì để đồng bọn ngươi biết tin và mau đem Điền tam đệ đến trao đổi với sinh mạng ngươi?
Gia Cát Thường nhắm mắt lại :
- Ngươi đừng phí công vô ích. Vì lúc nãy ắt gã Điền Gia Trung ngu xuẩn đã được người của bổn Môn đưa đi xa rồi.
Đinh Bất Tú tái mặt :
- Ý của ngươi cam bề uổng mạng?
Gia Cát Thường cười lạt :
- Bổn Môn chỉ mong qua gã họ Điền dò xét về những hành vi bí ẩn của lệnh sư trong thời gian gần đây, sau đó vẫn phóng thích và quyết không làm mất hòa khí sẵn có giữa bổn Môn cùng quý phái Điểm Thương. Và nếu như ngươi hạ sát ta...
Nói đến đây, Gia Cát Thường vụt mở to hai mắt nhìn thẳng và nói như khiêu khích Đinh Bất Tú :
- Nếu như ngươi hạ sát ta thì một khi máu đã chảy, hậu quả sẽ khó lường, liệu Đinh Bất Tú ngươi đảm đương nổi chăng?
Đinh Bất Tú rúng động :
- Nhưng không lẽ ta thúc thủ để mặc ngươi hoành hành hý lộng, cố tình dò xét toàn bộ những nội tình của phái Điểm Thương ta?

Chính lúc này, phát hiện Đinh Bất Tú vì rúng động nên phân tâm, Gia Cát Thường chợt nâng nhanh hữu thủ, búng mạnh một ngón tay làm cho từ đầu móng tay vọt phát ra một tia bụi mỏng manh màu hồng nhạt.
Đinh Bất Tú phát giác lúc quá muộn, toàn thân chợt lảo đảo, vì thế chỉ còn mỗi một phản ứng cứu nguy là dốc toàn lực đẩy mạnh thanh kiếm về phía trước :
- Ngươi... thủ đoạn thật hạ lưu. Hự!
Nhưng Gia Cát Thường có vẻ đã tự lường trước tình huống này, chợt cười đắc ý, đồng thời còn tự ngả nghiêng toàn thân qua một bên thật nhanh :
- Ai bảo ngươi đang lúc lâm chiến lại để lời trá ngụy của ta lung lạc? Vĩnh biệt ngươi. Ha... Ha...
Nào ngờ tràng cười của Gia Cát Thường cũng đột ngột tự cắt ngang, thay vào đó là thốt ra một tiếng hộc đau đớn :
- Hự!
Vừa khi đó, Đinh Bất Tú gục xuống. Nhưng vì đầu mũi kiếm đã cắm xuyên qua người Gia Cát Thường nên Đinh Bất Tú ngã cũng kéo Gia Cát Thường cùng ngã xuống theo.
“Huỵch! Huỵch!”
Hai thi thể ngã nằm cơ hồ cạnh nhau và kể từ đó toàn bộ cảnh quang xung quanh lập tức rơi vào tình huống tĩnh lặng đáng ngờ.
Và cũng trong tình huống vẫn tĩnh lặng như thế, Triệu Thái xuất hiện như một bóng u linh, hiện thân ngay bên cạnh hai thi thể.
Nhưng ngay khi thoạt nhìn qua tư trạng của cả hai, Triệu Thái động dung và lập tức khom người xuống tự sục tìm khắp người Gia Cát Thường thật nhanh.
Và chỉ một thoáng sau khi đã tìm được vài vật cần tìm, Triệu Thái liền vội vàng nạp vào miệng Đinh Bất Tú một vài hoàn linh đan, tiếp đó là vừa điểm huyệt chỉ huyết cho Gia Cát Thường, vừa rút mạnh thanh kiếm còn đang cắm vào người Gia Cát Thường ra.
Động tác này làm Gia Cát Thường ngỡ đã chết, nhưng vẫn bật lên một tiếng rên rõ to :
- Ối...
Nhưng khi mở mắt, thấy có Triệu Thái đang thủ kiếm ngồi cạnh, Gia Cát Thường kinh hãi kêu :
- Ngươi là ai? Mà không, có phải ngươi vừa cứu Gia Cát Thường ta? A... đau quá. Xin hãy giúp ta ngồi lên đã nào.
Triệu Thái cười cười và cố tình đưa mũi kiếm lên huyệt hầu lộ của Gia Cát Thường :

- Các hạ đã đặt một chân lên Nại Hà kiều rồi, nhưng tại hạ kịp giữ lại. Dù vậy, điều đó vẫn tiếp tục xảy ra nếu như các hạ một là toan dùng thủ đoạn như đã đối phó với Đinh Bất Tú và hai là chẳng thành tâm đáp lại từng câu nghi vấn của tại hạ. Các hạ đã rõ chứ? Và nhớ là đừng ngỡ tại hạ đang đùa. Vì điều này rất hệ trọng đối với riêng sinh mệnh các hạ.
Gia Cát Thường quả có bản lãnh, nhất là để đối phó với tình thế nguy cấp quan hệ đến sinh mệnh bản thân :
- Ngươi là ai? Dụng ý thế nào? Cớ sao lại vì đệ tử phái Điểm Thương để xuất đầu lộ diện báo thù cho họ?
Triệu Thái ấn mạnh mũi kiếm hơn :
- Các hạ có biết là đang quay trở lại Nại Hà kiều chăng? Đừng có bất kỳ lời nào thừa nữa. Trái lại, đáp đi, Điểm Thương phái đã bao lâu rồi vì có hành vi kỳ lạ khiến Không Không môn sinh nghi?
Gia Cát Thường rất kiên cường :
- Khi đáp xong, sinh mạng của Gia Cát Thường ta sẽ như thế nào? Chỉ cần ngươi minh bạch điều này, tự khắc ta sẽ có quyết định.
Triệu Thái ấn mạnh mũi kiếm hơn, lần này đã thật sự phạm vào da, tạo cho Gia Cát Thường một cảm giác là da thịt đang bị cứa bật máu :
- Chỉ một lời thừa nữa các hạ ngay lập tức vượt qua Nại Hà kiều vào thẳng Quỷ Môn quan. Và nếu đây chính là ý muốn thật sự đang có ở các hạ, hãy gật đầu hoặc chỉ cần nhắm mắt lại tỏ dấu hiệu cam phận, tại hạ sẽ ban cho toại nguyện.
Gia Cát Thường nào dám dù chỉ là nhắm mắt. Trái lại, với hai mắt mở thật to, Gia Cát Thường nói luôn một mạch :
- Được rồi, ngươi lạnh hơn ta mong đợi, để ta nói. Rằng đã ba tuần trăng gần đây hành vi của Đào Gia Từ càng lúc càng tỏ ra kín đáo, lạ nhất là có sự qua lại gần như là quá giao tình với nhị lão Thanh Thành. Sau đó, từ khi có tin một trong nhị lão Thanh Thành bất ngờ đột tử thì hai tuần trăng liên tiếp liền sau đó chẳng hiểu sao đệ tử của nhị phái Điểm Thương - Thanh Thành lại tỏ ra quá thân thiết nhau, đôi khi cùng nhau hợp lực, thái độ thì như truy lùng một vài nhân vật nào đó có thể là những hung thủ khiến một trong nhị lão táng mạng, quyết không phải bỗng dưng đột tử. Và bổn Môn càng thêm sinh nghi hơn khi phát hiện lão Đào Gia Từ ngoài việc chợt có dấu hiệu cần mẫn luyện công còn ngấm ngầm sai người phục ẩn và giám sát quanh đây. Cứ nửa tuần trăng thì thay đổi người phục ẩn một lần.
Nghe đến đây, Triệu Thái nhớ ngay đến cảnh có quá nhiều những bầu rượu cạn khô ở cạnh chỗ Đinh Bất Tú và Điền Gia Trung phục

ẩn. Thảo nào chẳng ai say, vì số rượu ấy nào chỉ do hai người uống. Vì thế Triệu Thái bảo :
- Các hạ yên tâm. Vì với thái độ thành khẩn này, các hạ đáng được sống tiếp. Chỉ có điều các hạ nên nghĩ lại, há chẳng phải cũng suốt ba tuần trăng vừa qua Môn chủ quý Môn vẫn có dấu hiệu không những là cần mẫn mà còn ráo riết luyện công đây sao? Can chi bản thân luyện thì được khi thấy kẻ khác luyện thì sinh nghi?
Gia Cát Thường liền mở mắt kinh ngạc nhìn Triệu Thái :
- Thiếu hiệp kỳ thực là ai, hà phương hà xứ hà tính hà danh? Cớ sao am hiểu quá rõ nội tình bổn Môn, nhất là về thái độ Môn chủ bổn Môn đang khổ luyện công phu?
Triệu Thái cười cười và dù chẳng một dấu hiệu nào báo trước nhưng thanh kiếm trên tay Triệu Thái vẫn đột nhiên tự chấn gãy thành những năm đoạn. Bốn đoạn rơi xuống lả tả ngay trước mắt Gia Cát Thường, chỉ còn mỗi một đoạn chuôi là vẫn ở trên tay Triệu Thái.
“Coong...”
Triệu Thái vẫn giữ đoạn chuôi, vừa đứng lên vừa dùng tay còn lại nhấc thi thể Đinh Bất Tú lên theo :
- Giữa tại hạ và Môn chủ quý Môn thật ra cũng có duyên hai lần hội ngộ. Các hạ nếu cần thì chỉ phục bẩm như thế là đủ. Tại hạ đi nha, cáo biệt.
Miệng tuy bảo thế nhưng khi quay đi, Triệu Thái chợt phóng ngược phần chuôi kiếm về phía sau thật mạnh.
“Vù...”
Gia Cát Thường phát giác sự thể quá muộn, đành trơ mắt nhìn thủ pháp lợi hại của Triệu Thái một tiểu tử vô danh, đang thần tốc và xé gió lao cắm vào bản thân.
“Phập!”
Nhưng sự thật thì phần chuôi chỉ lao sượt qua và cắm lút vào nền đất ngay bên cạnh đầu Gia Cát Thường. Đến lúc nhận ra và hiểu đấy chỉ là lời cảnh báo gì đó của Triệu Thái thì do Gia Cát Thường quá mãi nhìn vào vật chỉ suýt nữa đoạt mạng nên không phát hiện Triệu Thái đã cùng Đinh Bất Tú mất dạng.
* * * * *
Đinh Bất Tú tỉnh lại và thừa đoán biết Triệu Thái là ai qua thần thái của Triệu Thái tuy ngồi bên cạnh nhưng đang săm soi một lọ đan dược nhỏ cầm trên tay. Thế nên Đinh Bất Tú phẫn hận bật kêu bằng giọng của một người hoàn toàn chưa hồi phục :
- Nếu Không Không môn muốn lần lượt qua Đinh Bất Tú ta và Điền Gia Trung tam đệ để dò hỏi toàn bộ nội tình Điểm Thương phái thì

đừng bao giờ mong toại nguyện. Vì những đệ tử bọn ta đều trót mang ân sâu của Chưởng môn sư phụ nên thà chết quyết chẳng vong ân bội phản.
Triệu Thái quay lại, vừa cất lo lọ đan dược vào người vừa ỡm ờ lên tiếng :
- Nhưng chỉ do quý phái Điểm Thương tự gây họa, đâu thể trách nếu lần lượt huynh đệ ngươi lọt vào tay bổn Môn.
Đinh Bất Tú nhắm mắt lại :
- Chớ nói nhảm. Vì kỳ thực đã lâu rồi ai lại không biết Môn chủ các ngươi tuy bề ngoài ra vẻ quân tử nhưng tâm địa thì hẹp hòi đố kỵ, nham hiểm khó lường. Cứ giết ta đi thay vì chỉ phí thời gian vô ích.
Triệu Thái hừ lạt :
- Thế sư phụ ngươi, lão Đào Gia Từ thì chính nhân quân tử lắm sao? Nhưng thôi, ta cũng chẳng muốn giết ngươi làm gì và cũng không cần thiết cùng ngươi tranh luận về hành vi thái độ của bậc trưởng bối hai bên. Tóm lại, bổn Môn chỉ vì quan tâm đến một người nên không thể không khuất tất hai huynh đệ ngươi. Hy vọng ngươi hiểu ý ta.
Đinh Bất Tú giật mình, lại mở mắt nhìn kẻ trước mặt :
- Sao lại hỏi ta về nhân vật chỉ được quý Môn quan tâm?
Triệu Thái cười lạnh và hỏi ngược lại :
- Đừng ngỡ mọi hành vi của quý phái có sự hợp lực của phái Thanh Thành là thập phần kín đáo, đến nỗi cứ nghĩ thần không hay quỷ không biết. Có một vài nhân vật đang được nhị phái Điểm Thương Thanh Thành đặc biệt chú tâm. Xem nào, một - hai - ba - à, tất cả là bốn nhân vật, đúng không? Và một trong số đó, tiếc thay lại chính là nhân vật được sự lưu tâm của bổn Môn. Nào, nói đi, nào phải bổn Môn chẳng biết gì? Tương tự, bổn Môn cũng đâu muốn xen vào hoặc gây khó cho những mưu đồ và toan tính của nhị phái, trái lại chỉ muốn biết về mỗi một nhân vật mà thôi.
Đinh Bất Tú thật sự ngạc nhiên và sau cùng vờ che giấu bằng một câu hỏi, không ngờ là đã vô tình thú nhận :
- Có thật quý Môn chỉ vì quan tâm mỗi một gã Lý Nghi nên vạn bất đắc dĩ dùng thủ đoạn này đối phó hai huynh đệ ta?
Triệu Thái vẫn thản nhiên, kỳ thực thì đang mừng thầm trong lòng :
- Đã ba tuần trăng rồi từ khi bổn Môn phát lệnh tập nã vẫn chưa phát hiện bất kỳ tung tích gì về Lý Nghi. Quý phái Điểm Thương sẽ được bổn Môn cảm kích nếu như cứ cho biết tin hoặc là về nhất cử nhất động của gã, thay vì thời gian vừa qua dù phát hiện vẫn không một lời tỏ bày.
Đinh Bất Tú vụt chớp mắt :

- Gã này vẫn bị quý Môn tập nã, vạn nhất đã bị đệ tử bổn phái lỡ tay hạ sát thì sao?
Triệu Thái nhún vai :
- Điều đó thì vô ngại. Vì đối với bổn Môn, sinh mạng gã Lý Nghi kể như đã được định đoạt và chỉ cần nhìn thấy thi thể gã là đủ. Tuyệt đối chẳng vì lẽ này lẽ nọ mà phiền hà hoặc trách cứ bất kỳ ai đã thay bổn Môn kết liễu sinh mạng gã.
Đinh Bất Tú lập tức gắng gượng ngồi lên và may không bị Triệu Thái ngăn cản :
- Nếu là vậy, liệu hai huynh đệ ta có được tự do sau khi chính ta tỏ bày cho biết manh mối để tìm Lý Nghi?
Triệu Thái gật đầu :
- Đó là điều đương nhiên. Vì kể cả ta cũng đâu đảm đương nổi nếu dám tự ý gây hiềm khích làm mất hòa khí sẵn có giữa Điểm Thương phái và Không Không môn.
Đinh Bất Tú liền hạ thấp giọng :
- Chỉ mới đây thôi đã có người nhìn thấy gã xuất hiện ở thành Kim Lăng. Và có thể lúc này hoặc gã đã chết hoặc lại tiếp tục lẩn đâu mất. Đây là tất cả những gì Đinh Bất Tú ta có thể tỏ bày.
Triệu Thái thoáng cau mày :
- Không là lời dối gạt chứ?
Đinh Bất Tú biến sắc :
- Quý Môn từng vang danh là có lối thông tin vừa nhanh vừa hữu hiệu. Ta sẵn sàng cam chịu như thế này cho đến khi ngươi tự minh bạch hư thực. Miễn sao đây đừng là thủ đoạn khác của ngươi, để rồi trở mặt nuốt lời không buông tha hai huynh đệ ta như đã hứa.
Triệu Thái cười lớn :
- Đừng vì võ đoán mà vô tình buông lời mạo phạm đến ta vốn dĩ là Phó môn chủ Không Không môn. Không những thế, ta vẫn sẵn sàng hạ lệnh phóng thích cả hai và thừa năng lực tự tay bắt lại nếu như phát hiện lời của ngươi chỉ là giả dối. Hãy yên tâm tọa công thêm một lúc, tự khắc võ công được khôi phục. Và đừng quên những gì bổn Phó môn chủ vừa nói. Ha... Ha...
Tràng cười của Triệu Thái thật có uy lực, không chỉ khiến Đinh Bất Tú choáng tai hoa mắt mà còn làm cho nhiều thật nhiều những lá cây trên cao phải lìa cành rơi xuống vì bị chấn động.
Vì thế, Đinh Bất Tú cũng chấn động nhìn mãi theo Triệu Thái cho đến khi khuất bóng.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 13
Vì huynh đệ xả thân lộ diện
Khu mộ địa phô trương thanh thế

Muốn nhận định những nhân vật nào là đệ tử phái Điểm Thương và Thanh Thành thì không gì dễ bằng, cho dù là ở ngay đây, một Kim Lăng thành vừa rộng lớn vừa sầm uất thịnh vượng khiến luôn có đông người qua lại tấp nập. Huống hồ hai môn phái này kỳ thực gần đây cơ hồ lúc nào cũng xuất hiện cạnh nhau.
Triệu Thái theo chân một nhóm người tuy gồm bảy tám nhân vật nhưng nếu chịu để tâm quan sát vẫn nhận ra họ thật sự gồm hai tốp hữu biệt.
Họ đi đâu, Triệu Thái cứ đi theo xa xa ở phía sau. Thậm chí ngay lúc này phát hiện họ bước vào một đại tửu lâu, Triệu Thái dù biết là không thuận viện vẫn nén lòng cùng đi vào như họ.
Gian Tửu lâu sảnh khá rộng và vì thời điểm đang là lúc xế chiều, thế nên ở đây đã có khá đông tửu khách, đều là những đệ tử trung thành của thần tửu lưu linh. Và cũng bởi lý do này nên ngay khi thoạt bước vào, Triệu Thái lập tức rơi vào tâm trạng bỡ ngỡ, cứ mãi đứng lớ ngớ như thể lâm phải cảnh tiến thoái lưỡng nan.
Đang khi đó, một tửu bảo nhã nhặn chặn hỏi Triệu Thái :
- Khách quan đang tìm bằng hữu? Xin cho biết quý hữu đã hẹn ở bàn nào, tiểu nhân ngay lập tức mở lối, đưa đường cho khách quan đi đến tận nơi quý hữu đang chờ.
Triệu Thái nuối tiếc nhìn nhóm nhân vật đã bỏ công theo chân mà giờ đây chỉ nội nhóm của họ không thôi, vì vào đại tửu lâu trước nên đã ung dung chiếm ngự hai dãy bàn gần nhau và cũng là những chỗ trống cuối cùng có thể tìm thấy ở ngay tại gian tửu sảnh vốn dĩ to rộng vào lúc này :
- Không. Ta chỉ đến một mình. Phiền tửu ca giúp ta tìm một chỗ, bàn nào cũng được.
- Phàm ai cũng biết tứ hải giai huynh đệ và rượu là thứ men để liên kết thân tình nhất. Tuy vậy lại hay xảy ra chuyện hễ rượu vào thì lời ra và một khi khắc khẩu hoặc chưa thật sự là bằng hữu của nhau thì cũng dễ nảy sinh đủ mọi phiền toái. Tốt nhất, theo thiển ý của tiểu nhân, hãy là xin cung thỉnh khách quan thượng lầu. Trên đó được kiến tạo có nhiều gian riêng lẻ và kín đáo, tha hồ để khách quan độc ẩm.
Triệu Thái chợt kín đáo chỉ cho tửu bảo cùng thấy một bàn vì có thể

vị thế ở góc quầy nên không phải bất luận ai thoạt bước vào đều dễ dàng phát hiện được ngay :
- Ta ngồi ở bàn đó thì sao? Vì rõ ràng vị cô nương đó nếu muốn độc ẩm thì ắt đã không chọn ngồi ở dưới này. Huống hồ bàn vẫn còn rộng và nàng chỉ có một mình.
Tửu bảo lè lưỡi lắc đầu :
- Có phải khách quan vì nghe danh Kim Lăng đệ nhất tửu nên cố tình đến đây nhận lời tỷ đấu? Nhưng tửu lượng của khách quan liệu có qua nổi không hay cuối cùng vẫn chuốc nhục nhã, vừa phải thanh toán toàn bộ hết chỗ rượu thịt của ngần này tửu khách đang hiện diện, khách quan lại còn phải đi lùi trở ra bằng tứ chi, như đã xảy ra ở tại đây một lần rồi? Xin khách quan chớ dại trêu vào Nữ quái ấy. Vì thú thật, từ khi có Nữ quái đặt chân đến Kim Lăng thành này, cứ ngày nào Nữ quái có mặt ở bổn lâu thì y như rằng bàn góc đó là sở hữu của một mình Nữ quái, khiến bổn lâu luôn gặp cảnh khó xử vì chẳng dám xếp ai ngồi thêm vào đó. Nhưng nếu đích thực khách quan muốn cùng Nữ quái đấu tửu thì tiểu nhân vẫn sẵn sàng dẫn kiến cho song phương gặp nhau.
Triệu Thái đành nhăn mặt lắc đầu :
- Nếu đã thế thì thôi vậy. Ta...
Chợt có người lên tiếng, hầu như cố ý gọi ngay Triệu Thái :
- Tửu bảo. Hãy đưa vị khách ấy đến đây. Tiểu huynh đài có muốn ngồi tạm ở chung bàn bọn ta chăng? Trước lạ, sau quen, tứ giải giai huynh đệ mà.
Triệu Thái nhìn về phía đó và vô tình phát hiện nữ quái ngồi một mình một bàn có lẽ vì cũng nghe gọi nên tình cờ hạ cố hơi ngẩng mặt lên để nhìn Triệu Thái. Và chính phần diện mạo của nữ quái dù chỉ mới được nhìn thoáng qua vẫn trở thành nguyên do khiến Triệu Thái nhận lời mời của người vừa gọi. Cũng không cần đến tửu bảo nữa, Triệu Thái ngang nhiên đi lách qua từng bàn và ung dung dừng chân ở giữa hai bàn gần kề nhau với những nhân vật quanh đó chẳng phải ai khác ngoài nhóm người vì Triệu Thái từng theo chân nên mới xuất hiện ở đại tửu lâu này :
- Chư vị nhân huynh thật có nhã hứng đến nỗi chấp thuận cho tại hạ ngồi chung bàn?
Vì Triệu Thái đứng ở khoảng giữa của hai bàn nên lập tức được hai nhân vật ngồi hai bên cùng ưu ái nắm giữa hai tay, đều là ở uyển mạch và cùng được cả hai lôi kéo, chỉ để thể hiện lòng hiếu khách của họ :
- Đã đến thì cứ ngồi xuống đã. Nào!

Nhân vật ở bên kia cũng chèo kéo :
- Không. Tiểu huynh đài hãy ngồi bên này.
Uyển mạch ở hai tay vô hình bị khóa chặt, Triệu Thái cứ bủn rủn tứ chi, sắc mặt tuy giận dữ nhưng vô khả phát tác, đành cam chịu cảnh bị giằng co lôi kéo từ cả hai bàn.
Và vì muốn tìm phương cách tự đối phó, thế nên Triệu Thái không nhận ra bản thân đang đảo mắt nhìn quanh. Chỉ biết rằng lại một lần nữa tình cờ phát hiện nữ quái đang nhìn về phía này nhưng là với ánh mắt nhìn thật khó chịu.
Chợt Triệu Thái nghe có một người lên tiếng gắt khẽ :
- Thôi, đủ rồi. Đừng để đối tượng sinh nghi chỉ vì hành vi đùa cợt quá đáng của chính chúng ta.
Triệu Thái nhìn người đó, tuy cũng là nhân vật ngồi chung bàn - nghĩa là thuộc cùng nhóm đã bị Triệu Thái theo chân - nhưng khí sắc thì rất lạ nghiêm cẩn, chứng tỏ lời vừa thốt hoàn toàn xuất phát từ thật tâm.
Trong hai nhân vật đang lôi kéo Triệu Thái vì có một đang ngồi chung với nhân vật vừa có lời như thể mệnh lệnh, thế nên nhân vật ấy lập tức buông tay Triệu Thái, cho dù không thật sự hài lòng :
- Cũng do lệnh của đại sư huynh ta là bất khả bất tuân nên may cho ngươi đấy, dù là kẻ có bản lãnh kém và vô dụng vẫn to gan bám theo bọn ta đến tận đây. Mau cút đi.
Nhưng nhân vật ở bàn bên kia vẫn còn chộp giữ uyển mạch tay Triệu Thái :
- Họ dễ dãi, nhưng ta thì không. Nào, ngoan ngoãn ngồi xuống đây và cho biết ngươi là đệ tử môn phái nào và tuân lệnh ai để mãi bám theo chân bọn ta, hử?
Do uyển mạch tay, dù chỉ một bên, hãy còn đang bị khóa chặt nên Triệu Thái dù không muốn vẫn phải ngoan ngoãn ngồi xuống theo lực đạo áp đặt của nhân vật nọ.
Nhưng trước khi Triệu Thái có cơ hội mở miệng đáp lời, chợt vang lên một giọng thật xẵng và thật khó chịu của một nữ nhân nào đó :
- Ồn ào quá. Kẻ nào to gan xem ở đây tợ hồ chỗ không người vậy? Nếu có đảm lược thì ra miệng xem nào?
Nhân vật đang chèo kéo Triệu Thái lập tức động dung và thì thào :
- Không xong. Đối tượng như có ý nhắm vào chúng ta? Có cần hành động luôn chăng?
Triệu Thái thêm vỡ lẽ, đối tượng của hai tốp nhân vật cùng chung một nhóm này lại là nữ quái Kim Lăng đệ nhất tửu, cũng là nhờ vào đúng lúc ấy chợt vang lên nhiều tiếng xầm xì huyên náo xuất phát từ

hầu hết các tửu khách ở ngay tại gian tửu sảnh cứ lào thào kháo nhau :
- Có chuyện rồi. Và lần này như Đệ Nhất Nữ Lưu Linh cố tình gây sự trước.
- Cũng đáng để xem lắm đây. Ắt sẽ rõ danh xưng Đệ Nhất Nữ Lưu Linh liệu có đúng như lời mọi người gần nay luôn truyền tụng chăng?
Cùng ngồi chung một bàn với nhân vật đang chế ngự Triệu Thái, có một nhân vật đã ngoại tam tuần chợt hất hàm khẽ hỏi Triệu Thái :
- Nữ Lưu Linh chỉ vì ngươi nên mới có phản ứng. Nào, nói mau nếu như ngươi vẫn muốn toàn mạng, phải chăng ả ở họ Lý?
Nữ quái chợt đứng bật dậy ở tại bàn, đồng thời cố tình vỗ mạnh tay đánh chát lên bàn, làm vỡ tung tóe những gì có trên đó, kể cả mặt bàn cũng vỡ :
- Tất cả hãy đi mau. Hôm nay chỉ có đấu lực chứ không đấu tửu. Do vậy, toàn bộ ngân khoản ở đây sẽ có người thanh toán hộ. Hãy đi mau, đừng để tai họa tự giáng xuống đầu.
Thái độ của nữ quái, nhất là hành vi chỉ dùng bàn tay yểu điệu thục nữ vẫn đủ lực chấn vỡ toàn bộ mặt bàn, ngay lập tức làm cho đa phần những tửu khách phải cùng nhau khiếp đảm bỏ chạy khỏi gian tửu sảnh.
Và nhân lúc náo loạn, kỳ thực thì nhờ may là nhiều hơn, Triệu Thái đã thoát khỏi cảnh bị chế ngự ở uyển mạch tay.
Chính lúc đó, cũng nhân vật có độ tuổi ngoại tam vừa đứng bật lên vừa ra lệnh cho kẻ đã chế ngự Triệu Thái :
- Lời ta đoán quyết không sai. Nhất định giữa tiểu tử và Nữ Lưu Linh có liên quan. Ngũ sư đệ cứ tạm thời sinh cầm gã. Để chờ xem sự thể thế nào.
Được lệnh, kẻ nọ lại vươn tay chộp vào Triệu Thái :
- Nhị sư huynh cứ yên tâm giao cho đệ, mau lại đây nào, tiểu tử.
Nữ quái chợt bật người lao qua :
- Chính lũ vô dụng bọn ngươi vừa gây ồn ào? Có biết làm như thế là cố tình phạm vào cấm kỵ đã do bổn cô nương đặt ra gần cho đại tửu lâu này chăng? Sao còn không mau cút hết cho ta? Hoặc nếu muốn động thủ thì, đỡ!
Nữ quái hung hãn tung kình.
“Ào...”
Và chính lúc này, nhân lúc chẳng ai thèm để mắt, Triệu Thái tuy để cho kẻ nọ tha hồ chộp vào uyển mạch tay nhưng kỳ thực đã âm thầm dụng lực đối phó và kể như ung dung chế ngự ngược lại kẻ nọ. Nhờ đó, giả vờ như bị kẻ nọ lôi riêng qua một bên. Triệu Thái vừa đứng

gần kẻ nọ vừa rít vào tai, khẽ ra lệnh cho hắn :
- Ngươi đã đùa đủ chưa với chính sinh mạng ngươi? Hãy tỏ ra ngoan ngoãn, cần nhất là lúc nào cũng phải tươi cười. Nếu cố tình hoặc sơ ý để lộ ngươi đang bị ta uy hiếp thì hậu quả thế nào, ta quả quyết ngươi ắt tự rõ. Hiểu chưa?
Bỗng dưng bị chế ngự ngược lại, hắn thật sự thất sắc :
- Các hạ là ai? Cớ sao không những am hiểu mà còn tỏ ra đã đạt đến mức thượng thừa thủ pháp vừa rồi vốn chỉ là công phu sở học của riêng bổn phái Thanh Thành?
Triệu Thái nhăn nhó, vừa gằn giọng đáp lời hắn, vừa đưa mục quang dõi nhìn khắp cục trường :
- Ta thừa am hiểu vì vốn dĩ là trưởng bối của ngươi. Và lệnh của trưởng bối như ta, há lẽ ngươi dám bất tuân, không chịu tươi tỉnh lên theo lời ta vừa dặn? Nào, nhoẻn cười đi nào.
Nhờ vậy, đối với bất kỳ ai đương diện, nếu quan tâm ắt vẫn nghĩ Triệu Thái đang bị chế ngự và nào dám nghĩ đến điều ngược lại. Trong khi đó, thái độ hung hãn của nữ quái đang dần đổi thành sát khí với mỗi chiêu thức xuất thủ đều như muốn sát nhân hại mạng ngay lập tức.
Nhưng đáp lại, thái độ của các nhân vật vốn xem nữ quái là đối tượng thì càng lúc càng dè dặt hơn. Đến nỗi nhân vật từng lên tiếng can gián, không hài lòng về việc đã có người chung nhóm đùa cợt và chế ngự Triệu Thái, ngay lúc này cũng lên :
- Bản lãnh của đối phương khá cao minh, không khéo đã có sự ngộ nhận ở đây. Phương huynh ở phái Thanh Thành nghĩ sao? Phần Đàm mỗ kỳ thực chỉ muốn dừng lại, chờ thỉnh thị thêm lệnh dụ của Chưởng môn. Các sư đệ Điểm Thương phái mau dừng tay.
Có bốn người cùng dừng, dĩ nhiên trong đó cũng có cả nhân vật vừa tự nhận ở họ Đàm. Nhưng vẫn còn lại ba nhân vật cứ quyết liệt hợp lực đối phó nữ quái. Và nhân vật có độ tuổi ngoại tam tuần còn gằn giọng tỏ bày chủ ý :
- Đối tượng từng có biểu hiện như thể nữ cải nam trang. Nữ Lưu Linh này ngoài việc đích thực là nữ nhân còn có nhiều hành vi khá ngờ. Đàm huynh sợ bại thủ, nếu muốn lui thì cứ tùy ý. Phần Phương Viễn này đã nhận lệnh tất phải hoàn thành. Thật thất lễ với quý cô nương. Đỡ.
“Ào...”
Chợt nữ quái bất ngờ xoay người đào tẩu.
“Vút!”
Phương Viễn hụt chiêu, càng thêm giận khi nhìn theo nữ quái đang

dần dần mất hút :
- Ta đã nói đúng chân tướng ả. Nhất định ả chính là đối tượng cần truy tìm. Mau đuổi theo...
Như đã tỉnh ngộ, kẻ cả họ Đàm cũng ra hiệu cho các sư đệ chạy đuổi theo, tương tự nhóm của Phương Viễn ba người đang hành động.
"Vút! Vút!..."
Nhưng Phương Viễn bỗng đột ngột quay ngoặt trở lại :
- Ngũ sư đệ sao vẫn đứng đó?
Ngũ sư đệ là kẻ đang bị Triệu Thái uy hiếp. Và hắn vẫn cứ toe miệng cười :
- Đệ... Đệ...
Vỡ lẽ, Phương Viễn trợn mắt nhìn Triệu Thái :
- Ngươi... hảo. Các hạ quả là chân nhân bất lộ tướng. Tại hạ Phương Viễn, xin mạo muội thỉnh giáo quý tính cao danh?
Triệu Thái cười cười :
- Có quá muộn chăng lúc đã mạo phạm hạ thủ rồi mới tỏ ra lễ độ thỉnh giáo danh tính?
Phương Viễn cười lạt và càng thêm yên tâm khi nhận ra toàn nhóm cuối cùng đều quay trở lại đông đủ :
- Các hạ có hành vi lẻn bám theo bọn ta như âm hồn bất tán. Đáp lại, bọn ta có lỡ tay mạo phạm thì cùng là lẽ đương nhiên. Và bây giờ nếu muốn, xin các hạ cứ tỏ rõ lập trường. Hoặc giả đã từng có hiềm khích cừu thù thì càng nên minh bạch càng tốt. Hơn là chỉ nhờ một ít sơ thất của tệ sư đệ, dù tạm thời đắc ý nhưng e khó kéo dài được lâu.
Triệu Thái bĩu môi :
- Sao không nghĩ giữa chúng ta tình cờ cùng xuất hiện chung trên một đường để đừng dùng thủ đoạn trước thì đâu đến nỗi bị tại hạ dùng cũng thủ đoạn đó đáp lại? Còn nói về đắc ý ư? Có phải Phương các hạ đang có sự ỷ trượng nhờ nhân số đông hơn? Liệu có biết ỷ chúng hiếp cô cũng là thủ đoạn mà lẽ ra một danh môn chính phái như Thanh Thành phái chẳng nên vận dụng chăng?
Phương Viễn đỏ mặt, sau chuyển dần sang tái :
- Ý ngươi như muốn giáo huấn cả ta, vốn dĩ là nhị đệ tử của Chưởng môn phái Thanh Thành? Ngươi liệu có tư cách ấy chăng?
Kẻ đang bị Triệu Thái uy hiếp vụt kêu :
- Nhị sư huynh tin chăng, gã tự xưng là trưởng bối của chúng ta đây?
Phương Viễn thêm tái mặt khi thấy Triệu Thái ung dung gật đầu, thừa nhận lời của ngũ sư đệ vừa kêu :
- Không phải tại hạ ngẫu nhiên để cho tất cả cùng nghe lời của lệnh

ngũ sư đệ. Trái lại, nếu Phương các hạ muốn, hãy lại nay, tại hạ sẽ chỉ giáo cho các hạ biết thế nào là sở học Thanh Thành phái. Nào, dám không? Ha... Ha...
Phương Viễn từ từ lùi lại :
- Không lẽ... không lẽ có thêm ngươi nữa cũng từng hiện diện ở chỗ đó? Điều này không đúng. Trừ phi ngươi chính là... chính là...
Triệu Thái chớp nhẹ mắt, sau đó vừa ngạo nghễ vừa cất giọng trầm trầm bảo :
- Phiền chư vị hãy mau quay về sơn môn và nếu được hãy truyền đạt lời của tại hạ đến nhị Chưởng môn nhị phái. Rằng hãy ngưng ngay mọi điều đang âm thầm tiến hành. Nếu không, hễ nhị phái càng cố ý che giấu thì chính tại hạ sẽ là người tùy tiện cáo giác cho tất cả quần hùng cùng biết. Nhưng thoạt tiên, để chư vị tin và cũng là giúp chư vị dễ dàng có lời giao phó khi bị hỏi đến, hãy xem đây.
Triệu Thái hướng vào một mặt vận dụng lực vào ngón tay chỉ, thản nhiên chọc thủng và đâm xuyên qua mặt bàn :
- Có phải là chỉ pháp thượng thừa của Thanh Thành phái? Nhưng để phô diễn tuyệt kỹ này, tiếc quá, tại hạ lại phải hủy hoại vật dụng của tửu lâu. Phiền chư vị hãy chịu khó lưu lại một ít ngân lượng, đủ để bù vào mọi tổn thất của tửu lâu. Sau đó muốn đi thì cứ tùy tiện. Nào, có ai chịu bỏ ngân lượng ra chăng? Hay để tại hạ tự tay tìm và chiếm đoạt?
Nhân vật họ Đàm lập tức lấy ra những hai thỏi bạc hãy còn nguyên khối :
- Tại hạ có thể thỉnh giáo phương danh? Và nếu được xin cho biết tôn giá có can hệ thế nào với cô nương lúc nãy?
Triệu Thái nghiêm mặt :
- Các hạ muốn được đáp thế nào? Vì kỳ thực tại hạ hầu như đã đoán biết dù đáp thế nào vẫn không thể khiến chư vị tin. Tuy nhiên, do nghĩ Đàm các hạ dù gì cũng là đại đệ tử của phái Điểm Thương, tại hạ thú thật chỉ mới gặp cô nương lúc nãy lần đầu. Tin hay không tùy các hạ. Nhân đây cũng xin nhận tại hạ ủy thác một lời, giả như có gặp người của Không Không môn, hãy nói hộ Lý Nghi đối với họ kể như đã đoạn tình đoạn nghĩa. Và nếu cần, Lý Nghi cũng sẽ là nhân vật trước tiên quyết cùng họ đối đầu. Phiền các hạ trao ngân lượng cho người cần trao. Cáo biệt!
“Vút!”
Đang giữa thanh thiên bạch nhật, nhất là ở một đại tửu lâu không chỉ gồm những nhân vật cao thủ võ lâm, thái độ vận dụng khinh công của Triệu Thái không chỉ kỳ quặc và trái khuấy mà vì còn là khinh

thân pháp quá thượng thừa, chỉnh thoáng mắt đã đi mất dạng, đến như nhân vật ngũ sư đệ đứng bên cạnh cũng chưa dám tin là bản thân đã được phóng thích quá dễ, nên khiến cho nhóm bảy tám nhân vật gồm hai đại phái Điểm Thương - Thanh Thành vẫn ngỡ là bị hoa mắt, bằng không thì họ lại chẳng dám tin vừa rồi quả thật còn có một nhân vật như thế hiện diện giữa họ.
Và vì được mục kích một thân thủ như thế. Phương Viễn gượng cười nhìn quanh, đoạn miễn cưỡng hất hàm ra hiệu cho tất cả nên triệt thoái thì hơn.
Phần họ Đàm vì cần để lại thỏi bạc nên hầu như chưa có cơ hội nghĩ ngợi thêm về những gì vừa mục kích, vừa nghe dặn.
* * * * *
Đang soi vào gương đồng để tự thực hiện một vài động tác cuối cùng ở ngay trên diện mạo bản thân, Triệu Thái chợt cau mặt và lên tiếng ngay :
- Ai đang ở bên ngoài?
Từ bên ngoài cánh cửa lập tức có tiếng vừa đáp vừa hỏi lại :
- Sao khách nhân biết có tiểu nhân vừa đến? Nhưng như thế cũng tiện, tiểu nhân không phải gọi cửa. Có phải khách nhân là người vừa có ý định trả phòng?
Triệu Thái đang thu cất dần những món vật dụng vặt vãnh để xung quanh :
- Có gì không ổn chăng? Hoặc ta đưa ngân lượng chưa đủ hoặc ở quý điếm chưa từng gặp cảnh khách vừa thuê phòng chưa đầy một ngày đã trả lại nên chẳng hài lòng?
Tiểu nhị ở bên ngoài chợt cất giọng cuống quít :
- Không hề có chuyện đó. Kể cả ngân lượng khách nhân đưa cũng chẳng gây phiền toái gì. Chỉ có điều tiểu nhân đang cần gặp khách nhân ngay. Nếu không, nhân vật đã hạ lệnh bắt buộc tiểu nhân đến đây một khi phát hiện tiểu nhân chẳng thi hành theo mệnh lệnh ắt sẽ gây khó dễ đủ điều cho tiểu nhân.
Triệu Thái bị bất ngờ :
- Nhân vật nào uy hiếp ngươi? Dụng ý là thế nào? Và bao giờ hoặc ở đâu ngươi sẽ gặp lại nhân vật đó để có lời giao phó?
Tiểu nhị bắt đầu gõ cửa :
- Thì khách nhân cứ mở cửa cho tiểu nhân vào đã. Người đó là một nhân vật giang hồ, tự xưng là Không Không gì đấy.
Triệu Thái rúng động :
- Không Không môn đúng chăng? Vậy bảo ngươi đến gặp ta để làm gì? Nếu chỉ để truyền đạt một lời nào đó thì sao ngươi chẳng chịu

nói? Còn muốn vào gặp ta làm chi cho thêm phiền toái?
Tiểu nhị gõ cửa gấp rút hơn :
- Đương nhiên là để giao thêm vật. Khách nhân nếu thấy ngại, chỉ cần mở hé cửa là được rồi.
Triệu Thái đành tiến lại. Nhưng cửa vừa mở hé, thay vì được giao vật, Triệu Thái chỉ nhìn thấy một cái đầu đưa chồm vài hầu như suýt chạm mặt Triệu Thái.
Triệu Thái giật mình lùi lại :
- Là cô nương?
Đấy là đầu của một người hãy còn sống hẳn hoi thế nên cũng biết nhìn biết nói nhất là biết giật mình kinh ngạc :
- Ngươi là... khá lắm, ra ngươi đã dị dung?
Và vì Triệu Thái đã lùi, nhân đó chủ sở hữu của cái đầu hăm hở lao tọt vào, lộ rõ chân tướng chính là nữ quái - Nữ Lưu Linh từng gây huyên náo ở đại tửu lâu. Nữ quái vừa khép cửa lại vừa hậm hực hỏi Triệu Thái :
- Ngươi nên thú thật thì hơn. Có phải ngươi cũng là người của Không Không môn, được sai phái đến đây cố tình dò xét ta?
Triệu Thái cũng đã trấn tĩnh và đang chú mục nhìn thật kỹ dung diện dù đang giận nhưng vẫn khá mỹ miều và xinh đẹp của nữ quái Lưu Linh :
- Đã có không ít người ngờ cô nương ở họ Lý. Và nếu đích xác như thế ắt cô nương tự rõ tại hạ vốn dĩ là ai hoặc có hay không có liên quan đến Không Không môn. Nhưng nói cho thật ngắn gọn, tại hạ đang cần biết dụng ý của cô nương lúc này. Mạo nhận là tiểu nhị của khách điếm, có phải muốn gặp tại hạ để chỉ giáo gì đấy?
Nữ quái vẫn tỏ sắc giận :
- Nhưng ta vẫn muốn nghe một lời thật minh bạch từ ngươi. Bằng không, ngươi nói đi, ta cần nghĩ như thế nào về việc quả thật đang có một nhân vật Không Không môn với diện mạo đã dị dung cứ lẩn quẩn ở ngay bên trong khách điếm do chính ngươi tự chọn để tạm ngụ?
Triệu Thái vẫn thủy chung nhìn thật kỹ từng nét mặt lẫn sắc thái của Nữ quái :
- Tại hạ không những không liên can mà còn quả quyết người của Không Không môn ngoại trừ đúng ba nhân vật có bối phận cao nhất thì chẳng còn bất luận môn nhân nào từng biết tại hạ là ai. Chẳng hay cô nương có hiểu ý tại hạ, rằng nhân vật Không Không môn nào đó nếu quả thật đang lẩn quẩn quanh đây thì nhất định không vì tại hạ?

Chỉ như thế sắc diện của nữ quái mới giãn ra, thập phần nhẹ nhõm trở lại :
- Chứng tỏ nhân vật đó xuất hiện ở đây là vì ta, vì Lý Mộ Huệ này? Tuy nhiên, hãy cho ta được hỏi thêm, có phải ngươi... thiếu hiệp là Triệu Thái, từng kết nghĩa đệ huynh sinh tử chi giao cùng xá đệ Lý Nghi chăng?
Sắc mặt của Triệu Thái cũng nhẹ trở lại, dù không được thập phần :
- Cô nương có thật là thân tỷ của Lý huynh đệ? Thảo nào dung diện càng nhìn càng thấy giống.
Và như sực nhớ lại, Triệu Thái vội gật đầu đáp thêm :
- Không sai. Tại hạ chính là Triệu Thái. Ắt cô nương đã được nghe nhiều qua lệnh đệ?
Lý Mộ Huệ thở hắt ra :
- Thảo nào lúc ở đại tửu lâu nhờ lén quay lại để nghe nên ta cứ ngờ ngợ. Dường như ý của ngươi muốn giúp xá đệ Lý Nghi thoát cảnh đã luôn bị quá nhiều nhân vật ngấm ngầm theo dõi và dò xét? Nếu là vậy, đành phiền ngươi cũng nên giúp ta một lần. Miễn sao đừng để nhân vật Không Không môn ngoài kia lại tiếp tục tìm cách bám theo ta cứ như âm hồn bất tán. Hay ngươi không muốn, vì dù gì chỉ là bằng hữu của xá đệ, thế nên có quyền nghĩ chẳng có liên quan gì đến ta?
Triệu Thái đáp ứng ngay :
- Tại hạ sẽ giúp nếu cô nương ưng thuận hoặc đưa đường hoặc điểm chỉ tại hạ cách để gặp lệnh đệ càng sớm càng tốt.
Lý Mộ Huệ cũng nhanh nhảu ưng thuận :
- Chỉ đừng để bất luận ai bám theo, ta hứa sẽ tự thân đưa ngươi đến tận nơi xá đệ ta hiện lưu ngụ.
Triệu Thái sau một thoáng ngẫm nghĩ chợt bảo :
- Hãy giả định, nhân vật đó xuất hiện ở quanh đây vì cô nương. Thế nên y cũng rõ cô nương hiện đang hiện diện trong phòng này. Vậy thì có một cách. Tại hạ sẽ bất ngờ lao thoát ra với diện mạo dù gì cũng đã dị dung xong. Vì y là môn hạ Không Không môn tất sẽ nhận biết, nhất là cách dị dung chưa thật tinh thông của tại hạ. Cô nương hãy nhân lúc y mải đuổi theo tại hạ để tự thoát theo phương khác. Kế này được chứ?
Lý Mộ Huệ ngập ngừng :
- Nói về mưu kế thì xá đệ ngay thủa còn nhỏ đã tỏ ra rất có bản lãnh. Phải chi có xá đệ ở đây tất sẽ biết kế của ngươi có cao minh hoặc có khả dĩ thực hiện được hay không. Riêng phần ta thì...
Triệu Thái cười cười :

- Tại hạ hiểu cô nương đang ngại về nhân dạng có phần khác nhau giữa nam và nữ. Nhưng hãy an tâm, kế của tại hạ chỉ đắc dụng ở chỗ xuất kỳ bất ý. Đến khi bị y phát hiện là đã lầm, há lẽ vẫn chưa đủ thời cơ để cô nương thoát đi?
Lý Mộ Huệ gật đầu thán phục :
- Xem ra tâm cơ của ngươi nếu có kém thì chỉ là so với xá đệ. Được rồi. Bây giờ đã về chiều, hãy chờ khi ánh sáng đã nhập nhoạng thì cứ theo đó tiến hành. Và ta sẽ chờ ngươi ở cửa tây thành. Nhưng đừng để đến canh ba nha. Vì cố tật của ta là rất ngại bóng đêm.
Triệu Thái dù gật đầu ưng thuận nhưng vẫn cười cười :
- Cô nương đừng quá tự khiêm. Tuy nhiên, tại hạ vẫn hứa sẽ y ước. Huống hồ còn chưa có lời đáp tạ đối với phản ứng như thể muốn bạt đao tương trợ của cô nương lúc tại hạ gặp nguy ở đại tửu lâu.
Lý Mộ Huệ thì đang nôn nao chờ bóng chiều sao vẫn chưa chịu nhập nhoạng cho :
- Ta đâu có giúp gì cho ngươi. Kỳ thực đó là lúc ta đang tức bực, chỉ muốn gây một ít huyên náo thế thôi. Nào ngờ nhờ đó mới phát hiện ngươi tuy có thân thủ cao minh nhưng lại quá kém bề lịch duyệt, thế nên mới bị bọn vô dụng đó gây khó dễ. Mà này, có thật ngươi vì biết xá đệ ở đây nên mới đến tìm?
Triệu Thái đáp như thế chẳng lưu tâm :
- Thật ra tại hạ cũng chẳng muốn tìm lệnh đệ làm gì. Những vì tình cờ được tin lệnh đệ đang là đối tượng cho nhiều nhân vật truy tìm, thế nên chạnh lòng nghĩ, dù gì cũng là tình huynh nghĩa đệ, cùng từng nhau sinh tử kết giao, đành mạo hiện lộ diện và còn định tâm là chỉ cần giúp xong lệnh đệ lần này thì rời bỏ Kim Lăng thành ngay.
Lý Mộ Huệ gật gật đầu :
- Hóa ra vì thế, ngay khi rời khỏi đại tửu lâu, ngươi quay về khách điếm này là để trả phòng và toan bỏ đi thật? Vậy có phiền gì không việc nhờ ngươi giúp ta thoát?
Triệu Thái đáp :
- Giúp cô nương thì Triệu Thái vẫn giúp. Còn việc gặp lại lệnh đệ thú thật vì chẳng cần, nên có lẽ thôi vậy. Có chăng, chỉ mong cô nương chuyển đạt hộ một lời, là...
Lý Mộ Huệ vụt sa sầm và sỗ sàng ngắt lời Triệu Thái :
- Nếu thật sự có lời cần chuyên, thiết nghĩ ngươi nên tự thân nói thì hơn. Còn về việc ta vừa nhờ ngươi, tốt nhất là đừng bận tâm gì đến nữa. Nhưng nếu muốn biết rõ nguyên nhân vì sao ta chợt có sự thay đổi này, hừ, hãy chờ trời thật sự nhập nhoạng tối, ngươi cứ đi theo ta khắc rõ.

Triệu Thái sững sờ, không thể ngờ lại gặp phản ứng này của Lý Mộ Huệ. Chẳng những vậy, kể từ lúc đó mặt của Lý Mộ Huệ lúc nào cũng hầm hầm, khiến Triệu Thái tự minh bạch thà không mở miệng thốt lời gì vẫn hơn.
Và cứ thế cả hai vẫn im lặng cho đến khi có thể xuất phát.
Triệu Thái khẽ hắng giọng :
- Đã đến lúc rồi. Hay là vẫn y theo kế của tại hạ cùng hành động?
Lý Mộ Huệ vẫn thái độ hầm hầm, vụt mở toang cửa và lao bật ra thật nhanh :
- Tao đã bảo rồi. Ngươi đừng bận tâm nữa. Hừ.
"Vút!"
Nỗi tức giận của nữ nhân hễ càng dữ dội thì thường kèm theo càng nhiều những liều lĩnh mạo hiểm khó ngờ. Và có thể bảo đây là lần đầu tiên Triệu Thái được tận mắt mục kích một trong những cảnh huống như thế.
Đó là Triệu Thái phát hiện Lý Mộ Huệ cứ ào ào lao đi và bất ngờ dừng chân ngay trước mặt một lão nhân còm nhom hiện lúc này đang ôm ngực ho sù sụ. Lý Mộ Huệ vừa loáng dừng lại là lập tức loáng bỏ đi, chỉ ném trở lại cho lão nhân một câu thật gọn :
- Ngươi vẫn lén bám theo ta, đúng không? Vậy có dám đi theo ta nữa chăng? Hử?
Dám diện đối diện với kẻ có nhiệm vụ âm thầm bám theo để dò xét và còn buông lời thách thức thì hành động của Lý Mộ Huệ nếu không là độc nhất thì cũng là vô nhị. Nhưng đối với Triệu Thái đang lẳng lặng nhìn từ xa thì phản ứng của lão nhân ho sù sụ mới càng là vô song, chỉ có một chứ không có hai. Ấy là lão nhân lập tức bật tung người lao theo Lý Mộ Huệ bén gót.
Điều đó khiến Triệu Thái kinh hoàng, bởi chỉ những ai thật sự tự tin vào bản lãnh tột cùng cao minh mới ngang nhiên lao đuổi theo Lý Mộ Huệ và bất chấp Lý Mộ Huệ đi đâu hoặc giả sắp có bất kỳ cạm bẫy nào đã giăng sẵn chờ đón. Vì vậy, Triệu Thái cũng chẳng ngại có thể bị lộ hình tích, cứ lập tức lao theo cả hai.
"Vút!"
Bóng trời nhập nhoạng thật thích hợp cho việc thi triển khinh công. Và hầu như nhờ thân thủ lợi hại hơn nên một lúc ngỡ như mơ hồ, Triệu Thái chợt phát hiện lão nhân dường như có một cử chỉ cũng khá là mơ hồ nào đấy.
Do không thể xác quyết lão nhân có hay không có cử chỉ mơ hồ nào đấy. Triệu Thái vì vẫn hồ nghi nên tự bắt bản thân phải nghĩ sẵn một vài phương cách đối phó nếu giả như sắp gặp phải một vài tình

huống khả dĩ có thể xảy ra.
Và trong một vài phương cách Triệu Thái vừa nghĩ đến, vì bất chợt phát hiện Lý Mộ Huệ đang mải miết chạy theo hướng tây, Triệu Thái lập tức tự mỉm cười, để rồi bất ngờ ngoặt người đổi hướng, là thái độ như thể chẳng muốn chạy đuổi theo Lý Mộ Huệ và lão nhân nữa.
"Vút!"
Lý Mộ Huệ vẫn chạy, vẫn tận lực thi triển khinh công và chỉ dừng lại khi màn đêm đen đã bắt đầu mờ mờ buông phủ.
Lão nhân cũng dừng lại, nhờ đó toàn thân có cơ hội đứng thẳng lên, không còn khom mãi tấm thân còm nhom hoặc ho sù sụ nữa. Trái lại lão nhân chợt buông tiếng cười :
- Nha đầu ngươi nếu không là Lý Nghi thì cũng thật to gan, dám ngang nhiên thách thức và cùng bổn Môn đối đầu. Và phải chăng đây là khu mộ địa ngươi cố ý chọn để một lúc nữa đến lượt ngươi và bất luận đồng bọn nào của ngươi cũng được vĩnh táng nơi đây? Ha... Ha...
Lý Mộ Huệ quay lại, thoạt tiên thì nhìn quanh, sau đó mới dừng mục quang ở lão nhân giả hiệu :
- Ngươi xưng danh đi. Nếu không, đệ đệ ta là Lý Nghi ở chốn cửu tuyền làm sao biết ngươi là ai để chờ đón sẵn?
Lão nhân ngưng ngay tràng cười :
- Nói sao? Lý Nghi là thân đệ của ngươi và đã chết? Đừng bịa chuyện toan lừa ta. Bởi Lý Nghi nếu đã chết thì cớ sao Điểm Thương và Thanh Thành nhị phái vẫn truy tìm?
Đến lượt Lý Mộ Huệ tự dưng phá lên cười hăng hắc :
- Bất luận ta có bịa chuyện hay không, chỉ nội việc ngươi là môn họ Không Không môn cũng đủ để nạp mạng cho Lý Mộ Huệ ta. Hãy mau xuất thủ ngay khi còn cơ hội. Nếu không, Ha... Ha...
Bóng đêm đen vì chỉ mới phủ mờ nên chưa thể che khuất hết toàn bộ cảnh quang thật sự âm u xung quanh. Đã vậy, tràng cười của Lý Mộ Huệ thật vừa khéo phát ra trúng với lúc có luồng gió rờn rợn thổi phớt qua từ khu vực mộ địa cạnh đó, làm cho tràng cười như thể có mang theo tử khí. Vì thế, lão nhân giả hiệu thoáng rùng mình.
Và chính lúc ấy, từ đâu đó giữa khu mộ địa vụt phát lên một loạt gào bi thảm nhưng lại bị tắt nghẽn giữa chừng :
- A! Hự!
Lão nhân thêm rúng động, đành quát lên, tự trấn an một nỗi lo mơ hồ dường như đang chợt đến :
- Ta thừa biết ngươi đang có trợ thủ. Nhưng dám sát hại môn nhân bổn Môn, chính bọn ngươi đang tự đào huyệt cho bản thân. Hãy đỡ!

Nhưng chợt có thêm một loạt gào bi thảm nữa vang lên :
- A... A...
Tiếng gào làm lão nhân khựng lại, không xuất thủ nữa, thay vào đó là tiếp tục quát :
- Cao nhân nào đủ bản lãnh đối đầu bổn Môn nhưng sao kém đảm lược, không dám xuất đầu lộ diện trước mặt ta?!
Lý Mộ Huệ dường như chẳng ngạc nhiên cho dù vẫn nghe rõ hai loạt gào tương tự lão nhân giả hiệu. Không những thế, Lý Mộ Huệ càng thêm phấn khích, ngang nhiên bật người lao thẳng vào đối thủ đang có tâm trạng hoang mang :
- Ngươi không xuất thủ, phải chăng tự chối bỏ cơ hội, nghĩa là cam lòng chấp nhận số phận? Vậy đừng trách ta độc ác. Đỡ!
“Ào...”
Bị tấn công, lão nhân từ hoang mang chuyển sang phẫn nộ, lập tức thần tốc quật trả một kình, trút toàn bộ giận dữ vào đối thủ ngay trước mặt là Lý Mộ Huệ :
- Nếu ngươi là thân tỷ của Lý Nghi thì với mọi diễn biến này đủ chứng tỏ từ lâu bổn Môn nghi ngờ về xuất thân lai lịch của gã quả nhiên chẳng chút sai lầm. Để xem sau khi hạ thủ ngươi, nhân vật đang hậu thuẫn cho ngươi có chịu xuất hiện chăng? Xem chưởng!
“Vù...”
Màn đêm đen chừng bị xé toang ngay khi lão nhân giả hiệu xuất phát chưởng kình, vô hình chung tạo ra một vầng kình mờ trắng gần như là phát sáng.
Lý Mộ Huệ giật mình thu chiêu hồi bộ :
- Tu La Hạo Nhiên công? Ngươi chẳng thể am hiểu tuyệt học này nếu như không được đích thân lão Môn chủ truyền thụ. Nói mau, ngươi là y bát truyền nhân của lão ư?
Lão nhân cười gằn và quyết liệt chuyển mình bám theo để tiếp tục dùng vầng chưởng kình mờ trắng quật vào Lý Mộ Huệ :
- Ngươi sắp mất mạng đến nơi còn quan tâm tìm hiểu cặn kẽ để làm gì. Mau nạp mạng!
“Ào...”
Lại một loạt gào bi thảm nữa vang lên.
- A... A...
Và lão nhân giả hiệu càng thêm chấn động khi cũng chính lúc này giữa cục trường chợt hiện hữu một nhân vật thứ ba.
Lý Mộ Huệ không nhận biết điều đó. Vì thế, nàng cơ hồ ngơ ngác khi thấy lão nhân không những đột ngột thu kình mà còn hốt hoảng lên tiếng hỏi một câu hoàn toàn không liên quan gì đến nàng :

- Ngươi là ai? Vì thiết nghĩ với bản lãnh cao mình ngần ấy, đâu có gì trở ngại khiến ngươi không thể xưng danh?
Và Lý Mộ Huệ vỡ lẽ, chẳng cần nhìn cũng đoán biết nhân vật nào vừa hiện thân. Huống hồ chính thanh âm giọng nói của Triệu Thái cất lên đáp lại câu cật vấn của lão nhân giả hiệu :
- Các hạ chẳng cần quan tâm, cũng không cần tìm hiểu cặn kẽ làm gì. Huống hồ môn hạ quý Môn trước sau đã có ba nhân mạng uổng tử. Hãy quay về phục bẩm cùng Môn chủ, nói với lão là đã gieo nhân ắt gặt quả. Sẽ có ngày tự tại hạ tìm đến vấn tội lão. Đi đi!
Lý Mộ Huệ giật mình và chỉ cần khẽ xoay người về bên tả là nhìn thấy, để lên tiếng cơ hồi phản bác Triệu Thái :
- Sao ngươi để hắn đi? Há không biết thả hổ về rừng chính là tự chuốc họa về sau ư?
Nhưng lão nhân giả hiệu đang tự lùi dần :
- Các hạ nếu chẳng chịu xưng danh, ta càng e khó thể phục bẩm một khi vẫn chưa tận mắt mục kích thân thủ đích thực của các hạ dù chỉ một lần.
Triệu Thái cười lạt, ngạo nghễ tiến dần lên theo từng bước đang lùi của đối phương :
- Phàm muốn nói lời gì thì điều tiên quyết là trước đó hãy tự đắn đo cân nhắc. Các hạ thật sai lầm khi tùy tiện nêu chủ ý này. Há không biết đối với công phu tuyệt kỹ của tại hạ, dù bất kỳ đối thù nào cũng chỉ được phép duy nhất mục kích một lần mà thôi sao? Nhưng vì các hạ đã muốn, tại hạ sao nỡ không cho toại nguyện? Và nhớ, hãy giương thật to mắt, nhìn thật kỹ nha. Xem đây.
“Vút!”
Lão nhân đã lao thoát, không chờ và cũng không cần mục kích cảnh Triệu Thái xuất thủ làm gì.
Triệu Thái nhìn theo, miệng vẫn cứ cười lạt.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 14
Nhận hung tin bán tín bán nghi
Mưu thâm độc sát nhân diệt khẩu

Lý Mộ Huệ cũng có lý do để chờ đến khi đối phương đi thật khuất, sau đó mới hậm hực lên tiếng trách Triệu Thái :
- Ta thừa nhận bản lãnh ngươi thật cao minh. Đã vậy lại đột ngột nảy

dạ từ tâm, là thói ủy mị chỉ có ở hạng nữ nhân vừa yếu đuối vừa đa cảm. Trừ phi ngươi còn có dụng tâm nào khác, đúng không?
Triệu Thái chuyển nụ cười lạt qua Lý Mộ Huệ :
- Dụng tâm của tại hạ là không muốn trở thành bung xung hoặc con rối cho người giật dây. Nào, bây giờ phiền cô nương cho gọi lệnh đệ ra đây. Sau đó tại hạ sẽ đi ngay, quyết không gây cản ngại hoặc vì quá ấu trĩ tự biến thành kẻ ngốc, vô tình rơi vào trò hý lộng, nhất là của lệnh đệ.
Lý Mộ Huệ cáu gắt :
- Nếu muốn gặp xá đệ thì vào lúc nào chẳng được. Nhưng trước tiên ta vẫn muốn nghe một lời giải thích từ người, vì sao lại tha cho hắn, một kẻ có thể là đệ tử đích truyền của lão Môn chủ Không Không môn và mai hậu nhất định sẽ trở thành mối hiểm họa khó lường không chỉ cho ta mà còn cho cả ngươi nữa.
Triệu Thái chợt há miệng như muốn phá lên cười, nhưng sực nghĩ lại, có thể vì không dám, nên đành nhún vai và vô tình để bật phát ra từ sâu trong miệng những thanh âm gừ gừ rất giận và rất bực :
- Cô nương thì tại hạ đã rõ rất lo ngại đối với công phu Tu La Hạo Nhiên công. Nhưng nào có đáng gì so với bản lãnh thật sự quá thượng thừa của lệnh đệ? Đa tạ cô nương quan tâm, cho thái độ của tại hạ vừa rồi sẽ trở thành mối hiểm họa cho chính tại hạ sau này. Nhưng đấy là điều tại hạ sẽ tự lo, dù thế nào cũng chẳng dám phiền đến nhị vị đã càng lúc càng bộc lộ là những nhân vật thật sự thần bí. Và đã vậy, tại hạ tự biết bản thân bất xứng, đành có lời cáo biệt ngay tại đây. Kiếu!
Bỗng dưng Triệu Thái bỏ đi, Lý Mộ Huệ vì hoang mang và ngơ ngác đành buột miệng gọi, kỳ thực là hỏi :
- Chẳng phải ngươi muốn gặp xá đệ sao? Cớ chi ngươi lại có những lời nói tợ hồ mai mỉa, còn toan bỏ đi, bằng thái độ nửa hờn nửa giận thật lạ kỳ?
Triệu Thái quay trở lại :
- Nhị vị hý lộng tại hạ bao nhiêu đó chưa đủ hay sao? Có phải muốn tại hạ thật sự tuyệt tình trở mặt, nhị vị mới hài lòng?
Lý Mộ Huệ cũng giận dữ vặc lại :
- Này, nếu ngươi muốn trở mặt thì cứ tùy tiện, chẳng cần phải viện cớ, cho là bị Lý Mộ Huệ này hý lộng. Vả lại ở đây ngoài ta và ngươi nào có thêm ai nữa vẫn còn sống hẳn hoi để bảo là cùng ta hợp lại hý lộng ngươi? Đừng tự phụ đã có bản lãnh cao minh thì muốn xem thường và áp đặt cho ta như thế nào cũng được. Hừ!
Triệu Thái cau mặt :

- Sao lại bảo chỉ có tại hạ và cô nương? Còn lệnh đệ nữa chứ?
Lý Mộ Huệ bĩu môi :
- Ngươi nghe không rõ ư? Là ta đang nói những người còn sống, kể làm gì kẻ đã chết rồi.
Triệu Thái thở hắt ra :
- Ý muốn nói Lý Nghi đã chết? Vậy đó, thà không muốn gặp tại hạ thì nói. Chứ thân thủ như lệnh đệ đâu thể chỉ vừa mới đây thôi lại chết ngay, chết quá dễ như cô nương bảo. Và đã vậy, nhờ cô nương chuyển hộ tại hạ một lời: Vĩnh biệt!!
Triệu Thái toan bỏ đi và lần này Lý Mộ Huệ gắt như quát :
- Đứng lại! Xá đệ đã ra người thiên cổ từ hai ngày qua. Ngươi có ý gì khi bảo như thể chỉ vừa mới gặp xá đệ gần đây? Há không biết đùa trên nỗi khổ của ta, cũng là đùa trên vận số quá yểu mệnh của xá đệ thì kể như ngươi đang đùa với chính sinh mệnh của ngươi chăng? Hoặc giả ngươi mới đích thực là hung thủ và toan dùng thái độ giả vờ như không hay biết này hầu che đậy tội lỗi của ngươi? Nếu vậy, ta là kẻ không biết tự lượng sức, nguyện đem thân này lĩnh giáo tuyệt học chỉ có thể mục kích duy nhất mỗi một lần của ngươi. Hãy xuất thủ đi. Có giỏi cũng hãy hóa kiếp ta như đã từng hành động với Lý Nghi, đệ đệ ta.
Triệu Thái một lần nữa tự quay trở lại và nói với giọng gay gắt chẳng khác gì Lý Mộ Huệ :
- Cô nương không chỉ hý lộng mà càng lúc càng thêm xem thường tại hạ một cách quá đáng. Vậy nói đi, có phải chính cô nương từng ám thị đây là địa điểm nếu tại hạ muốn cùng lệnh đệ hội diện chăng? Và kế đó, phải chăng cũng chính cô nương tự chạy đến tận chỗ này, dẫn dụ theo sau tuy chỉ một nhưng một này lại có cách thông tin để đưa đến thêm ba nhân vật nữa, đều là người của Không Không môn? Đúng không? Thế thì tại hạ đoán đâu có sai, rằng cô nương hầu như đã có sẵn mọi toan tính và sắp đặt, trong đó cũng bao hàm luôn ý đồ vừa đùa cợt vừa hý lộng tại hạ. Đến nỗi, tại hạ thoạt tiên vì ngu muội, đã trở thành con rối khi tự tay hạ thủ đoạt mạng một môn nhân Không Không môn. Nhưng chỉ một mà thôi. Kỳ dư hai mạng tiếp theo sau chính là do lệnh đệ thực hiện. Vậy thì đừng nói nữa với tại hạ một câu cơ hồ quả quyết lệnh đệ đã ra người thiên cổ. Tại hạ bị phỉnh lừa bao nhiêu đó đủ rồi. Giờ thì xin kiếu.
Lý Mộ Huệ giật nảy người :
- Khoan! Này, chờ đã! Ngươi đừng đi vội! Ê, ngươi không nghe ta gọi sao? Mau dừng lại! Thiên địa quỷ thần ơi, thì chí ít ngươi cũng cho ta hỏi thêm một câu nữa đã! Thế không phải một mình ngươi hạ thủ ba

mạng vừa rồi sao? Này, đệ đệ ta chết rồi, có nấm mộ ở đằng kia kìa. Người đã chết lẽ nào có thể tự sống lại để giết thác hai mạng như ngươi vừa nói? Này! Ta nói thật đấy! Vậy nếu không phải do ngươi, thì chao ôi, lẽ nào ở đây vừa có quỷ hiện hình? Dù không là quỷ thì cũng là một nhân vật nào đó thần bí thật sao? Ê, ngươi đừng dọa ta chứ? Ngươi định dọa ta đến chết khiếp thật sao? A...
Triệu Thái quay lại thật thần tốc: và cứ thế chộp thật mạnh vào tay Nữ quái Lý Mộ Huệ :
- Đi! Mộ của Lý Nghi đâu? Chỉ khi nào tự mắt tại hạ nhìn thấy, bằng không cô nương đừng có trách tại hạ sao quá phũ phàng, sẽ cho cô nương biết hễ đùa với tại hạ thì chuốc hậu quả như thế nào. Đi!
Lý Mộ Huệ cố giật tay về nhưng vì không được nên giận dỗi bảo :
- Ngươi là tiểu tử thối tha. Để xem khi đã rõ hư thực liệu ngươi còn lời nào để nói nữa chăng? Hừ, đi thì đi. Phía này. Đó, trước mặt ngươi đó. Nhìn đi, nhìn cho kỹ nha. Kẻo lại bảo Lý Mộ Huệ ta vẫn cứ mãi hý lộng ngươi. Ôi, ngươi kéo ta chạy đi đâu vậy? Mau buông tay ta ra. Tiểu tử thối tha, sao ngươi dám đối xử ta như thế này? Có biết tay ta đau đến sắp gãy rồi không? Ối...
Và rồi Lý Mộ huệ không còn tâm trí đâu để tiếp tục làm huyên náo nữa. Vì trước mắt nàng lúc này, do Triệu Thái đã dừng và cũng giữ nàng cùng dừng lại, mục quang lập tức chạm phải một thi thể vô hồn. Và nàng nghe Triệu Thái thì thào :
- Nhìn đi. Đây là nạn nhân thứ nhất và do chính tay tại hạ kết liễu. Hãy xem cho kỹ tử trạng. Đấy là cái chết rất nhẹ nhàng từ thủ pháp Độc môn của tại hạ. Giờ thì để tại hạ đưa cô nương cùng tìm hai thi thể còn lại. Dường như tiếng gào của nạn nhân thứ hai xuất phát ở bên tả, chính là hướng này so với lúc tại hạ hãy còn đứng ở đây khi nãy. Đi.
Vì cần phải vừa đi vừa tìm nên Triệu Thái không còn lôi kéo Lý Mộ Huệ như lúc mới rồi nữa. Dù vậy, hoặc Triệu Thái quên hoặc là nhớ nhưng cố tình, Triệu Thái vẫn nắm lấy tay Lý Mộ Huệ. Tuy nhiên, có lẽ do đang trong tâm trạng hoang mang nên Lý Mộ Huệ hầu như vẫn để Triệu Thái nắm tay. Và nàng chỉ nhớ và tự giật tay về khi bản thân nàng dùng chính cánh tay đó chỉ vào một chỗ vừa tới, cạnh một tấm bia mộ không hiểu sao lại bị xô nghiêng nhưng chưa đến nỗi ngã hẳn :
- Dường như ở chỗ nào đó.
Triệu Thái lập tức tiến đến cạnh tấm mộ bia bị xô nghiêng :
- Không sai! Chính là một thi thể, với tử trạng hoàn toàn khác với thi thế lúc nãy.

Lý Mộ Huệ cũng tiến lại :
- Không do ngươi hạ thủ thật sao? Làm cách nào để chứng minh?
Triệu Thái ngồi xuống cạnh thi thể :
- Cô nương có mang hỏa tập? Hãy bật lên xem nào. Hư thực ắt sẽ rõ.
Lý Mộ Huệ cũng ngồi xuống :
- Ta không có. Nhưng thi thể nếu là người của Không Không môn thì thế nào cũng có.
Triệu Thái chẳng cần chạm tay vào thi thể vẫn tự dưng có một ngọn hỏa tập chợt được bật sáng và cầm trên tay :
- Đây là vật tại hạ đã lấy từ thi thể lúc nãy. Cô nương lần sau nên nhớ luôn mang theo hỏa tập bên người. Chà, đây là thủ pháp sát nhân thật bá đạo, dùng trảo để chấn vỡ toang lục phủ ngũ tạng như thế này, tay của hung thủ nhất định vẫn bị nhuộm huyết. Nhưng tay của tại hạ thì không. Cô nương minh bạch chưa?
Lý Mộ Huệ chấn động, tự nhìn quanh :
- Ngươi bảo hung thủ liệu vẫn còn đâu đây?
Triệu Thái thổi tắt hỏa tập và đứng lên :
- Đã là phúc thì không phải họa. Và đã là họa thì dù muốn tránh vẫn không khỏi. Chúng ta đi. Cứ tìm nốt thi thể còn lại. Hoặc giả hung thủ không thích tất sẽ xuất hiện cản ngăn.
Triệu Thái đi khá nhanh, khiến Lý Mộ Huệ ngạc nhiên :
- Dường như ngươi muốn quay trở lại với thi thể thứ nhất? Tại sao?
Triệu Thái thở dài :
- Bản lãnh của tại hạ đâu dễ đạt mức thần thông quảng đại như đã cố tình dọa địch nhân lúc nãy? Thế cho nên, chỉ khi quay trở lại chỗ thi thể ấy, tại hạ mới dễ tiếp tục định hướng, quyết tìm cho ra thi thể thứ ba đã từng có tiếng gào với vị trí xuất phát thật sự quá cách xa so với tiếng gào của nạn nhân thứ hai.
Lý Mộ Huệ chợt rùng mình, vô tình đi sát vào Triệu Thái :
- Ý muốn nói chỉ hung thủ bí ẩn mới đạt bản lãnh thần thông? Ngươi có nghĩ là ai chăng?
Triệu Thái không đáp, vì đã dừng chân cạnh thi thể thứ nhất và đang định hướng :
- Ở phía Bắc. Và với chỗ xuất phát tiếng gào ắt phải cách xa chỗ này không dưới một trăm trượng. Đi!
Lần này thì Triệu Thái thi triển khinh công, lao lướt qua từng nấm mộ bằng cách luôn điểm chân vào đầu các bia mộ để đổi hơi và lấy đà.
“Vút!”
Lý Mộ Huệ cũng vội lao theo, cơ hồ sát ngay phía sau lưng Triệu

Thái. Và dù vậy nàng vẫn kịp dừng nếu không chạm vào Triệu Thái lúc Triệu Thái ở phía trước đột ngột dừng lại. Nàng cũng nhìn quanh như Triệu Thái đang nhìn quanh :
- Sao chưa thấy thi thể?
Triệu Thái vẫn tiếp tục tìm :
- Tại hạ đâu có ý tìm thi thể?
Nàng ngạc nhiên :
- Cũng phải. Vì chúng ta đâu đã vượt qua trăm trượng như khi nãy ngươi nói? Vậy ngươi tìm gì? Hung thủ ư?
Triệu Thái liếc nhìn nàng :
- Có phải cô nương luôn theo Sát ngay phía sau tại hạ? Vậy cớ sao không phát hiện có một mộ bia dường như chỉ vừa được cắm vội nên chưa vững lắm so với các mộ bia khác chúng ta từng đặt chân lên để chuyển đà?
Lý Mộ Huệ bối rối :
- Có lẽ ta mãi đuổi theo cho kịp ngươi nên sơ ý không phát hiện chi tiết ấy. Là mộ bia nào?
Triệu Thái hất hàm về phía sau nàng :
- Ở ngay tấm mộ bia cô nương đang đứng. Hoặc giả cô nương có bản lãnh khinh công cao minh hơn nên chẳng cần đặt chân lên từng mộ bia như tại hạ buộc phải như thế?
Lý Mộ Huệ nhún vai :
- Ngươi đừng quá võ đoán. Vì thân thủ của ta làm gì cao minh bằng ngươi. Nhưng thôi, ngươi muốn nghĩ như thế nào tùy ý. Thế nào, có cần ta xem xét chung quanh tấm mộ ấy chăng? Hãy trao hỏa tập cho ta.
Nào ngờ Triệu Thái cũng nhún vai :
- Không cần đâu. Cứ tiếp tục tìm thi thể thứ ba thì hơn. Đi nào!
Dù ngạc nhiên nhưng Lý Mộ Huệ vẫn đành đi theo Triệu Thái. Và cuối cùng cả hai cũng tìm thấy thi thể thứ ba. Lý Mộ Huệ gật đầu :
- Cùng chung một tử trạng. Nhưng vì hung thủ không ngăn cản cũng không gây bất lợi gì cho ta và ngươi, hay đây là cao nhân do quen biết nên ngấm ngầm ám trợ ngươi?
Triệu Thái cười cười :
- Tại hạ từng nghĩ đấy là lệnh đệ. Nay đã minh bạch, nhờ tận mắt nhìn thấy nấm mộ của Lý Nghi, há lẽ cô nương vẫn nghĩ là cao nhân vì quen nên ám trợ tại hạ, không thể là điều ngược lại sao?
Lý Mộ Huệ quả quyết lắc đầu :
- Ta chẳng còn ai là gia thân, bằng hữu hoặc trưởng bối cũng không, thì lấy đâu ra một cao nhân thượng thừa vì quen biết nên ám trợ?

Không thể là ta.
Triệu Thái chợt bảo :
- Cũng không là tại hạ. Và đã vậy, tại hạ nghĩ, cách tốt nhất là nên ly khai chỗ này. Cáo biệt!
"Vút!"
Lý Mộ Huệ giật mình vội đuổi theo Triệu Thái :
- Chờ đã. Sao lại bỏ ta, đi một mình?
Nhưng Triệu Thái vẫn tận lực thi triển khinh công lao đi, không hề có ý chờ và cũng chẳng cần biết Lý Mộ Huệ còn tiếp tục chạy theo nữa hay không.
"Vút!"
* * * * *
Triệu Thái dừng lại, vừa nhìn vừa cười lạt cho dù đang thốt ra lời khen Lý Mộ Huệ :
- Hảo công phu. Hảo khinh thân pháp.
Lý Mộ Huệ gượng cười, sau đó hậm hực buông người ngồi phịch xuống đám cỏ hiện vẫn còn ướt đẫm sương mai :
- Ngươi khá lắm Và cũng thú thật rằng ta nhận ra quá muộn đã bị ngươi bịa về chuyện có tấm mộ bia lung lay đêm qua chỉ là để dò xét, phản ứng của ta mà thôi. Nhưng nếu ta có thuật khinh công cao minh thì đã sao? Cũng đâu thể so sánh với ngươi hầu như có nội lực đích thị là cao minh, dù đi một mạch không ngừng nghỉ vẫn chẳng có dấu hiệu mệt mỏi. Thế mới biết xá đệ nghi ngờ không hề sai, rằng người chưa lần nào thật tâm cả?
Triệu Thái quả thật chưa có dấu hiệu mệt cho dù đã cùng Lý Mộ Huệ suốt đêm qua đi luôn một chặng không ngừng nghỉ, bằng chứng là đang tủm tỉm cười, nhìn Lý Mộ Huệ cứ ngồi thở :
- Lý Nghi đã chết. Cô nương nếu là thân tỷ ắt muốn để lệnh đệ được nghỉ yên? Vậy thì có hai việc mong được cô nương đáp ứng, sau đó hãy để Lý Nghi yên nghỉ, đừng nhắc đến nữa làm gì. Thứ nhất, có một vật nhất định đã được lệnh đệ thu giữ hộ tại hạ Hy vọng cô nương thay mặt Lý Nghi, ưng thuận giao hoàn cho tại hạ.
Lý Mộ Huệ cau mày :
- Tuy mấy tuần trăng gần đây ta và xá đệ có cơ hội sống cạnh nhau, cũng là được nghe xá đệ đề cập nhiều về ngươi nhưng làm gì có vật gì...
Triệu Thái ngắt lời :
- Có một vật hoặc giả do cô nương giữ nhưng vì vô tâm nên lệnh đệ chẳng thiết thuật kể xuất xứ là nguyên ủy của vật đó làm gì. Xin hãy chịu khó nhớ lại hộ, vì vật đó được chứa trong một túi gấm nhỏ.

Lý Mộ Huệ tuy vẫn cau mày nhưng có vẻ đã nhớ ra và đang tự cho tay vào bọc áo :
- Chỉ là một thỏi thạch son mà thôi. Đúng chứ? Là do ý trung nhân của ngươi tặng ư?
Triệu Thái lại cười cười :
- Quả nhiên lệnh đệ chẳng kể cho cô nương. Nhưng có lẽ không kể như thế là tốt. Vì khi thu giữ hộ tại hạ vật này thì tính ra đã là lần thứ hai lệnh đệ táy máy tay chân, tùy tiện lấy và giữ một vật không thuộc quyền sở hữu. Lần thứ nhất là đoạt từ chính chủ nhân của vật đó, lần thứ hai thì nhân lúc ngồi gần cơ hồ động chạm vào tại hạ đã tiện tay thi thố diệu thủ. Và tại hạ chỉ nhận ra khi bị một nhân vật gọi là Si Lão Bất Tử sau một lúc mò tìm khắp người đã mắng tại hạ một câu, đại ý trách tại hạ sao chẳng có bất kỳ vật gì trong người, dù cho là một vài vật dụng thật cần thiết. Hay lắm, đúng là vật cô nương vừa lấy ra. Xin đa tạ nếu được giao hoàn, vì tại hạ vẫn áy náy, vạn nhất gặp lại chủ nhân của vật đó và bị hỏi thì thật chẳng biết phải giao phó thế nào.
Lý Mộ Huệ vừa lấy túi gấm nhỏ ra lập tức ném cho Triệu Thái :
- Đừng ngỡ ta vì thích nên cố tình không nhớ ra là có giữ vật này. Sá gì một thỏi thạch son chỉ thiện dụng cho lũ nữ nhân ăn không ngồi rồi vì chẳng có việc gì để làm nên suốt ngày chỉ trau chuốt làm dáng. Hừ!
Triệu Thái không buồn giải thích hay phân minh, chỉ nói tiếp những gì định nói :
- Giờ đến việc thứ hai, lẽ ra tại hạ chẳng nên nói nếu như cô nương đúng là thân tỷ của gã Lý Nghi vừa thối tha vừa tham lam bần tiện.
Lý Mộ Huệ tức giận :
- Xá đệ có lỗi gì khiến cho dù đã chết vẫn bị ngươi mắng?
Triệu Thái bảo :
- Vì gã đã chết nên tại hạ thà mắng một lần rồi bỏ, hơn là ôm rơm mãi chỉ rặm bụng. Thế cô nương có biết giữa tại hạ và gã từng sinh tử kết giao? Vậy mà gã vẫn xử sự rất tệ bạc đối với tại hạ. Này nhé, cứu nguy cho sinh mạng gã một lần là tại hạ. Sau đó, khi đã kết giao huynh đệ, cũng tại hạ hứa đưa gã đến Vạn Niên cốc và còn lập tâm chia sẻ cho gã chí ít là một nửa những gì thế nào cũng đắc thủ tại Vạn Niên cốc. Thế nhưng ngay khi có cơ hội, gã lập tức lo thủ lợi riêng cho thân gã, sau đó quên cả lời minh thệ, cứ bỏ mặc tại hạ, sống hoặc chết chẳng cần biết đến. Liệu vì tình tỷ đệ, gã có dám thuật kể hết những chuyện đó cho cô nương tỏ tường chăng?
Lý Mộ Huệ đỏ gay khắp mặt :
- Sao lại không? Nhưng theo lời xá đệ kể, chính ngươi xử tệ với xá

đệ thì có. Và vì ngươi nhắc nên ta mới dám nói, đấy là xá đệ luôn cho ngươi là kẻ không thật tâm, hoặc nói đúng hơn là chỉ muốn lợi dụng tình huynh đệ. Còn nếu chẳng phải thế thì ngươi giải thích ra sao về những diễn biến đã xảy ra ở Vạn Niên cốc, khiến bao nhiêu công phu tuyệt học ở đó đều bị người người tranh nhau cướp đoạt, là những gì lẽ ra chỉ có ngươi và xá đệ mặc tình chia nhau. Và chưa phải đã hết đâu, chuyện ngươi tuy đã tử vong, chính mắt xá đệ mục kích, mà còn tự tay dò xét khắp các kinh mạch của ngươi nữa, thế mà giờ đây ngươi vẫn ung dung tại thế, lại đột nhiên có nội lực tuyệt đại uyên thâm, ngươi giải thích thế nào nếu chẳng phải cố tính che giấu những điều gì lẽ ra không nên che giấu đối với xá đệ? Hử?
Triệu Thái cũng đỏ hừng hừng khắp mặt từ lúc nào chẳng hay :
- Điều ám thị và điểm chỉ của tàng đồ Vạn Niên cốc không hề là những tuyệt kỹ sở học của các nhân vật từng bị thất tung. Tóm lại, đâu có ai ngờ lại xảy ra những điều ngẫu nhiên trùng hợp như vậy. Ngẫu nhiên đến độ chính tại hạ vì không thể ngờ nên cũng chẳng có cơ hội đắc thủ bất kỳ sở học nào trong số đó. Vậy mà dám bảo tại hạ chẳng thật tâm ư? Giờ còn trách tại hạ vì không thật tâm nên giấu kín một vài ẩn tình? Há chẳng nhớ ngay lúc kết giao tại hạ đã từng nói mọi ẩn tình của quá khứ thì bất tất miễn cưỡng nhau phải thổ lộ, cần nhất là những gì sẽ xử sự với nhau sau này. Chính vì lẽ đó, vì muốn tốt cho cả hai, tại hạ mới tìm cơ hội, báo cho biết trước tại hạ dù gặp mệnh hệ gì vẫn có cách tự bảo toàn tính mạng. Nhưng khi tỉnh lại thì sao nào? Lý Nghi đâu? Sao không thấy Lý Nghi cùng hiện diện ở đấy để cùng chia nhau những gì đã do tại hạ phát hiện ở Vạn Niên cốc? Sao thế hử?
Lý Mộ Huệ trợn mắt :
- Nói cách khác. Ngươi đã thủ đắc, đã hoàn toàn đạt sở nguyện? Và bây giờ hàm ý của ngươi là vì Lý Nghi không có phúc phận nên chẳng thể trách ngươi? Đừng quên Lý Nghi đã chết. Vì theo lời ngươi khi nãy có nói là xin hãy để Lý Nghi nghỉ yên. Sao ngươi như thể đang hậm hực tức bực cả ta? Sao vậy?
Triệu Thái bình tâm lại :
- Được rồi, hãy cứ để Lý Nghi nghỉ yên. Còn về điều cô nương vừa trách, thật ý của tại hạ là mong cô nương tác chủ, hãy nói xem lời lệnh đệ trách tại hạ như vậy đúng hay sai?
Lý Mộ Huệ cũng trấn định, chợt thở dài thườn thượt :
- Ta thừa nhận có thể xá đệ vì ngộ nhận nên trách ngươi sai. Nhưng tất cả đã quá muộn vì Lý Nghi từ nay trở đi chẳng còn nữa. Và nếu ngươi muốn, Lý Mộ Huệ ta xin thay Lý Nghi tạ lỗi ngươi. Được chứ?

Triệu Thái nhìn sững nàng :
- Ý cô nương dường như còn muốn thay thế lệnh đệ, từ nay trở đi sẽ tìm đủ cơ hội hầu tạ tội những gì đã đối xử không phải với tại hạ?
Lý Mộ Huệ thản nhiên thừa nhận :
- Lý Nghi sai, ta là thân tỷ dĩ nhiên phải có trách nhiệm tìm cách bồi tội. Huống hồ, như diễn biến đã diễn ra đêm qua ở Kim Lăng thành, ta và ngươi kể như cơ hồ chung số phận, chung kẻ thù, lại còn chưa minh bạch đã do cao nhân nào ám trợ với dụng tâm tốt hoặc xấu ra sao. Và cũng do có chủ tâm từ nay sẽ đồng hành cùng ngươi, thiết nghĩ ta có quyền nêu đề xuất này. Ngươi phải gọi ta là Lý tỷ tỷ, vì ngươi chỉ là bằng hữu sinh tử chi giao cùng đệ đệ ta, há lẽ không nên mang bối phận một đệ đệ?
Triệu Thái ngay lập tức lắc đầu :
- Đã bảo đừng kể gì đến Lý Nghi nữa. Vì vậy, đi theo tại hạ là tự ý cô nương, không hề do tại hạ thỉnh cầu. Thế nên cũng xin miễn nghe bất kỳ đề xuất nào, nhất là những đề xuất liên quan đến việc kết giao hoặc phân chia bối phận như cô nương vừa nói. Cùng lắm giữa tại hạ và cô nương vì ngẫu nhiên đồng hành nên bất quá chỉ giữ mối quan tâm ở mức độ bằng hữu. Rõ chứ? Nhược bằng bất thuận thì thôi. Tại hạ xin mạn phép có lời cáo biệt.
Lý Mộ Huệ chợt đay nghiến :
- Được lắm, ngươi đi đi. Giờ mới rõ ngươi là hạng có tâm địa thế nào. Phải chi ta đề xuất sẽ tự nhận là muội muội, ắt ngươi không còn nữa thái độ lạnh nhạt đối với ta, đúng không? Ngươi cũng như bao nam nhân khác. Chỉ tại ta có mắt như mù, vì không sớm nhận ra điều này, nên mới chưa gì đã tự ý thuận tình cùng đi với ngươi. Hừ, hừ...
Triệu Thái vụt sa sầm nét mặt :
- Nói đi nói lại ý của cô nương vẫn là muốn cùng tại hạ đồng hành, đúng không? Vậy đừng nói nữa chỉ phí thời gian về việc phải phân chia hoặc xưng hô với nhau như thế nào. Tại hạ cô thân cô thế quen rồi, Không thích có tỷ tỷ hoặc đa mang tự dưng có thêm một muội muội. Nếu cần thì cứ cư xử nhau như bằng hữu. Hễ cô nương dùng cách xưng hô lễ độ thì khắc nhận lại cũng lời xưng hô lễ độ của tại hạ. Và ngược lại, cô nương ắt sẽ nhận cách xưng hô tương xứng từ phía tại hạ. Giờ thì đi chưa? Đã nghỉ hết mệt chưa?
Lý Mộ Huệ phụng phịu đứng lên :
- Đi thì đi. Ta hết mệt hay chưa, đâu cần ngươi quan tâm. Hừ!
Triệu Thái cười cười :
- Hãy cố chịu đựng thêm một lúc nữa. Ở phía trước đã là một cánh đồng. Cứ đi đến đấy, tự ta có cách sẽ khiến ngươi không chỉ hết mệt

mà còn mau lại sức. Chỉ cần một mảng thịt rừng nướng vừa chín, thứ dã vị đó có công hiệu quyết chẳng kém gì linh đan bồi nguyên. Đi nào!
Triệu Thái đi trước, Lý Mộ Huệ theo sau, vừa đi vừa giận vì bị Triệu Thái sử dụng cách xưng hô của chính nàng là điều dù chẳng thích nàng cũng không thể nào mở miệng hoặc trách hoặc kêu cầu Triệu Thái sửa lại.
* * * * *
Chính Lý Mộ Huệ tự lên tiếng trước hầu phá tan bầu không khí đột nhiên trở nên quá lặng lẽ giữa nàng và Triệu Thái, kể từ lúc nàng vì giận nên tự hứa sẽ không nói gì nữa để khỏi phải nghe cách xưng hô chẳng thuận tai chút nào của Triệu Thái. Nàng hắng giọng để lúc lên tiếng đừng quá đường đột :
- Triệu các hạ sao chẳng nói gì? Thậm chí về chủ ý, định cùng tiểu nữ sắp đi đến đâu cũng chẳng thổ lộ?
Triệu Thái thở hắt ra, nhờ vậy chợt nhớ lại vẫn chưa ăn gì dù đã cầm sẵn một mảng thịt nướng đủ chín ở trên tay. Thế là Triệu Thái ngoạm một miếng, nói một câu :
- Cô nương ắt chưa biết về nơi đã được tại hạ cùng lệnh đệ tình cờ nhìn thấy nữ chủ nhân của thỏi thạch son?
Lý Mộ Huệ cũng bắt đầu nhỏ nhẹ ăn, nhưng bất chợt ngưng lại và sa sầm nét mặt :
- Ngươi... ngỡ thế nào, các hạ lại quá xem trọng và quyết tìm cho bằng được ả ấy chỉ để giao hoàn mỗi một thỏi thạch son hoàn toàn chẳng có giá trị.
Triệu Thái nuốt vội miếng thứ hai :
- Chớ nghĩ nhảm. Điều tại hạ quan tâm là nhân vật ẩn ngụ phía sau ngọn núi ấy?
- Là Độc Mục sơn. Nhưng vì sao các hạ quan tâm đến nhân vật ấy? Và đừng nói là vì ả nọ từng tỏ ra quan tâm nên các hạ cũng như thế nha.
Triệu Thái nuốt miếng thứ ba :
- Lại nói nhảm nữa rồi. Tại hạ quan tâm vì đấy là nhân vật đang giữ hoặc gọi là đang sinh cầm Cuồng Nữ.
- Cuồng Nữ? Vì sao các hạ phải quan tâm đến Cuồng Nữ? Vì Thạch Quy giáo ư?
Triệu Thái thoáng ngập ngừng sau đó nói luôn một mạch :
- Thoạt tiên cô nương có biết vì sao ngoài Không Không môn chợt có thêm nhị phái Điểm Thương và Thanh Thành cứ quyết liệt truy tìm cho bằng được Lý Nghi chăng? Để sát nhân diệt khẩu đấy. Vì đấy là

những nhân vật đầu tiên muốn giữ càng kín càng tốt chuyện họ đã lọt vào Vạn Niên cốc, đã khám phá điều bí ẩn của nghi án trăm năm trước và sau cùng là tạm thời giấu đi câu chuyện họ nhờ đó đã đắc thủ tuyệt kỹ sở học như thế nào.
Lý Mộ Huệ thật sự chấn động :
- Có đúng như các hạ vừa nói chăng? Hay chỉ là suy đoán dựa theo sự việc đã có thêm hai phái nữa cùng truy tìm Lý Nghi?
Triệu Thái đang ngấu nghiến ăn, vì thế, chờ nuốt xong mới đáp :
- Đương nhiên là suy đoán. Nhưng vì có chứng cứ nên cô nương chẳng cần quá đa nghi.
- Có thừa chăng nếu tiểu nữ rất thật lòng muốn nghe vừa chứng cứ vừa suy đoán của các hạ?
Triệu Thái nuốt vội miếng cuối cùng :
- Cô nương ăn cho xong đã. Sau đó, lúc tiếp tục lên đường, cô nương tha hồ nghe, tha hồ cật vấn.
Nhưng Lý Mộ Huệ lắc đầu :
- Đột nhiên nghe lại câu sát nhân diệt khẩu, thú thật, người dễ chột dạ như tiểu, nữ quả tình ăn không nổi, nuốt cũng chẳng trôi. Nhưng vì các hạ đã quyết, được, muốn đến Độc Mục sơn thì đến. Tiểu nữ có tạm tin các hạ thiết nghĩ cũng chẳng thiệt hại gì.
Triệu Thái đứng lên ngay :
- Cũng có thể tại hạ đang quá lo xa. Nhưng kỳ thực lần đến Độc Mục sơn này nếu càng cẩn trọng càng tốt. Cũng may đối với Không Không môn và nhị phái Điểm Thương - Thanh Thành thì một là Lý Nghi đã chết hoặc cùng lắm họ đã chẳng còn quan tâm và đuổi theo cô nương nữa. Hai là cũng như đối với họ, mọi người trên giang hồ hầu như vẫn chưa rõ tại hạ là ai, lai lịch hoặc xuất thân như thế nào. Thế nên có thể yên tâm, đường đi từ đây đến Độc Mục sơn sẽ chẳng lo bị bất kỳ ai theo dõi. Đi nào!
“Vút! Vút!”
* * * * *
Lý Mộ Huệ bất chợt bật kêu :
- Dừng lại!
Triệu Thái vừa giật mình vừa hốt hoảng dừng lại ngay :
- Sao? Có người lẻn bám theo ư? Thế sao tại hạ không phát hiện?
Lý Mộ Huệ tiến thêm một bước, vượt qua Triệu Thái, để khi xoay lại thì vừa đủ để giữ khoảng cách diện đối diện và nhìn thẳng vào mắt Triệu Thái :
- Tiểu nữ kêu dừng là để hỏi minh bạch, nào liên can đến việc có hay không có người bám theo. Nghe đây, theo các hạ, nhị phái Điểm

Thương - Thanh Thành phần vì ngại quần hùng khắp nơi sẽ lưu tâm và gây đủ mọi phiền toái, phần vì cũng do tham nên một mặt khác vẫn sẽ chiếm đoạt tuyệt kỹ nếu như có cơ hội sau khi đã diệt khẩu. Đây là các hạ suy đoán qua những gì do Đinh Bất Tú, nhị đệ tử của phái Điểm Thương cung xưng và thế là vội vàng đi tìm Lý Nghi?
Triệu Thái nhẹ thở ra :
- Thế mà tại hạ ngỡ cô nương đã tình cờ phát hiện có kẻ bám theo. Đúng vậy, hoặc giả cô nương nghĩ tại hạ đoán sai?
Lý Mộ Huệ nghiêm mặt :
- Tuy không hẳn là sai nhưng muốn tiểu nữ vì bị thuyết phục nên tin hoàn toàn, e cần có thêm một vài chứng cứ nữa. Về việc này tiểu nữ nghĩ đã có cách giúp các hạ.
Triệu Thái cười cười :
- Bảo để giúp cô nương thì đúng Hơn. Vì đối với tại hạ, vạn sự kể như đã rõ. Tuy vậy, nếu cô nương quả thật có cách, dĩ nhiên tại hạ cũng muốn thu thập thêm càng nhiều chứng cứ càng tốt. Xin được nghe cao kiến của cô nương.
Lý Mộ Huệ vẫn nghiêm mặt và chợt hạ thấp giọng :
- Tiểu nữ tình cờ biết rõ chỗ ẩn ngụ của Song Sát Nhiếp Hồn. Các hạ nghĩ, chúng ta có nên thử tìm đến họ, liệu xem họ có lâm phải hoàn cảnh tương tự Lý Nghi chăng?
Triệu Thái nhẹ gật đầu và cũng hạ thấp giọng. Nhưng lời do Triệu Thái thốt ra lại tạo kinh ngạc tột cùng cho Lý Mộ Huệ :
- Chủ ý của cô nương rất hay nhưng đừng vội tiến hành. Trái lại, nếu còn cao kiến gì nữa, phiền cô nương cứ tiếp tục nói, cứ tiếp tục giữ thái độ vừa cẩn trọng vừa thần bí như nãy giờ.
Lý Mộ Huệ càng hạ thấp giọng hơn cho dù chẳng còn cao kiến gì nữa để tỏ bày :
- Có phải các hạ vừa phát hiện điều gì đó khả nghi?
Triệu Thái từ từ hít vào một hơi thật sâu :
- Chỉ là cảm giác mơ hồ. Thế nên tại hạ muốn có thêm một cơ hội để dò xét.
Lý Mộ Huệ vẫn không ngừng nhìn thẳng vào mắt Triệu Thái :
- Cẩn tắc vô ưu. Hãy nói xem đó là sự cảm nhận thế nào?
Triệu Thái nhún vai :
- Có phải ở phía hữu của tại hạ, khoảng cách từ bảy đến mười trượng, là ba cội cây cơ hồ mọc chụm vào nhau? Tàng của chúng giao nhau chưa thật kín, thế nên bóng của những tàng cây được chiếu in trên đất vẫn còn một khoảng hở. Dường như vừa rồi có một thoáng tại hạ phát hiện khoảng hở ấy đã bị một bóng khác in chiếu

lên tạm phủ lấp đi. Nhưng bây giờ thì không thấy cũng không nghe được gì. Không chừng chỉ là thần hồn nát thần tính, do tại hạ quá đa nghi mà ra.
Lý Mộ Huệ khe khẽ bảo :
- Như tiểu nữ vừa bảo, hễ cẩn tắc thì ắt được vô ưu. Sau khi tiểu nữ khẽ đếm đến ba, hai chúng ta nên đồng loạt hành động. Tiểu nữ không tin chỉ với phạm vi nhỏ hẹp của ba cội cây lại có ai đó phục ẩn mà không bị sự hợp lực của chúng ta phát hiện. Được chứ? Cứ như thế nha, một, hai ba!
Dù không mấy tán thành nhưng vì Lý Mộ Huệ đã đếm, Triệu Thái cũng đành miễn cưỡng bật người lao đi cùng một lúc với Lý Mộ Huệ.
“Vù...”
Khoảng cách đến ba cội cây chỉ là tám trượng. Thật quá dễ để Triệu Thái cùng Lý Mộ Huệ ngay khi lao đến đã lập tức phân khai, người vòng bên hữu, người còn lại thì vòng qua bên tả để nhất loạt dò xét.
Chính ở phía bên Lý Mộ Huệ có biến :
- Bọn tiểu oa nhi các ngươi kể cũng khá. Nhưng đã thế này thì đừng trách ai ngoài việc hãy tự trách thân. Ha... Ha...
Triệu Thái chấn động. Vì thế, ngay khi loạt cười chỉ vừa vang lên, Triệu Thái đã lập tức từ bên dưới vọt lên tung người vào giữa tàng cây, cố lao xuyên qua tầng tầng lớp lớp những nhánh lá cây dày đặc che phủ.
Nhưng đã muộn.
“Ầm!!”
Lý Mộ Huệ bật ngã lăn ra :
- A... A...
Triệu Thái nghe khí nộ trào dâng, tự tai nghe chính bản thân đang tận lực gầm quát cực lớn và cực kỳ thịnh nộ :
- Sát nhân thì phải đền mạng. Giết...!!!
Và cả ba tàng cây vốn dĩ đang giao nhau chợt xao động và bị tách khai. Đó là lúc ngọn kình thịnh nộ do Triệu Thái xuất kích đã hung hãn lao đến xé toang.
“Ào...”
Tràng cười khi nãy chuyển qua thành tiếng gầm gừ tắt nghẽn :
- Hảo bản lãnh. Bản nhân. Hự!
Giọng tắt nghẹn có lẽ do loạt chạm kình quá lớn vang lên cắt ngang.
“Bung...”.
Triệu Thái bị chấn dội, bay thoái hậu khá xa so với khoảng cách lúc lao vào.
“Hự!!”

“Vù...”
Nhưng nhờ bị chấn dội, mặt vẫn hướng về phía ba cội cây nên Triệu Thái có cơ hội nhìn thấy rõ hơn dáng điệu nằm hoàn toàn bất bình thường của Lý Mộ Huệ. Và đấy chính là động lực thúc đẩy, giúp Triệu Thái tự vượt qua bản thân ngay lúc này. Vì vậy dù đang còn lùi, Triệu Thái vẫn có cách giữ trụ toàn thân lại, để một lần nữa bật người cuồng nộ lao tiếp tục vào phần giao tàng của ba cội cây :
- Đỡ!
“Ào...”
Nào ngờ lần xuất thủ này của Triệu Thái chỉ làm phần thân của ba cội cây chao đảo liên hồi, hất luôn xuống ngàn ngàn những lá cây tuy vẫn xanh nhưng vạn bất đắc dĩ phải lìa cành rơi phủ kín phần đất trong phạm vi quanh gốc.
Kẻ sát nhân đã tẩu?
Triệu Thái không tin, vội tung người lên giữa ba cội cây, sau đó thì đứng lặng nhìn quang cảnh xung quanh tứ bề vắng ngắt, chỉ còn mỗi một vài giọt huyết nhỏ do vẫn bám vào một nhánh cây thật gần, là điều minh chứng cho thấy lúc nãy ở ngay đây quả nhiên có sát nhân ẩn phục xuất thủ.
Thoáng thất vọng, Triệu Thái buông người hạ thân xuống cạnh chỗ Lý Mộ huệ vẫn mãi nằm bất động.
Nàng đang tư thế nằm nghiêng, mặt thì úp đất quá nửa, hơi thở thì.
Triệu Thái đau đớn ngồi xuống vừa gọi vừa lấy tay chạm vào nàng :
- Lý cô nương...
Và thật bất ngờ, Lý Mộ Huệ chợt ngồi bật dậy, mắt trợn trừng với hữu thủ bỗng tung vụt ra thật thần tốc :
- Ngươi muốn chết?!
Triệu Thái kinh tâm, cũng mở trừng trừng hai mắt cảm nhận tử thần không những đã cận kề mà còn là đến từ một cô nương xinh đẹp không hề là kẻ địch :
- Tại hạ đây. Ôi...
Đôi mắt đang trợn to phẫn nộ của Lý Mộ Huệ vụt sững lại. Kế đó, hữu thủ nàng cũng khựng lại, chuyển thành một ngón tay đưa ra, nàng vừa dí vào mặt Triệu Thái vừa kêu ngỡ ngàng :
- Là ngươi đấy ư? Ôi... suýt nữa thì... hãy cho tiểu nữ có lời tạ lỗi, thập phần tạ lỗi với các hạ. Hự!!
Nàng lại ngã vật ra, lần này thì úp mặt xuống, nằm đè lên hữu thủ của chính bản thân nàng chỉ mới thu về nửa chừng.
Triệu Thái nghe nhận thức vụt òa quay trở lại, cảm thấy quái lạ như thể vừa từ cõi chết đột ngột được quay về nhân gian.

Và vì có tâm trạng này, Triệu Thái cẩn trọng hơn, chỉ gọi Lý Mộ Huệ từng tiếng :
- Lý cô nương?! Lý cô nương?! Nàng đã thật sự mê lịm. Triệu Thái khi đã tin chắc như thế mới dám chạm tay vào, chỉ để sửa lại tư thế nằm cho nàng.
“Cạch!”
Đó là tiếng của một vật vừa từ hữu thủ nàng rơi ra.
Triệu Thái chỉ lấy mắt nhìn và nhún vai lẩm bẩm :
- Đang lúc lâm chiến, chẳng ai lại lấy ngân lượng cầm sẵn trên tay. như nàng. Thật kỳ quái.
Nhưng khi đã đặt Lý Mộ Huệ nằm ngay ngắn, do chẳng biết làm gì nữa dù chỉ để cứu tỉnh nàng vốn dĩ là một nữ nhân, nên đang lúc chờ đợi, một lần nữa Triệu Thái buộc phải nghĩ đến động thái kỳ lạ của nàng, là bỗng dưng dúi vào tay một mẩu ngân lượng đang lúc cùng người lâm chiến.
Và thế là Triệu Thái nhặt vật nọ lên xem, rồi lại tiếp tục lẩm bẩm :
- Không hoàn toàn là kim tiền hay ngân tiền mà là cả hai được trộn lẫn vào nhau sau đó dát mỏng. Nên được dùng để chi dụng thay thế ngân lượng thì hoài phí, vì còn có cả một ít kim lượng trong này. Nhưng được dùng như ám khí thì có thể khả dĩ. Hóa ra nàng còn thêm sở trường ám khí. Vậy xuất thân của nàng là thế nào để vừa tinh thông khinh công vừa am tường thuật ném ám khí.
Không thể đoán ra. Triệu Thái đành đặt mẩu kim tiền vào bàn tay hữu của nàng lúc này đang hé mở.
Nào ngờ sự động chạm này của Triệu Thái khiến bàn tay nàng co rúm lại, giấu kín hoàn toàn nửa mẩu kim tiền vào giữa lòng bàn tay. Thấy lạ, Triệu Thái lại chạm vào bàn tay hữu nàng một lần nữa. Ngay lập tức cũng bàn tay hữu của nàng liền xuất hiện những cử động tuy không thật nhanh nhưng rất ư là linh hoạt, chợt chuyển mẩu kim tiền đang ở giữa lòng bàn tay lăn đến phần đầu mút của ngón giữa. Một tư thế sẵn sàng bật phát mẩu kim tiền bay đi chỉ bằng lực của hai ngón tay này.
- Nàng liệu có thuật phóng ám khí đáng được xem là lợi hại chăng? Triệu Thái sau khi lẩm bẩm tự hỏi thì ngay lập tức vụt nhớ lại cảm giác lúc nãy, kể như đã suýt chạm mặt tử thần vì bị hữu thủ của nàng vung ra hướng vào giữa mặt.
Và dù chỉ nhớ lại, Triệu Thái vẫn có cảm nhận bàng hoàng, thật sự bàng hoàng.
Thoáng rùng mình, Triệu Thái vì theo phản ứng xuất phát từ bản năng, chợt chộp vào mẩu Kim tiền. Nào ngờ lại tạo ra tiếng kêu rên

từ miệng Lý Mộ Huệ :
- Ôi...
Triệu Thái thực lòng mừng cho nàng :
- Lý cô nương?!
Nàng mở mắt :
- Triệu Thái?! A... tiểu nữ nhớ rồi, quả nhiên là diện mạo đã dị dung của các hạ. Tiểu nữ chưa chết ư?
Triệu Thái trấn an nàng :
- Chết sao được một khi chính Diêm Vương khước từ, chẳng màng tiếp nhận thêm cô nương vào Quỷ Môn quan.
Nàng cựa mình và bất giác để lộ một dung diện vụt trân cứng như hóa lạnh :
- Các hạ có ý gì khi giữ mãi bàn tay hữu của tiểu nữ?
Triệu Thái sực nhớ lại đành gượng cười và từ từ thu tay về :
- Tại hạ chi muốn lay để cô nương tỉnh lại. Xin đừng nghĩ tại hạ có ý mạo phạm.
Nàng cũng lẳng lặng thu hữu thủ của nàng về. Nhưng rồi nghĩ sao không biết, nàng lên tiếng và chợt hỏi :
- Hãy nói thật đi. Có phải các hạ đã thấy, vì thế lấy làm lạ về vật tiểu nữ đang cầm giữ trên tay?
Triệu Thái không thể không thừa nhận :
- Đã có một mẩu vật chẳng rõ xuất phát từ đâu hay từ ai nhưng đã nhăn chặn và cứu tại hạ thoát chết dưới kiếm của Trường Sinh Kiếm Đào Gia Từ. Để rồi sau đó, dù Là Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân hay Song Sát Nhiếp Hồn vẫn chẳng ai nhận là chủ nhân của mẫu vật đã từng bộc lộ chỉ là một mẩu ngân lượng. Cô nương đang giữ một vật tương tự, phải chăng mạng tại hạ lần đó là do Lý Nghi tiếp ứng cứu nguy?
Lý Mộ Huệ vẫn nằm và từ từ đưa mẩu kim tiền lên tận mắt :
- Dùng ám khí chỉ khi thật nguy cấp. Hy vọng sẽ luôn được các hạ giữ kín hộ chuyện này. Nếu không, vật dụng phòng thân của Lý gia e chẳng còn hữu hiệu.
Triệu Thái từ tốn gật đầu :
- Đó là điều đương nhiên, cũng tương tự như tại hạ đã nợ Lý Nghi một mạng.
Lý Mộ Huệ chợt bảo :
- Các hạ không thể đỡ tiểu nữ ngồi lên ư?
Triệu Thái thoáng ngập ngừng :
- Điều này...
Lý Mộ Huệ thở dài và từ từ nhắm mắt lại :

- Còn gì nữa mà ngại câu nam nữ thọ thọ bất tương thân? Tiểu nữ chính là Lý Nghi. Các hạ không chỉ cõng mà còn động chạm khắp người Lý Nghi há lẽ không dám như thế nữa đối với Lý Mộ Huệ này?
Triệu Thái giật nảy người :
- Cô nương...
Nàng mở mắt ra và cười lạt :
- Sao? Há chẳng phải đã từ lâu các hạ luôn ngờ Lý Nghi là nữ cải nam trang? Sau đó, dù được tin Lý Nghi chết, đã tận mắt trông thấy nấm mộ của Lý Nghi, các hạ vẫn cứ luôn ngờ Lý Mộ Huệ cũng chính là Lý Nghi sao? Đã vậy, khi tiểu nữ tự thổ lộ, các hạ không chịu tin là sao?
Triệu Thái bối rối vô tả :
- Những gì cô nương vừa nói đều đúng và đấy chính là tâm trạng tại hạ từng có. Nhưng có điều, lời thổ lộ của cô nương làm tại hạ nghĩ ngược lại, rằng Lý Nghi là Lý Nghi. không thể là Lý Mộ Huệ cô nương.
Nàng lại nhắm mắt, rất mệt :
- Vì sao?
Triệu Thái ấp úng :
- Vì... vì đã từng ngờ nên tại hạ cũng đã từng gần như được Lý Nghi ưng thuận cho sờ vào ngực áo. Và quả thật, ở Lý Nghi không hề có... Không có...
Giọng của nàng yếu đi :
- Không hề có nhũ hoa, đúng không? Vậy đừng ngạc nhiên nữa. trái lại hãy lấy làm mừng vì các hạ là nhân vật duy nhất kể như vô tình biết thêm một bí ẩn nữa của Lý gia. Và đấy cũng là một Độc môn... công phu... của... Lý... gia...
Nàng ngất lịm. Và lần này chưa bao giờ Triệu Thái tỏ ra vội như bây giờ, lập tức bồng xốc nàng lên hai tay và đứng lên, bật lao đi thật nhanh.
* * * * *
Triệu Thái càng thêm rúng động khi mẩu đối thoại cứ tiếp tục vô tình vang đến tận tai :
- Nếu lần này vẫn không có kết quả ca ca bảo chúng ta liệu đối phó thế nào?
- Lão Trảo Thủ không cất giữ tuyệt kỹ, lẽ nào chỗ lão Tuyệt Châm cũng không có? Liệu còn nơi nào nữa Liên muội vì vô tâm, dù ở ngay trước mắt nhưng vẫn chẳng chịu tìm?
- Muội không tin đã bỏ sót bất kỳ chỗ ẩn kín nào vẫn chưa tìm. Cũng có thể đúng như ca ca bảo, cả hai lão đều quỷ quyệt như nhau. Hay

là chờ chất độc thấm thêm, đến lượt ca ca lộ diện, thử dùng cực hình tra hỏi lão?
- Liên muội đừng xui dại ta. Chẳng thà dùng mỹ nhân kế như muội, tự nguyện hiến thân, vừa để lão tự bộc lộ chỗ ẩn giấu trong lúc mê mẩn, vừa tạo cơ hội cho muội len lén mò tìm khắp y phục và khắp thân thể lão. Và nếu Liên muội đã chẳng tìm thấy thì thôi. Còn bảo ta xuất đầu lộ diện, với cơn phẫn nộ vì biết ta cùng Liên muội đều là phản đồ, lão dù ngấm độc vẫn xuất phát tuyệt châm bách phát bách trúng, mạng của Trang Đạt này e khó toàn vẹn.
- Vậy thì cứ chờ lão chết, sau sẽ cùng nhau tìm. Nhưng chẳng hiểu sao muội vẫn lo. vạn nhất chúng ta chẳng tìm thấy gì thì sao? Tương tự như diễn biến đã xảy ra ở chỗ lão Trảo Thủ sư phụ của ca ca vậy?
- Muội đừng nhắc nữa. Thật không ngờ đối phương quá thần thông, chẳng những biết rõ hai chúng ta vì tuân lệnh nhị vị sư phụ là Song Sát Nhiếp Hồn nên đã có khoảng thời gian dài đầu nhập và bái lão Đạo trưởng Quán chủ Huyền Vũ đạo quán làm sư phụ, mà đối phương còn am tường và quả quyết nhị vị sư phụ Song Sát Nhiếp Hồn gần đây nhờ may mắn nên tình cờ thủ đắc một vài tuyệt kỹ ở Vạn Niên cốc. Và cứ theo đó mà suy, chỉ trừ phi chúng ta giúp đối phương tìm thấy và thu thập tuyệt kỹ ở chỗ nhị lão quỷ sư phụ thì may ra sinh mạng hai chúng ta không những vẫn vẹn toàn mà còn được đối phương giữ lời, sẽ phó giao những tuyệt kỹ đó cho chúng ta tự luyện, hầu mai hậu xứng đáng là cao thủ được đối phương thu dụng. Nhược bằng chẳng tìm thấy gì, nghĩa là chẳng thể hoàn thành sứ mạng được phó giao, ta và muội dù có cơ hội hợp lực cũng không mong đối phó nổi bản lãnh quá thượng thừa của đối phương. A! Nghe Liên muội nhắc, Trang Đạt này cũng thấy lo.
- Này, ca ca bảo chất độc do đối phương giao phó liệu đến lúc nào mới khiến lão quỷ sư phụ của muội nhập Quỷ Môn quan? Vì muội không còn muốn nhìn thấy mặt lão nữa. Sư phụ gì loại như lão, chỉ vừa nhìn thấy muội giả vờ làm tụt và rơi giải thắt lưng ra, như muội và ca ca đã mưu bàn, lão đã chồm ngay đến, vồ lấy muội, mặc tình bộc lộ hết thú tính của lão. Đành rằng đấy chính là mưu kế do muội và ca ca sắp bày nhưng hễ nhớ lại cảnh đã để lão tha hồ giày vò thân xác, muội vẫn hận, không muốn thấy lão sống nữa. Ca ca hiểu ý Liên Đại Mỹ này chăng?
Chợt có một bàn tay chạm nhẹ vào lưng, khiến Triệu Thái phải vội quay mặt lại và tự đặt một ngón tay lên môi để thì thào thật khẽ :
- Đừng gây kinh động...
Bàn tay lúc nãy liền đặt lên miệng Triệu Thái, ý ngăn Triệu Thái đừng

nói gì thêm. Nhờ đó Triệu Thái nghe tiếng của chủ nhân bàn tay lào thào lào thào :
- Tiểu nữ đã nghe cả rồi. Dường như đôi nam nữ ấy có quen biết các hạ? Và ngẫu nhiên hai chúng ta đang ở rất gần nơi cư ngụ của Song Sát Nhiếp Hồn?
Triệu Thái thận trọng dịch lùi về, cho thật gần Lý Mộ Huệ, chỉ là để dễ dàng phụ nhĩ vào tai nàng :
- Tại hạ còn phải giúp cô nương thêm một lần hành công dẫn lưu chân nguyên nữa. Thế nên ngay lúc này dù xảy ra bất kỳ sự biến nào, hai chúng ta vẫn án binh bất động, tiếp tục náu thân ở đây, cô nương rõ chưa? Còn địa điểm này ư? Quả thật chính tại hạ không ngờ những thạch động ở gần đây lại có những ngách đá liên thông với nhau. Há lẽ cô nương đoán đúng. Cách chỗ chúng ta đang ngồi, chỉ qua một tầng đá chính là chỗ ẩn ngụ của Song Sát. Lão đại bị hạ thủ rồi, giờ sắp đến lượt lão nhị Tuyệt Châm. Không ngờ họ gieo nhân nên gặt quả, sai phái đôi cẩu nam cẩu nữ là đệ tử của cả hai đầu nhập vào làm môn đệ của Huyền Vũ đạo quán, để lần này đến phần họ bị nghịch đồ mưu phản thí sư, dùng cả những thủ đoạn bỉ ổi không thể ngờ đôi cẩu nam nữ vẫn chẳng ngại ngùng. Tình trạng của cô nương lúc này như thế nào?
Lý Mộ Huệ nghiêng mặt qua, cũng phụ nhĩ nói vào tai Triệu Thái :
- Đúng như các hạ vừa nói có lẽ chỉ cần một lần hành công nữa là hoàn toàn ổn. Cũng hy vọng đôi cẩu nam cẩu nữ ấy mau chóng ly khai chỗ này. Vì vậy tiểu nữ cũng đang tự hỏi đối phương đã được đôi cẩu nam cẩu nữ ấy đề cập thực là ai? Và chất độc của nhân vật đó liệu đến khi nào mới thực sự kết liễu sinh mạng lão Tuyệt Châm Nhiếp Hồn Gia Lại Hậu? Nhưng trên tất cả tiểu nữ thật lấy làm tiếc cho các hạ, đã không thể hiện thân, lấy mạng đôi cẩu trệ ấy, vừa thanh lý môn hộ vừa báo thù và trả lại thanh danh cho lệnh sư Quán chủ đạo quán Huyền Vũ.
Chợt phát hiện toàn thân Triệu Thái bỗng dưng bật run, Lý Mộ Huệ lo lắng hỏi :
- Các hạ vì sao...
Triệu Thái lấy tay bịt miệng nàng. Đồng thời vội vàng nói vào tai nàng những lời căn dặn thật khẩn thiết :
- Đừng hỏi gì thêm, cũng đừng để tâm và nghe những thanh âm tiếng động ở phía bên kia. Nói cách khác, chẳng biết đối phương với cô nương sẽ như thế nào, riêng tại hạ thà chết hơn là nghe. Nhưng xin hãy lắng nghe tại hạ căn dặn. Là đừng lay gọi cũng đừng hốt hoảng nếu phát hiện tại hạ ngủ quá lâu, giống như chết vậy. Trái lại,

may lắm thì một ngày, còn chậm nữa thì chỉ ba ngày mà thôi, ắt thế nào tại hạ cũng tự tỉnh lại. Nhớ nha, đừng vì lo hoảng, tự gây kinh động thì khốn. Hẹn gặp lại sau - Ự!!
Triệu Thái từ từ lả xuống nằm lăn ra và cứ thế bất động, đến cả nhịp hô hấp cũng thưa dần, nhẹ dần và bất động dần.
Lý Mộ Huệ không thể nhìn rõ, phần thì do cảnh quang xung quanh nàng chỉ là mờ mờ và tranh tối tranh sáng, phần thì do thương thế chưa bình phục, chân nguyên nội lực kém nên mục lực cũng kém. Vì thế, nàng hoang mang, nửa hiểu nửa không đành đánh bạo lấy tay chạm vào cơ thể Triệu Thái, một cơ thể quả nhiên đang lạnh dần như trạng thái tuyệt khí sắp chết.
Dù thế, nhớ lời Triệu Thái dặn, Lý Mộ Huệ không một tiếng rên la, cũng không tự ý gây kinh động.
Và vì chỉ còn lại một mình, có Triệu Thái bên cạnh nhưng như chẳng có, Lý Mộ Huệ đành lắng tai nghe những thanh âm tiếng động ở phía bên kia vách đá, mong qua đó sẽ hiểu rõ nguyên do vì sao Triệu Thái bảo: “Thà chết hơn là nghe”.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 15
Kẻ tám lạng người nửa cân
Song phương đều có người bí ẩn

- Thật kỳ diệu. Các hạ quả nhiên đã tự tỉnh. Mà không, phải gọi là tự hồi sinh mới đúng với diệu dụng của công phu các hạ đã luyện.
Triệu Thái mơ màng mở mắt :
- Lý cô nương? A... tại hạ nhớ rồi. Diệu dụng của công phu?! Này tại hạ đã trải qua bao nhiêu ngày nằm bất động như một thi thể?
Giọng của Lý Mộ Huệ tỏ ra lo lắng :
- Này, sao trạng thái của các hạ chẳng khác nào đã bị nội thương nghiêm trọng nhưng chưa có cơ hội trị thương? Đừng bảo đấy là tác hại của công phu do chính các hạ tự vận dụng nha. Vì nếu vậy, cứ mỗi lần vận dụng, há lẽ cũng là mỗi lần các hạ bị hao tổn chân nguyên bản thân, nghe thật mâu thuẫn.
Triệu Thái đang gượng ngồi lên :
- Tại hạ cần tọa công. Hiện tình là thế nào? Liệu có gì trở ngại chăng nếu tại hạ phải tọa công chí ít là vài ba canh giờ?
Lý Mộ Huệ vội giúp Triệu Thái ngồi :

- Lý Nghi đã từng trao tặng linh đan nhưng các hạ không màng nhận. Vậy nếu do Lý Mộ Huệ trao thì sau?
Triệu Thái hiểu Lý Mộ Huệ theo ý khác :
- Nghĩa là hiện tình đang bất ổn? Và cô nương đang mong muốn tại hạ mau chóng hồi phục để cùng nghĩ kế đối phó?
Lý Mộ Huệ trao cho Triệu Thái một lúc những ba hoàn linh đan :
- Bất ổn thì không. Nhưng hôm nay là vừa đúng ba ngày, không chỉ đối với các hạ vì vận dụng công phu kỳ bí nên giống như trá tử mà cũng còn thời gian đủ để cho đôi cẩu nam nữ ở bên kia vách đá vì đã bị sát hại nên sắp đến lúc bốc tỏa uế khí. Ý tiểu nữ muốn chúng ta đi khỏi đây càng nhanh càng tốt.
Triệu Thái ném cả ba hoàn linh đan vào miệng, không ngần ngại cũng không có dấu hiệu phòng bị lo xa :
- Họ đã không đắc thủ tuyệt kỹ của Song Sát Nhiếp Hồn như mệnh lệnh đã được phó giao? Hy vọng cô nương nhờ may mắn nên có cơ hội nhận biết hung thủ là ai?
Lý Mộ Huệ chợt lườm Triệu Thái :
- Sao các hạ không giải thích những thanh âm tiếng động nào đã nghe và vì nghe nên vội vàng trá tử, lại còn bảo thà chết hơn là nghe?
Triệu Thái giả tảng như không nghe :
- Linh đan do cô nương trao ban thật công hiệu. Có thể hiểu đây chính là đan dược bí truyền của Lý gia?
Lý Mộ Huệ thở hắt ra :
- Các hạ không giải thích cũng không sao. Vì tiểu nữ dù gì vẫn đã được nghe, cứ từ từ tìm hiểu thì mai hậu lo gì chẳng rõ, chẳng minh bạch. Chỉ có điều vì sao kẻ độc ác Trương Đạt sau một lúc khá lâu từng tỏ ra đã cùng Liên Đại Mỹ thích thú suýt hóa rồ, lại đột ngột hạ thủ và còn mắng Liên Đại Mỹ là một ả cuồng dâm, lúc nào cũng tìm đủ mọi cơ hội để thỏa mãn thú tính? Nghĩa là thế nào?
Triệu Thái chấn động, đến tự đứng bật lên từ lúc nào chẳng hay :
- Trang Đạt hạ thủ Liên Đại Mỹ? Vì sao vậy? Trừ phi chính Trang Đạt đã phát hiện Liên Đại Mỹ có dấu hiệu... giả dối, không thật tâm với những gì đã được Trang Đạt thật tâm và trao hết cho Liên Đại Mỹ. Mà thôi cô nương không cần đáp và sau này cũng đừng đem chuyện này hỏi bất kỳ ai.
Lý Mộ Huệ cũng đứng lên :
- Sao thế? Phàm điều gì không biết thì phải hỏi, sao lại không cho tiểu nữ hỏi? Huống hồ, các hạ đã đoán đúng rồi. Vì Liên Đại Mỹ quả thật đã lừa dối Tráng Đạt. Và kỳ thực, ả toan hạ thủ Trang Đạt trước,

nghe bảo là vì tuân theo mệnh lệnh của nhân vật nọ chỉ nói riêng với ả. Nhưng do bị Trang Đạt phát giác kịp thời nên mạng ả bị hủy. Sau đó, lúc nhân vật nọ xuất hiện thì đến lượt Trang Đạt nhận chịu kết cục bi thảm.
Triệu Thái giật mình :
- Kẻ nào dụng kế này quả thật quá độc ác. Chỉ dụng lực duy nhất mỗi một lần nhưng trước đó nhờ kế tá đao sát nhân nên giữa các nạn nhân đã xảy ra cảnh tự tàn sát, diệt trừ lẫn nhau. Cô nương thật sự không nhận biết nhân vật ấy sao?
Lý Mộ Huệ lắc đầu :
- Nhờ Trang Đạt trước lúc mạng vong có thét to một tiếng nên tiểu nữ chỉ biết đó là nhân vật ở họ Giang. Kỳ dư chẳng thể biết cũng vô phương suy đoán gì thêm.
Triệu Thái cau mày :
- Họ Giang? Quách Phú Dĩ vào đêm Huyền Vũ đạo quán gặp thảm cảnh tiên sát nhân hậu phóng hỏa thì cũng từng được một trong các hung thủ che kín chân diện gọi là “Giang nhi”. Liệu đây có là điều trùng hợp, hung thủ lần này và tốp hung thủ lần trước ở Huyền Vũ đạo quán chỉ là một? Đi nào, cô nương.
Lý Mộ Huệ lập tức theo chân :
- Các hạ muốn tìm Quách Phú Dĩ để từ đó truy ra manh mối?
Triệu Thái chợt dừng lại :
- Suýt nữa tại hạ quên. Thương thế của cô nương đã ra sao rồi? Hay là cứ tạm lưu lại? Tại hạ cũng đâu vội tìm họ Quách lúc này. Chỉ có ý định tìm lối đi qua phía bên kia, thử nhìn tử trạng của Trang Đạt xem sao. Và đấy là cảnh thật ra cô nương chẳng nên nhìn.
Lý Mộ Huệ tươi cười :
- Tiểu nữ đã có đủ thời gian tự hành công. Cũng may nguyên khí đã trọn vẹn khôi phục. Còn việc tìm lối đi qua bên kia ư? Tiểu nữ đã tìm rồi và cũng đã lẻn qua một lần rồi. Nhưng lần này nếu có thêm các hạ cùng đi, tiểu nữ vì đỡ sợ ắt sẽ cố tìm cho bằng được chỗ ẩn giấu tuyệt kỹ của Song Sát Nhiếp Hồn. Để tiểu nữ đi trước dẫn đường.
Triệu Thái vì bán tín bán nghi nên đành đi theo nàng. Và chỉ khi đã được tận mắt nhìn thấy thi thể của cả Trang Đạt lẫn Liên Đại Mỹ. Triệu Thái mới nhẹ thở ra và làm như vô tình lên tiếng hỏi Lý Mộ Huệ :
- Thoạt đầu cô nương nhìn, có phải tư thế và tử trạng của cả hai vẫn như bây giờ?
Nàng đáp một cách vô tâm :
- Bản tính của tiểu nữ dù gì cũng cảm thấy sờ sợ khi đối mặt với các

thi thể. Do đó, kể cả tiểu nữ cũng chưa một lần thử chạm vào họ, hai thi thể ấy.
Triệu Thái ngồi xuống cạnh thi thể của Trang Đạt :
- Lẽ ra cô nương nên tìm kiếm, xem có phát hiện gì ở trong bọc áo của cả hai hay không?
Lý Mộ Huệ thì đang tìm loanh quanh :
- Chỉ vô ích. Vì tiểu nữ nghe và biết rất rõ bọc áo của cả hai đã bị mụ họ Giang tìm kỹ lắm rồi.
Triệu Thái khựng tay lại, không cho vào bọc áo của Trang Đạt nữa :
- Mụ? Hung thủ là phụ nhân ư?
Lý Mộ Huệ cũng khựng lại :
- Chính tiểu nữ đã gọi như thế ư? Vậy thì hỏng rồi. Vì đấy chỉ là một cảm nghĩ mơ hồ của tiểu nữ, khi cuối cùng nghe hung thủ vừa bỏ đi vừa cười, với giọng cười cứ mang máng như là do nữ nhân phát ra. Tiểu nữ không chắc lắm. Thế nên các hạ đừng vì vậy mà có định kiến, cho hung thủ là nư nhân, vạn nhất nếu không phải thì sao?
Triệu Thái chợt hừ lạt :
- Rồi sẽ rõ hung thủ là nữ nhân hay nam nhân. Cô nương còn giữ Tuyết Nhạn tiểu kiếm? Hãy cho tại hạ tạm mượn.
Lý Mộ Huệ giật mình quay lại :
- Sau lần ở Vạn Niên cốc, có phải các hạ đã gặp lại lại Trúc Đào? Bằng không, sao các ha nói như thể quả quyết tiểu nữ, à không. Lý Nghi đã từng dùng thuật diệu thủ lẻn chiếm đoạt Tuyết Nhạn tiểu kiếm từ người ả?
Triệu Thái cứ xòe tay :
- Nhanh lên. Sau đó muốn hỏi gì cũng được.
Lý Mộ Huệ đi lại gần, giận dỗi trao một thanh tiểu kiếm phát màu trắng bạc cho Triệu Thái :
- Nếu muốn thì các hạ cứ giữ sau này mặc tình tìm ả, trước là để hoàn vật, kế nữa sẽ được ả cảm kích, mãi mãi ghi tâm khắc cốt.
Triệu Thái nhận tiểu kiếm, không nói một lời, cứ lặng lẽ dùng lợi khí rạch đứt từng chỗ trên giày và trên hai lần xà cạp quấn ở hai ống chân Trang Đạt.
Lý Mộ Huệ do hiếu kỳ nên quên giận :
- Lẽ nào đấy cũng là cho dùng để giấu vật?
Triệu Thái cười cười, vừa dùng tiểu kiếm nhấc rời ra từ hai bên chân Trang Đạt lên hai mảnh hoa tiên được xếp lại thật gọn :
- Cũng do nữ nhân thường có những chỗ bí ẩn và kín đáo để giấu vật thì ở nam nhân thì chỉ có đôi xà cạp này là thuận tiện nhất. Nào, nói đi, tương tự như cô nương lúc này, có phải hung thủ họ Giang vì

là nữ nhân nên không thể biết Trang Đạt đã cất giữ vật cần giấu ở đây?
Lý Mộ Huệ khom người xuống, nhìn hai mảnh hoa tiên từ phía sau lưng Triệu Thái :
- Các hạ đã chứng minh được rồi, hay lắm. Liệu có thể cho tiểu nữ xem rõ hơn phần bên trong của cả hai mảnh hoa tiên?
Triệu Thái đặt qua một bên, đoạn dùng lợi khí từ từ phanh mở một mảnh :
- Sao chỉ có vài dòng kinh văn nhưng lại huênh hoang lưu tự, bảo là Uyên Nguyên Tu La tâm pháp?
Lý Mộ Huệ khom xuống, gần với Triệu Thái hơn :
- Hóa ra Không Không môn được phát tích từ trăm năm trước hoặc hơn thế. Và đây là lưu tự của một nhân vật Không Không môn nhất định cũng đã thất tung tuyệt tích từ độ đó. Duy có điều, há lẽ đây là phần kinh văn còn khiếm khuyết của tuyệt kỹ Tu La Hạo Niên Công mà hiện nay lão Môn chủ Không Không môn đã luyện đến đắc thành?
Triệu Thái dùng lợi khí hủy nát mảnh hoa tiên ấy :
- Cứ tạm ghi nhận đoạn kinh văn này. Biết đâu mai hậu sẽ có lúc hữu dụng.
Và Triệu Thái mở mảnh hoa tiên thứ hai :
- Luân Hồi Cửu Chuyển Nhiếp Tam Phách? Là ý gì với kinh văn dường như chỉ phương cách điều động một vật bay lơ lửng như thể phi kiếm?
Lý Mộ Huệ tỏ ra dửng dưng và đứng lên :
- Có thể là thuật phi kiếm thượng thừa. Và kể như vô dụng vì cả hai chúng ta hầu như chẳng ai thiện dụng kiếm. Nên hủy luôn cho xong.
Triệu Thái lại hủy :
- Chứng tỏ Trang Đạt vẫn ngấm ngầm che giấu cả Liên Đại Mỹ. Họ hầu như là phu thê, vậy mà vẫn đối xử nhau thế này.
Nhưng khi Triệu Thái đứng lên thì gặp ngay ánh mắt kỳ quái của Lý Mộ Huệ. Và nàng chợt gằn hỏi :
- Sao các hạ đề quyết họ là phu thê?
Triệu Thái bối rối :
- Đừng để tâm làm gì. Có thể tại hạ lầm.
Lý Mộ Huệ đâu dễ bỏ qua :
- Các hạ không thể lầm, huống hồ còn bảo họ nỡ đối xử với nhau như thế. Nào, nói đi. Nếu không tiểu nữ khó nghĩ vẫn đang được các hạ đối xử thật tâm.
Triệu Thái chợt bảo :

- Tại hạ vẫn luôn thực, ngoại trừ mỗi một lần này. Đi thôi, hãy tìm nơi khác thuận tiện hơn, tại hạ sẽ có cách minh chứng là đã thật tâm với cô nương như thế nào.
Lý Mộ Huệ dù ưng thuận nhưng vẫn bất chợt nở nụ cười lạt :
- Đừng nghĩ tiểu nữ là người cả tin được, để xem các hạ minh chứng như thế nào?
Nhưng vừa ra đến ngoài, chính Lý Mộ Huệ là người đầu tiên bật quát :
- Có địch nhân ám toán. Mau cẩn trọng!
Cùng lúc đó là tiếng Triệu Thái quát khẩn trương hơn :
- Đề phòng ở phía sau. Tốt nhất nên đào tẩu. Mau!
Nhờ đó, Lý Mộ Huệ phát hiện bản thân đang là đối tượng cho một đạo chưởng lực lao cuộn đến từ phía sau.
"Ào..."
Nàng vội tránh, nhân đó dùng khinh công lao thật nhanh về phía Triệu Thái cũng vừa kịp tránh thoát một chiêu kiếm đã uy mãnh lại còn đánh ra thật bất ngờ. Và nàng quát :
- Chúng ta đã bị mai phục. Muốn tẩu cũng không kịp. Mau quay lưng vào nhau, mỗi người đối phó một phía.
Và nhiều loạt cười vang lên :
- Với sức lực của hai ngươi ư? Đã biết đào tẩu còn chẳng kịp thì đâu là bản lãnh mong đối phó với bọn ta? Ha... Ha...
Xung quanh đó liền xuất hiện nhiều bóng người, không chỉ che kín chân diện mà còn tỏ rõ thần thái ngạo nghễ lẫn ung dung, tợ hồ tin quyết Triệu Thái và Lý Mộ Huệ đã là vật trong túi họ, không thể chạy đâu thoát một khi số phận như đã được định đoạt.
Lý Mộ Huệ ngưng đọng thần sắc và nhìn những nhân vật che kín mặt vừa xuất hiện như thể đã quyết định giữa song phương chẳng còn cục diện nào khác ngoài việc đành diễn khai trận đối đầu.
Nhưng bất chợt Triệu Thái bật kêu :
- Chậm đã. Hãy chờ đã nào. Dường như đang có ngộ nhận nào đó thì phải? Vì tuy hai chúng ta đã tình cờ đặt chân đến đây nhưng do cần một ít thời gian để tọa công tự chữa thương nên dù gì cũng đã tự lưu lại ba ngày. Nhất định họ xuất hiện ở đây không thể nào vì chúng ta. Hay là...
Lời của Triệu Thái tuy chẳng rõ Đúng sai thế nào những đối với Lý Mộ Huệ, vì chợt phát hiện ở một vài nhân vật mới xuất hiện lúc thoạt nghe Triệu Thái nói thì ít nhiều cũng để lộ tâm trạng như thể phần nào đó quan tâm. Vì vậy, nàng lập tức tiếp lời Triệu Thái :
- Tiểu nữ hiểu ý các hạ rồi. Hóa ra họ đã lầm hai chúng ta với hai kẻ

khác, cũng một nam một nữ mà thi thể hiện vẫn còn trong kia. Vì nếu bảo họ muốn đối phó chúng ta thì sao đến quá muộn, đã qua ba ngày rồi còn gì? Còn nếu vì đôi nam nữ ấy thì hữu lý. Bởi đây chính là chỗ đôi nam nữ từng lưu ngụ.
Thời gian như ngừng lại, một trận đối đầu ngỡ phải diễn ra nhanh nhưng ngay lúc này thì chưa. Và những nhân vật che kín chân diện hiện vẫn đang tự thủ, có vẻ như muốn chờ đợi điều gì đó.
Triệu Thái không bỏ lỡ cơ hội. vội nói thêm, rõ hơn :
- Đôi nam nữ ấy từng là phản đồ của Huyền Vũ đạo quán, nay lại tiếp tục bội phản và dùng độc mưu hạ thủ Song Sát Nhiếp Hồn. Thật không hiểu điều gì đã khiến cả hai bỗng trở nên mất hết lương tri và tán tận lương tâm, có thể vì thế mà đắc tội với bao nhiêu cao thủ ngay lúc này này chợt xuất hiện nhất định là để tìm họ.
Phản ứng của các nhân vật che kín diện mạo vẫn không thay đổi, cứ như đang tiếp tục chờ một điều gì đó.
Và vì họ chưa xuất thủ nên Lý Mộ Huệ kể như có thêm cơ hội. Nàng chợt thở dài :
- Không là tài lộc và danh lợi thì ắt hẳn chỉ có tuyệt học võ công mới có thể khiến ai đó chợt trở nên mù quáng, mất hết nhân tính và bất cận nhân tình. A... nhưng tiếc thay Song Sát Nhiếp Hồn đã cất giấu tuyệt kỹ ở chỗ quá kín đáo, khiến đôi nam nữ ấy cho đến tận lúc bị kết liễu sinh mạng vẫn chẳng có mảy may cơ hội nào toại nguyện. Phải chăng chư vị tìm đến chỉ vì một trong những điều tiểu nữ vừa đề cập.
Bị Lý Mộ Huệ hỏi, những nhân vật ấy dù muốn dù không vẫn phải lên tiếng, nhưng lại là điều mà Lý Mộ Huệ lẫn Triệu Thái ắt hẳn chẳng muốn nghe. Vì chỉ có một nhân vật lên tiếng và nói rằng :
- Nhưng dù gì hai ngươi vẫn phải chết. Chờ khi thu thập xong cả hai, bọn ta muốn làm gì chẳng được. Ha... Ha... Hãy nạp mạng đi thôi.
Vậy là trận đối đầu vẫn diễn khai và ngay lập tức Triệu Thái cùng Lý Mộ Huệ bị vây bủa tứ phía bằng những loạt chưởng kình và kiếm quang loang loáng.
“Ào...”
“Vù...”
Tương tự, Triệu Thái cũng xuất phát chưởng kình, nhưng lại bất chợt bật kêu vẻ rất kinh ngạc :
- Này, sao có một người trong chư vị chỉ mới đó đã lẻn bỏ đi, chẳng thấy, đâu nữa? Hay lắm, hóa ra trong chư vị cũng có người thông tình đạt lý, nào phải bất luận ai hễ có cơ hội đều xem động thủ là trọng? Ha... Ha...

Sự việc lập tức có biến chuyển, là đột ngột có đến những ba nhân vật đồng loại xoay người lao thật nhanh vào bên trong, nơi lúc nãy Triệu Thái cùng Lý Mộ Huệ từ đó đi ra.
“Vút! Vút! Vút!”
Thế cho nên loạt chạm kình giữa Lý Mộ Huệ và nhiều nhân vật đối thủ chỉ còn là chiếu lệ, vì sau đó tất cả đều tranh nhau lao vào trong, chẳng ai muốn là người chậm chân.
Triệu Thái chợt nhìn Lý Mộ Huệ và mỉm cười, nào ngờ nghe Lý Mộ Huệ khẩn trương bảo :
- Đi mau. Đừng hỏi, chỉ cần theo tiểu nữ là đủ. Nhanh nào.
“Vút!”
Lý Mộ Huệ muốn tẩu Triệu Thái nghĩ thế, nên vừa chạy theo nàng vừa tỏ thái độ không hài lòng.
- Tại hạ đang muốn dò xét Thêm về họ, xem họ kỳ thực là những nhân vật như thế nào, xuất xứ ra sao. Há lẽ cô nương không muôn, hoặc giả ngại không là đối thủ nên chẳng dám mạo hiểm?
Không đáp lời nào Lý Mộ Huệ vẫn tiếp tục chạy. Và nếu như nàng không đột ngột ngoặt người và chuyển hướng lao gấp vào một động khẩu âm u chỉ tình cờ xuất hiện thì ắt hẳn Triệu Thái cũng lên tiếng gọi giữ nàng lại.
Nhưng vì nàng chợt có biểu hiện này, thế nên khi đã chui vào theo, Triệu Thái lập tức hỏi :
- Có phải từ đây chúng ta vẫn tìm được chỗ thích hợp để ngấm ngầm dò xét họ?
Lý Mộ Huệ chợt hạ thấp giọng :
- Địa hình ở quanh đây kể cả tiểu nữ lẫn các hạ đều chẳng ai tỏ tường. Thế nên đừng quá lớn tiếng, vạn nhất cơ mưu bại lộ thì hỏng. Nào, các hạ còn chờ gì nữa mà chưa xóa bỏ lớp dị dung cho nhanh? Dù muốn dò xét bất luận ai cũng cần có biện pháp thích hợp.
Và khi Triệu Thái đã tự xóa bỏ lớp dị dung xong, khôi phục diện mạo thật, Lý Mộ Huệ lại bất ngờ bảo :
- Các hạ có còn y phục nam nhân nào khác? Mà thôi, đâu phải nam nhân nào cũng luôn mang sẵn nhiều y phục để đổi thay. Và quả nhiên các hạ không hề mang theo hành trang.
Triệu Thái hiểu ý nàng :
- Tại hạ cảm thấy đã đến lúc cần xuất hiện trở lại một Triệu Thái đích thực. Tương tự, dù Lý Nghi đã “chết”, sao cô nương không cứ đường đường xuất hiện trong thân phận một Lý Mộ Huệ, vẫn báo thù cho một Lý Nghi đã chết?
Nàng thở dài :

- Thù nhân của Lý gia vẫn chưa rõ là ai. Nếu Lý Mộ Huệ xuất hiện, chỉ cần như thể thôi là mọi phiền toái lẫn hiểm nguy sẽ lập tức nảy sinh. E các hạ đương không nổi.
Triệu Thái cười lạt :
- Đừng vội nói tại hạ đương nổi hay không. Vì chỉ khi nào hai ta hoàn toàn thật tâm với nhau, kỳ thực là minh bạch hai chúng ta chỉ có thể là bằng hữu, quyết chẳng phải cừu thù, thì bất luận thù nhân của cô nương là ai, bản lãnh ra sao, tại hạ vẫn nguyện dốc sức, giúp cô nương hoàn thành trọng trách.
Lý Mộ Huệ đang tự nhìn lại khắp thân để chỉnh trang y phục. Thế nên nàng chợt hỏi như thể chỉ vô tình buột miệng :
- Nói như các hạ cũng đúng. Vì thật đáng ngại nếu sau này vỡ lẽ giữa hai chúng ta lại có sẵn oán cừu. Vậy nói đi, cừu nhân của các hạ là ai hoặc những ai?
Triệu Thái đang nôn nóng nhìn ra ngoài động khẩu :
- Cừu nhân của tại hạ ư? Nhiều thì cũng nhiều đấy, nhưng nếu xét về nguyên ủy thì chỉ liên quan đến một hoặc nhiều nhân vật từng dùng Vạn Niên cốc để thực hiện những mưu đồ nào đấy mà tại hạ đang dốc lực dò xét. Và ngoài ra thì cũng nên kể thêm một kẻ thù nữa.
Lý Mộ Huệ đã chỉnh trang y phục xong, cũng đang nhìn ra ngoài động khẩu như Triệu Thái :
- Các hạ định tiến hành dò xét bọn lúc nãy như thế nào? Lẳng lặng quay lại hay cứ phục ở đây, hy vọng họ sẽ có lúc đi ngang qua? Nhưng đừng vì thế mà quên, không nói tiếp cho tiểu nữ biết còn một kẻ thù nữa là ai?
Triệu Thái đăm chiêu ngó ra ngoài động khẩu, lời đáp vì thế vừa nhẹ vừa vô tâm :
- Là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ.
Lý Mộ Huệ giật mình quay phắt lại, nhìn Triệu Thái không chớp mắt :
- Nói lại đi. Sao lại là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ?
Triệu Thái cũng giật mình theo, vì thế cũng nhìn vào mắt Lý Mộ Huệ :
- Sao vậy? Hay cô nương ngại, cho tại hạ dù gì cũng không đủ bản lãnh báo thù, cụ thể là đối với Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ, một nhân vật hầu như xuất quỷ nhập thần?
Lý Mộ Huệ chớp mắt :
- Thân thủ của nhân vật này thì khỏi phải bàn. Vì ai cũng biết hễ đối đầu với Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ là mặc nhiên chấp nhận chỉ một kết cục duy nhất. Hoặc nói cách khác, chưa một ai nhìn thấy Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ bao giờ, trừ những kẻ đã chết, đã bỏ mạng. Thế nên

mới bảo thủ pháp Quỷ Kiếm vậy là quá nhanh, quá lợi hại và quá hiệu quả, có ghép thêm ba chữ Vô Ảnh Thủ cũng không có gì quá đáng.
Triệu Thái cười lạt :
- Tại hạ hoàn toàn thừa nhận những gì cô nương vừa nói, huống hồ cũng đã chí ít một lần được mục kích dù chỉ là kết cục xảy ra cho Thốc Đầu Lão thì vẫn đủ nói lên thân thủ kiệt xuất của Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ là thế nào. Nhưng tiếc thay, phàm sự việc gì xảy ra trên đời đôi khi cũng có ngoại lệ. Và tại hạ chính là ngoại lệ đó, chỉ suýt chết chứ chưa thật sự bỏ mạng dù đã bị chính Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ chọn làm đối tượng, khi đó chỉ mới lên chín lên mười.
Lý Mộ Huệ cau mày và lại chớp mắt một lần nữa :
- Ước độ vào khoảng thời nào? Bảy hoặc tám năm trước ư? Liệu có mâu thuẫn hoặc ngộ nhận chăng một khi các hạ tuy chỉ là đứa bé nhưng vẫn may mắn thoát chết dưới tay Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ, là điều hầu như chưa từng xảy ra bao giờ dù chỉ một lần?
Chợt Triệu Thái quay mặt trở lại nhìn ra bên ngoài :
- Suỵt! Lẽ nào họ đang truy lùng chúng ta?
Lý Mộ Huệ cũng ngưng đọng thần sắc, lập tức cùng nhìn ra ngoài :
- Các hạ phát hiện những tiếng động khả nghi? Là tiếng họ nói chuyện với nhau hay chỉ là tiếng bước chân họ đảo quanh kiếm tìm?
Triệu Thái đang lắng nghe :
- Cả hai. Và đã một vài người trong họ đang đi về phía này. Nhưng vì họ đang nói với nhau nên khó tin họ đang tìm chúng ta.
Lý Mộ Huệ nhẹ gật đầu :
- Vậy là họ đang tản khai triệt thoái sau khi phát hiện chẳng tìm thấy gì ở hai thi thể của Trang Đạt và Liên Đại Mỹ. Như thế càng tốt, để xem tốp đi về phía này đang nói gì với nhau. Và trong khi chờ đợi, các hạ có cần nói gì thêm về điều may mắn dẫn đến lần thoát mạng trong đường tơ kẽ tóc chăng?
Triệu Thái cũng gật đầu nhưng không nhìn gì đến Lý Mộ Huệ :
- Cô nương ắt đã trông thấy tử trạng của lão Thốc Đầu sau khi bị Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ vô hình vô bóng xuất hiện kết liễu? Hiện ở gần tâm thất của tại hạ vẫn đang lưu lại một vệt sẹo kiếm tương tự. Kiệt tác của Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ đấy.
Lý Mộ Huệ từ khi nghe xong chẳng nói thêm gì nữa, cũng một phần vì từ xa xa đang có dáng thiểu não của hai nhân vật cứ chầm chậm tiến lại gần.
Triệu Thái sau một lúc chú mục nhìn, chợt chồm qua và nói như phụ nhĩ vào tai Lý Mộ Huệ :

- Hãy nói xem, có nhận ra ai trong hai nhân vật đó chăng?
Lý Mộ Huệ nghiêng đầu lách tránh, nhân đó nhìn thẳng vào mắt Triệu Thái :
- Các hạ vẫn chưa thực tin tiểu nữ đây từng là Lý Nghi? Vậy thì tin chưa nếu tiểu nó bảo một trong hai gã đang đi đến chính là lão Tứ, từng dọa khiếp một lũ những năm ả, sau đó thì nhờ cũng năm ả đó mới chế ngự được Cuồng Nữ ở Độc Mục sơn? Mà này, nhân thân lai lịch của bọn lúc nãy kể như đã rõ, chỉ là lũ thuộc hạ vô dụng của một chủ nhân nào đó đang ẩn ở Độc Mục sơn, các hạ có cần dò xét nữa không, hoặc muốn định đoạt số phận bọn chúng như thế nào?
Triệu Thái cũng nhìn lại nàng :
- Ý cô nương thế nào?
Nàng nhún vai :
- Tiểu nữ chỉ muốn bỏ qua cho chúng, thay vì bứt dây động rừng, sẽ tự gây khó khăn nếu các hạ vẫn có ý tìm đến tận Độc Mục sơn để dò xét.
Triệu Thái lắc đầu :
- Ý tại hạ lại khác, đang rất cần biết chủ nhân của chúng là ai. Vậy thì cô nương cứ lưu lại đây. Tại hạ hiện có diện mạo khác, càng thuận tiện nếu chỉ một mình hành động.
Nàng ngăn lại :
- Nhưng...
Quá muộn, Triệu Thái đã lao ra và liền sau đó hiện thân chặn lối hai gã nọ, là hai đại hán từng xuất hiện lúc nãy nhưng bây giờ đều để lộ diện mạo không che kín nữa.
- Đứng lại!!
Cả hai đại hán cùng giật mình :
- Úy!!
- Hừ? Chỉ là một tiểu tử. Ngươi là ai? Hãy xưng danh và nói rõ xuất hiện thế này là ý gì?
Triệu Thái cười lạt :
- Chỉ xin thỉnh giáo nhị vị đôi điều. Và nếu ngoan ngoãn đáp ứng thì tại hạ quả quyết sinh mạng của nhị vị vẫn vẹn toàn.
Hai đại hán nhìn nhau, và chỉ có một đáp lại Triệu Thái cũng bằng nụ cười lạt :
- Y phục này và thanh âm này, có vẻ như ngươi chính là tiểu tử lúc nãy? Kể cũng tốt, vì ngươi tự ý hiện thân. Đưa đây!
Hai đại hán không quá ngốc như Triệu Thái tưởng. Thế nên, Triệu Thái thừa nhận :
- Đã nhận ra tại hạ, cũng hay. vì càng thuận tiện hơn cho những gì

giữa tại hạ và nhị vị đang cần minh bạch. Là thế này...
Bỗng có tiếng Lý Mộ Huệ gọi khẩn trương, vọng thẳng đến tai Triệu Thái :
- Bọn chúng vẫn luôn giám sát chúng ta. Hãy đề phòng chúng có thủ đoạn. A... A...
Triệu Thái chấn động, vì thế có một thoáng quay đầu nhìn về phía sau, hướng vừa có tiếng Lý Mộ Huệ chợt bật gào đầy bất thường. Thì chính lúc đó, bằng khóe mắt Triệu Thái nhác thấy có một trong hai đại hán bỗng bật nhẹ hữu thủ lên không trung. Và thế là lập tức xuất hiện một màn vân vụ màu hồng vừa bao phủ vừa chụp lên đầu Triệu Thái.
Biết có biến, Triệu Thái quay trở lại ngay với hai đại hán.
Cả hai đang cười cười, nhìn Triệu Thái như chờ một điều gì đó thế nào cũng xảy ra.
Từ phía sau Triệu Thái, cùng chung chỗ xuất phát với tiếng gào bất thường của Lý Mộ Huệ vừa có, chợt vang lên một loạt gào bi thảm :
- A... A...
Nụ cười ẩn hàm sự đắc ý của hai đại hán tắt lịm. Đó là lúc song thủ của Triệu Thái vụt chớp động nhanh như thoi đưa, tuy là trước sau nhưng kể như là một lượt, đã thần tốc điểm huyệt và chế ngự cả hai đại hán.
- Hự!
- Hự!
Một loạt gào bi thảm nữa lại vang lên, vẫn xuất phát từ phía sau :
- A... A...
Triệu Thái nhanh như chớp, tận dụng toàn lực và thi triển khinh công, lao ngược trở vào động khẩu chỉ vừa mới cùng Lý Mộ Huệ tạm phân khai.
“Vù...”
Và khi xuất hiện, Triệu Thái chỉ kịp bật tung một kình, chẳng còn thời gian hoặc ngẫm nghĩ hoặc cân phân nặng nhẹ :
- Ngươi muốn chết!
“Ào...”
Đối tượng của Triệu Thái là một đại hán và trong tay đại hán này chính là Lý Mộ Huệ không chỉ đang nhắm nghiền hai mắt mà còn mang dáng vẻ như thể đã ngất lịm từ lâu. Đại hán vội ngước nhìn Triệu Thái, đồng thời vừa cười cười vừa đưa đầu Lý Mộ Huệ ra, ý toan dùng Lý Mộ Huệ đón đỡ thẳng vào chưởng kình của Triệu Thái. Nhưng lập tức đại hán biến sắc và bật kêu :
- Huyết Ảnh...

“Bùng!!!”
Toàn thân đại hán bị chấn bay, lực tác động quá mạnh khiến Lý Mộ Huệ trong tay đại hán tự buông rời, chầm chậm rơi xuống và khuỵu nằm trên nền động khẩu, còn thân hình đại hán thì theo đà, va thật mạnh vào vách động, tạo nên tiếng chấn động thứ hai.
“Bùng!!!”
Triệu Thái lướt đến, dùng một tay xốc Lý Mộ Huệ lên, sau đó kịp quay người về bên hữu để xạ mục quang lạnh lùng nhìn một đại hán khác chỉ vừa mới nâng cao trường kiếm và chưa xuất chiêu.
Chạm phải mục quang của Triệu Thái, đại hán chợt bủn rủn tay chân, thanh kiếm rời tay, rơi xuống nền động.
“Choang!!”
Tiếng chạm dù khô khan nhưng làm đại hán trấn tĩnh. Bằng chứng là đại hán chợt đứng thẳng người lên, mắt và miệng cùng cười.
Triệu Thái vẫn nhìn đại hán và thật ngỡ ngàng khi thấy đại hán chợt tự giật nảy lên sau đó buông người gieo thẳng xuống nền động và ngã nằm dài ra.
- Hự!
“Huỵch!”
Triệu Thái vội lướt đến, lấy chân hất mặt đại hán lên.
Đấy là một khuôn mặt tím lịm với một bên khóe miệng đang tuôn rỉ một giòng huyết đen ngòm.
Triệu Thái càng thêm chấn động khi liên tiếp nghe thêm hai tiếng ngã vật ra chết nữa hầu như cũng cùng lúc đó.
- Hự!
- Hự!
Dù biết đã muộn, Triệu Thái vẫn tự xoay người nhìn lướt khắp lòng động khẩu. Đã có năm thi thể ngã nằm dài, cộng một thi thể bị vỡ toang do va thẳng vào vách động nữa là sáu. Triệu Thái vừa nhẩm tính vừa nhấc Lý Mộ Huệ theo, cùng lao ngược trở ra ngoài.
Và Triệu Thái nhẹ thở phào nhờ phát hiện hai đại hán từng bị chế ngự huyệt đạo may vẫn còn đó và may nữa là vẫn đang sống.
Triệu Thái đưa Lý Mộ Huệ đến cạnh hai đại hán :
- Giải dược đâu?
Một đại hán cười cười :
- Thủ pháp điểm huyệt của ngươi phải chăng chính là Bế Cân Triệt Mạch?
Triệu Thái ngồi xuống và nhẹ nhàng đặt Lý Mộ Huệ nằm bên cạnh :
- Ngươi nhận biết chỉ có thế thôi sao? Phải chăng muốn nếm thêm mùi vị của phần sau cũng thủ pháp Bế Cân Triệt Mạch?

Cả hai đại hán cung biến sắc, và sau khi nhìn nhau, cả hai cùng kinh tâm quay qua nhìn Triệu Thái :
- Nói vậy ngươi chính là...
- Ngươi là Huyết Ảnh...
Triệu Thái cũng biến sắc, đến nỗi vội vươn cả hai tay để cùng một lúc chộp cứng vào hai bên miệng của hai đại hán.
Nhưng đã quá muộn.
Diện mạo của hai đại hán cùng tím lịm là dấu hiệu cho Triệu Thái biết để vội rụt cả hai tay về, và nhờ vậy mới không bị hai giòng huyết rỉ đen từ miệng hai đại hán chảy chạm vào tay.
Không người giữ lại, hai đại hán ngã vật xuống mặt đất.
“Huỵch! Huỵch!”
Triệu Thái không thất vọng, vội sục tìm khắp người của hai thi thể.
Nào ngờ càng tìm thì Triệu Thái càng bộc lộ tâm trạng không chỉ thất vọng không thôi, mà còn thêm nôn nóng lẫn lo lắng.
Cuối cùng, vì không tìm được điều cần tìm, nỗi lo lắng bỗng làm Triệu Thái phẫn nộ, chợt đứng lên và nhấc hai thi thể nọ theo.
Triệu Thái đưa cả hai thi thể vào động khẩu và kể từ lúc đó bỗng vang lên nhiều thật nhiều những loạt chấn kình dĩ nhiên xuất phát từ động khẩu ấy.
“Bung... Bung... Bung...”

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 16
Hoa Sơn - Côn Lôn nhị đại phái
Thủ đoạn khôn lường của danh môn

Đón chờ Triệu Thái từ trong động khẩu bước ra là một giọng cười ngạo nghễ :
- Tiên sát nhân, hậu hủy hoại thi thể. Tiểu tử ngươi trẻ tuổi thế kia lại sinh cuồng sát đến thế sao? Phải chăng hễ luyện công phu Huyết Ảnh thì bất luận ai rồi cũng đến lúc bị ma tâm phủ mờ lý trí? Nếu vậy thì e ngươi khó thoát họa diệt thân. Ha... Ha...
Triệu Thái bàng hoàng nhìn năm nhân vật dù chưa gặp mặt bao giờ, nhưng thái độ của họ lúc này thì hoàn toàn như lời vừa nói, chỉ muốn mau chóng đưa Triệu Thái vào tử địa. Đã vậy, Lý Mộ Huệ đang do một người trong họ khống chế, thế nên Triệu Thái chẳng còn phản ứng nào khác ngoài việc chấp nhận cùng họ đối thoại. Thoạt tiên

Triệu Thái lễ độ hỏi họ :
- Dám hỏi chư vị là cao nhân hà phương hà xứ? Vì cớ gì để quyết Triệu Thái này là kẻ đã luyện qua công phu Huyết Ảnh?
Trong số họ gồm một văn nhân, hai phụ nhân và hai kiếm thủ. Văn nhân kinh ngạc lên tiếng :
- Ngươi là Triệu Thái? Có trùng hợp gì chăng với một tiểu tử cũng mang tính danh tương tự và có xuất thân từ Huyền Vũ đạo quán?
Triệu Thái khẽ gật đầu :
- Chính là tại hạ. Nhưng sao vẫn chưa cho tại hạ biết cách xưng hô?
Họ nhìn nhau và văn nhân đáp :
- Ngươi thật sự chưa biết bọn ta? Hoặc có biết nhưng giả vờ? Ta là Hoa Sơn Trương Dực Cảnh. Còn tứ vị đây là Côn Luân Tứ Pháp Bảo, Nhất Âm Hóa Nghịch Chuyển và Nhất Dương Càn Thiên Địa. Có vẻ như ngươi chưa nghe biết gì thật?
Triệu Thái cười cười :
- Tại hạ từ thủa nhỏ vừa lên mười ba tính đến nay thì đã bốn năm luôn luôn cận kề bên gối gia sư, nào có dịp đi đến đâu hoặc được nghe biết gì về cao danh vang rền như sấm dậy của các bậc cao nhân. Thế nên, xin lượng thứ và lần đầu cho phép tại hạ dùng lễ này diện kiến chư vị, một ở Hoa Sơn và bốn còn lại ở Côn Luân.
Trương Dực Cảnh vừa cười lạt vừa xua tay :
- Lần này ta tạm bỏ qua vì chưa thể quả quyết ngươi đang thật tâm hay cố tình mai mỉa đầy ngạo mạn. Giờ thì nói đi. Thứ nhất, sao ngươi to gan, dám thí sư diệt môn, chỉ một đêm đã hủy diệt toàn bộ Huyền Vũ đạo quán? Thứ hai, ngươi hoặc liên can hoặc không, nhưng vì sao vẫn có thể luyện được tà công Huyết Ảnh cho dù Giáo chủ Thạch Quy giáo đã nhận chịu kết cục là thảm tử bảy năm trước? Và nhớ, đừng để bọn ta phải dùng thủ đoạn, là một hành vi dù có thể bị xem là bất minh bất xứng, nhưng nếu cần bọn ta quyết chẳng ngại dùng đến.
Triệu Thái nhìn qua Lý Mộ Huệ :
- Ý muốn nói nếu tại hạ chẳng đáp ứng thì sinh mệnh nàng sẽ do chư vị định đoạt? Há có biết nàng đang trúng độc, mạng sống như chỉ mành treo chuông, và tại hạ vì chẳng tìm thấy giải dược từ những thi thể của bọn hung thủ nên không kiềm chế, đành có hành vi như chư vị vừa bảo là cuồng sát?
Trương Dực Cảnh cũng liếc nhìn qua Lý Mộ Huệ đang do một trong hai phụ nhân giữ trong tay :
- Thế mà ta ngỡ ả cũng do ngươi gây bất lợi. Có thật ngươi đang rất lo, chỉ mong mau chóng giải độc cho ả? Vậy hãy mau mau đáp ứng.

Rất có thể là vì thái độ hợp tác của ngươi, trong bọn ta sẽ có người hạ cố thay thế ngươi giúp ả giải độc.
Triệu Thái có một thoáng ngỡ ngàng, nhưng liền sau đó gật gật đầu như thể đã hiểu :
- Hoa Sơn - Côn Luân quả nhiên xứng với bốn chữ danh môn chính phái. Và tại hạ hiểu thế này đúng không, là chư vị bảo toàn uy danh, quyết chẳng dùng bất kỳ thủ đoạn nào nếu tại hạ thuận tình đáp ứng, không chỉ có thế mà còn là cách duy nhất để giúp nàng vừa toàn mạng vừa hóa giải được chất độc? Nhược bằng ngược lại, hễ tại hạ bất thuận thì kể cả sinh mạng nàng, chư vị cũng quyết chẳng hề màng đến? Và không chừng còn nhân cơ hội ấy, dùng sinh mạng nàng để uy hiếp tại hạ, đúng chứ?
Một phụ nhân bị nóng mặt :
- Sao cứ để gã nói nhiều như thế, Trương chưởng môn? Đừng quên là chúng ta chẳng còn nhiều thời gian.
Trương Dực Cảnh gật đầu :
- Được rồi. Và hãy cứ để mỗ lo liệu.
Và Trương Dực Cảnh hắng giọng, nhìn trở lại Triệu Thái :
- Ta đường đường là Chưởng môn nhân một phái. Liệu một lời ta hứa, ngươi có tin chăng, là sẽ ngay lúc này giải độc cho ả và những gì còn lại đều tùy thuộc vào thái độ của ngươi?
Triệu Thái nhẹ gật đầu :
- Nhưng tại hạ sẽ chẳng nói gì về công phu Huyết Ảnh, là một loại tà công mà nếu tại hạ thật sự am hiểu thì Huyền Vũ đạo quán từng sở hữu nào đã bị kẻ khác chiếm đoạt.
Trương Dực Cảnh trợn mắt :
- Ngươi chỉ muốn uống rượu phạt thay vì rượu mời ư? Hoặc giả cho bọn ta cả năm người đều nhầm lẫn như nhau, dù nghe nhưng không thể tự hiểu những lời thốt ra cuối cùng lúc sắp chết của hai gã khi nãy là ám chỉ ngươi đã từng luyện qua công phu Huyết Ảnh Nhân?
Triệu Thái quả quyết lắc đầu :
- Tuy chư vị nghe không lầm nhưng lẽ nào liền lúc đó không được tận mắt mục kích những gì xảy ra? Và nếu đã mục kích ắt chư vị cũng rõ tại hạ đã giật mình và kinh ngạc như thế nào, khi đột ngột nghe cả hai chợt đề cập về công phu này. Có đúng như thế chăng?
Phụ nhân lúc nãy lại lên tiếng :
- Trương chưởng môn!
Trương Dực Cảnh gật đầu ngay :
- Mỗ hiểu rồi. Và chính ngươi, Triệu Thái, là do ngươi đã buộc ta phải dùng đến thủ đoạn này. Vậy đừng oán trách ta.

Để thực hiện lời đe dọa, Trương Dực Cảnh còn ném về phía phụ nhân đang giữ Lý Mộ Huệ một lọ nhỏ.
Phụ nhân ấy chộp lấy và thản nhiên trút từ lọ ra một hoàn đan dược, nạp vào miệng Lý Mộ Huệ.
Lý Mộ Huệ lờ đờ mở mắt, uể oải cử động và mệt mỏi mở miệng rên :
- A...
Chỉ chờ có thế, cũng phụ nhân ấy lạnh lùng đặt một tay lên đỉnh đầu Lý Mộ Huệ :
- Sinh mạng ả kể từ lúc này đều tùy thuộc vào ngươi. Nhưng cũng phải có thời hạn và tất cả sẽ kết thúc ngay khi bóng nắng của ta phủ kín hoàn toàn bóng của ả. Nào, nói đi!
Triệu Thái liếc nhìn bóng nắng theo lời phụ nhân vừa nói. Và dù biết chỉ còn độ một khắc thời gian nhưng Triệu Thái vẫn ung dung, dùng lời thật nhẹ nhàng để gọi và hỏi Lý Mộ Huệ :
- Lý cô nương đã thật sự lai tỉnh chưa? Xin hãy mau giúp tại hạ hai điều. Một là thử nhìn xem, có nhận biết chúng ta đang bị những ai uy hiếp chăng? Và hai là hãy thay tại hạ, cho họ biết, liệu tại hạ có đúng là kẻ đã từng luyện qua công phu Huyết Ảnh như họ cứ mãi đồ quyết chăng? Nhưng nếu chất độc trong người vẫn chưa hóa giải hết thì thôi vậy, cô nương đừng vội phí lực làm gì.
Lý Mộ Huệ dù vẫn còn dáng điệu lờ đờ nhưng cũng đang thực hiện theo lời Triệu Thái. Và nàng càng nhìn càng giật mình, sau cùng thì tỉnh hẳn :
- Giữa những nhân vật này và bọn đã kiếm tìm tuyệt kỹ Song Sát Nhiếp Hồn thủ đắc và cất giấu là một hay là hai? Vì tiểu nữ cảm thấy khó tin hai chúng ta dù chưa từng đắc tội nhưng lại bị những nhân vật này, đều là những cao nhân nhất môn chi chủ của nhị phái Hoa Sơn và Côn Luân uy hiếp. Đã xảy ra chuyện gì? Còn bọn kia đâu?
Triệu Thái vẫn nhìn theo bóng nàng :
- Có lẽ cô nương vì sớm bị trúng độc thủ nên vẫn chưa hay biết những diễn biến tiếp theo. Đấy là một lần nữa hai chúng ta gặp may, Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ đã bất ngờ xuất hiện, hạ sát bọn chúng. Còn hai đại hán sau thì tiếc quá, tại hạ toan tra hỏi chúng để lấy giải dược cho cô nương. Nào ngờ cả hai vì quá khiếp đảm, còn nhầm lẫn giữa Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ và Huyết Ảnh nên đồng loạt tự động dùng độc dược quyên sinh.
Trương Dực Cảnh giật thót người và chẳng nói chẳng rằng cứ xồng xộc chạy như lao vào động khẩu.
“Vút!”
Đến lúc quay trở ra, Trương Dực Cảnh hoàn toàn biến sắc, miễn

cưỡng lên tiếng, đáp lại những cái nhìn chờ đợi và hàm ý dò hỏi của bốn nhân vật phái Côn Luân :
- Đúng là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ, quyết không thể lầm.
Và rồi Trương Dực Cảnh đột nhiên nhìn trở lại Triệu Thái :
- Ngươi chỉ dùng chưởng quật cho loạn thạch rơi xuống và vô tình vùi lấp cũng chỉ duy nhất mỗi một thi thể. Cớ sao không một lời biện bạch, trái lại cứ thản nhiên nhận vào bản thân hai tiếng cuồng sát mà thoạt đầu vì có phần nhầm lẫn nên bổn Chưởng môn lỡ gán cho ngươi?
Triệu Thái đành đáp lời, dù thế, mắt vẫn dõi nhìn từng sự dịch chuyển khá chậm của bóng nắng :
- Cho dù là bất luận ai, nếu vẫn mãi bị uy hiếp như thế này thì liệu có dám thốt lời nào gọi là biện bạch chăng?
Lý Mộ Huệ đến lúc này mới phát hiện cái nhìn của Triệu Thái đang hướng về đâu :
- Lời các hạ vừa nói kỳ thực có liên quan gì đến ánh mắt cơ hồ cứ nhìn mãi vào bóng nắng của tiểu nữ?
Phụ nhân đang uy hiếp Lý Mộ Huệ lập tức lên tiếng hắng giọng :
- Liệu nha đầu ngươi có dám nghe chăng? Là nếu bóng của ngươi bị bóng của ta dịch chuyển đến khi phủ kín, thì Triệu tiểu tử kể như hết cơ hội dù chỉ là đáp ứng mọi đề xuất của bọn ta để giữ vẹn sinh mạng cho ngươi. Và tiểu tử đã để phí dần những thời gian còn lại quá ngắn của ngươi đấy.
Lý Mộ Huệ giật mình, vội gọi Triệu Thái :
- Này, tiểu nữ chưa muốn chết cũng như chưa thể chết quá sớm theo cách này. Họ đang cần gì, sao các hạ không mau đáp ứng để họ đừng gây bất lợi cho tiểu nữ?
Triệu Thái cười gượng, nhìn nàng :
- Cô nương tin chăng, họ bảo tại hạ phải nhận là đã từng luyện công phu Huyết Ảnh? Thế cô nương bảo, tại hạ có nên nhận hay không?
Lý Mộ Huệ động nộ bật gào :
- Sao lại không? Thà nhận bừa cho xong để sau đó, khi tiểu nữ được tha, các hạ cứ dùng công phu Huyết Ảnh hạ sát tất cả. Thử xem họ có bản lãnh đối phó hay không. Đã trót thì phải trét, họ muốn các hạ là Huyết Ảnh thì cứ cho họ toại nguyện.
Trương Dực Cảnh bối rối, nhìn bốn nhân vật còn lại :
- Ả cũng nói đúng. Tiểu tử nếu đã luyện tà công Huyết Ảnh thì sinh mạng cả năm chúng ta e khó bảo toàn. Làm thế nào bây giờ?
Một phụ nhân bảo :
- Trương chưởng môn không nghĩ ra cách nào thật sao? Hừ. Tay

chúng ta đã lỡ nhúng chàm, thà giết lầm còn hơn bỏ sót, cũng là tránh mọi tiếng thị phi về sau. Xin hãy để Điềm lão nhân này tác chủ, quyết chẳng còn nỗi lo âu nào.
Triệu Thái rúng động, nhưng chưa kịp có phản ứng gì thì nghe phụ nhân xưng họ Điềm dùng giọng lạnh lùng bảo :
- Triệu tử ngươi có phải rất muốn tiểu nha đầu này toàn mạng? Vậy nghe đây, hãy mau tự kết liễu sinh mạng. Thà ngươi chết nhưng ý trung nhân vẫn sống. Ngươi nghĩ sao?
Triệu Thái nghe lạnh khắp người :
- Giáo chủ Thạch Quy giáo có phải cũng đã từng lâm cảnh ngộ này? Và sau khi vong mạng, nhân vật được Giáo chủ Thạch Quy giáo chấp nhận hy sinh, nhờ đó được sống cho dù chỉ là trong cảnh đã hóa cuồng?
Phụ nhân họ Điền vẫn lạnh giọng :
- Ngươi đừng kéo dài thời gian. Vì sự nhẫn nại của ta không dài như ngươi nghĩ.
Lý Mộ Huệ cũng lạnh giọng lên tiếng với Triệu Thái :
- Các hạ tin không, tiểu nữ thà chết hơn là trở thành Cuồng Nữ thứ hai.
Triệu Thái miễn cưỡng gật đầu :
- Tại hạ dù phải chết vẫn không ngại, chỉ lo cho cô nương bỗng dưng bị hệ lụy vì tại hạ. Hãy để tại hạ thử nghĩ cách xem sao.
Và Triệu Thái chuyển mục quang nhìn qua Trương Dực Cảnh :
- Tại hạ tuy không thể nói gì về công phu Huyết Ảnh nhưng để đổi một lời hứa của chư vị hầu Lý cô nương đây không chỉ toàn vẹn sinh mạng mà còn được bình ổn về mọi phương diện, tại hạ có thể điểm chỉ cho chư vị biết ít nhất là một nhân vật đang có cơ hội luyện Huyết Ảnh tà công.
Trương Dực Cảnh giật mình :
- Ai?
Triệu Thái hất hàm :
- Hãy hứa đi.
Trương Dực Cảnh đổi giọng :
- Nhưng liệu tin được chăng, nếu như ngươi cố tình bịa một nhân vật nào đó?
Triệu Thái cười :
- Chư vị quyết không thể không tin, vì từng lời của tại hạ sắp nói ra đều có đủ chứng cứ thuyết phục. Có ngại chăng là về phía chư vị, một là có đồng thuận hay không và hai là liệu phải hứa như thế nào để tại hạ thật sự tin lời hứa ấy chắc chắn sẽ được thực hiện.

Phu nhân họ Điềm lạnh giọng :
- Với tình thế lúc này, Triệu tiểu tử ngươi đến cơ hội lựa chọn cũng không có, vậy tư cách gì nêu đề xuất như thể ngươi đang giữ lợi thế và không phải ngược lại. Tuy nhiên, chỉ cần những lời ngươi nói là thật tâm và khả dĩ thuyết phục để bọn ta tin thì việc đối xử với tiểu nha đầu này lẽ đương nhiên sẽ được bọn ta cân nhắc.
Triệu Thái phẫn nộ :
- Sao chư vị cứ mãi quá đáng, hoàn toàn mâu thuẫn và bất xứng với bối phận cũng như xuất thân của chư vị?
Phụ nhân họ Điềm đè mạnh chưởng tay hơn lên đỉnh đầu Lý Mộ Huệ :
- Chỉ ngươi mới bất xứng và nhất là không đủ tư cách bình phẩm về bối phận xuất thân của bọn ta. Nào, hoặc nói hoặc không, ngươi hãy quyết định mau.
Triệu Thái bật cười :
- Vậy tôn giá có nghĩ vì mãi bị uy hiếp thế này tại hạ có thể chẳng cần lý gì đến sinh mạng của Lý cô nương chăng? Và nếu tại hạ thật sự đã từng luyện qua, đã am tường công phu Huyết Ảnh thì ngay khi Lý cô nương bất luận có mệnh hệ gì, với công phu ấy tại hạ vẫn có thể đối xử với chư vị tương tự hầu đòi lại công bằng cho Lý cô nương chăng? Chư vị sao không thử cùng nhau cân nhắc theo chiều hướng như tại hạ vừa nói? Ha... Ha...
Thái độ của Triệu Thái khiến tất cả cơ hồ đều biến sắc. Và Trương Dực Cảnh buộc phải lên tiếng :
- Đấy cũng là lời thừa nhận ngươi đã luyện qua Huyết Ảnh công phu?
Tuy cũng biến sắc tương tự nhưng Lý Mộ Huệ lại có suy nghĩ khác. Nàng nói :
- Các hạ thôi đừng phí lời nữa. Thay vào đó xin hãy đáp ứng họ. Vì tiểu nữ nghĩ, dù gì họ cũng là những nhân vật danh môn chính phái. Lời của họ hứa lẽ nào không thực hiện?
Triệu Thái nhìn nàng và bất giác vừa mỉm cười vừa ưng thuận thực hiện theo ý Lý Mộ Huệ. Điều đó cũng đồng nghĩa với thái độ ngay lập tức Triệu Thái nhìn và nói cùng Trương Dực Cảnh :
- Gia sư là Quán chủ Huyền Vũ đạo quán quả thật có từng sở hữu một vật. Cũng từ vật này trở thành nguyên nhân khiến bổn quán chỉ một đêm gặp họa diệt môn. Nhưng may thay tại hạ đã thoát, nhân đó để thực hiện theo mệnh lệnh của gia sư, tại hạ đã đưa gia sư cùng đến nơi cất giấu vật. Và cuối cùng, thay vì thu hồi vật, gia sư chợt đổi ý, đã gọi thêm hai môn phái cùng đến, dụng tâm là muốn giao phó

vật cho những nhân vật đáng được phó giao.
Trương Dực Cảnh vừa chột dạ vừa nôn nóng hỏi :
- Là hai môn phái nào?
Triệu Thái chầm chậm chuyển mục quang nhìn vào từng nhân vật đương diện :
- Là Không Không môn và Thiếu Lâm đại phái.
Một trong hai kiếm thủ phái Côn Luân bật kêu :
- Ý muốn nói vật đã do hai môn phái này cùng một lúc thủ đắc?
Triệu Thái gần như cố tình tạo ra tình huống hoang mang cho họ :
- Một trong hai môn phái đã không đến. Sau đó mới rõ nguyên nhân là vì môn phái ấy đã không nhận được tin.
Phụ nhân họ Điềm cau mày :
- Nói tóm lại, vật chỉ do mỗi một môn phái sở hữu? Là môn phái nào, ngươi nên nói ngay thì hơn, thay vì cố tình như muốn kéo dài thời gian và không hề đưa đến bất kỳ điều lợi nào cho ngươi.
Triệu Thái cười nhẹ :
- Vì để minh chứng lời tại hạ đang nói có sức thuyết phục, giả như tại hạ nói nhanh liệu chư vị tin chăng?
Trương Dực Cảnh xua tay :
- Được rồi. Và như đã đến lúc ngươi cho bọn ta rõ ấy là môn phái nào?
Triệu Thái nhẹ gật đầu :
- Môn phái này hóa ra có dã tâm ắt đã từ lâu. Tương tự nhiều nhân vật khác cũng hữu danh không kém vì từng nghe biết nên đã rất lâu vẫn mong muốn chiếm hữu vật này. Do vậy, gia sư thật bất hạnh, bởi tin người nên không chỉ mất vật mà kể cả sinh mạng cũng chẳng còn.
Nói đến đây, chợt Triệu Thái nhìn ngay vào mắt phụ nhân họ Điềm :
- Tôn giá tin không, đấy là Môn chủ Không Không môn và lúc này có lẽ lão đang khẩn trương khổ luyện công phu Huyết Ảnh?
Phụ nhân họ Điềm lẽ đương nhiên bị giật mình :
- Là Đoàn Kính Cam? Thảo nào thời gian gần đây lão cơ hồ vắng bóng. Hóa ra...
Và lời của phụ nhân họ Điềm đột ngột tự cắt ngang. Vì cùng lúc đó, Lý Mộ Huệ vụt vùng thoát từ tay của chính phụ nhân họ Điềm.
Phát giác sự thể, hầu như mọi người đương diện đều bị bất ngờ, nhất là bản thân của phụ nhân họ Điềm. Vì thế, phụ nhân động nộ, vội chồm đến, cố chộp giữ lại Lý Mộ Huệ cho bằng được :
- Nha đầu thật to gan. Ta sẽ cho ngươi biết lợi hại...
Nhưng Lý Mộ Huệ đã bật thét thật to :

- Ngươi muốn chết?!
Và cùng với tiếng thét, hữu thủ của Lý Mộ Huệ nhanh thật nhanh vươn ra, chờn vờn ngay trước Mi Tâm huyệt của phụ nhân họ Điềm với một vật vô tình phản chiếu ánh dương quang lấp loáng, xạ thẳng vào đôi mục quang cũng của phụ nhân họ Điềm.
Vật đó không xa lạ gì đối với Triệu Thái. Thế nên chỉ có Triệu Thái rõ tâm trạng lúc này của phụ nhân họ Điềm là thế nào. Vì nhất định cũng như Triệu Thái trước đây, đấy là tâm trạng của một người đang cận kề cái chết khi gặp đúng động thái này của Lý Mộ Huệ.
Và do hiểu nên Triệu Thái chẳng ngạc nhiên chút nào khi nghe phụ nhân họ Điềm dù đang động nộ quát tháo vẫn bàng hoàng tự ngừng lại như vừa rồi.
Đấy là lúc Lý Mộ Huệ thi triển khinh thân pháp, tự lui thật nhanh, đồng thời cũng chưa gây bất kỳ tổn thất nào cho phụ nhân họ Điềm.
“Vút!”
Lý Mộ Huệ lùi đến chỗ Triệu Thái, đoạn vừa cất trở lại mảnh kim tiền vào bọc áo, nàng vừa hối hả thúc giục Triệu Thái :
- Hoặc đào tẩu hoặc đánh, sao các hạ vẫn đứng yên bất động?
Triệu Thái chưa kịp phản ứng, phụ nhân còn lại và hai kiếm thủ đã cùng một lúc nhảy xổ đến, xuất thủ ngay và đồng loạt tấn công cả Lý Mộ Huệ lẫn Triệu Thái. Họ quát toàn những lời cuồng nộ :
- Lũ oa nhi thật quỷ quyệt, nhưng cũng là không biết tự lượng sức. Đỡ!!
- Muốn đào tẩu ư? Dễ như thế sao? Đỡ!!
“Vù...”
“Ào...”
Nhưng thay vì đối phó, Triệu Thái vùng cười vang và bất ngờ động thân lao vọt ra phía hậu thật nhanh.
“Vút!”
Chỉ còn lại một mình Lý Mộ Huệ với tình huống phải đối phó cùng một lúc ba loạt chiêu công của đối phương đều là cao thủ, Lý Mộ Huệ kinh tâm kêu thất thanh :
- Các hạ sao bỗng bỏ đi? Ôi chao! Nguy hiểm quá, một mình tiểu nữ sao đối phó nổi bọn họ? A... A...
Đang khi khốn đốn, Lý Mộ Huệ chợt nghe thanh âm của phụ nhân họ Điềm bỗng dưng bật gầm :
- Ngỡ thế nào, hóa ra Triệu tiểu tử muốn đến nạp mạng cho ta. Như thế cũng tốt. Đỡ!!
“Ào...”
Không chậm hơn phụ nhân họ Điềm, lão Trương Dực Cảnh cũng lên

tiếng, nửa quát nửa hô hoán vì quá ư kinh ngạc :
- Tất cả mau dừng tay. Vì cần minh bạch ngay một điều là tại sao Triệu tiểu tử không chỉ am hiểu, mà còn luyện được sở học Thanh Thành phái không kém gì cao thủ của chính phái ấy?
Nhưng một loạt chạm kình kinh thế hãi tục đã vang lên, vẻ như thay cho lời đáp lại tiếng kêu của Trương Dực Cảnh.
"Ầm!!"
Những cao thủ đang hiệp vây một mình Lý Mộ Huệ cũng ngỡ ngàng đình thủ, nhất là khi đó có tiếng kêu hốt hoảng do chính phụ nhân họ Điềm bất chợt thốt lên :
- Ngươi đã đắc thủ sở học Thanh Thành phái? Hự...
Lý Mộ Huệ nhờ vậy thoát nguy. Nhưng do phát hiện đây là cơ hội khó bề bỏ lỡ, Lý Mộ Huệ bật phát tiếng quát nạt lanh lảnh, vỗ nhanh một kình vào một trong hai kiếm thủ phái Côn Luân - khi đó có vị thế rất vừa tầm chưởng của nàng :
- Thủ đoạn thật đê tiện, hết khống chế người để uy hiếp lại ỷ số đông vây đánh mỗi một mình bổn cô nương. Như thế là cao nhân của một danh môn chính phái ư? Đỡ!!
"Ào..."
Nhân vật kiếm thủ giật mình, vừa thoái lui hồi bộ vừa khoa nhanh thanh kiếm tự che chắn trước mặt.
Chợt lồng lộng vang lên tiếng Triệu Thái gầm đanh giọng :
- Dừng tay. Nếu không, chớ trách tại hạ cũng dùng thủ đoạn tương tự, kết liễu sinh mạng Điềm tôn giá ngay tức khắc mà chẳng chần chừ.
Tiếng gầm của Triệu Thái không chỉ mang mỗi hàm ý đe dọa mà còn được thực hiện qua công phu nội lực thật thâm hậu phổ dồn vào thanh âm, thế nên có tác động như thể tiếng sấm nổ giữa trời quang, khiến cho bất luận ai dù chẳng muốn dừng tay thì cũng vì giật nảy mình đành dừng.
Lý Mộ Huệ cũng dừng và lập tức phát hiện quả thật phụ nhân họ Điềm đã bị Triệu Thái khống chế, một kết quả Lý Mộ Huệ chưa hề ngờ đến. Vì vậy, càng thêm phấn khích vì cục diện đã đổi chiều, Lý Mộ Huệ ngay lập tức phát tiếp chiêu công, xuất kỳ bất ý quật thẳng vào nhân vật kiếm thủ khi nãy, hiện vẫn ở trước mặt và trong tầm tay :
- Có hận tất báo. Đỡ!
Nhân vật kiếm thủ nọ, cũng như ba nhân vật còn lại - không kể phụ nhân họ Điềm - vì vẫn ngỡ ngàng trước hiện trạng đang tạo lợi thế cho Triệu Thái, nên hầu như chẳng ai lưu tâm đến hành vi ngay lúc

này của Lý Mộ Huệ. Đến khi nghe tiếng Lý Mộ Huệ gầm hét, ai cũng đưa mắt nhìn, và nhân vật kiếm thủ được Lý Mộ Huệ chọn làm đối tượng tuy cũng phát hiện sự thể nhưng đã quá muộn nếu muốn trở tay. Vì thế, một kích của Lý Mộ Huệ ung dung chạm đích.
"Ầm!!"
Nhân vật kiếm thủ bị chấn lui, và sau vài ba bước lảo đảo đành nghiêng người ôm ngực, há miệng thổ ra một búng huyết :
- Hự!!
Kiếm thủ thứ hai giận giữ, vội loang kiếm bật lao vào Lý Mộ Huệ :
- Tiểu nha đầu muốn chết!!
"Vù..."
Nhưng Triệu Thái lại quát và vẫn là tiếng quát được phát tỏa từ nguồn nội lực, tạo nên trung khí hùng hậu :
- Đừng ngỡ tại hạ đùa. Hãy mau dừng tay!!
Tiếng quát như xoáy thẳng vào thính nhĩ, khiến kiếm thủ nọ choáng váng bước lùi, kể như tự thu hồi kiếm chiêu, tạm gián đoạn việc tấn công Lý Mộ Huệ.
Phụ nhân thứ hai - không ở họ Điềm - chợt giận dữ quát hỏi Triệu Thái :
- Đã bảo dừng, sao ngươi vẫn để nha đầu thúi, ý trung nhân của ngươi tiếp tục động thủ?
Triệu Thái cười nhạt, tay vẫn khống chế phụ nhân họ Điềm :
- Lời của tôn giá quá hồ đồ. Hãy nhìn xem, có thấy Lý cô nương đang giận vì lời lẽ hàm hồ của tôn giá chăng? Đã vậy, tại hạ càng không thể ngăn cản nếu lần này Lý cô nương quyết chọn tôn giá làm đối thủ. Và âu cũng là lẽ công bằng đối với thái độ của chư vị khi nãy, đã nhân lúc Lý cô nương bị trúng độc để xuất thủ sinh cầm. Hãy tự vệ đi, và chỉ một mình tôn giá mà thôi. Bất luận ai khác nếu cố ý dùng lại thủ đoạn ỷ chúng hiếp cô thì hãy chịu phiền nhớ lại tình cảnh lúc này của Điềm tôn giá là thế nào.
Trương Dực Cảnh phẫn nộ :
- Ngươi thật quá đáng. Có biết làm như thế sẽ khiến ngươi tự trở thành kẻ địch của nhị phái Hoa Sơn và Côn Luân chăng?
Triệu Thái không màng đáp lời Trương Dực Cảnh, Chưởng môn nhân phái Hoa Sơn. Vì Triệu Thái chỉ chú mục nhìn mỗi một mình Lý Mộ Huệ :
- Sao cô nương chưa xuất thủ? Đừng ngại họ liên tay hợp lực, trừ phi cô nương chẳng còn muốn tự tay phục hận nữa thì thôi.
Lý Mộ Huệ thở dài, tỏ vẻ nuối tiếc :
- Tiểu nữ rất muốn, chỉ là lực bất tòng tâm vì bản lãnh khó là đối thủ

của bất luận ai trong họ.
Triệu Thái thoáng chau mày, sau đó vừa gật đầu vừa bảo Lý Mộ Huệ :
- Nếu vậy, tự tại hạ sẽ phục hận hộ cô nương. Nào, lại đây, hãy thay tại hạ khống chế vị cao nhân Côn Luân phái này. Thử xem bản lãnh của nhị phái Hoa Sơn - Côn Luân có thật sự lợi hại đúng như lời Trương chưởng môn vừa cố ý dọa tại hạ chăng? Mau lại đây.
Lý Mộ Huệ nghi hoặc tiến lại :
- Các hạ định tuần tự lĩnh giáo từng người bọn họ thật sao?
Triệu Thái phó giao phụ nhân họ Điềm vào tay Lý Mộ Huệ :
- Họ tự phụ là danh môn chính phái, có người còn là nhất môn chi chủ nữa. Nhưng thái độ của họ chỉ giỏi uy hiếp kẻ thế cô hoặc giương giương tự đắc với người bị thất thế. Tại hạ bất phục, quyết không bỏ lỡ cơ hội được thỉnh giáo tuyệt học vang danh của họ. Nào, nhận lấy.
Đoạn Triệu Thái lạnh lùng tiến đến trước mặt Trương Dực Cảnh :
- Rất công bằng, đúng không? Tại hạ Triệu Thái, đệ tử Huyền Vũ đạo quán, xin được đích thân Trương chưởng môn hạ cố chỉ giáo.
Trương Dực Cảnh chấn động :
- Lẽ ra ngươi nên tự xưng luôn, cũng là đệ tử phái Thanh Thành.
Triệu Thái lắc đầu và cười ngạo nghễ :
- Tại hạ tuy am hiểu nhưng chưa bao giờ là môn hạ đệ tử phái Thanh Thành. Và nếu Trương chưởng môn ngại, tại hạ hứa chỉ dùng công phu sở học của gia sư là Quán chủ Huyền Vũ đạo quán. Nào, xuất thủ đi. Hoặc giả nếu muốn nữa tại hạ sẵn sàng nhượng trước ba chiêu?
Trương Dực Cảnh động nộ, nhưng thay vì phản ứng và xuất thủ ngay, lại bất ngờ nhìn qua phụ nhân họ Điềm :
- Ngươi không giữa chừng dùng thủ đoạn uy hiếp để hạ nhục bổn Chưởng môn chứ?
Triệu Thái phì cười :
- Đừng đem dạ tiểu nhân để đo lòng người quân tử. Vì chỉ khi nào chư vị nảy ý bất minh thì đấy mới là lúc tại hạ buộc phải dùng thủ đoạn đối phó lại. Nào, bắt đầu đi, xuất thủ nhanh đi. Ha... Ha...
Trương Dực Cảnh lập tức xông lướt đến :
- Được lắm. Để xem cuối cùng ngươi có lộ chân tướng là đã luyện qua công phu Huyết Ảnh hay chưa? Đỡ!
“Ào...”
Triệu Thái ngưng cười, thay vào đó là xạ thần quang lấp loáng, nhìn thật kỹ vào cung cách xuất thủ của Trương chưởng môn phái Hoa

Sơn :
- Trương chưởng môn vẫn chưa tận lực? Phải chăng vì muốn dò xét tận tường về sở học xuất thân của tại hạ? Nếu vậy có cần tại hạ nhượng chiêu, hầu giúp Trương chưởng môn thêm thời gian dò xét?
Triệu Thái chưa xuất thủ, đấy là một thái độ vì ngạo mạn nên tỏ ra quá sơ suất của bản thân Triệu Thái, khiến bất luận ai cũng nghĩ Trương Dực Cảnh nên tận dụng. Và quả thật Trương Dực Cảnh đâu dễ bề bỏ qua cơ hội này. Thế là có tiếng gầm vừa thịnh nộ vừa đắc ý của Trương Dực Cảnh vang lên :
- Ai cần Triệu tiểu tử ngươi nhượng chiêu? Và vì ngươi tự ý nạp mạng, ta cho ngươi toại nguyện. Trông này!
"Vù..."
Chỉ khi đó Triệu Thái mới có phản ứng, vừa nghiến răng vừa rít :
- Tại hạ cam bề thất lễ, thật đắc tội với Trương chưởng môn. Khai!!
Cùng với tiếng rít, Triệu Thái hất mạnh một kình, cho lao thật thần tốc vào chưởng lực của Trương Dực Cảnh cũng đang ào ào cuộn đến.
"Ào..."
Sóng xô gió cuộn và thổi vỡ bờ. Đấy là một hình ảnh tương tự như thế chợt xảy ra ngay khi nhị kình chạm nhau vang thành tiếng chấn động kinh thế hãi tục.
"Ầm!!"
Trương Dực Cảnh chao đảo thối lui, miệng mím chặt, tuy cố kiềm nén nhưng cuối cùng vẫn thổ huyết :
- Ọe!!
Riêng Triệu Thái vì vẫn bình ổn cước bộ lẫn chân lực nên bất ngờ nhào lướt đến, điểm huyệt và chế ngự Trương Dực Cảnh thật nhanh.
Sau đó, khi đã đắc thủ, Triệu Thái lạnh giọng, nói như ra lệnh với ba nhân vật còn lại gồm một phụ nhân và hai nhân vật kiếm thủ của phái Côn Luân :
- Chư vị nhìn rõ chưa? Có đúng tại hạ chỉ vận dụng công phu sở học của Huyền Vũ đạo quán hay không phải? Và bây giờ, nếu chư vị muốn thì một là cục diện vẫn tiếp tục, từng người trong chư vị hãy tiến lên, cùng tại hạ công bằng động thủ, chỉ một đấu một mà thôi, bất luận là dùng kiếm hay chưởng. Hoặc hai là vì đã đủ nên hãy chịu khó đáp lời tại hạ, chỉ vài ba câu nghi vấn là xong. Sau đó tại hạ vẫn phóng thích cả hai, chấp nhận cùng nhị phái Hoa Sơn - Côn Luân trở thành tử đối đầu kể từ lúc này. Chư vị muốn thế nào?
Nhân vật kiếm thủ chưa bị tổn thương liền lên tiếng :
- Ngươi có nội lực thật thâm hậu, khó thể tin chỉ dựa vào công phu sở học của Huyền Vũ đạo quán nhưng vẫn đạt như thế. Ta họ Tạ,

tên Nguyên Bình, xin được lĩnh giáo kiếm pháp của ngươi.
Triệu Thái thản nhiên nhận lời :
- Tại hạ vì huyết thù sư môn nên không ngại thừa nhận công phu hỏa hầu hiện trên bậc gia sư có lẽ ước đến đôi ba phần. Thế nên về kiếm pháp tuy chẳng là sở trường nhưng vẫn có chút ít thành tựu. Có thể cho tại hạ tạm mượn kiếm chăng?
Lời của Triệu Thái khiến nhân vật kiếm thủ tự xưng Tạ Nguyên Bình giật mình :
- Ý muốn nói ngươi vì đã gặp qua kỳ tích nên so với lệnh sư thủa còn hành tẩu giang hồ, ngươi có bản lãnh cao minh hơn gấp bội?
Triệu Thái cười lạt :
- Nếu không đạt như thế, Triệu Thái này đủ tư cách chăng khi mở miệng đòi báo phục sư thù? Ta tôn giá như chẳng còn ý định lĩnh giáo kiếm pháp của tại hạ nữa thì phải?
Tạ Nguyên Bình tái sắc và động nộ, vì thế chợt loang kiếm xông vào Triệu Thái :
- Ai bảo ta không còn? Trái lại, ta sẽ cho ngươi chết một cách tâm phục khẩu phục. Đỡ!
“Ào...”
Không để kiếm quang có cơ hội phủ chụp đến, Triệu Thái lùi ngay và thật nhanh :
- Nếu vậy, Tạ tôn giá có ý gì khi chẳng chờ tại hạ hoặc mượn hoặc có cơ hội tìm được kiếm?
Tạ Nguyên Bình vẫn vũ lộng kiếm chiêu bám sát theo từng bước lùi của Triệu Thái :
- Ngươi dù có kiếm cũng chẳng là đối thủ của ta. Hãy mau nạp mạng!
“Ào...”
Lý Mộ Huệ vụt kêu :
- Đối phương có ác ý. Các hạ sao không đem sinh mạng lão Trương ra uy hiếp, chí ít chỉ để có được kiếm như lời các hạ vừa bảo?
Triệu Thái vẫn tiếp tục đưa Trương Dực Cảnh cùng lùi :
- Rồi sẽ đến lúc như thế nhưng chưa phải bây giờ. Huống hồ... Ha... Ha... Cứ để họ bộc lộ hết dã tâm, tại hạ càng rõ về họ hơn họ nghĩ. Còn nói về kiếm ư? Xem đây, há chẳng phải tại hạ vẫn giữ thanh tiểu kiếm Tuyết Nhạn từng nhận được từ tay cô nương sao? Đỡ!!
Và vì đã lấy thanh tiểu kiếm Tuyết Nhạn ra thế nên chỉ cần Triệu Thái khoa lên một lượt là Tạ Nguyên Bình vội vàng thu kiếm về, miệng kêu hoảng :
- Dừng tay. Tuyết Nhạn tiểu kiếm đã từng thất tung ở Vạn Niên cốc

từ trăm năm trước, cớ sao đột nhiên xuất hiện ở đây, nhất là ở trong tay hai người?
Triệu Thái cũng lùi về, nhân đó đẩy luôn Trương Dực Cảnh qua, phó giao tiếp tục cho Lý Mộ Huệ, miệng thì đáp lời Tạ Nguyên Bình :
- Thanh tiểu kiếm này ư? Hãy đi hỏi lão Đào Gia Từ, Chưởng môn phái Điểm Thương thì rõ. Còn bây giờ, hãy tự vệ cho bản thân, vì đến lượt tại hạ xin được lĩnh giáo kiếm pháp Côn Luân phái. Đỡ!
"Ào..."
Tạ Nguyên Bình biến sắc, vội nhảy lùi và kêu :
- Không cần đâu. Trái lại, cứ như khi nãy ngươi đã có lời, muốn hỏi gì bọn ta thì hỏi đi.
Triệu Thái cười nhẹ, chợt trao luôn thanh Tuyết Nhạn tiểu kiếm cho Lý Mộ Huệ và căn dặn :
- Hãy giữ lấy và giúp tại hạ một điều. Là nếu tại hạ bảo gì thì chỉ phiền cô nương cứ theo đó và thực hiện là đủ.
Lý Mộ Huệ ngơ ngẩn, dù vẫn đưa tay nhận tiểu kiếm :
- Các hạ định hỏi gì họ? Và sau đó có thật sự để họ ung dung bỏ đi như đã hứa?
Triệu Thái nghiêm mặt :
- Quân tử nhất ngôn. Và điều tại hạ sắp hành động, cô nương chỉ cần chú tâm lắng nghe ắt tự rõ.
Đoạn Triệu Thái quay trở lại với Tạ Nguyên Bình và nhẹ nhàng lên tiếng :
- Tại hạ chỉ có hai nghi vấn. Nhưng với bất kỳ một nghi vấn nào giả như phát hiện chư vị không thật tâm thì mỗi lần như thế sẽ có một thi thể của bất luận ai đó đang hiện diện ở đây sẽ cam chịu cảnh bị phế bỏ. Tại hạ đã nói thế nào tất sẽ hành động thế ấy. Mong chư vị chớ nghĩ tại hạ đùa. Và đây là nghi vấn thứ nhất. Có một nhân vật ở họ Giang, mang giới tính nữ, là ai? Nào, có ai trong chư vị đáp lời tại hạ chăng? Một câu nghi vấn quá dễ, chỉ cần nêu danh tính là đủ. Thôi thì Tạ tôn giá chịu khó đáp vậy. Nào.
Tạ Nguyên Bình cười lạt :
- Sao ngươi hỏi ta như thể quả quyết Tạ Nguyên Bình ta nhất định phải biết nhân vật đấy?
Triệu Thái cũng cười lạt :
- Lời của tôn giá có thật tâm chăng? Hay chỉ để dò xét, thử xem Triệu Thái này hoặc đã biết hết hoặc cũng biết nhưng chỉ ở một giới hạn nào đó? Và nếu đúng như tại hạ vừa đoán, có cần chăng tại hạ sẽ minh chứng chư vị phải biết rõ về nhân vật ở họ Giang như thế nào?
Tạ Nguyên Bình lãnh đạm gật đầu :

- Nếu thích, ngươi cứ tùy tiện. Vì chẳng phải tình thế này, mọi chủ động đều ở trong tay ngươi sao?
Triệu Thái chợt gọi Lý Mộ Huệ :
- Cô nương có thể thay tại hạ giải thích cho họ hiểu?
Lý Mộ Huệ đáp ứng ngay :
- Tiểu nữ hiểu các hạ muốn nói những gì rồi. Có phải đêm thảm sát ở Huyền Vũ đạo quán vì tình cờ nghe một trong những hung thủ gọi Quách Phú Dĩ là Giang điệt, sau đó, ở tại đây, hung thủ đã hạ sát Trang Đạt và Liên Đại Mỹ tình cờ lại là một nhân vật họ Giang, thế nên các hạ xâu kết lại, đề quyết toàn bộ năm nhân vật đương diện thuộc nhị phái Hoa Sơn và Côn Luân cũng chính là hung thủ bí ẩn từng gây ra thảm sát ở Huyền Vũ đạo quán?
Triệu Thái gật đầu và nói rõ thêm :
- Nữ sát nhân họ Giang quyết không thể xuất hiện ở đây để thoạt đầu lập mưu loại bỏ Song Sát Nhiếp Hồn, sau đó sát hại Trang Đạt và Liên Đại Mỹ, với dụng tâm chiếm đoạt những gì từng do Nhiếp Hồn Song Sát thủ đắc sở hữu, nếu như không được nghe Quách Phú Dĩ cũng có tính danh thật ở họ Giang đưa tin điểm chỉ. Và thật ngạc nhiên thay khi nữ sát nhân họ Giang đi rồi thì lại đến lượt năm vị đây tình cờ xuất hiện. Sự tình cờ này giải thích như thế nào nếu chư vị phủ nhận giữa họ và nữ sát nhân họ Giang không những có liên quan mà còn cố thuyết phục tại hạ tin họ chẳng biết gì về nhau? Tóm lại, tại hạ chỉ cần biết minh bạch về nhân vật ấy, nữ sát nhân họ Giang. Vậy là xong một nghi vấn và quyết không đề cập đến chuyện báo thù ngay lúc này. Tạ tôn giá đã rõ chứ?
Tạ Nguyên Bình cười lạnh :
- Những lập luận của ngươi không thể minh chứng mối liên quan giữa bọn ta và nhân vật được ngươi gọi là nữ sát nhân họ Giang. Vậy thì đừng đề quyết bọn ta là hung thủ gây thảm sát ở Huyền Vũ đạo quán, cũng đừng dựa vào lợi thế ngươi đang nhất thời có được mà đề cập đến việc báo thù. Huống hồ, đối với toàn thể võ lâm, dường như ai cũng biết Triệu Thái ngươi chính là hung thủ, một kẻ táng tận lương tâm thí sư diệt tổ.
Triệu Thái lạnh giọng :
- Ý muốn nói chư vị vẫn nghĩ tại hạ vì là kẻ diệt tổ thí sư nên nhờ đó đã luyện qua công phu Huyết Ảnh và không phải Môn chủ Không Không môn như lời lúc nãy tại hạ đã cáo giác tỏ bày?
Tạ Nguyên Bình có một thoáng động dung :
- Điều ngươi cáo giác, võ lâm các phái sau này nhất định sẽ lưu tâm. Nhưng không vì thế mà bản thân ngươi được loại ra khỏi diện nghi

vấn.
Triệu Thái cười cười :
- Vậy là Tạ tôn giá phủ nhận việc có biết và hầu như biết rất rõ về nữ sát nhân họ Giang?
Tạ Nguyên Bình chưa đáp, phụ nhân phái Côn Luân đứng cạnh đó đã gay gắt lên tiếng :
- Cho dù có biết, bọn ta cũng chẳng thể vì bị lâm tình huống này để bày tỏ cùng ngươi. Trừ phi ở bản thân ngươi phải có thái độ thành tâm, dùng thân phận hậu bối cầu xin bọn ta là trưởng bối chỉ giáo.
Triệu Thái cười thành tiếng và cười dài :
- Chư vị muốn tránh trách nhiệm cùng chung là hung thủ trong thảm án ở Huyền Vũ đạo quán ư? Không dễ dàng như thế đâu. Và như lời tại hạ cảnh báo, thái độ không thật tâm này chỉ khiến chư vị càng thêm bất lợi mà thôi. Ha... Ha...
Phụ nhân nọ biến sắc :
- Ngươi toan đem sinh mạng Điềm sư tỷ hoặc của Trương chưởng môn uy hiếp, để buộc bọn ta phải thừa nhận những gì chẳng hề do bọn ta gây ta ư? Vậy liệu ngươi có nghĩ đến hậu quả chưa?
Triệu Thái ngạo nghễ hất hàm :
- Dùng thủ đoạn như tôn giá vừa nói, tại hạ không cần đâu. Vì nếu như thế có khác nào tại hạ cũng là loại người tương tự chư vị. Trái lại, Triệu Thái này tự phụ có thừa bản lãnh để bắt buộc chính tôn giá phải tự miệng nói ra. Hãy tự vệ đi. Và tại hạ nói trước chỉ một chiêu thôi sẽ khiến tôn giá tâm phục khẩu phục. Nào, xuất thủ đi, bất luận dùng kiếm hay dùng công phu gì cũng được.
Chưa thấy ai ngông cuồng như Triệu Thái, vì vừa nói Triệu Thái vừa lừng lững tiến dần đến trước mặt phụ nhân với hai tay hoàn toàn chẳng mang theo gì, nghĩa là không hề có khí giới.
Nhưng dù vậy, phụ nhân vẫn lo sợ tự bước lùi dần, thanh kiếm trên tay nửa muốn nâng lên nửa như bị một lực nào đó kéo trì xuống.
Triệu Thái chợt khựng lại, ra chiều ngẫm nghĩ, sau đó bỗng hắng giọng gọi Lý Mộ Huệ :
- Cô nương bảo thế nào hoặc có lời khuyên gì chăng dành cho tại hạ đối với tình huống này?
Lý Mộ Huệ cũng hắng giọng đáp trả :
- Cách hành sự của các hạ sao có vẻ thiếu quyết đoán? Dù vậy, vì đây là hành động chỉ riêng các hạ mới rõ nguyên do, thế nên tiểu nữ miễn luận bàn. Chỉ khuyên các hạ một điều là đừng thấy đối phương đang lùi mà ngộ nhận. Vì kỳ thực dường như bọn họ, cả ba, đang ngấm ngầm toan cho các hạ một sự ngạc nhiên tột cùng đấy.

Triệu Thái liền cười vang :
- Hóa ra cả cô nương cũng nhận thấy? Nếu là vậy, vạn nhất tại hạ đột ngột bị vây công, có thể lâm tử cảnh thì cô nương sẽ đối phó hoặc phản ứng như thế nào? Có lo lắng cho tại hạ chăng?
Lý Mộ Huệ cũng khanh khách cười theo :
- Tại sao tiểu nữ phải lo, một khi đã biết chắc họ đang dần lìa bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu óc chứa đầy những mưu mô thâm độc của họ? Họ chẳng dám đâu. Ha... Ha...
Và đang khi Lý Mộ Huệ còn cười, phụ nhân nọ chợt ngừng lùi, thay vào đó là xuất kỳ bất ý vừa vũ lộng trường kiếm vừa cuồng nộ lao vào Triệu Thái :
- Ta không tin ngươi chỉ một chiêu đả bại được ta. Đỡ!
"Ào..."
Triệu Thái cũng động thân và có phần nhanh hơn đối thủ :
- Không một chiêu thì là nửa chiêu vậy. Trúng!
Cách Triệu Thái động thủ cũng nhanh hơn, thế nên tạo ngay một loạt chạm kình mãnh liệt.
"Bùng!!"
Kiếm của phụ nhân rời tay.
"Choang..."
Và phụ nhân vừa bị chấn lùi vừa há hốc miệng kêu kinh hoàng :
- Chính là tuyệt kỹ Thanh Thành phái?!
Triệu Thái lao lướt đến :
- Nào, giờ thì nói mau, biết hay không biết nữ sát nhân họ Giang là ai?
Phụ nhân vì không kịp có phản ứng nên lập tức bị Triệu Thái chộp giữ vào huyệt Kiên Tĩnh ở đầu vai. Nhưng dù đau, phụ nhân vẫn khăng khăng lắc đầu :
- Ta không biết.
Triệu Thái vùng nghiến răng vận lực vào năm ngón tay đang chộp giữ đầu vai phụ nhân :
- Vậy đừng trách tại hạ độc ác.
"Rốp..."
Phụ nhân bật kêu thê thảm vì đầu vai đã bị vỡ vụn, cả cánh tay phía đó cũng xuội xuống, buông lủng lẳng như một phế vật không hơn không kém :
- A...
Triệu Thái chẳng chút động dung, trái lại còn lạnh lùng chuyển qua chộp vào đầu vai bên kia của phụ nhân :
- Hãy nói lại. Biết hay không biết nữ sát nhân họ Giang?

Phụ nhân rùng mình :
- Ta... Ta...
Triệu Thái lại nghiến hai hàm răng vào nhau, năm đầu ngón tay dần co lại :
- Nếu vậy thì...
Tạ Nguyên Bình bật kêu :
- Dừng tay. Để ta nói.
Phụ nhân đang bị Triệu Thái uy hiếp lập tức biến sắc :
- Đại sư ca...
Tạ Nguyên Bình xua tay và lắc đầu thảm não :
- Ta đâu thể nhẫn tâm nhìn Tam sư muội bị hành hạ. Đừng nói gì cả, cứ để ta định liệu.
Đoạn Tạ Nguyên Bình hậm hực nhìn và nói với Triệu Thái :
- Nhân vật ngươi quan tâm có đầy đủ tính danh là Giang Mộng Hà. Vì từ lâu ít có những giao du trên giang hồ nên ta thật sự không biết rõ Giang Mộng Hà hiện lưu ngụ ở đâu. Ngươi hài lòng chưa?
Triệu Thái lập tức đẩy phụ nhân nọ lùi ra :
- Chúng ta ắt còn gặp lại nhau nhiều lần. Và khi đó, giả như đây là lời nói dối, chính Tạ tôn giá sẽ phải nhận chịu những hậu quả thảm khốc hơn.
Tạ Nguyên Bình vội chạy đến, đưa tay đón đỡ Tam sư muội đang chực khuỵu ngã vì quá đau :
- Tam sư muội...
Nhưng lời của Tạ Nguyên Bình lập tức bị cắt đứt ngay khi nghe Triệu Thái lạnh giọng nêu nghi vấn thứ hai :
- Có một nhân vật hiện đang ẩn ngụ ở Độc Mục sơn. Tạ tôn giá hãy hạ cố cho tại hạ tỏ tường đấy là nhân vật nào và tính danh là gì?
Tạ Nguyên Bình quay phắt lại, mặt ngơ ngác nhìn Triệu Thái :
- Độc Mục sơn? Không. Ta làm sao biết có hay không có ai đang ẩn ngụ ở đó?
Triệu Thái cười cười :
- Có nghĩa là tại hạ một lần nữa cần minh chứng mối liên quan giữa chư vị và nhân vật đang ẩn ngụ tại Độc Mục sơn? Cũng không hề chi, vì một là tại hạ luôn sẵn lòng và hai là đã lường trước thế nào cũng gặp phản ứng này của tôn giá.
Đoạn Triệu Thái quay lại hỏi Lý Mộ Huệ :
- Cô nương còn nhớ mới lúc nãy đã bị ai hạ độc và như thế nào chăng?
Lý Mộ Huệ cũng cười cười :
- Xuất hiện ở đây, trước những cao nhân này một lúc là gồm có tám

nhân vật khác. Và tình cờ tiểu nữ lẫn các hạ đều nhận ra chúng là thủ hạ của một nhân vật ẩn ngụ ở Độc Mục sơn. Dĩ nhiên tiểu nữ đã do bọn chúng hạ độc, điều đó tiểu nữ đâu thể quên.
Triệu Thái gật đầu :
- Vậy cô nương nghĩ sao nếu biết rằng chính vị Chưởng môn phái Hoa Sơn vì ngẫu nhiên nhờ mang sẵn bên mình đúng loại giải dược cần thiết nên nhờ đó cô nương được giải độc?
Lý Mộ Huệ thu nụ cười về, mặt tái lại dần dần và bất đồ buông bỏ phụ nhân họ Điềm ra, chỉ giữ lại mỗi một mình Trương Dực Cảnh.
Nàng xoay Trương Dực Cảnh lại :
- Lão là bằng hữu, là đồng bọn hay rốt cục vẫn chỉ là môn hạ của nhân vật đang ẩn ngụ ở Độc Mục sơn?
Trương Dực Cảnh biến sắc :
- Ta... Thân phận ta như thế này sao có thể bảo là môn hạ dù của bất luận ai? Tiểu cô nương chớ nói nhảm.
Không ai để ý Tạ Nguyên Bình đã lẻn đến gần và đang tìm cách giải khai huyệt đạo cho phụ nhân họ Điềm. Nhưng rồi tất cả cũng hay biết khi nghe Tạ Nguyên Bình kêu :
- Sao lại là Bế Cân Triệt Mạch Tàn thủ pháp?! Tiểu tử kia, ngươi bảo ngươi ở họ Triệu, đúng không? Ngươi nói dối. Vì Triệu Vĩnh Trinh chưa hề lập gia thất. Huống hồ y đã chết cách đây bảy năm và khi đó y chỉ bằng độ tuổi của ngươi lúc này. Ngươi không phải họ Triệu.
Triệu Thái vụt cười gằn :
- Thật thâm tạ tôn giá đã có những lời như vừa rồi. Và tại hạ quả nhiên không lầm khi cố tình để tôn giá có cơ hội nhận biết thủ pháp tại hạ đã thi triển trên chính bản thân Điềm tôn giá. Đúng vậy, tại hạ không ở họ Triệu và Triệu Vĩnh Trinh chỉ là nghĩa huynh của tại hạ mà thôi. Nhưng vì tôn giá đã nói, thế nên tại hạ không thể không hỏi riêng tôn giá một câu. Đấy là nhờ đâu hay vì nguyên do nào tôn giá biết quá rõ nghĩa huynh của tại hạ đã phải chết cách nay đúng bảy năm?
Tạ Nguyên Bình đứng bật dậy, không còn ngồi cạnh để tìm cách giải khai huyệt đạo cho phụ nhân họ Điềm nữa :
- Tính danh thật của ngươi là gì? Và có phải xuất thân của ngươi là từ Thạch Quy giáo?
Triệu Thái tiến dần đến Tạ Nguyên Bình :
- Ắt tôn giá muốn chịu cảnh bị hành hạ như lệnh sư muội vừa rồi, sau đó mới đáp lại câu tại hạ đã hỏi?
Tạ Nguyên Bình chợt loang kiếm lên :
- Ngươi là hậu nhân của Thạch Quy giáo, đúng không? Đừng phủ

nhận, trái lại hãy xem kiếm của ta.
Nhưng thay vì xuất phát kiếm chiêu, Tạ Nguyên Bình bất chợt dụng kiếm như ám khí, ném thật nhanh và thật mạnh vào Triệu Thái.
“Vù...”
Triệu Thái lập tức nghiêng người tránh thanh kiếm.
Chính lúc đó có tiếng Lý Mộ Huệ hô hoán :
- Đừng để lão đào tẩu. Mau ngăn lão lại.
Triệu Thái vội đưa mắt nhìn theo và phát hiện quả thật Tạ Nguyên Bình đang tận lực bỏ chạy. Nhưng vì biết không kịp đuổi theo, Triệu Thái giận dữ chấn một kình vỗ ngang vào thân kiếm - khi đó cũng vừa vặn từ phía trước lao sượt ngang qua mặt Triệu Thái :
- Lão chạy đâu cho thoát? Đi...
“Bùng!!”
Kiếm bị chấn lực tác động nên vỡ vụn.
“Choang!!”
Và có không ít những mẩu vỡ từ thanh kiếm xé gió lao theo Tạ Nguyên Bình.
“Vù... Vù...”
Cuối cùng, từ xa xa có tiếng Tạ Nguyên Bình gầm quát, vang ngược lại :
- A...

Hồi 17
Không Không môn nhe nanh giương vuốt
Giữa trận đồ hé lộ công phu

Hành vi đào tẩu của Tạ Nguyên Bình khiến Triệu Thái sau đó cười mai mỉa :
- Thế đấy, bất luận tình đồng môn huynh đệ muội, cũng bất kể điều nghĩa hiệp lẽ ra phải có ở những ai tự xưng là danh môn chính phái, lão họ Tạ vẫn tham sinh úy tử đã đào tẩu tự lo thân. Chư vị còn xem lão là bằng hữu nữa thôi?
Phụ nhân họ Điềm tái mặt :
- Ý ngươi muốn kết liễu sinh mạng tất cả bọn ta?
Triệu Thái bĩu môi khinh khỉnh :
- Hãy cho tại hạ biết rõ về nhân vật đang ẩn ngụ ở Độc Mục sơn, ngay sau đó tại hạ lập tức phóng thích chư vị. Tất cả. Tại hạ không

hèn hạ nuốt lời đâu, chỉ ngại chư vị không thật tâm với tại hạ mà thôi.
Phụ nhân họ Điềm thở dài, sau đó vừa len lén nhìn mọi người như để dò ý vừa đáp :
- Kỳ thực ta chỉ biết ẩn ở Độc Mục sơn có một nhân vật tự xưng là Độc Mục Tề Thiên. Và từ khi nghe biết đến giờ, ta chưa gặp mặt dù chỉ một lần.
Triệu Thái gật đầu :
- Được rồi, chư vị có thể đi. Riêng Trương chưởng môn cần phải lưu lại thêm một lúc nữa.
Trương Dực Cảnh chột dạ :
- Ta cũng biết về Độc Mục Tề Thiên tương tự họ, ngươi dù giữ ta lại cũng không thể dò xét gì được hơn.
Triệu Thái vờ như không nghe, cứ hối thúc ba nhân vật Côn Luân phái :
- Chư vị sao vẫn chưa đi?
Điềm phụ nhân lo lắng nhìn Trương Dực Cảnh vẫn đang do Lý Mộ Huệ sinh cầm :
- Ngươi muốn hỏi gì thêm ở Trương chưởng môn?
Triệu Thái cười nhẹ :
- Trương chưởng môn không thể ngẫu nhiên có giữ đúng loại giải dược do môn hạ Độc Mục Tề Thiên hạ thủ. Tại hạ chỉ cần biết rõ tính danh của Độc Mục Tề Thiên thế nên đành khuất tất Trương chưởng môn một lúc. Nhưng sao tôn giá lo lắng như thể rất ngại Trương chưởng môn tiết lộ một điều gì đó thật ra chẳng nên tiết lộ?
Điềm phụ nhân bối rối nói không nên lời :
- Ta... ta đâu có gì phải ngại. Có chăng thì chỉ là... chỉ là...
Triệu Thái vẫn cười cười và làm như vô tình kể cho Lý Mộ Huệ nghe một chuyện đã xảy ra :
- Thủ hạ của Độc Mục Tề Thiên nghĩ cũng lạ. Cô nương có biết chăng, lúc cô nương vẫn bị hôn mê do trúng độc, đa phần bọn chúng chết là tự kết liễu và chẳng cần tại hạ ra tay. Phải chăng đấy chính là nghiêm lệnh của Độc Mục Tề Thiên? Thà tự kết liễu hơn là thổ lộ ẩn tình cho ngoại nhân biết để rồi mai hậu càng khó tránh khỏi những gia hình tàn khốc hơn do chính Độc Mục Tề Thiên nghiêm trị?
Sắc diện của Trương Dực Cảnh cứ tái dần theo từng lời Triệu Thái nói, khiến Lý Mộ Huệ vì nhìn thấy nên hốt hoảng kêu :
- Các hạ xem, có phải chính lão Trương cũng đang tìm cách tự kết liễu sinh mạng?
Triệu Thái bảo :
- Đừng hỏi tại hạ. Vì dù có biết, tại hạ cũng không thể ngăn cản một

khi chính bản thân Trương chưởng môn đã tự quyết định như thế.
Phụ nhân họ Điềm chợt chuyển đề tài, hỏi Triệu Thái :
- Đã đến lúc bọn ta phải đi. Ngươi không thể giải khai huyệt đạo vì ta còn phải giúp tam sư muội cùng đi sao?
Triệu Thái nhún vai :
- Rất tiếc, Triệu Vĩnh Trinh nghĩa huynh chỉ truyền thụ cho tại hạ thủ pháp cấm chế, riêng phần hóa giải do đã chết trước khi truyền nên tại hạ không thể giúp tôn giá toại nguyện. Dù vậy tôn giá cũng đừng quá lo, ắt chỉ năm bảy ngày là nhiều, cấm chế sẽ tự tiêu trừ. Mong lượng thứ.
Họ hậm hực bỏ đi và không biết rằng Triệu Thái vừa nhìn theo họ vừa lẩm bẩm :
- Nếu Độc Mục Tề Thiên thật sự là một nhân vật có bản lãnh thần thông, chỉ e chưa đến đôi ba ngày chư vị đều đã chết. Tạ hạ vào lúc này chỉ xin có lời vĩnh biệt mà thôi.
Trương Dực Cảnh cũng nghe :
- Sao ngươi dám quả quyết điều này?
Triệu Thái vẫn mãi nhìn theo ba nhân vật nọ, trong đó dĩ nhiên có phụ nhân họ Điềm :
- Vì Tạ Nguyên Bình nếu muốn tự lo thân ắt sẽ lập tức đưa tin đến cho Độc Mục Tề Thiên. Và với nhân vật như thế, Trương chưởng môn hẳn đang tự rõ, họ sắp phải nhận hậu quả như thế nào? Đúng chăng? Trừ phi tại hạ đoán sai và kỳ thực Trương chưởng môn không hề vì quá lo sợ đến phải nghĩ cách tự kết liễu sinh mạng.
Trương Dực Cảnh vụt thở dài ảo não :
- Một bước sa chân, ngàn năm ôm hận. Dù ta có cách tự kết liễu vẫn chẳng thể hóa giải hết toàn bộ nỗi lo của chính bản thân ta lúc này. Và do vậy, ngươi đừng mong hỏi gì thêm ở ta về Độc Mục Tề Thiên.
Triệu Thái giận dữ quay phắt lại và trợn mắt nhìn Trương Dực Cảnh :
- Nhưng Côn Luân phái đã biết tại hạ giữ tôn giá lại là vì nguyên do gì. Thế nên bất luận tôn giá có nói hay không về Độc Mục Tề Thiên thì vì ai ai cũng đinh ninh là thế, tôn giá tự lượng sức có thể giữ được mạng chăng?
Trương Dực Cảnh chợt nhắm mắt :
- Ngươi có giết, ta cũng không nói. Và ta đoán chắc Độc Mục Tề Thiên vẫn luôn tin ta dù thế nào đi nữa quyết chẳng bao giờ nói ra điều gì.
Triệu Thái vụt phá lên cười :
- Có thật chăng? Hay rồi đây chỉ sau ba ngày là nhiều, số phận của tôn giá ắt cũng sẽ như ba nhân vật Côn Luân phái mà tại hạ vừa

đoán?
Trương Dực Cảnh lạnh lùng xạ mắt nhìn Triệu Thái :
- Cũng có thể họ sẽ nhận hậu quả đúng như thủ đoạn do ngươi cố tình sắp đặt. Nhưng ta thì không. Nếu chẳng tin, ngươi thử phóng thích cho ta thì rõ.
Triệu Thái ngưng cười và cố tình nhìn vào mắt Trương Dực Cảnh :
- Vậy thì đâu là nỗi lo như lời tôn giá vừa thố lộ?
Lý Mộ Huệ chợt bảo :
- Còn nhiều thủ đoạn khác để khống chế và buộc ai đó phải thi hành theo mệnh lệnh. Đó là dùng sinh mạng của gia thân để uy hiếp.
Triệu Thái vỡ lẽ :
- Cũng như Giáo chủ Thạch Quy giáo từng bị quần hùng dùng sinh mạng của chính bào muội để uy hiếp? Có phải Trương chưởng môn đang lâm đúng vào cảnh ngộ này?
Trương Dực Cảnh biến sắc vụt quát :
- Ta đã bảo đừng hỏi gì ở ta. Nếu không, a...
Lý Mộ Huệ chợt đẩy Trương Dực Cảnh ngã qua một bên :
- Ôi chao, sao người lão chợt giật nảy lên?
Triệu Thái chồm đến thay Lý Mộ Huệ chộp giữ Trương Dực Cảnh lại :
- Nguy rồi. Lão tự sát. Diện mạo lão cũng tím tái tương tự bọn hạ nhân của Độc Mục Tề Thiên lúc nãy.
Và Triệu Thái đành buông tay để Trương Dực Cảnh tự ngã ra vì đã biến thành một thi thể vô hồn.
“Huỵch!”
Nhưng chợt nghĩ đến một điều, Triệu Thái lại chồm đến lần nữa và vừa nhanh nhẹn vừa thuần thục điểm loạn vào nhiều huyệt đạo trên thi thể Trương Dực Cảnh.
Lý Mộ Huệ lấy làm lạ :
- Các hạ định làm gì qua thái độ này?
Triệu Thái hạ giọng đáp :
- Tại hạ sực nhớ lão vẫn bị thủ pháp Bế Cân Triệt Mạch cấm chế. Vô tình cũng là cách giúp toàn thân lão chưa hẳn bị độc phát công tâm đến nỗi mạng vong. Nhưng điều cần thiết lúc này là làm sao càng sớm tìm ra giải dược cứu mạng lão càng tốt. Cô nương có cao kiến gì hay không?
Lý Mộ Huệ cau mày :
- Các hạ có thật sự cần giữ sinh mạng lão đến như thế chăng?
Triệu Thái khẽ thở dài :
- Rất cần. Nếu như cô nương biết rằng tại hạ đích thực muốn vì

Thạch Quy giáo phục hận. Và hãy nhớ lại đi, có phải tại hạ từng tiết lộ toàn bộ giáo đồ Thạch Quy giáo đã bị thảm sát chỉ ngay sau khi chính Giáo chủ của họ chấp nhận tuẫn tiết để đổi lại sự an toàn cho họ? Tại hạ rất nghi ngờ về hành tung quá kỳ bí của Độc Mục Tề Thiên.
Lý Mộ Huệ vùng biến sắc :
- Các hạ đâu đã nói cho tiểu nữ biết về thảm sát này?
Triệu Thái giật mình :
- Quả thật là chưa nói ư? Sao tại hạ nhớ đã nói, vì có liên quan đến lần tại hạ suýt mất mạng nhưng may vẫn sống sót dưới kiếm chiêu tuyệt luân của Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ? Chính là lần đó.
Lý Mộ Huệ lắc đầu quầy quậy :
- Không, các hạ chỉ nói hôm nay là lần đầu. Và tiểu nữ quả quyết các hạ không thể gặp may mắn đến thế, trừ phi chẳng hề do Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ đích thân hạ thủ.
Triệu Thái cũng lắc đầu :
- Bất luận thế nào thì lúc này tại hạ chẳng có cao hứng hoặc nhất thiết phải đề cập đến Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ với cô nương. Nào, nói đi, liệu cô nương có biện pháp nào khả dĩ giúp tại hạ có cách tìm giải dược cho Chưởng môn phái Hoa Sơn.
Lý Mộ Huệ liếc nhìn Triệu Thái, sau đó với nét mặt dầu dầu, nàng vừa nhìn lảng sang nơi khác vừa đáp lời Triệu Thái :
- Am tường về Độc môn thì chỉ có Độc Y bà bà. Nhưng chỉ e các hạ phải thất vọng vì một là khó tìm thấy chỗ lưu ngụ của Độc Y bà bà và hai là dù tìm được cũng đã quá muộn so với hiện trạng khó thể kéo dài của lão họ Trương.
Sực nhớ đến một điều, Triệu Thái bật kêu như reo lên :
- Ồ, tại hạ suýt quên hãy còn Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân và Hạ Trúc Đào nữa, cả hai như rất am tường Độc môn.
Lý Mộ Huệ bảo :
- Tìm Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân hoặc Hạ Trúc Đào vào lúc này là lúc số phận họ ắt hẳn chẳng khác gì so với Nhiếp Hồn Song Sát, e còn khó hơn thập bội. Huống hồ Độc Y bà bà chính là sư phụ của Hạ Trúc Đào, các hạ toan thực hiện như thế thật sao? Chi bằng hãy cho tiểu nữ biết tình trạng của lão Trương liệu có thể chi trì được bao lâu?
Triệu Thái phân vân nhẩm tính :
- Tại hạ chưa gặp tình huống này bao giờ. Thế nên chỉ có thể giả định thời gian ước độ từ ba đến bảy ngày. Liệu có phần nào hy vọng chăng cô nương?

Lý Mộ Huệ chợt thở hắt ra :
- Nhưng phải có biện pháp tạm che giấu tung tích lẫn thân phận Chưởng môn của lão Trương. Tốt nhất là cần có một cỗ xe. Và như vậy cước trình sẽ chậm hơn, chỉ e bảy ngày không đủ.
Triệu Thái có quyết định :
- Cứ tận nhân lực sẽ tri thiên mệnh. Điều khó nhất là tìm đâu ra một cỗ xe lúc này, cũng sắp tối rồi.
Lý Mộ Huệ cũng có quyết định :
- Đêm nay không tính, vì chúng ta có thể nhân lúc trời tối cứ thi triển khinh công đưa lão đi càng xa càng tốt. Đến lúc sắp sáng, chỉ cần tìm thấy một trấn thành nào đó, tiểu nữ ắt có cách hoặc hỏi thuê một cỗ xe.
Triệu Thái lại phân vân :
- Ý tại hạ chỉ định đi một mình và thật tình nào dám hệ lụy thêm đến cô nương.
Lý Mộ Huệ kinh ngạc :
- Sao vậy? Sao không để tiểu nữ cùng đi?
Triệu Thái thở dài :
- Cô nương có thật là Lý Nghi chăng? Nhưng dù thật hay giả giữa tại hạ và bản thân Lý Nghi đã có những cử chỉ mà sau này nghĩ lại tại hạ vừa ngại vừa áy náy tột cùng, như đã mạo phạm quá nhiều đối với cô nương. Và đấy là lý do khiến tại hạ quyết định thà đừng gần gũi nữa với cô nương thì tốt hơn.
Lý Mộ Huệ khẽ cắn vào khóe môi, mặt hơi ửng đỏ :
- Tiểu nữ vì có nhiều ẩn tình nên một khi đã chấp nhận cải dạng nam nhi thì nào dám phiền trách các hạ. Tuy vậy sao các hạ vẫn nghi ngờ về thân phận kỳ thực chỉ là một của Lý Nghi và Lý Mộ Huệ? Hoặc giả tận thâm tâm của các hạ chỉ có Lý Nghi là quan trọng, vì giữa cả hai từng thề nguyền sinh tử có nhau? Và nếu là vậy, dù các hạ có ý xem Lý Mộ Huệ này bất xứng thì xin lượng thứ, tiểu nữ vẫn chưa thể ly khai lúc này. Vì các hạ còn nợ tiểu nữ nhiều lời nghi vấn chưa được giải thích.
Triệu Thái có một thoáng cau mày ngẫm nghĩ, sau cùng thì gật đầu :
- Cô nương vẫn muốn biết tại hạ đã từng thật tâm với Lý Nghi trước kia và kể cả cô nương sau này như thế nào? Nếu là vậy, đúng là tại hạ hãy còn nợ cô nương một lời giải thích. Nhưng tại hạ đang vội và phải chăng dù muốn dù không hai chúng ta vẫn phải đồng hành cùng nhau chí ít là bảy ngày nữa. Thế thì đi thôi, ắt sẽ có lúc tại hạ giải thích tất cả cùng cô nương.
Triệu Thái nhấc Trương Dực Cảnh lên và đặt vào vai, đoạn cùng Lý

Mộ Huệ thi triển khinh công đi khuất dần vào màn đêm đen đang bắt đầu buông xuống che phủ vạn vật.
* * * * *
Một cỗ xe độc mã đang từ từ tách khai quan đạo và rẽ vào một lối mòn ngập ngụa toàn bùn lầy vì vừa trải qua một đêm mưa dầm dề kéo dài đến tận sáng.
Chợt từ trong lòng cỗ xe có thanh âm vang ra gọi xa phu đang ngồi ngay phía trước :
- Đã đến lúc các hạ cần nghỉ ngơi sau gần một ngày một đêm điều động cỗ xe. Hãy tạm giao phó việc đó cho tiểu nữ.
Xa phu trút bỏ áo tơi đặt qua một bên, chỉ giữ lại chiếc nón đội trên đầu như cố tình dùng vành nón to rộng và lụp xụp để che khuất phần nào diện mạo của bản thân :
- Tại hạ đã càng lúc càng quen, nhờ thế việc điều động cỗ xe đang rất thuần thục. Nếu đổi cho cô nương lúc này, chỉ e đoạn đường phía trước rất khó đi sẽ khiến cô nương lúng túng.
Nhưng từ trong lòng cỗ xe vẫn có một người từ từ chui ra, thoạt tiên là cái đầu mang sắc diện và dung mạo thật xinh đẹp của một nữ lang. Nàng quan sát ngay đoạn đường lầy lội phía trước và thở dài :
- Như các hạ đã rẽ lầm đường? Vì như lúc sáng tiểu nữ có hỏi và được chủ nhân của cỗ xe cho biết thì đoạn đường chúng ta cần vượt qua dù phải xuyên rừng nhưng ở phía trước mặt quyết không thể xuất hiện một dãy núi chắn ngang, tương tự cảnh quang tiểu nữ đang nhìn thấy. Các hạ không nhận ra điều khác biệt này sao?
Xa phu giật mình, lập tức cho cỗ xa mã dừng lại :
- Không thể như thế này được. Vì tại hạ vẫn nhớ đã không nhìn thấy bất kỳ dãy núi nào trước khi rẽ vào đây. Nhưng bây giờ quả thật đang có dãy núi ở ngay trước mặt. Há lẽ do tại hạ đã quá mệt nên hoa mắt, dù nhìn thấy nhưng vẫn không nhận ra đấy là một dãy núi? Chúng ta nên quay lại chăng?
Nữ lang đã chui hẳn ra ngoài và vì cần một chỗ ngồi nên nàng vừa lấn vừa chấp nhận ngồi thật sát, gần như là vai kề vai và tựa hẳn vào lòng xa phu :
- Nếu muốn quay lại chúng ta vẫn cần một chỗ có mặt đường rộng hơn. Còn hẹp thế này, cả tiểu nữ lẫn các hạ đều chỉ mới lần đầu học cách điều động cỗ xe, chỉ e họa hổ bất thành lại hóa ra vẽ cẩu, sẽ làm cho cả cỗ xe lật đổ mất. Nào, hãy đưa dây cương đây để tiểu nữ thử điều động xem nào.
Xa phu trao dây cương. Và vì cần chỉ điểm thêm cho nữ lang thuật điều động cỗ xe nên xa phu cũng đành ngồi chật, vai kề vai và thân

chạm thân với nữ lang :
- Có phải đã đến lúc cô nương cần nghe tại hạ một lời giải thích? Còn việc đến phiên đổi lượt hoặc quay xe lại chỉ là cái cớ của cô nương?
Nữ lang cựa quậy thân mình như ngồi không yên, và kỳ thực là nàng đang phải điều động cỗ xe :
- Chúng ta ngồi như thế này chẳng phải dễ thố lộ và không ngại bị bất kỳ ai lén nghe hay sao? Huống hồ tuy đã có cỗ xe làm phương tiện di chuyển, nhưng vì vẫn đòi hỏi lúc nào cũng phải có một người ngồi ở đây để điều động nên e rằng hai chúng ta chẳng còn dịp nào khác, dù là để các hạ có một cơ hội thuận tiện giải thích như đã hứa. Nào, hãy nói đi, các hạ đích thật đã thật tâm với Lý Nghi như thế nào?
Xa phu nhắm mắt lại, vừa dưỡng thần vừa nhẹ nhàng lên tiếng :
- Tàng đồ Vạn Niên cốc chỉ tàng chứa một bí ẩn duy nhất. Và vì muốn cùng Lý Nghi chia sẻ điều bí ẩn ấy, là điều ai cũng nghi, cũng đoán là sở học của nhiều nhân vật cao thủ từng thất tung trăm năm trước, thế nên cho dù đang lâm nguy tại hạ vẫn an tâm định phó giao sinh mạng cho Lý Nghi và tự biết chắc sẽ được Lý Nghi đưa đến đích.
Nữ lang gật đầu :
- Ấy là lúc các hạ tìm cách mách bảo cho Lý Nghi biết các hạ định trá tử?
- Không sai. Và đấy là Quy Tức đại pháp ngay từ thủa nhỏ tại hạ đã luyện.
Nữ lang thoáng giật mình và cố trấn tĩnh :
- Các hạ quả nhiên là hậu nhân của ai đó có xuất thân từ Thạch Quy giáo?
- Chân tướng đang dần hé lộ, khiến tại hạ không thể không thừa nhận sự thật đó. Và cô nương có biết chăng, vì tin Lý Nghi nên tại hạ mới phó giao sinh mạng. Bằng không, nếu bị ai đó cố tình vùi lấp thật sâu và thật chặt thì tại hạ dù tự lai tỉnh cũng không đủ lực để tự giải thoát bản thân. Và chưa hết, hãy nghĩ đi, sở học ẩn chứa ở Vạn Niên cốc dù ai cũng biết là có rất nhiều, bao nhiêu cao thủ từng thất tung ở đấy thì cũng có ngần ấy công phu sở học tàng chứa, nhưng thời gian để tại hạ tự lai tỉnh sau khi vận dụng Quy Tức đại pháp lại có đến những ba ngày, thậm chí có thể dài hơn, và tại hạ vì tin Lý Nghi nên không hề ngại Lý Nghi có thể sẽ nhân cơ hội ấy chiếm đoạt hết tất cả. Cô nương nghĩ sao? Có tin chăng?
Nữ lang thở dài :

- Điều nhầm lẫn duy nhất đối với Lý Nghi là vì không biết nên chẳng thể tin vào chuyện người chết sống lại. Huống hồ ngay trước mắt Lý Nghi, toàn thân kinh mạch của các hạ đều chấn vỡ sau khi bị Đào Gia Từ dùng thủ đoạn đê hèn lấy nội gia chân lực để hạ thủ sát hại các hạ.
Và nàng chợt đổi giọng để thầm thì đầy bí ẩn :
- Nhưng các hạ có biết vì nghĩ các hạ đã chết nên Lý Nghi từng lập thệ sẽ báo thù cho các hạ? Và vì để thực hiện điều đó, chính Lý Nghi cũng chết đi, nhường chỗ cho một Lý Mộ Huệ thực thụ xuất hiện.
Xa phu giật mình hé mở mắt :
- Hai điều này, giữa lời hứa báo thù và cái chết không hề có của Lý Nghi há lẽ lại liên quan với nhau?
Nữ lang vẫn thì thào :
- Có đấy. Vì Lý gia có một môn công phu đã từng giúp Lý Nghi dù cải dạng nam trang cũng không bao giờ ngại bị phát hiện. Nhưng để báo thù cho các hạ, Lý Nghi vì cần luyện thêm công phu khác không có chung xuất xứ với sở học Lý gia nên khiến cho Độc môn công phu kia tự tiêu tan. Lý Nghi đành chết đi cho một Lý Mộ Huệ lộ diện và hoàn toàn mang thân phận nữ nhi.
Xa phu bán tín bán nghi vì thế cũng hạ thấp giọng, phần nào ngần ngại :
- Ý muốn nói là công phu đã khiến tại hạ dù thế nào đi nữa vẫn không phát hiện ở Lý Nghi có... nhũ hoa như lẽ ra phải có?
Nữ lang gật nhẹ đầu :
- Điều bí ẩn này của Lý gia nhất định sẽ khiến thù nhân phát hiện tiểu nữ là ai. Nhưng vì đã biết giữa các hạ và Lý gia hoàn toàn không có oán cừu nên tiểu nữ không ngại thố lộ. Đấy là công phu Phản Ngọc Quy Chân và nếu có may mắn luyện đạt mức đại thành, tiểu nữ đương nhiên sẽ được cang khí hộ thân ngăn ngừa bách đao vạn kiếm.
Xa phu chột dạ :
- Phải chăng có ý trách chính là vì tại hạ nên đã khiến cô nương gián đoạn công phu?
Nàng lắc đầu :
- Cũng chỉ một phần thôi. Vì kỳ thực tiểu nữ đã tự lượng sức, biết rất rõ bản thân khó mong luyện công phu ấy đến mức đạt thành. Thế nên thà sớm dừng lại hơn là miễn cưỡng, có luyện nữa cũng bất thành và còn làm chậm trễ cho việc luyện các công phu khác.
Xa phu chợt hỏi :
- Vì sao cô nương biết và quả quyết khó thể luyện đạt mức đại thành

của công phu ấy?
Nàng lại tiết lộ :
- Vì mang thân phận nữ nhi là điều từng khiến Lý gia thất vọng bởi kể như công phu ấy có thể sẽ mãi bị thất truyền.
Xa phu vẫn quan tâm :
- Muốn luyện công không chỉ kể đến thể chất là nam hoặc nữ. Liệu có cách nào khác khả dĩ có thể hỗ trợ chăng?
Nàng động tâm :
- Như các hạ có một ý gì đó?
Xa phu đáp :
- Không phải không có cách để giúp nội lực tăng tiến. Và khi đã có nội lực dư đầy, lẽ nào vẫn chưa đủ hỏa hầu để luyện bất kỳ công phu nào khác?
Nàng tán đồng :
- Nhưng kỳ tích lại là điều không thể cưỡng cầu. Vì thế, tiểu nữ tự biết nếu cứ mãi đợi chờ phúc phần đột ngột đến thì có khác nào thái độ của người ôm cây đợi thỏ đã ngàn đời lưu truyền và bị người đời cười chê.
Xa phu thở dài :
- Vậy thì chính cô nương đã tự đánh mất phúc phần ngay từ khi không tin tại hạ dù xem như đã chết nhưng vẫn hồi sinh. Lời của tại hạ không hàm ý oán trách mà chỉ tiếc hộ cho cô nương.
Nàng nghiêng mặt để nhìn xa phu :
- Các hạ đã gặp kỳ tích ở Vạn Niên cốc? Và đấy là nguyên do đích thực khiến thân thủ của các hạ hiện nay thừa bản lãnh đối đầu bất kỳ nhân vật nào? Nhưng giả như độ đó thật sự có thêm tiểu nữ, liệu các hạ có chấp thuận cùng sẻ chia chung hưởng một kỳ tích ấy hay chăng?
Xa phu bảo :
- Tại hạ nghĩ nhất định điều đó phải xảy ra. Nhưng còn nói làm gì nữa chuyện đã xảy ra rồi. Này, như đã đến chỗ có thể quay xe. Cô nương...
Nhưng nữ lang đang tái nhợt thần sắc, mắt thì tuy nhìn quanh nhưng như không tin vào điều đang nhìn thấy. Cuối cùng nàng thì thầm :
- Không phải các hạ rẽ nhầm đường. Mà ngược lại, vì đây là trận thế kỳ môn nên mọi cảnh quang xung quanh và trước mặt chúng ta hóa thành ảo giác.
Xa phu cũng biến sắc :
- Diệu thủ, hoạt cước, ngụy trang, dị dung, cuối cùng là kỳ môn thuật. Có phải cô nương muốn nói chúng ta đã lọt vào mai phục của Không

Không môn?
Nữ lang chợt cười lạt :
- Tung tích của chúng ta đã sớm bị phát hiện và không ngờ lại là từ Không Không môn chứ chẳng phải từ Độc Mục Tề Thiên như chúng ta đã đoán. Nhưng một khi đã dùng kỳ môn trận thế thì Không Không môn do tự tin nên chẳng cần nhiều phục binh. Như thế cũng tốt. Các hạ chỉ cần ở yên một chỗ, tự bảo trọng và giữ sao cho tù nhân của chúng ta được vẹn toàn. Kỳ dư mọi việc còn lại xin cứ để tiểu nữ tự đối phó.
Lập tức có loạt cười vừa lạnh lùng vừa mơ hồ từ khắp xung quanh đưa đến lồng lộng :
- Tiểu nha đầu ngươi bất quá chỉ là thân tỷ của Lý Nghi, một môn nhân chưa hề được bổn Môn thu nhận. Thì với một ít kiến văn nhất định đã do Lý Nghi chỉ điểm, tiểu nha đầu ngươi tư cách gì để tự phụ có thể đối phó với kỳ môn trận thế là sở đắc thật sự lợi hại của bổn Môn? Hãy ngoan ngoãn thúc thủ và chờ sự định đoạt của bổn Môn thì hơn. Ha... Ha...
Xa phu lập tức nhìn nàng và thì thầm :
- Có nghĩa là đối với họ, cô nương vẫn chẳng ai khác ngoài Lý Mộ Huệ?
Lý Mộ Huệ gật đầu và nói thêm :
- Tương tự, họ cũng chưa biết các hạ là ai. Và thêm điều may mắn nữa là Môn chủ của họ đã không xuất hiện lần này.
Lại có tràng cười ngạo nghễ đưa đến :
- Sao lại bảo bổn Môn chưa biết tiểu tử là ai? Triệu Thái ngươi không ngờ vẫn toàn mạng, là điều sẽ khiến bổn Môn gặp bất lợi hoặc chịu nhiều phiền toái nếu để ngươi cáo giác cho quần hùng biết về những gì đã xảy ra cho sư phụ ngươi là Quán chủ Huyền Vũ đạo quán. Vậy thì cần gì Môn chủ bổn Môn đích thân ra tay. Bởi ta chính là Phó môn chủ Không Không môn, sẽ cho ngươi một kẻ giả mạo bổn tọa biết thế nào là lợi hại. Ha... Ha...
Và vút một tiếng, trước mặt Triệu Thái và Lý Mộ Huệ liền xuất hiện một lão nhân có đầu tóc đã bạc phơ.
Lý Mộ Huệ vội nhảy xuống, vừa lo lắng vừa bảo Triệu Thái :
- Lão chính là Bạch Phát Chúc Quân, một ma đầu có xuất thân từ quan ngoại, từng dùng công phu sở trường là Hỏa Độc chưởng sát hại nhiều nhân vật võ lâm Trung Nguyên cách đây mười năm, sau đó ẩn tích vì bị quần hùng truy sát. Nếu Không Không môn phó giáo cương vị Phó môn chủ cho lão ma Bạch Phát, đủ rõ lão Môn chủ Không Không môn vì cần nhiều thời gian để khổ luyện công phu từng

đoạt từ lệnh sư nên cần một nhân vật như lão ma chi trì cục diện và uy danh của Không Không môn hầu mai thực hiện dã tâm không cần dò hỏi cũng biết là đầy tham vọng của lão. Các hạ liệu có thể đối phó được chăng?
Triệu Thái chưa đáp vì cũng chính lúc đó Bạch Phát Chúc Quân đã chộp vào Triệu Thái một luồng hấp lực cách không, kèm theo nụ cười ngạo mạn :
- Thoạt tiên bổn ma quân chỉ muốn hỏi tội mạo nhận là Môn chủ của bổn Môn. Hãy lại đây nào. Hà... Hà...
"Ào..."
Chưa chi đã gặp tình huống này, Triệu Thái vì bất ngờ nên bị hấp lực lôi đi và nhất thời không có cách nào để kháng lại.
"Vù..."
Điều đó khiến Lý Mộ Huệ kêu thất thanh :
- Mau vận dụng Thiên Cân Trụy cưỡng lại. Và nhớ đừng chạm vào lão, đề phòng trúng độc.
Nhưng không như Lý Mộ Huệ nghĩ, Triệu Thái thay vì dụng lực kháng lại thì đã bất ngờ tự lao nhanh hơn về phía lão Bạch Phát Chúc Quân :
- Đấy là điều may mắn vì tại hạ không hề ngại độc. Lão ma, đỡ!
"Ào..."
Lão Bạch Phát Chúc Quân thấy vậy bật cười, nhân đó còn nhẹ nhàng lách qua một bên :
- Ngươi toan nương theo hấp lực để hạ thủ chính lão phu ư? Đấu pháp này lão phu đã gặp nhiều lần và bây giờ là hậu quả dành cho ngươi. Ha... Ha...
Lão lách qua không chỉ để tránh đà lao đến của Triệu Thái mà còn tận dụng thời cơ đó để quật đuổi theo Triệu Thái một luồng kình.
"Ào..."
Triệu Thái vì nương theo hấp lực nên lỡ đà đã vậy còn bị truy kích sát sàn sạt từ phía sau. Thế nên để đối phó, Triệu Thái đành thi triển khinh thân pháp nhanh hơn toan vượt thoát ngọn chưởng lợi hại của lão ma càng xa càng tốt. Nào ngờ Triệu Thái lại nghe Lý Mộ Huệ kêu :
- Đừng quên chúng ta đang bị vây hãm trong trận. Nếu các hạ lao vượt quá phạm vi từ một đến hai trượng, hậu quả sẽ càng bất lợi hơn cho chính các hạ. Hãy quay lại mau.
Nhưng Triệu Thái đã lao vượt quá phạm vi cần thiết. Và thế là toàn bộ cảnh quang xung quanh Triệu Thái lập tức xuất hiện những thay đổi. Đến như ngọn chưởng kình lợi hại của lão ma Bạch Phát Chúc

Quân cũng tự tan biến đi đâu không biết.
Triệu Thái kinh tâm vội trụ bộ hạ thân và ngơ ngác nhìn quanh.
Đúng lúc này, tràng cười của lão ma bỗng vang lên từ đâu đó ở phía sau Triệu Thái :
- Ngươi đã tự chuốc họa. Vậy đừng trách bổn ma quân thị lớn hiếp nhỏ. Còn bây giờ để xem ngươi có thật chẳng ngại độc hay không. Ha... Ha...
Triệu Thái quay người lại thật nhanh, nào ngờ chẳng nhìn thấy lão ma Bạch Phát Chúc Quân ở đâu mà cảnh quang trước mặt lần này lại có thêm nhiều biến đổi và thập phần kỳ quái.
Tuy vậy, tự biết bản thân đang lâm cảnh hiểm nguy, huống hồ lão ma nào phải ngẫu nhiên thốt ra lời như vừa nghe, Triệu Thái lập tức ngưng thần bế khí cũng bế cả mục quang cho dù hai mắt vẫn mở, thay vào đó dùng thính giác để nghe, đồng thời hy vọng sẽ kịp phát giác mọi biến loạn rất có thể bất ngờ đổ ập đến.
Nhờ vậy, kể ra đã khá lâu từ khi Triệu Thái ly khai Vạn Niên cốc đến lúc này mới có cơ hội ngưng thần và vận dụng tột độ chân nguyên nội lực như bây giờ, thế nên Triệu Thái tình cờ nghe và phát hiện thính lực đã tinh tiến bội phần, bằng chứng là hiện tại đang bắt được một vài thanh âm dù mơ hồ nhưng vẫn lọt vào tai, huống hồ đó là tiếng gào bi thảm của một nạn nhân nào đấy đang bị sát hại.
Tương tự, thính giác của Triệu Thái cũng lúc này chợt bắt gặp một chuỗi thanh âm rào rào thật khả nghi phát lên nhẹ nhàng từ phía bên tả.
Chú tâm đến chuỗi thanh âm này, Triệu Thái lập tức hướng mắt nhìn về phía bên tả là nơi vào lúc này đang có cảnh quang trùng điệp đầy những loạn thạch chồng lên nhau với những làn sương vụ mờ trắng cứ tuôn ra ngùn ngụt.
Nhưng chuỗi thanh âm vẫn cứ rào rào vang đến, khiến Triệu Thái nếu đừng để mắt nhìn thì với tai nghe lập tức nghĩ ngay đến cảnh đang có muôn vàn những bước chân của cả một đạo quân rào rào giẫm lên lá rừng để tiến dần đến.
Nhờ đó, đây là điều kể như minh định cho Triệu Thái biết bản thân vẫn đang ở giữa khu rừng và tiếng rào rào là thật, còn cảnh loạn thạch chập chùng chỉ là ảo giác được phát sinh từ sự biến hóa vô vàn lợi hại của trận thế kỳ môn.
Và Triệu Thái lại nhìn, tự quả quyết rằng trước sau gì nguyên nhân hay vật gây ra chuỗi thanh âm rào rào thế nào cũng xuất hiện.
Tuy vậy, khi điều đó xuất hiện, Triệu Thái vẫn bị bất ngờ. Vì lúc này, bò lổn nhổn ở trên và trong những loạn thạch chính là hàng đàn hàng

lũ những độc xà cùng chen nhau lướt đến.
Chực nhớ đến Tiểu hồng xà của Hạ Trúc Đào thủa nào, Triệu Thái vận lực vào song thủ dồn cả lên mười đầu ngón tay và chờ sẵn, chỉ cần lũ độc xà xông đến, Triệu Thái đang thầm toan tính sẽ dùng tay chộp và xâu xé hủy diệt từng độc xà một.
Nhưng thật bất ngờ, lũ độc xà khi còn cách Triệu Thái độ nửa trượng thì bất luận con nào dù bò hay đang phi lướt đến cũng phải khựng lại như bị chạm vào vật cản vô hình, để rồi liền sau đó tự lủi đầu về phía sau tìm đường bò quay lại.
Con độc xà này lui thì con khác ở phía sau bò đến trám chỗ và ngay lập tức cũng đến lượt độc xà đó bị khựng lại để cuối cùng vẫn tự tìm lối lủi đầu bò ngược về.
Triệu Thái đang lấy làm lạ về diễn biến kỳ quặc này thì chợt nghe thanh âm của lão ma Bạch Phát Chúc Quân vang lên ngạc nhiên :
- Nếu trong người ngươi không mang theo vật khắc tinh của các sinh vật độc thì lẽ nào ngươi có xuất thân cũng từ Độc môn?
Khắc tinh của độc vật, câu này của lão ma khiến Triệu Thái nhớ đến lời tự phụ của Hạ Trúc Đào về Tiểu hồng xà vốn dĩ ẩn chứa chất tuyệt độc vào hạng đệ nhất. Thế nên Triệu Thái cười ngạo nghễ :
- Há lẽ lão chỉ thành danh nhờ độc? Nếu vậy lão đừng mong toại nguyện nếu cứ tiếp tục dùng độc đối phó với ta. Lão có biết Độc Y bà bà và thiên hạ đệ nhất độc xà tiểu hồng? Ha... Ha... Vì kỳ thực...
Giọng của lão ma Bạch Phát Chúc Quân còn vang lên ngạc nhiên nhiều hơn :
- Ngươi muốn nói Tiểu hồng xà do ngươi sở hữu? Nếu vậy, ngươi là thân tín của Độc Y bà bà tỷ nương kết nghĩa của ta? Nhưng đã vậy tại sao Đoàn Kính Cam còn quyết liệt hạ lệnh lấy mạng ngươi trong khi vẫn kính cẩn thỉnh mời Độc Y bà bà, tương tự ta, về làm Phó môn chủ hỗ trợ hắn? Hư thực như thế nào, nếu ngươi muốn thuận lợi hãy giải thích tận tường cùng ta.
Đây là điều không bao giờ Triệu Thái nghĩ đến, thế nên Triệu Thái đành đáp :
- Có thật giữa lão và Độc Y bà bà vẫn là bằng hữu? Vậy lão có biết Hạ Trúc Đào? Tại hạ vốn dĩ là người rất thân thiết với nàng ấy.
- Đương nhiên ta biết Hạ Trúc Đào và còn biết nhiều hơn rằng ả gần đây tuy chưa là thê nhi của ai nhưng vẫn bụng mang dạ chửa, chẳng bao lâu sẽ đến ngày sinh hạ một ấu nhi. Là của ngươi đúng không?
Triệu Thái rúng động. Và vì điều này đã lộ qua sắc mặt nên dù Triệu Thái chưa kịp lên tiếng vẫn nghe tiếng lão ma Bạch Phát Chúc Quân cười đắc ý :

- Hạ nha đầu kể ra cũng to gan, thà chịu sư phụ nghiêm hình giam giữ hơn là thổ lộ tính danh của kẻ đã khiến nha đầu dầu không chỉ thất tiết mà còn cưu mang cả giọt máu oan nghiệt từ một tiểu tử chẳng ra gì là ngươi. Và ta biết thế này cũng tốt, một là hạ sát ngươi theo lệnh Đoàn Kính Cam, hai là thay tỷ nương vừa trừng trị ngươi vừa giúp thu hồi Tiểu hồng xà ắt đã do Hạ nha đầu tặng ngươi thay thế vật định tình. Số phận của ngươi là thế, đừng trách bổn ma quân đây độc ác. Ha... Ha...
Triệu Thái phẫn nộ quát vang :
- Hạ Trúc Đào đã bị giam? Lão ma hãy nói mau, nàng đang bị giam ở đâu?
Lão Bạch Phát Chúc Quân vùng hiện thân ngay trước mặt Triệu Thái :
- Ngươi muốn giải thoát cho ả ư? Liệu ngươi có đủ bản lãnh chăng, chẳng những có thể thoát chết phen này mà sau đó còn đủ đởm lược đến tận Không Không môn cứu người? Riêng ta thì quả quyết ngươi chẳng có bản lãnh nào ngoài việc tự cúi đầu nhận lấy cái chết. Hãy mau mau đón nhận. Ha... Ha...
Lão hất tay bật xô ra một ngọn kình đỏ ối và phát tỏa nhiệt khí nóng hừng hực.
“Ào...”
Triệu Thái không nao núng, trái lại sắc mặt vụt lạnh như băng, và Triệu Thái ngang nhiên bật người vừa lao thẳng vào vùng chưởng kình đỏ ối vừa tay hất một kình đáp trả :
- Lão muốn ta chết ư? Chỉ e lão mới là người không đủ tư cách bằng ta. Đỡ!
“Ầm...”
Chấn kình hất lão lùi lại. Điều đó làm lão tột cùng kinh ngạc :
- Ngươi không thể có nội lực thâm hậu đến thế này. Trừ phi, phải rồi, trừ phi toàn bộ máu huyết của Tiểu hồng xà đang ở cả trong huyết quản khiến ngươi không chỉ tăng tiến nội lực mà còn có năng lực kháng bách độc? Có đúng như thế chăng?
Nhưng Triệu Thái đã tiếp tục bật lao vào lão ma :
- Lão biết đã quá muộn. Và đây là lúc lão nên ngoan ngoãn nằm xuống chờ Triệu Thái này phát lạc định đoạt sinh mệnh lão. Đỡ!
“Ào...”
Và lão chợt tái mặt :
- Xuyên Vân chưởng, tuyệt kỹ phái Thanh Thành? Ối...
Lão thoái bộ thật nhanh và lập tức toàn bộ nhân dáng lão vụt biến mất trước mắt Triệu Thái. Và vì vậy ngọn Xuyên Vân chưởng của

Triệu Thái cũng lạc vào cõi hư vô tự tan biến và chẳng thu hiệu quả gì.
“Vù...”
Vẫn biết đấy là điều lợi hại xuất phát từ trận thế kỳ môn, Triệu Thái nào dám khinh suất, đành thu liễm ngươn thần vận dụng toàn bộ chân nguyên nội lực vào thính giác để nghe ngóng.
Chính lúc đó thính lực của Triệu Thái lại nghe một chuỗi gào bi thảm từ cõi mõ hồ vang thoát lên.
Nhưng cùng lúc chợt có tiếng gió rít ngay bên cạnh Triệu Thái.
“Ào...”
Triệu Thái biết có biến và xoay người qua ngay, nhưng đã quá muộn vì một ngọn kình đỏ ối đã tiếp cận quá gần.
“Vù...”
Toàn thân chấn động, Triệu Thái đành nghiến răng vận dụng chân nguyên lên bảo hộ tâm mạch bản thân và chấp nhận hứng trọn vẹn một kình.
“Ầm!”
Khí huyết sôi trào buộc Triệu Thái khom người thổ ra một ngụm huyết đắng cả miệng :
- Ọe...
Lão Bạch Phát Chúc Quân xuất hiện với nụ cười độc ác :
- Ngươi có võ công ngoài dự liệu của ta. Thế nên đừng trách nếu ta cần dựa vào trận thế để hoàn thành sứ mệnh được phó giao. Hãy nạp mạng đi nào. Ha... Ha...
Lão tung Hỏa Độc chưởng.
“Ào...”
Triệu Thái vẫn cứ nghiến răng và lần này với hai mắt long sòng sọc toát toàn sát khí. Nhưng Triệu Thái khi chực phát kình thì chợt nghe một loạt gào bi thảm vang lên ở khoảng cách khó thể nói là xa :
- A... A...
Lão ma rúng động đến nỗi chợt bật kêu :
- Lan Hoa Hàm Tiếu? Có phải chính là ngươi đấy không? Ai đã hạ sát Lan Hoa ngươi?
Phát hiện đấy là lúc lão có sơ hở, Triệu Thái lập tức nghiêng người vừa kịp tránh thoát ngọn Hỏa Độc chưởng của lão.
“Vù...”
Lão quay ngược trở lại thực cảnh và bỗng dưng đùng đùng trút toàn bộ mọi tâm trạng phẫn nộ vào ngọn kình được quật cật lực vào Triệu Thái :
- Không chỉ riêng một mình ngươi, nhất định tiểu liễu đầu kia cũng có

thân thủ ngoài sức tưởng của ta. Vậy còn chờ gì nữa ngươi chưa nạp mạng để đến lượt nha đầu kia nếm mùi lợi hại của bổn ma quân ta. Đỡ!
“Ào...”
Lại một loạt gào bi thảm nữa vang lên xa hơn loạt vừa rồi một quãng :
- A... A...
Nhưng như thế cũng đủ để lão ma thêm một lần nữa rúng động, chưởng kình theo đó thoáng khựng lại vô tình tạo một cơ hội mà Triệu Thái quyết không bao giờ bỏ lỡ. Và Triệu Thái bất chợt tự điểm một nụ cười lạnh, hữu thủ bật thoát ra thật nhanh tạo thành một lực đạo chẳng những thoảng nhẹ như không mà còn phơn phớt ẩn hiện một màn huyết vụ đỏ tợ máu :
- Lão còn chưa nằm xuống theo lệnh ta?
“Bung... Bung... Bung...”
Chỉ một loạt chiêu kình nhưng có đến những ba lần chấn chạm khiến lão ma Bạch Phát Chúc Quân cũng bị đủ ba lần rúng động khắp châu thân, cuối cùng đành khuỵu xuống, thần sắc nhợt nhạt và hai môi phều phào :
- Huyết Ảnh... ngươi là Huyết Ảnh...
Triệu Thái xông lướt đến nắm một vai lão và nhấc lên, đoạn rít vào tai lão :
- Sẽ không bất luận ai đủ lực báo thù cho lão ngoại trừ toàn thể Không Không môn nhưng được sự hợp lực của quần hùng khắp võ lâm. Và điều đó liệu có xảy ra được chăng nếu bản thân Triệu Thái ta cứ mãi bị sinh cầm trong thứ trận thế quái quỷ này? Lão hãy chọn đi, hoặc chỉ ta cách thức thoát trận để lão còn có cơ hội cầu mong sẽ có người thay lão báo thù hoặc cứ để ta bị giam ở đây nhưng vị tất dễ chết ngay cho lão toại nguyện.
Lão dù bị nhấc lên nhưng đầu vẫn cứ gục dần xuống khiến thanh âm giọng nói cũng cứ nhỏ dần :
- Ma Vương... Ta không tin chắc... liệu có thể diệt được Ma Vương hay không... nhưng để thêm càng nhiều... càng tốt những kẻ rồi sẽ... chung số phận với ta... Ha... Ha... ta sẽ chỉ ngươi cách thoát trận. Đó là... tam tung lục hoành nhị tả thất hữu... Ta mong ngươi thoát... trận Cửu... Cung... này... Hự!
Triệu Thái buông tay và lạnh lùng nhìn thấy lão đổ gục xuống. Nhưng lập tức sắc mặt Triệu Thái có biến đổi trở thành khẩn trương. Và lập tức Triệu Thái giáng mạnh hữu kình vào thi hài đã bất động của lão ma.

“Ầm!”
Lý Mộ Huệ đúng lúc đó cũng xuất hiện. Và nàng kinh tâm khi được tận mắt mục kích cảnh thi thể của ai đó đang bị Triệu Thái cuồng nộ hủy hoại trở thành trăm nghìn mảnh vụn tơi :
- Úy, các hạ vẫn đắc thủ và đã hạ sát ma đầu Bạch Phát Chúc Quân? Nhưng sao phải hủy hoại thi thể lão?
Triệu Thái cũng có lý do để ngạc nhiên :
- Cô nương đã biết cách xuất nhập nên tha hồ đi lại trong trận thế? Là do ai điểm chỉ? Hay đã tra hỏi từ Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân?
Lý Mộ Huệ chuyển mục quang nhìn vào đống huyết nhục nhầy nhụa từng là vóc hình nguyên vẹn của lão ma Bạch Phát Chúc Quân :
- Tiểu nữ không hề biết có Lan Hoa Hàm Tiếu phu nhân ở đây. Nhưng nhờ cao nhân điểm chỉ, tiểu nữ ngay lập tức đi tìm các hạ. Nhờ đó phát hiện quả thật có mụ Lan Hoa Hàm Tiếu hiện diện. Tiếc thay mụ đã chết. Và các hạ có biết đã do ai hạ thủ chăng? Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ đấy.
Triệu Thái giật bắn thân mình :
- Lại là lão? Lạ thật, dường như đây là lần thứ ba hễ tại hạ và cô nương cùng lâm nguy thì ngẫu nhiên lại được lão Quỷ xuất hiện ám trợ. Là thân bằng quyến thuộc gì của cô nương chăng?
Nàng lắc đầu :
- Tiểu nữ vẫn cứ nghĩ Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ cố tình ám trợ các hạ.
Triệu Thái khăng khăng quả quyết :
- Điều đó không bao giờ có. Và cô nương đừng quên Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ vẫn luôn là cừu nhân của Triệu Thái này.
Lý Mộ Huệ cau mặt :
- Chỉ dựa vào mỗi vết sẹo kiếm ở gần tâm thất các hạ thôi sao? Có miễn cưỡng chăng một khi Quỷ Kiếm cơ hồ chưa lần nào thất thủ và có thể hiểu ngược lại rằng các hạ đã nhận lầm hung thủ khiến mãi sau nuôi oán thù với Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ?
Triệu Thái vụt thở hắt ra :
- Vết sẹo kiếm là chứng tích duy nhất cho tại hạ biết đã suýt mất mạng dưới tay một cao thủ thiện dụng kiếm thuật. Và sau này kỳ thực nếu không nhờ gia sư điểm chỉ và nhận định ắt tại hạ không thể nào biết hung thủ chính là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ.
Lý Mộ Huệ kinh nghi :
- Lời các hạ vừa ám chỉ Quán chủ Huyền Vũ đạo quán? Lão đạo này sau lần đại phá Thạch Quy giáo đã vì mang thương tích nghiêm trọng nên kể như tuyệt tích và thoái ẩn giang hồ hoàn toàn. Trong khi đó mãi về sau uy danh Vô Ảnh Thủ của Quỷ Kiếm mới được mọi

người truyền tụng. Quán chủ Huyền Vũ đạo quán dựa vào đâu để thoạt nhìn vết sẹo kiếm đã lập tức đề quyết đấy là do Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ ra tay?
Triệu Thái chợt cười gượng và xua tay bảo Lý Mộ Huệ :
- Việc này vô can với cô nương, hà tất mãi đề cập chỉ phí thời gian vô ích. Và tại hạ sẽ càng cảm kích hơn nếu cô nương giúp tại hạ tìm lại cỗ xe với một Trương Dực Cảnh vẫn đang chờ tại hạ nghĩ cách hóa giải chất độc.
Lý Mộ Huệ cũng cười gượng và nhún vai :
- Các hạ ngay lúc này đã ngày càng thêm nhiều thù nhân. Tiểu nữ dù vô can vẫn thấy lo nếu cứ để các hạ vì ngộ nhận lại vô tình tự tạo thêm cho bản thân một cừu nhân nữa từng vang danh là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ. Thật mong các hạ nên cạn suy. Còn việc tìm lại Trương Dực Cảnh và cỗ xe hoàn toàn không khó. Nào, xin hãy di chuyển đúng theo từng bước chân của tiểu nữ.
Triệu Thái di chuyển theo Lý Mộ Huệ và thật sự kinh ngạc lẫn hoang mang khi phát hiện nàng không hề đi theo phương cách đã do lão ma Bạch Phát Chúc Quân từng chỉ điểm cho chính Triệu Thái.
Ai đúng - Ai sai?

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 18
Trận Cửu Cung đối đầu Bạch Phát
Mối hoài nghi thủ pháp Lý gia

Nhưng chờ đợi Triệu Thái và kể cả Lý Mộ Huệ nữa, chỉ là một cỗ xe đã bị vỡ tung. Trương Dực Cảnh Chưởng môn phái Hoa Sơn cũng không tồn tại, điều đó khiến Lý Mộ Huệ giật mình bật kêu :
- Không Không môn vậy là đã có người xuất hiện giải cứu và đưa Trương Dực Cảnh đi.
Triệu Thái thốt bằng giọng lạnh lùng :
- Nhất định chẳng thể do Không Không môn. Vì nếu là thế lẽ nào họ vẫn để Bạch Phát Chúc Quân thọ tử mà chẳng xuất hiện can thiệp cứu nguy...
Lý Mộ Huệ sực nhớ lại :
- Vậy là Độc Mục Tề Thiên. Huống hồ dường như Không Không môn chẳng có bất kỳ duyên cớ gì để bỗng dưng ra tay giải cứu lão họ Trương. Nhưng điều này phải chăng trận thế kỳ môn của Không

Không môn cũng được Độc Mục Tề Thiên am hiểu?
Một lần nữa thanh âm giọng nói của Triệu Thái vẫn lạnh lùng thốt ra :
- Cũng không thể là Độc Mục Tề Thiên. Bằng chứng là chúng ta ngay lúc này vẫn vô sự bình yên, chẳng hề bị người của Độc Mục Tề Thiên xuất hiện gây khó dễ.
Đến lúc này, Lý Mộ Huệ mới phát hiện cung cách phát thoại kỳ lạ của Triệu Thái :
- Hãy nói rõ xem các hạ đang có những suy nghĩ gì hoặc nhận định thế nào về kẻ đã đoạt Trương Dực Cảnh? Và có phải vì thế khiến thái độ của các hạ có phần lạnh nhạt?
Triệu Thái không đáp vội, vì bất chợt có phát hiện mới :
- Sao không thấy tung tích kể cả thi thể của kiện mã? Cô nương có nghĩ kẻ đã cướp Trương Dực Cảnh cũng dùng kiện mã làm phương tiện thay chân?
Lý Mộ Huệ ngẩn người và lập tức kêu :
- Vậy đừng chần chừ nữa. Hãy mau chóng tìm cho ra dấu chân tuấn mã ắt sẽ rõ nhân vật nào đã cướp Trương Dực Cảnh.
Dứt lời Lý Mộ Huệ bật người lai đi và dĩ nhiên là di chuyển theo cung cách xuất nhập trận như vừa rồi đã đưa đường cho Triệu Thái cùng đi. Chỉ có điều vì quá vội nên nàng hầu như quên, không chờ Triệu Thái cùng đi.
Đến lúc nhớ lại, nàng vội dừng và chờ. Thế nhưng nàng đã không còn thấy Triệu Thái đâu nữa. Khi toan quay trở lại tìm Triệu Thái, nàng chợt nghe có tiếng hừ lạt vang lên :
- Cô nương am tường kỳ môn trận thế, là sở trường vẫn được Không Không môn tự phụ, có phải cô nương cũng là Lý Nghi đã từng bị Môn chủ Không Không môn hạ lệnh tập nã?
Lý Mộ Huệ kinh nghi, nhất là thấy một nữ lang đã ung dung xuất hiện ngay trước mặt :
- Cô nương là ai? Can hệ thế nào với Không Không môn để thốt lên câu nghi vấn đó? Và giả như Lý Mộ Huệ này cũng nêu nghi vấn tương tự vì cô nương vẫn am tường Kỳ Môn thuật không khác gì tiểu nữ, thì cô nương nghĩ sao?
Nữ lang mới xuất hiện với y phục toàn màu xanh chợt điểm nụ cười đắc ý :
- Tự xưng là Lý Mộ Huệ, đủ cho thấy giữa cô nương và Lý Nghi không những có liên quan mà khả dĩ còn là một. Đã vậy, cô nương có chấp thuận chăng nếu ta ngỏ lời mời Lý Mộ Huệ cô nương cùng đi một chuyến?
Lý Mộ Huệ cười lạt :

- Chúng ta không là bằng hữu cũng chẳng quen biết nhau bao giờ. Lời mời này của cô nương nếu chẳng nói rõ chủ ý thì liệu tiểu nữ hiểu đúng chăng đây là một thái độ uy hiếp buộc tiểu nữ phải nhận lời, vô khả khước từ?
Thanh y nữ lang vẫn tỏ ra đắc ý :
- Nhận lời sẽ là điều tốt đẹp cho cả đôi bên, hơn là Lý cô nương buộc ta phải dùng vũ lực để cuối cùng cô nương vẫn không thể kháng cự.
Lý Mộ Huệ phá lên cười :
- Nếu là vậy phiền cô nương hãy chứng tỏ cho Lý Mộ Huệ thấy thế nào là bản lãnh dùng vũ lực để uy hiếp của cô nương. Sau đó sẽ rõ Lý Mộ Huệ này có nhận lời hay không. Ha... Ha...
Nhưng thanh y nữ lang bỗng lắc đầu :
- Rồi sẽ có lúc Lý cô nương được mãn nguyện, nếu như chẳng còn quan tâm gì nữa đến sinh mạng và sự vẹn toàn của ý trung nhân Triệu Thái.
Lý Mộ Huệ giật mình và lập tức chuyển người toan động thân lao đi :
- Cô nương vẫn còn trợ thủ và đã lợi dụng trận thế sẵn có để gây bất lợi cho Triệu Thái? Thật vô sỉ.
Thanh y nữ lang cũng động thân, nhưng là để ngăn cản Lý Mộ Huệ :
- Xin đừng vội. Vì kỳ thực nhị vị trước sau gì cũng đều là khách mời của ta. Và chỉ cần cô nương nhận lời thì lập tức sẽ được cùng ý trung nhân hội ngộ.
Nhưng Lý Mộ Huệ đã xuất thủ :
- Mời theo cách này, một là ta không thuận và hai là ta chẳng để bất kỳ ai gây tổn hại đến Triệu Thái, hảo bằng hữu của ta. Hãy tiếp chiêu.
“Vù...”
Thanh y nữ lang cười khinh khỉnh :
- Cách quan tâm dành cho Triệu Thái của cô nương sẽ càng khiến cả hai thêm bất lợi. Và người đầu tiên chính là cô nương. Đỡ!
“Ào...”
Thanh y nữ lang xuất thủ rất ung dung và lực đạo tạo ra cũng nhu hòa cơ hồ chẳng có gì đáng ngại. Nhưng lúc chạm vào chưởng kình của Lý Mộ Huệ thì lại khác, là một công phu lợi hại khó ngờ.
“Ầm!”
Lý Mộ Huệ bị chấn kình bức dội. Nhưng thay vì phẫn nộ, Lý Mộ Huệ lại nhân đó đảo người lao mất hút vào thế trận kỳ ảo.
“Vút!”
Nào ngờ chỉ thoáng mắt, Lý Mộ Huệ lại bị thanh y nữ lang xuất hiện ngăn cản :

- Muốn sớm hội ngộ cùng Triệu Thái trừ phi cô nương mau nhận lời đề xuất của ta. Bằng không với bản lãnh của cô nương là vô khả. Đỡ!
“Ào...”
Lý Mộ Huệ bật cười vang :
- Cô nương cũng vô khả ngăn chặn được Lý Mộ Huệ ta. Nếu chẳng tin thì cứ thử xem. Ha... Ha...
Và lập tức Lý Mộ Huệ lại mất hút vào thế trận kỳ ảo vẫn đang hiện hữu xung quanh kể từ khi Bạch Phát Chúc Quân xuất hiện cho đến tận lúc này.
“Vút!”
Thanh y nữ lang quả nhiên rất am tường trận thế kỳ môn. Bằng chứng là nàng ta ngay khi phát hiện sự tình đành vội thu chiêu và động thân di chuyển, quyết đuổi theo Lý Mộ Huệ.
“Vút!”
Chợt Lý Mộ Huệ đột ngột xuất hiện trước mặt thanh y nữ lang :
- Có qua có lại mới toại lòng nhau. Bây giờ đến lượt ngươi. Đỡ!
“Ào...”
Thanh y nữ lang tuy bị bất ngờ nhưng không vì thế mà tỏ ra bối rối :
- Thật đáng khen cho khinh thân pháp và nhất là tâm cơ đởm lược của Lý cô nương. Nhưng dùng đấu pháp này đối với ta, cô nương không thấy là quá ấu trĩ sao? Vậy đừng mong thủ đắc. Đỡ!
Thanh y nữ lang lại vung tay hất ra một lực đạo nhu hòa và cũng không tỏ thái độ nào ngạc nhiên hoặc bất ngờ dù một lần nữa lại thấy Lý Mộ Huệ xoay người ẩn thân thật nhanh vào trận đồ kỳ ảo. Thay vào đó, nữ lang thanh y ung dung dịch chuyển bám theo, tay thủ thế hờm sẵn và trông chờ Lý Mộ Huệ có thể xuất hiện từ trong trận thế bất kỳ lúc nào.
Thế nhưng lần này chờ sẵn thanh y nữ lang là một loạt rít lạnh tợ băng của Lý Mộ Huệ phát lên đanh gọn :
- Đây là lời cảnh cáo cuối cùng dành cho ngươi.
“Vù...”
Đó là tiếng rít gió không chỉ được phát ra đầy bất ngờ mà còn là sự di chuyển cực kỳ thần tốc của một vật khó thể nhận định rõ phương vị cho dù đang lao ập cực mạnh vào giữa mặt của thanh y nữ lang.
Phát hiện quá muộn, thanh y nữ lang tái mặt và không thể nào kịp có bất kỳ phản ứng gì thế nên đành trơ người như phỗng chờ và chấp nhận một kết cục tất yếu nhất định sẽ đến.
Và điều đó xảy đến thật.
“Phập!”

Tiếng va đập thật ngọt và cơ hồ vang lọt thẳng vào tai thanh y nữ lang. Nhưng sau đó, khi phát hiện bản thân vẫn sống, nhất là ở khắp toàn thân cơ hồ không bị bất kỳ thương tích gì, thanh y nữ lang mới ngỡ ngàng nhìn quanh. Được một lúc, khi mục quang chợt tình cờ nhìn vào cội cây rừng ngay bên cạnh, nhân thấy có một vết sâu thủng xuyên ngập vào giữa thân cây ở vị trí có độ cao vừa bằng và ngang tầm đầu. Thanh y nữ lang sực tỉnh ngộ, vết đó có thể đã xuyên thủng đầu nàng nếu như Lý Mộ Huệ đừng bảo đấy chỉ là lời cảnh cáo cuối cùng.
Thanh y nữ lang thất sắc, bàng hoàng nhìn mãi vào vết thủng ở giữa thân cây và tuyệt đối không tin Lý Mộ Huệ lại có cách xuất thủ quá ư lợi hại đến vậy.
Sau cùng, khi đã hoàn hồn và định được thần, có lẽ thế, thanh y nữ lang chợt buông ra tiếng thở dài ảo não để rồi lẳng lặng xoay người bỏ đi.
Một lúc lâu sau, chợt có một bóng nhân ảnh xuất hiện và đứng đúng vào chỗ thanh y nữ lang vừa đứng.
Đó là Triệu Thái và Triệu Thái cũng ngẩn người nhìn vào vết xuyên thủng vẫn còn đó ở giữa thân cây.
Nhưng có phần khác với thanh y nữ lang khi nãy, Triệu Thái sau một lúc ngẩn người, thay vì lo sợ hoặc thất vọng bỏ đi thì lại đột ngột vỗ một kình vào giữa thân cây ngay vị trí có vết xuyên thủng.
“Bùng!”
Cội cây gãy ngang, đổ gục phơi lộ phần thân bên trong có cả vết đã bị thủ pháp của Lý Mộ Huệ làm cho xuyên thủng.
Triệu Thái đặt bàn tay lên đó, miệng mỉm cười và từ từ thu giữ một vật vào tay. Chợt có một giọng nói cất lên :
- Đừng kinh động vì hoảng hốt và cũng đừng giở bất kỳ thủ đoạn nào đối với ta. Trái lại, hãy ngoan ngoãn giữ nguyên vị như ngươi đang có, đồng thời từ từ mở tay ra cho ta xem ngươi vừa thủ giữ vật gì. Rõ chứ? Và nhớ đừng liều lĩnh hoặc mạo hiểm với sinh mạng chính bản thân ngươi.
Thanh âm vang lên từ phía sau. Điều đó khiến Triệu Thái vì không còn cách nào khác nên đành cử động thật chậm, vừa từ từ xoay người lại và cũng từ từ hé mở bàn tay. Đúng là thái đội ngoan ngoãn tuân theo chủ ý của chủ nhân giọng nói vừa nghe.
Nhưng ngay khi nhìn thấy chủ nhân của giọng nói, dù chỉ mới bằng khóe mắt, thì lập tức Triệu Thái co chặt cả năm đầu ngón tay, vẫn khư khư giấu kín vật vừa thu giữ từ thân cây đã bị quật gãy. Không chỉ có thế, Triệu Thái còn lạnh lùng buông một câu :

- Thật là may mắn, chúng ta lại gặp nhau. Tôn giá không phủ nhận chứ?
Trước mặt Triệu Thái là một nhân vật đã che kín diện mạo, chỉ chừa đôi mắt đang nhìn Triệu Thái với vẻ kinh ngạc tột độ. Và có lẽ vì kinh ngạc nên mông diện nhân lên tiếng hỏi Triệu Thái :
- Ngươi đừng quá hồ đồ. Ta đã gặp ngươi bao giờ?
Nhân lúc mông diện nhân hỏi, Triệu Thái vờ như vô tâm, thản nhiên cất vật được giấu kín trong lòng bàn tay vào người, sau đó mới từ từ đáp :
- Có ba cội cây từng là chỗ cho tôn giá che giấu hành tung. Nhưng vì bị tại hạ phát hiện nên lần đó tôn giá không những đã có cơ hội đả thương Lý Mộ Huệ cô nương mà còn kịp tẩu thoát, chỉ chịu một ít nội thương do tại hạ gây ra. Tại hạ đã nhắc như thế, hy vọng đủ để tôn giá đừng quên một việc lẽ ra khó thể quên.
Mông diện nhân bật cười :
- Ta nhận ra hai điều. Một là ngươi nếu không hồ đồ thì cũng đã ngộ nhận, nhầm lẫn ta với kẻ nào đó. Và hai là ngươi thật to gan, không những trái lệnh ta mà còn dám thu giữ vật vừa nãy vào người. Có phải ngươi đã chán sống? Nếu vậy thì đừng oán trách vì ta đành cho ngươi toại nguyện. Ha... Ha...
Nhưng khác với cung cách cũng như khẩu khí của lời nói, mông diện nhân dù đang cười vẫn đột ngột di hình hoán vị làm cho bóng nhân ảnh vụt nhòe đi và biến mất ngay trước mặt Triệu Thái.
“Vút!”
Triệu Thái không thất kinh cũng không giật mình, chỉ lấy làm lạ, chẳng hiểu vì sao đối phương lại có thái độ hầu như là quá mâu thuẫn này.
Nhưng Triệu Thái chẳng giữ tâm trạng đó được lâu. Vì chỉ trong thoáng mắt, cảnh quang xung quanh Triệu Thái chợt có dấu hiệu biến đổi.
Nhận biết có biến. Triệu Thái thất sắc vội bật người lao đi.
“Vút!”
Nào ngờ cảnh quang xung quanh Triệu Thái càng thêm biến đổi.
Cùng với diễn biến ấy là tràng cười của mông diện nhân phát ra lồng lộng :
- Những hiểu biết quá nông cạn của ngươi về kỳ môn trận thế của Không Không môn e chẳng giúp ích gì cho ngươi lúc này. Có chăng hãy minh bạch cho ta rõ vật ngươi vừa thu giữ là gì và sau nữa hãy tỏ tường toàn bộ những điều ngươi đã biết về Vạn Niên cốc. Chỉ như thế ngươi mới mong có cơ hội toàn mạng. Ha... Ha...

Thần tình của Triệu Thái biến đổi. Và có lẽ đấy là nguyên nhân khiến Triệu Thái quát vang :
- Tại khu mộ địa ở Kim Lăng thành, kẻ đã lần lượt hạ thủ các môn nhân Không Không môn chính là tôn giá? Và đây là lần thứ hai tôn giá nếu không đứng phía sau Không Không môn thì cũng lợi dụng kỳ môn trận thế của họ để quyết tình cùng Triệu Thái này đối đầu. Hãy nói mau, tôn giá là ai, có oán cừu gì với tại hạ?
Đáp lại tiếng Triệu Thái quát chỉ là cảnh quang càng lúc càng thêm biến đổ, trở thành nguy cơ trùng trùng đang dần hãm vây Triệu Thái vào tử địa.
Và trận thế biến đổi đã làm cho bao ánh sáng chung quanh Triệu Thái vụt tắt ngấm như thể màn đêm đã buông về, che phủ và khiến cho mục lực của Triệu Thái dần trở nên vô dụng.
Với cảnh trạng đó, giọng của mông diện nhân cố tình vang lên uy hiếp Triệu Thái :
- Nếu không muốn chịu cảnh sinh cầm và có thể sẽ phải lưu mạng vĩnh viễn ở đây, Triệu Thái ngươi nên ngoan ngoãn và đáp ứng theo ý ta thì hơn. Ha... Ha...
Nhưng chẳng có tiếng của Triệu Thái vang lên đáp lại, điều đó càng khiến mông diện nhân thêm đắc ý, uy hiếp nhiều hơn :
- Ngươi toan dùng đấu pháp lấy tĩnh chế động. Đừng phí công vô ích, vì đây là trận thế kỳ môn, tuyệt đối không giống như ngươi đang cùng các địch nhân thực thụ đối đầu. Ha... Ha...
Giọng của mông diện nhân chuyển sang động nộ :
- Chưa thấy quan tài nên chưa sa lụy, có phải ngươi muốn ta cho ngươi nếm mùi lợi hại để biết thế nào là thủ đoạn của ta?
Vẫn như khi nãy, chẳng có bất kỳ thanh âm nào của Triệu Thái vang lên hồi đáp. Diễn biến này khiến cho mông diện nhân không thể không bật quát giận dữ :
- Ngươi thật to gan. Biến!
Trận thế biến chuyển làm cho màn đêm đen đang vây tỏa tứ bề cũng biến đổi theo, tự vần vũ tạo nên nhiều những loạt rú rít khủng khiếp.
Lại thêm tiếng quát thịnh nộ của mông diện nhân vang lên :
- Sau Âm Phong Cuồng Khí Nộ Thanh sẽ là Vũ Tá Phi Hồn. Triệu Thái ngươi e phải tan xác nếu ngay lúc này không lên tiếng ngoan ngoãn chấp thuận theo mọi đề xuất của ta. Đừng quá liều lĩnh, chỉ tự chuốc họa sát thân.
Nhưng thật lạ, thủy chung vẫn không có tiếng của Triệu Thái vang lên. Thế là điều gì đến phải đến.
Thoạt tiên là từng loạt chớp rền vang lên.

“Rầm! R... ầ... m!...”
Tiếp đó những tia chớp sáng cùng phát lóe liên hồi tuần tự và mãnh liệt quật bủa xuống khu rừng đã biến thành trận thế kỳ môn.
“Ào... Ầm!”
“Rít... Ầm!”
Và giữa những đợt lóe sáng ấy, chợt có tiếng mông diện nhân kêu thảng thốt :
- Úy... tiểu tử đã thoát? Không thể nào. Trừ phi tiểu tử đã sớm tan xác, quyết chẳng thể vượt thoát thủ đoạn của ta.
Điều ấy là có thật. Vì khi khu rừng bị những loạt tia chớp chiếu sáng thì quả thật đến một bóng nhân ảnh cực nhỏ của Triệu Thái cũng không chút nào tồn tại.
Triệu Thái đã tan xác rồi chăng?
Để minh bạch điều này, bằng cách nào đó không biết, mông diện nhân chẳng những đã làm cho trận thế dừng biến động mà còn vội vàng hiện thân ngay khi toàn bộ cảnh quang vụt trở lại nguyên trạng như lúc đầu.
Mông diện nhân nhìn quanh, sau cùng đôi mắt như hóa băng khi phát hiện Triệu Thái vẫn an tường nửa như nép vào một cội cây nửa như thảnh thơi đứng tựa người vào cội cây ấy. Mông diện nhân kinh hãi :
- Ngươi đã bỏ đi, đấy là điều chắc chắn. Vậy cớ sao ngươi vẫn dám quay lại thay vì nên cao bay xa chạy từ lâu?
Triệu Thái lên tiếng :
- Thế chẳng phải tôn giá vẫn muốn biết về Vạn Niên cốc sao? Thế nên tại ha cố ý lưu lại chỉ là mong tôn giá minh bạch ở Vạn Niên cốc còn có thêm sự thất tung của chín nhân vật nữa không hề là người Trung Nguyên. Và điều lạ là họ từng thất tung hầu như cùng một thời điểm với những cao thủ võ lâm Trung Nguyên, là độ một trăm năm trước. Điều này có làm tôn giá ngạc nhiên chăng?
Mông diện nhân vừa nhún vai vừa cố ý buông tiếng hừ lạt :
- Tại sao ta phải ngạc nhiên? Trừ phi lời của ngươi còn hàm chứa một ẩn ý nào khác. Nhưng tiếc thay ta chỉ quan tâm đến Vạn Niên cốc, và bất luận những nhân vật nào từng thất tung hầu ở đấy kỳ thực chẳng làm ta bận tâm.
Xem ra ngươi quả nhiên đã thật sự đặt chân vào đấy. Vậy nói đi, ngươi đã phát hiện những gì ở Vạn Niên cốc? Hoặc giả ngươi định làm ta kinh ngạc bằng cách là thà chết quyết chẳng đáp ứng điều ta đang mong đợi. Có phải như thế chăng? Hừ.
Triệu Thái nhếch môi cười gằn :

- Sở dĩ Vạn Niên cốc có danh vang như thế phải chăng vì là nơi táng thân vĩnh viễn của khá nhiều cao thủ, kể cả Trung Nguyên lẫn Bắc Hải với một nguyên do duy nhất là đã sa vào cạm bẫy âm mưu? Bắc Hải chính là chỗ xuất thân của chín nhân vật tại hạ vừa đề cập. Và liệu tôn giá có thể giải thích được chăng khi tình cờ cách gọi của chín nhân vật ấy là Âm - Phong - Vũ - Tá - Phi - Hàn. Hay tôn giá có biết và nhất là có liên quan đến Cửu Hàn Bắc Hải?
Mông diện nhân bật chớp mắt. Và chính đây là thời khắc mông diện nhân ra tay đột ngột quật vào Triệu Thái một luồng đạo lực lạnh toát :
- Ngươi hãy đem những nghi vấn ấy mà gặp và hỏi lão Diêm Vương. Mau nạp mạng!
“Ào...”
Triệu Thái không bất ngờ hoặc chí ít là thần sắc bên ngoài của Triệu Thái đã nói lên điều đó. Vì vậy để đối phó với hành vi bất chợt tấn công của mông diện nhân, Triệu Thái vụt bật gầm vang dội, và một đơn chưởng cũng được cất lên hất ra một đạo uy kinh đón đỡ ngọn lãnh kình vừa ập đến :
- Đã có âm mưu dẫn dụ nhiều cao thủ khiến họ lưu mạng vĩnh viễn một cách oan uổng ở Vạn Niên cốc. Và điều nhất định tôn giá có liên quan. Vậy hãy tỉnh mộng đi, đừng ngỡ dễ dàng giết tại hạ để diệt khẩu, mong giữ kín mọi ẩn tình. Xem chưởng!
“Vù...”
“Bùng Bùng Bùng...”
Chấn kình bức dội cả hai, là một kết quả nói lên rằng song phương ngay chiêu đầu đều bình thủ. Nào ngờ đấy là một sự thật khiến mông diện nhân khó thể chấp thuận :
- Hảo nội lực. Nhưng điều này càng khiến ta thêm đoán quyết mọi bí ẩn ở Vạn Niên cốc ắt đã do ngươi thủ đắc. Vậy thì mạng ngươi đừng mong kéo dài quá hôm nay. Hãy đỡ!
“Ào...”
Công phu của khiến mông diện nhân lần này tuy cũng là lãnh kình nhưng khí thế thật khủng khiếp lợi hại hơn trước đó thập phần. Khiến Triệu Thái càng nhìn càng hoang mang cơ hồ chẳng có đấu pháp nào đủ lợi hại để đối phó lại.
Nhưng không phải như thế. Vì bằng chứng là Triệu Thái chợt nhoẻn miệng bộc lộ một nụ cười bí ẩn. Và đó là lúc Triệu Thái bỗng bất thần di hình hoán vị tự dịch chuyển theo nhiều phương vị nối tiếp nhau, vừa kỳ ảo vừa thần tốc để rồi chợt đột ngột xuất hiện cạnh mông diện nhân với một kỳ chiêu cũng được Triệu Thái thi triển một cách đột ngột không kém :

- Nhưng tiếc thay tại hạ lại chẳng muốn mất mạng, nhất là khi chưa vạch rõ chân tướng cùng những âm mưu toan khuynh đảo võ lâm của tôn giá. Đừng phiền nha, nếu tại hạ đành để tôn giá thất vọng. Ha... Ha...
"Vù..."
Kỳ chiêu của Triệu Thái đã không chạm được vào mông diện nhân. Vì đấy là nhờ bản lãnh thật sự quá thượng thừa của mông diện nhân. Nhưng dù thế, mông diện nhân cũng giật mình bật kêu :
- Bế Cân Triệt Mạch Tàn thủ pháp? Triệu Thái ngươi liên quan thế nào với Triệu Vĩnh Trinh, một kẻ vừa là nghĩa đệ vừa từng là muội phu tương lai của Giáo chủ Thạch Quy giáo nhưng đã bất thành?
Nào ngờ đáp lại câu hỏi của mông diện nhân chỉ là hành tung bất chợt biến đâu mất dạng của Triệu Thái, là một sự nữa khiến mông diện nhân cùng giật mình kinh hãi kêu to hơn :
- Cửu Cung Sát Tiên trận của ta lẽ nào không giữ nổi ngươi, một tiểu tử chưa hề biết gì về kỳ môn trận thế? Trừ phi, phải, trừ phi ta đã quá xem thường ngươi. Và kỳ thực ngươi mới chính là kẻ duy nhất ta cần đối phó. Hãy đứng lại.
Nhưng Triệu Thái đã đi mất, vì chẳng hề có bất kỳ thanh âm nào của Triệu Thái vang lên hồi đáp.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 19
Mạo hiểm phóng hạ Tử Vong thiếp
Liều lĩnh tiến hành kế khổ nhục

Màn đêm đen dày đặc đã bị xua tan bởi chập chùng nhiều ngọn đuốc sáng. Và không những thế, từng ngõ ngách ở khắp xung quanh cũng lần lượt bị ánh hỏa quang đang túa ra tám hướng tứ bề xua đuổi một cách không khoan nhượng đối với từng mẩu bóng đêm run rẩy vương sót lại ở những vị trí mà chúng ngỡ là kín đáo nhất.
Thế nhưng, một văn nhân trung niên vì đang dõi mắt nhìn theo từng ánh đuốc tản khai đi khắp mọi nơi, nên kể như có cơ hội nêu nhận định là một lời hoài nghi :
- Tổng đàn của bổn Môn tuy chưa đủ để tự phụ là nơi bất khả xâm nhập nhưng dẫu sao cũng đáng tự hào là một hổ huyệt long đàm, khiến bất kỳ địch nhân nào trước khi muốn đột nhập cũng phải cân nhắc đắn đo vì thừa biết sẽ đối đầu với nhiều cạm bẫy trùng trùng.

Vậy mà kẻ đó vẫn lai vô ảnh khứ vô hình. Bổn Môn đã trở nên vô dụng và bất lực như thế sao?
Nêu một nhận định là cốt ý cho ai đó được nghe. Huống hồ ngay sau nhận định, đích thân văn nhân trung niên còn nêu thêm một câu nghi vấn. Hỏi là mong được nghe đáp, thế nên hầu như không có gì lạ khi thật sự có tiếng đáp lại câu nghi vấn của văn nhân và là thanh âm của một nữ nhân, một giọng già nua cho dù chưa thấy xuất đầu lộ diện :
- Môn chủ hà tất mãi băn khoăn, vô tình làm tăng uy thuế cho người, nhụt bớt nhuệ khí phần mình. Huống hồ ngoài bao cạm bẫy mai phục từ lâu sẵn có của Môn chủ, cơ hồ hiện hữu khắp trong ngoài trận thế hộ môn, gần đây còn được đích thân lão nương sắp bày thêm nhiều chất kịch độc. Vậy Môn chủ tin chăng, theo lão nương ước đoán, ắt hẳn lúc này sinh mạng của kẻ đã to gan, dám lẻn đột nhập vào đây nhất định mười phần chỉ còn lại mỗi một phần hy vọng mà thôi.
Văn nhân trung niên cau mày và càng nghi ngờ nhiều hơn khi vừa lúc đó lần lượt có vài ba loạt bẩm báo vang vọng đến :
- Bẩm Môn chủ, toàn bộ những cơ quan mai phục trong trận vẫn còn nguyên vẹn, chưa hề bị kích hoạt phải phát động.
Văn nhân trung niên ầm ừ :
- Chứng tỏ nếu địch nhân không am tường trận thế kỳ môn có thể ung dung thoát mọi mai phục thì nhất định ngay từ trong bổn Môn đã có nội phản cấu kết và điểm chỉ cho y.
Tiếng bẩm báo thứ hai vang đến :
- Khắp phạm vi năm mươi trượng bao quanh Tổng đàn dù từng tấc đất ngọn cỏ đã được lùng sục vẫn không thấy bất kỳ một manh mối nào khả nghi. Xin Môn chủ cho ý lệnh, có cần tiếp tục lục soát nữa không?
Văn nhân trung niên ngao ngán xua tay :
- Có thể đi xuyên qua thế trận, ung dung lọt vào tận Tổng đàn mà chẳng lưu lại bất kỳ manh mối nào, bản lãnh của địch nhân kể như đã đạt mức thượng thừa, đừng tìm kiếm nữa vô ích. Hãy truyền lệnh của bổn tọa, cho tất cả triệt thoái.
Lời bẩm báo thứ ba tiếp nối :
- Gần mười dặm bao quanh bên ngoài trận thế hộ môn cũng không phát hiện điều gì khả nghi. Lệnh triệt thoái của Môn chủ có vận dụng cho mọi môn nhân ở bên ngoài chăng?
Văn nhân trung nhiên bật cười ngạo nghễ :
- Cứ triệt thoái tất cả. Kẻo địch nhân chê cười, cho bổn Môn vì sợ nên cứ mãi lao sư động chúng. Và để xem địch nhân có còn dám

quay lại lần thứ hai nữa chăng?
Đúng lúc này có tiếng hồi bẩm khác đơn độc vang lên thật khẩn trương :
- Bẩm Môn chủ. Ngay tại Tổng đàn có phát hiện một bái thiếp do đối phương vừa mới đây lưu lại.
Văn nhân trung niên rúng động :
- Do ai phát hiện và từ lúc nào?
Một lão bà vóc gầy nhỏ nhắn đúng lúc này cũng xuất hiện cạnh văn nhân trung niên :
- Môn chủ mau ban lệnh, dù bất luận ai cũng đừng vội chạm tay vào bái thiếp. Cẩn tắc vô ưu, đề phòng trên bái thiếp có tẩm độc.
Một đại hán từ xa chạy đến :
- Bái thiếp là do thuộc hạ phát hiện. Nhưng tay thuộc hạ đã lỡ chạm vào, xin Phó môn chủ lão nhân gia mau xem hộ, có thể nào thuộc hạ đã bị nhiễm độc chăng?
Lão bà vụt hất tay tạo nên một loạt nhu kình, đủ để ngăn giữ đại hán nọ, không cho hắn tiếp tục tiến lại gần :
- Ngươi mau dừng lại. Và để phòng ngừa mọi bất trắc, ngươi hãy nhận hoàn linh đan này, phục vào ngay. Đón lấy.
Và lập tức có một vật cực nhỏ đã từ tay lão bà lao thật nhanh về phía đại hán.
Nào ngờ, ngay khi đón nhận đan dược, đại hán thay vì tự phục lấy theo hảo ý của lão bà thì bất chợt cười vang :
- Xin đa tạ và tại hạ sẽ dùng khi nào phát hiện bản thân sắp đến lúc độc phát mạng vong. Hẹn gặp lại vào thời khắc và địa điểm đã được tại hạ lưu sẵn trong Phục Hận Tử Vong thiếp. Ha... Ha...
“Vút!”
Đại hán bật lao vút lên cao và chỉ suýt nữa là chìm mất hút vào khoảng không gian tối tăm vô tận.
Nhưng văn nhân trung niên đã kịp bật người lao vút lên theo nhanh không kém gì gã đại hán :
- Không thời khắc và địa điểm nào thuận tiện hơn lúc này và là ngay tại đây. Cuồng đồ ngươi đừng mong chạy thoát.
- Đỡ!
Văn nhân trung niên lập tức xuất thủ, chính là lúc bóng nhân ảnh của bản thân cũng sắp chìm khuất và hòa lẫn vào màn đêm đen bao la ở trên không trung.
“Ào...”
Cũng lúc đó bóng dáng của đại hán đã hoàn toàn mất hút, chỉ còn lưu lại mỗi một giọng nói ngạo mạn và trịnh thượng của hắn :

- Tu La công phu của Đoàn Kính Cam môn chủ thật quá lợi hại, khiến tại hạ tự lượng sức khó thể đối đầu. Đành hẹn lại dịp khác vậy. Xin đa tạ vì đã tiễn đưa. Ha... Ha...
Văn nhân trung niên vừa thất vọng và vừa tức giận hạ thân xuống :
- Thân thủ của hắn quả cao minh... Và có phải vì thế khiến Phó môn chủ Độc Y tỷ tỷ phần nào úy kỵ nên chẳng nhấc tay động chân, vận dụng sở trường, dùng độc để ngăn cản hắn hộ bổn tọa?
Biết đấy là lời trách dành cho ai nên lão bà vừa thở dài vừa nghiến răng ken két :
- Hắn đã dụng mưu, đoạt mất của lão nương một hoàn Bách Độc Giải ngay trước mắt Môn chủ. Thử hỏi lão nương còn cách nào giúp Môn chủ đây? Hay tất cả đều là vô ích.
Văn nhân trung niên cũng thở dài :
- Hắn đến rồi đi như chỗ không người, lại còn dám lưu Phục Hận Tử Vong thiếp. Vậy hắn là ai? Từng có cừu thù như thế nào đối với bổn Môn?
Lão bà vụt cười lạt :
- Dẫu sao chúng ta vẫn còn cơ hội để tìm lại hắn, Môn chủ không muốn xem thử Phục Hận Tử Vong thiếp của hắn là vật như thế nào sao?
Kịp trấn tĩnh lại, văn nhân trung niên vội gật đầu và lập tức cùng lão bà đi khuất vào những tòa ngang dãy dọc vẫn thấp thoáng ẩn hiện xa xa ở phía trước vì hãy còn bị màn đêm đen dày đặc vây phủ.
* * * * *
Cắm sâu được một góc vào vách đá và được một ngọn đuốc treo gần đó soi tỏ là một bức thiếp mang sắc màu tuyền đen.
Văn nhân trung niên Đoàn Kính Cam vì phát hiện trước tiên nên kêu :
- Phục Hận Tử Vong thiếp?! Bức thiếp lại có sắc màu đen, hắn hận đến độ quyết lấy mạng bổn tọa đến thế sao? Nhưng là hắc thiếp thì không thể lưu tự. Vậy sao hắn bảo trên bái thiếp có điểm chỉ địa điểm và thời khắc cho song phương cùng gặp nhau?
Lão bà vóc nhỏ gầy Độc Y bà bà liền bảo :
- Có nhiều cách để lưu tự, không cứ gì phải dùng bút mực mới có thể chuyển đạt chủ ý. Nếu Môn chủ ngại trên bái thiếp có độc, hay là để lão nương tự tay thu hồi Tử Vong Phục Hận Thiếp và mở ra xem?
Đoàn Kính Cam cười lạt :
- Không cứ gì phải dùng đến tay mới có thể thu hồi bái thiếp và sau đó mở ra xem. Độc Y tỷ tỷ liệu có muốn biết nhân vật đang cùng cộng sự kỳ thực đạt bản lãnh và thân thủ như thế nào chăng? Hãy xem đây!

Dứt lời, năm ngón thay của Đoàn Kính Cam liền chộp cách không, hướng vào tấm hắc thiếp và lập tức xuất hiện một đạo hấp kình.
“Ào...”
Vì đạo hấp kình hướng vào tấm hắc thiếp nên mặc nhiên nó không thể không ngớt lung lay, sau đó tự tách khai khỏi vách đá và lao xẹt về phía Đoàn Kính Cam thật nhanh.
“Vù...”
Độc Y bà bà thán phục :
- Muốn luyện được Hư Không Nhiếp Vật, Môn chủ không chỉ nhờ vào nội lực thâm hậu mà thôi. Trái lại còn đòi hỏi phải am hiểu tâm pháp nội công thượng thừa của đạo giáo hoặc của Phật môn càng tốt. Phải chăng xuất thân của Môn chủ không chỉ đơn thuần là truyền nhân của Tu La Chúc Quân?
Đoàn Kính Cam không đáp vì đang dùng nội lực điều động làm cho tấm hắc thiếp chỉ được phép bay về phía lão bao nhiêu là đủ. Và lúc này tấm hắc thiếp đã lơ lửng giữa không trung, cách mặt Đoàn Kính Cam độ ba thước mộc. Điều đó chứng tỏ nội lực của Đoàn Kính Cam cơ hồ đã đạt mức thu phát tùy tâm, hoàn toàn có thể thực hiện những gì theo ý muốn, kể cả việc đang làm cho tấm hắc thiếp từ từ mở rộng hai mặt ở bên trong ra, dù không một lần động tay vào, khiến mọi tự dạng có lưu trên hắc thiếp, cũng dần dần phơi lộ ngay trước mặt Đoàn Kính Cam.
Vì cũng đọc thấy nên Độc Y bà bà chép miệng kêu :
- Công phu của hắn cũng vào hàng tột đỉnh. Nếu không thì sao có thể vận dụng chỉ lực cách không, vừa lưu tự dạng trên đó vừa khiến cho tự dạng nhô cao hơn bề mặt của bái thiếp, làm cho dễ dàng lộ ra khi đã bị bất kỳ loại ánh sáng dù yếu ớt như thế nào chiếu xiên vào? Môn chủ có thể đoán biết hắn là ai qua tất cả các cừu nhân trước đây của chính Môn chủ?
Đoàn Kính Cam một lần nữa không đáp, vì mải đang lẩm nhẩm đọc những tự dạng được nhô lên cao khỏi mặt bái thiếp và được ánh hỏa quang từ ngọn đuốc duy nhất treo ở gần đấy chiếu xiên vào tạo thành những bóng chữ :
- “Bán dạ nguyệt minh - Hẹn Lâm Sơn Độ - Oán cừu đời trước - Phục hận tử vong”. Phục Hận Nhân. Hắn tự xưng là Phục Hận Nhân và là cừu hận của đời trước, bổn tọa thật không thể đoán hắn là ai.
Độc Y bà bà thở dài :
- Đến mai mới là đêm trăng rằm. Vậy thời khắc hắn hẹn chính là canh ba đêm mai. Môn chủ có cần lão nương dốc chút lực chăng? Vì chỉ có thể khởi hành ngay từ lúc này mới mong đến kịp Lâm Sơn Độ

đúng kỳ hạn. Huống hồ người được Môn chủ tín nhiệm chọn làm cộng sự cũng không phải là hạng vô dụng. Xem đây.
Hữu thủ của Độc Y bà bà vụt cất lên, phát ra một đốm tinh quang xanh biếc thật kỳ quái. Và khi bị đốm tinh quang đó chạm vào, tự thân tấm bái thiếp lập tức bốc cháy, cũng phát thành nhiều đốm lửa xanh biếc kỳ ảo, hòa lẫn vào đốm tinh quang đầu tiên. Sau cùng thì tất cả đều tiêu tan, như thể tấm Tử Vong Phục Hận Thiếp chưa hề tồn tại, kể cả cung cách phát xạ và tạo thành đốm tinh quang kỳ dị của Độc Y bà bà nữa cũng thế. Bất quá chỉ còn lại tiếng chép miệng tán dương của Đoàn Kính Cam :
- Đoạn Hồn Lân Độc Hỏa. Thuật dụng độc của Độc Y tỷ tỷ thật mỗi lúc mỗi thêm cao minh. Chỉ tiếc tại hạ đường đường là Môn chủ Không Không môn, một khi đã bị đối phương địch nhân ung dung tiến vào trọng địa phòng hạ chiến thư, lưu rõ địa điểm và thời khắc, nếu bổn tọa co đầu rụt cổ thì liệu có đáng là cộng sự tin cẩn cho Độc Y tỷ tỷ và Bạch Phát Chúc Quân lão huynh tín nhiệm phó thác chăng? Bổn tọa sẽ đi.
Độc Y bà bà thán phục :
- Môn chủ quả nhiên không hổ danh nam tử hán đại trượng phu uy thế lẫy lừng. Nhưng liệu có nhận ra đây ắt hẳn là kế dĩ dật đãi lao, đối phương đã đi trước một bước và dĩ nhiên sẽ chiếm ưu thế vì lúc Môn chủ đến ước hội đã phải mệt nhọc sau khi vượt một quãng đường dài?
Đoàn Kính Cam mỉm cười :
- Bổn tọa cũng thừa hiểu dụng tâm của hắn là thế nào. Nhưng sẽ không hệ trọng một khi đến lượt hắn cũng bị kế dĩ dật đãi lao được bổn tọa vận dụng đối phó với chính hắn.
Độc Y bà bà không hiểu :
- Môn chủ định chuyển dời địa điểm? Ở đây ư?
Đoàn Kính Cam xua tay :
- Nếu mời được hắn quay lại đây thì tốt. Chỉ e hắn không đủ đởm lược một khi đã biết sau lần này bổn Môn nhất định phải cẩn tâm đề phòng. Trái lại bổn tọa đã có cách khiến hắn mất ưu thế của người dĩ dật. Vì thoạt tiên hắn sẽ phải đối phó với thuộc hạ của bổn tọa trước.
Độc Y bà bà phì cười :
- Dùng xa luân chiến để buộc hắn phải vơi dần chân nguyên nội lực. Môn chủ quả cao minh.
Đoàn Kính Cam nhún vai :
- Bổn tọa nào muốn dùng xa luân chiến đối phó hắn vì làm như thế một là quá xem trọng hắn và hai là tự hạ thấp oai danh một Môn chủ

của bổn tọa. Bất quá bổn tọa chỉ muốn dò xét, hy vọng sẽ sớm biết hắn có xuất thân lai lịch như thế nào. Từ đó sẽ minh bạch có đích thực hắn oán hận đến nỗi muốn kết liễu sinh mạng bổn tọa như thế chăng?
Độc Y bà bà gật đầu :
- Không dùng ưu thế lợi về nhân số để dồn đối phương vào tử địa, chủ ý của Môn chủ thật quang minh lỗi lạc khiến lão nương minh định đã không lầm khi nhận lời hiệp lực và cộng sự cùng Môn chủ.
Đoàn Kính Cam chậm rãi đi trước, bước ra bên ngoài :
- Tu La Chúc Quân dù gì đối với bổn tọa cũng có đại ân chân truyền tuyệt kỹ. Vì thế, khi đã quyết định hành động, đại sự này quyết không thể thành công nếu như chẳng được tỷ tỷ và nhất là Bạch Phát Chúc Quân, từng là bằng hữu vong niên cùng Tu La sư phụ hỗ trợ. Hy vọng rằng mai hậu giữa chúng ta càng hiểu nhau thêm và càng tin tưởng lẫn nhau nhiều hơn.
Độc Y bà bà cũng theo chân Đoàn Kính Cam :
- Nhắc đến Bạch Phát Chúc Quân mới nhớ, sao vẫn chưa thấy Bạch Phát lão đệ quay về?
Đoàn Kính Cam cười cười :
- Có chậm về cũng chẳng hề chi, miễn sao Bạch Phát lão huynh có thể giúp bổn tọa phát lạc xong gã Triệu Thái là đủ. Vì từ lâu tiểu tử này vẫn là gai trước mắt, như thể một mối họa tâm phúc đối với bổn tọa, không thể không sớm loại bỏ.
Độc Y bà bà ngạc nhiên :
- Có thể khiến Môn chủ lo lắng, gã Triệu Thái phải chăng thân thủ khó lường?
Đoàn Kính Cam vẫn cười nói :
- Thân thủ của gã kỳ thực không đáng ngại. Chỉ tiếc là đằng sau gã mới đích thực là nhân vật khiến bất luận ai thoạt nghe danh cũng phải bận tâm - Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ.
Độc Y bà bà giật nảy người :
- Không phải chứ? Vì đích thực bảy năm trước Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ đã chết, huống hồ y hầu như chẳng hề có bất kỳ một hậu nhân nào kế thừa, vậy thì từ đâu ra một Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ như Môn chủ vừa đề cập?
Cả hai bước xa dần và cho dù thân hình họ đã chìm khuất hoàn toàn vào màn đêm đen vẫn đang ngự trị khắp vạn vật thì câu nói cuối cùng của Đoàn Kính Cam hãy còn văng vẳng, đáp lại câu Độc Y bà bà vừa hoang mang hỏi :
- Chỉ tiếc rằng kể cả Độc Y tỷ tỷ cũng mơ hồ bảo là hầu như, thay vì

minh bạch Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ có hay hoàn toàn không có truyền nhân. Huống hồ đích thân bổn tọa gần đây đã có lần suýt mất mạng thật sự dưới lưỡi kiếm cơ hồ vô ảnh, nếu không là Quỷ Kiếm xuất thủ thì còn ai vào đây. Nhưng thôi, để khi có cơ hội, bổn tọa sẽ thuật kể toàn bộ nguyên ủy những gì đã xảy ra cho tỷ tỷ tỏ tường. Còn bây giờ, chỉ có Lâm Sơn Độ cũng chủ nhân của Phục Hận Tử Vong thiếp mới chính là mối bận tâm của chúng ta. Hắn là ai?

* * * * *

Trong suốt năm canh dài của bất kỳ đêm nào cũng vậy, hầu như chỉ có thời khắc giao nhau giữa lúc màn đêm sắp tàn, nhường chỗ cho một ngày mới thế nào cũng đến, thì chính là lúc toàn bộ mọi sự cảnh giới của bất luận ai và ở bất kỳ sơn môn nào mới để lộ những sơ hở hoặc những yếu kém cho người lợi dụng.

Chính vì thế, ngay khi Đoàn Kính Cam điều động nhân mã, đưa nhiều môn nhân thuộc hạ cùng đi Lâm Sơn Độ, có cả Độc Y bà bà cùng đi, với mong muốn rằng sẽ không đến Lâm Sơn Độ quá muộn so với hạn kỳ đã có trong bức thiếp Phục Hận Tử Vong, thì cùng lúc này gã đại hán vô danh đã cố tình quay lại, âm thầm đột nhập một lần nữa vào Tổng đàn Không Không môn.

Và lẽ ra sẽ không thấy bất kỳ ai phát hiện hắn nếu như chẳng phải hắn cố ý gây ra điều đó.

Vì cùng một lúc với hành vi cố tình xuất đầu lộ diện, hắn còn vờ kêu lên một tiếng, tỏ thái độ sợ hãi hoang mang :

- Úy!! Nơi này há lẽ có ma?! Nếu không có sao ta cứ mãi đi loanh quanh nhưng cuối cùng vẫn chẳng thấy tiến thêm hơn lúc nãy một chút nào?

Hắn đoán đúng, lập tức có tràng cười như vọng lên từ cõi u minh vang đến tai hắn :

- Ngươi thật to gan. Và đây là hậu quả dành cho ngươi. Vì chưa hề có ai đủ bản lãnh lọt qua trận thế kỳ môn vây bọc xung quanh Tổng đàn bổn Môn. Ha... Ha...

Vì hắn đang chờ đợi điều này nên một lần nữa hắn kêu :

- Đoàn Kính Cam đâu? Môn chủ của bọn ngươi đâu? Mau bảo lão ra đây. Nói với lão, ta là đệ tử của Quán chủ Huyền Vũ đạo quán, tìm đến đây là để giết lão báo thù cho sư phụ ta.

Tràng cười kia vụt đổi thành âm thanh kinh ngạc và hơi nghi ngại :

- Ngươi muốn báo thù cho Quán chủ Huyền Vũ đạo quán? Nhưng ai bảo ngươi bổn Môn là hung thủ sát hại sư phụ ngươi? Chớ nói nhảm. Trái lại, ngươi hãy mau xưng danh và liệu ngươi có đúng là đệ tử của Quán chủ Huyền Vũ đạo quán chăng?

Hắn gào thét và hắn muốn tiếng gào của hắn càng tỏ ra phẫn nộ càng tốt :
- Bất luận bọn ngươi nói thế nào cũng không thể làm ta thay đổi chủ ý. Vì chính Triệu Thái đã đề quyết với ta, rằng đã tận mục sở thị lão họ Đoàn hạ thủ sát hại sư phụ của huynh đệ ta. Hãy bảo lão ra đây.
- Ngươi đã gặp Triệu Thái? Vào lúc nào và ở đâu? Mà thôi, bổn trưởng lão chưa cần ngươi đáp ngay lúc này. Trái lại, chờ khi Môn chủ bổn Môn quay về, ắt sẽ có cơ hội cho ngươi mãn nguyện. Nhưng đang khi chờ đợi, Ha... Ha... ngươi hãy ngoan ngoãn ngủ một giấc nha. Nào, ngã xuống, ngã nào. Ha... Ha...
Từ đâu đó xuất hiện một mùi u hương thoang thoảng xộc vào mũi hắn. Và đúng như lời của nhân vật tự xưng là trưởng lão nọ vừa bảo, mùi u hương có làm hắn ngây ngất, cuối cùng đành ngã vật ra, nằm yên bất động.
“Huỵch!”
Chính lúc đó, thanh âm nọ lại vang lên với thái độ khinh khỉnh :
- Ngỡ thế nào, hắn chỉ là kẻ vô dụng. Hãy mau đưa hắn vào thạch lao giam lại và chờ Môn chủ về xử trí. Hừ!
Lập tức có hai bóng đen xuất hiện, nhẹ nhàng cùng nhấc hắn lên, đưa hắn thoát khỏi nơi quỷ quái mà lúc nãy hắn bảo dù đi mãi vẫn không thấy tiến lên chút nào. Và cuối cùng hắn bị ném vào một trong nhiều gian thạch thất dùng để giam giữ các phạm nhân từng đắc tội với Không Không môn.
* * * * *
Đấy là lúc bầu trời đã tang tảng sáng và Độc Y bà bà chợt khựng lại. Thái độ của Độc Y bà bà làm Đoàn Kính Cam vì nghi hoặc nên cũng dừng lại :
- Có điều gì bất ổn chăng, Độc Y tỷ tỷ?
Độc Y bà bà cau mày :
- Môn chủ có cảm nhận sự bất thường chăng khi kể cả điệt nhi của lão nương, là Lan Hoa Hàm Tiếu vẫn giống như Bạch Phát Chúc Quân, cho đến lúc này chưa quay trở về bẩm báo?
Đoàn Kính Cam thoáng nhăn mặt :
- Độc Y tỷ tỷ vẫn quả quyết, cũng như lệnh điệt Hàm Tiếu Lan Hoa, gã Triệu Thái lẽ ra đã chết ở Vạn Niên cốc thì lúc này vì vẫn bình an vô sự, thế nên hiển nhiên gã cũng đắc thủ phần nào đó tuyệt học ẩn lưu ở Vạn Niên cốc và sẽ khiến Bạch Phát Chúc Quân, kể cả Lan Hoa Hàm Tiếu dù cùng hợp lực cũng không phải đối thủ của gã?
Độc Y bà bà lắc đầu :
- Lão nương chỉ minh bạch mỗi một điều là lẽ ra Lan Hoa Hàm Tiếu

phải quay về phục bẩm từ lâu. Nhưng vì không hề có chuyện đó thì nên chăng buộc lão nương phải nghĩ đến những gì bất lợi nhất đã xảy ra cho cả hai? Môn chủ nghĩ sao?
Đoàn Kính Cam trầm ngâm sắc mặt :
- Ý muốn nói gã Triệu Thái vì đủ bản lãnh hạ thủ và kết liễu lệnh điệt cùng Bạch Phát Chúc Quân lão huynh nên Phục Hận Tử Vong thiếp chính là do gã phóng hạ?
Độc Y bà bà gượng cười nói :
- Bất luận Môn chủ tin hay không tin, chẳng hiểu sao lòng dạ lão nương đây chợt nghĩ, phải chăng chúng ta đã và đang trúng kế điệu hổ ly sơn của đối phương. Và vạn nhất đối phương thật chính là Triệu Thái, mà gã lại được Môn chủ liệt vào hạng mối họa tâm phúc, thì hãy đoán xem dụng tâm của gã khi dùng kế này, cố tình dẫn dụ chúng ta ly khai Tổng đàn là để làm gì?
Đoàn Kính Cam vụt lạnh giọng :
- Độc Y tỷ tỷ đã đoán như thế nào?
Độc Y bà bà bảo :
- Theo Lan Hoa Hàm Tiếu thuật lại, khi gã Triệu Thái đột ngột bị Đào Gia Từ chấn cho một chưởng chí mạng đả tử, lúc này mọi người ai nấy đều lo nhanh chân thoát ly Vạn Niên cốc thì nghịch đồ Hạ Trúc Đào vẫn cố tình lưu lại. Và đến khi Hạ Trúc Đào quay về, đối diện với lão nương, thái độ ả không chỉ thay đổi hoàn toàn mà còn thêm cưu mang trong dạ một giọt máu oan nghiệt của kẻ súc sinh nào đó và ả thà chết quyết chẳng cung xưng. Môn chủ tin chăng nếu lão nương bảo rằng có ý ngờ giọt máu đó chính là của gã súc sinh họ Triệu?
Đoàn Kính Cam trầm ngâm :
- Cuối cùng thì ý của tỷ tỷ là nghi Triệu Thái dụng kế này chỉ nhằm ý giải cứu cho Hạ Trúc Đào, người cưu mang giọt máu của chính gã?
Độc Y bà bà hoang mang :
- Môn chủ tỏ ý không tin? Nghĩa là Môn chủ còn có lời giải thích khác thuyết phục hơn?
Đoàn Kính Cam bảo :
- Vẫn như bổn tọa đã nói, ắt sẽ có cơ hội cho Độc Y tỷ tỷ tỏ tường nguyên ủy. Nhưng dù vậy bổn tọa cũng đoan quyết một điều, nếu đích thật kẻ phóng hạ Phục Hận Tử Vong thiếp chính là gã họ Triệu thì đối tượng của gã chẳng ai khác ngoài bổn tọa.
Độc Y bà bà nghi hoặc :
- Nếu như vậy, oán cừu của gã đối với Môn chủ nhất định liên quan đến xuất thân sư thừa của gã, Huyền Vũ đạo quán. Đúng chăng?
Đoàn Kính Cam bật cười :

- Tỷ tỷ đừng phí công phỏng đoán. Chi bằng cứ tin theo lời bổn tọa là đủ.
Độc Y bà bà miễn cưỡng gật đầu :
- Vì chúng ta đúng là cộng sự của nhau, được, lão nương đành tin theo Môn chủ một lần và chỉ hy vọng mọi diễn biến xảy ra đừng liên quan gì đến Triệu Thái.
Đoàn Kính Cam lại ra hiệu cho đoàn người tiếp tục thẳng tiến Lâm Sơn Độ.
* * * * *
Ánh sáng nhợt nhạt của buổi bình minh cuối cùng cũng có cách len lỏi vào thạch lao, nơi đang giam giữ nhiều phạm nhân từng đắc tội với Không Không môn.
Nhưng vì là ánh sáng nhợt nhạt nên hồ như chẳng một ai phát hiện ở một trong những chỗ giam người chợt có một thân hình vốn dĩ đang bất động vụt cử động.
Đấy là kẻ chỉ vừa mới bị ném vào thạch lao, một đại hán từng tự xưng là huynh đệ đồng môn cùng Triệu Thái.
Mùi u hương từng làm hắn ngây ngất ngã xuống bất động đã không đủ công hiệu giữ hắn hôn mê lâu hơn.
Hắn chỉ mới tỉnh lại và đang nhìn quanh, vừa tự thưởng cho bản thân một nụ cười đắc ý.
Mọi phạm nhân ắt đa phần do chịu giam giữ đã lâu, đành cam phận vì nào dám trông mong đến ngày được tháo cũi sổ lồng, thế nên vào thời khắc của một đầu ngày như thế này hầu như ai ai cũng đều đang ngon giấc, chẳng thiết thức dậy sớm làm gì nữa, khiến quang cảnh ở khắp nơi trong thạch lao hiện cứ yên ắng như chốn không người. Quả là thời khắc thích hợp để cho hắn hành động.
Hắn đứng dậy thật nhẹ nhàng, lặng lẽ nắm lấy một trong những thanh chấn song đang là vật cản duy nhất ngăn cách giữa gian thạch thất hắn đang bị giam giữ với các gian còn lại.
Nhưng tay vừa chạm vào thanh chấn song, sắc diện hắn có chút biến đổi. Và điều đó khiến hắn từ từ nhắm mắt lại, với tay vẫn nắm giữ thanh chấn song nhưng từ mũi miệng hắn vừa bắt đầu phát ra từng nhịp thổ nạp chầm chậm.
Được một lúc, hai mắt hắn vụt mở bừng, miệng hắn cũng hé mở, để lộ hai hàng răng của hắn chẳng rõ đã nghiến chặt vào nhau từ lúc nào. Nhưng hắn nghiến răng là có chủ ý. Vì thế, hoàn toàn không có gì lạ nếu như có ai phát hiện tay đang nắm giữ thanh chấn song của hắn cứ từ từ nhích động, làm thanh chấn song nhích động theo, cong dần qua một bên, tạo khoảng hở mỗi lúc một lớn so với thanh chấn

song bên cạnh vẫn cứ thẳng đứng, chính là hình dạng và trạng thái sẵn có của bất kỳ thanh chấn song nào đang tồn tại và hiện hữu ở suốt khu vực thạch lao này.
Và đến khi khoảng hở được tạo ra đã đủ lớn, lúc hắn toan dừng tay, không kéo thanh chấn song thêm nữa, thì bất chợt xuất hiện một chuỗi thanh âm tuy không đủ nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng vẫn có thể xem là khá nhỏ đã đột ngột rót vào tai hắn :
- Hảo nội lực. Và nếu ngươi hứa cũng dùng cách đó giải thoát ta thì đổi lại ta sẽ hứa giúp ngươi cùng thoát ly không chỉ gian thạch lao này mà dù là bao cạm bẫy mai phục xung quanh Không Không môn cũng chẳng hề gây khó dễ cho bất kỳ ai trong hai chúng ta.
Hắn giật mình nhìn quanh và thật sự kinh hãi vì không thể nào phát hiện đâu là phương hướng đích thực đã phát ra chuỗi thanh âm hắn vừa nghe. Hoặc nói đúng hơn, tuy tin rằng hắn đã không nhận định lầm về phương hướng phát thoại nhưng tuyệt đối trong tầm nhìn của hắn lúc này hoàn toàn không hề có bất kỳ một bóng dáng nào khả nghi, chí ít cho hắn biết đấy là hình dáng của nhân vật vừa phát thoại.
Nhân vật đó có phương cách che giấu tung tích thật hoàn mỹ. Hắn đang có ý nghĩ ấy thì chuỗi thanh âm nọ một lần nữa vang rót vào tai hắn :
- Ngươi đừng vội tìm hiểu ta là ai, đồng thời cũng đừng tự làm cho bản thân hoảng sợ nếu cứ nghĩ ta sẽ gây bất lợi cho ngươi. Trái lại, hãy nghĩ rằng ta cũng là một phạm nhân đã lâu vẫn chịu cảnh giam giữ như thế này và chỉ cần ngươi gật đầu, tỏ ý chấp thuận lời đề xuất vừa rồi của ta ắt sẽ có cách giúp ngươi nhận biết ta đang bị giam giữ ở đâu. Vậy thì sẽ không có chuyện ngươi giải cứu lầm người. Còn như ngươi không chấp thuận, hừ, tung tích của ta mãi mãi vẫn là bí ẩn và ngươi cho dù có bị bắt giam trở lại cũng không thể biết ta là ai đã cáo giác cùng bọn Không Không môn hạ lưu đê tiện.
Hắn lập tức gật đầu, vừa hít vào một hơi thật dài vừa lách người bước ra khỏi hàng chấn song. Và cho dù đã thoát, hắn vẫn cẩn trọng bước đi thật chậm dọc theo hai dãy thạch thất ở hai bên, đều là những gian dùng để giam người.
Hắn vừa đi vừa tìm.
Và hắn tạm hài lòng với một tiếng hắng giọng thật khẽ chợt vang ra từ một chỗ giam người hắn vừa đặt chân bước đến :
- Ta ở đây.
Hắn giương mục lực nhìn vào bên trong, để rồi đành thất vọng vì không thể nào thấy rõ diện mạo của nhân vật bị giam trong đó bởi đã

có những lọn tóc thật dài buông xõa xuống từ đỉnh đầu che khuất toàn bộ gương mặt.
Cảnh quan trong khu vực thạch lao vẫn yên ắng. Ánh sáng chiếu vào đây vẫn cứ nhợt nhạt và mờ tối. Quả là khung cảnh thuận lợi để hắn nhẹ nhàng ngồi thụp xuống ở ngay bên ngoài hàng chấn song và lào thào nói với nhân vật bí ẩn nọ :
- Không có các hạ, tại hạ vẫn cứ ung dung thoát ly chỗ này. Vì đó là điều tại hạ từng thực hiện, chí ít đã một lần. Tuy nhiên, tại hạ cũng sẽ giải thoát các hạ nếu như các hạ ưng thuận đáp lại tại hạ chỉ một câu hỏi.
Nhân vật bí ẩn cũng tiến lại gần hàng chấn song, nhìn vào hắn xuyên qua lớp tóc dài buông xòa phủ kín mặt :
- Lời của ngươi có thể ta sẽ tin. Vì với thuật dị dung ngươi đang dùng, ta biết hoặc ngươi liên quan hoặc từng là môn hạ Không Không môn. Tuy nhiên, với cách bố phòng và mai phục đầy biến hóa ở xung quanh Tổng đàn Không Không môn thì lời của ta không hề thừa khi quả quyết trừ phi ngươi là nhân vật có bối phận cực cao ở Không Không môn, nếu không, ngươi chớ vội tự phụ là dù một mình vẫn sẽ thoát.
Hắn không muốn tranh luận, đành vờ như không nghe, chỉ thản nhiên hỏi điều cần hỏi :
- Các hạ có bảo đã bị giam ở đây từ lâu, vậy có nhìn thấy chăng một cô nương tuổi trạc đôi chín gần đây cũng bị Không Không môn giam giữ? Tại hạ vì muốn giải thoát nàng nên không ngại dùng khổ nhục kế, vờ để bọn họ bắt, hy vọng sẽ tìm thấy nàng ở đây.
Nhân vật bí ẩn kinh ngạc :
- Có thật đúng như lời ngươi nói? Thảo nào, thuật dị dung của ngươi ta thoạt nhìn đã phán hiện ngay. Vậy ngươi không cảm thấy lạ hoặc kỳ quái hay sao, rằng bọn Không Không môn chẳng những không phát hiện cách dị dung quá kém của ngươi mà còn giúp ngươi dễ dàng toại nguyện, chưa gì đã vội ném ngươi vào thạch lao? Đâu có chuyện quá dễ như thế?
Hắn chẳng muốn phí lời giải thích. Vì bản thân hắn tự biết quá rõ sở dĩ hắn toại nguyện đều là nhờ kế điệu hổ ly sơn của hắn :
- Các hạ ngại tại hạ đã bị họ tương kế tựu kế, đưa tại hạ vào tròng? Vậy đừng quá lo, trái lại, tại hạ vẫn đang chờ một lời đáp của các hạ.
Nhân vật bí ẩn chợt lắc đầu :
- Chẳng có nữ nhân nào gần đây bị giam giữ như ngươi vừa hỏi. Và điều này phải chăng có nghĩa là ngươi sẽ không giúp giải thoát ta?
Hắn mỉm cười :

- Tại hạ vẫn sẽ giải thoát, không chỉ một mình các hạ mà kỳ dư bao nhiêu phạm nhân ở đây cũng vậy. Vì sao, các hạ biết chăng? Vì tại hạ đang cần thêm càng nhiều thời gian càng tốt cho đến khi nào tìm kỳ được người cần tìm mới thôi.
Nhân vật bí ẩn giật mình :
- Nội lực của ngươi thâm hậu và sung mãn đến thế sao, đủ để dùng tam muội chân hỏa, lần lượt kéo cong từng thanh chấn song bằng thiết luyện, để giải thoát cho ngần này người ở đây?
Hắn bảo :
- Tại hạ chỉ cần giải thoát thêm một mình các hạ là đủ. Vì lẽ nào sau đó các hạ không nghĩ cách giúp tất cả cùng thoát, bởi dẫu sao họ cũng đã cùng các hạ chung số phận?
Nhân vật bí ẩn gật nhẹ đầu :
- Ngươi suy nghĩ thật thấu đáo, chứng tỏ tâm cơ ngươi luôn thận mật. Như vậy có nghĩa là ngươi dù không cần đến ta vẫn tự tin đủ bản lãnh vượt thoát Tổng đàn Không Không môn?
Hắn đành hé lộ một phần sự thật, chí ít là để trấn an nhân vật đứng trước mặt :
- Đoàn Kính Cam cùng không ít thuộc hạ vào hàng cao thủ Không Không môn đã bị tại hạ dùng kế dẫn dụ đi thoát xa Tổng đàn từ lâu. Tại hạ tiết lộ điều này hy vọng sẽ đem đến nhiều hưng phấn cho các hạ.
Và hắn chộp tay vào một thanh chấn song, một lần nữa nhắm mắt, vận dụng chân nguyên nội lực, biến thành tam muội chân hỏa, vừa nung nóng dần thanh chấn song được làm bằng thiết luyện vừa dụng lực kéo con về một bên.
Đến khi tạo thành một khe hở vừa đủ, hắn thu tay về, miệng mỉm cười :
- Cung hỉ các hạ kể như đã thoát cảnh giam cầm. Cáo biệt.
Nhưng nhân vật nọ chợt kêu hắn :
- Chờ đã. Ta chưa thỉnh giáo tính danh của ngươi?
Hắn toan đáp, nhưng không thể. Vì đúng lúc đó, do thanh âm của nhân vật nọ phát ra vô tình lớn, làm cho những phạm nhân gần đó có cơ hội phát hiện sự tình. Họ nhao nhao kêu lên, gây thành những tiếng huyên náo không cần thiết :
- Hãy giải thoát cho ta với!
- Ta nữa. Ta nữa. Nếu không thì đừng trách ta sao lại hô hoán lớn tiếng, làm kinh động và gây cản ngại cho sự thoát thân của bọn ngươi. Hãy mau giải thoát cho ta.
Nhân vật bí ẩn đã chui ra bên ngoài hàng chấn song, chợt lạnh giọng

bảo :
- Ta cũng định giải thoát cho tất cả bọn ngươi. Nhưng uy hiếp ta thế này, nếu bọn ngươi nghĩ ta sợ thì quá là điều lầm lẫn.
Và nhân vật bí ẩn quay lại với hắn, kẻ vừa bẻ cong thanh chấn song, giúp nhân vật bí ẩn thoát nạn :
- Đa phần bọn chúng đều là môn hạ Không Không môn, do phạm quy nên bị sinh cầm. Ngươi có thật sự cần giải thoát cho tất cả bọn chúng chăng?
Hắn bật cười sang sảng :
- Chính tại hạ cũng đang muốn họ gây huyên náo. Và nếu các hạ chợt có cảm nhận, cũng là tán đồng với phương sách của tại hạ thì phiền các hạ cứ nghĩ cách giải thoát cho họ.
Nhân vật bí ẩn bất chợt cũng cười theo thật to, to hơn tiếng cười của hắn vừa cười :
- Ta đã đoán hiểu chủ ý của ngươi. Được, đã muốn gây huyên náo thì ta sẽ cho một phen trời long đất lở. Ha... Ha...
Và liền xảy ra một điều hoàn toàn không thể ngờ, nhất là đối với hắn, kẻ vừa phải hao tốn chân nguyên nội lực để giúp giải cứu nhân vật bí ẩn. Đấy là nhân vật bí ẩn chợt ung dung chộp tay vào hai thanh chấn song gần kề nhau, nhanh chóng vận lực và cùng lúc bẻ gãy đồng loạt cả hai thanh chấn song, tạo nên tiếng động khô giòn đầy kỳ quái :
“Coong... Coong...”
Hai thanh chấn song cùng gãy, khiến chỗ hở tạo ra dĩ nhiên rộng hơn so với cách dùng lửa tam muội chân hỏa đã được hắn sử dụng để chỉ bẻ cong mỗi một thanh chấn song.
Nhân vật bị giam trong đó lập tức thoát ra. Đấy là lúc hắn và nhân vật bí ẩn cùng đưa mắt nhìn nhau. Để rồi hắn hỏi :
- Các hạ có thể tự thoát, sao lúc nãy còn nhờ tại hạ?
Nhân vật bí ẩn đáp nhẹ :
- Ta tự thoát rồi cũng sẽ bị giam cầm. Đâu thuận lợi bằng lúc này, nhờ ngươi, ta mới biết sẽ chẳng còn cao thủ nào lợi hại chờ ta ở bên ngoài, mà đấy là điều duy nhất có thể khiến ta khó thể thoát. Đa tạ, cho dù tính danh ngươi có là gì đi nữa.
Nhân vật thứ nhất vừa được nhân vật bí ẩn giải cứu hiện đang chạy lao ra ngoài. Đó là một lão nhân, và lão vừa chạy vừa hứa hẹn với những ai hiện đang còn bị giam giữ :
- Hãy chờ đấy. Ta sẽ tìm cách chế ngự và bắt bọn ngục tốt tự tay mở cửa lao, giải thoát cho tất cả bọn ngươi.
Hắn chợt nhận ra thanh âm của lão nhân đó. Thế nên, hắn gọi ngăn

lại :
- Chờ đã. Có phải lão là nhân vật từng đồng hành cùng Đoàn Kính Cam trong lần nhận được tin của Lý Nghi mật báo, đã phát hiện tung tích của Quán chủ Huyền Vũ đạo quán?
Lão nhân giật mình dừng lại :
- Phàm những ai am hiểu hoặc có liên quan lần đó đều bị Đoàn Kính Cam thất phu tìm cách hãm hại. Ta cũng không ngoại lệ. Nhưng sao ngươi vẫn biết?
Hắn cười cười :
- Lý Nghi tuy chẳng còn tồn tại nhưng ai ngăn cấm gã thổ lộ mọi điều cho kẻ khác biết? Được rồi, lão đi đi. Hy vọng đây sẽ là cơ hội cho lão đòi lại công bằng, dùng môn nhân của quý Môn đối phó với chính Đoàn Kính Cam, từng là Môn chủ của lão.
Nhưng khi lão nhân nọ chạy khuất dạng, nhân vật bí ẩn chợt bảo hắn :
- Lão họ Tề từ khi bị giam giữ vẫn luôn tỏ thái độ khiếp nhược. Lão sợ hãi, kể cả đối với bọn ngục tốt. Thiết nghĩ ta không tin lão có thể dám quay lại dù là để giải cứu cho những ai từng cùng chung số phận như lão. Chi bằng để ta phóng thích thêm cho một vài phạm nhân nữa. Chỉ như thế mới đủ gây náo loạn, là điều ngươi cần có.
Vừa dứt lời, nhân vật bí ẩn vẫn bằng cung cách kỳ quái và bí ẩn như đã nói, ung dung dụng lực để bẻ gãy thêm từng đôi thanh chấn song một, phóng thích trước sau cho thêm vài ba phạm nhân nữa.
Và lúc này mới là cảnh náo loạn thực sự. Những phạm nhân chưa được giải thoát đã nhao nhao cả lên, gọi những kẻ đã thoát mau tìm cách cứu họ.
Những kẻ đã thoát nếu có một người chợt vội lao bỏ đi, giống như thái độ của lão nhân họ Tề lúc nãy, thì dù gì vẫn có kẻ cứ vội vội vã và tìm cách giải nguy cho đồng bọn.
Cứ như thế, số phạm nhân được giải thoát mỗi lúc một tăng, đủ để hắn và nhân vật bí ẩn nọ cùng hài lòng.
Nào ngờ đã có bóng dáng lão nhân họ Tề quay trở lại. Và lão Tề vụt quát :
- Tất cả có thôi ngay không. Và bất luận kẻ nào nếu cam chịu an phận thủ thường thì lão phu hứa sẽ giúp lời bẩm tấu cùng Môn chủ, ắt sẽ được Môn chủ đại lượng khoan dung. Còn kẻ nào ngu xuẩn, ngỡ đây là cơ hội có thể thoát thì hãy mau mau tỉnh mộng, sẽ không tài nào đủ bản lãnh, dù là chắp cánh bay khỏi nơi đây. Tất cả đã nghe rõ chưa? Ha... Ha...

Hồi 20
Phá thạch lao cứu người đồng cảnh
Trước Hồng Kỳ bộc lộ kiếm chiêu

... Lúc này đã đầu giờ Thìn, vầng dương đã ló dạng từ lâu và ánh dương quang rực rỡ làm Độc Y bà bà chợt nghĩ đến một điều :
- Môn chủ muốn nghĩ sao thì nghĩ, phần lão nương chẳng rõ vì lẽ gì chỉ mong được quay lại Tổng đàn ngay lúc này.
Đoàn Kính Cam cười nhẹ, tuy chân vẫn tiếp tục bước đi, hướng về phía Lâm Sơn Độ, nhưng cũng tỏ ra cảm thông, quay lại hỏi Độc Y bà bà :
- Kỳ thực đang có điều gì khiến Độc Y tỷ tỷ cứ luôn tỏ ra lo lắng và quan tâm cho lệnh đồ Hạ Trúc Đào?
Độc Y bà bà đành giải thích :
- Lão nương thật tâm không muốn thấy bao tâm huyết đã từng dành cho Hạ nha đầu cứ càng lúc càng bị phế bỏ, nhất là chỉ vì một gã chẳng ra gì được Môn chủ biết qua tính danh Triệu Thái.
Đoàn Kính Cam cau mặt :
- Bổn tọa đâu đã nói gã là kẻ chẳng ra gì. Hoặc giả Độc Y tỷ tỷ nghĩ như thế vì cho đến giờ vẫn chưa minh bạch thân thế cũng lai lịch sư thừa của gã ra sao?
Độc Y bà bà thở dài :
- Nhưng Môn chủ đã xem gã là mối họa tâm phúc. Và giữa lão nương và Môn chủ đang là cộng sự, hậu quả sẽ như thế nào nếu Hạ nha đầu là đệ tử do đích thân lão nương giáo huấn đào luyện lại ngang nhiên quan hệ với gã kia, khiến lão nương mai hậu chẳng còn cách nào đối xử ngoại trừ đành tuyệt tình, đối phó ả như tử đối đầu?
Đoàn Kính Cam nghi hoặc :
- Độc Y tỷ tỷ từ khi phát hiện lệnh đồ dù chưa có phu tế vẫn bỗng dưng cưu mang cốt nhục của người, đã lập tức hạ lệnh biệt giam, đồng thời còn tỏ ra rất giận, như chẳng muốn lưu mạng thêm cho lệnh đồ bất kỳ một thời khắc nào nữa. Vậy sao bây giờ lại nảy dạ băn khoăn, tỏ ý ngại nếu phải tuyệt tình nghịch đồ?
Độc Y bà bà bảo :
- Tức giận là để ả biết lỗi mà sửa. Huống hồ theo chủ ý sẵn có của lão nương, chỉ cần ả tỏ ra hối hận, nhất là chấp thuận cho lão nương giúp ả trừ bỏ giọt máu oan nghiệt đó đi, thì lúc nào cũng như lúc nào,

lão nương vẫn sẵn sàng tha thứ và tiếp tục thừa nhận ả là truyền nhân duy nhất cũng là đắc ý nhất của lão nương.
Đoàn Kính Cam bèn thở dài :
- Kẻ làm sư phụ có lòng đại lượng như Độc Y tỷ tỷ quả là hiếm có, khiến bổn tọa không thể không tự hỏi ả Hạ Trúc Đào có điểm gì hơn người, đến nỗi dù đã phạm lỗi tày đình vẫn được Độc Y tỷ tỷ quan tâm, sẵn sàng thứ tha? Hoặc giữa tỷ tỷ và ả còn có mối quan hệ nào đó mật thiết hơn, quyết không chỉ là nghĩa sư đồ.
Độc Y bà bà bật cười :
- Môn chủ chớ quá đa nghi. Vì há lẽ mối quan hệ gì đó Môn chủ vừa nghĩ lại là tình mẫu tử, chỉ như thế mới mật thiết hơn nghĩa sư đồ. Nhưng nhất định không bao giờ có chuyện đó. Huống hồ lão nương đã xấp xỉ thất tuần, ả thì chưa đến đôi mươi, giữa cả hai làm sao có mối quan hệ mẫu tử.
Sắc diện của Đoàn Kính Cam giãn ra :
- Nếu vậy thì ở ả nhất định có tư chất hơn người, khiến cho mất ả đi, Độc Y tỷ tỷ tin rằng sẽ không bao giờ tìm thấy bất luận truyền nhân nào như ả?
Độc Y bà bà đáp :
- Không sai. Ả chính là bảo bối hữu dụng có thể giúp lão nương hoàn thành nhiều sở nguyện. Liệu Môn chủ có thuận ý để lão nương ngay bây giờ quay trở lại Tổng đàn?
Đoàn Kính Cam đáp ứng ngay :
- Bổn tọa vẫn tự mình đối phó nổi chủ nhân Phục Hận Tử Vong thiếp. Độc Y tỷ tỷ cứ yên tâm và hãy tự lo liệu theo ý định.
Độc Y bà bà cười cảm kích :
- Môn chủ vẫn luôn tạo mọi thuận lợi cho lão nương, ân tình này lão nương nguyện sẽ có ngày đền đáp. Cáo biệt.
Đoàn Kính Cam nhìn theo, miệng nở một nụ cười vừa bí ẩn vừa hàm chứa nhiều điều nghi ngại chưa thể nói thành lời.
* * * * *
Trong khi đó, cục diện diễn ra ở thạch lao Tổng đàn Không Không môn đã càng lúc càng làm hai nhân vật trong cuộc thêm kinh ngạc. Đấy là nhân vật bí ẩn có tóc dài buông sập xõa che kín mặt, và một đại hán từng dùng tam muội chân hỏa bẻ cong một thanh chấn song để giải thoát cho nhân vật bí ẩn nọ.
Nhân vật bí ẩn đột nhiên nói :
- Lão họ Tề không phải khiếp nhược đớn hèn, là khiếp sợ thì đúng hơn. Và chính vì quá sợ hãi đối với Đoàn Kính Cam môn chủ nên dù có cơ hội lão vẫn không màng lo nghĩ chuyện thoát sinh. Trái lại,

Ha... Ha... lão muốn lập công chuộc tội, định lung lạc toàn bộ phạm nhân ở đây, dùng họ làm áp lực, mong giữ ta và ngươi lại, chờ giao cho lão thất phu họ Đoàn xử trị. Kế của ngươi vậy là đã bất thành.
Hắn - nhân vật đã từng giải cứu cho nhân vật bí ẩn - cũng bật lên tiếng cười vang dậy :
- Kế của tại hạ không chỉ vì thế mà bất thành. Trái lại, đây chính là sự náo động tại hạ cần có. Và nếu các hạ thật sự có cao hứng sao không cùng tại hạ gây một phen náo loạn lưu danh muôn thủa? Ha... Ha...
Thế là dù đang cười hắn vẫn ngạo nghễ bật xô người, lao thật nhanh về phía lão nhân họ Tề quả nhiên đang dẫn đầu một nhóm môn nhân thuộc hạ Không Không môn từ ngoài tiến vào với dụng ý dẹp tan mọi náo loạn đã và đang xảy đến ở ngay bên trong thạch lao, hầu lập công chuộc tội đối với Đoàn Kính Cam môn chủ là nhân vật đã từng giam giữ chính bản thân lão.
Hắn quật tung một đạo chưởng kình uy mãnh, với khí thế lấp biển dời non.
- Lão đã chọn phần rượu phạt thì đừng trách tại hạ độc ác. Đỡ!
“Ào...”
Nào ngờ lão nhân họ Tề chỉ thoáng mắt đã kịp lùi ra ngoài, dù miệng lão đang hô hoán đốc thúc mọi người :
- Tất cả mau xong lên. Lão phu dù là phạm nhân vẫn hết lòng vì Môn chủ, quyết chẳng để ai gây bất lợi cho bổn Môn. Hãy xông lên.
Nhưng lão đã tính lầm, khí thế và uy lực từ chưởng kình của hắn đã khiến những môn nhân thuộc hạ Không Không môn vừa từ bên ngoài tiến vào đều phải chùn bước. Nhất là khi giữa bọn chúng bỗng dưng vang lên một loạt kêu thất thanh :
- Đấy là công phu Xuyên Vân chưởng của phái Thanh Thành. Chúng ta không phải đối thủ của hắn. Đừng xuẩn động xông vào nạp mạng.
Lập tức có nhiều môn nhân Không Không môn tìm cách lùi thoát ra ngoài, tương tự thái độ và hành vi đang có của lão họ Tề.
Nhưng chính lúc đó, lối xuất nhập dẫn vào thạch lao chợt bị phong tỏa bởi một thạch môn đột ngột từ trên cao nặng nề rơi xuống.
“Ầm!”
Thạch môn vì là cả một phiến đá cực to do bất thần bị gieo xuống nên tình cờ đè nghiến lên chí ít là ba thuộc hạ của Không Không môn vừa cố lao vọt trở ra. Tiếng gào bi thảm của những thuộc hạ xấu số này liền vang lên thật rùng rợn :
- A... A...
Tiếng gào cũng làm hắn chấn động dừng lại. Và mắt hắn bắn xạ

hung quang khi phát hiện kể cả hắn cũng bị thạch môn phong tỏa.
Chợt có tiếng của nhân vật bí ẩn vang lên ngay bên cạnh hắn :
- Bây giờ thì thế nào đây? Vẫn tiếp tục gây náo loạn để rồi chịu nhận bị giam cầm ư?
Hắn phá lên cười :
- Đoàn Kính Cam quả lợi hại, đã có thừa uy lực để khiến ai ai cũng khiếp sợ, cho dù phải chịu chính lão hạ lệnh giam cầm. Nếu là vậy, đại họa đối với tại hạ lúc này chẳng phải chính là những kẻ đang chịu chung số phận? Vì họ dù gì cũng là môn nhân Không Không môn, không giết họ thì tại hạ cũng bị họ giết hại. Có thật đã đến lúc tại hạ nên khai diễn ngay tại đây một trận đồ sát? Phải chăng ý của các hạ cũng muốn như thế? Ha... Ha...
Nhân vật bí ẩn cũng cười và dường như còn cười lớn hơn cả hắn :
- Đã gần bảy năm ta chịu cảnh sinh cầm. Nay có cơ hội, lẽ nào ta không tận dụng để trút hết mối hận trong lòng ư? Tất cả bọn chúng sẽ phải chết. Ha... Ha...
Những phạm nhân, kể cả nhóm môn nhân vừa mới cùng lão Tề xông vào thạch thất bỗng nhất tề gào thất thanh :
- Đừng giết bọn ta...
- Không sai. Vì không phải bất luận ai trong bọn ta đều có tâm địa như lão họ Tề.
- Chẳng phải chúng ta đang chung cảnh ngộ hay sao? Trước hết hãy tìm cách đào thoát, sau đó bọn ta hứa sẽ cùng nhị vị hợp lực phá hủy toàn bộ Tổng đàn Không Không môn.
- Bọn ta từ lâu đã minh định không còn là người của Không Không môn nữa. Vì thế, chỉ cần thoát, nhị vị dù muốn bọn ta làm gì cũng xin nhất mực tuân theo.
Diễn biến này khiến hắn cười đắc ý :
- Nếu tất cả đều là những lời thành tâm, hay lắm, ý tại hạ cũng muốn đạp bằng Tổng đàn Không Không môn, san thành bình địa. Vậy tất cả hãy cùng lùi lại, để tại hạ thử phá vỡ thạch môn. Xem đây! Ha... Ha...
Hắn tung ra một đạo Xuyên Vân chưởng, quật cật lực vào phiến đá chắn đường.
"Ầ... m...!!"
Nhưng phiến đá cơ hồ không suy suyển, làm hắn có phần thất vọng.
Chợt nhân vật bí ẩn lướt đến, vừa áp một tay vào phiến đá vừa trầm giọng bảo hắn :
- So về nội lực, thú thật ta không thể sánh với ngươi. Nhưng muốn phá vỡ thạch môn, khai thông lối thoát, nếu không có ta nhúng tay

vào, ngươi đừng mong toại nguyện. Nào, hãy vận khởi chân lực một lần nữa. Chờ khi nào ta vừa lui về, ngươi hãy lập tức xuất thủ, đừng để quá chậm.
Lời của nhân vật bí ẩn tuy không đủ sức thuyết phục bất kỳ ai, vì chỉ là khẩu thuyết vô bằng, nhưng khi phát hiện nhân vật bí ẩn chợt thu tay và nhảy lùi về thật nhanh thì hắn cũng thần tốc quật ngay một chưởng kình được vận dụng toàn lực :
- Khai!
Kình xô vào phiến đá.
“Bùng...”
Toàn bộ phiến đá cực to vụt tách khai, thoạt tiên thì chỉ thành hai mảnh, sau vỡ dần và vì chịu không nổi chính trọng lượng của bản thân nên cả phiến đá vụt đổ ụp xuống tạo thành chuỗi âm thanh khô khốc nghe thật kỳ quái.
“Rào... Rào...”
Chỗ phong tỏa đã được khai thông, những kẻ ngỡ đã bị sinh cầm liền được dịp reo hò, cùng xông ùa ra, vừa gào thét phẫn nộ vừa tạo nên một niềm phấn khích tột cùng, ngùn ngụt sát khí :
- Chúng ta thoát rồi. Hãy mau tiến ra, đạp bằng Tổng đàn Không Không môn.
- Ha... Ha... giết, kẻ nào dám ngăn cản chúng ta thì phải chết. Ha... Ha...
- Mau xông ra. Ha... Ha...
Nhân vật bí ẩn có tóc buông xấp xõa cũng lao vút ra và từ miệng phát lên những loạt cười sằng sặc :
- Cuối cùng ta cũng thoát. Mối hận những bảy năm bị sinh cầm sẽ được ta trút bằng hết trong nội nhật ngày hôm nay. Ha... Ha...
Hắn cũng lao theo và lập tức cảm nhận từ nhiều mảnh đã vỡ của toàn bộ thạch môn vừa bị đổ ụp chợt toát ra lãnh khí xông phả vào giữa mặt hắn.
Lấy làm lạ, hắn vội đưa mắt nhìn vào đống loạn thạch và phát hiện quả thật từ nhiều mảnh vỡ vẫn còn man mác buông tỏa những làn lãnh khí mờ nhạt tương tự hơi sương.
Nhưng hắn đã lao vút qua. Và vì vội nên hắn chỉ khắc ghi điều kỳ lạ đó vào lòng, không có đủ thời gian cho hắn dừng lại dò xét để tìm hiểu xem tại sao từ những mảnh vỡ lại có lãnh khí toát ra.
Hắn không chạy theo nhóm phạm nhân đang cuồng nộ quyết một phen đạp bằng Tổng đàn Không Không môn. Hắn chỉ lẩn vào một chỗ thật kín đáo, lẳng lặng và âm thầm dò xét khắp mọi nơi trong Tổng đàn Không Không môn.

Được một lúc, mắt hắn vụt sáng rực và lập tức bật tung người lao thật nhanh về một phía.
“Vút!”
Ở đấy, trước mắt hắn là một cao thủ đang có những hành vi lén lút một cách đáng khả nghi.
Hắn hạ thân chặn lối cao thủ nọ :
- Các hạ đang có việc gì rất vội ư, Gia Cát Thường?
Cao thủ nọ giật mình, đành dừng lại và giương ánh mắt nghi hoặc nhìn kẻ dám đường đột xuất hiện chặn lối :
- Ngươi có biết ta ư? Ngươi là ai? Nhưng này, không phải là kẻ mới tối qua đã đột nhập và khiến bổn Môn một phen náo loạn sao?
Hắn cười cười :
- Các hạ nhớ không lầm. Và nếu nhớ kỹ hơn ắt các hạ vẫn không quên giọng nói của tại hạ. Vì chẳng phải chúng ta đã một lần chạm mặt nhau rồi sao? Nào, thử nhớ lại xem, Gia Cát Thường.
Gia Cát Thường càng thêm nghi hoặc, nhìn kỹ hơn :
- Chúng ta đã gặp nhau? Nếu vậy, đây là diện mạo ngươi đã dị dung? Ngươi thật to gan, dùng thuật này đối với bổn Môn có khác nào lấy trứng chọi đá. Hãy mau khôi phục chân diện, để xem ngươi là hạng người nào và bản lãnh ra sao mà dám liều lĩnh, không sợ mất mạng.
Hắn bảo :
- Đêm qua, cho dù có cả Đoàn Kính Cam hiện diện, tại hạ vẫn ung dung ra vào như chỗ không người. Chứng tỏ ở Tổng đàn Không Không môn này chẳng có gì lợi hại khiến tại hạ sợ. Và các hạ ắt sẽ tin hơn nếu biết rằng địa điểm mà lần trước chúng ta hội diện là một nơi không xa lắm so với Vạn Niên cốc. Cũng là nơi các hạ nhờ vào xảo kế nên mới bất ngờ hạ thủ, gây bất lợi cho Điền Gia Trung, đệ tử Điểm Thương phái. Các hạ đã nhớ ra chưa?
Gia Cát Thường lại một phen nữa giật nảy người :
- Hóa ra ngươi là...
Đang kêu, Gia Cát Thường chợt hất tay và bất ngờ tạo ra một vầng sa vụ, phủ chụp lên đầu đối phương.
“Ào...”
Nhưng hoàn toàn không như Gia Cát Thường liệu tính, vầng sa vụ tuy có phủ kín đầu đối tượng, thế nhưng hắn vẫn thản nhiên cười cười :
- Lần trước, khi thấy ngươi dụng độc hạ thủ Điền Gia Trung, ta thật lấy làm lạ, không hiểu sao Không Không môn cũng am tường Độc môn. Và bây giờ mới hiểu, đấy là nhờ Độc Y bà bà vì là Phó môn chủ

Quỷ môn nên hiển nhiên có chỉ điểm cách dụng độc cho bọn ngươi. Chỉ tiếc, bản thân ta lại là người không ngại độc, đành để ngươi thất vọng vậy. Ha... Ha...
Không thể thủ đắc, Gia Cát Thường thất kinh, vội lùi thoát và lập tức lẩn thật nhanh vào một trong nhiều khoảng trống có giữa những tòa ngang dãy dọc tạo thành trú sở và là Tổng đàn Không Không môn.
"Vút!"
Hắn nhẹ nhàng thi triển khinh công bám theo, cốt ý làm Gia Cát Thường thêm sợ :
- Đoàn Kính Cam, kể cả Độc Y bà bà, đều trúng kế của ta và hiện ở cách đây đến gần năm mươi dặm. Vậy bản thân ngươi lúc này đừng mong thoát.
Phát hiện bị đuổi bám, Gia Cát Thường đã sợ càng thêm sợ :
- Ngươi là bằng hữu của Điền Gia Trung, muốn tìm cách giải cứu y đúng chăng? Y không có ở đây. Đồng thời, theo lệnh Môn chủ, ta đã phóng thích họ Điền từ lâu rồi. Nếu không tin sao ngươi không thử tìm đến Điểm Thương phái để dò hỏi hư thực?
Miệng tuy kêu nhưng đôi chân của Gia Cát Thường vẫn không ngừng ngoặt tả ngoặt hữu, y chạy bừa vào bất kỳ lối đi nào tình cờ xuất hiện ngay trong mắt y.
Dù vậy, Gia Cát Thường vẫn cứ bị hắn bám theo như hình với bóng.
Và Gia Cát Thường nghe hắn nói :
- Không Không môn vì muốn truy tìm Lý Nghi nên từ lâu luôn đối nghịch cùng Điểm Thương phái. Ngươi bảo đã phóng thích Điền Gia Trung theo lệnh Đoàn Kính Cam môn chủ, lời này liệu có đáng tin chăng?
Gia Cát Thường vẫn chạy và càng lúc càng chứng tỏ y không hề chạy bừa vào các lối rẽ tình cờ bắt gặp. Trái lại, ở một lần rẽ ngoặt như thế, Gia Cát Thường thoắt cái đã biến mất ngay trước mắt đối phương, hiện chỉ còn thanh âm của y là vang đến tai hắn :
- Ngươi không tin cũng không sao. Vì điều đó càng chứng tỏ dụng ý ngươi đến đây chẳng hề vì Điền Gia Trung. Bằng không, ắt ngươi đã rõ gần đây giữa bổn Môn và Điểm Thương phái cơ hồ đã giải tỏa mọi hiềm nghi. Hãy nói mau, ngươi đích thực là ai, lai lịch thế nào? Và bản thân ngươi liệu có nhận ra chăng đã bị ta dẫn dụ ngươi lọt vào Hồng Môn kỳ trận? Nghĩa là sinh mạng ngươi đã không còn do ngươi tự chủ nữa rồi. Ha... Ha...
Hắn khựng lại, giương mắt nhìn quanh và quả thật không còn nhìn thấy Gia Cát Thường đâu nữa :
- Hồng Môn kỳ trận? Vị trí này đã là ngay giữa Tổng đàn Không

Không môn, sao phải cứ lập trận, là điều chẳng hóa ra quá mâu thuẫn sao?
Tiếng Gia Cát Thường ngạo mạn cười vọng đến chát chúa :
- Môn chủ bổn Môn là cao nhân dương thế. Nếu kể cả chỗ lưu ngụ cũng không thể bảo mật vẹn toàn thì có đáng là cao nhân nữa chăng? Nhưng chưa hết đâu, Hồng Môn kỳ trận còn là Độc trận, để xem ngươi có thật là người chẳng ngại độc như đã nói chăng? Ha... Ha...
Nhưng chỉ mới đó, tràng cười của Gia Cát Thường vụt tắt nghẹn. Và thay vào đấy, một thanh âm khá quen tai đã chợt từ xa xa mơ hồ vang đến tai hắn - kẻ đang tình cờ bị lọt vào giữa trận thế Hồng Môn :
- Ngươi đã nói, dù không có ta ngươi vẫn ung dung đi lại như chỗ không người. Vậy cớ sao còn để sa bẫy, lọt vào kỳ trận Hồng Môn? Hãy nói lại xem sao, liệu ngươi có thật sự chẳng cần đến ta chăng?
Hắn lập tức nhận ra thanh âm đó. Và câu hắn nói lại không liên quan gì đến điều mà nhân vật kia quan tâm :
- Các hạ đã kết liễu Gia Cát Thường? Sao vậy? Ai mượn các hạ xen vào? Há không biết chỉ vì cần lợi dụng y nên tại hạ mới chưa vội ra tay. Hãy nói đi, liệu sinh mạng y còn cơ may nào vãn hồi chăng?
Một nhân vật có những lọn tóc dài để xấp xõa che kín diện mạo lập tức xuất hiện trước mặt hắn :
- Ý muốn nói, kể cả Hồng Môn kỳ trận là điểm đắc ý nhất của lão thất phu Đoàn Kính Cam cũng chẳng là gì đối với ngươi. Điều này liệu có thật chăng?
Hắn nhún vai không đáp. Thay vào đó, hắn lại hỏi :
- Tại hạ hiểu đúng chăng, Gia Cát Thường đã chẳng còn chút hy vọng nào?
Nhân vật bí ẩn hừ lạt :
- Để đáp lại ân giải thoát ở thạch lao, ta cứ ngỡ giết y là giúp ngươi, nào ngờ, hừ. Vậy nói đi, ngươi cần y vì việc gì? Họa may ta có thể thay y giúp ngươi mãn nguyện.
Hắn thở ra nhè nhẹ :
- Vẫn là một cô nương tại hạ cần giải cứu. Và vì nàng không bị giam trong thạch lao nên tại hạ có đủ lý do để tin rằng hãy còn một chỗ khác bí ẩn hơn, dùng để giam những kẻ như nàng.
Nhân vật bí ẩn liền xoay đầu nhìn quanh, sau đó chợt vén tóc, để lộ một diện mạo lạnh lùng và cao ngạo, vừa nhìn lại hắn vừa bảo :
- Trong Tổng đàn Không Không môn chỉ có chỗ lưu ngụ của lão thất phu Đoàn Kính Cam mới được xem là trọng địa, cần được bảo vệ

một cách nghiêm mật nhất. Ngươi nói đi, vị cô nương ngươi cần giải cứu là hạng người như thế nào để thay vì bị giam trong thạch lao thì theo ngươi, lại được giam ở chỗ khác, như ở đây chẳng hạn?
Hắn đáp :
- Nàng là ái đồ đắc ý của Độc Y bà bà. Và gần đây Độc Y bà bà qua lời thỉnh nguyện của Đoàn Kính Cam, đã ưng thuận trở thành Phó môn chủ Không Không môn. Các hạ bảo nàng cho dù có là tội đồ thì liệu có gì khác biệt chăng so với bao tội đồ khác?
Nhân vật bí ẩn kinh ngạc :
- Ngươi muốn ám chỉ nàng ta dù phạm tội thì vẫn cứ là đệ tử đắc ý của Độc Y bà bà, thế nên cung cách xử trị có phần khác biệt hơn?
Hắn thổ lộ :
- Kẻ đã gây hệ lụy cho nàng chính là tại hạ. Và gần đây, qua một dịp tình cờ, tại hạ được biết nàng thà chết, quyết không hở môi, dù chỉ một lời tiết lộ danh tính của tại hạ. Như vậy có phải chăng, nàng vì quá am hiểu tính khí của sư phụ nàng, thừa biết bản thân nàng khó thể mất mạng một khi còn là ái đồ và là y bát truyền nhân duy nhất của sư phụ, thế nên nàng mới có thái độ đó?
Nhân vật bí ẩn liền gật đầu :
- Ta hiểu rồi. Độc Y bà bà vì chưa nỡ tuyệt tình nên chỉ giam giữ và hy vọng sẽ có ngày nàng hồi tâm chuyển ý. Vậy thì chỗ nàng bị giam nhất định chỉ ở quanh đây. Đi, ta sẽ giúp ngươi giải cứu nàng.
Nhưng hắn ngăn lại :
- Trong Hồng Môn kỳ trận còn hàm chứa nhiều cạm bẫy mai phục. Các hạ tuy tinh thông trận đồ nhưng vạn nhất gặp cạm bẫy phóng độc thì sao? Thiện ý của các hạ, tại hạ xin tâm lĩnh, nhưng không thể vì thế để các hạ mạo hiểm đến mất mạng.
Nhân vật bí ẩn lại hừ lạt :
- Quả thật bản thân ta có phần ngại độc. Tuy vậy, chỗ lưu ngụ của lão thất phu họ Đoàn, theo ta biết, vốn ẩn tàng nhiều cơ quan nguy hiểm. Liệu ngươi đủ kiến văn để hóa giải và vượt qua những cơ quan như thế chăng? Nói cách khác, ta vốn dĩ là người ân oán phân minh, lần này thoát nạn là nhờ ngươi chiếu cố giải vây. Thế nên, hừ, hãy để ta có cơ hội đáp đền. Hầu sau này, khi ân đã đền, nghĩa đã trả, vạn nhất có gặp lại thì giữa ta và ngươi sẽ chẳng ai nợ ai. Hay ngươi vẫn muốn ta mãi mãi nợ ngươi? Không dễ như thế đâu, nhất là đối với Sa Ôn Ngọc ta.
Hắn ngớ người, sau đó dù miễn cưỡng vẫn thuận tình :
- Tại hạ cứu các hạ chỉ tình cờ, và là phần nào tiến hành theo ý đó muốn có một trận náo loạn ở ngay tại đây. Thế nên, đối với tại hạ,

điều đó không được tính là ân hay là nghĩa. Nhưng nếu các hạ đã muốn, nhất là để cho ân oán tuyệt đối phân minh, được, tại hạ cũng cần một trợ thủ đắc lực, chí ít sẽ giúp tại hại phá giải những cơ quan không chắc đã có thật. Và xin có lời đa tạ trước đối với Sa Ôn Ngọc huynh.
Sa Ôn Ngọc tuy gật đầu, chấp nhận lời đa tạ, nhưng lại bảo :
- Đối với ngươi, có gì phiền chăng nến ta muốn được một lần tận mắt nhìn thấy ngươi tự thoát trận thế Hồng Môn này?
Hắn bật cười :
- Tại hạ tuy không am tường lắm về trận thế kỳ môn nhưng riêng đối với sở đắc của Không Không môn, cụ thể là trận Hồng Môn này, thật không dễ làm khó tại hạ. Mong được Sa Ôn Ngọc huynh chỉ giáo thêm. Ha... Ha...
Và hắn ung dung bước đi thật, chứng tỏ hắn không hề ngại Hồng Mông Kỳ Trận.
Dù vậy, chỉ mới bước theo chân hắn được vài bước, Sa Ôn Ngọc đã kinh ngạc khẽ kêu :
- Cách di chuyển của ngươi tuy cũng có thể thoát trận Hồng Môn nhưng kỳ thực lại không phải là cách đúng nhất. Có thể cho ta biết ai đã chỉ điểm ngươi cách di chuyển này chăng?
Hắn vẫn tiếp tục bước đi :
- Chẳng hề do ai chỉ điểm. Tại hạ đã tự nghĩ ra đấy.
Sa Ôn Ngọc tiến thật nhanh đến cạnh hắn :
- Ngươi không thể tự nghĩ ra nhất là chỉ với lần đầu lọt vào trận. Phải chăng ngươi không muốn giải thích vì có ẩn tình cần che giấu?
Hắn ngập ngừng :
- Dĩ nhiên chẳng phải tại hạ tự nghĩ ra ngay khi đặt chân vào trận. Mà kỳ thực, từ trước đó tại hạ đã có tự tin, cho rằng với bất kỳ loại trận thế nào, dù thoạt đầu có làm tại hạ khốn đốn thì sau cùng tại hạ vẫn có cách thoát. Nhưng để giải thích nguyên ủy, xin thứ lỗi, ngay bây giờ e chưa phải lúc.
Sa Ôn Ngọc vụt chùng giọng :
- Nói như vậy, ta có thể hiểu, dường như ở ngươi đã có một dịp tình cờ, nhờ đó lĩnh hội được cùng một lúc nhiều loại trận thế tuy khác nhau nhưng cơ hồ có chung một yếu quyết. Đúng chăng?
Hắn ngạc nhiên, quay ngang mặt để nhìn Sa Ôn Ngọc :
- Các hạ thông minh tột đỉnh đến thế sao? Vừa thoạt nghe đã đoán biết những gì lẽ ra chỉ có một mình tại hạ là thấu suốt, vì tại hạ chưa hề thổ lộ với bất kỳ ai điều này bao giờ.
Không thừa nhận cũng không phủ nhận, Sa Ôn Ngọc chỉ đột ngột

bảo :
- Ta đã tin rồi, việc ngươi không có ta vẫn có thể một mình thoát trận. Nhưng tốt nhất có lẽ nên để ta đi trước một bước, vừa là dẫn đường cho ngươi, vừa không để cung cách di chuyển này của ngươi sẽ vô tình làm cho các cạm bẫy mai phục chợt phóng độc, ắt chỉ gây bất lợi đối với một mình ta. Đi nào.
Sa Ôn Ngọc đi trước thật. Và thái độ này của họ Sa làm cho hắn hiểu :
- Các hạ cho rằng chỉ di chuyển theo đúng cung cách xuất nhập kỳ trận nơi không động phạm và làm cho các cạm bẫy phát động?
Sa Ôn Ngọc di chuyển thoăn thoắt, chứng tỏ cách xuất nhập Hồng Môn kỳ trận đã được y thấu suốt như nhìn vào lòng bàn tay :
- Nếu trong trận không ẩn tàng mai phục thì dù di chuyển theo cách nào cũng được, miễn thoát thì thôi. Riêng đối với điều ngược lại, chỉ cần ngươi sơ sẩy một bước chân, thì cho dù mọi biến hóa của trận thế không làm ngươi khó khăn nhưng ngươi vẫn mất mạng một khi để các cạm bẫy phát động. Ngươi nên ghi nhớ điều đó.
Hắn thở dài :
- Đa tạ sự chỉ giáo. Và có thể hiểu đấy là các hạ đã đền ân đáp nghĩa xong?
Sa Ôn Ngọc phá lên cười :
- Ngươi nghĩ như thế cũng được. Nhưng việc giúp ngươi giải thoát một nữ lang nào đó, vì đã hứa nên ta vẫn giữ lời. Hãy nhìn kìa, đã đến nơi rồi. Và may là ta vẫn chưa bị trúng độc. Ha... Ha...
Trước mắt cả hai là một tòa nhà nguy nga tráng lệ mà nếu không đủ bản lãnh vượt qua Hồng Môn kỳ trận thì đừng mong có được cơ hội tận mục sở thị.
Sa Ôn Ngọc ung dung bước lên những bậc thềm, miệng giải thích :
- Vào đi. Đã đến được đây là sinh mạng kể như đã an toàn được bảy tám phần. Và nếu đừng quá hiếu kỳ, để đừng chạm vào những vật không được phép chạm thì sinh mạng mười phần ắt vẹn toàn đủ cả mười. Bằng không tòa nhà này đâu đã được gọi là Hồng Kỳ lâu.
Hắn theo chân Sa Ôn Ngọc :
- Sao lại gọi là Hồng Kỳ lâu? Do tòa nhà luôn được phủ thảm hồng chăng?
Sa Ôn Ngọc tiện tay xô bật hai cánh cửa dẫn vào Hồng Kỳ lâu :
- Ngươi sẽ minh bạch ngay thôi nếu chịu khó lấy mắt thử nhìn qua bên trong một lượt. Đấy, cứ nhìn thì biết.
Hắn ngỡ ngàng nhìn vào trong Hồng Kỳ lâu :
- Toàn là những kỳ trân dị bảo?! Hóa ra Hồng Kỳ lâu là nơi để Đoàn

Kính Cam phô bày những chân phẩm trân quý từng do lão tự tay thu thập?
Sa Ôn Ngọc nhếch môi cười nhạt :
- Một thú tiêu khiển vừa vương giả vừa phong lưu đúng không. Nhưng đấy chỉ là bình phong, giúp lão che mắt thế gian mà thôi. Vì kỳ thực thứ duy nhất lão muốn thu thập chính là điều chẳng ai ngờ đến. Ngươi có đoán được chăng?
Hắn không còn tâm trí đâu để đoán. Vì tai hắn chợt nghe một thanh âm mơ hồ :
- Các hạ có nghe chăng ở quanh đây vừa vang lên một hơi thở? Hóa ra Hồng Kỳ lâu còn là chỗ dùng để giam người.
Sa Ôn Ngọc gật đầu đồng tình :
- Nhất định chính là người đang cần ngươi giải cứu. Hãy theo ta. Và nhớ, ngoài ta, ngươi đừng tùy tiện chạm tay vào bất kỳ vật gì. Vì khó ai ngờ hoặc đoán ra đằng sau kỳ trân dị bảo nào sẽ có kèm theo một cơ quan ắt tự phát động khi bị chạm vào.
Chính vì lời căn dặn này khiến hắn chợt nảy ý nghi ngờ Sa Ôn Ngọc. Bởi Sa Ôn Ngọc không chỉ tỏ ra quá am hiểu tình hình ở chốn này mà còn biết rất rõ đâu là cơ quan cần phát động để liền sau đó bỗng vang lên tiếng chuyển dịch thật êm êm, làm cho một bí môn từ từ hé mở.
Sau bí môn là một bí thất. Trong bí thất quả nhiên có giam một người. Và người đó chẳng ai khác ngoài Hạ Trúc Đào.
Hắn lập tức lao vào bí thất :
- Hạ cô nương?!
Nhưng Sa Ôn Ngọc vụt biến sắc, khẩn trương gọi hắn :
- Có phải chính là nàng chăng? Hãy mau đưa nàng ra, đừng chần chừ nữa, cho dù nàng đang hôn mê, có thể tỉnh ngay lúc này. Nhanh lên.
Hắn hốt hoảng, vội ôm lấy Hạ Trúc Đào và cùng nhảy vọt trở ra ngoài :
- Có gì bất ổn chăng, Sa nhân huynh?
Sa Ôn Ngọc dù không đáp nhưng vẫn với thái độ khẩn trương khi bảo :
- Ngươi hãy chịu khó đứng ở đây chờ ta một lúc. Ta sẽ quay lại ngay.
Vừa dứt lời thì qua một vài cử chỉ mơ hồ của Sa Ôn Ngọc, nếu bí thất chợt biến mất vì bị bí môn dịch chuyển trở lại nguyên vị phong bế thì cùng lúc đó có một bí thất khác xuất hiện.
Sa Ôn Ngọc lao vào trong.

“Vù...”
Chợt, “Ầm!!”
Bí môn đã bất thần đóng lại, nhốt kín Sa Ôn Ngọc vào bí thất.
Dù vậy, không một chút lo ngại hoặc ưu tư, hắn vẫn đứng yên và dồn mọi nỗi lo vào Hạ Trúc Đào với trạng thái hôn mê bất động khó thể xem là bình thường đang xảy đến cho nàng ngay lúc này.
Nào ngờ, tai hắn bỗng bắt gặp một vài thanh âm khả nghi phát ra từ bên ngoài Hồng Kỳ lâu, vì thế càng đáng nghi hơn. Cũng bởi nguyên do đó, hắn mới bất chợt xuất hiện nỗi lo dành cho Sa Ôn Ngọc. Vì sao y vẫn chưa quay trở ra nhanh như đã hứa nếu bí môn đóng lại là do chính y tự tay phát động?
Vậy là - hắn nghĩ - bí môn đã đóng lại hoàn toàn ngoài ý muốn của Sa Ôn Ngọc? Cũng có nghĩa đã đến lúc hắn cần ra tay giải cứu cho Sa Ôn Ngọc một lần nữa?
Nghĩ thế nào hành động thế ấy, huống hồ những tiếng động khả nghi bên ngoài dường như đang càng lúc càng vang phát rõ hơn, hắn vội chuyển Hạ Trúc Đào qua tay tả, đoạn dùng hữu thủ chộp nhanh vào một thanh cổ kiếm, là một trong những kỳ trân dị bảo được Đoàn Kính Cam sắp bày ở đây và tình cờ nằm thật gần tay hắn.
Đến khi tay hắn vừa chạm vào thanh cổ kiếm thì may thay bí môn nọ chợt mở ra, hiển lộ một Sa Ôn Ngọc vẫn nguyên vẹn và bình yên vô sự cũng đang giương mắt nhìn hắn.
Và Sa Ôn Ngọc ngay tức khắc phát hiện hắn đang có cử chỉ gì. Thế là Sa Ôn Ngọc phát hoảng, kêu thành tiếng khẩn trương :
- Mau buông kiếm. Nhưng nhẹ thôi. Đừng tạo bất kỳ chấn động nào dù nhỏ. Ôi... đã muộn rồi.
Muộn thật.
Vì cách hắn buông tay khỏi thanh cổ kiếm vẫn chẳng đủ nhẹ nhàng như mong muốn của Sa Ôn Ngọc.
Có tiếng chuyển dịch đáng sợ vang lên khắp xung quanh.
“Rào... rào...”
Sa Ôn Ngọc mặt tái mét, lập tức bật tung người, vừa thần tốc lao ra ngoài Hồng Kỳ lâu vừa hô hoán thất thanh :
- Chạy mau. Nếu không Hồng Kỳ lâu sẽ trở thành chỗ vô khả xuất bất luận ai cũng đừng mong thoát.
“Vút!”
Hắn cũng kinh hoàng lao theo và không hề nhận ra cả thanh cổ kiếm cũng bị hắn cầm theo.
“Vút!”
Thanh cổ kiếm vừa lìa chỗ vốn có của nó, lập tức hai cánh cửa dẫn

vào Hồng Kỳ lâu bị khép lại ngay trước mắt hắn.
Biết bị sinh cầm, hắn khựng lại, sau đó vận toàn lực bật tung người lên cao, toan thoát ly Hồng Kỳ lâu bằng một cách khác, như xuyên thủng trần nhà chẳng hạn.
Nào ngờ, từ bên trên chợt buông hạ xuống rất ư là nhanh một lồng lưới bằng kim thiết thật vuông vức đủ để nhốt hắn vào trong.
Cảm nhận sẽ khó thoát nếu còn chần chừ, sẵn có thanh cổ kiếm, hắn vung tay và thoạt tên đã làm cho phần vỏ kiếm lao tuột khỏi thân kiếm.
“Vù...”
Vỏ kiếm chạm vào lồng lưới kiên cố.
“Choang!!”
Lồng lưới vẫn không suy suyển, chỉ bị vỏ kiếm chạm mạnh vào làm bắn ra những đốm lửa xanh đỏ.
Hắn kinh hãi, vội vàng dốc lực quật mạnh cổ kiếm vào lồng lưới :
- Khai!!
Nào hay “Choang...”
Cổ kiếm dù là báu vật vẫn không đủ sắc bén để rạch toạc lồng lưới.
Bất quá cũng chỉ có những đốm lửa xanh đỏ hay bắn ra tung tóe mà thôi.
Nhưng dù vậy, chính lúc này nhờ nhìn thấy những đốm lửa xanh đỏ mới giúp hắn tỉnh ngộ và lĩnh hội được một điều.
Hắn nhớ đến những mảnh vỡ từ phiến đá thạch môn cực to dù đã bị phá hủy vẫn cứ toát ra những lãnh khí như sương vụ.
Lập tức hắn đẩy cổ kiếm, cho chạm vào và dừng lại ngay trên bề mặt của lồng lưới quả nhiên được đan bện từ những sợi kim thiết thật vững chắc.
Hắn giữ nguyên vị thế đó và vận lực. Nội lực của hắn được truyền qua thân cổ kiếm, toát ra khí lạnh, thấm dần vào những sợi kim thiết đã đan bện thành lồng lưới.
Đến khi những sợi kim thiết ở quanh cổ kiếm cũng phát tỏa lãnh khí, hắn liền điểm một nụ cười lạnh, đồng thời vừa buông bỏ thanh cổ kiếm vừa đột ngột hất hữu kình vào ngay chỗ những sợi kim thiết vẫn đang tỏa lãnh khí.
“Soạt...!!”
Những sợi kim thiết đó bị tác động, tự cong oằn về phía sau, tiếp đó tự rách bung, tạo một lỗ thủng đủ lớn để hắn bật người dùng khinh công cùng đưa Hạ Trúc Đào lao thoát khỏi lồng lưới.
“Vù...”
Nhưng trước mắt hắn vẫn còn hai cánh cửa to nặng đã đóng chặt.

Hắn quay lại, cho tay vào trong lồng lưới, nhặt lại thanh cổ kiếm. Sau đó, khi tiến đến đối diện với hai cánh cửa, hắn liền tỳ mũi kiếm vào, vừa ấn vừa dụng lực, mượn sự sắc bén sẵn có của thanh cổ kiếm để từ từ rạch nát một trong hai cánh cửa, nhưng không để xuyên thủng ra bên ngoài.
Cánh cửa đã bị rạch nên mỏng hơn, vô tình giúp hắn dần nghe rõ mọi thanh âm tiếng động đang xảy ra ở bên ngoài. Và hắn nghe một tràng cười lồng lộng :
- Lão nương cứ ngỡ ngươi là Triệu Thái. Dù vậy, bất luận ngươi là ai, một khi đã dám đặt chân bước vào Hồng Kỳ lâu này, thì có trúng độc thủ của lão nương cũng không thể trách bất kỳ ai. Và độc của lão nương đã trúng phải thì sinh mạng đừng mong cứu vãn. Ha... Ha...
Hắn không thể chờ đợi lâu hơn, lập tức tung cước đạp vỡ toang cánh cửa và ném ra một câu nói ngạo nghễ :
- Ai bảo dưới chất độc của tôn giá thì sinh mạng của Sa Ôn Ngọc không thể cứu vãn?
“Ầm!!”
Cánh cửa vừa vỡ thì hình hài nhân dạng gầy nhỏ của một lão bà cũng đập vào đôi mục quang hắn. Đồng thời hắn đọc rõ sắc diện đang ngỡ ngàng của lão bà. Và thế là hắn nghe lão bà kêu lên :
- Chính là ngươi, kẻ đã phóng hạ Phục Hận Tử Vong thiếp?! Quả nhiên chỉ là kế điệu hổ ly sơn của ngươi.
Nhưng hắn chưa kịp đáp lại thì lại nghe lão bà kêu lên lần nữa và la tiếng kêu vừa thịnh nộ vừa xen lẫn tâm trạng bàng hoàng :
- Ngươi đang giữ ai ở trong tay? Ả là đệ tử của lão nương, can hệ gì khiến ngươi liều lĩnh tìm cách giải thoát? Trừ phi ngươi chính là Triệu Thái? Nếu vậy, ngươi mau nạp mạng cho lão nương.
Dứt lời, lão bà bật tung thân hình nhỏ nhắn, cố tình lao vọt qua cánh cửa đã vỡ, quyết lao lọt vào Hồng Kỳ lâu đồng thời vung tay hất ra một ngọn lực đạo quật vào hắn, một nhân vật bị lão bà nghi là Triệu Thái.
“Ào...”
Hắn cử nhanh thanh cổ kiếm ung dung bật người lao ngược ra và dùng kiếm chiêu che chắn thân hình, quyết không ngại dù biết rằng thế nào kiếm chiêu cũng bị chạm vào đạo uy kình dũng mãnh của lão bà bà. Đồng thời, hắn bật quát :
- Hãy mau dừng tay. Vì tại hạ chưa muốn cùng tôn giá đối đầu dù thừa biết tôn giá chính là Độc Y bà bà với thủ pháp dùng độc vừa lợi hại vừa thập phần độc ác.
Kiếm quang do hắn tạo ra ngay lập tức khiến Độc Y bà bà chùn tay

chợn lòng. Vì thế, vạn bất đắc dĩ Độc Y bà bà vội bỏ ý định hoặc đối đầu hoặc tìm cách xông vào Hồng Kỳ lâu. Thay vào đó, chờ khi hắn đã lao ra ngoài, Độc Y bà bà nghi hoặc nhìn hắn :
- Kiếm chiêu của ngươi phải chăng là Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm? Và không lẽ lai lịch ngươi phần nào có liên quan đến Giả Tử Nhận Đoạn Hồn? Hãy nói mau, hư thực là thế nào?
Hắn không vội đáp, vì đang khẩn trương nhét vào miệng đã tím ngắt của Sa Ôn Ngọc một hoàn đan dược. Chỉ sau khi đã thấy Sa Ôn Ngọc thật sự phục đan xong, hắn mới quay lại nói với Độc Y bà bà :
- Nhận ra Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm, khắp võ lâm chỉ có đúng ba nhân vật. Tôn giá hãy nói trước đi, thân phận đích thực của tôn giá là ai trong ba nhân vật đó? Nhược bằng không phải thì vì sao tôn giá lại có cơ hội nhận biết tuyệt kỹ này?
Độc Y bà bà rúng động :
- Ý muốn nói ngươi đã thừa nhận đấy chính là tuyệt kỹ Đoạn Hồn? Vậy là dù đã qua bảy năm, cuối cùng thì vì cái giết của Giáo chủ Thạch Quy giáo, ngươi vẫn được lệnh của Giả Tử Nhận Đoạn Hồn, quyết xuất đầu lộ diện để truy nguyên hư thực, đúng không?
Hắn từ từ nở một nụ cười lạnh :
- Vì sao tôn giá bỗng nhiên liên tưởng đến cái giết bất minh bất bạch của Giáo chủ Thạch Quy giáo? Trong khi điều tại hạ đang chờ sau khi hỏi tuyệt nhiên chẳng có bất kỳ lời nào đề cập đến việc đó. Tại sao vậy? Trừ phi đã có một bí ẩn và tôn giá vì là nhân vật duy nhất có liên quan nên lập tức đoán biết ngay ẩn tình này. Vậy dám hỏi tôn danh đại tính của tôn giá là gì? Và phải chăng lệnh đồ Hạ Trúc Đào về nguyên lai nguyên ủy không hề ở họ Hạ như lâu nay tôn giá vẫn dùng để gọi? Hãy nói mau, hay là muốn nếm thử một trong Tam Tuyệt Tử Kiếm lợi hại của tại hạ?
Độc Y bà bà chợt có một cử chỉ phản thường, là đột ngột vỗ thẳng một kình vào đỉnh đầu của chính bản thân :
- Ngươi đừng mong dò xét ở lão nương bất kỳ một nghi vấn nào dù nhỏ.
Đấy là điều duy nhất hắn không thể ngờ đến. Vì thế, bằng hết sức có thể có, hắn vội lao vọt đến và dùng cổ kiếm điểm nhanh huyệt định thân, không cho Độc Y bà bà tự sát.
“Vù...”
Nào ngờ Độc Y bà bà đã biến chiêu, đồng thời còn buông ra loạt cười đắc ý :
- Quả nhiên ngươi cũng có nhiều từ tâm, chẳng khác gì Giả Tử Nhận Đoạn Hồn mười mấy năm về trước. Có như vậy ngươi mới trúng kế

của lão nương chứ. Ha... Ha...
Và kế của Độc Y bà bà là vừa hất một loạt sa vụ phảng phất mùi hăng hắc, vừa thừa cơ hội quay người lùi thoát đi thật nhanh.
“Rào... Rào...”
Vầng sa vụ tuy không thể ngăn chặn bước tiến của hắn nhưng để làm hắn giảm hẳn tầm nhìn thì ý đồ của Độc Y bà bà kể như toại nguyện.
Vì thế, lúc phát hiện Độc Y bà bà đã vừa thoát, hắn lập tức quay lại gọi Sa Ôn Ngọc :
- Sa nhân huynh hiện đã bình ổn phần nào chưa? Vì một khi Độc Y bà bà đã bất chợt quay lại thì mười phần đến chín có thể đoán kế điệu hổ ly sơn của tại hạ đã bị Đoàn Kính Cam phát hiện. Chúng ta quyết không thể lưu lại đây lâu hơn.
Sa Ôn Ngọc giận dữ đứng lên :
- Nếu ngươi đừng quá từ tâm thì có phải Sa Ôn Ngọc ta hãy còn cơ hội đòi lại ở mụ món nợ đã dám dùng độc ám toán ta hay sao? Nếu ngươi không tiện lưu lại thì cứ việc đi. Há chẳng phải ngươi đã từng tự phụ là có thể ung dung xuất nhập Tổng đàn Không Không môn như ở chỗ không người đấy sao? Hãy đi đi, hà cớ mãi quan tâm đến ta.
Phản ứng của Sa Ôn Ngọc khiến hắn kinh ngạc :
- Tại hạ quan tâm vì ngỡ các hạ vẫn luôn ngại nếu phải cùng Đoàn Kính Cam đối đầu. Nhưng nếu không phải, được lắm, tại hạ xin mạo muội đi trước một bước, tuyệt đối không làm phiền thêm các hạ, nhất là sau khi các hạ đã thủ đắc một điều gì đó ở bí thất lúc nãy các hạ chỉ một mình tiến vào. Cáo biệt!
Chợt có tiếng Sa Ôn Ngọc gọi hắn :
- Ngươi có thể bỏ qua cho ta về thái độ vừa rồi chăng? Vì ta chợt nghĩ lại, nếu không có ngươi, sinh mạng ta e chẳng còn, vậy thì mong gì nói đến chuyện phục thù hay báo hận đối với mụ Độc Y? Ta sẽ đi với ngươi.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 21
Bộc lộ dần thân thế lai lịch
Tỏ công phu khám phá thâm mưu

... Vẫn đang cùng nhau thi triển khinh công, chợt Sa Ôn Ngọc quay qua hỏi hắn :
- Tính danh của người là Triệu Thái? Là ta nghe Độc Y bà bà hỏi như thế và còn biết Gia Cát Thường nhận định diện mạo của ngươi đã được dị dung.
Hắn không đáp, thay vào đó cứ đường đột hỏi ngược lại Sa Ôn Ngọc :
- Các hạ có hay không có liên quan đến chín nhân vật từng được võ lâm Trung Nguyên biết quá danh xưng Cửu Hàn Bắc Hải?
Sa Ôn Ngọc lập tức dừng lại :
- Vì sao ngươi hỏi ta câu này? Hãy nói mau, nếu không thì đừng trách ta trở mặt, bất luận người là kẻ vừa giúp ta giải độc và thoát chết.
Hắn cũng dừng lại nhưng sắc diện vẫn hòa hoãn, tuyệt đối không hề tỏ ra khẩn trương như đang có ở Sa Ôn Ngọc :
- Công phu chuyên về âm hàn của các hạ đã giúp tại hạ sớm nhận ra lai lịch sư thừa cũng là xuất thân của các hạ. Và nếu đúng như vậy, xin hãy mau bình tâm, cũng đừng nhầm lẫn tại hạ vào làm một với những nhân vật nào đó các hạ cần tìm. Trái lại tại hạ đã chủ tâm, muối minh bạch về điều đó vì có một đề xuất mong được các hạ đáp ứng.
Sa Ôn Ngọc vẫn không thay đổi thái độ, trái lại, càng lúc càng tỏ ra nghi ngờ :
- Xem ra ngươi là nhân vật đầu tiên có vẻ biết quá rõ về những ẩn tình mà hầu hết các thân vật võ lâm Trung Nguyên ta từng gặp đều phủ nhận và không hề biết gì về Cửu Hàn Bắc Hải. Đã vậy, ngươi bảo ta bình tâm được sao? Lại còn toan chờ ta nhận lời đáp ứng ngươi một để xuất nào đó?
Hắn bảo :
- Các hạ hãy giúp tại hạ, tìm nơi kín đáo để che giấu và giữ sao Hạ cô nương an toàn. Vì bây giờ đã rõ Đoàn Kính Cam vẫn đến Lâm Sơn Độ chờ cùng tại hạ hội diện. Tại hạ phải đi và tuyệt đối không thể cứ thế này mang theo Hạ cô nương. Đổi lại, đến lúc quay về, mọi nghi vấn của các hạ liên quan đến Cửu Hàn Bắc Hải ắt sẽ được tại hạ tỏ bày tường tận. Được chứ?
Sa Ôn Ngọc đăm chiêu :
- Nghĩa là theo ý ngươi, không những ngươi biết khá rõ về Cửu Hàn Bắc Hải mà còn am hiểu những gì đã xảy đến cho họ, kể cả những ai từng là hung thủ khiến họ bỗng dưng tuyệt tích từ trăm năm trước?
Hắn gật đầu :

- Có thể nói như vậy. Bằng không tại hạ đâu dễ nhận ra giữa công phu của các hạ và Cửu Hàn Bắc Hải có liên quan.
Sa Ôn Ngọc cũng lập tức gật đầu :
- Được! Vì ân cứu mạng, ngươi đã giúp ta không phải chết vì độc, ta ưng thuận lời đề xuất của ngươi. Nhưng ta không thông thạo địa hình, e chẳng dễ tìm thấy chỗ kín đáo cần thiết, hầu khi quay lại ngươi cũng biết chỗ để tìm đến cùng ta.
Hắn mỉm cười :
- Tại hạ cũng chỉ mới lần đầu đặt chân đến đây. Nhưng dù vậy, vì các hạ tinh thông trận đồ, sao không mau tìm một địa thế thích hợp tạm lập trận để dung thân? Và căn cứ theo dấu đó, lúc quay lại tại hạ không những dễ phát hiện mà còn có cơ hội thử xem, liệu có thể tự mình tiến thẳng vào trận để cùng các hạ hội diện hay không?
Sa Ôn Ngọc thán phục :
- Hóa ra ngươi đã có sẵn chủ ý này? Quả là cao kiến và cũng là phương cách duy nhất có thể giúp cả ta lẫn ngươi ngay lúc này. Vậy ta sẽ lập một trận có lẽ chỉ quanh quẩn đâu đó ở khu rừng phía trước. Được chứ?
Hắn gật đầu và nhẹ nhàng phó giao Hạ Trúc Đào hiện vẫn còn hôn mê cho Sa Ôn Ngọc :
- Tại hạ nhất định sẽ quay lại. Mong các hạ thật bảo trọng.
Nhưng khi nhìn thấy hắn vẫn cố tình mang theo thanh cổ kiếm, Sa Ôn Ngọc chợt buột miệng hỏi :
- Giả Tử Nhân Đoạn Hồn là ai? và có thật Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm là rất lợi hại khiến Độc Y bà bà thoạt nghe đã hoảng sợ, đến nỗi thà chạy hơn là chờ ngươi thi triển kiếm chiêu?
Hắn tủm tỉm cười :
- Điểm duy nhất lợi hại của Tam Tuyệt Tử Kiếm là xuất xứ của kiếm pháp. Và Độc Y bà bà không thể không sợ vì đã biết quá rõ về xuất xứ của kiếm pháp này. Còn Giả Tử Đoạn Hồn Nhân ư? Chính là nghĩa mẫu và cũng là ân sư tại hạ. Và có lẽ đây là lần đầu tiên tại hạ tiết lộ điều bí ẩn này, nhất là đối với các hạ, cũng chỉ mới lần đầu cùng tại hạ có duyên tương hội.
Sa Ôn Ngọc hoài nghi :
- Ý muốn nói từ bấy lâu nay chẳng một ai được biết gì về xuất thân lai lịch của ngươi? Vậy sao ngươi tiết lộ với ta?
Hắn ra chiều ngẫm nghĩ :
- Chính tại hạ cũng đang tự hỏi điều này. Và chỉ có một lời đáp duy nhất là tại hạ tin rằng đủ thỏa mãn cho cả hai chúng ta. Đấy là tại hạ còn tin tưởng, phó giao cả sinh mạng của Hạ cô nương cho các hạ

thì hà cớ gì chẳng dám tiết lộ dù chỉ là một ít về thân thế lai lịch của tại hạ cho các hạ biết. Có lẽ là thế chăng?
Sa Ôn Ngọc cũng rất thông minh :
- Xem ra sinh mạng của hạ cô nương rất quan trọng đối với ngươi? Nàng là ý trung nhân của ngươi ư?
Hắn vùng cười to. Và lời của hắn thốt ra chỉ là cáo biệt, tịnh không một lời nào đáp lại câu nghi vấn của Sa Ôn Ngọc.
Và thái độ đó của hắn khiến Sa Ôn Ngọc càng nhìn theo - cho đến khi hắn đi mất hút - càng cảm thấy hoang mang nghi ngờ. Nhưng sau cùng, vì giữ lời đã hứa, Sa Ôn Ngọc cũng lập tức đưa Hạ Trúc Đào đi tìm một vị thế thích hợp để lập trận.
* * * * *
Vầng trăng tròn vành vạnh vẫn từ từ nhô cao theo thời gian dần trôi qua. Và khi canh ba điểm, lập tức có một bóng đen đang hối hả từ xa lao đến, thoạt nhìn cứ ngỡ là một cánh chim chuyên ăn về đêm.
Chợt có một bóng nhân ảnh khác bất thần lao ra, ngăn cản bóng đen :
- Dừng lại. Và hãy mau xưng danh, đồng thời cho biết dụng ý tìm đến đây để làm gì?
Bóng đen lập tức dừng lại :
- Tôn giá là người của Không Không môn chăng? Tại hạ thính là chủ nhân của Phục Hận Tử Vong thiếp. Dĩ nhiên tìm đến là cùng quý Môn chủ phó hội như đã ước hẹn.
Nào ngờ bóng nhân ảnh lại bất ngờ nhảy xổ vào bóng đen :
- Chớ nói nhám. Ngươi có mang theo kiếm, quyết không thể là nhân vật đang được Môn chủ bổn Môn chờ đợi. Có phải ngươi đã chán sống nên mới to gan thế này? Vậy thì đỡ!
"Ào.."
Bóng đen tức thì lùi lại, đồng thời vận lực cười to :
- Đoàn Kính Cam môn chủ, có phải đây là sự sắp đặt của Môn chủ, vừa muốn dò xét xuất thân võ học của tại hạ, vừa mượn tay thủ hạ làm giảm dần chân nguyên nội lực của tại hạ chăng? Nếu vậy, xin đắc tội, vì tại hạ vào dám để Môn chủ thất vọng. Ha... Ha...
Bóng nhân ảnh kia vẫn hung hăng lao bám theo bóng đen, dù thừa biết quá rõ lời vừa thốt của bóng đen là hàm ý hăm dọa như thế nào.
Và có lẽ vì quá biết nên bóng nhân ảnh bật gầm ngạo mạn :
- Muốn đắc tội với ta, ngươi chưa đủ tư cách. Và ngược lại, ta thì có thừa. Đỡ!
Nào ngờ chỉ bằng một cử chỉ thật mơ hồ từ bóng đen, toàn thân của bóng nhân ảnh dù đang hung hăng là thế vẫn đột nguồn rủn người

và khựng lại, sau cùng thì khuỵu xuống với một tiếng kêu không những bị tắt nghẹn mà còn như được phát ra từ một kẻ chợt trở nên vô lực bất tài :
- Bế Cân Triệt Mạch Tàn thủ pháp?! Hự...
Nhưng lại có thêm một bóng nhân ảnh khác bất chợt xuất hiện và nhảy xổ vào bóng đen :
- Ngươi có quan hệ thế nào với Triệu Vĩnh Trinh, nghĩa đệ của Giáo chủ Thạch Quy giáo? Hãy nói mau hay là muốn mất mạng?
Hỏi nhưng chủ tâm lại không chờ nghe đáp, và bằng chứng là bóng nhân ảnh vụt quật ào vào bóng đen một đạo chưởng kình mãnh liệt.
“Ào..”
Bóng đen một lần nữa lại lùi, lại cười :
- Đoàn Kính Cam môn chủ hãy còn chưa hài lòng ư? Vẫn còn muốn dò xét xuất thân sự thừa của tại hạ nữa ư? Đã vậy, tại hạ quyết không để Môn chủ thất vọng. Ha... Ha...
Và đang lùi, hữu thủ của bóng đen chợt vòng về phía sau chộp kiếm. Tiếp đó là bất ngờ xuất hiện một tia chớp kiếm quang, dĩ nhiên là do bóng đen xuất thủ.
Tia chớp kiếm xuất hiện mang theo chuỗi thanh âm rú rít rợn người.
“Viu..”
Chỉ lúc này, từ xa mới có tiếng quát của Đoàn Kính Cam vang đến đầy uy lực :
- Mau dừng tay.
Tiếng quát vang đến quả đúng lúc vì toàn thân của bóng nhân ảnh dù là kẻ xuất thủ trước nhưng chỉ chớp mắt vẫn bị vầng kiếm quang chớp xạ phủ kín. Và do uy lực đáng kể của tiếng quát nên vầng kiếm quang lập tức tắt ngấm, kịp dừng lại vừa đúng lúc đầu mũi kiếm của bóng đen chí vào huyệt Hầu Lộ của bóng nhân ảnh.
Kết cục này khiến bóng nhân ảnh khiếp hãi, run rẩy khắp người :
- Huyền Vũ tam thập lục kiếm?! Ngươi là đệ tử lão mũi trâu Quán chủ đạo quán Huyền Vũ?
Vừa lúc đó Đoàn Kính Cam xuất hiện :
- Phục Hận Tử Vong thiếp của ngươi cũng là vì Quán chủ đạo quán Huyền Vũ được phóng hạ nhắm vào Ta, Môn chủ Không Không môn? Vậy ngươi là Triệu Thái?
Bóng đen vẫn đặt hờ mũi kiếm Vào huyệt Hầu Lộ của bóng nhân ảnh, dù khi lên tiếng là để nói với Đoàn Kính Cam :
- Không sai. Tại hạ chính là Triệu Thái. Nhưng đêm nay sự phục hận của Tử Vong thiếp nếu có dành cho Môn chủ thì tuyệt đối không nhằm mục đích báo thù cho ân sư Quán chủ đạo quán Huyền Vũ.

Trái lại hãy còn nhiều điều kinh ngạc khác mới thật sự là dành cho Môn chủ.
Đoàn Kính Cam trừ lạt :
- Ý muốn nói đến Triệu Vĩnh Trinh - Thạch Quy giáo ư? Ngươi cho rằng bổn tọa chính là hung thủ sát hại Triệu Vĩnh Trinh? Có bằng cớ gì không? Nhưng trước hết, sao ngươi không thu kiếm về, sau đó hãy cùng bổn tọa phân định thực hư?
Triệu Thái liền đáp lại bằng tiếng cười cực lạnh :
- Bảo tại hạ thu kiếm về thì có khác nào Môn chủ bỗng dưng tự nhận thêm vào bản thân một trách nhiệm nữa đối với cái chết quá ư oan uổng của gia sư, Quán chủ đạo quán Huyền Vũ? Không lẽ Môn chủ có đến hai mạng? Nhưng kỳ thực, vì Môn chủ chỉ có mỗi một mạng duy nhất, cũng như bao người, nên tại hạ thật không nỡ và cũng không thể gán cái chết của gia sư cho Môn chủ. Trái lại, đối tượng trước mặt tại hạ đây dù muốn phủ nhận thế nào đi nữa vẫn không thể nào chối bỏ trách nhiệm về hành vi đã thực hiện. Có đúng như thế chăng?
Nhân vật đang bị Triệu Thái uy hiếp liền rúng động :
- Ngươi không được hồ đồ. Và càng không thể đề quyết ta là hung thủ sát hại sư phụ ngươi.
Đoàn Kính Cam cũng nói :
- Muốn đòi mạng cho sư phụ người, hãy hỏi ở bổn tọa đây.
Nhưng Triệu Thái lắc đầu :
- Oan có đầu, nợ có chủ. Nhị vị nên biết nếu lúc nãy tại hạ nương tay cho kẻ kia thì chỉ vì lão lần đó đã không hiện diện lúc gia sư bị sát hại, chứng tỏ lão vô can. Không như nhị vị, một người vì bối phận tôn quý nên chỉ ra lệnh, người còn lại nhất định vì trách nhiệm thừa hành nên đã tự tay đoạt mạng gia sư. Và lúc đó, dù tại hạ không mục kích nhưng do có cơ hội dò xét lại toàn bộ hiện trường, thế nên đoan quyết tại hạ không hề đoán sai. Đúng không?
Không ai đáp và cũng không cần chờ nghe ai đáp vì thái độ của Đoàn Kính Cam đã nói lên tất cả. Đấy là Đoàn Kính Cam chợt xuất kỳ bất ý quật một chiêu tiếp cận vào ngay đỉnh đầu Triệu Thái từ phía sau :
- Điều đúng nhất là ngươi hãy mau mau tìm xuống Cửu Tuyền để gặp lại sư phụ ngươi.
“Vù..”
Nhưng Triệu Thái đã như bóng u linh, bất chợt dịch người qua một bên. Và bằng cách nào không biết, Triệu Thái bỗng làm cho thân hình của nhân vật đang bị uy hiếp từ nhích tới hướng đúng vào ngọn

kình hiểm độc đang do Đoàn Kính Cam quật bổ vào.
“Vút!”
Tuy nhiên thân thủ và bản lãnh của Đoàn Kính Cam thật không vừa. Lão đã dừng tay thu chiêu đúng lúc. Nhờ đó, nhân vật nọ không những không bị mất mạng vì chưởng của Đoàn Kính Cam mà còn được đích thân lão họ Đoàn dùng tay đón đỡ và nhẹ kéo qua một bên. Đến lúc đó Đoàn Kính Cam mới bật cười giòn giã :
- Ngươi toan dụng kế tá đao sát nhân ư? Rất tiếc, ngươi đã quá xem thường bản lãnh của bổn tọa. Không những thế, ắt hẳn người dù nằm mơ cũng chẳng thể ngờ đây là kế vây Ngụy cứu Triệu, để bổn tọa ung dung bảo toàn cho sinh mạng của chính thuộc nhân. Ha... Ha...
Nhưng Triệu Thái vẫn có cách giập tắt ngấm tràng cười đắc ý của lão Đoàn :
- Có thật tại hạ đã trúng kế của lão chăng? Hãy nhìn lại thuộc nhân môn hạ của lão thì rõ.
Đến bấy giờ lão họ Đoàn mới nhận ra và cũng cảm thấy lạ, là tại sao nhân vật vừa được lão cứu một cách rõ như thế nhưng thủy chung vẫn chưa có một lời đáp tạ nào. Lão họ Đoàn nhìn lại, đồng thời vỡ lẽ, nhân vật nọ đã không tài nào lên tiếng được nữa với huyệt Hầu Lộ hiện đang thủng một lỗ sâu tun hút.
Đoàn Kính Cam rùng mình, vội hất thi thể của nhân vật nọ qua một bên :
- Kiếm pháp Huyền Vũ quyết không thể đạt mức độ lợi hại như thế này để ngươi vừa thi triển hạ thủ vừa làm cho nạn nhân ngã về phía trước thay vì phải bị hất về phía sau.
Triệu Thái bật cười :
- Môn chủ nghiệm không ra nguyên do? Sao không thử nhìn lại tử trạng đồng thời tự hỏi sao vẫn không thấy máu huyết từ vết tử thương phún trào? Há chẳng phải Môn chủ là nhân vật từng có nhiều kiến văn uyên bác lắm sao? Ha... Ha...
Đoàn Kính Cam vụt hiểu và là hiểu quá nhanh, thế nên chợt rùng mình một lượt nữa và lùi lại :
- Lãnh khí phong hầu?! Trong kiếm chiêu của ngươi có vận dụng lãnh khí? Ngươi đã luyện nội lực âm hàn? Từ lúc nào? Và ngươi thật sự có xuất xứ sư thừa ra sao?
Triệu Thái không đáp, trái lại còn đế thêm một câu và dĩ nhiên là với dụng ý làm cho Đoàn Kính Cam hoang mang nhiều hơn :
- Có thể kéo ngã thi thể về phía trước, tại hạ cũng xin có lời đa tạ, vì đã phần nào nhờ vào oai lực không gì sánh bằng từ thanh bảo kiếm

đích thị là của Môn chủ. Là một trong nhiều bảo vật đã được Môn chủ thu thập và phô bày ở Hồng Kỳ lâu.
Đoàn Kính Cam ngỡ ngàng, lập tức nhìn sững vào thanh cổ kiếm trên tay Triệu Thái :
- Ngươi đã vào Hồng Kỳ lâu? Không thể nào. Vì chẳng một ai, ngoài ta, có thể ung dung lọt vào Hồng Kỳ lâu mà không bị cơ quan phát động sát hại.
Triệu Thái hất mặt, xạ hai tia mắt xuyên bóng đêm nhìn lão :
- Nhưng với Sa Ôn Ngọc thì sao? Và theo tại hạ nhận định, dường như Sa Ôn Ngọc am hiểu rất tường tận về từng cơ quan cạm bẫy đã do Môn chủ bố trí tại Hồng Kỳ lâu thì phải.
Đoàn Kính Cam giật thót người, sau đó chợt thay đổi và bất ngờ bật cười vang dậy :
- Chính ngươi đã phóng thích y? Đổi lại, gọi là để đền đáp ngươi, y đã đưa ngươi vào Hồng Kỳ lâu, giúp giải thoát cho tiểu nha đầu Hạ Trúc Đào? Khá lắm. Cách ngươi xử sự với y thật hay lắm. Và rồi thế nào ngươi cũng biết bản thân sẽ đón nhận những hậu quả gì. Ha... Ha...
Triệu Thái cũng cười :
- Chẳng phải ta, mà chính lão cùng nhiều nhân vật nữa sẽ phải hứng chịu hậu quả từ Sa Ôn Ngọc. Hay lão ngỡ ta chưa hề biết Sa Ôn Ngọc có xuất xứ từ Bắc Hải? Nếu là vậy thì lão đã quá lầm. Ha... Ha...
Đoàn Kính Cam liền ngậm miệng lại, đã vậy, vì chẳng còn gì để nói, lão cứ vừa nghiến răng vừa bật lao vào Triệu Thái. Lão xuất thủ tấn công.
“Ào..”
Triệu Thái lập tức phản ứng, bằng cách vừa ném bỏ thanh kiếm qua một bên vừa bình thản lạng người tránh chiêu :
- Lão nóng nảy muốn động thủ thật sao? Vậy thì vì Thạch Quy giáo, ta nghĩ có đủ tư cách để cho lão một cơ hội. Lão hãy mau mau thi triển, hoặc là Tu La Hạo Nhiên công lão đã đắc luyện từ lâu, hoặc là công phu Huyết Ảnh Nhân mà ta tin chắc gần đây lão đã khổ công bế quan tu luyện. Vì ta hứa, ngay đêm nay sẽ ban cho lão cái chết.
Đoàn Kính Cam càng nghiến răng nhiều hơn, và lần này bật ra tiếng rít thịnh nộ :
- Để đối phó ngươi, ta cần gì vận dụng công phu Huyết Ảnh Nhân. Hãy nếm một chưởng Tu La Hạo Nhiên công của ta.
“Vù..”
Một vùng chưởng ảnh mờ mờ trắng xuất hiện, ngạo nghễ lao phủ

vào Triệu Thái. Nào ngờ Triệu Thái không xuất lực đối phó, trái lại chỉ ung dung lùi xa, đầu thì gật gù :
- Công phu Tu La quả nhiên lợi hại. Nhưng phải chi Môn chủ được biết thêm về khẩu quyết Uyên Nguyên Tu La tâm pháp ắt hẳn bản lãnh sẽ lợi hại hơn thập phần.
Toàn thân Đoàn Kính Cam khựng lại :
- Ngươi vừa nói gì? Ai đã cho ngươi biết về Uyên Nguyên Tu La? Hãy nói mau. Hoặc giả tâm pháp đó đang ở tay trong ngươi?
Triệu Thái cũng dừng chân đình bộ :
- Môn chủ ắt đã biết tin, dù chỉ là nghi ngờ, về việc Vạn Niên cốc gần đây từng có nhiều nhân vật tiến nhập khám phá? Như Song Sát. Nhiếp Hồn hoặc Lan Hoa Hàm Tiếu cùng Hạ Trúc Đào chẳng hạn.
Đoàn Kính Cam nhìn Triệu Thái không chớp mắt :
- Tu La Chân Quân trăm năm trước cũng bị thất tung tại Vạn Niên cốc. Ngươi muốn nói Uyên Nguyên Tu La tâm pháp đã lọt vào tay của một trong những nhân vật ngươi vừa đề cập?
Triệu Thái gật nhẹ đầu :
- Đích thực là đã do Song Sát Nhiếp Hồn đắc thủ. Chỉ tiếc là cả hai đã chết, chủ hung chính là Giang Mộng Hà. Môn chủ ắt cũng biết về nhân vật này?
Đoàn Kính Cam hừ lạnh :
- Ngươi định xui ta tìm Giang Mộng Hà để đoạt lại? Cũng được thôi, nhưng chỉ với điều kiện là chờ sau khi ta hóa kiếp và tiễn đưa hồn ngươi về âm cảnh.
Phát hiện Đoàn Kính Cam toan xuất thủ, Triệu Thái vội kêu :
- Chờ đã, vì tại hạ chưa nói xong. Đấy là Giang Mộng Hà tuy toại nguyện vì đã kết liễu được Nhiếp Hồn Song Sát nhưng sau đó Uyên Nguyên tâm pháp lại do tại hạ phát hiện và thủ đắc.
Đoàn Kính Cam bật cười :
- Vậy ý ngươi là thế nào? Đừng bảo ta, ngươi đang có ý định sẽ ngoan ngoãn phó giao tâm pháp đó cho ta.
Triệu Thái thừa nhận :
- Nhưng tại hạ sẵn lòng phó giao nếu như được Môn chủ hứa trao đổi một vật.
Đoàn Kính Cam thoáng cau mày :
- Thương lượng ư? Được! Vậy vật gì ngươi muốn trao đổi.
Triệu Thái đáp :
- Chính là vật đã do Môn chủ chiếm đoạt của gia sư.
Đoàn Kính Cam giật mình :
- Huyết Thiết Chỉ Hoàn?! Nhưng tại sao ngươi muốn có vật này? Trừ

phi chính bản thân ngươi đã luyện xong công phu Huyết Ảnh Nhân và muốn có thêm Huyết Thiết Chỉ Hoàn để biến thành Huyết Ma Ảnh, là cảnh giới cao nhất năm xưa Ma Vương Huyết Ma Ảnh đã luyện được?
Triệu Thái cũng giật mình :
- Muốn đạt cảnh giới cao nhất của công phu Huyết Ảnh Nhân há lẽ phải cần đến một vật gọi Huyết Thiết Chỉ Hoàn thật sao?
Để đáp lại. Đoàn Kính Cam bỗng cười :
- Hóa ra ngươi chưa am hiểu điều này? Nhưng ngược lại, ta thì hiểu rất rõ Triệu Thái ngươi chính là hậu nhân nếu không quan hệ cốt nhục thì cũng có danh phận sư đồ mía lão Giáo chủ Thạch Quy giáo đã chết. Vậy là ngươi không ở họ Triệu. Đúng không? Và đừng nuôi mộng ta sẽ trao Huyết Thiết Chỉ Hoàn cho ngươi. Không bao giờ. Ha... Ha...
Triệu Thái cũng cười nhưng là cười lớn hơn Đoàn Kính Cam bội phần :
- Đừng ngỡ ta ngại lão không giao vật. Trái lại! Ha... Ha... Cũng đã đến lúc ta cho lão biết một sự thật. Đấy là ta sẽ vì Thạch Quy giáo báo thù, sẽ cho những thù nhân như lão biết thế nào là lợi hại của công phu Huyết Ảnh Nhân. Hãy mau nạp mạng cho ta. Ha... Ha...
Dù nói là thế, nhưng khi thật sự phát chiêu thì Triệu Thái chợt làm lão Đoàn Kính Cam hết sức ngỡ ngàng qua cung cách xuất phát thành một chiêu chưởng mang sắc mờ mờ trắng thư lão đã thi triển lúc nãy.
“Ào..”
Lão bàng hoàng bật kêu :
- Công phu Tu La?! Ngươi lợi hại đến thế thật sao? Chỉ dựa vào Uyên Nguyên Tu La tâm pháp vẫn có thể lĩnh hội và luyện được toàn bộ công phu Tu La. Ngươi đích thực là ai, sao lại có tư chất mẫn tiệp và tuyệt vời lợi hại như thế này?
Nhưng Triệu Thái đã xấn đến :
- Chớ nhiều lời vô ích. Trúng!
Chưởng Tu La mờ trắng của Triệu Thái đã bắt đầu phủ chụp hết toàn bộ phương vị của Đoàn Kính Cam.
“Ào..”
Lão họ Đoàn vùng quát vang :
- Tư chất như ngươi, trên thế gian này, hai mươi năm trước chỉ có một người là có thể so sánh. Ta đã nhận biết ngươi là ai rồi. Đỡ?
Lão hất kình.
“Vù..”

Kình và kình chạm nhau.
“Ầm!!!”
Và chấn kình hất lão Đoàn Kính Cam chập choạng ngã lùi :
- Hự!
Triệu Thái xông lướt đến và gằn giọng :
- Chỉ tiếc là lão đành phải đem những nhận biết xuống tận tuyền đài để tha hồ thổ lộ cùng lão Diêm vương! Nạp mạng!
“Ào..”
Nào ngờ lão họ Đoàn bị ngã lùi là giả. Và một điều rất thật là lão đã kịp nương theo chấn kình lao vọt đi, trước cả lúc Triệu Thái hất xô ngọn chưởng lực tiếp theo.
“Vút..”
Triệu Thái không tin như thế, vì vậy bị lâm vào một thoáng ngỡ ngàng. Và đến khi sự thật ở trước mắt buộc Triệu Thái phải tin thì bóng nhân ảnh của lão Đoàn Kính Cam đang dần xa hút.
Cả giận, Triệu Thái bật lao theo :
- Ta đố lão chạy thoát!
“Vút!!”
Nhưng lão vẫn thoát. Vì cớ Lâm Sơn Độ là một bến thuyền tuy vắng vẻ do địa hình gần núi nhiều hơn là gần sông, thế nhưng Đoàn Kính Cam đã bố trí sẵn một thuyền nan ở chỗ kín. Và lúc này, khi Triệu Thái buộc phải dừng chân ngay cạnh bờ sông, thì lênh đênh xa xa là lão Đoàn Kính Cam đang rạp người giữa lòng thuyền, vội vã dùng hai ống tay áo to rộng, vận dụng tuyệt kỹ “Thuận Thủy Thôi Châu” quạt cả hai tay xuống nước, mượn sức nước trôi ngược để thần tốc đẩy chiếc thuyền nan lướt băng băng về phía bờ sông bên kia.
Nhìn lão thoát, Triệu Thái ngao ngán thở dài, tự hiểu rồi sẽ còn chuốc nhiều phiền toái.
* * * * *
Dựa một phía vào núi, loại trận thế kỳ môn vừa được Triệu Thái tìm thấy quả là một trận đồ không chỉ nhờ vào địa hình tự nhiên sẵn có nên được thế ỷ dốc lợi hại, trái lại phải là do nhân vật có mục lực tinh tường kèm theo là có kiến văn cực kỳ uyên bác và mẫn tiệp mới đủ khôn ngoan và sáng suốt để chọn lựa và thiết lập.
Với nhận định như thế, Triệu Thái nào dám hồ đồ đặt chân xông thẳng vào trận.
Cẩn tắc vô ưu, Triệu Thái chợt lui về xa hơn, tìm một vị trí thuận lợi để từ đó nheo nheo mắt nhìn quét qua khắp cục diện trận đồ.
Và đột ngột có một thanh âm cất vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh vốn có của khung cảnh núi rừng :

- Hiện đang giữ thanh Long Vỹ kiếm bên người, thiếu hiệp nhất định là người từng bộc lộ có am hiểu Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử kiếm?
Chỉ nghe tiếng nói chứ chưa nhìn thấy người. Dù thế, Triệu Thái vẫn lạnh lùng lên tiếng đáp lại :
- Tin tức của chư vị quá linh thông. Nhưng còn một người nữa đâu? Há lẽ để tại hạ thất vọng vì chỉ được may mắn hội diện với hai thay vì ba mới đủ?
Từ cánh rừng bên tả liền có một kiếm khách trung niên ung dung tiến ra. Nhưng có điều lạ ở kiếm khách này, là thay vì bước đi bằng những bước chân nhẹ nhàng linh hoạt thì mỗi bước của kiếm khách lại nghe nặng như đến ngàn cân.
Nhưng dù vậy, đừng nghĩ hễ bước đi nặng là chậm. Không phải thế, trái lại nền đất dưới chân kiếm khách chợt trở nên như thảm lăn và là tấm thảm được bàn tay vô hình nào đó kéo cuộn ngược về phía sau, khiến cho chỉ thoáng mắt kiếm khách đã tiến đến gần thật gần về phía Triệu Thái. Chỉ lúc đó kiếm khách mới mấp máy môi lên tiếng, chính là thanh âm giọng nói đã phát ra lời lúc nãy Triệu Thái được nghe :
- Dù là Giả Tử Nhân Đoạn Hồn thì năm xưa cũng chưa lần nào cùng lúc hội diện trên hai người. Không lẽ thiếu hiệp muốn phá lệ ư?
Triệu Thái ngưng đọng thần sắc, nhìn hai kiếm khách không chớp mắt :
- Vô Lượng Tử Vi Kiếm. Tôn giá với bản lãnh thượng thừa Xúc Địa Thành Thốn vừa thi triển, phải chăng chính là Vô Lượng Tử Vi Kiếm như tại hạ vừa đề cập?
Có thêm một nhân vật đang tiến ra từ khu rừng bên hữu. Sở dĩ biết chắc như vậy là vì xuất hiện một câu nói từ phía ấy cất lên :
- Giả Tử Nhân Đoạn Hồn thật khéo tìm cho bản thân một nhân vật kế thừa vừa thông tuệ vừa lợi hại. Nhưng liệu ngươi đủ thông tuệ để đoán biết ta là ai chăng?
Triệu Thái vì nhờ có vị trí thuận lợi, đủ để nhìn quét khắp cục diện hiện trường nên không cần quay đầu vẫn khả dĩ có cơ hội nhìn và phát hiện nhân vật đang tiến đến từ khu rừng mé hữu. Vì thế, Triệu Thái gật đầu đáp :
- Tôn giá quắc thước uy nghi, tuy thân vóc to nhưng chân bước đi không hề gây tiếng động, là thái cực cơ hồ ngược hẳn nếu so với Vô Lượng Tử Vi kiếm. Thế nên tại hạ có thể quả quyết mà không sợ lầm, tôn giá chính là Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn, danh chấn Tây Tạng Mật Tông.
Nhân vật có vóc dáng cao to vạm vỡ tức thì phá lên cười :

- Hảo mục lực, hảo kiến văn. Giờ thì ta thừa nhận ngươi đủ tư cách xuất hiện thay cho Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Nhưng liệu ngươi có biết với tư cách đó sẽ khiến ngươi ngay hôm nay và ở tại đây đành cam chịu cảnh hồn xiêu phách lạc, tử vô địa táng chăng? Ngươi kham nổi chăng? Ha... Ha...
Triệu Thái chợt lạnh giọng, lên tiếng ngay khi tràng cười của Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn ngừng dứt :
- Tại hạ kham nổi chăng rồi sẽ rõ, nhất là khi nhị vị chịu khó đáp lại tại hạ một lời. Có phải Độc Bà bà đã kịp đưa tin cho nhị vị, mặc dù thị vì sợ hãi nên kể cả lúc này cũng chẳng dám xuất đầu lộ diện?
Vô Lượng Tử Vi kiếm thở ra nhè nhẹ :
- Đã sớm phát hiện bọn ta chỉ có hai người ẩn phục chờ đợi, bản lãnh của thiếu hiếp quả đã đạt mức thượng thừa. Thảo nào Độc Y bà bà dù từng vang danh là đệ nhất Độc môn vẫn luôn miệng thoái thác, không chịu đích thân đưa bọn ta đi gặp thiếu hiệp. Nhưng vì sao thiếu hiệp cứ phải dọa khiến mụ chết khiếp đến vậy?
Triệu Thái cũng thở ra :
- Thị không đến, chỉ tìm cách đưa tin cho nhị vị tìm đến. Đủ hiểu nguyên ủy mọi điều, từ trước đến nay đều do một mình thị đứng đằng sau xúc xiểm. Nhưng dù vậy, vì nhị vị đã đến, và đằng nào tại hạ cũng đã bộc lộ thân phận là người duy nhất đang am hiểu Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử kiếm, thế nên tại hạ sẵn sàng chờ nghe nhị vị chỉ giáo xem nhị vị có chủ ý gì xin cho biết.
Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn bất chợt bật gầm :
- Chủ ý của ta thế nào, ngươi là kẻ có liên quan đến Giả Tử Nhân Đoạn Hồn lẽ nào vẫn chưa tự rõ? Hãy nói mau, Giả Tử Nhân Đoạn Hồn hiện lúc này ẩn náu ở đâu? Và cho dù ả đã chết, ngươi vẫn phải chỉ rõ chỗ ả táng thân. Ta sẽ dùng Đại Thủ Ấn quật nát tan mộ huyệt ả mới hả dạ.
Triệu Thái tái mặt :
- Giả Tử Nhân Đoạn Hồn chính là nghĩa mẫu của kẻ hèn này. Vì thế, tại hạ nghĩ có đủ tư cách để hỏi, há lẽ chỉ vì lời khước từ hôn sự năm xưa đối với tôn giá lại là nguyên do khiến tôn giá vẫn cứ mãi nuôi hận đến tận hôm nay?
Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn sa sầm nét mặt :
- Ta đâu phải hạng tiểu nhân hẹp lượng để cứ mãi nuôi hận vì bị nghĩa mẫu ngươi khước từ lời cầu hôn chân tình của ta. Trái lại, đang khi ả khăng khăng bảo chưa thể quyết định trao thân gửi phận cho bất kỳ ai trong ba chúng ta, đều là đại cao thủ và mỹ nam tử xuất chúng thời đó, thì bỗng dưng xảy ra chuyện ả đã hoài thai, cưu mang

sẵn giọt máu cốt nhục của ai đó. Như vậy phải chăng ả đã quá xem thường ta, sỉ nhục ta và chà đạp lên mối chân tình ta luôn nhất mực dành cho ả? Ngươi đừng nhiều lời nữa, và hãy chọn ngay một trong hai điều. Hoặc là điểm chỉ cho ta chỗ ả hiện nương thân hay táng thân, hoặc ngay bây giờ chịu lưu mạng dưới chưởng Đại Thủ Ấn của ta. Hãy nói mau, ngươi chọn điều nào?
Triệu Thái lập tức đưa mắt nhìn về phía Vô Lượng Tử Vi Kiếm :
- Phải chăng đấy cũng là chủ ý của tôn giá? Nếu phải thì nhị vị sẽ đồng loạt xuất thủ hay chỉ tuần tự từng người một tiến lên cùng tại hạ giao chiêu?
Vô Lượng Tử Vi kiếm khẽ chớp mắt :
- Nếu là đồng loạt xuất thủ thì sao? Thiếu hiệp tự phụ đủ bản lãnh đối phó chứ?
Triệu Thái toan đáp, nhưng lại nghe Vô Lượng Tử Vi kiếm tự ý tiếp lời :
- Còn nếu là lần lượt như thể Xa Luân Chiến thì sao? Có phải thiếu hiệp cũng tự hào đủ nội lực để tuần tự cùng bọn ta chi trì cục diện? Nhưng thôi, xem ra chính thiếu hiệp như đang có lời muốn nói, ta sẽ chờ nghe, sau đó thiếu hiệp sẽ tự rõ chủ ý của ta.
Triệu Thái gật đầu và nói, nói một mạch như thể sợ hễ chậm thì chẳng còn ai tạo cơ hội để được nói :
- Điều tại hạ định nói chỉ là một câu chuyện xin kể hầu nhị vị. Đấy là vào khoảng hai mươi năm trước trên võ lâm chợt xuất hiện một tuyệt thế giai nhân, cho dù về thân thủ võ công nàng chỉ được xem là hạng có bản lãnh tầm thường. Và vì có bản lãnh tầm thường nên nàng thật sự an phận, quyết cùng một nam nhân nọ, cũng có bản lãnh tương tự nàng, trở nên phu thê xứng đôi.
Nào ngờ sóng gió chợt đến, chẳng rõ vì sao bỗng lần lượt xuất hiện ba cao thủ võ lâm vào hàng đệ nhất lưu và cũng là những trang mỹ nam tử tột cùng xuất chúng, đột ngột tìm đến nàng. Kể từ đó, ba nhân vật này luôn vầy vò cạnh nàng, tìm đủ cách chính đáng, miễn sao độc chiếm tim nàng. Và họ nào biết đấy là lý do khiến nam nhân nọ ghen tuông. Nhưng vì tự lượng sức, biết bản thân không có bất kỳ điểm nào để gọi là so sánh kém hơn với ba nhân vật kia, cả về sắc diện lẫn bản lãnh, thế nên nam nhân nọ đành lẳng lặng bỏ đi, không từ mà biệt. Và câu chuyện đến đây nếu thật sự kết thúc thì e rằng chẳng còn gì để nói. Thế mà trái lại sự việc vẫn cứ tiếp diễn, được bắt đầu bằng việc giai nhân tuyệt thế nọ chẳng hiểu sao lại hay tin nam nhân từng là ý trung nhân đang lẻn bỏ đi. Giai nhân tìm cách đuổi theo, để rồi vừa gặp mặt giai nhân đã ngã lăn vào vòng tay chờ

đợi của nam nhân. Nhưng đến đây, xin nhị vị đừng nghĩ đấy là vì giai nhận hối hận do đã có những hành vi thái độ đã vô tình xúc phạm đến mối tình luôn luôn chung thủy của nam nhân. Hoàn toàn không phải thế. Mà trái lại chỉ là do giai nhân đã bị hạ độc thủ. Phát hiện điều này và vì biết giai nhân sắp sửa tuyệt mệnh do độc phát thân vong, nam nhân nọ đánh liều mạng, thà hy sinh, quyết cứu nguy cho giai nhân. Sau khi thực hiện xong, với chỉ một vài lời lưu tự giải thích cho giai nhân thấu rõ, nam nhân nọ một lần nữa lại bỏ đi, là tự tìm nơi kín đáo để vùi thân, thà như thế hơn là để giai nhân khi tỉnh lại phải nhìn thấy tử trạng có thể rất kinh khiếp của mình. Và đó là lúc giai nhân đã hoài thai, cưu mang giọt máu cốt nhục của nam nhân nọ.
Với sắc mặt méo xệch, Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn bật kêu như thể gào thét :
- Theo ngươi nói, nàng đã bị phóng lại bởi chất độc Tố Tâm? Ai là hung thủ? Và kẻ đó có dụng ý gì khi dùng thủ đoạn này?
Triệu Thái không đáp, chỉ nói tiếp bằng giọng chợt khàn đi :
- Chất độc Tố Tâm lợi hại hơn Xuân Dược bội phần. Và sau này, khi tỏ tường sự thật, nhờ lời lưu tự giải thích của nam nhân, kẻ đã hy sinh tính mạng cứu nguy, giai nhân càng thêm quả quyết, biết bản thân đã suýt trở thành một dâm nữ như thế nào và còn biết nam nhân nọ không những đã mất mạng mà toàn bộ công lực dù là ít ỏi cũng đã bị bản thân giai nhân lúc giao hợp chiếm đoạt tất cả. Vì thế, giai nhân đã không thể tiếp nhận thêm bất kỳ mối chân tình nào khác, dù là từ ba nhân vật cao thủ mỹ nam tử nọ. Chẳng những vậy, giai nhân còn ôm hận đành tìm chỗ ẩn cư, tự xưng là Đoạn Hồn, và còn ví như một kẻ đã chết, qua ba chữ Giả Tử Nhân.
Vô Lượng Tử Vi kiếm đang cau tít đôi mày và tỏ ý chờ đợi. Vì thế, ngay khi Triệu Thái dứt lời, Vô Lượng Tử Vi kiếm liền buông ngay một câu lục vấn :
- Qua đoạn cuối của câu chuyện thiếu hiệp vừa kể, như thế muốn nói nam nhân nọ dù đã quyết hy sinh tính mạng nhưng kỳ thực vẫn chưa chết?
Triệu Thái buột miệng khen :
- Tôn giá đoán rất hay, quả là lợi hại. Nhưng chỉ tiếc rằng nghĩa mẫu của tại hạ hầu như chưa bao giờ có một niềm tin như vậy. Và tương tự, khi nam nhân nọ sau này hồi sinh và tái xuất giang hồ, thì nghĩa mẫu của tại hạ khi đó đã ẩn cư, kể cả danh xưng Giả Tử Nhân Đoạn Hồn cũng chẳng mấy khi được loan truyền trên giang hồ. Thế cho nên tuy cả hai hãy còn cùng nhau tại thế, nhưng lại như kẻ thiên nam

người địa bắc, cả hai hoàn toàn chẳng có cơ hội đoàn viên.
Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn vẫn mãi quan tâm đến chỉ mỗi một việc :
- Ngươi vẫn chưa cho ta biết ai là hung thủ hạ độc, và nhất là dụng ý của y là thế nào.
Triệu Thái cười cười :
- Duy nhất chỉ có một cao thủ xứng với danh hiệu đệ nhất Độc môn.
Vô Lượng Tử Vi kiếm giật mình :
- Độc Y bà bà? Có thật như thế chăng?
Triệu Thái chỉ đáp bằng cách hỏi :
- Nhị vị còn nhớ bên cạnh giai nhân một thủa đó cũng luôn hiện diện một nữ nhân, được giai nhân hễ mở miệng là thân thiết gọi bằng đại tỷ? Tính danh thủa đó của vị đại tỷ là Hạ Thất Hoa.
Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn giật mình :
- Nhưng đó nào phải tính danh của Độc Y bà bà? Trừ phi đây là nhũ danh và sau này vì đã cao niên nên không tiện dùng nữa, đành bỏ đi.
Triệu Thái bảo :
- Tại hạ cũng nghĩ như thế. Nhưng thú thật, tại hạ vì có quan hệ với Giả Tử Nhân Đoạn Hồn nên lâu nay vẫn luôn lưu tâm tìm kiếm nhân vật có tính danh là Hạ Thất Hoa và kỳ thực nào dám nghi ngờ Hạ Thất Hoa cũng chính là Độc Y bà bà. Tuy nhiên, một điều ngẫu nhiên đã chợt đến, làm tại hạ ngay lập tức minh bạch.
Vô Lượng Tử Vi kiếm vội đoán :
- Ý muốn nói Độc Y bà bà hoặc đã sơ ý để lộ tính danh hoặc vì thiếu hiệp nghi nên có tra hỏi và Độc Y bà bà đã chính miệng thừa nhận?
Triệu Thái cười cười :
- Muốn thị hoặc thừa nhận hoặc sơ ý để lộ tính danh là điều mà tại hạ đoan quyết sẽ không bao giờ xảy đến. Chỉ vì thị là người hầu như luôn hành sự cẩn trọng. Bất luận ai chuyên dụng độc mà không như thế. Nếu không, một khi để kẻ khác đoán trước được thủ đoạn thì còn cơ hội thi độc được sao?
Vô Lượng Tử Vi kiếm liền cau mày :
- Thiếu hiệp hãy nói rõ hơn. Vì đâu là nguyên do khiến thiếu hiệp chẳng những đã phát hiện mà còn đề quyết Độc Y bà bà chính là Hạ Thất Hoa năm xưa?
Triệu Thái lại kể chuyện :
- Vì quyết lánh xa hồng trần và mai danh ẩn tích nên mới có danh xưng Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Thế nhưng chỉ ít lâu trước khi Giả Tử Nhân Đoạn Hồn đến ngày lâm bồn và mãn nguyệt khai hoa, Hạ Thất Hoa đã bằng cách nào đó không biết vẫn đột ngột xuất hiện. Nhưng

xin nhớ cho là Giả Tử Nhân Đoạn Hồn thủy chung vẫn chưa bao giờ nghi ngờ Hạ Thất Hoa. Thế nên, Hạ Thất Hoa chợt xuất hiện lại là điều làm cho Giả Tử Nhân Đoạn Hồn cảm thấy vui mừng khôn xiết. Nhờ đó, giúp Giả Tử Nhân Đoạn Hồn sinh hạ ấu nhi và quan tâm lo lắng cho từng ngày tiếp theo sau chính là Hạ Thất Hoa. Nhưng tất cả đã đột ngột chấm dứt vào một ngày đẹp trời nọ, khi Hạ Thất Hoa bất chợt thất tung, kèm theo đó là ấu nhi cốt nhục của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn cũng biến mất.
Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn giật mình :
- Đã có sự biến xảy ra hay lại là thủ đoạn nữa của Hạ Thất Hoa - Độc Y bà bà và bị ngươi nghi rằng chính Hạ Thất Hoa đã cướp mất ấu nhi của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn?
Triệu Thái cười nhẹ :
- Độc Y bà bà từ lâu nay có một đệ tử truyền nhân, tính danh là Hạ Trúc Đào. Ấu nhi năm xưa bị thất tung cũng là nữ nhi. Và so về niên kỷ thì thời điểm ấu nhi được sinh hạ tính đến nay có vẻ như vừa bằng Hạ Trúc Đào bây giờ.
Vô Lượng Tử Vi kiếm phản bác :
- Chuyện này khó thể tin. Vì Hạ Thất Hoa một là dường như chẳng có hận thù gì với Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Nhưng cho dù có thì hai là Hạ Thất Hoa cướp ấu nhi để làm gì nếu không phải để phát tác cơn oán hận? Tuy vậy, theo nhận định của thiếu hiệp vừa nói thì Hạ Thất Hoa lại bỏ công cưu mang và giáo dưỡng ấu nhi cho đến ngày thành nhân, há chẳng là mâu thuẫn sao?
Triệu Thái không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ ung dung hỏi nhẹ Vô Lượng Tử Vi kiếm một câu :
- Tôn giá ắt có biết xuất xứ cũng là nguyên ủy đã phát sinh Tam Tuyệt Tử Kiếm Đoạn Hồn?
Người đáp lời chính là Di Hoa Trường Mình Đại Thủ Ấn :
- Điều đó dĩ nhiên cả ba người chúng ta cùng am hiểu tỏ tường như nhau, đâu cứ gì một mình Vô Lượng Tử Vi Kiếm mới có thể biết.
Triệu Thái gật đầu :
- Giả Tử Nhân Đoạn Hồn nhờ may mắn, được cùng một lúc kết giao với ba vị cao thủ mỹ nam tử, nên nhân một lần cao hứng đã tự lĩnh hội và luyện thành một pho kiếm pháp chỉ có ba chiêu. Và khi đó, lúc lần lượt phô diễn cho tam vị xem. Giả Tử Nhân Đoạn Hồn đã bối rối và ngại ngùng biết chừng nào vì đều bị tam vị dù khéo nói đến đâu cũng vẫn để lộ ý chê bai kiếm pháp đã quá kém, có quá nhiều sơ hở. Nhưng dù vậy, Giả Tử Nhân Đoạn Hồn vẫn giữ lại pho kiếm, vì xem đó là một trong nhiều kỷ niệm khó quên, nhất là đối với tam vị. Và nhị

vị nghĩ sao nếu bây giờ nghe tại hạ bảo chính Độc Y bà bà vừa thoạt nhìn thấy tại hạ cử kiếm đã nhận ra ngay đó là Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm?
Vô Lượng Tử Vi kiếm thoáng gật đầu :
- Pho kiếm đó chỉ có ba người chúng ta và Hạ Thất Hoa là am hiểu tường tận về nguyên ủy xuất xứ. Nhưng thiếu hiệp thử nhớ lại xem đã có lần nào thi triển vận dụng chưa, khiến ai đó đã thấy, đã đồn đại và làm cho bất luận ai chứ chẳng riêng gì Độc Y bà bà vừa thoạt nhìn là lập tức nhận ra?
Triệu Thái bật cười thành tiếng :
- Tuy gọi là Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm nhưng tiếc thay đó chỉ là một pho kiếm vô dụng, liệu có thể đối địch được sao để bảo tại hạ đã một lần nào đó vận dụng thi triển? Nhưng trái lại, chỉ vì giá trị của pho kiếm là hoài tưởng lại kỷ niệm xưa, thế nên tại hạ tuyệt đối không thể khinh suất sử dụng bừa. Nhờ đó. Ha... Ha... Khi đã thật sự có ý ngờ về Độc Y bà bà, tại hạ mới lần đầu thi triển pho kiếm. Quả nhiên Độc Y bà bà đã nhận ra và thị chính là Hạ Thất Hoa tại hạ đang tìm. Và nhân thể cũng nói luôn là lúc này tại hạ mười phần đã đoan quyết đủ mười rằng Hạ Trúc Đào chính là ấu nhi năm xưa đã bị Hạ Thất Hoa độ ác cướp đi.
Vô Lượng Tử Vi kiếm chợt có dáng trầm tư đăm chiêu :
- Nếu là vậy, Độc Y bà bà năm xưa hạ thủ và phóng độc Tố Tâm vào Giả Tử Nhân Đoạn Hồn vì dụng ý gì?
Triệu Thái cũng bất chợt nhẹ giọng :
- Đấy là điều mà thiết nghĩ đã đến lúc tại hạ không thể không hỏi ở nhị vị.
Vô Lượng Tử Vi kiếm giật mình :
- Vì sao? Há lẽ thiếu hiệp nghi ngờ bọn ta?
Triệu Thái bảo :
- Phóng độc Tố Tâm là Hạ Thất Hoa không chỉ muốn hãm hại một mình Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Vì sẽ có thêm bất luận ai đó ngẫu nhiên rơi vào cảnh ngộ buộc phải ngẫu hợp cùng Giả Tử Nhân Đoạn Hồn và cho dù chẳng hề có ý niệm muốn cứu nguy cho sinh mạng của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn thì võ công của nhân vật đó, kể cả tính mạng cũng chẳng còn, tương tự cảnh ngộ của nam nhân tại hạ vừa kể. Vậy nhị vị nói đi, Hạ Thất Hoa muốn nhắm vào ai hoặc ai được lợi sau thủ đoạn này của Hạ Thất Hoa? Hay nhị vị bảo chỉ có Hạ Thất Hoa thủ lợi mà thôi? Vậy đó là điều lợi gì?
Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn vùng tái mặt :
- Nói như ngươi, lẽ nào nhân vật Hạ Thất Hoa muốn hại là cả ba

người chúng ta?
Triệu Thái chợt lắc đầu :
- Không thể là cả ba. Vì ngay khi nhận biết tại hạ là ai, qua Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm, thì kỳ thực chỉ có nhị vị là được thị báo tin và đã vội vàng xuất hiện. Vậy nói đi, tại hạ nên nghi ngờ ai trong nhị vị? Hay là cả hai?
Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn bật gầm giận dữ :
- Ta xuất hiện chỉ vì muốn hỏi tội Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Và hư thực thế nào, cho dù ngươi đã bỏ công tỏ bày minh bạch, nhưng đây chỉ là lời phiến diện phần ngươi, vị tất ta đã tin. Vậy thì ngươi dựa vào tư cách gì để dám nghi ngờ ngược lại ta?
Triệu Thái không vì thái độ giận dữ của Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn mà tỏ ra sợ hãi. Trái lại, Triệu Thái bỗng cố tình thổ lộ :
- Tại hạ sẵn sàng nói rõ đâu là tư cách để tại hạ có quyền nghi ngờ. Và muốn vậy, hay là để tại hạ cho nhị vị biết nhân vật nam nhân trong câu chuyện tại hạ vừa kể, vì sau đó vẫn may mắn toàn mạng nên đã trở thành một nhân vật như thế nào nhé, được không? Nhị vị có muốn biết không? Nhưng thôi, cứ để tại hạ nói, đấy là Giáo chủ Thạch Quy giáo mà tại hạ tin chắc rằng cũng có phần nhị vị góp vào hầu đạt ý đồ bức tử như đã xảy ra. Và nếu các bang môn phái bức tử Giáo chủ Thạch Quy giáo chỉ vì lo ngại tà công của Huyết Ảnh Nhân thì phải chăng nhị vị vì nhận biết Giáo chủ Thạch Quy giáo từng là tình địch nên cũng không hề ngần ngại hợp lực bức tử? Nào, đó chính là những tư cách đủ để cho tại hạ có quyền nghi ngờ, đồng thời chờ nghe ở nhị vị những lời giải thích nếu có. Nhược bằng ngược lại, nhị vị không những chẳng có lời giải thích nào, đã vậy nếu còn muốn đối phó hạ thủ tại hạ thì đã đúng lúc rồi đấy. Tại hạ sẵn sàng lĩnh giáo.
Vô Lượng Tử Vi kiếm giật mình chấn động, nhìn không chớp mắt vào Triệu Thái :
- Ý ngươi là muốn báo thù phục hận cho Giáo chủ Thạch Quy giáo?
Triệu Thái phá lên cười :
- Tôn giá như cố ý tránh, không muốn đề cập đến những thủ đoạn đê hèn đã từng gây ra cho Giả Tử Nhân Đoạn Hồn chính là nghĩa mẫu của tại hạ? Dù vậy cũng không hề chi. Trái lại, hãy mau mau xuất thủ nếu tôn giá tự phụ đủ bản lãnh để tiến hành một việc gọi là thay võ lâm trừ diệt tại hạ đang là mầm mống đại họa, vì tại hạ chính là hậu nhân duy nhất của Thạch Quy giáo hiện nay. Ha... Ha...
Vô Lượng Tử Vi Kiếm lập tức lao đến xuất thủ :
- Đấy là người tự nói. Vậy đừng trách ta không thể không ra tay đỡ!

“Ào..”
Nhưng Triệu Thái bỗng nhảy lui và quát lớn :
- Dừng tay!

Hồi 22
Những ẩn tình hai mươi năm trước
Mọi mưu kế được vạch tỏ tường

Vô Lượng Tử Vi Kiếm có phần bất ngờ, vừa dừng tay vừa khinh khỉnh nhìn Triệu Thái :
- Ngươi còn muốn trối trăn gì chăng? Hay đã hối hận vì những lời lẽ bốc đồng vừa rồi mà kỳ thực lẽ ra ngươi nên giấu kín?
Triệu Thái cười lạt :
- Tại hạ không hề hối hận, trái lại chỉ sợ mất thời gian mà thôi. Thế nên, một là sao nhị vị không cùng lúc liên tay liên thủ? Và hai là vì sao tôn giá không mau mau dùng kiếm, chính là sở đắc đã khiến tôn giá thành danh?
Vô Lượng Tử Vi Kiếm động nộ :
- Để đối phó ngươi, không chỉ một mình ta là đủ mà cũng chẳng cần dùng đến sở trường. Nhưng vì ngươi quá cao ngạo, được lắm, dù không dùng đến kiếm ta vẫn quyết lấy mạng ngươi trong vòng tam chiêu. Mau đỡ!
“Ào..”
Minh bạch Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn vẫn thản nhiên tự thủ bàng quan, tịnh không dấu hiệu nào cho thấy muốn cùng Vô Lượng Tử Vi Kiếm hợp lực, Triệu Thái bật cười và ung dung cùng Vô Lượng Tử Vi Kiếm đối đầu :
- Chỉ ngại tôn giá không thể không dùng kiếm như đã nói. Và đây là bằng chứng. Đỡ! Ha... Ha...
Và ngay khi Triệu Thái phát chiêu, ngọn kình phát tỏa một vầng mờ sáng, Vô Lượng Tử Vi Kiếm lập tức kêu thất thanh :
- Tu La thần công? Đoàn Kính Cam - Không Không môn đã có mỹ ý đối với ngươi đến thế ư? Đã là vậy, quả nhiên ta không thể không dùng kiếm. Chớ trách ta độc ác. Đỡ!
“Viu..”
Khác với cước bộ luôn trầm trọng, kiếm chiêu của Vô Lượng Tử Vi Kiếm thật thanh thoát mà nhẹ nhàng linh hoạt. Dù chỉ mới xuất thủ

một chiêu nhưng trong thoáng chốc đã qua nhiều lượt biến hóa khiến kiếm chiêu của Vô Lượng Tử Vi Kiếm cứ như lưu thủy hành vân, tột cùng lợi hại.
Để đối phó, Triệu Thái cũng tung Long Vỹ kiếm xuất phát kiếm chiêu :
- Thật không hổ danh Vô Lượng Tử Vi Kiếm. Và tại hạ vì bất tài vô dụng đành tự bêu xấu bằng một chiêu kiếm hết sức tầm thường này. Xin chớ chê cười. Đỡ!
Triệu Thái thi triển Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm. Và dĩ nhiên ngay lập tức làm cho Vô Lượng Tử Vi Kiếm cười đắc ý :
- Đã biết là vô dụng nhưng vẫn thi triển múa may, ngươi muốn mất mạng thật rồi. Ha... Ha...
Nhưng nào ngờ chỉ trong chớp mắt một kiếm vô dụng của Triệu Thái vẫn hóa giải chiêu kiếm lợi hại của Vô Lượng Tử Vi Kiếm. Một diễn biến đã làm Vô Lượng Tử Vi Kiếm hoàn toàn bất ngờ :
- Chiêu kiếm của ngươi...
Triệu Thái đã xông lướt đến :
- Tôn giá đừng quá kinh ngạc. Sao không nghĩ có thể tại hạ đã gặp một chút may mắn ở chiêu vừa rồi? Hãy tiếp tục đi, vì đây là chiêu thứ hai.
“Ào..”
Sắc mặt của Vô Lượng Tử Vi Kiếm bỗng đanh lại :
- Ta không ngờ ngộ tính của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn lại thật sự cao minh đến vậy. Là điều trước kia ta có nghe nhưng ta tuyệt đối không tin. Tốt lắm, để xem sau hai mươi năm, Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm đã thật sự thêm lợi hại như thế nào và bản thân ngươi kỳ thực đã đạt bao nhiêu chân truyền từ Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Xem kiếm.
“Vù..”
“Choang choang choang..”
Song kiếm chạm nhau tạo chuỗi ngân vang bất tận. Và chúng đột ngột tắt ngấm khi có tiếng chạm khô khốc vang lên.
“Cạch!”
Trường kiếm của Vô Lượng Tử Vi Kiếm đã gãy. Long Vỹ kiếm trên tay Triệu Thái thật sắc bén vì là bảo kiếm. Không chỉ có thể, mà lúc này đầu mũi kiếm Long Vỹ của Triệu Thái đang chong thẳng vào huyệt Hầu Lộ của Vô Lượng Tử Vi Kiếm :
- Ngộ tính của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn tuy cao nhưng sở dĩ có chiêu kiếm lợi hại này đều là nhờ sự lãnh hội của riêng tại hạ. Nếu muốn, tại hạ nguyện cho tôn giá thêm một cơ hội khác.
Dứt lời, Triệu Thái thu kiếm về. Và vì phát hiện Vô Lượng Tử Vi Kiếm

chẳng còn kiếm, Triệu Thái lập tức tỏ thái độ ngạo mạn tột cùng bằng cách cứ ung dung thu cất kiếm vào người :
- Tôn giá không có kiếm thì tại hạ cũng không. Nào, xuất thủ đi, và nhớ đừng bỏ lỡ cơ hội.
Vô Lượng Tử Vi Kiếm chịu sao nổi sự đả kích này, lập tức vỗ chưởng lao vào Triệu Thái :
- Tiểu tử thật cuồng ngạo. Ngươi đáng chết.
"Ào.."
Chợt Triệu Thái biến sắc bật quát lớn :
- Dừng tay.
Vô Lượng Tử Vi Kiếm chẳng hiểu sao cũng vội dừng tay và sau đó để lộ tâm trạng hoang mang bối rối :
- Sao thế? Sao ngươi cứ mãi bảo ta dừng tay?
Triệu Thái nhẹ lùi bước, giọng cũng đột ngột chùng lại :
- Vô Lượng Tử Vi, Di Hoa Đại Thủ, cùng một cao thủ mỹ nam tử nữa đã được tại hạ biết là Bạch Quang Như Lai. Nhưng dù biết thế, suốt thời gian qua tại hạ tìm vẫn không gặp, có dò hỏi cũng chẳng nghe bất luận ai nửa lời nhắc đến. Thế mà chỉ cần Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm xuất hiện thì lập tức có ngay hai trong tam vị tìm tới. Điều này phải chăng sau hai mươi năm chư vị đã đổi danh?
Vô Lượng Tử Vi Kiếm biến sắc :
- Chớ nói nhảm. Bằng không...
Triệu Thái bật cười :
- Tại hạ không hề nói nhảm. Trái lại, phải chi trước khi xuất hiện, nếu nhị vị chịu khó tìm hiểu để biết tại hạ là ai và hiện có danh tính gì thì ắt hẳn nhị vị sẽ không khinh suất, để tại hạ biết nhị vị đang dùng lại những danh xưng đã lâu không còn dùng đến nữa. Nhưng bây giờ thì muộn rồi. Vì tại hạ đã rõ tôn giá phải là nhân vật hiện có bối phận khá cao ở phái Côn Luân. Đúng chăng? Ha... Ha...
Di Hoa Trương Minh Đại Thủ Ấn mãi đến lúc này mới cất giọng trầm trầm, cơ hồ thì thầm, lên tiếng xen vào :
- Vậy ngươi là ai? Ý ta muốn biết tính danh của ngươi.
Triệu Thái đáp, và mắt không hề rời Vô Lượng Tử Vi Kiếm :
- Tại hạ thừa nhận cũng đang dùng giả danh. Dù thế vẫn tin chắc nhị vị đã biết Triệu Thái.
Vô Lượng Tử Vi Kiếm giật nảy người :
- Ta đã nghi như thế. Chỉ tiếc vì ngươi dùng kiếm, lại có liên quan Giả Tử Nhân Đoạn Hồn, khiến ta khó ngờ Triệu Thái chính là ngươi.
Triệu Thái điểm một nụ cười lạnh :
- Côn Luân pháp Tứ Pháp Bảo: Nhất Âm Hóa Nghịch Chuyển và

Nhất Dương Càn Thiên Địa chính là bốn nhân vật tại hạ đã gặp qua. Và họ vì bại tướng nên không thể không thú nhận có liên quan và biết Giang Mộng Hà, một nữ sát nhân tại hạ hiện luôn truy tìm. Nhưng bây giờ thì dễ rồi, vì đã có nhị vị ở đây. Thế nào, liệu tại hạ thỉnh giáo, nhị vị có hạ có chỉ giáo chăng?
Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn lừng lững tiến đến :
- Ngươi là Triệu Thái, một phản đồ từng gây họa cho Huyền Vũ đạo quán, thí sư diệt môn. Giờ lại tỏ ra có liên quan đến Thạch Quy giáo, nhất là vẫn luôn có ý niệm phục hận báo thù. Đã vậy, ta không thể không hỏi, phải chăng nhân vật đã do Quán chủ Huyền Vũ đạo quán thủ đắc, dĩ nhiên có mối quan hệ với tà công Huyết Ảnh Nhân, có thật là do đã lọt vào tay ngươi?
Triệu Thái đoán biết rõ Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn đang có dụng ý gì :
- Tôn giá ngại chưa đủ nguyên do chính đáng để cùng hữu hảo Vô Lượng Tử Vi liên tay hợp lực? Vậy thì để tại hạ tạo cơ hội cho tôn giá yên tâm xuất thủ nha. Chính là cách này đây. Đỡ!
Không như đã đối với Vô Lượng Tử Vi Kiếm, khi Triệu Thái quyết chọn Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn làm đối tượng thì cứ lập tức dốc toàn lực vừa xông đến vừa xuất thủ phát kình.
“Ào..”
Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn tuy không bất ngờ nhưng chính vì thái độ của Triệu Thái nên bất chợt tỏ ra dè dặt lạ :
- Ngươi định tiên hạ thủ vi cường ư? Hay vì biết khó thể thoát tội chết nên quyết liều mạng? Hãy tiếp ta một chưởng.
“Vù..”
Nhưng khi Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn vừa xuất thủ thì lạ thay Triệu Thái bỗng thu chiêu hồi bộ và bất ngờ quay ngoặt người về phía Vô Lượng Tử Vi.
Cũng nhờ đó mới biết Triệu Thái không hề ngẫu nhiên có hành vi khác lạ này. Bởi vì đúng lúc ấy chính Vô Lượng Tử Vi Kiếm lại đang xoạc người xuất phát kình chưởng, kỳ thực là cố tình tìm cơ hội lặng lẽ tấn công Triệu Thái. Thế cho nên người bị bất ngờ lúc này lại chính là Vô Lượng Tử Vi, vì Triệu Thái ngay khi ngoặt quay người lại đã thần tốc quật liên tiếp và Vô Lượng Tử Vi hàng loạt những chiêu chưởng liên hoàn :
- Đây là thủ đoạn tại hạ đã từng nếm mùi từ Côn Luân tứ pháp bảo. Thế cho nên hoàn toàn không lạ khi đến lượt tôn giá cũng có thủ đoạn tương tự. Thật thất lễ vì đành để tôn giá thất vọng. Đỡ!
“Ào...! Ào...!!”

Vô Lượng Tử Vi lúng túng, và càng thêm kinh ngạc đến hoảng sợ khi nhận ra công phu Triệu Thái đang vận dụng :
- Ngươi cũng am hiểu công phu tuyệt học Thanh Thành phái? Này, kỳ thực ngươi có xuất xứ sư thừa là thế nào?
Triệu Thái vẫn bằng bặng vỗ kinh lướt đến :
- Xuyên Vân chưởng Thanh Thành, Tu La Không Không môn, kiếm pháp Tam Tuyệt của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn, thảy đều là xuất thân sở học của tại hạ. Nếu tôn giá thích cứ xin chọn lựa. Tại hạ nguyện đáp ứng và sẵn sàng lĩnh giáo tuyệt học Côn Luân.
"Ào... Ào.."
Khí thế của Triệu Thái đã càng lúc càng bức Vô Lượng Tử Vi thối lùi. Và dĩ nhiên hễ càng lùi thì Vô Lượng Tử Vi càng lúng túng lạ.
May thay đã có Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn kịp thời lao đến ứng cứu. Và Triệu Thái không thể không nghe một lời tựa hồ thú nhận đang do tự miệng Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn nói ra, dù là nói với Vô Lượng Tử Vi :
- Thân phận của chúng ta đã bị tiểu tử nghi ngờ. Vậy thì tình thế đã buộc hai chúng ta chỉ còn mỗi một con đường để chọn lựa. Nào, thà ta phụ người chứ đâu thể ngu xuẩn ta lại phụ chính bản thân? Hãy xuất thủ đi thôi, đánh!
Dứt lời, chính Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn dùng quyền phong thật lợi hại tấn công Triệu Thái, giúp Vô Lượng Tử Vi thoát khỏi trạng thái cứ mãi lúng túng bị động.
Nhờ đó, khi đã có cơ hội, đến Vô Lượng Tử Vi lên tiếng, cơ hồ phụ họa theo lời vừa thốt của Di Hoa Trường Minh :
- Đa tạ lão huynh kịp nhắc. Và tình thế quả nhiên chỉ dành cho chúng ta mỗi một con đường để đi mà thôi. Đấy là Triệu tiểu tử không thể không chết để chúng ta được sống. Nào, đánh thì đánh.
Cuối cùng họ cũng hợp lực, chỉ đối phó mỗi một mình Triệu Thái.
Và hoàn toàn mâu thuẫn với những gì từng cao ngạo thốt ra, Triệu Thái ngay lập tức tỏ ra bối rối đối với từng đợt vây công hợp lực của họ. Thế nên Triệu Thái đã bắt đầu lùi, mọi phản ứng đối kháng chỉ còn là miễn cưỡng, như thể muốn nói lên bản lãnh của Triệu Thái dù gì đi nữa cũng không là đối thủ một khi bọn họ hai người thật sự hợp lực.
Triệu Thái vừa lùi vừa tìm các xoay chuyển dần phương hướng, cho đến khi đạt được mục đích là bản thân đang lùi dần về phía có bố trí một trận đồ như lúc đầu thoạt đến Triệu Thái đã phát hiện.
Hai nhân vật Vô Lượng Tử Vi và Di Hoa Trường Minh thì hoàn toàn vô tâm, cứ Triệu Thái lùi đến đâu, họ hăng say tiến lên dần đến đấy.

Và họ đâu biết rằng kể cả họ lẫn bản thân Triệu Thái đang lọt dần vào trận thế kỳ môn.
Và có lẽ đấy chính là điều Triệu Thái đang mong muốn. Bằng chứng là Triệu Thái chợt kêu lên một tiếng thất vọng tột cùng vì phát hiện trận thế đã sớm biến động khiến Triệu Thái chỉ thoáng chốc chẳng còn nhìn thấy họ đâu. Và thay vào đó, với cảnh quang xung quanh chợt thay đổi theo chiều hướng càng lúc càng bất lợi, đến lúc Triệu Thái phải dừng lại, tự mình lo đối phó với những biến chuyển quá lợi hại của trận thế, chẳng còn tâm trí đâu để nghĩ hoặc đoán xem đã và đang xảy ra những gì cho hai nhân vật Vô Lượng Tử Vi và Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn.
Triệu Thái đứng yên bất động, thâu liễm nguyên thần, vừa nghe ngóng vừa bình ổn đưa mắt nhìn khắp xung quanh.
Được một lúc, Triệu Thái bắt đầu di chuyển. Ba bước tiến lên, sáu bước hoành ngang, sau đó xoay người đổi tiền thành hậu, để rời đi về bên phải bảy bước và lại trả về bên trái nhưng chỉ hai bước mà thôi.
Cứ như thế Triệu Thái đi cho đến khi nghe tiếng cười khen chẳng của ai khác ngoài Sa Ôn Ngọc :
- Đến lúc này ta mới thật sự tin Triệu Thái ngươi hoàn toàn có đủ tư cách, khi bảo chẳng hề ngại trước bất kỳ trận thế kỳ môn nào. Chỉ tiếc là ngươi đã không sớm tận dụng để dẫn dụ hai nhân vật khi nãy cùng lọt vào trận như ngươi. Phải chăng Sa Ngọc Ôn ta đã đoán đúng? Ha... Ha...
Nhưng Triệu Thái vẫn chưa nhìn thấy Sa Ngọc Ôn đâu cả :
- Trận trung hữu trận?! Các hạ còn có dụng ý gì khi cố tình tạo ngăn cách giữa hai chúng ta bằng một tiểu trận gì nữa thì phải?
Thanh âm của Sa Ngọc Ôn lại vang đến nhưng là từ phương vị khác :
- Thiết nghĩ ngươi thừa hiểu ta đang có dụng ý gì. Nhưng trước tiên hãy nói đi, có phải lời vừa rồi của ta đã đoán trúng ý đồ của Triệu Thái ngươi?
Triệu Thái đành thừa nhận :
- Đúng là tại hạ có ý dẫn dụ họ cùng lọt vào trận. Và vì các hạ đã đoán đúng, hãy nói xem, liệu bọn họ có phải đang ở trong tay các hạ?
Nào ngờ câu đáp của Sa Ngọc ôn càng làm Triệu Thái thêm thất vọng :
- Xin thú thật, ta vì nhìn thấy tất cả nên dễ dàng đoán biết dụng tâm ý đồ của ngươi. Và chính vì điều ấy khiến ta vỡ lẽ, bản lãnh ngươi nhất

định thừa đối phó và khống chế họ. Vậy thì ta còn giúp ngươi làm gì một khi giữa ta và ngươi còn chưa minh bạch mai hậu sẽ là thân hay thù. Ngươi đừng thất vọng, cũng đừng oán trách ta về điều đó.
Triệu Thái thở dài :
- Vậy cho hỏi, có phải họ đã bỏ đi?
- Đó là điều đương nhiên. Nhưng sao ngươi vẫn hỏi như thể không tin vào điều đương nhiên ấy? Trừ phi, phải, trừ phi ngươi đang chờ đợi một diễn biến nào khác nữa nhất định phải xảy ra?
Triệu Thái thoáng giật mình :
- Nghĩa là đã có một chuyển biến nào đấy vừa xảy ra, đúng vào lúc tại hạ buộc phải tự đối phó với trận thế kỳ môn này? Là diễn biến như thế nào?
- Ngươi đã đoán biết trước sẽ có chuyển biến xảy ra? Thật như thế sao? Vậy ta vẫn chưa nhận định thật hết về thân thủ bản lãnh của ngươi. Nào, mau nói đi, ngươi muốn Hạ Trúc Đào sống hay chết ngay lúc này?
Triệu Thái kêu một tiếng ngỡ ngàng :
- Này, chậm đã. Việc các hạ quyết dùng sinh mạng của Hạ Trúc Đào để uy hiếp là điều tại hạ dĩ nhiên đã đoán biết. Nhưng xin tạm gác lại được chăng, vì có điều khác hệ trọng hơn mà thiết nghĩ hai chúng ta không thể không cùng nhau hợp lực, lo cách đối phó ngay lúc này?
- Ngươi định nói kẻ thần bí vừa phát hiệu lệnh cho hai nhân vật lúc nãy kịp triệt thoái ngay trước khi cùng ngươi lọt vào trận, thì cũng kẻ đó sắp xuất hiện gây bất lợi cho cả ngươi lẫn ta?
Triệu Thái thêm bàng hoàng :
- Nói sao? Diễn biến khác thường vừa xảy ra chính là sự xuất hiện của một hiệu lệnh thần bí khiến hai nhân vật nọ kịp triệt thoái đúng lúc họ sắp lọt vào trận thật ư? Vậy thì nguy rồi, không ổn rồi. Vì nếu kẻ đó đã nhận biết trận thế kỳ môn của các hạ thì nhất định kẻ đó cũng dễ dàng đoán biết các hạ là ai. Xin hãy nghĩ và tin theo lời tại hạ. Vì rất có thể kẻ đó mới thật liên quan đến sự thất tung của những nhân vật các hạ đang quan tâm. Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách. Huống hồ kẻ ấy ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, khó biết thân thủ lẫn kế mưu của kẻ ấy như thế nào mà đề phòng. Xin hãy mau cùng tại hạ tạm bỏ chạy trước, sau đó tại hạ hứa sẽ cho các hạ toại nguyện với bất kỳ nghi vấn nào.
Nhưng giọng nói của Sa Ôn Ngọc vẫn tràn đầy tự tin :
- Ta không thể chờ được nữa, huống hồ đang có trong tay một nhân vật như ngươi là người duy nhất biết rất rõ về những gì từng xảy ra cho Bắc Hải Cửu Hàn. Ngươi hãy mau đáp ứng ta, thay vì dùng kẻ

khác để cả ta như ngươi đang thực hiện và ngỡ là sẽ thành công. Nếu không, ngươi tin chăng, ta thề là sẽ không ngần ngại xuống tay hạ thủ ngay và kết liễu sinh mạng Hạ Trúc Đào.
Triệu Thái động nộ và xuất kỳ bất ý bật tung người lên cao, sau đó bỗng thần tốc lăng không đảo người và cuối cùng hạ thân xuống thật nhanh, tự chiếm lĩnh một phương vị và chính là vị trí diện đối diện với Sa Ôn Ngọc :
- Các hạ sao không biết cân phân nặng nhẹ, lại cứ ngỡ thái độ nhân nhượng của tại hạ cũng là sự bất lực đối với tiểu trận này kỳ thực chẳng thể gây khó khăn lâu cho tại hạ?
Động thái của Triệu Thái khiến Sa Ôn Ngọc bàng hoàng. Để rồi nhanh như chớp, Sa Ôn Ngọc đặt thật nhanh một tay lên đỉnh đầu Hạ Trúc Đào hiện lúc này vẫn nằm bất động cạnh họ Sa và hãy còn hôn mê :
- Không được manh động. Nhược bằng bất tuân thì đừng trách ta tuyệt tình.
Triệu Thái nhăn nhó và cất giọng càng khẩn trương hơn :
- Các hạ cứ tiếp tục giữ và uy hiếp Hạ Trúc Đào tùy thích. Nhưng đầu tiên quyết ngay lúc này cần phải tiến hành là hãy mau cùng tại hạ ly khai. Xin đừng chần chờ nữa.
Nào ngờ đã muộn, khắp xung quanh chẳng hiểu sao đang bắt đầu nóng dần lên. Và điều này khiến Sa Ôn Ngọc là người đầu tiên kêu một tiếng bàng hoàng :
- Có kẻ muốn dùng hỏa công thiêu hủy toàn bộ những gì đang hiện hữu trong trận đồ?
Triệu Thái cũng biến sắc :
- Kẻ dùng kế này thật độc ác. Chúng ta bây giờ dù chấp cánh cũng không thể bay thoát số phận. Chính là do Sa Ôn Ngọc ngươi quá cố chấp, chẳng chịu nghe ta đề tỉnh. Thật đáng hận thay. A... A...
Sa Ôn Ngọc động dung, vừa sợ vừa giận, cứ bối rối nhìn Triệu Thái :
- Cũng chỉ vì ta vẫn chưa minh bạch ngươi là thân hay thù. Sao ngươi oán trách ta?
Triệu Thái đang mải lo nghĩ kế thoát hiểm, chợt trầm giọng bảo :
- Đừng bận tâm nữa. Vì ta tin đã nghĩ được cách khả thi. Nào, hãy mau giao Hạ Trúc Đào cho ta.
Vừa nói, Triệu Thái vừa tự ý cởi phăng y phục.
Sa Ôn Ngọc không hiểu, vì thế cứ khăng khăng giữ rịt Hạ Trúc Đào :
- Giao cho ngươi để hai ngươi dung dung cùng thoát ư? Không bao giờ.
Triệu Thái đã cởi bỏ phần y phục bên ngoài. Và khi nghe Sa Ôn

Ngọc phản ứng như thế, Triệu Thái không những không giận mà còn đột ngột ném y phục vừa cởi, thảy cho họ Sa :
- Ngươi không giao cũng không sao. Vậy thì hãy dùng y phục này phủ kín cho nàng. Và sau đó, phiền Sa Ôn Ngọc ngươi vận dụng công phu âm hàn, vừa tự giúp bản thân ngươi kháng nhiệt, vừa lo sao cho sinh mạng nàng cũng được vẹn toàn.
Đoạn Triệu Thái khẩn trương dùng bảo kiếm Long Vỹ tự đào thật nhanh một hố huyệt thật sâu.
Nhưng khi Triệu Thái đang đào, toàn thân đều xuất hạn ướt đầm, do sức nóng tỏa đến cuồn cuộn thì đột nhiên nghe Sa Ôn Ngọc kêu :
- Nào, hãy nói mau, sao trong y phục của ngươi lại có mang theo vật này?
Tuy đôi tay không ngừng đào nhưng chỉ cần một thoáng nhìn liếc ngang, Triệu Thái lập tức hiểu Sa Ôn Ngọc đang ám chỉ vật gì :
- Thỏi thạch son đó ư? Này, đừng nghĩ ta là hạng đồng bóng, bán nam bán nữ, tuy thân phận nam nhi nhưng cũng có thú vui trái khoáy là thích tô son trát phấn như bọn nữ nhi chứ? Trái lại đó là vật do đã tình cờ ngẫu nhiên nên lọt vào tay ta. Hơn nữa, tuy ta đã biết, đã gặp nữ chủ nhân của thỏi thạch thạch son nhưng chẳng hiểu vì sao khi giao trả thì vị nương nương đó không những không chịu nhận mà còn bảo nếu thích ta cứ giữ lấy. Thế là ta đành giữ, với một nỗi nghi ngờ, đó là phải chăng ta đã nhận lầm người và vị nương nương ấy không hề là chủ nhân của thỏi thạch son?
Và Sa Ôn Ngọc chợt có mối quan tâm rất kỳ lạ về vị nương nương vừa được Triệu Thái đề cập :
- Ngươi bảo đã gặp vị nương nương đó ở đâu?
Triệu Thái đành đáp và dĩ nhiên đã thận trọng khắc ghi sự kiện này vào tâm khảm :
- Ở đâu ư? Lần đầu thì ở một trấn thành, do là một thị tứ đông đúc nên chủ nhân của thỏi thạch son đã bị người dùng thuật diệu thủ, lẻn lấy mất từ lúc nào không hay. May là bị ta phát hiện nên thỏi thạch son đã được ta tự ta thu hồi. Còn lần thứ hai thì ở gần Độc Mục sơn, cũng là nơi ta phát hiện và cảm nhận vị nương nương ấy phải là một nhân vật thâm tàng bất lộ, là cao thủ võ lâm nhưng không hề để lộ bản thân biết võ công. Ngươi có hứng thú đối với thỏi thạch sơn đó ư?
Sa Ôn Ngọc không đáp, chỉ đột ngột chuyển đổi đề tài và hỏi :
- Ngươi định dùng hố huyệt ấy để tạm náu thân, chờ trận hỏa công quét tràn qua và lùi xa dần? Nhưng liệu bản thân ngươi hoặc tất cả chúng ta chịu đựng nổi sức nung nóng tột cùng mãnh liệt khi trận hỏa

công quét ngang bên trên không?
Triệu Thái hiểu được ngay nguyên nhân khiến Sa Ôn Ngọc chuyển đổi qua đề tài này :
- Thần hỏa đã từ tứ phía đổ ập đến? Nhanh thật. Và e rằng ta chẳng còn cơ hội đào cho hố huyệt này sâu thêm. Thôi thì đành phó mặc sinh mạng cho cao xanh vậy. Ngươi hãy mau đưa Hạ Trúc Đào cùng nhảy xuống dưới. Nhanh lên. Vì ta còn nhiều việc khác phải thực hiện. Chỉ sau đó mới có thể an tâm nhảy xuống hố huyệt cùng ngươi. Nào.
Sa Ôn Ngọc chỉ lần này mới chịu nghe theo sự sắp đặt của Triệu Thái. Và quả nhiên, sau đó Triệu Thái cũng nhảy xuống. Đó là lúc phần miệng bên trên của hố huyệt đã được phủ gần kín bằng nhiều đoạn thân cây rừng hãy còn tươi.
Sa Ôn Ngọc gật đầu :
- Ngươi có ý ngại một khi hỏa trận đã vượt tràn qua thì lập tức sẽ có người tiến vào dò xét, xem đã có bao nhiêu nhân mạng bị thiêu cháy thành than ư? Nghĩa là kẻ đó quyết liệt muốn sớm trừ khử ngươi đến thế ư?
Triệu Thái đang tự vận lực chống trả sức nung nóng kinh người hiện càng lúc càng tăng lên tột độ :
- Đấy là ta chưa có cơ hội cho ngươi biết về một nhân vật tự xưng là Độc Mục Tề Thiên. Và đây là nhân vật khả nghi nhất, ắt vẫn luôn đứng phía sau, hậu thuẫn và sắp đặt hầu như toàn bộ mọi âm mưu, quyết đối phó và tiêu diệt bất luận ai tình cờ có liên quan đến Thạch Quy giáo.
Sa Ôn Ngọc cũng đang vận dụng công phu âm hàn :
- Vì sao có mối hận đáng gọi là huyết hải thâm thù với Thạch Quy giáo?
Triệu Thái gượng cười :
- Vì Giáo chủ Thạch Quy giáo đã tình cờ thủ đắc một thứ công phu gọi là tà công Huyết Ảnh Nhân. Và công phu này kỳ thực trăm năm trước đã thất tung ở Vạn Niên cốc, cũng là địa điểm đã trở thành chỗ táng thân vĩnh viễn cho Bắc Hải Cửu Hàn. Nhưng này, vì thấy ngươi như có phận sự phải quan tâm đến Cửu Hàn Bắc Hải nên ta không ngại bộc lộ cho ngươi biết một vài điều đáng nghi vừa liên quan đến nhân vật Độc Mục Tề Thiên, vừa có thể lý giải nguyên nhân đã khiến Vạn Niên cốc chợt trở thành mồ chôn của rất nhiều người. Đấy là ta nghĩ Độc Mục Tề Thiên dường như không muốn để bất kỳ ai một khi đã đặt chân vào Vạn Niên cốc đều có thể toàn mạng quay trở về.
Sa Ôn Ngọc chợt kêu một tiếng kinh ngạc :

- Úy?! Sao ngươi cũng am hiểu và vận dụng được công phu âm hàn?
Triệu Thái thở dài :
- Nếu bảo đã do ta tự lĩnh hội thì liệu ngươi có tin chăng? Nhưng kỳ thực điều ta lĩnh hội đã phần nào liên quan đến Bắc Hải Cửu Hàn.
Sa Ôn Ngọc trợn mắt :
- Liên quan như thế nào?
Triệu Thái chợt hỏi :
- Ngươi có biết tuần tự từng danh xưng của Cửu Hàn Bắc Hải chăng? Hãy nói đi, nếu ngươi đích thực là người cũng có xuất xứ từ Bắc Hải.
Sa Ôn Ngọc đáp ngay :
- Điều đó nào quá khó đối với ta vốn dĩ từng là Cung chủ Bắc Hải cung cho đến khi bị sa bẫy và bị lão thất phu Đoàn Kính Cam sinh cầm. Danh xưng của Cửu Hàn gồm: Âm Hàn, Phong Hàn, Vũ Hàn, Tá Hàn, Phi Hàn...
Triệu Thái ngăn lại :
- Đủ rồi. Và xin tạ lỗi vì bất lâu đã thất lễ với Cung chủ. Tóm lại, tại hạ cũng biết họ là: Âm - Phong - Vũ - Tá - Phi và Cuồng - Khí - Nộ - Thanh. Đúng không? Vậy Cung chủ nghĩ sao nếu tại hạ minh định chính là nhờ danh xưng của Cửu Hàn Bắc Hải, khi đọc như tại hạ vừa mới đọc thì càng ngẫm nghĩ càng cảm thấy giống như một câu khẩu quyết công phu?
Sa Ôn Ngọc giật mình :
- Thì quả thật đấy chính là chín chữ đầu của toàn bộ pho kinh văn Lãnh Âm Đại Tuyệt Công chỉ có vỏn vẹn mười câu khẩu quyết. Triệu Thái ngươi đã tự nhận ra điều đó thật sao? Hay kỳ thực đã nhờ một may mắn nào đó, giả như là do Cửu Hàn Bắc Hải trước khi chết có lưu tự, lưu cả di học?
Triệu Thái lắc đầu :
- Cung chủ tin hay không thì tùy. Vì đích thực đã do tại hạ tự tĩnh hội. Nhưng dù sao, cũng nhờ vào điều Cung chủ vừa tiết lộ, có thể bảo tại hạ đã biết chữ đầu của câu khẩu quyết cuối cùng là gì rồi. Có phải là chữ Hồn chăng?
Sa Ôn Ngọc biến sắc :
- Sao ngươi biết? Trừ phi...
Chợt Triệu Thái rối rít xua tay :
- Suỵt! Đừng kêu lớn tiếng như thế chứ, Cung chủ.
Sa Ôn Ngọc giật mình nhớ lại :
- Phải rồi. Hóa ra trận hỏa công đã tràn qua và đang lùi xa dần. Thảo

nào tiếng nhai rau ráu là tiếng của hỏa công ngấu nghiến khi thiêu rụi toàn bộ khu rừng cứ đang nghe nhỏ dần. Ngươi bảo họ sắp sửa tiến vào, quyết tìm cho kỳ được những thi thể đã thiêu cháy của bọn ta thật sao?
Triệu Thái vẫn ra hiệu và nói nhỏ lại :
- Có thể đó cũng là kẻ từng tình cờ cho tại hạ biết thêm chữ Hồn, là chữ đầu của câu khẩu quyết thứ mười cho phi kinh văn Lãnh Âm Đại Tuyệt Công của quý Cung. Vì chính kẻ đó từng lập một trận thế, quyết lấy mạng tại hạ, với những yếu quyết biến trận được gọi là Âm Phong Cuồng Khí Nộ Thanh - Vũ Tá Phi Hồn.
Sa Ôn Ngọc tái mặt, nhưng chỉ dám thì thầm, vì cảnh quang ở bên trên hố huyệt vào lúc này bỗng trở nên tĩnh lặng một cách kỳ quái :
- Nếu vậy, kẻ đó quả thật phải có liên quan đến sự thất tung quá ư kỳ bí của Cửu Hàn Bắc Hải trăm năm trước. Bằng không, làm sao kẻ đó tỏ tường đủ nhưng chữ đầu của pho kinh văn, để lộ cho ngươi nghe?
Triệu Thái không thể không tán đồng :
- Tại hạ tuy chưa nghĩ đến điểm này, chỉ là hồ nghi kẻ đó vì có dụng tâm nên quyết ngăn không cho bất luận ai tiến nhập và nhất là phát hiện những bí ẩn có thể có ở Vạn Niên cốc. Nhưng bây giờ nghe Cung chủ đề quyết như thế, tại hạ cảm thấy có thể tin giữa quý Cung và kẻ đó nhất thiết có liên quan. Đã vậy, tại hạ xin mạo muội thỉnh giáo, cho dù thừa rõ Cung chủ vị tất chịu hạ cố ban cho một lời đáp minh bạch ngay lúc này.
Sa Ôn Ngọc trầm mặc :
- Hỏi nhưng không trông mong được đáp, vậy có thật sự cần đem ra hỏi không?
Triệu Thái chợt hít vào một hơi thật dài, đoạn bảo :
- Tuy là không trông mong nhưng chẳng hiểu sao tại hạ vẫn muốn nêu ra. Giống như người đang mang tâm sự không thể không trút cho dù vẫn biết người được nghe vị tất đã hoan nghênh, có khi còn là sự miễn cưỡng khiến người nghe thêm khó chịu nữa.
Sa Ôn Ngọc thì thở ra nhè nhẹ :
- Tương tự một lời biện minh, đúng không?
Triệu Thái nghiêm mặt :
- Cung chủ hiểu như thế, nghĩa là ưng thuận nghe tại hạ tỏ bày?
Sa Ôn Ngọc lần đầu tiên tỏ Triệu Thái độ hoài hoãn đối với Triệu Thái :
- Ta không quên đã mang ân cứu mạng của ngươi, một hoàn giải được giúp ta không đến nỗi bị độc chất của Độc Y bà bà phát tác đoán mạng. Được, ngươi cứ hỏi và mặc nhiên đừng quá hy vọng vào

việc có được ta đáp hay không.
Triệu Thái mỉm cười :
- Đã vậy, tại hạ cũng không cần thiết rào đón, xin cứ hỏi thẳng vậy. Phải chăng quyển kinh văn có các chữ đầu của câu khẩu quyết hai chúng ta vừa đề cập, đối với quý Cung đã là vật từng bị thất lạc nên lâu nay luôn phải truy tìm và thu hồi?
Và Triệu Thái bị bất ngờ khi nghe Sa Ôn Ngọc đáp ngay, không chút nào ngần ngại hay dè dặt :
- Không sai. Và đó là nguyên do khiến cả trăm năm trước lẫn lúc này, hết Cửu Hàn Bắc Hải lại đến lượt ta đành tiến nhập Trung Nguyên đẻ dò tìm tung tích hạ lạc.
Đoạn Sa Ôn Ngọc tự ý nói thêm :
- Và vì biết thế nào ngươi cũng hỏi giữa bổn cung và kẻ đang thuộc diện nghi vấn có liên quan như thế nào nên ta chẳng ngại thổ lộ luôn. Rằng cách đây hơn trăm năm tại bổn cung quả thật có xảy ra chuyện thất lạc chân kinh. Đã có kẻ lẻn lấy đi và đấy chính là hạng phản đồ, bản cung cần tìm để thanh lý môn hộ. Đồng thời kẻ đang thuộc diện nghi vấn lúc này, không nói thì ngươi cũng biết, ta đồ rằng phải là hậu nhân của phản đồ năm xưa. Ta nói đến đây ắt ngươi hài lòng?
Triệu Thái lại mỉm cười :
- Đa tạ Cung chủ đã đối đãi thành tâm. Tại hạ không có gì hài lòng hơn.
Chợt Sa Ôn Ngọc đứng lên, cố tình lưu Hạ Trúc Đào lại cho Triệu Thái :
- Tuy chưa thể bảo tất cả đều là thành tâm nhưng kể từ lúc này trở đi ta cảm thấy không cần xem ngươi là thù nhân nữa. Huống hồ, tương tự ngươi đã nói, ngươi có tâm sự cần thổ lộ thì ta cũng đáp lại bằng cách thổ lộ đôi điều đang là tâm sự của ta. Ngươi đừng vội phí phạm lời đa tạ.
Triệu Thái cũng đứng lên :
- Cung chủ đang vội đi? Hãy để tại hạ tiễn một đỗi đường.
Sa Ôn Ngọc cười khẩy :
- Ngươi ngại ta không đối phó nổi những kẻ có thể đang trên đường truy tìm những thi thể lý ra phải bị thiêu cháy chúng ta? Không dễ như thế đâu.
Huống hồ, Hạ Trúc Đào của ngươi cơ hồ khó bề tỉnh lại, chứng tỏ nàng cần ngươi quan tâm nhiều hơn, không phải ta. Tóm lại, ngươi đừng quá bận tâm, ta tự biết lo liệu.
Triệu Thái sau một thoáng ngẫm nghĩ đành gật đầu :
- Nhưng vì giữa hai chúng ta đã đổi trao tâm sự, đã nhiều lần từng thi

ân cho nhau, Cung chủ có nghĩ tại hạ đang định vượt quá phận hay không nếu ngay lúc này muốn cùng Cung chủ nên nghĩa huynh đệ?
Sa Ôn Ngọc động tâm :
- Kết tình bằng hữu ư? Sao bỗng dưng ngươi có ý định này?
Triệu Thái giải thích :
- Vì tuy Cung chủ bảo sẽ không xem tại hạ như là thù nhân nữa nhưng công phu âm hàn của quý Cung đã phần nào được tại hạ lĩnh hội. Thế nên, dù không là người của quý Cung thì tại hạ mặc nhiên cảm nhận bản thân không thể không có trách nhiệm giúp quý Cung làm sáng tỏ toàn bộ chân tướng. Chỉ khi được cùng Cung chủ nên huynh đệ, tại hạ mới thêm tư cách tiến hành những gì cảm thấy cần tiến hành. Nhưng định đoạt thế nào tùy Cung chủ, tại hạ quyết không miễn cưỡng.
Sa Ôn Ngọc đã và đang nhìn dò xét Triệu Thái từ đầu đến chân, cuối cùng đáp :
- Qua những gì đã nghe. Ta hiểu giữa ngươi và kẻ đang bị hai chúng ta nghi ngờ dĩ nhiên đã kết đại thù. Thế nên, kết nghĩa để giúp ta chỉ là một hình thức để ngươi có thể trả thù mà không ngại gây ngộ nhận là cố tình xen vào tư sự của bổn cung, đúng không? Nếu vậy được, ta ưng thuận.
Triệu Thái cười vui :
- Đa tạ Cung chủ ca ca đã đáp ứng, tiểu đệ Triệu Thái xin được hành lễ diện kiến và tự hứa từ này sẽ nhất nhất tuân thủ theo mọi sắp đặt của Cung chủ ca ca.
Sa Ôn Ngọc đưa tay vén gọn mọi ngọn tóc xõa đã từng che lấp khá nhiều diện mạo của bản thân, cho Triệu Thái nhìn thấy đó là một gương mặt nếu như chẳng còn vẻ tinh anh và đầy quả quyết của đôi mắt sáng ngời ngự trị ở bên trên thì đấy chỉ là một bộ mặt u uất của người từng chịu nhiều năm sinh cầm và giam giữ ở chốn lao lung. Sa Ôn Ngọc bảo :
- Triệu đệ đệ cam tâm xem ta là ca ca thật sao? Không ngại sẽ chịu nhiều khuất tất ư?
Triệu Thái cười cười :
- Chính tiểu đệ đang ngại sẽ làm Cung chủ ca ca chịu khuất tất thì có. Vì điều thứ nhất, tính danh đệ đang dùng chỉ là giả danh. Nhưng do chưa thuận tiện, thế nên đệ chỉ mong những gì đệ đã cùng Cung chủ ca ca tỏ bày đều là sự thật, quyết chưa lời nào giả dối.
Sa Ôn Ngọc chợt cười theo :
- Ai cũng có ít nhiều những ân tình, ta cũng vậy. Vì thế, đối với ta, chỉ cần luôn lấy ý thành đãi nhau là đủ, tính danh như thế nào không

quan trọng. Ta đi được chưa, Triệu đệ đệ?
Triệu Thái nhẹ nhõm gật đầu :
- Đệ không tiễn. Mong Cung chủ ca ca luôn bảo trọng.
Sa Ôn Ngọc bật người lao lên và chỉ chớp mắt chẳng còn lưu lại bất kỳ tiếng động nào dù nhỏ, đủ hiểu Sa Ôn Ngọc đã thật rồi.
Và chính lúc đó, như quỷ u linh hiện hình, Hạ Trúc Đào bất chợt đứng bật lên.
Triệu Thái giật mình đến ngỡ ngàng :
- Hạ cô nương?!
Vì ngỡ ngàng nên Triệu Thái dù có nằm mơ cũng không tài nào lường hết hoặc đoán trước phản ứng của Hạ Trúc Đào. Thế nên mới kêu xong, Triệu Thái hoàn toàn bị bất ngờ dù phát hiện Hạ Trúc Đào chợt vung tay và đành để bàn tay ngà ngọc của Hạ Trúc Đào quật trái vào một bên mặt đau điếng.
"Chát!!"
Triệu Thái xoa mặt vì đau :
- Sao cô nương vô cớ đánh tại hạ?
Hạ Trúc Đào lại cất tay :
- Ngươi còn nói nữa, ta nhất định sẽ đánh thêm. Còn bây giờ, hãy mau mặc y phục vào. Đừng nghĩ ta sẽ có lời đa tạ vì được ngươi quan tâm cứu mạng.
Triệu Thái vội mặc y phục vào và vì không muốn làm Hạ Trúc Đào phật lòng nên đành giả vờ lẩm bẩm :
- Hóa ra cô nương đã tự lai tỉnh từ lâu nhưng vẫn giả vờ hôn mê.
Nào ngờ lời của Triệu Thái vẫn cứ làm Hạ Trúc Đào phát tác :
- Vậy ngươi bảo ta phải có hành động như thế nào? Cứ tỉnh lại và chấp nhận bản thân đang nằm trong vòng tay một nam nhân xa lạ ư?
Nhờ thế Triệu Thái mới vỡ lẽ :
- Nghĩa là ngay từ khi được tại hạ giải thoát khỏi mật thất Không Không môn, kỳ thực cô nương hãy còn đủ đầy nhận thức? Thế sao tại hạ chẳng nhận ra?
Hạ Trúc Đào như được dịp đay nghiến :
- Vì ngươi nào thật sự quan tâm đến ta. Một chút cũng không.
Triệu Thái thở dài :
- Nào phải như thế. Có chăng, ắt là do tại hạ cũng từ lúc đó quá mải bận tâm đối phó với đủ mọi hiểm nguy cứ thay nhau đổ dồn đến. Và nếu để bất kỳ một tổn hại nào dù nhỏ xảy ra cho cô nương, thú thật tại hạ sẽ phải ân hận suốt đời.
Hạ Trúc Đào cười khẩy :
- Ta không tin và quyết chẳng bao giờ tin vào những lời giả dối của

ngươi. Và nếu đúng như ngươi nói, cớ sau sau khi đã đưa ta cùng thoát ly Không Không môn, ngươi thay vì quan tâm lo lắng đến sinh mạng của ta, lại thản nhiên đi mất biệt, đành tâm phó giao ta cho một gã chỉ còn ba phần giống người và có đến bảy phần giống quỷ?
Triệu Thái chợt nhìn sững nàng, sau đó vụt nhẹ giọng bảo :
- Nơi này đích thực không tiện lưu lại lâu. Cô nương ưng thuận chăng, cùng tại hạ tìm một chỗ khác, để tại hạ có cơ hội giãi bày toàn bộ những gì cô nương ắt hẳn đang quan tâm?
Hạ Trúc Đào thở hắt ra :
- Ta thật sự không còn muốn nhìn thấy ngươi nữa. Nhưng sẽ là bất công nếu như ta chẳng cho ngươi cơ hội giải thích. Được, ta chấp thuận.
Triệu Thái chưa thể vui đủ mười phần :
- Nhưng khí lực của cô nương đã hoàn toàn bình ổn chưa? Vì có thể chúng ta sẽ lâm đại địch.
Hạ Trúc Đào cười lạt :
- Ý muốn nói ngươi không thể bảo vệ thật chu tất cho ta? Nếu vậy, ngươi cứ đi, ta hứa sẽ không bao giờ làm quẩn chân ngươi nữa.
Triệu Thái giật mình :
- Nào phải như thế, mong cô nương đừng vội hiểu lầm. Vì ý tại hạ cần biết để liệu trước, chứ đâu phải chẳng đủ lực để bảo vệ cô nương. Đã vậy, xin lượng thứ nếu tại hạ lại phải thất lễ, mạo phạm đến cô nương.
Dứt lời, Triệu Thái cầm tay nàng, dụng ý là để giúp nàng cùng lao vọt lên khỏi miệng hố huyệt. Nào ngờ, có lẽ vì còn quá yếu, chưa lại sức, nàng vừa bị chạm vào liền bủn rủn khuỵu ngã, và nếu không nhờ Triệu Thái kịp giữ lại ắt hẳn nàng đã ngã xuống đất thay vì được ngã vào vòng tay rắn chắc của Triệu Thái.
Dù vậy, vì việc thoát ngay là điều cần thiết và cấp bách nên Triệu Thái một tay ôm giữ nàng, một tay thu lại thanh Long Vỹ kiếm và cứ thế khẩn trương bật người lao vọt lên, thoát khỏi miệng hố huyệt.
“Vút!”
Và đang khi tìm phương hướng, chọn phía thuận lợi nhất để thoát đi. Triệu Thái bất đồ phát hiện ở xa xa có một vật thật khả nghi. Triệu Thái lao thẳng đến.
Nhưng khi đã nhìn rõ đó là vật gì, tự Triệu Thái lên tiếng lẩm bẩm thành lời :
- Bản lãnh quả lợi hại, vì thoạt nhìn nào ai dám đề quyết đấy chính là một thi thể đã chết vì bị khí âm hàn công tâm, làm cho máu huyết đông đặc không thể không vong mạng.

Dĩ nhiên Hạ Trúc Đào cũng có cơ hội nhìn rõ tử trạng của thi thể đó, cũng là vật khả nghi vừa được Triệu Thái phát hiện từ xa. Nàng nghe lạnh khắp người.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 23
Bắc Hải cung náo động Trung Nguyên
Đoạn Hồn kiếm chấn khiếp quần hùng

Trước sau đã có gần hai mươi thi thể cùng chung một tử trạng tuần tự được Triệu Thái phát hiện. Đấy là một sự thật vì quá tàn nhẫn nên khiến Triệu Thái rúng động đến phải tự hỏi thành tiếng :
- Có cần thiết phải gây thành trận đồ sát như thế chăng?
Vì hỏi và không hề chờ đáp, thế nên Triệu Thái chẳng thể không giật mình khi bất thình lình nghe quả nhiên có một thanh âm vang trả lại :
- Đúng vậy. Có thật sự cần như thế chăng?
Vì giật mình nên Triệu Thái khựng lại và nhìn quanh :
- Ai? Cớ sao hoặc có dụng ý gì khi cố tình lập lại cũng câu hỏi do chính tại hạ trước đó đã nêu?
Một đạo nhân lách người bước ra từ sau một tảng đá hiện vẫn còn cách Triệu Thái có đến mười mấy trượng :
- Thiếu hiệp là Triệu Thái?
Triệu Thái vẫn đứng nguyên vị, nheo mắt nhìn đạo nhân dò xét từng động thái cử chỉ, nhất là ở nét mặt, như mong suy đoán để biết thật ý đạo nhân muốn gì :
- Không sai. Còn đạo trưởng là...
Đạo nhân tuy đang khoai thai từ tốn tiến về phía Triệu Thái nhưng tâm trạng lại không hoàn toàn hòa hoãn tương tự điệu bộ bên ngoài. Vì đạo nhân lên tiếng lạnh lùng cắt ngang câu đang nói của Triệu Thái :
- Từng nghe bảo, thiếu hiệp và những gì đã xảy ra cho Thạch Quy giáo cách đây bảy năm nên quyết tâm phục hận báo thù?
Vậy là Triệu Thái đoán hiểu đạo nhân xuất hiện vì nguyên do gì. Thế nên, vừa nhẹ nhàng đặt cho Hạ Trúc Đào đứng xuống bên cạnh, Triệu Thái vừa bình thản lên tiếng :
- Cũng không hoàn toàn như đạo trưởng đã nghe. Nhưng dù sao xin được thỉnh giáo đạo trưởng, há lẽ tại hạ không có quyền dù là nghĩ đến chuyện báo thù?

Đạo nhân vẫn đang tiến đến chỉ còn cách Triệu Thái đúng năm trượng hơn :
- Vì nghĩ bản thân có quyền nên thiếu hiệp không ngại đồ sát và điều đó mới vừa xảy ra với khá nhiều thi thể hiện hãy còn lưu lại?
Triệu Thái cười lạt :
- Xin đừng trách nếu phải nghe tại hạ có lời thất lễ. Đấy là đạo trưởng quá hồ đồ, đến nỗi vì vội đề quyết kết tội nên bỏ qua một việc kỳ thật rất hiển nhiên là cần ít nhất một bằng chứng xác đáng. Đạo trưởng có hay không có?
Đạo nhân động dung, bất chợt dừng lại và xạ ra đôi mục quang khiếp người nhìn Triệu Thái :
- Ý phủ nhận những nạn nhân đó dù uổng mạng vẫn không can hệ gì đến thiếu hiệp?
Triệu Thái không nao núng, cũng xạ mắt nhìn đáp lại :
- Đạo trưởng đã nhìn rõ tử trạng của họ chưa? Liệu có biết họ đã mất mạng vì thủ pháp gì hoặc bởi công phu tuyệt kỹ nào chăng?
Đạo nhân lần đầu bối rối :
- Không phải là công phu âm hàn sao? Một công phu bá đạo khiến nạn nhân phải chết vì toàn thân máu huyết đều bị đông đặc ngừng trệ.
Triệu Thái thoát gật đầu và nhẹ thốt lời thán phục :
- Có mục lực và kiến văn tinh tường, như thế đạo trưởng ắt là một nhân vật hữu danh. Và đã vậy thì can hệ gì hoặc vì lý do gì đạo trưởng gán những cái chết ấy cho tại hạ?
Đạo nhân đã trấn tĩnh, bây giờ lại tiếp tục tiến dần về phía Triệu Thái :
- Thiếu hiệp vừa từ trong đó tiến ra, một khu vực tuy rộng lớn nhưng vừa bị một trận hỏa công quét tràn qua?
Triệu Thái hiểu thêm về những gì đạo nhân định hướng câu chuyện đến :
- Không sai. Và nếu đạo trưởng muốn được minh bạch hơn thì nghe đây, tại hạ đã may mắn thoát chết từ hỏa trận. Nhưng sao đạo trưởng quá quan tâm đến chuyện này? Trừ phi trận hỏa công được xảy ra là nhờ phần nào đó sự góp sức của chính bản thân đạo trưởng. Đúng không?
Đạo nhân cười lạnh và bắt đầu dừng chân vì chỉ còn cách Triệu Thái đúng một trượng :
- Để ngăn cản một người đang nuôi ý báo thù như thiếu hiệp, nhất là báo thù vì một Thạch Quy giáo suýt gây thành đại họa cho võ lâm, thì dù hỏa trận có xảy ra ngay trước mắt, bần đạo không vì thế mà động

dung hoặc giả phải áy náy vì tự hỏi người sắp bị thiêu hủy có đáng tội hay không.
Triệu Thái cũng nở nụ cười lạnh :
- Thạch Quy giáo thật sự đáng bị diệt trừ như vậy ư?
Đạo nhân từ từ đưa tay chạm vào đốc kiếm vẫn luôn đeo bên mình :
- Chuyện đó thì miễn bàn. Trái lại, bần đạo tạm cho thiếu hiệp một cơ hội. Hãy nói hoặc giải thích nguyên nhân vì sao thiếu hiệp thoát chết từ hỏa trận?
Triệu Thái dù chẳng muốn vẫn bắt đầu nâng thanh Long Vỹ kiếm lên :
- Tại hạ không cần bất kỳ cơ hội nào dù được đạo trưởng có hảo ý dành cho. Vì kỳ thực để thoát cảnh bị hỏa thiêu tại hạ đã nhờ công phu âm hàn. Nhưng xin minh định, những kẻ đã chết đều không can hệ gì đến tại hạ. Và trái lại, đây mới là cơ hội tại hạ không thể không tạo cho đạo trưởng. Là hãy nói mau, đạo trưởng có hay không hề nhúng tay vào mưu đồ phóng hỏa hủy diệt tại hạ?
Đạo nhân bất thần bật ra câu niệm Phật :
- Vô lượng thọ Phật. Thiếu hiệp nghĩ chỉ với một lời chối phăng là dễ dàng giũ bỏ mọi trách nhiệm có liên quan đến những nạn nhân uổng tử sao? Trong khi ở đây chỉ có mỗi một mình thiếu hiệp là am hiểu công phu âm hàn. Đã vậy, vì thái độ thiếu thành ý và nhất là không thừa nhận những hành vi tội lỗi, bần đạo quyết vì võ lâm trừ ma vệ đạo.
Nhưng trước khi đạo nhân bạt kiếm xuất chiêu, Triệu Thái vội kêu :
- Đạo trưởng sao vẫn chưa đáp lời về chủ hung đã phát động hỏa trận?
Đột ngột có tiếng của Hạ Trúc Đào lần đầu cất lên xen vào :
- Đường đường là Chưởng môn Võ Đang phái, nhưng khi mục kích có xảy ra hỏa trận lại không chút nào bận tâm, xem hỏa trận nhắm vào ai và kẻ đó có đáng phải chịu như thế hay không. Đạo gia đệ tử làm gì có hạng thiếu từ tâm như thế? Chứng tỏ Thanh Hư đạo trưởng nếu không là hung thủ phóng hỏa thì cũng là đồng mưu đồng đảng. Triệu Thái ngươi hà tất mãi áy náy sợ hạ thủ lầm người.
Triệu Thái bĩu môi, bật ra tiếng cười khinh khỉnh :
- Nào phải tại hạ bị áy náy hoặc không có những lập luận tương tự. Trái lại tại hạ chỉ muốn đối phương tâm phục khẩu phục, có chết cũng rõ nguyên nhân tại sao chết.
Thanh Hư đạo nhân động nộ :
- Không sai. Bần đạo tuy không chủ tâm phóng hỏa giết người nhưng để ngăn ngừa đại họa một lần nữa xảy đến từ phía Thạch Quy giáo

hoặc những ai có liên quan, thì bần đạo không thể khinh suất đem từ tâm đặt không đúng chỗ. Hãy mau xuất thủ ngay khi còn cơ hội.
Nhưng thay vì xuất thủ phát chiêu, Triệu Thái chợt hạ kiếm xuống và hất đầu :
- Đạo trưởng có thể đi. Vì tại hạ kể như chưa đủ lý do để hạ thủ, cũng chẳng muốn trở thành kẻ đồ sát.
Và để minh chứng cho lời vừa nói là chân thật, Triệu Thái lại cầm tay và nhấc Hạ Trúc Đào lên :
- Chúng ta nên đi thì hơn.
Nhưng Thanh Hư đạo nhân quyết ngăn lại :
- Thiếu hiệp không xem bần đạo ra gì ư? Hoặc giả cố ý bỏ ngoài tai những lời bần đạo vừa nói về việc phải vệ đạo trừ ma?
Triệu Thái cười nhẹ :
- Để vệ đạo trừ ma, đạo trưởng chưa đủ tư cách, nhất là về bản lãnh. Xin đừng miễn cưỡng tại hạ phải đắc tội.
Và khi dứt lời, vì phát hiện Thanh Hư đạo trưởng động dung biến sắc chực phát tác vì bất phục, Triệu Thái lập tức cử kiếm khoa nhẹ vào hư không một chiêu thật nhanh, sau đó ung dung bảo :
- Đạo trưởng như có ý không tin? Vậy hãy thử tìm cách chiết giải một chiêu kiếm này của tại hạ. Xem đây.
Nào ngờ ngay khi Triệu Thái phát xong một kiếm chiêu, từ chân núi phía trước chợt nhất loạt vang lên nhiều tiếng quát :
- Tiểu tử quá cao ngạo. Nếu đối với nhân vật nhất môn chi chủ của Võ Đang phái còn như vậy thì sau này y sẽ có thái độ mục hạ vô nhân đến chừng nào.
- Không sai. Thà diệt trừ đại họa ngay khi hãy còn là trứng nước hơn là để di hận về sau. Chúng ta hãy mau tiêu diệt y.
Mục kích mười mấy nhân vật võ lâm đang nhao nhao cùng lao đến, Triệu Thái chỉ tủm tỉm cười và nói với Thanh Hư đạo nhân :
- Chính vì sớm phát hiện hãy còn nhiều mai phục nên tại hạ càng không thể cùng đạo trưởng động thủ. Nhưng bây giờ đạo trưởng có thể chọn, hoặc tự đứng ngoài nghiền ngẫm cách chiết giải chiêu kiếm của tại hạ hoặc cùng họ hiệp lực, tại hạ sẽ cho tất cả toại nguyện.
Thanh Hư có vẻ biết những nhân vật đang xuất hiện là ai, vì thế dùng không cần nhìn lại, Thanh Hư vẫn nói :
- Đấy là đệ tử của những phái Điểm Thương, Côn Luân, Thanh Thành. Thiếu hiệp không ngại sẽ trở thành đại địch cho cả tam phái cùng nhắm đến ư?
Những nhân vật nọ đã lao đến. Vì thế ai cũng nghe tiếng Triệu Thái

cười lớn :
- Điểm Thương phái Chưởng môn từng có mối hận ngấm ngầm ám toán đả tử tại hạ, Thanh Thành phái thì ít nhiều cũng liên quan. Riêng phái Côn Luân gần đây luôn bộc lộ địch ý cùng tại hạ, thế cho nên. Ha... Ha... Đã đến lúc tại hạ cho họ nếm mùi lợi hại, hầu sau này dễ dàng hỏi tội tam phái về mưu ma kế quỷ từng tận diệt toàn bộ Thạch Quy giáo đến ngoài trăm nhân mạng. Đạo trưởng hãy mau bộc lộ chủ ý, nếu quyết động thủ thì xin mời. Và đừng trách nếu Triệu Thái này buộc phải đắc tội.
Đạo nhân Thanh Hư còn chưa kịp tỏ bày chủ ý thì toàn bộ những nhân vật nọ đã vượt lướt qua để cùng nhau xuất kỳ bất ý nhất loạt phát chiêu công, vây hãm Triệu Thái và Hạ Trúc Đào :
- Một kẻ đang là tàn dư của Thạch Quy giáo như ngươi thì không thể không chết. Đánh!
Đó là hiệu lệnh và những loạt hợp kình đã đồng loạt đổ ập vào Triệu Thái.
“Ào..”
“Vù..”
Triệu Thái lập tức kéo Hạ Trúc Đào về phía sau và cùng một lúc tung cả hữu kiếm lẫn tả chưởng để đối phó những loạt hợp kình :
- Bọn ngươi dù có hợp lực vẫn không là đối thủ của ta. Hãy lui mau và gọi Chưởng môn nhân của bọn ngươi đến đây. Đi!
Kiếm chiêu của Triệu Thái quả lợi hại, nhờ đó đã ngăn cản không cho bất kỳ địch nhân nào đủ bản lãnh tiến lại gần. Và đến lúc này ngọn tả kình của Triệu Thái mới có cơ hội phát huy toàn bộ uy lực, chấn thẳng vào hợp kình của họ.
“Ầm! Ầm! Ầm!..”
Những nhân vật nọ lảo đảo cùng bị chấn lui. Nhân đó, Thanh Hư đạo trưởng bất ngờ bạt kiếm xô đến :
- Hảo nội lực. Vậy thì cùng với bản lãnh này, bản chất mục hạ vô nhân của thiếu hiệp sẽ càng dễ trở thành đại họa cho võ lâm mai sau. Bần đạo tuy tự lượng sức biết khó mong đối phó thiếu hiệp, nhưng vẫn không thể đứng ngoài. Đỡ kiếm.
“Ào..”
Những nhân vật đệ tử của tam phái Côn Luân - Điểm Thương - Thanh Thành ắt vì thấy đạo nhân Thanh Hư xuất lực, nghiễm nhiên cũng cùng chung chiến tuyến, thế là cùng hung hăng lao ào trở lại quyết tái lập thế vây công Triệu Thái.
- Vì võ lâm, nhất định phải trừ khử Triệu tiểu tử.
- Còn dung tình, lưu lại tiểu tử là tự chuốc họa về sau. Giết!

- Tất cả hãy xông lên. Ha... Ha...
“Ào..”
“Vù..”
Động thái của Thanh Hư đạo trưởng là điều duy nhất khiến Triệu Thái bận lòng. Chính vì thế, vì có một thoáng chần chừ nên Triệu Thái thêm giật mình thảng thốt khi bất chợt phát hiện Hạ Trúc Đào cứ một mình tự xông ra. Nàng không còn yếu đuối vì công lực chưa khôi phục như Triệu Thái vẫn ngờ. Trái lại nàng đang như mãnh hổ quần dương, xông ào ào vào giữa những đối thủ bất chấp họ có bao nhiêu người và bản lãnh thực thụ khi họ hợp lực là ra sao :
- Bọn ngươi thật quá đáng. Vậy đừng trách bổn cô nương đây độc ác. Hãy xem thủ đoạn của bổn cô nương. Ha... Ha...
Và vì Hạ Trúc Đào động nên Triệu Thái cũng động. Thanh Long Vỹ kiếm được cất lên và Triệu Thái thần tốc lao xuyên cả người lẫn kiếm vào luồng kiếm quang ngỡ thật sự dày đặc của đạo nhân Thanh Hư :
- Đành đắc tội với đạo trưởng. Buông!
Kiếm quang của Thanh Hư đạo nhân bị xé toang. Và ngay khi Thanh Hư đạo nhân thất sắc toan lui thì mũi kiếm Long Vỹ của Triệu Thái đã đủ thời gian vươn dài tới, chỉ dừng khi được chạm vào phần đạo bào ngay trước ngực đạo nhân. Khi đó Triệu Thái bật quát một tiếng to như tiếng sấm động :
- Dừng tay!
Tiếng quát mang trung khí nội lực thâm hậu của Triệu Thái làm toàn cục trường rúng động. Tất cả lập tức dừng tay, kể cả Hạ Trúc Đào cũng dừng vì thoạt nhìn đã biết lợi thế đang thuộc về Triệu Thái. Nhân đó Triệu Thái lạnh giọng cất tiếng :
- Thủy chung tại hạ chưa bao giờ và cũng không hề muốn tạo ra cảnh đồ sát. Nhưng đừng vì thế mà nghĩ tại hạ dễ dàng quên mối thù từng khiến Thạch Quy giáo lâm vào họa diệt môn. Tất cả hãy lui mau, đồng thời chuyển cáo lời của tại hạ đến toàn thể quần hùng. Ngày Trùng Cửu tới đây, đích thân tại hạ sẽ đến Thiếu Thất sơn công khai chất vấn phái Thiếu Lâm. Nếu muốn, những bang môn phái còn lại cứ đến. Và từ bây giờ cho đến tiết Trùng Cửu, bất luận ai hễ còn muốn và cố tình tìm tại hạ để đối đầu thì tại hạ quyết không khách khí cũng chẳng rộng lượng đối xử nhẹ tay như hôm nay.
Vừa dứt tiếng, Triệu Thái cũng thu kiếm về khỏi người đạo nhân Thanh Hư :
- Đạo trưởng đích thị Chưởng môn nhân phái Võ Đang? Thật thất lễ vì đắc tội. Nhưng cơ hội cho đạo trưởng vẫn còn. Xin hẹn gặp lại vào ngày Trùng Cửu tại Thiếu Lâm phái Thiếu Thất sơn.

Thanh Hư đạo nhân nhụt hết nhuệ khí, cứ bàng hoàng nhìn mãi vào thanh kiếm Long Vỹ của Triệu Thái :
- Kiếm pháp của thiếu hiệp thật lợi hại. Nhưng dám hỏi cao nhân đại kiếm khách nào là người truyền thụ kiếm pháp ấy cho thiếu hiệp?
Triệu Thái không đáp, chỉ qua Hạ Trúc Đào và bảo :
- Tại hạ có thể tin cô nương đã nghe tất cả những gì liên quan đến Giả Tử Nhân Đoạn Hồn? Vì phản ứng vừa rồi của cô nương đã nói lên điều đó. Vậy thì mong cô nương hiểu cho, ý tại hạ không muốn dù là cô nương hay tại hạ phải bẩn tay đối với những kẻ vô dụng. Trái lại hãy để họ đi, có thể như thế những nhân vật chủ mưu mới xuất hiện.
Hạ Trúc Đào cười lạnh :
- Ngươi đã bứt dây động rừng còn mong dụng tâm đó sẽ thành sự ư? Vạn nhất ngươi thất bại thì sao?
Triệu Thái vụt cất cao giọng cười ngạo nghễ :
- Hạn kỳ đã định là ngày Trùng Cửu. Khi đó, bất luận thất bại hay thành công, tại hạ vẫn có cách rửa sạch mọi oán hờn cho những ai đã vì Thạch Quy giáo thảm tử, Triệu Thái này đã nói là làm, quyết chẳng mảy may sai chạy. Ha... Ha...
Nghe thế, Thanh Hư đạo nhân chỉ còn biết cúi đầu niệm Phật, sau đó thẫn thờ quay người bỏ đi là dấu hiệu của sự thất bại, khiến những đệ tử môn hạ của tam phái Côn Luân - Điểm Thương - Thanh Thành vẫn ôm nhục bại bỏ đi.
Chính lúc đó Hạ Trúc Đào cũng toan bỏ đi, chợt nghe Triệu Thái bằng giọng gọi :
- Hãy chờ đã. Cô nương sao lại vội đi?
Nàng hậm hực hỏi vặn lại :
- Vậy thì sao? Há lẽ ngươi thật sự độc đoán, muốn cả ta cũng luôn tuân theo mọi sự sắp đặt của ngươi?
Triệu Thái gượng cười :
- Mong cô nương chớ ngộ nhận. Trái lại hãy nguôi giận và nghe tại hạ chỉ nói một lời nữa mà thôi. Đây là tại hạ chỉ dám khuyên cô nương đừng vội bỏ đi ngay lúc này. Vì sự việc ở đây nào đã kết thúc.
Nàng cau mặt và nhìn quanh :
- Ngươi đã quá cao ngạo để họ đi cả rồi. Sao lại bảo sự việc ở đây chưa kết thúc? Hay là...
Triệu Thái nhẹ gật đầu, đồng thời bất ngờ cao giọng gọi khẽ :
- Tôn giá sao mãi vẫn chưa hiện thân?
Đáp lại tiếng Triệu Thái gọi chỉ là sự tĩnh lặng của một nơi vì đã bị hỏa trận tràn qua thiêu rụi hoàn toàn nên chẳng còn sinh thực vật

nào tồn tại để tạo thành những thanh âm lẽ ra phải có.
Hạ Trúc Đào lập tức ngưng thần nghe ngóng khắp xung quanh :
- Nội lực của ngươi vốn dĩ không thể cao vượt hơn ta. Lẽ nào ngươi có thể phát hiện điều gì đó mà riêng ta thì không thể?
Triệu Thái không dao động cứ tiếp tục lập lại lời đã gọi :
- Bất luận tôn giá có dụng ý mờ ám gì thì hành tung cũng đã bị tại hạ phát hiện. Nếu muốn đối phó Triệu Thái này thì xin đường đường hiện thân. Bằng không chính tại hạ sẽ cung thỉnh tôn giá xuất hiện. Chỉ e sau đó hậu quả sẽ vượt ngoài ý tôn giá.
Và vì lời của Triệu Thái một lần nữa cứ như lọt vào cõi hư vô bất tận, thế nên ngay khi Hạ Trúc Đào mấp máy môi toan nói gì đó thì thân hình của Triệu Thái vụt hóa thành tia chớp mờ lao đi mất hút.
“Vút!”
Hạ Trúc Đào không hề nói ngoa khi bảo nội lực giữa nàng và Triệu Thái khả dĩ có thể phân biệt nông sâu. Bằng chứng là mục lực của nàng vẫn đủ tinh tường và nhanh nhạy phát hiện hướng Triệu Thái lao đi là nhắm vào ba gộp đá nằm chất chồng lên nhau ở tận chân dãy núi, cách chỗ nàng đang đứng nhìn có đến ngoài ba trượng hơn. Và lúc này nàng nhìn thấy từ giữa ba gộp đá chợt phóng xuất ra một đạo kim quang phong tỏa và chận đứng đà đang lao đến của Triệu Thái.
Để ứng phó, cũng theo Hạ Trúc Đào tận mục sở thị, Triệu Thái không những không ngừng hoặc là chậm lại cước trình, trái lại cứ như thế lao tiếp đến, với một kiếm chiêu lập tức được triển khai phá giải và đối chọi với đạo kim quang nọ.
“Choang Choang..”
Cách chạm chiêu của đạo kim quang và kiếm pháp đã khiến Hạ Trúc Đào kinh hoảng. Vì thế nàng thần tốc bật người lao đến, thu ngắn khoảng cách đã có giữa nàng và chỗ chạm chiêu.
“Vù..”
Trong khí đó, đạo kim quang vẫn liên tiếp chạm và ngăn chặn kiếm chiêu của Triệu Thái.
“Choang Choang..”
Thế nên khi Hạ Trúc Đào lao đến dù gần, song phương vì đã chạm chiêu cùng nhau có đến những ba lượt nên có tiếng niệm Phật từ giữa ba gộp đá vang phát ra, khiến nàng bàng hoàng bất chợt dừng chân hoàn toàn ngoài ý muốn. Đã vậy, ngay sau khi tiếng niệm Phật còn là một câu nói khó rõ là thân thiện hay bao hàm địch ý :
- Quả nhiên là Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm của cố nhân. Nhưng lợi hại thế này lại là điều bần tăng chưa hề nghĩ đến. Thiện tai, thiện

tai, A di đà Phật.
Câu nói cũng làm Triệu Thái giật mình đình bộ và thu chiêu.

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 24
Ẩn tình khó nói của cao tăng
Những gì che giấu dần hé lộ

... Những áng mây chiều bồng bềnh đang che khuất dần không chỉ cảnh ảm đạm thê lương của khu vực vừa bị một trận hỏa công thiêu rụi, mà còn bắt đầu phủ một màu sáng bàng bạc lên bề mặt của vầng dương vẫn tiếp tục chiếu hắt những tia sáng cuối ngày ngược lên đỉnh bầu trời xanh thảm.
Và khung cảnh ảm đạm, có lẽ thế, cũng làm cho diện mạo vốn dĩ luôn nghiêm nghị của vị tăng nhân đứng trước mặt Triệu Thái và Hạ Trúc Đào chợt trở nên buồn bã và u hoài lạ. Sau cùng, tăng nhân nhẹ trút ra một lời nói như thể đã từ lâu đè nặng lên cõi lòng :
- Không sai. Đã có một thời bần tăng tung hoành khắp võ lâm và được xưng tụng là Bạch Quang Như Lai. Nhưng từ khi mục kích những gì đã xảy ra, khiến người ấy biến đổi thành một Giả Tử Nhân Đoạn Hồn thì mọi vui thú ở cõi hồng trần đã trở nên vô vị với bần tăng. Vì thế, nhờ Phật pháp phổ độ, một Bạch Quang Như Lai cuối cùng cũng giác ngộ, đã cầu xin và được toại nguyện thí phát quy y.
Có lẽ nữ đàn việt đây đã rõ bần tăng đang là một trong tứ Thần Tăng Thiếu Lâm trấn môn, pháp danh là Vi Diệc?
Hạ Trúc Đào nhẹ gật đầu. Và vì không biết nên nói gì, nàng đành nhân cơ hội gật đầu để lẩm nhẩm :
- Hóa ra đại sư chính là cao thủ mỹ nam tử thứ ba từng vì si tình nên ngậm ngùi thất vọng khi phát hiện gia mẫu chợt trở thành Giả Tử Nhân Đoạn Hồn?
Dù là lẩm nhẩm nhưng lời nói của Hạ Trúc Đào vẫn khiến Vi Diệc đại sư vì nghe nên kinh ngạc :
- Nữ đàn việt vừa gọi người ấy là gia mẫu? Vậy cớ sao am hiểu và lĩnh hội tinh thông Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm lại chính là Triệu thí chủ đây, khiến bần tăng cứ ngỡ Triệu thí chỉ mới đích thực là hậu nhân cốt nhục giữa người ấy và nhân vật mãi sau này mới được biết là Giáo chủ Thạch Quy giáo?
Triệu Thái ngắn gọn giải thích :

- Giả Tử Nhân Đoạn Hồn còn là nghĩa mẫu của tại hạ. Và do tại hạ có cơ hội thân cận một thời gian đủ dài nên may mắn được chỉ điểm Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm.
Vi Diệc đại sư nheo nheo mắt nhìn Triệu Thái :
- Không đúng. Quả là vậy, A di đà Phật, lời của Triệu thí chủ e không đúng.
Hạ Trúc Đào hoang mang :
- Điều gì không đúng?
Triệu Thái chợt bảo, với ánh mắt đang nhìn đáp trả ngay vào đôi mắt đang nheo nheo của Vi Diệc đại sư :
- Đại sư chỉ cần nhận ra Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm là đủ rồi. Giờ thì mạo muội hỏi, đại sư chỉ vô tình tìm đến hay thực chất đến có chủ ý?
Vi Diệc đại sư thu ánh mắt về :
- Cũng như Thanh Hư Chưởng môn, tệ phái do nghe có người toan báo thù vì Thạch Quy giáo nên ban lệnh cho bần tăng dò xét minh bạch. Thế nên không thể không xuất hiện ở đây cùng với bao nhân vật như Triệu thí chủ đã thấy.
Triệu Thái nhẹ gật đầu :
- Nhưng vì sớm nhận ra Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm nên đại sư cố tình chờ đến lúc thuận lợi nhất để tự lộ hành tung?
Vi Diệc đại sư bảo :
- Tương tự Vô Lượng Tử Vi và Di Hoa Đại Thủ, bần tăng đã từ lâu cũng muốn chôn chặt quá khứ. Thế nên thật bất tiện, dù là xuất hiện đối đầu cùng Triệu thí chủ hoặc công nhiên thừa nhận đã biết kiếm pháp của Triệu thí chủ là Tử Kiếm Tam Tuyệt Đoạn Hồn.
Hạ Trúc Đào lên tiếng :
- Cứ cho là đại sư ngại, vậy sau đó sao chẳng tự hiện thân, trái lại cố tình chờ cho đến khi bị phát giác? Đã thế lại còn xuất thủ chẳng chút nhẹ tay hay dung tình, khiến tiểu nữ dù muốn hiểu đấy là đại sư có ý định kiểm chứng lại Tam Tuyệt Tử Kiếm Đoạn Hồn cũng không thể chấp nhận.
Vi Diệc đại sư không đáp. Trái lại, sau một thoáng chợt liếc nhìn Triệu Thái, Vi Diệc đại sư đột ngột hỏi :
- Có một câu chuyện rất hay và nhất là khá phù hợp với những gì chúng ta đang quan tâm, chẳng hay Triệu thí chủ và nữ đàn việt có muốn nghe?
Triệu Thái lưỡng lự :
- Có cần thiết chăng? Nhất là ở một chỗ chưa thuận lợi như chỗ ở này?

Vi Diệc đại sư có vẻ như đã có sẵn chủ ý nên bảo :
- Ở sườn núi bên kia, bần tăng đã tình cờ phát hiện một động khẩu tuyệt đối kín đáo, để bần tăng đi trước dẫn đường :
Nhìn Vi Diệc đại sư nói đi là đi ngay, Hạ Trúc Đào trông theo và gượng cười :
- Hành vi của Vi Diệc đại sư sao cứ kỳ bí lạ? Có thể hiểu câu chuyện thú vị đó hai chúng ta dù không muốn nghe cũng phải nghe.
Triệu Thái lúc này cũng nhìn theo Vi Diệc đại sư đi cao dần theo dốc núi :
- Nghe hay không, chẳng quan trọng. Chủ yếu là khinh thân pháp Nhất Đóa Đăng Bình đang được Vi Diệc đại sư thi triển, không chỉ là một trong những tuyệt kỹ thượng thừa của Phật môn, mà còn là một hàm ý gì đấy tuy đại sư chẳng nói ra nhưng vẫn hy vọng chúng ta tự thân hiểu. Cô nương nghĩ thử xem. Nhưng hãy vừa đi vừa suy nghĩ. Nào, đừng để đại sư chờ lâu.
Họ đi theo và quả nhiên đã được Vi Diệc đại sư đưa vào một động khẩu vừa thoáng vừa kín đáo.
Vi Diệc đại sư đã ngồi xếp bằng, tọa thiền ở một phía của vách đá động thất :
- Nhị vị cứ tùy tiện chọn chỗ ngồi ở phía đối diện. Bần tăng hứa sẽ không làm phiền nhị vị lâu. Vì câu chuyện kỳ thực không dài. Là thế này...
Vì câu chuyện cần kể đã bắt đầu nên Triệu Thái cùng Hạ Trúc Đào vội ngồi xuống, không nhận ra họ đang ngồi quá gần nhau. Và dù có nhận ra, họ cũng không kịp dịch chuyển hay thay đổi, vì Vi Diệc đại sư đã bắt đầu thuật chuyện :
- Vì tự hào thân thủ bản lãnh đến hình dáng diện mạo bên ngoài chẳng thua kém ai, và vì mong muốn được cùng ai đó trở thành một đôi hiệp lữ vừa hành tẩu vừa thế thiên hành đạo, lưu danh muôn thủa nên có một nam nhân cao thủ nọ quyết tìm cho y một hồng nhan tri kỷ.
Vậy là câu chuyện đang kể về chính bản thân Vi Diệc đại sư, Triệu Thái và Hạ Trúc Đào vì hiểu nên càng chú tâm lắng nghe nhiều hơn.
Vi Diệc đại sư tiếp :
- Có một lần y ngờ đã toại nguyện. Nhưng tiếc thay mỹ nhân đó tuy thông tuệ, với nhan sắc không hề thua kém người, nhưng nàng lại thiếu cái Nhân, là điều rất cần thiết ở bất luận ai đó có ý định hành hiệp trượng nghĩa, thế thiên hành đạo. Vậy là phí mất một thời gian. Sau đó, bất chấp thời gian cứ dần trôi qua, y vẫn tìm và lần này đã tìm thấy một giai nhân không những xinh đẹp và thông tuệ mà còn

biết qua tâm đến tha nhân.
Hạ Trúc Đào chợt vọt miệng kêu :
- Nếu vậy thì thật là vẹn toàn kỹ mỹ.
Nào ngờ Vi Diệc đại sư vừa lắc đầu vừa thở dài :
- Không thật sự kỳ mỹ vẹn toàn. Chỉ vì giữa y và nàng cứ luôn bất đồng. Hễ điều nàng cho là đúng thì y phản bác và ngược lại. Thế là một lẫn nữa y thất bại. Mãi đến khi y ngỡ tuyệt vọng thì may thay xuất hiện một bóng hồng như số mệnh đặt vào đoạn đường đời của y. Giai nhân này ở bất kỳ phương diện nào cũng thích hợp với y, khiến y luôn tự phụ "quả thật hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân".
Triệu Thái tự cho phép được nói xen vào chỉ mỗi một lời :
- Chính là Giả Tử Nhân Đoạn Hồn.
Vi Diệc đại sư nhắm mắt gật đầu :
- Nàng tuy thân thủ kém, cơ hồ chẳng thể so với hai mỹ nhân trước đó, nhưng bù lại ngộ tính của nàng lại cực cao, cực kỳ vi diệu. Khiến y nghĩ và quả quyết nàng chính là viên ngọc quý, chỉ cần có bàn tay nghệ nhân mài giũa là tự khắc được tôn lên bằng chính sức lực tự thân của nàng. Nhưng tiếc thay đã xảy ra sự biến. Và điều đó thoạt đầu làm y nghĩ nàng vì chê y bất xứng nên không hề để mắt hoặc rung động đối với tấm chân tình của y. Đấy là một đả kích quá lớn, quá to tát, khiến y thức ngộ y đã phí gần nửa cuộc đời cho một hành động vô vọng. Là y chỉ lo tìm một người cho chính y mà quên rằng y sẽ không là đối tượng cho người khác cũng đang tìm kiếm. Vì thế, chỉ là để tự hoàn thiện chính bản thân, y đã phát hiện y cần phải diệt ngã. Và từ đó, y lánh xa hồng trần.
Hạ Trúc Đào thở dài :
- Nhưng đích thực biến sự ra là do giai nhân bị mưu hại, nào có ý khinh chê hoặc cho đại sư là bất xứng?
Vi Diệu Đại sư mở mắt nhìn nàng :
- Mãi sau này, dù muốn dù không bần tăng cũng luôn được tin liên quan đến những nữ nhân ấy, vì biết rõ con đường họ chọn đang gần đi đến kết cục gì nên bần tăng mới biết đã có một ít ngộ nhận về Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Tuy nhiên, mỗi người khi sinh ra đều đã được định sẵn một số phận, bần tăng chẳng hề hối tiếc. Trái lại, nếu có được quyết định một lần nữa, bần tăng vẫn muốn là đệ tử Phật môn.
Triệu Thái chợt à lên một tiếng :
- Như câu chuyện của đại sư hàm chứa một ẩn ý nào đó. Sao đại sư không nói rõ ra?
Vi Diệc đại sư mỉm cười chỉ với riêng Triệu Thái :
- Ngụ ý thì có, chứ nào phải ẩn ý để bảo bần tăng sẽ chẳng nói. Duy

có điều, nếu Triệu thí chủ đã đoán biết thì cần gì chờ bần tăng nói rõ? Há chẳng phải quá thừa sao?
Bỗng chiều đã sang tối và dĩ nhiên lúc này ở động khẩu càng tối. Thế nên khó ai biết sắc diện của Triệu Thái là thế nào, chỉ lờ mờ thấy Triệu Thái vừa cúi thấp đầu vừa bảo :
- Vẫn mong được đại sư minh thị.
Vi Diệc đại sư liền chuyển sang nghiêm giọng, khiến lời nói như thể lời cảnh tình :
- Kỳ thực thì có hai ngụ ý. Thứ nhất, như đã nói, ngộ tính của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn tuyệt cao, và điều này đã có minh chứng qua Tam Tuyệt Tử Kiếm cứ ngỡ tầm thường bỗng trở nên khác thường, nhất là vừa được bần tăng đích thân giảo nghiệm. Chứng tỏ mọi nhận định của bần tăng từng có về Giả Tử Nhân Đoạn Hồn đã trở thành sự thật. Và hậu nhân của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn nhất định cũng phải có tư chất vi diệu không kém.
Triệu Thái lại hỏi tiếp, ngay khi Vi Diệc đại sư thoáng có chút dừng lại, dù chỉ là để đổi hơi :
- Thế còn ngụ ý thứ hai.
Vi Diệc đại sư hắng giọng :
- A di đà Phật, là bần tăng mong Triệu thí chủ luôn cân nhắc trước mỗi khi hành sự. Vì tuy Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm đã đạt mức tinh túy tối thượng thừa, là cảnh giới có thể có của kiếm đạo, nhưng chẳng vì thế mà bảo sẽ không có đối thủ. Thế cho nên, nếu Triệu thí chủ muốn mượn tiết Trùng Cửu để giữa võ lâm minh bạch hư thực về điều oan khuất nếu có của Thạch Quy giáo thì được, nhưng để nhân cơ hội đó hoặc vấn tội hoặc cố ý gây ra kiếp họa của võ lâm thì đừng bao giờ quên câu: “Biển võ học mênh mang, không thể biết đâu là bờ”, và rồi thì nào cũng có cảnh: “Cao nhân tất hữu cao nhân trị”.
Đến lượt Triệu Thái cũng lên tiếng hắng giọng :
- Đại sư chỉ có mỗi hai ngụ ý ấy thôi sao?
Vi Diệc đại sư động tâm :
- Bấy nhiêu đó là chưa đủ sao?
Triệu Thái trầm giọng :
- Tuy không dám nói là chưa đủ nhưng kỳ thực ngay khi hỏi, tại hạ cứ ngỡ hai ngụ ý của đại sư hoàn toàn khác.
Vi Diệc đại sư tỏ ý ngần ngại :
- Có phải đã đến lượt bần tăng cần tỏ lời thỉnh giáo?
Triệu Thái hừ lạt :
- Tại hạ nào dám. Có chăng, nếu đã nói ra, điều tại hạ cầu mong chính là thái độ thật thành ý từ phía đại sư.

- Triệu thí chủ cứ nói.
Triệu Thái bảo :
- Trong câu chuyện của đại sư có đề cập đến ba nữ nhân. Giả Tử Nhân Đoạn Hồn chỉ là một. Dám hỏi hai còn lại là những nhân vật nào?
Vi Diệc đại sư ngập ngừng :
- Vì sao Triệu thí chủ hỏi câu đó? Và bần tăng không thể đáp nếu chưa biết rõ nguyên nhân hoặc những liên quan giữa ba nữ nhân này với nhau.
Triệu Thái cũng dụ dự ngập ngừng :
- Thú thật, một trong hai nữ nhân còn lại có thể tại hạ đã đoán biết, chính là Hạ Thất Hoa, nhân vật sau này có danh xưng là Độc Y bà bà. Và đại sư có biết hoặc có tin chăng chính Hạ Thất Hoa là người đã khiến sự biến năm xưa xảy ra, không chỉ cho riêng đại sư vì ngộ nhận và thất vọng mới chọn lối thoát ở Phật môn, mà còn làm cho một nhân vật khác hãy còn sống sờ sờ ra đó vẫn cam nhận bản thân chỉ là một Giả Tử Nhân Đoạn Hồn?
Vi Diệc đại sư chợt nhích động và ngồi không yên :
- Đó là điều từ lâu bần tăng đã tự đoán biết nhưng để thật sự tỏ tường thì chưa. Hãy nói đi, phải chăng đã có độc thủ của Hạ Thất Hoa xen vào?
- Không sai. Nhưng đại sư đoán xem, vào thời điểm đó đích thực là ai đã bị hại cùng với Giả Tử Nhân Đoạn Hồn? Chính là nhân vật sau này trở hành Giáo chủ Thạch Quy giáo, là người lý ra phải chết vì chất độc Tố Tâm, nếu như không nhờ bất ngờ gặp kỳ tích, khiến cho kể cả Giả Tử Nhân Đoạn Hồn cũng không thể nào ngờ.
Vi Diệc đại sư chấn động :
- A di đà Phật, vậy bần tăng hiểu thế này đúng chăng, chỉ khi Giáo chủ Thạch Quy giáo vong mạng, Giả Tử Nhân Đoạn Hồn mới tỏ tường hư thực? Và vì đã hiểu, thế nên theo lệnh của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn, chính Triệu thí chủ quyết khuấy động, dậy lên phong ba, chủ trì việc báo thù phục hận cho Thạch Quy giáo?
Triệu Thái lảng tránh câu đáp :
- Tuy đại sư đoán đúng, nhất là về thời điểm Giả Tử Nhân Đoạn Hồn nhận biết hung tin, nhưng việc báo thù phục hận không tuyền là do chủ ý của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Trái lại đã có từ trước. Nhưng thôi, đại sư đã là người từ lâu lánh xa cõi thế tục, chẳng nên bận lòng làm gì. Tốt hơn hết hãy đáp ứng những gì tại hạ đang chờ đợi.
Vi Diệc đại sư đành đáp :
- Nữ nhân khác nữa chính là Giang Mộng Hà, nhưng lâu nay chẳng

hiểu sao đã biệt vô âm tín. Tuy nhiên sẽ là miễn cưỡng nếu Triệu thí chủ ngỡ sự biến năm xưa cũng có Giang Mộng Hà dự phần.
Triệu Thái cười hừ hừ thành tiếng :
- Là Giang Mộng Hà ư? Tốt lắm. Nhưng vì đại sư đã nói, tại hạ cũng không miễn cưỡng làm gì. Trái lại hãy nói tiếp về ngụ ý thứ hai trong câu chuyện của đại sư. Đấy là đại sư tuy chỉ thoáng đề cập đến Vô Lượng Tử Vi và người nữa là Di Hoa Đại Thủ nhưng kỳ thực cùng với đại sư, hai nhân vật này đã cùng đồng thời xuất hiện, đúng chăng? Vậy thì điều tại hạ muốn minh bạch là họ có hay không có trong việc dự phần vào mưu toan hãm hại Giả Tử Nhân Đoạn Hồn? Nhược bằng đại sư không thể đáp vì không biết thì có thể cho tại hạ rõ nguyên lai hai nhân vật này có xuất xứ ra sao và hạ đang là những nhân vật như thế nào?
Cảm thấy đã đến lúc cần lên tiếng, Hạ Trúc Đào bảo :
- Ta biết. Vô Lượng Tử Vi Kiếm hiện là Chưởng môn nhân Côn Luân phái. Còn Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn chẳng phải ai khác ngoài Không Động phái Chưởng môn.
Triệu Thái bật cười :
- Là họ? Thảo nào vừa thoạt hay tin họ đã bất chấp tất cả để tìm đến ngay Triệu Thái này. Hay lắm, hay lắm lắm.
Vi Diệc đại sư kinh nghi :
- Sao Triệu thí chủ bảo là hay?
Triệu Thái vẫn cười cười :
- Hay vì tại hạ đã rõ nguyên ủy, đã sáng tỏ dần sự thật. Thế mới biết trên đời này không chỉ có thiên đố hồng nhân mà còn luôn có ganh đua đố kỵ, nhất là giữa những trang hảo hán hào kiệt với nhau. Đã vậy, hãy còn điều này nữa tại hạ có thể mong đại sư chỉ giáo chăng?
Vi Diệc đại sư mỗi lúc mỗi thêm hoang mang nghi ngờ :
- Thiên đố hồng nhân? Hạ Thiết Hoa vì thế mới mưu hại Giả Tử Nhân Đoạn Hồn? Thêm nữa, vì đố kỵ lẫn nhau nên theo thí chủ, Thạch Quy giáo Giáo chủ bảy năm trước bị lâm thảm tử là có phần dự mưu của Côn Luân - Không Động nhị phái? Còn điều Triệu thí chủ toan hỏi là gì?
Triệu Thái gằn giọng :
- Là cao tăng nào đã cáo giác hành vi luyện tà công Huyết Ảnh Nhân của Giáo chủ Thạch Quy giáo cho Phương trượng phái Thiếu Lâm, sau đó mới gây kinh động đến khắp quần hào? Không phải là đại sư chứ?
Vi Diệc đại sư giật mình :
- A di đà Phật. Sao Triệu thí chủ lại có ý nghĩ này?

- Vì theo câu chuyện của đại sư, nếu mỗi nhân vật được nêu đã lần lượt lộ rõ vai trò thì chỉ riêng đại sư là chưa rõ. Dù vậy, tại hạ sẽ thật sự thất vọng nếu biết rằng chính đại sư là nhân vật đã cáo giác việc luyện tà công của Giáo chủ Thạch Quy giáo.
Vi Diệc đại sư thở dài :
- Thiện tai, thiện tai. Tuy không phải là bần tăng nhưng giả như chính bần tăng là người phát hiện thì vì sự tồn vong của võ lâm ắt bần tăng cũng phải cáo giác.
- Vậy thì ai?
- A di đà Phật. Chỉ e Triệu thí chủ sẽ mãi mãi thất vọng thôi. Vì ngoài Chưởng môn Phương trượng đã chứng quả và đã Tây Lai chầu Phật Tổ thì trên đời này chẳng còn ai biết vị cao tăng đó là ai trong gần ngàn đệ tử Phật môn.
Triệu Thái thất vọng :
- Đại sư vẫn muốn bao che cho vị cao tăng đó ư? Chỉ vì sợ tại hạ báo thù?
Vi Diệc đại sư vẫn tiếp tục cúi đầu niệm Phật :
- Khi nói đến chuyện ganh đua đố kỵ chỉ điều ức đoán, vị tất đã đúng với sự thật. Thế nên, một lần nữa bần tăng xin lập lại lời đã đề tỉnh, là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Dám mong Triệu thí chủ chớ quá loạn động.
Triệu Thái hừ lạt :
- Nếu cần phải loạn động, tại hạ cũng không ngại. Vì sao đại sư biết không? Vì quần hùng các võ phái bảy năm trước đã quá hồ đồ, đến nỗi họ không nhận ra hoặc cố tình không nhận ra tà công do chính Giáo chủ Thạch Quy giáo luyện tuyệt đối không thể trở thành Huyết Ma Ảnh Ma Vương thứ hai.
- Thật chứ?
Triệu Thái quả quyết :
- Hoàn toàn thật. Vì cố Giáo chủ Thạch Quy giáo kỳ thực chẳng còn cơ hội sở hữu một vật gọi là Huyết Thiết Chỉ Hoàn. Và đã không có thì Giáo chủ Thạch Quy giáo dù muốn cũng chẳng thể tự biến thành Ma Vương.
Vi Diệc đại sư lại giật mình, nếu lúc nãy chỉ ngẩng đầu lên thì bây giờ Đại sư cơ hồi muốn đứng bật đầu :
- Huyết Thiết Chỉ Hoàn?! Bần tăng nhớ lại rồi. Quả nhiên không luyện tà công Huyết Ảnh Nhân đạt mức thượng thừa nếu như không có Huyết Thiết Chỉ Hoàn là lợi khí và cũng là công cụ phát thành Huyết Ma Ảnh. Vậy thì thật lạ, sao trước kia khắp quần hùng chẳng ai nhớ, cũng chẳng ai nửa lời nhắc đến việc này? Phải chăng như Triệu thí

chủ nói, đã có thái độ cố tình quên lãng ở đây? Và chỉ vì quần hùng muốn có lý do thật chính đáng, thật danh chính ngôn thuận để miễn sao loại bỏ Giáo chủ Thạch Quy giáo, bất chấp một sự thật cơ hồ họ đều ngấm ngầm biết là Giáo chủ Thạch Quy giáo không thể nào trở thành Huyết Ma Ảnh Ma Vương?
Triệu Thái thì cố tình đứng lên :
- Trong chuyện này tất cả đều có dụng tâm, là những toan tính riêng tư. Thà vị kỷ để toại nguyện hơn là chịu nói ra sự thật để rồi thất vọng.
Hạ Trúc Đào bây giờ cũng hiểu :
- Giang Mộng Hà, Hạ Thất Hoa vì đố kỵ tài sắc của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn nên cũng không muốn Giáo chủ Thạch Quy giáo tồn tại. Vô Lượng Tử Vi và Di Hoa Đại Thủ thì có thừa lý do để luôn mong rằng đại kiếp họa phải đến với Giáo chủ Thạch Quy giáo. Vậy còn quần hùng các võ phái khác thì sao? Họ sợ một Ma Vương thứ hai có thể sẽ tái xuất hiện nên cũng không ngần ngại khử trừ Thạch Quy giáo chủ ư?
Triệu Thái hừ mũi :
- Khi đã biết chuyện đó không bao giờ trở thành sự thật thì can gì họ sợ? Có chăng họ thất vọng vì tại sao chẳng phải họ mà lại là Giáo chủ Thạch Quy giáo phát hiện và thủ đắc tà công Huyết Ảnh Nhân. Tóm lại, ý của họ là nếu bản thân họ không thể độc chiếm tà công thì thà chẳng còn một ai độc chiếm. Nhất thiết đấy là nguyên do duy nhất khiến họ chẳng hẹn mà đồng thà nhắm mắt làm ngơ Thạch Quy giáo bị hủy diệt hơn là thúc thủ nhìn tà công ắt sẽ bị một ai đó chiếm đoạt.
Vi Diệc đại sư thập phần ngơ ngác :
- Ý muốn nói Giáo chủ Thạch Quy giáo đã vô cớ bị hủy diệt và chủ hung không chỉ là một hoặc vài người, vừa không cụ thể là bất kỳ ai?
Bấy giờ Triệu Thái mới tiết lộ thêm :
- Nhưng nào chỉ một mình Giáo chủ Thạch Quy giáo bị uổng tử. Trái lại, toàn bộ giáo đồ Thạch Quy giáo cả trăm nhân mạng cũng đã chung số phận.
Vi Diệc đại sư không tin :
- Quyết không thể có chuyện này. Hoặc giả... phải, trừ phi lời của Triệu thí chủ có bằng chứng thuyết phục.
Triệu Thái bảo :
- Bản thân tại hạ chính là bằng chứng, là một nhân chứng sống. Do xuất hiện một nhóm cao thủ cố tình che kín chân diện khi nhẫn tâm hạ thủ, tàn sát toàn bộ trăm nhân mạng giáo đồ bổn giáo. Và nếu

không nhờ may mắn thì e rằng chính tại hạ đã mất mạng từ bảy năm trước.
Vi Diệc đại sư bỗng nghe giọng nói của bản thân khàn đi :
- Triệu thí chủ đã nói ắt là có. Vậy hung thủ là những ai?
Triệu Thái đáp ngay mà không chút dụ dự ngần ngại :
- Tại hạ không dám đoán bừa, nhưng dù sao vẫn tin chắc vai trò của vị cao tăng nào đó ở quý tự nhất định phải có.
Vi Diệc đại sư càng khàn giọng hơn, đến nỗi kể cả bản thân cũng khó thể nghe rõ giọng nói của chính mình :
- Điều này hết sức hệ trọng. Và nếu cần, bần tăng nguyện lực giúp với điều kiện Triệu thí chủ phải có chí ít là một bằng chứng.
Triệu Thái bật cười :
- Rồi sẽ có. Chỉ hy vọng đến lúc đó đại sư đừng quên lời đã hứa đêm nay. Nhưng để sớm có bằng chứng, đại sư không phiền trách chứ nếu tại hạ đã đến lúc phải lập tức lên đường?
Và không chờ Vi Diệc đại sư có phản ứng. Triệu Thái đã vội bảo Hạ Trúc Đào :
- Tại hạ tuy không hy vọng được cô nương chấp thuận đồng hành nhưng không vì thế mà chẳng hỏi ý cô nương. Thế nào?
Hạ Trúc Đào trái lại vội chấp thuận :
- Ta sẽ cùng đi. Nhưng đừng nghĩ chỉ vì thế ngươi có toàn quyền chủ xướng mọi việc. Đại sư, xin cáo biệt.
Vi Diệc đại sư trầm ngâm gật đầu :
- Bần tăng cũng đến lúc phải quay về phục bẩm. Nhị vị hãy bảo trọng.
* * * * *
Gió đêm thổi tràn qua làm Triệu Thái như tỉnh lại vì sực nhớ đến một việc.
Và nếu tác động của cơn gió mát vào đêm có lưu dấu ấn đối với Triệu Thái thì không thể là ngẫu nhiên khi cũng xảy đến tương tự với Hạ Trúc Đào.
Nàng cố tình chậm lại cước lực và cũng có ý gọi Triệu Thái :
- Có mấy điều ta muốn hỏi ngươi. Hãy dừng chân một lúc, được không?
Triệu Thái giảm dần cước lực và dừng lại. Nhưng không phải đề chờ nghe Hạ Trúc Đào hỏi, trái lại Triệu Thái tự nói trước :
- Nếu cô nương muốn hỏi, tại hạ hoặc chúng ta sắp đi đến đâu thì cũng hợp lẽ. Vì nơi tại hạ định đưa cô nương đến chính là Độc Mục sơn.
Trong bóng sáng nhạt nhòa có từ hàng vạn tinh tú lấp lánh trên cao,

Triệu Thái thấy đôi mày liễu của Hạ Trúc Đào vốn tự cong bây giờ càng cong vút lạ. Và đó là dấu hiệu cho biết Hạ Trúc Đào sắp có phản ứng. Quả nhiên, nàng bảo :
- Độc Mục sơn? Mà này, tuy thừa nhận đấy là điều ta cũng muốn hỏi ngươi nhưng thực ra, ngươi nên biết ta còn nhiều điều khác quan yếu hơn rất cần hỏi ngươi.
Triệu Thái như đã đoán biết tất cả nên khẽ gật :
- Thiết yếu đối với cô nương ư? Cụ thể là điều gì? Cô nương cứ hỏi.
Nàng ngập ngừng :
- Thật thiết yếu thì chỉ có hai. Một là...
Triệu Thái tỏ ra nôn nóng, vì thế không thích thái độ ngập ngừng của nàng :
- Đã là thiết yếu thì không thể không hỏi. Nhưng sao cô nương lại tỏ ra ngần ngại?
Nàng thở hắt ra :
- Kỳ thực ta chẳng biết nên hỏi câu nào trước, bởi cả hai cùng quan trọng như nhau. Nhưng này, được rồi, ta đã có quyết định và đây là câu ta muốn hỏi. Đó là vì sao Vi Diệc đại sư...
Triệu Thái có lẽ vì quá nôn nóng nên không chờ được nữa, chợt xua tay :
- Biết ngay mà. Và vì đã đoán biết cô nương sắp hỏi gì nên tại hạ có ý này. Hay là chúng ta cùng quay lại để hỏi Vi Diệc đại sư minh bạch hơn? Đi nào.
Triệu Thái chạy ngược lại khiến Hạ Trúc Đào cũng chạy theo :
- Có thật ngươi đã đoán biết ta muốn hỏi điều gì? Nghĩa là ngươi thật sự thông tuệ như những gì Vi Diệc đại sư ngụ ý ám chỉ?
Nhưng lần này Triệu Thái không đáp, chỉ mải miết chạy quay lại như thế sợ chậm chân thì sẽ muộn.
Cũng may họ chỉ mới chia tay Vi Diệc đại sư chưa lâu nên quãng đường chạy quay lại không quá dài, làm họ cũng không đến nỗi vất vả.
Nào ngờ vì sợ muộn nên muộn thật. Họ đã nghe lan truyền trong bóng đêm chuỗi âm thanh lạnh lùng của tràng cười độc ác.
Triệu Thái nghiến răng, bật ra tiếng rít khẽ, có lẽ chỉ để một mình Hạ Trúc Đào nghe :
- Quả nhiên đúng như ta đoán. Không lợi dụng được thì sát nhân diệt khẩu. Thủ đoạn thật độc ác.
Dứt lời, Triệu Thái tăng cước lực, đột ngột lao bắn về phía trước nhanh như sao đổi ngôi, bỏ lại một mình Hạ Trúc Đào với nỗi hoang mang đến nỗi tự hỏi ai sát nhân và ai thì bị diệt khẩu. Quyết minh

bạch, Hạ Trúc Đào cũng vọt băng về phía trước.
“Vút!”
Nhưng chỉ được một thoáng là nàng khựng lại với nỗi băn khoăn do dự khác.
Đấy là ở xa xa phía trước đã vang lên tiếng chạm kình, nhất định Triệu Thái đang lâm địch. Nhưng cũng lúc đó ở phía bên tay tả nàng lại lờ mờ xuất hiện một dáng người đang liêu xiêu ngồi và là người mà ngay lúc này nàng không thể quên. Vì thế nàng băn khoăn, chạy thêm nữa để cùng Triệu Thái đối địch hay tạm lưu lại để quan tâm đến nhân vật vì đang có dáng ngồi liêu xiêu nên sắp gục ngã?
Cuối cùng nàng quyết định lưu lại.
Nàng rảo chân tiến đến gần người đó :
- Đại sư đã thọ thương? Là tiểu nữ đây, Hạ Trúc Đào vừa mới cùng Triệu Thái nói lời tạm biệt với đại sư đây.
Nhận ra nàng, nhân vật sắp liêu xiêu ngã là Vi Diệc đại sư lập tức lên tiếng :
- Nữ đàn việt hãy mau bảo Triệu thí chủ đừng liều lĩnh với hung thủ. Vì công phu của y lợi hại khác thường, đến cả bần tăng cũng không là đối thủ của y. Hự!
Nàng lại do dự, đi hay ở, nhưng rồi nàng vẫn quyết định lưu lại, do nhận ra sinh mạng của Vi Diệc đại sư đã như chỉ mành treo ngàn cân. Nàng ngồi xuống :
- Đại sư có thể chi trì được không? Vì có nhiều điều tiểu nữ muốn thỉnh giáo, kể cả tính danh lai lịch và xuất xứ của kẻ nào vừa mới hạ độc thủ đối với đại sư.
Vi Diệc đại sư cố gượng và sự thật là thanh âm và giọng nói của Vi Diệc đại sư cứ nhẹ thoảng như không :
- Nữ đàn việt muốn hỏi gì?
Vì biết là khó thể cưỡng cầu nên Hạ Trúc Đào hỏi ngay.
... Trong khi đó, Triệu Thái quả nhiên đang đối địch. Và dù chưa tỏ tường địch nhân là ai, Triệu Thái vẫn cất giọng âm trầm để quyết :
- Tôn giá vận dụng công phu âm hàn, đủ cho thấy có mối liên quan đến nhân vật trăm năm trước từng ly khai Bắc Hải cung, đồng thời có lẻn lấy đi một vật cũng từ Bắc Hải cung, đúng không?
Bóng nhân ảnh lờ mờ trước mặt Triệu Thái vẫn tiếp tục xuất phát ra hết ngọn lãnh kình cực lạnh này đến đạo kình âm hàn khác :
- Ngươi biết quá nhiều đấy. Và thường dễ biết nhiều thì mau tổn thọ, chính là trường hợp của ngươi. Hãy mau nạp mạng và đừng trách ta độc ác.
“Ào...”

Triệu Thái thì thủy chung cứ vừa giao đấu vừa tìm cách dò xét xuất thân lai lịch của đối phương, do đó chỉ động thủ cầm chừng :
- Bắc Hải cung gần đây đã cử nhân mã tiềm nhập Trung Nguyên, ắt là truy tìm những kẻ như tôn giá. Há lẽ tôn giá vì chưa hay biết nên đến lúc này vẫn giương giương tự đắc?
Và dù động thủ cầm chừng thì lực đạo của song phương vẫn chạm nhau.
"Ầm!!"
Chính Triệu Thái muốn hun đúc thêm lòng tự phụ của đối phương nên không thể không giả vờ bị kình lực chấn lùi :
- Hự!
Đối phương lập tức cười ngạo nghễ :
- Ngươi muốn ám chỉ tiện nhân Tào Quỳnh Hương, là thê tử và cũng là phu nhân của Sa Ôn Ngọc Cung chủ, vì muốn truy tìm tung tích của họ Sa nên đã tìm đủ cách tiếp cận dò xét hành tung của Tề chủ bọn ta? Ả và lũ a hoàn của ả đều đã sa lưới. Và đó cũng là số phận cho bất luận kẻ nào to gan dám từ Bắc Hải cung xa xôi tìm vào đây. Vì ngươi viết quá rõ chuyện này, phải chăng xuất thân lai lịch đích thực của Triệu Thái ngươi cũng liên quan Bắc Hải cung? Vậy thì ngươi phải chết. Từ đêm nay trở đi ngươi đừng mong còn cơ hội nhìn thấy lại ánh dương quang. Đó là mệnh lệnh của Tề chủ, một Chấp Sứ như ta không thể không thừa hành. Nạp mạng!
"Ào..."
Đối phương đang muốn sớm kết thúc, thế nên Triệu Thái đoán biết đây là chiêu sát thủ tối hậu của đối phương, nhất định rất lợi hại. Vì vậy Triệu Thái không thể không tự lùi :
- Tề chủ?! Độc Mục Tề Thiên ư?
Ngạo khí của đối phương, một Chấp Sứ, càng tăng cao khi thấy Triệu Thái chỉ lùi mãi :
- Thế ngươi ngỡ bấy lâu nay đích thực là ai luôn dồn ngươi vào tuyệt lộ? Và lần này thì khác, số ngươi đã tuyệt vì gặp phải ta. Ha... Ha...
"Ào..."
Người quá tự phụ và nhất là bị ru ngủ bởi cứ ngỡ bản lãnh của đối phương kém thật thì thường lộ sơ hở. Đó là một sai lầm và một khi nhận ra thì không còn cách nào cứu vãn.
Triệu Thái vì đã đạt được mục đích nên hoàn toàn có đủ lý do để lần đầu tiên bật ra tiếng rít cực lạnh :
- Số của ta chưa thể tuyệt một khi chưa đích thân gặp mặt Tề chủ của ngươi. Trái lại, đây mới chính là số phận của ngươi. Vĩnh biệt.
Không còn lùi nữa, ngược lại Triệu Thái cứ lừng lững xông thẳng vào

giữa đạo uy kình âm hàn của nhân vật Chấp Sứ với hữu thủ vụt thoát ra một màn chưởng nhợt nhạt bỗng "Vù..."
Quả nhiên khi nhân vật Chấp Sứ nhận ra thì đúng là vô phương cứu vãn :
- Huyết Ảnh...! A... A...
"Bung!!"
Tiếng chạm không nảy lửa, chỉ làm bật nảy thân hình của nhân vật Chấp Sứ về phía hậu. Và vì không nảy cao nên chỉ chớp mắt toàn thân của Chấp Sứ nhân đổ ụp xuống.
"Huỵch!"
Triệu Thái vẫn tiến nhanh đến và bất chấp đối phương đã chết rồi, cứ lạnh lùng quật thêm vào thi thể ấy một kình cực mạnh :
- Đừng oán trách. Bởi ta chẳng thể để bất kỳ ai khác biết ngươi chết vì công phu gì.
"Ầm!!"
Đây mới là một kình nảy lửa, do chưởng chiêu không chỉ hủy nát thi thể mà còn chấn chạm luôn vào nền đất đá của khu vực gần chân núi nên bất tóe ra những đốm tinh quang giữa đêm đen.
Và vì có những đốm tinh quang phát xạ nên cũng lộ rõ bóng dáng của Hạ Trúc Đào đang tiến lại gần. Nàng nghi hoặc hỏi :
- Là công phu gì ngươi chẳng thể để người khác nhận biết?
Triệu Thái chậm rãi quay lại và đáp khi Hạ Trúc Đào đã đến gần :
- Cô nương quên hai chúng ta đã tìm thấy những gì ở Vạn Niên cốc sao? Tại hạ đâu thể để mọi người nhất là thù nhân sớm phát hiện thứ công phu tại hạ đã luyện?
Hạ Trúc Đào khựng lại :
- Âm Dương Vạn Biến? Sao phải che giấu, trừ phi điều bí ẩn ấy, theo ngươi, cũng có một vài nhân vật biết cho dù họ chưa thể tiến vào Vạn Niên cốc như ta và ngươi đã từng?
Triệu Thái gật đầu :
- Đây là lời giải thích duy nhất phù hợp với nhận định từng có của tại hạ, rằng đang có một hoặc nhiều nhân vật hoàn toàn chẳng thích chút nào đối với việc không phải họ mà là kẻ khác có cơ hội phát hiện và thủ đắc điều bí ẩn đó. Thế nên suốt trăm năm qua chẳng một ai vào đó rồi lại được quay ra an toàn. Nhưng thôi, Vi Diệc đại sư đã như thế nào?
Hạ Trúc Đào thở dài :
- Chúng ta đã quay lại quá muộn. Nhưng vì sao có vẻ ngươi đã tự đoán biết diễn biến này?
Triệu Thái chầm chậm bước đi :

- Cô nương đã an táng cho Vi Diệc đại sư chưa? Đó là điều chúng ta nên làm. Còn vì sao đoán biết ư. Hãy nhớ, đâu phải ngẫu nhiên Vi Diệc đại sư xuất hiện, cho dù có muộn hơn Vô Lượng Tử Vi và Di Hoa Đại Thủ đôi chút. Tam Tuyệt Tử Kiếm Đoạt Hồn tuy là nguyên cớ nhưng ý đồ của kẻ chủ xướng bí ẩn vẫn là mong lợi dụng họ để đối phó với tại hạ. Và vì khác với Vô Lượng Tử Vi cùng Di Hoa Đại Thủ, Vi Diệc đại sư đã không cho kẻ đó cơ hội lợi dụng, thế nên điều gì đến phải đến. Đáng tiếc là tại hạ đã đoán quá chậm. Nhưng sao, đại sư có kịp nói điều gì với cô nương chăng?
Hạ Trúc Đào gật đầu :
- Vẫn may là kịp. Nhưng hãy lo an táng cho Vi Diệc đại sư trước, sau đó ta sẽ nói.
Và nàng dừng vì đã đến nơi.
Triệu Thái cũng nhìn thấy thi thể của Vi Diệc đại sư nên vội tìm quanh và chọn được một chỗ thích hợp :
- Không cần chờ đợi. Trong khi tại hạ đào huyệt vẫn có thể nghe những gì cô nương nói. Có phải kể cả cô nương cũng nghi ngờ về thân thế lai lịch của tại hạ? Vi Diệc đại sư đã nói như thế nào?
Triệu Thái đã chạm đúng tâm sự của Hạ Trúc Đào. Thế nên, cho dù Triệu Thái đang dùng kiếm đào mộ huyệt, nàng cứ nói, cứ thổ lộ :
- Vi Diệc đại sư luôn tán dương Giả Tử Nhân Đoạn Hồn là nhân vật có ngộ tính cực cao, tiếp đó cũng đề cao ngươi có tư chất thông tuệ đỉnh ngộ. Gộp cả hai lại, cộng với thái độ luôn quyết liệt báo thù cho Thạch Quy giáo của ngươi, ta nghĩ và đã nhận định không lầm, ngươi mới chính là cốt nhục đích thực của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn, cũng là hậu nhân duy nhất mà chẳng ai biết của Thạch Quy giáo Giáo chủ. Đích thân Vi Diệc đại sư cũng nghĩ thứ thế. Ngươi nói sao? Nhất là về việc bản thân ta tuy được Độc Y bà bà Hạ Thất Hoa cưu mang từ bé nhưng kỳ thực không hề là ấu nhi do Giả Tử Nhân Đoạn Hồn vừa sinh hạ đã bị đánh cắp theo câu chuyện ngươi thuật kể.
Triệu Thái vẫn đang đào mộ huyệt :
- Đích thực tại hạ có cảm nhận Vi Diệc đại sư vì ngờ vực về điều này nên luôn thốt ra đôi lời nhiều ngụ ý. Và thú thật, khi đó, vì tại hạ chưa tìm ra cách đối đáp, chí ít là để giải thích hầu minh định hư thực nên tạm gác lại.
Nàng mơ hồ hiểu :
- Ý muốn nói vì đã có cách giải thích nên ngươi hết phân vân? Và do hết phân vân lo toan nên ngươi mới có cơ hội nghĩ đến hiểm họa ắt thế nào cũng xảy đến cho Vi Diệc đại sư? Có thật chăng, về cả hai

điều ta vừa đoán?
Triệu Thái đã đào xong mộ huyệt :
- Lỗi do tại hạ mải phân tâm nên không sớm nghĩ đến hậu quả có thể xảy đến cho Vi Diệc đại sư, hãy trao di thể của Vi Diệc đại sư cho tại hạ đặt vào mộ.
Hạ Trúc Đào lần đầu tiên chạm vào thi thể của Vi Diệc đại sư :
- Ủy?! Đại sư mất mạng vì công phu âm hàn? Là Bắc Hải cung Cung chủ?
Triệu Thái đưa tay tiếp lấy thi thể vẫn còn lạnh toát của Vi Diệc đại sư :
- Không phải Sa Ôn Ngọc Cung chủ ca ca, mà là hậu nhân của kẻ đã phản bội Bắc Hải cung từ trăm năm trước. Chính là Độc Mục Tề Thiên với hung thủ vừa rồi chỉ là Chấp Sứ, gọi Độc Mục Tề Thiên là Tề chủ.
Và đang khi nhìn Triệu Thái lấp mộ, Hạ Trúc Đào hỏi :
- Lời giải thích của ngươi rốt cục là thế nào? Thừa nhận hay phủ nhận việc ngươi bị nghi ngờ là hậu nhân cốt nhục của Giáo chủ Thạch Quy giáo và Giả Tử Nhân Đoạn Hồn cùng với tư chất thông tuệ của ngươi?
Triệu Thái bình thản hỏi ngược lại :
- Nghi ngờ của Vi Diệc đại sư và của cô nương cuối cùng đã bị tại hạ phát hiện điểm sơ hở. Cô nương bảo, Hạ Thất Hoa khi giúp đỡ Giả Tử Nhân Đoạn Hồn lúc lâm bồn và sinh hạ ấu nhi có biết hay không giới tính của ấu nhi ấy?
Hạ Trúc Đào vỡ lẽ :
- Hiểu rồi, nghĩa là ngươi đề quyết ta mới đích thực là ấu nhi năm xưa, chẳng phải ngươi. Thế nên Hạ Thất Hoa mới bỏ công cưu mang giáo dưỡng, dụng ý là để sau này lợi dụng, cùng một mưu đồ như ai đó đang lợi dụng Vô Lượng Tử Vi và Di Hoa Đại Thủ?
Triệu Thái đã lấp kín mộ huyệt, đang xoa tay đứng lên :
- Còn một điểm nữa, sự việc xảy ra đã hai mươi năm. Riêng tại hạ thì niên kỷ chỉ mới xấp xỉ và chưa đến mười chín. Tóm lại, vì muốn hoàn thành di nguyện của nghĩa mẫu Giả Tử Nhân Đoạn Hồn, cuối cùng tại hạ đã tìm được cô nương chính là hậu nhân đích thực của Trang gia, Giáo chủ Thạch Quy giáo họ Trang.
Nàng hoang mang :
- Vậy còn ngươi? Đích thực lai lịch ngươi là thế nào?
Triệu Thái đang dùng kiếm gọt một tảng đá để làm bia mộ :
- Tại hạ là một cô nhi. Chỉ vì hiếu kỳ nên suýt nữa chịu chung số phận với cả trăm nhân mạng uổng tử chính là giáo đồ Thạch Quy

giáo. Nhưng vì nghĩa huynh Triệu Vĩnh Trinh may thoát chết, cùng là tình cờ phát hiện tại hạ còn sống nên đã mang theo. Nghĩa huynh Triệu Vĩnh Trinh vì biết rõ đoạn ân tình giữa Giáo chủ Thạch Quy giáo và Giả Tử Nhân Đoạn Hồn nên không thể không đưa tại hạ cùng tìm đến nơi lưu ngụ của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Ở đấy, tại hạ đã bái nhận người là nghĩa mẫu, được người cùng nghĩa huynh Triệu Vĩnh Trinh dành trọn ba năm trời tận tình chỉ điểm toàn bộ những gì đã lĩnh hội về kiếm đạo và Quy Tức đại pháp. Cũng nhờ đó tại hạ có một ít thành tựu.
Phát hiện Triệu Thái đang dùng thanh cổ kiếm Long Vỹ khắc tạc trên bia mộ những hàng chữ dành cho người vừa khuất là Vi Diệc đại sư, Hạ Trúc Đào vừa ngỡ ngàng vừa thán phục :
- Cho dù là mẫu thân ta, Giả Tử Nhân Đoạn Hồn, nhờ ngộ tính cao nên tự lĩnh hội kiếm đạo thượng thừa nhưng nếu tư chất ngươi kém thì quyết không thể chỉ ngần ấy năm là thấu đáo đến thông suốt. Huống hồ ta còn biết đã từ rất lâu cơ hồ chẳng có ai luyện được Quy Tức đại pháp, nhất là đạt mức thành tựu như ngươi. Như vậy có thể hiểu tư chất cũng như ngộ tính của ngươi được thiên phú cao minh hơn cả mẫu thân ta?
Triệu Thái vậy là đã lo xong chu toàn mọi hậu sự cho Vi Diệc đại sư, chợt mỉm cười :
- Xin đừng ngộ nhận để rồi quá đề cao tại hạ. Vì nếu cô nương nhớ lại những gì hai chúng ta đã từng cùng nhau phát hiện tại Vạn Niên cốc ắt sẽ rõ nguyên nhân vì sao tại hạ có mức tựu thành tạm mãn nguyện như lúc này.
Nàng nhớ được ngay :
- Âm Dương Vạn Biến?! Ý nghĩa của hai chữ Vạn Biến là lời giải thích cho tất cả những gì ngươi vừa nói, cũng là biện minh cho sở học ngươi đang đạt được? Nhưng cho dù thế nào ta vẫn còn chút hoài nghi.
Triệu Thái cố nhìn thẳng vào mặt nàng xuyên bóng đêm :
- Cô nương vẫn chưa hài lòng về những lời giải thích tựa hồ xuất phát từ tận tâm can tại hạ? Vì sao chứ?
Nàng bảo :
- Vì hai điều. Thứ nhất, họ Triệu của ngươi chỉ là giả danh, nhất định là mượn từ nghĩa huynh Triệu Vĩnh Trinh. Thứ hai, theo ngươi nói, vì hiếu kỳ nên bảy năm trước ngươi suýt chết cùng trăm giáo đồ Thạch Quy giáo. Khi đó ngươi bao nhiêu nên kỷ? Mười hai? Vậy giải thích thế nào về thái độ khó thể tin hiếu kỳ của một đứa bé mới lên mười hai? Vì hiếu kỳ nên vô tình xuất hiện ở một nơi mà toàn thể quần

hùng đang hỏi tội Giáo chủ Thạch Quy giáo về việc sao dám ngấm ngầm luyện tà công Huyết Ảnh Nhân ư? Và sau đó, sau khi đã tiếp nhận chân truyền từ nghĩa mẫu và nghĩa huynh ngươi, liệu có đáng tin chăng nếu bảo chỉ vì ngẫu nhiên nên ngươi đầu nhập và xin làm đệ tử của Quán chủ Huyền Vũ đạo quán, là nhân vật gần đây ta mới phát hiện cũng đã từng thủ đắc một vật có liên quan với tà công Huyết Ảnh Nhân?
Tại sao lòng hiếu kỳ và tình thế ngẫu nhân cứ đặt để ngươi vào những chỗ luôn có ít nhiều liên quan đến mỗi một tà công Huyết Ảnh Nhân vậy? Hãy nói đi, ngươi có những lời giải thích như thế nào đây?
Triệu Thái chợt buông tiếng thở dài và chép miệng :
- Cô nương chớ quá đa nghi. Vì kỳ thực tại hạ chẳng thể có bất kỳ lời giải thích nào ngoài việc đành tự thú nhân tính danh thật của tại hạ chính là Nam Cung Thái. Nhưng xin cô nương chớ để lộ ra.
Nàng kêu :
- Vì sao? Họ Nam Cung tuy hiếm nhưng đâu vì thế mà bảo là xấu hoặc khó nghe? Nam Cung Thái?! Danh xưng này nghe rất hay, rất thuận tai, không khô khan cũng không cụt lủn như hai chữ Triệu Thái ngươi đang dùng.
Bất đồ có chuỗi cười lạt đưa đến, bẵng theo cơn gió đêm :
- Hóa ra Triệu Thái ngươi có tính danh thật Nam Cung Thái ư? Khá lắm. Ha... Ha... khá lắm.
Triệu Thái biến sắc, đến cả Hạ Trúc Đào cũng thế.

Hồi 25
Tỏ thân phận hiển lộ công phu
Không hận thù chỉ tìm nguyên ủy

Hoàn toàn khác với sắc thái khẩn trương đã và đang có của Triệu Thái - Hạ Trúc Đào, cả hai còn ngơ ngác tìm quanh thì cách đấy không xa, tiếng cười lúc nãy nghe lại ngạo nghễ vang lên, không hề có ý giấu giếm phương hướng phát ra tiếng cười :
- Khá lắm, thật đúng như ta đoán, ngươi càng muốn giết ta diệt khẩu thì càng tự chui vào thiên la địa võng do ta sắp bày. Tất cả hãy hiện thân mau. Ha... Ha...
Một phát pháo nổ vang lên làm hiệu lệnh và ngay lập tức xung quanh

Triệu Thái và Hạ Trúc Đào xuất hiện cả một vòng hỏa quang dày đặc toàn là đuốc sáng.
Thoạt nhìn qua nhân dạng của toàn thể gần ba mươi cao thủ đang giữ đuốc sáng trên tay, Triệu Thái đoán được ngay sắp phải đối phó với thế lực nào :
- Bọn ngươi là thủ hạ của Độc Mục Tề Thiên? Đến nhanh đấy, nhưng sao không gọi Tề chủ của bọn ngươi hiện thân gặp ta?
Tiếng cười khi nãy lại vang lên :
- Bảo bọn ta đến nhanh, dù hiểu chẳng phải ai ngoài ngươi là hung thủ vừa sát hại Tam Chấp Sứ, đúng không? Và đã vậy, cần gì đích thân Tề chủ bọn ta xuất hiện. Một trận Thiên Can Lãnh Tuyệt Âm này là đủ hóa kiếp cho đôi cẩu nam cẩu nữ bọn ngươi rồi. Giết! Ha... Ha...
Thật kinh ngạc, gọi là Thiên Can Lãnh Tuyệt Âm trận thì khi được phát động, sự xuất hiện thoạt đầu của những luồng lãnh khí xuyên thấu khắp trận là điều đương nhiên phải có, nhưng dù vậy những cao thủ lập trận, tay vẫn cầm đuốc sáng và ánh hỏa quang không vì thế mà giảm đi thì điều này quả là vừa kỳ lạ vừa đáng để lưu tâm.
Hạ Trúc Đào cũng nhận ra điều đó, thế nên tuy chuẩn bị đối phó Thiên Can Lãnh Tuyệt trận nhưng nàng vẫn tìm cách cảnh báo cho Triệu Thái biết :
- Gọi là trận Lãnh Âm nhưng tuy bọn chúng vẫn giữ đuốc. Điều này là bất diệu, ngươi chớ khá khinh suất, e bất lợi, khó bề cứu vãn.
Triệu Thái nhếch môi cười lạt và đáp lớn :
- Đừng lưu tâm đến những chuyển dịch cơ hồ rối rung của những ánh đuốc. Vì tại hạ thừa biết ý đồ của họ chỉ làm chúng ta loạn nhãn. Trái lại hãy lo vận lực, tự đối phó với lãnh khí có thể khiến chúng ta ngưng đọng toàn bộ máu huyết.
Áp lực của Thiên Can Lãnh Tuyệt Âm trận càng lúc càng lợi hại, khiến vùng không gian đang lọt thỏm vào giữa trận đã bắt đầu phát sinh sương vụ giăng trắng mờ, làm mục quang của Triệu Thái và Hạ Trúc Đào đang dõi nhìn từng chuyển biến của thế trận cuối cùng chỉ còn lờ mờ nhìn thấy những đốm hỏa quang tù mù vừa dịch chuyển vừa tạo nên những hình thù kỳ quái, chẳng còn mong phát hiện bóng dáng của những cao thủ đang cầm đuốc đâu nữa.
Hạ Trúc Đào hoang mang lo sợ :
- Quả nhiên chúng muốn dùng lãnh khí giết chết dần chúng ta. Ngươi tính sao? Há lẽ cứ mãi đứng yên, chấp nhận kết cục cực kỳ thảm khốc này?
Triệu Thái nhích lại gần nàng :

- Chúng ta động thì thế trận cũng động. Và hậu quả khi đó mới đúng là khó lường. Cô nương hãy nói thật đi, có thể chi trì với lãnh khí được bao lâu trước khi chúng ta buộc phải động?
Nàng nhìn quanh, những ánh đuốc chỉ còn mờ mờ vì bị sương vụ trắng xóa che khuất lấp đang càng lúc càng di chuyển nhanh và loạn làm nàng bắt đầu hoa mắt :
- Ta không biết nữa. Nhưng thiết nghĩ, thà động hơn là cứ đứng yên - Vì quanh ta lúc này toàn bộ vạn vật cơ hồ đều chao đảo, như thể ta đang mơ, sắp được lọt vào Bồng Lai Tiên Cảnh.
Triệu Thái vội nắm vào tay nàng :
- Tất cả chỉ là ảo giác. Cô nương đừng để ảo giác chi phối tác động. Hãy nhớ, quanh ta đều là địch nhân, chẳng có Bồng Lai Tiên Cảnh nào ở đây.
Nàng chấn động vì bị tay Triệu Thái chạm vào :
- Sao tay ngươi cứ lạnh giá? Lãnh khí đã thấm nhập vào ngươi rồi ư?
Triệu Thái nhân đó nghiêng người, thầm thì phụ nhĩ vào tai nàng. Nghe xong, nàng kêu :
- Không. Ta hoàn toàn không nhớ. Vì lần đó tìm được ngươi, kỳ thực ta chỉ dựa vào tính linh của Tiểu hồng xà. Nhưng sao ngươi đột nhiên hỏi ta điều này?
Triệu Thái lại phụ nhĩ, nói thêm một lúc nữa vào tai nàng. Và nàng lại kêu :
- Ngươi nói thật chứ? Ta không tin, trừ phi ta thật sự có cơ hội tận mục sở thị điều ngươi vừa nói.
Đến đây, Triệu Thái đột ngột phá lên cười :
- Thì chính tại hạ cũng đang muốn giúp cô nương đạt một cơ hội tương tự. Huống hồ, đấy chẳng phải là một trong những điều đang khiến cô nương vì hoang mang nên trong lòng vẫn thầm oán tại hạ đó sao? Xin hãy tin ở tại hạ.
Đồng thời cứ thực hiện đúng như lời tại hạ vừa bảo là đủ? Ha... Ha...
Vì Triệu Thái cười nên giọng cười lạnh lùng khi nãy lại có dịp vang lên đáp trả :
- Có gì thú vị khiến ngươi cười? Đã sắp chết đến nơi, ngươi muốn được thống khoái một lần cuối cùng ư? Vậy để xem ngươi còn cười được bao lâu. Ha... Ha...
Nhân lúc được tràng cười nọ che át, Triệu Thái bật một tiếng rít khẽ :
- Nàng hãy tin ta, dù chỉ một lần này. Đi.
Buông thoát tiếng đi là thân hình của Triệu Thái cũng lao vọt đi như trường tiễn được bật lìa từ cánh cung giương thẳng.

“Vút!”
Hạ Trúc Đào thần tình chấn động, chỉ đứng yên và cố nhìn cho rõ vào những chuyển dịch lờ mờ của quá nhiều quá nhiều những đốm hỏa quang cháy tù mù.
Và thật lạ, nàng phát hiện đường dịch chuyển của những đốm hỏa quang tù mù chừng như có một thoáng khựng lại.
Quanh nàng, Triệu Thái quả nhiên không quay trở lại.
Đã vậy, nàng lại phát hiện có một chỗ chợt lộ rõ đường dịch chuyển của những đốm hỏa quang phát tỏa tù mù bị gián đoạn.
“Đúng lúc rồi” nàng tự nhủ và lập tức thân hình nàng cũng bật lao đi.
“Vút!”
Chính lúc đó thanh âm của giọng lạnh lùng lại vang lên, nhưng lần này là để bộc lộ tâm trạng vừa khiếp đảm vừa phẫn nộ :
- Mau mau phát động thế trận. Bọn chúng đang tìm cách thoát. Thật không ngờ chúng vẫn đoán biết và nhìn rõ từng biến hóa của Lãnh Tuyệt Âm Thiên Can trận. Phát động mau. Ôi...
Tiếng kêu ôi lập tức bị át đi bởi hàng loạt nhiều tiếng gào thét thật thảm thiết :
- A... A...
- Ôi chao, là tiểu tử?! A...
- Ôi, nguy thật rồi. A... A...
Sự chuyển dịch của những đốm hỏa quang càng lúc càng bị gián đoạn nhiều chỗ. Và điều này luôn được tăng lên khi càng lúc càng có nhiều tiếng gào thét xuất hiện, gây náo loạn cả một vùng trời đêm.
- A... A...
- Chết ta rồi! Hự!
- Ối...
Màn sương vụ giăng trắng mờ vẫn còn hiện hữu, cho dù những ánh đuốc, những đốm hỏa quang vào lúc này kỳ thực chỉ tồn tại một vài đốm leo lét.
Thiên Can Lãnh Tuyệt Âm trận đã bị phá và chưa một lần được thật sự phát động theo đúng nghĩa của một thế trận.
Nhưng diễn biến không vì thế mà kết thúc. Bởi có một tiếng quát vang lên :
- Nam Cung Thái ngươi đâu? Hãy hiện thân đi. Vì ta biết ngươi không thể yên tâm bỏ đi một khi vẫn chưa diệt tận giết tuyệt. Hãy còn ta đây. Ngươi ở đâu? Hãy hiện thân đi nào.
Lập tức có thanh âm của Triệu Thái đáp lại :
- Ta đây. Và dĩ nhiên ta chưa thể bỏ đi một cách dễ dàng như vậy.
Hai thanh âm được phát ra từ đâu đó giữa màn sương vụ vẫn giăng

trắng mờ :
- Ngươi thật lợi hại, đã phá vỡ được thế trận Thiên Can Lãnh Tuyệt Âm chỉ trong chớp mắt. Có thể cho ta biết là nhờ đâu chăng?
- Âm Phong Cuồng Khí Nộ Thanh - Vũ Tả Phi Hồn. Dù là Độc Mục Tề Thiên, Tề chủ của ngươi cũng không ngờ bản thân ta đã hoàn toàn thấu hiểu những yếu quyết này.
- Ra là thế. Ngươi có liên quan chăng với Bắc Hải cung?
- Đừng nhảm nhí nữa. Trừ phi đây là thủ đoạn, ngươi muốn kéo dài thời gian chờ viện binh, đúng chăng?
Bỗng có một giọng nữ nhân lanh lảnh vang lên đầy tức giận :
- Không ổn rồi, Đại Chấp Sứ. Tiện tỳ Hạ Trúc Đào đã thoát. Chính là tiểu tử đã cố ý kéo dài thời gian, tạo cơ hội cho tiện tỳ họ Hạ thoát thân.
Chợt màn sương vụ giăng trắng mờ bị xáo động thật mạnh. Và kèm theo là tiếng quá to như tiếng sấm động của chính Triệu Thái phát lên ầm vang :
- Khá lắm. Thật không ngờ ngươi chưa phải là kẻ cuối cùng ta cần giết. Vậy đây là lúc ngươi phải nạp mạng. Đỡ kiếm!
"Ào..."
Đối phương cũng quát vang :
- Thiếu chủ hãy tiếp tục truy bắt cho bằng được Hạ Trúc Đào theo mưu kế đã định. Mọi việc ở đây đã có bổn Chấp sứ tự lo liệu. Đỡ!
"Ầm! Ầm!"
Chấn kình tạo xoáy động, làm màn sương vụ mau chóng tan loãng để lộ dần bóng nhân dạng lờ mờ của Triệu Thái đang thủ kiếm, diện đối diện với một nhân vật mặc y phục tuyền trắng.
Nhưng chỉ thoáng chốc đã xuất hiện thêm một nữ lang đứng cạnh Bạch y nhân :
- Y đã có dự mưu từ đầu, thừa bản lãnh phá trận nhưng cố tình làm ra vẻ không biết. Vì vậy, khi y khởi động là Hạ Trúc Đào cũng bắt đầu đào tẩu, có muốn đuổi theo cũng không kịp. Nhưng cần gì một khi vẫn còn có ý ở đâu. Xin Đại Chấp Sứ cứ lùi lại, tự tiểu nữ có cách khuất phục.
Sự hiện diện của nữ lang làm Triệu Thái chấn động :
- Được gọi là Thiếu chủ, phải chăng cô nương có quan hệ mật thiết với Tề chủ, Độc Mục Tề Thiên?
Nữ Lang cũng kinh nghi :
- Dường như ngươi có biết ta? Thật ư?
Triệu Thái cười nhẹ :
- Tại hạ đã một lần nhìn thấy. Và thêm lần này nữa, thật đủ cho tại hạ

rõ Trương Dực Cảnh Chưởng môn phái Hoa Sơn nhất định lần đó đã lọt vào tay cô nương. Nếu vậy thủ đoạn của Độc Mục Tề Thiên quả lợi hại.
Nữ lang cũng nhếch môi cười :
- Ta rõ rồi. Hóa ra người lần đó nhờ vào ẩn ở trong trận Cửu Cung Sát Tiên nên có nhìn thấy ta đối phó Lý Mộ Huệ? Nếu là vậy thì càng dễ cho ta hơn.
Triệu Thái thoáng tái mặt :
- Cô nương ý muốn nói...
Nữ lang cướp lời :
- Phụ thân ta thừa biết ngươi là kẻ duy nhất đã từng tiến nhập Vạn Niên cốc và nhất định đã thủ đắc một vật trong người. Hoặc ngươi ngoan ngoãn theo ta về Độc Mục sơn, giao phó toàn bộ sự việc với phụ thân ta, hoặc ngươi sẽ có cơ hội nhìn thấy Lý Mộ Huệ chỉ còn là một thi thể vô hồn.
Triệu Thái chấn động vì vỡ lẽ :
- Chớ nói nhảm. Lý Mộ Huệ sao dễ để bất kỳ ai, nhất là cô nương sinh cầm? Đừng mong dùng thủ đoạn này lung lạc tại hạ.
Nữ lang cười :
- Lời nói là của ta, tin hay không là tùy ngươi. Nhưng có điều nếu như chưa có Lý Mộ Huệ trong tay, sao ta chưa gì đã nói đây là điều càng dễ cho ta? Ngươi nghĩ sao?
Triệu Thái thêm chấn động :
- Độc Y bà bà chăng?
Nữ lang thản nhiên thừa nhận :
- Thật khó hiểu Lý Mộ Huệ nhờ đâu mà có thủ pháp ném ám khí Kim Tiền Tiêu tột cùng lợi hại. Và nếu như không có độc thủ của Hạ Thất Hoa Độc Y bà bà tiếp trợ, quả thật ta không dám mong có cơ hội chế ngự và sinh cầm tiện tỳ Lý Mộ Huệ. Nhưng dù sao ta biết ngươi đã tin.
Triệu Thái bàng hoàng bước lùi lại, đến độ thanh kiếm trên tay cũng từ từ được buông lỏng :
- Điều ta sợ nhất là bị các ngươi dùng thủ đoạn này để uy hiếp. Nhưng có sợ cũng không tránh khỏi. Vậy nói đi, Độc Mục Tề Thiên cần gì ở ta?
Nữ lang bảo :
- Âm Dương Vạn Biến. Chỉ vỏn vẹn mỗi một điều này thôi.
Triệu Thái vụt thở dài :
- Đó là vật gì hoặc như thế nào? Cô nương có thể nói rõ hơn chăng?
Nữ lang sa sầm nét mặt :

- Ngươi đừng giả mù sa mưa. Vì điều bí ẩn duy nhất tàng chứa trong Vạn Niên cốc chính là khẩu quyết của công phu này. Ngươi không giao phó không được.
Triệu Thái khẽ lắc đầu :
- Vậy thì sai rồi. Hoặc giả thông tin do Độc Mục Tề Thiên thu thập đã bị ngươi đổi gạt. Vì vật được tại hạ tìm thấy khi tình cờ lọt vào Vạn Niên cốc chính là Hoàng Hoa tử thảo, Lục Linh quả.
Nhân vật Đại Chấp Sứ bật kêu :
- Chính là Âm Dương Linh Thảo?! Vậy thì đích thực Vạn Niên cốc đã được Vạn Biến lão thiền sư chọn làm chỗ hóa vật. Sao lại bảo không có khẩu quyết của công phu Âm Dương Vạn Biến? Triệu Thái ngươi định hý lộng bọn ta ư?
Nữ lang cau mày, nhìn dò xét Triệu Thái :
- Âm Dương lão thiền sư tuy từ Thiên Trúc tây di sang Trung Nguyên nhưng kỳ thực thủa thiếu thời đã từng lưu ngụ ở Trung Nguyên một thời gian dài. Nhờ đó, không chỉ tình cờ thủ đắc công phu Âm Dương Vạn Biến của phái Mật Tông lúc cùng quân binh triều đình truy sát họ, mà Âm Dương lão thiền sư độ đó chỉ vì luyến ái một nữ nhân vô danh ở một thảo trang cũng vô danh nên sau này cố ý quay lại, mong được kết liễu mối tình vụng trộm sao cho mỹ mãn vẹn toàn. Nghe bảo lão Thiên Sư Âm Dương nhân đó có lưu lại cho nữ nhân một vật gọi là tàng đồ Vạn Niên cốc, còn trông mong hậu nhân của nữ nhân sau này tìm thấy khẩu quyết Vạn Biến Âm Dương, gọi là bù đắp chuyện đã rồi do Âm Dương lão thiền sư trong một lần sa ngã gây ra. Phải chăng hậu nhân đó chính là ngươi? Và vì thế ngươi không muốn dùng Âm Dương Vạn Biến để trao đổi, đem lại an toàn cho Lý Mộ Huệ?
Triệu Thái vẫn nhất mực lắc đầu :
- Tại hạ chẳng biết Âm Dương lão thiền sư là ai, cũng không thể nói gì về khẩu quyết Âm Dương Vạn Biến vào lúc này. Nhưng biết đâu tại hạ sẽ nhớ ra nếu như cô nương thật sự có thể minh chứng Lý Mộ Huệ đang do chư vị sinh cầm.
Nữ lang phá lên cười :
- Xem ra tâm cơ của ngươi cũng khá. Đúng là khó lung lạc ngươi nếu chỉ dựa vào một vài lời nói gọi là khẩu thuyết vô bằng. Nhưng tiếc thay chỉ vì không lường trước tình huống này nên bản thân ta ngay bây giờ kỳ thực chẳng có cách nào để minh chứng. Dù vậy, nếu tự phụ là hảo hán đại trượng phu, sao ngươi không thử cùng ta đến Độc Mục sơn một chuyến? Có đủ đảm lược chăng? Hay là Ha...
Ha...

Triệu Thái cũng bất ngờ phá cười lên :
- Đến Độc Mục sơn ư? Đấy chính là tâm nguyện của tại hạ, cớ sao lại không dám? Nhưng, Ha... Ha... muốn như thế, chúng ta sẽ đi theo cách của tại hạ. Là thế này. Đỡ!
Triệu Thái bật lao vào nhân vật Đại Chấp Sứ và chầm chậm thi triển một chiêu chưởng kỳ ảo.
"Ào..."
Phản ứng của Triệu Thái là điều không hề tạo bất ngờ cho bất kỳ ai trong hai nhân vật - một nữ lang Thiếu chủ và một nhân vật Đại Chấp Sứ. Vì ai cũng biết đây là hành vi thế nào Triệu Thái cũng lựa chọn, cũng quyết định. Thế nên, không chỉ riêng nhân vật Đại Chấp Sứ có dấu hiệu chuẩn bị phát chưởng đối phó, mà cả nữ lang Thiếu chủ cũng có sự chuẩn bị tương tự.
Nào ngờ cùng lúc đó có hai sự việc đồng thời diễn khai. Một là vầng chưởng ảnh do Triệu Thái phát động chợt bật ánh lên tia sáng hồng nhàn nhạt và hai là bỗng có tiếng của nữ lang Thiếu chủ vụt cất lên thất thanh :
- Công phu Huyết Ảnh Nhân?!!
Tiếng kêu lọt ngay vào tai nhân vật Đại Chấp Sứ, khiến bản thân nhân vật này đột ngột rùng mình kêu khiếp đảm :
- Ngươi là... Huyết Ma Ảnh?! Nam Cung... Nam Cung... A... A...
Nữ lang Thiếu chủ cũng khiếp đảm bật lùi vì không thể không nhìn thấy tia kình mang sắc hồng nhạt đã và đang lao chạm vào toàn thân của nhân vật Đại Chấp Sứ.
"Ầm!!"
Như bị Tử Phán Quan lao lướt qua điểm tử, nhân vật Đại Chấp Sứ đổ ụp xuống, máu huyết đột ngột luôn rịn từ mọi lỗ chân lông, ở cửu khiếu, làm nhuộm ướt toàn thân y phục của nhân vật Đại Chấp Sứ.
Và không dừng ở đó, tả thủ của Triệu Thái đã lập tức quật vuốt theo một kình, đối tượng cũng chính là thi thể của nhân vật Đại Chấp Sứ.
- Công phu này vì chưa đến lúc hiển lộ, xin đừng oán trách nếu tại hạ buộc phải hủy thi.
"Ầm!!"
Thi thể của nhân vật Đại Chấp Sứ bị hủy nát. Cùng lúc đó là sự hiện thân của Hạ Trúc Đào với nét mặt thật sự bàng hoàng :
- Cũng vì thế, lúc nãy ngươi mới hủy hoại thi thể của Tam Chấp Sứ? Thảo nào... thảo nào...
Triệu Thái vờ như không thấy Hạ Trúc Đào xuất hiện. Y chỉ long mắt nhìn nữ lang Thiếu chủ và từ từ gằn giọng :
- Cô nương đã mục kích rõ chứ? Không sai, đó là công phu Huyết

Ảnh Nhân. Vậy hãy chọn đi, một là cam chịu số phận tương tự, hai là ngoan ngoãn đưa tại hạ đến Độc Mục sơn như khi nãy cô nương đã đề xuất. Thế nào?
Nữ lang Thiếu chủ bị suy sụp hoàn toàn :
- Ta chấp thuận. Và làm gì dám không chấp thuận với một kẻ đã trở thành Huyết Ma Ảnh - Ma Vương là ngươi. Ôi chao... Ma Vương đã tái thế?!
Lúc bấy giờ Triệu Thái mới quay qua Hạ Trúc Đào :
- Lý ra cô nương phải đi đến nơi cần đến theo lời tại hạ đã nói. Và là thế thì cô nương đâu có mục kích một điều mà kỳ thực chẳng nên mục kích chút nào. Vì sao vậy, cô nương?
Hạ Trúc Đào hãy còn bàng hoàng và bây giờ từ từ lùi lại :
- Ta quay lại vì không cam tâm và thật tình vì không tin lắm ngươi dù một mình vẫn đủ bản lãnh phá trận. Nhưng bây giờ thì ổn rồi, tốt lắm rồi. Ta nghĩ ta sẽ đi, sẽ tự đi đến một nơi ngươi đã bảo ta nên đến. Để ta đi.
Triệu Thái chợt lắc đầu :
- Muộn rồi. Vì bây giờ cô nương phải ở lại. Và kỳ thực cô nương nên lưu lại thì tốt hơn.
Hạ Trúc Đào biến sắc, tay chân vì thế cũng run rẩy :
- Sao lại thế? Trừ phi... có phải thế không, trừ phi ngươi vì không muốn bất luận ai sớm nhận ra ngươi đã trở thành Huyết Ma Ảnh - Ma Vương nên bất chấp tất cả, ngươi có ý định sát nhân diệt khẩu?
Triệu Thái lại lắc đầu và còn đột ngột chép miệng :
- Thấy chưa? Quả nhiên tại hạ đoán định không hề sai. Cô nương muốn đi chỉ vì khiếp hãi Huyết Ma Ảnh - Ma Vương đúng không? Thế nên, tại hạ khuyên cô nương ở lại là đúng. Nhưng tuyệt đối chẳng phải để sát nhân diệt khẩu như cô nương đang nghĩ, mà trái lại chỉ là đã đến lúc tại hạ nên có đôi điều giải thích với cô nương mà thôi. Huống hồ...
Chợt Triệu Thái dừng lời và bật quát :
- Đứng lại. Bằng không, tại hạ sẽ cho cô nương nếm mùi lợi hại và đừng nghĩ không có cô nương thì tại hạ chẳng thể đến Độc Mục sơn.
Chính là nữ lang Thiếu chủ vì có hành vi toan lao thoát đi nên bị tiếng quát của Triệu Thái làm khựng lại. Và lập tức ả cũng có sắc thái run rẩy chẳng khác nào Hạ Trúc Đào từng để lộ, đồng thời vẫn đang tiếp tục run rẩy. Ả lên tiếng bằng một giọng run sợ :
- Được rồi, ngươi giết ta đi, Ma Vương. Vì ta thừa biết khi đã là Ma Vương, ngươi tuyệt đối không ngại việc giết người.
Triệu Thái bỗng bật cười :

- Sao lại bảo tại hạ đã là Ma Vương? Chưa đâu, công phu Huyết Ảnh Nhân dù gì cũng chỉ dừng ở mức độ được gọi là tà công thôi, chưa thể là Ma Vương nếu chưa có thêm một vật gọi là Huyết Thiết Chỉ Hoàn để nâng công phu Huyết Ảnh Nhân lên hàng Huyết Ma Ảnh. Cũng may cho cô nương là tại hạ chưa trở thành và tuyệt đối không muốn trở thành Ma Vương. Thật là may, đúng không? Ha... Ha...
Hạ Trúc Đào trấn tĩnh lại :
- Vẫn còn một vật gọi là Huyết Thiết Chỉ Hoàn thật sao?
Triệu Thái gật đầu :
- Sẽ đến lúc cô nương được tận mắt mục kích những gì tại hạ khắc tự di lưu lại tại Vạn Niên cốc, để minh bạch tại hạ tuyệt đối chẳng phải hạng người như cô nương nghĩ. Nhưng riêng lúc này, nếu cô nương tạm tin ở tại hạ, và nhất là tạm thừa nhận cô nương còn là thê nhi của tại hạ thì tốt hơn hết hãy cầu khẩn hoàng thiên sao cho tại hạ đừng bao giờ tìm thấy hoặc có ý chiếm đoạt để thủ đắc vật đó. Nếu không, với vật đó trong tay, việc tại hạ trở thành Huyết Ma Ảnh - Ma Vương ắt là điều không thể nào tránh khỏi.
Nữ lang Thiếu chủ vùng quay lại và thật sự ngạc nhiên :
- Ngươi vừa bảo ai nên thừa nhận là thê nhi của ngươi? Hạ Trúc Đào là nương tử của ngươi thật ư?
Triệu Thái nhếch môi cười gằn :
- Đã có một Giáo chủ Thạch Quy giáo từng vì bị bọn tiểu nhân dùng người thân uy hiếp nên cam chịu tự xử và thảm tử. Với gương tày liếp như vậy, tại hạ dù bất nhẫn vẫn không thể để Hạ Trúc Đào vì tại hạ chịu hệ lụy. Hoặc ngược lại nàng có thể sẽ trở thành đối tượng cho người người tìm bắt, hầu mong rằng sẽ dùng sinh mạng nàng uy hiếp chính tại hạ. Thế nên chớ ngạc nhiên với điều vừa nghe, kỳ thực Hạ Trúc Đào chính là thê tử của Triệu Thái này.
Hạ Trúc Đào ngỡ ngàng :
- Ngươi... vì ngươi sớm nghĩ đến điều đó nên lúc ấy... chính lúc ấy ngươi có nói thà chết hơn là nhận lời bái đường thành thân với ta.
Triệu Thái mỗi khi nói với Hạ Trúc Đào đều luôn nhỏ nhẹ nhất mực :
- Vì ta là hậu nhân của một nhân vật từng trở thành Huyết Ma Ảnh - Ma Vương, nên ta không thể không tự lường trước mọi hậu quả. Dù kỳ thực, khi nàng ly khai Vạn Niên cốc rồi, một mình ta lưu lại với trăm ngàn nỗi ân hận giày vò, khiến phải tự khắc lên câu tạ lỗi. Và từ đó, tận đáy lòng, mặc nhiên ta đã nhìn nhận nàng là phu nhân của ta.
Nữ lang Thiếu chủ lại thêm một lần nữa kinh ngạc :
- Ngươi là hậu nhân của Huyết Ma Ảnh - Ma Vương? Nhưng dù vậy, vì sao ngươi có khẩu quyết công phu Huyết Ảnh Nhân để luyện,

trong khi ai cũng biết công phu đó từng bị hủy diệt cùng lúc với cái chết của Giáo chủ Thạch Quy giáo?
Triệu Thái quắc mắt nhìn ả. Và tuy chưa nói lời nào nhưng chính thái độ của Triệu Thái vẫn khiến ả rùng mình run rẩy :
- Đủ rồi. Hãy xem như ta chưa hỏi, được chứ?
Nào ngờ Triệu Thái bỗng thở dài :
- Đừng hốt hoảng. Trái lại, sở dĩ tại hạ có một thoáng chần chừ vì còn nghĩ đã đến lúc nói tất cả sự thật chưa? Và vì đã có quyết định, được lắm, hãy yên tâm và hãy hứa tại hạ nghĩ cách sắp xếp sao cho thật ổn thỏa đối với những ai vì là thủ hạ của cô nương nên vừa rồi chỉ vị tại hạ tạm thời chế ngự.
Hạ Trúc Đào bật kêu :
- Không phải tất cả đã bị ngươi hạ thủ kết liễu rồi sao?
Triệu Thái gượng cười :
- Vì sao phải hạ thủ họ? Hãy biết cho, mọi hành sự của tại hạ từ khi bắt đầu hành tẩu giang hồ cho đến tận lúc này kỳ thực chưa bao giờ để lòng thù hận có cơ hội xen vào. Huống hồ, như nàng đã một lần mục kích, bản thân ta tuyệt đối chẳng muốn tạo nên bất kỳ cảnh đồ sát nào. Và thật sự, những nhân vật vừa nãy chỉ bị ta chế ngự bằng thủ pháp Bế Cân Triệt Mạch Tàn thủ pháp. Họ chỉ bị phế bỏ võ công, bị hôn mê và sinh mạng thì vẫn còn.
Nữ lang Thiếu chủ bỗng nhìn Triệu Thái bằng ánh mắt khác lạ :
- Vậy hành vi dùng công phu Huyết Ảnh Nhân sát hại Đại Chấp Sư chỉ là lời cảnh bảo của ngươi dành cho ta? Và ý ngươi là thế nào, khi thật ổn thỏa cho họ?
Triệu Thái cười khẩy và nhún vai :
- Không phải tại hạ, mà chính cô nương đã đề xuất đưa tại hạ đến Độc Mục sơn. Thế nên hãy hiểu hành vi cảnh báo của tại hạ chỉ là mong cô nương đừng bao giờ xuẩn động, dùng bất kỳ thủ đoạn nào đối với tại hạ. Còn thu xếp ổn thỏa cho họ ư? Họ là thuộc hạ của cô nương, bảo cô nương nghĩ cách kỳ thực là muốn nhắc cô nương phải có trách nhiệm đối với họ. Và thu xếp như thế nào đều là tùy cô nương. Kẻo lại bảo tại hạ vì Ma Vương đa sát do đã mất hết lương tri nhân tính.
Hạ Trúc Đào chép miệng :
- Ngươi không ngại lưu mạng cho họ thì họ kể là “hoạt khẩu” ắt để lộ việc ngươi đã luyện Tà Công Huyết Ảnh Nhân?
Triệu Thái nhìn nàng :
- Thiếu chủ của một nhân vật tự xưng là Độc Mục Tề Thiên kỳ thực là hạng đa mưu túc trí, ắt sẽ có cách thu xếp không chỉ ổn thỏa mà còn

thập phần kỳ mỹ. Nàng quá lo làm gì.
Thiếu chủ thở dài :
- Tay tay chưa một lần nhuộm huyết người. Thế nên dù bảo ta tự tay kết liễu ngần ấy sinh mạng của họ, vốn là thuộc hạ của ta, nói thật, ta tuyệt đối không thể. Nhưng để họ tiết lộ những gì ngươi không thật sự muốn bi tiết lộ thì thiết nghĩ ta có thể.
Triệu Thái chớp nhẹ hai mắt :
- Xin cô nương cho nghe chủ ý.
Nữ lang Thiếu chủ bảo :
- Chỉ cần lập một trận thế, tạm sinh cầm họ trong đó là ổn. Ngươi nghĩ sao?
Triệu Thái cười :
- Liệu họ có thể tự thoát chăng? Hoặc giả, vì đây là chủ ý của cô nương và trận là do cô nương thiết lập, vạn nhất sinh mạng của cô nương có mệnh hệ gì thì liệu có xảy ra một tình huống bi thảm là họ chịu cảnh sinh cầm vĩnh viễn chăng?
Nữ lang nhún vai :
- Giết hết họ, ngươi không muốn. Và sợ họ bị mãi mãi sinh cầm thì cũng là ngươi. Phải chăng ý của ngươi là sau khi ta lập trận giam họ xong, cũng sẽ chỉ điểm ngươi cách giải thoát họ khi cần?
Đến bấy giờ Triệu Thái mới gật đầu hài lòng :
- Cô nương quả thật thông tuệ. Đúng là tại hạ có ý như thế.
Miễn cưỡng, nữ lang Thiếu chủ tự tay thiết lập một trận đồ. Vừa thực hiện, ả vừa cau có lầu bầu :
- Lập một trận để họ không thể tự thoát thì quá dễ, nhưng sau đó phải chỉ điểm cho ngươi thì đúng là ta đành tự làm khó ta. Hừ, thủ đoạn của ngươi cao minh lắm.
Triệu Thái không buồn đáp, chỉ bình thản nhìn ả lập trận, sau đó lại còn phải tự tay nhặt nhạnh và đưa gần ba mươi cao thủ thuộc hạ của ả giam vào trận. Chờ đến lúc đó Triệu Thái mới lên tiếng :
- Độc Mục Tề Thiên là phụ thân của cô nương? Đích thực là có xuất xứ Bắc Hải cung nên mọi am tường về trận thế kỳ môn của lệnh tôn vẫn không sao thoát khỏi các cung cách sáo mòn, chỉ xoay quanh những biến hóa của Cửu Cung trận?
Nữ lang Thiếu chủ tỏ ý bất phục :
- Ngươi đừng khinh thường bản lãnh của gia phụ, và sở học Bắc Hải cung tuyệt đối không như ngươi nghĩ.
Triệu Thái đấu dịu :
- Nào phải tại hạ có ý khinh thường. Trái lại, vì nhờ một ngẫu nhiên, khiến tại hạ vô tình biết rõ những yếu quyết công phu có liên quan

đến mười chữ Âm Phong Cuồng Khí Nộ Thanh Vũ Tá Phi Hồn, nên có ý lấy làm lạ và tự hỏi sao cô nương không thể lập một trận khác tuy lợi hại hơn nhưng quyết không gây nhiều khó khăn cho những ai chịu cảnh sinh cầm như trận được cô nương vừa lập?
Nữ lang giật mình :
- Liệu có thực hiện được chăng một trận như ngươi vừa nói.
- Cô nương đang hỏi thật đấy chứ? Cũng may, tại hạ vẫn có thể thực hiện đúng như lời, nếu không e khó tránh khỏi bị cô nương cười chê. Xin cứ chờ đấy, ắt sẽ rõ.
Và Triệu Thái không cần bỏ đi đâu xa, cũng không phải thực hiện nhiều việc hoặc nhiều động tác cho lắm. Thế nên chỉ thoáng chốc đã thực hiện, Triệu Thái bảo :
- Hoàn toàn không hề là ngẫu nhiên khi trăm năm trước Bắc Hải cung chỉ đưa vào Trung Nguyên vừa đúng chín nhân vật, gọi là Cửu Hàn Bắc Hải. Trận trước mặt đã được tại hạ biến cải, cũng là danh xưng tuần tự của Bắc Hải Cửu Hàn: Âm - Phong - Vũ - Tá - Phi và Cuồng - Khí - Nộ - Thanh. Vì không còn chữ Hồn nên trận tuy vẫn giữ được uy lực nhưng sát khí đã tan biến. Cô nương có nhận ra chăng?
Nữ lang biến sắc :
- Vậy ý của ngươi khi bảo ta lập trận là gì? Có phải...
Triệu Thái cười ngạo nghễ :
- Tại hạ chỉ muốn xem xét ở cô nương có thành ý hay không. Đồng thời nhân đó tự minh định lúc đến Độc Mục sơn tại hạ sẽ phải đương đầu với cung cách bố phòng như thế nào từ phía lệnh tôn Độc Mục Tề Thiên. Và bây giờ tại hạ đã rõ, cô nương tuy là cốt nhục thâm tình nhưng vị tất đã và đang được lệnh tôn tin cẩn. Độc Mục Tề Thiên quả đáng là nhân vật lợi hại. Nhất định lão chẳng tin ai ngoài bản thân. Càng chứng tỏ dù có bị tại hạ dùng sinh mạng cô nương uy hiếp, lão chưa hẳn chấp thuận cùng tại hạ thương lượng, thậm chí để trao đổi một sinh mạng nào đó cũng chẳng thể trông mong. Lão khá lắm, gian trá và xảo quyệt lắm. Ha... Ha...
Nữ lang Thiếu chỉ càng thêm biến sắc, cuối cùng thì rùng mình :
- Tuy chưa gặp nhưng thật ra ngươi lại quá am hiểu tính khí của phụ thân ta. Phải chăng đây là sự thật, trời đã sinh Chu Du lại cố ý sinh thêm Gia Cát Lượng? Ngươi quả đúng là kỳ phùng địch thủ đối với phụ thân ta. Liệu rồi đây kết cục sẽ như thế nào? A...
Triệu Thái chỉ biết thở ra :
- Chỉ cần lệnh tôn đừng là nhân vật tại hạ đang mong tìm. Nếu không, dù phải cùng lệnh tôn đồng ư quy tận, tại hạ quyết chẳng

ngần ngại.
Hạ Trúc Đào thất sắc :
- Tại sao? Và đâu là nhân vật đích thực ngươi đang tìm?
Nữ lang Thiếu chủ cũng kêu :
- Ngươi có bảo đã đến lúc nói tất cả sự thật. Hãy nói đi, giữa người và phụ thân ta kỳ thực có những oán cừu gì? Trong khi phụ thân ta chỉ vì Âm Dương Vạn Biến mới quyết liệt đối phó ngươi. Sự thật là thế nào?
Triệu Thái ngẩng mặt nhìn bâng quơ :
- Trời đang sáng. Quả nhiên đã đến lúc toàn bộ sự việc phải được phơi bày.
Và đột nhiên Triệu Thái quay lại, tuyệt đối chẳng phải ngẫu nhiên khi chọn thái độ cùng một lúc nói với hai nữ nhân, một là Hạ Trúc Đào vừa được Triệu Thái danh chính ngôn thuận thừa nhận là phu nhân và một kia là nữ lang Thiếu chủ mặc nhiên vẫn thuộc phe đối địch :
- Nhị vị tin chăng nếu nghe ai bảo, khi số phận đã được định đoạt thì dù muốn dù không vẫn luôn đeo đẳng, chẳng những chỉ một kiếp người mà còn bám dính, không chịu buông tha cả một gia hệ đôi ba đời liên tiếp? Hoặc có thể nói tà công Huyết Ảnh Nhân đã tự tìm đến với tại hạ, tương tự đã xảy ra y như vậy đối với gia tổ trăm năm trước. Nhị vị tin chăng?

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 26
Độc Mục sơn quần ma động phát
Long Trảo lệnh danh truyền Nam Cung

Khung cảnh bình minh thật êm dịu, rất dễ tạo nhiều xúc cảm.
Và có lẽ vì thế, dù không thích hợp cho việc hồi tưởng hay thuật kể những diễn biến đã xảy ra so với khung cảnh của buổi chiều tà, nhưng từng lời của Triệu Thái vẫn cứ gây nhiều cảm xúc, khiến bất luận khi nghe cũng có cảm nhận đang được sống trong một câu chuyện truyền kỳ.
Huống hồ nơi họ đang ngồi không chỉ là cạnh một sườn núi hãy còn lớp sương mai giăng tỏa, mà kế bên lại có cả tiếng suối reo róc rách, dễ làm cho câu chuyện cơ hồ được điểm thêm một vài tia sắc màu huyền thoại.
Triệu Thái đang mơ màng nhớ lại những hồi ức :

- ... Vì không bao giờ tin tà công sẽ có ma lực khiến người luyện thay đổi tâm tính, chính gia tổ từng đoan quyết với gia phụ "Võ công dù gì vẫn là vật chết, không thể khiến ai đó đổi từ chính sang tà hoặc ngược trở lại. Và chỉ có người mang tâm tà, quyết không có thứ võ công tà", thế nên gia tổ khi ngẫu nhiên đắc thủ di học tà công vẫn ung dung luyện, không một chút ngần ngại.
Hạ Trúc Đào thở dài :
- Và điều gì đến đã đến. Một Huyết Ma Ảnh Vương đã từng xuất hiện, gây chấn động võ lâm và suýt gây thành đại kiếp nạn nếu như không xảy ra sự biến ở Vạn Niên cốc vô tình làm cho Ma Vương khôi phục lương tri.
Triệu Thái gật đầu, đồng thời mở to mắt để nhìn như chiếu vào nữ lang Thiếu chủ :
- Vì muốn độc chiếm Âm Dương Vạn Biến công phu, đấy là điều chẳng ai tỏ tường ngoài một nhân vật chính là tổ phụ của cô nương, nên chăng chính lệnh tổ sau khi ly khai Cung Bắc Hải đã tìm cách tiến nhập Vạn Niên cốc nhưng đành cam thất bại.
Nữ lang đỏ mặt :
- Ngươi có ý gì chăng khi cố tình gán ghép câu chuyện đang kể về nội tổ ngươi với hành vi trước kia của tổ phụ ta? Nhưng thật ra điều ta đã nghe không phải như vậy.
Triệu Thái nghiêm mặt :
- Nên nhớ, điều xảy ra cho gia tổ là tự làm tự chịu, tại hạ tuyệt đối không có oán cừu gì đối với toàn bộ những gia thân của cô nương. Nhưng việc xảy ra ở Vạn Niên cốc không chỉ là đại thảm biến cho Nam Cung gia mà còn quan hệ nghiêm trọng đối với nguyên khí đã chịu nhiều tổn thất của Bắc Hải cung và võ lâm Trung Nguyên. Thế nên tại hạ không thể không hỏi.
Nữ lang đó mới miễn cưỡng giải thích :
- Đối với ngươi đang là tử đối đầu duy nhất của gia phụ, lẽ ra ta chẳng nên tiết lộ ẩn tình. Nhưng để phân minh cho mọi hành vi lúc này của gia phụ, tuyệt nhiên chẳng có tham vọng đồ bá võ lâm Trung Nguyên nên ta không thể không nói. Đây là trăm năm trước, tổ phụ ta ly khai Bắc Hải cung chỉ vì không muốn để xảy ra cảnh huynh đệ đồng môn tương tàn. Tương tự người cũng không hề biết ở Vạn Niên cốc có ẩn lưu bí kiếp võ học. Nói ngắn gọn, chỉ sau này đến đời gia phụ thì điều bí ẩn đó mới có người tìm cách cho gia phụ hay.
Triệu Thái ngạc nhiên :
- Nói như vậy, Cửu Hàn Bắc Hải trăm năm trước tiến nhập Trung Nguyên không vì dụng ý truy tìm tung tích của lệnh tổ?

Nữ lang bảo :
- Tào Quỳnh Hương, phu nhân của Cung chủ Bắc Hải cung hiện nay vì đang lọt vào tay gia phụ nên sự việc trăm năm trước đã được Tào Quỳnh Hương làm sáng tỏ.
Hà Trúc Đào động tâm :
- Đã sáng tỏ như thế nào?
Nữ lang không vội đáp, chỉ hỏi Triệu Thái :
- Các hạ đã biết sở học của Bắc Hải cơ hồ chỉ xoay quanh yếu quyết Cửu Cung.
Triệu Thái gật đầu :
- Điều đó tại hạ càng minh bạch khi tận mắt mục kích thân thủ do chính Cung chủ Sa Ôn Ngọc vận dụng thi triển. Thế thì sao?
Nữ lang thổ lộ :
- Chẳng sao cả ngoài những gì đã do Tào Quỳnh Hương cung xưng. Là trăm năm trước đã có người từ Trung Nguyên xa xôi lặn lội đưa tin đến tận Bắc Hải cung. Rằng ở Vạn Niên cốc chẳng hiểu sao lại có những kiến tạo cơ hồ cũng chung nguồn gốc xuất xứ so với sở học Cung Bắc Hải.
Triệu Thái gật đầu, rất vội :
- Điều này không hề sai. Và cũng nhờ đó, cộng với những yếu quyết đã biết từ võ công Bắc Hải, tại hạ tình cờ có những lĩnh hội rất kỳ lạ về trận thế kỳ môn, nhất là những trận có liên quan đến Cửu Cung. Nhưng hãy trở lại chính đề là có phải vì thế Bắc Hải Cửu Hàn mới xuất hiện ở Vạn Niên cốc?
Hạ Trúc Đào giật mình :
- Thật lạ. Sao có vẻ giống những nguyên nhân đã khiến nhiều cao thủ võ lâm Trung Nguyên trăm năm trước cùng tìm đến và bị thất tung mãi mãi cũng tại Vạn Niên cốc?
Nữ lang Thiếu chủ thở dài :
- Chính gia phụ cũng từng nghĩ đến điều này. Tiếc thay vẫn chưa minh bạch nguyên nhân xảy ra, càng chưa rõ dụng tâm đích thực của âm mưu này là thế nào.
Triệu Thái động tâm :
- Lệnh tôn bảo đấy là âm mưu? Điều đó rất có thể nếu dựa theo những suy luận mà tại hạ gần đây có chợt nghĩ đến.
Hạ Trúc Đào buột miệng hỏi ngay :
- Là những suy luận như thế nào?
Triệu Thái không đáp, thay vào đó là đột ngột trở lại câu chuyện đang thuật kể nhưng nãy giờ bị gián đoạn :
- Gia tổ bị thất tung, điều đó khiến song thân tại hạ lo lắng tột cùng.

Và sau nhiều năm dài lao tâm tổn lực nhưng vẫn không thể truy ra nguyên ủy, cả hai đã lần lượt qua đời, để lại một mình tại hạ côi cút bơ vơ. Tuy nhiên, khi biết tin ở Thạch Quy giáo có tái xuất hiện công phu Huyết Ảnh Nhân, Hạ Trúc Đào nàng từng hỏi ta một câu rất đúng và sự thật là ta đã chủ tâm tìm đến, nhưng chỉ với hy vọng có chút manh mối về tung tích gia tổ?
Nữ lang Thiếu chủ ngạc nhiên :
- Nghĩa là trước đó ngươi chưa biết gì về công phu Huyết Ảnh Nhân?
Triệu Thái thừa nhận :
- Đây là số mệnh như khi nãy tại hạ đề cập. Và nhị vị nên tin thì hơn, rằng khi tại hạ dù chỉ là một đứa bé nhưng vẫn cố len lỏi đến gần thì bất đồ từ cao trên sơn môn Tổng đàn Thạch Quy giáo đã có một vật rơi đúng vào tại hạ. Chính là kinh văn khẩu quyết để luyện tà công Huyết Ảnh Nhân. Tuy nhiên sự việc vẫn bị người phát hiện.
Hạ Trúc Đào vội đoán :
- Triệu Vĩnh Trinh?
Triệu Thái gật đầu :
- Đấy là nguyên do khiến từ đó dù đi đến đâu Triệu Vĩnh Trinh cũng đưa tại hạ theo cùng. Cho đến lúc hội diện Giả Tử Nhân Đoạt Hồn, chính là lệnh đường, vì tin rằng mọi điều xảy ra đều không ngoài thiên ý, kể cả lệnh đường lẫn nghĩa huynh Triệu Vĩnh Trinh đều phó mặc tại hạ, muốn giữ hoặc muốn luyện công phu Huyết Ảnh Nhân như thế nào cũng được. Và kể từ đó, như một số mệnh đã định sẵn, tại hạ mới lần đầu khởi luyện võ công, tính đến nay chỉ xấp xỉ bảy năm hoặc hơn kém một ít.
Nữ lang Thiếu chủ kinh hãi :
- Chỉ ngần ấy năm thôi sao? Nhưng thật ra bản lãnh ngươi đã đạt mức thượng thừa, điều này giải thích như thế nào?
Triệu Thái cười nhẹ :
- Hoàng Hoa tử thảo, Lục Linh quả. Đấy là những gì tại hạ có thể nói.
Hạ Trúc Đào bỗng hắng giọng :
- Ta thừa nhận Hoàng Hoa tử thảo, Lục Linh quả đã giúp ngươi tăng tiến nội lực, cũng không nên quên công năng diệu dụng của nước Cam Tuyền chỉ do một mình ngươi hưởng dụng. Nhưng chỉ với bấy nhiêu đó e chưa đủ giải thích mức độ lĩnh hội đến thấu triệt toàn bộ những gì ngươi được mẫu thân ta hoặc bất kỳ ai khác chỉ điểm. Trừ phi tư chất ngươi cũng có ngộ tính cực cao.
Triệu Thái vẫn cười cười :
- Đấy là điều đương nhiên. Vì vốn dĩ tại hạ là hậu nhân Nam Cung gia, đồng thời gia tổ còn là bậc kỳ tài trăm năm có một, nhất là về

phương diện võ học. Tại hạ không thể không thừa hưởng tư chất thông tuệ tương tự.
Nữ lang thiếu chủ như không thích thái độ có phần tự đắc của Triệu Thái :
- Vậy là ngươi nhờ thông tuệ nên đã có những suy luận nhất định về mọi nguyên ủy từng dẫn đến đại thảm biến trăm năm trước ở Vạn Niên cốc? Ta muốn nghe.
Triệu Thái bỗng trở nên linh hoạt hẳn và bất chợt đứng lên :
- Đã có người tham vọng, muốn chiến hữu công phu Âm Dương Vạn Biến. Nhưng vì không có hoặc dù có nhưng chẳng thể ngờ đấy là tàng đồ Vạn Niên cốc, nên người đó chỉ còn một cách để hoàn thành tâm nguyện, là mượn tay kẻ khác, hy vọng sẽ có lúc được tự mình đặt chân một cách an toàn vào Vạn Niên cốc.
Nữ lang Thiếu chủ cũng đứng bật lên :
- Hóa ra Cửu Hàn Bắc Hải đã bị nhân vật này lợi dụng?
Triệu Thái gật gù :
- Theo suy luận của tại hạ thì đúng là như vậy.
Hạ Trúc Đào kêu lên :
- Vậy còn sự hiện hữu cùng lúc của nhiều cao thủ võ lâm Trung Nguyên thời đó thì sao? Kể cả sự xuất hiện của lệnh tổ sư nữa, ngươi giải thích thế nào?
Triệu Thái dè dặt và cân nhắc từng lời :
- Tại hạ có nghĩ đến và tạm giải thích thế này. Là nhân vật đó tuy dụng tâm lợi dụng Cửu Hàn Bắc Hải nhưng vẫn chưa dám nghĩ sẽ có cơ hội độc chiếm bí kíp công phu, vì sự thể xảy ra nhất định phải diễn khai trận tranh giành. Vậy chỉ còn cách lại mượn thế lực khác để kiềm chế Cửu Hàn Bắc Hải. Nhưng muốn vậy phải tự nghĩ ra một nguyên do nếu chẳng đủ thuyết phục thì chí ít cũng gợi hiếu kỳ, khiến các cao thủ Trung Nguyên không thể không tự đến Vạn Niên cốc.
Nữ lang Thiếu chủ bảo :
- Cứ nói thẳng là gợi lòng tham. Vì không gì hữu hiệu cho bằng dùng bí kíp võ học để kích gợi, khiến bất luận cao thủ nào, dù đức cao vọng trọng đến đâu chỉ cần nghe nói là lập tức tìm đến.
Hạ Trúc Đào vặc lại :
- Há lẽ Huyết Ma Ảnh - Ma Vương cũng vì nguyên do đó nên tìm đến? Cô nương đừng quên đấy là Ma Vương, không chỉ mất hết nhân tính mà bản thân sở học cũng đã đạt mức cái thế vô địch.
Triệu Thái bảo :
- Để dẫn dụ một người đã mất hết linh trí như gia tổ thì không gì dễ bằng. Vì ở bất kỳ đâu, hễ có mùi máu tanh là Huyết Ma Ảnh Vương

tự tìm đến. Hoặc giả có thể bảo gia tổ chỉ tình cờ xuất hiện? Đấy là khi các cao thủ Trung Nguyên vì bất ngờ chạm trán nên lập tức động thủ cùng Cửu Hàn Bắc Hải. Và biết đâu vì thế, do có gia tổ xuất hiện nên bao tâm huyết nghĩ đủ kế của kẻ kia thất bại, khiến sau này đến lượt hậu nhân của kẻ đó mới sinh lòng oán hận, vô tình hại đến Giáo chủ Thạch Quy giáo là nhân vật đột nhiên đắc thủ và ngấm ngầm luyện tà công Huyết Ảnh Nhân liên quan đến Huyết Ảnh Ma Vương?
Hạ Trúc Đào vỡ lẽ :
- Ý muốn nói, căn nguyên xảy ra thảm họa cho Thạch Quy giáo vì liên quan đến nhân vật đã lập mưu trăm năm trước nên hậu nhân của kẻ đó lúc này cũng chính là người đã cáo giác việc gia phụ ngấm ngầm luyện tà công cho các võ phái khắp võ lâm?
Triệu Thái gật đầu mà không do dự :
- Đấy là một cao tăng phái Thiếu Lâm. Từ lâu tại hạ luôn tin và luôn nghi ngờ nhân vật này.
Nữ lang Thiếu chủ khẽ kêu :
- Tăng nhân Thiếu Lâm phái ư? Có lẽ thế, vì ta vẫn nghe gia phụ đề cập đến điều này.
Triệu Thái giật mình :
- Cô nương có thể cho biết đấy là tăng nhân nào, pháp danh ra sao chăng?
Nhưng nữ lang lắc đầu :
- Ta có nghe một lần. Nhưng vì pháp danh đó rất khó nhớ, huống hồ ta không chú tâm nghe, nên thoạt nghe liền thoạt quên ngay.
Triệu Thái thở hắt ra :
- Đã đến lúc tại hạ cần đưa cô nương quay về Độc Mục sơn. Hy vọng sẽ có lúc cô nương nhớ lại và thành tâm tỏ bày cho tại hạ biết. Vì điều này rất hệ trọng, có thể khiến tại hạ thoát cảnh cùng lệnh tôn đối đầu.
Nữ lang Thiếu chủ gật đầu :
- Thật tình ta cũng không muốn gia phụ đối phó một địch nhân như ngươi. Ta sẽ hết sức cố gắng.
Hạ Trúc Đào cũng nói :
- Hạ Trúc Đào này đích thực ở họ Trang và là di tử duy nhất của Giáo chủ Thạch Quy giáo. Nếu sớm phát hiện hung thủ là ai, có thể nói, ta cũng chẳng muốn cùng lệnh tôn Độc Mục Tề Thiên đối đầu. Mong cô nương cố giúp cho.
Và họ cùng đi, như cả ba đều là bằng hữu.
* * * * *
Nhưng khi còn cách Độc Mục sơn độ một dặm, chính nữ lang Thiếu

chủ bật kêu kinh ngạc :
- Không thể như thế này.
Hạ Trúc Đào sững người lại :
- Phải chăng đã có điều bất ổn và phần nào liên quan đến cảnh trạng lúc này, chẳng có ai xuất hiện hoặc cung nghinh cô nương là Thiếu chủ của họ, hoặc đối phó bọn ta vẫn đang là đối tượng của lệnh tôn Độc Mục Tề Thiên.
Nữ lang Thiếu chủ lại kêu :
- Kể cả Hạ Trúc Đào cô nương cũng nhận ra điều này? Nếu vậy đích thực ở Độc Mục sơn đã xảy ra biến sự. Chúng ta hãy đi nhanh lên nào.
"Vút!"
Triệu Thái cùng Hạ Trúc Đào lập tức theo chân và chẳng mấy chốc đã phát hiện nguyên ủy. Chính nữ lang Thiếu chủ hoài nghi :
- Sao chẳng thấy bóng dáng bất kỳ ai? Tất cả đi đâu rồi sao? Nhưng là đi đâu?
Triệu Thái đang cau tít đôi mày :
- Kể cả những kẻ lẽ ra đang bị giam giữ cũng chẳng thấy dấu tích Tào Quỳnh Hương đâu? Lý Mộ Huệ đâu?
Chợt Hạ Trúc Đào bật hỏi :
- Hôm nay đã là ngày nào? Có phải đang bước vào tuần trăng thứ chín rồi chăng?
Triệu Thái sực tỉnh :
- Tiết Trùng Cửu? Lẽ nào chỉ vì muốn đối phó tại hạ, đến cả Độc Mục Tề Thiên cũng không bỏ qua cơ hội này và tất cả đã đến Thiếu Thất sơn phái Thiếu Lâm?
Nữ lang Thiếu chủ tột cùng lo lắng :
- Mọi ngộ nhận ắt tự hóa giải nếu như chúng ta kịp đến Thiếu Lâm và vạch rõ mưu mô của tăng nhân chính là chủ mưu của toàn bộ sự việc này.
Và để tăng thêm tính thuyết phục, tự nữ lang quay sang nhìn thẳng vào mặt Triệu Thái :
- Các hạ liệu có tin chăng quả thật chính Hồng Bảo Nguyệt này tuyệt đối chẳng muốn có bất kỳ trận tử đối đầu nào giữa các hạ và gia phụ. Xin hãy mau mau cùng tiểu nữ đến ngay Thiếu Thất sơn.
Triệu Thái suýt nữa ưng thuận nếu như mục quang đừng tình cờ phát hiện một sự việc. Và vì phát hiện nên Triệu Thái vội khoa chân bước nhanh, chỉ dừng chân ở cạnh một tảng đá, trên đó có một vệt được vạch nguệch ngoạc :
- Hồng Bảo Ngọc cô nương có nhận ra đâu là vật để vạch được vệt

màu đỏ gạch này?
Hạ Trúc Đào lên tiếng :
- Là màu son chỉ có từ một vật dụng rất quen thuộc đối với nữ nhân.
Triệu Thái ưu tư ngẫm nghĩ :
- Tại hạ từng giữ một thỏi thạch son của Tào Quỳnh Hương, gần đây đã bị Sa Ôn Ngọc cơ hồ tự chiếm đoạt. Vậy vệt này là do Sa Ôn Ngọc cố ý lưu lại như ám ký? Ngụ ý là gì?
Hồng Bảo Nguyệt đã lo càng thêm lo :
- Tuy được vạch nguệch ngoạc nhưng nếu có thể mường tượng thì dấu hiệu này tương tự như chữ "nghi". Liệu có đúng chăng?
Triệu Thái chấn động :
- Nếu vậy là do Lý Mộ Huệ lưu lại. Vì giả danh được Lý Mộ Huệ từng dùng chính là Lý Nghi. Và chỉ có Lý Nghi mới biết tại hạ từng giữ thỏi Thạch Son bên người. Nhưng ẩn ý của Lý Mộ Huệ là thế nào?
Hạ Trúc Đào khẽ cắn vào môi :
- Phu quân chàng từng có nhiều nghĩa tình sâu nặng cùng Lý Nghi, dù chưa hề biết nàng là nữ cải nam trang. Vậy nếu hiểu đây là ngụ ý của Lý Nghi và chỉ muốn cho mỗi một mình chàng hiểu thì nên chăng chàng hãy nhớ lại đâu là những kỷ niệm đẹp giữa cả hai. Từ đó mới hiểu Lý Mộ Huệ có ý ám chỉ điều gì.
Triệu Thái quay lại, ngỡ ngàng nhìn Hạ Trúc Đào :
- Không phải nàng đang ghen với tình huynh đệ giữa ta và Lý Nghi đấy chứ? Nàng yên tâm, giữa ta và Lý Mộ Huệ chỉ là bằng hữu. Và cũng nhờ nàng, ta chợt nhớ, quả thật ta đã cùng Lý Nghi một lần tình cờ đến đây. Nhưng địa điểm vẫn cách Độc Mục sơn này đến năm dặm và ở phía hậu sơn.
Hồng Bảo Nguyệt bỗng tỏ ra quan tâm lạ :
- Nếu có thể hiểu đây là ngụ ý, Lý Mộ Huệ muốn các hạ tìm nàng ở địa điểm ấy, được, tiểu nữ biết một lối tắt, khả dĩ có thể đến thật nhanh. Đi nào.
Hạ Trúc Đào khẽ nói với Triệu Thái lúc cả hai đi xa xa theo sau Hồng Bảo Nguyệt :
- Có thể tin, nàng thật sự không hề muốn phụ thân nàng đối đầu với công phu Huyết Ảnh Nhân của chàng. Vì thái độ nàng rất thành khẩn.
Triệu Thái nhè nhẹ gật đầu :
- Đấy là nàng không biết Triệu Thái ta đâu thể khinh suất cứ mỗi chút mỗi vận dụng tà công. Ta thật sự không muốn tự biến mình thành công địch của toàn thể võ lâm.
Hạ Trúc Đào chợt hỏi :
- Như đã xảy ra với nội tổ của chàng, đúng không?

Triệu Thái gượng cười toan đáp, thì bất đồ nghe từ phía trước có tiếng Hồng Bảo Nguyệt kêu thất thanh :
- Đúng là nàng. Triệu các hạ mau lại đây.
Triệu Thái bật lao đến và lập tức nhớ lại đây chính là địa điểm mà trước kia bản thân từng ẩn nấp cùng Lý Nghi, nhờ đó mới phát hiện vị nương nương Tào Quỳnh Hương đã cùng những nha hoàn xuất hiện ở Độc Mục sơn này.
Lý Mộ Huệ đang nằm bất động chẳng biết từ lúc nào. Nhưng khi nghe có tiếng động, Lý Mộ Huệ vẫn đủ lực nhướng mở hai mắt, sau đó thều thào mở miệng :
- Cuối cùng... Triệu Thái ngươi cũng đến. Ta ngỡ sẽ chẳng mong gặp lại ngươi.
Hạ Trúc Đào lách người tiến vào đỡ Lý Mộ Huệ lên :
- Còn ta là Hạ Trúc Đào, Lý Nghi hay Lý Mộ Huệ ngươi có nhận được ta?
Nhưng Lý Mộ Huệ chỉ nhìn thấy có mỗi một mình Triệu Thái :
- Ta đã cố chi trì, cố nán đợi, vì có đúng ba điều này cần tỏ bày và cáo giác đến ngươi.
Triệu Thái phục xuống, nửa ngồi nửa quỳ và nhẹ nhàng cầm tay Lý Mộ Huệ :
- Tại hạ đã phát hiện dấu thạch son và đã vội chạy đến đây. Nhưng không phải để nghe cô nương trăng trối, trái lại hãy để tại hạ giúp cô nương khôi phục.
Lý Mộ Huệ cũng run rẩy nắm lấy tay Triệu Thái :
- Muộn rồi. Nhưng ta chưa thể yên tâm nhắm mắt. Hãy nghe ta, Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ không thể nào là hung thủ từng suýt lấy mạng ngươi bảy năm trước.
Triệu Thái vỗ vỗ lên bàn tay tái xanh và nhợt nhạt của nàng :
- Tại hạ biết rồi. Cũng là như tại hạ được một lần mục kích cảnh cô nương phát động Kim Tiền Tiêu, thế nên nhận ra thủ pháp đó cũng lưu lại một vệt tương tự kiếm. Nhưng nếu bị Kim Tiền Tiêu hạ thủ ắt mạng ta chẳng còn.
Lý Mộ Huệ gượng gạo nở nụ cười :
- Ta đích thực là hậu nhân của Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ, nhưng vẫn bất lực vì chưa biết ai là hung thủ sát hại phụ thân ta cũng cách đây bảy năm. Đó là vì Lý gia trăm năm trước đã để mất yếu quyết Luân Hồi Cửu Chuyển, thế nên hết phụ thân ta đến lượt ta mới dễ dàng bị người sát hại. Cũng may ngươi đã sớm đoán biết thù nhân của ngươi không là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ. Ta yên tâm rồi.
Triệu Thái đang ngấm ngầm trút truyền chân lực, từng ít một cho Lý

Mộ Huệ :
- Ý cô nương có cần tại hạ dùng chính thủ pháp Luân Hồi Cửu Chuyển Nhiếp Tam Phách của Lý gia báo thù rửa hận cho cô nương?
Nàng gật đầu :
- Thù nhân là Quách Phú Di, độc tử của Giang Mộng Hà và Tề chu Độc Mục sơn.
Triệu Thái thật sự kinh hãi :
- Giang Mộng Hà là phu nhân của Độc Mục Tề Thiên?
Hồng Bảo Nguyệt cũng rúng động :
- Không đúng. Gia phụ chưa từng lập kế thất kể từ khi tiên mẫu qua đời.
Huống chi tiểu nữ chưa từng biết nhân vật có tính danh Giang Mộng Hà là ai?
Lý Mộ Huệ bấy giờ mới để mắt nhìn sang Hồng Bảo Nguyệt :
- Ta là kẻ sắp chết, thế nên đã hết oán hận cô nương, trái lại chỉ thương hại mà thôi. Vì nhờ nghe phu phụ Sa Ôn Ngọc tỏ bày, lúc còn bị giam chung, ta được biết Giang Mộng Hà vì có gian ý nên dùng nhan sắc lung lạc Si Lão Bất Tử. Cô nương chính là cốt nhục không hề muốn có của Giang Mộng Hà khi mê hoặc Si Lão Bất Tử. Đổi lại mụ họ Giang mới đạt sở nguyện là chiếm hữu gần như toàn bộ chân truyền sở học Bắc Hải cung từ Si Lão Bất Tử. Và kỳ thực Si Lão Bất Tử ở họ Hồng, cũng là đại tính của một trong Cửu Hàn Bắc Hải trăm năm trước.
Và Lý Mộ Huệ quay lại với Triệu Thái :
- Đấy là điều thứ hai ta được Sa Ôn Ngọc căn dặn phải tỏ bày cho ngươi biết. Độc Mục Tề Thiên tuyệt đối không liên qua gì đến Bắc Hải cung. Chủ ý của Sa Ôn Ngọc là muốn ngươi đừng bao giờ úy kỵ nữa nếu thật sự có ý định kết liễu Độc Mục Tề Thiên, báo thù cho ca ca kết nghĩa cùng ngươi.
Triệu Thái chấn động :
- Không lẽ Sa Ôn Ngọc và Tào Quỳnh Hương đã bị Độc Mục Tề Thiên sát hại?
Lý Mộ Huệ lắc đầu :
- Tuy rằng chưa nhưng cũng gần gần như vậy. Vì lão đã đưa phu phụ Sa Ôn Ngọc cùng đến Thiếu Thất sơn, bảo sẽ dùng sinh mạng họ uy hiếp ngươi, nếu như ngươi thật sự có bản lãnh cao minh hơn lão, khiến dã tâm độc bá Trung Nguyên của lão cùng mụ họ Giang có nguy cơ thất bại. Thế nên phu phụ Sa Ôn Ngọc mới tìm cách và cuối cùng có cơ hội giúp ta tháo củi sổ lồng. Thỏi thạch son cũng là do Sa

Ôn Ngọc phó giao cho ta.
Triệu Thái chợt thẫn thờ, từ từ buông bỏ bàn tay của Lý Mộ Huệ ra :
- Nàng... còn gì để nói với ta nữa chăng?
Lý Mộ Huệ vụt nấc nghẹn :
- Còn. Đấy là số phận của Cuồng Nữ. Độc Mục Tề Thiên lưu giữ Cuồng Nữ vì vẫn mong sở hữu tà công Huyết Ảnh Nhân. Nhưng lão đã thất vọng khi cuối cùng biết Cuồng Nữ bảy năm trước đã tự tay ném bỏ, chẳng rõ đã lọt vào tay ai. Thế nên lão cũng đã hạ sát Cuồng Nữ. Điều ta mong muốn là ngươi đừng bao giờ dung tha hạng ác ma như lão. Đã có quá nhiều nhân mạng phải chết trong tay lão.
Triệu Thái buông nhẹ cái gật đầu :
- Nàng yên tâm. Vì công đạo và cũng vì chính nghĩa võ lâm, ta hứa sẽ trị tội ác ma. Và nếu nàng không còn gì để nói thì đến lượt ta. Nàng có nhận ra hoặc đã tình cờ nghe ai nói về vật này chưa?
Trong tay Triệu Thái đã xuất hiện một vật tương tự một móng vuốt gồm bốn ngón nửa cụp nửa xòe, ở giữa có khắc ba chữ Long Trảo lệnh.
Lý Mộ Huệ tuy nhìn thấy nhưng chẳng biểu lộ bất kỳ phản ứng gì ngoài việc đang từ từ khép mắt lại dần :
- Tuy ta không biết nhưng vẫn mong có một trảo như thế chộp vỡ đầu lão Độc Mục. Nếu được vậy ta thật sự... mãn... nguyện...
Giọng nàng lịm tắt, toàn thân bất động, sinh khí cũng ngừng.
Hạ Trúc Đào chạm tay vào vai Triệu Thái :
- Chàng đã tận lực rồi, đừng quá đau lòng khiến nàng khó thể bình yên ra đi.
Hồng Bảo Nguyệt chợt nấc lên :
- Chính ta đã hại nàng. Nếu muốn xin Lệnh chủ hãy lấy mạng tiểu nữ, trả công bằng cho nàng, thực thi đúng trách vụ chủ trì công đạo của người được chân truyền Long Trảo lệnh chủ.
Triệu Thái thu cất Long Trảo lệnh vào người và nói mà không nhìn Hồng Bảo Nguyệt :
- Tại hạ nào phải hạng hồ đồ, càng không vì muốn phô trương mà bộc lộ Long Trảo lệnh. Trái lại chỉ mong Lý Mộ Huệ yên lòng nhắm mắt với niềm tin xác quyết rằng điều gì Lệnh chủ Long Trảo lệnh đã hứa tuyệt đối không thực ngôn bội tín.
Hạ Trúc Đào bàng hoàng :
- Nam Cung đại thế gia Lệnh chủ Long Trảo lệnh, chẳng phải là danh xưng từng có cách nay đã ngoài trăm năm trước và tương truyền rằng uy lực của Long Trảo lệnh không khác nào mệnh lệnh tối cao của Minh chủ võ lâm? Nói vậy lệnh tổ chẳng phải ai khác mà chính là

Nam Cung Thiên võ học uy trùm khắp vũ nội? Nhưng sao chẳng ai hay biết lệnh tổ đã trở thành Huyết Ảnh Ma Vương? Và bằng cách nào Nam Cung đại thế gia vẫn mãi giữ kín được chuyện kinh thiên động địa này?
Người đáp là Hồng Bảo Nguyệt :
- Gia phụ bảo, mà không, kẻ mà tiểu nữ từng nghĩ là thân phụ đã có lần đề cập đến chuyện này và tỏ ý nghi ngờ vì không hiểu sao Nam Cung đại thế gia đang vang danh vũ nội lại đột ngột suy vi, để cuối cùng tự triệt thoái khỏi võ lâm, bặt vô âm tín hoàn toàn. Hóa ra vì có ẩn tình, là lệnh tổ Nam Cung Thiên do quá khinh suất, kể cả mạo hiểm, để tự biến thành nhân vật Ma Vương, khiến Nam Cung gia từ đó suy vi.
Triệu Thái gật đầu thừa nhận :
- Gia tổ dù không khinh suất thì cũng đã tự chuốc họa vào người. Tuy nhiên ngay trước khi mất hết linh trí, gia tổ cũng kịp có một vài sắp đặt và đến lúc này chính tại hạ phải là người thừa hành. Dù vậy, có lẽ chính gia tổ cũng không sao ngờ tà công Huyết Ảnh Nhân lại tự tìm đến tại hạ, ý tại hạ thật mong nhị vị nhất là Hồng Bảo Nguyệt cô nương, đừng để lộ bất kỳ điều gì liên quan đến tà công này.
Hồng Bảo Nguyệt vỡ lẽ :
- Vì có dụng ý như vậy nên bất chấp có tiểu nữ ở đây, Lệnh chủ vẫn tự lộ thân phận, cho nhìn thấy Long Trảo lệnh?
Triệu Thái cười gượng :
- Không chỉ thế, tại hạ còn muốn dùng thân phận Lệnh chủ Long Trảo lệnh ngăn cản mọi ngộ nhận có thể xảy ra giữa võ lâm Trung Nguyên và Bắc Hải cung là xuất xứ đích thật của cô nương. Hy vọng đó cũng là điều cô nương mong muốn và nên giúp tại hạ hoàn thành.
Hạ Trúc Đào thán phục :
- Phu quân chàng chưa gì đã sớm nghĩ đến mọi biện pháp chu tất, ắt phần nào nhờ vào những sắp đặt sẵn có của lệnh tổ. Đúng chăng? Vậy là những sắp đặt thế nào?
Triệu Thái nhún vai :
- Nhưng trong những sắp đặt đó tuyệt nhiên không hề có sự kiện tại hạ đã luyện công phu Huyết Ảnh Nhân. Nàng chỉ cần ghi nhớ mỗi một điều là đủ.
Hồng Bảo Nguyệt vụt thở dài :
- Ý Lệnh chủ muốn tiểu nữ bảo mật, vậy phải như thế nào, Lệnh chủ mới an tâm và tin?
Triệu Thái cười khổ :
- Điều đó đành tùy Hồng Bảo Nguyệt cô nương. Xin hãy cứ suy nghĩ.

Và trong khi chờ đợi tại hạ cũng có việc cần làm, là lo mọi hậu sự cho Lý Mộ Huệ.
Đang khi Triệu Thái đào huyệt và an táng cho Lý Mộ Huệ, thì ở xa xa Hồng Bảo Nguyệt cứ thì thầm bàn định chuyện gì đó với Hạ Trúc Đào.
Cuối cùng, khi Triệu Thái đã hoàn thành điều cần hoàn thành đối với Lý Mộ Huệ thì Hạ Trúc Đào cũng vừa vặn quay trở lại với Hồng Bảo Nguyệt.
Nhưng cả hai chưa lên tiếng, Triệu Thái vì khẩn trương nên vội hối thúc họ :
- Tại hạ tạm thời đã đoán biết Độc Mục Tề Thiên là ai, thế nên có cảm nhận không thể chậm trễ được nữa. Chúng ta nên đi ngay thì hơn.
Thái độ của Triệu Thái làm Hạ Trúc Đào và Hồng Bảo Nguyệt cũng trở nên khẩn trương. Họ vội thi triển khinh công lao theo Triệu Thái.
“Vút! Vút!”

Huyết Ảnh Nhân

Hồi 27
Long Trảo quyện vân tỏ hùng oai
Âm hàn lãnh khí diệt Ma Vương

- Có tiếng người kêu rên?! Hãy dừng lại xem nào.
Và cùng với tiếng kêu phát hiện của Triệu Thái, Hồng Bảo Nguyệt cũng ngỡ ngàng dừng chân :
- Người của Độc Mục Tề Thiên từng ngừng lại nghỉ qua đêm ở đây. Có dấu vết họ đã lập trận tự bảo toàn và đề phòng địch nhân bất ngờ xuất hiện gây bất lợi cho họ.
Hạ Trúc Đào vì chỉ chú mục nhìn vào một phía nên là người đầu tiên phát hiện nguyên do phát ra tiếng kêu rên :
- Có một nạn nhân tuy trúng độc nhưng chưa chết hẳn. Lẽ nào là độc thủ của Hạ Thất Hoa Độc Y bà bà?
Triệu Thái tiến lại gần và hoàn toàn bối rối :
- Là Quách Phú Dĩ? Nhưng thật phi lý nếu bảo đến y cũng bị Độc Y bà bà hạ thủ? Hạ Trúc Đào nàng có thể nào giúp y tạm hóa giải chất độc chăng?
Hồng Bảo Nguyệt cũng đến gần :
- Không nghi ngờ gì nữa, chính là kiệt tác của Độc Y bà bà. Đằng kia

ở trong một trận đồ chưa kịp lập đến hoàn thành, toàn bộ những ai từng là thuộc hạ Độc Mục Tề Thiên đều bị chung số phận. Gã này tiểu nữ từng một lần nhìn thấy xuất hiện ở Độc Mục sơn, hóa ra là Quách Phú Dĩ mà theo Lý Mộ Huệ từng cho biết thì gã còn là độc tử của Giang Mộng Hà và Độc Mục Tê Thiên. Há lẽ Độc Y bà bà sinh nhị tâm, dùng thủ đoạn này đối phó ngược lại Độc Mục Tề Thiên? Chuyện thật khó hiểu.
Hạ Trúc Đào đang tìm cách cứu tỉnh Quách Phú Dĩ :
- Hư thực thế nào rồi sẽ rõ. Vì tuy muộn nhưng tỷ tỷ vẫn hy vọng làm y tỉnh lại.
Triệu Thái không lưu tâm, hoặc là không nhận ra cách xưng hô đã phần nào thay đổi vừa được Hạ Trúc Đào dành cho Hồng Bảo Nguyệt. Và nguyên do chỉ vì Triệu Thái đang nôn nóng chờ Quánh Phú Dĩ tỉnh lại. Cuối cùng, Quách Phú Dĩ cũng cựa mình lai tỉnh :
- Triệu Thái?!
Triệu Thái gật đầu :
- Ngươi đã trúng độc thủ của Độc Y bà bà?
Quách Phú Dĩ phẫn nộ :
- Mụ họ Hạ chỉ thừa hành mệnh lệnh. Ta hận không thể tự tay lấy mạng lão Độc Mục Tề Thiên.
Triệu Thái giật mình :
- Tùy tiện kết liễu ngần ấy sinh mạng từng là hạ nhân, ở trong trận đằng kia, theo Quách Phú Dĩ ngươi đều là mệnh lệnh của nhân vật được ngươi gọi là Độc Mục Tề Thiên?
Quách Phú Dĩ cười rũ rượi :
- Gây thảm sát Huyền Vũ đạo quán, và trước kia tận diệt trên trăm giáo đồ Thạch Quy giáo đều là chủ trương và do lão tặc tự tay hành động. Ta thật ngu muội, không sớm nghĩ đến sẽ có lúc lão cũng dùng thủ đoạn này đối với những kẻ như ta. A... ta e sinh mạng mẫu thân ta cũng khó vẹn toàn.
Hạ Trúc Đào hỏi xen vào :
- Mẫu thân ngươi là Giang Mộng Hà, đúng không? Mẫu thân ngươi và lão Độc Mục Tề Thiên luôn cận kề với nhau như hình với bóng, cớ sao không ngăn cản, lại để lão Độc Mục dùng thủ đoạn độc ác này sát hại ngươi?
Quách Phú Dĩ nghiến răng ken két :
- Lão rất xảo quyệt, vờ sai ta lưu lại lo chu toàn cho bọn hạ nhân với dụng tâm tạo viện binh mai phục chờ sẵn, nhưng đồng thời lại ngấm ngầm hạ lệnh cho mụ họ Hạ cứ âm thầm dụng độc ám toán. Ta phát giác quá muộn, đành tự mãn nguyện, vì biết thế nào cũng đến lượt

mụ nếm mùi thủ đoạn của lão Độc Mục Tề Thiên, nhưng lại thầm cầu mong biết đâu mụ cao minh hơn sẽ hạ thủ lão thay ta.
Triệu Thái chấn động, thật sự không nỡ gây thêm nỗi khổ tâm nhất định là rất đau cho Quách Phú Dĩ, nên chỉ hỏi :
- Ngươi không biết lão là ai ư?
Nào ngờ hai mắt của Quách Phú Dĩ chợt sáng ngời, như thể đang có điều rất hài lòng :
- Đương nhiên ta biết. Chỉ có điều ta không tiết lộ nếu như ngươi không hứa sẽ giúp ta báo thù.
Triệu Thái lâm cảnh dở khóc dở cười :
- Ngươi không nói ta cũng đoán biết. Vì với hành động bất cận nhân tình thế này, lão là nhân vật duy nhất ta được tận mắt mục kích cảnh lão đang tâm tự phế bỏ một cánh tay của ngươi. Lão chính là Trường Sinh Kiếm Đào Gia Từ, Chưởng môn nhân phái Điểm Thương đúng không?
Quách Phú Dĩ hoàn toàn tuyệt vọng :
- Nhưng dù sao, với ước hẹn vào tiết Trùng Cửu tại Thiếu Thất sơn, ngươi thế nào cũng giết lão đúng không? Ta là kẻ sắp chết, hãy nghe từ ta một lời thành tâm, là ta cầu chúc ngươi mã đáo công thành. Ta vẫn mãn nguyện nếu biết lão tặc chỉ đôi ba ngày nữa cũng vào Quỷ Môn quan như ta.
Triệu Thái vì không nhẫn tâm nên gật đầu, lên tiếng đáp ứng :
- Nếu lão vẫn chưa luyện được tà công Huyết Ảnh Nhân, ta hứa sẽ giúp ngươi sớm trùng phùng cùng lão ở Cửu tuyền.
Quách Phú Dĩ hé nở nụ cười :
- Chỉ có Huyết Thiết Chỉ Hoàn là lọt vào tay Đoàn Kính Cam. May thay hai lão này tuy bề ngoài vờ kết minh nhưng kỳ thực vẫn ngấm ngầm đố kỵ. Ngươi giết họ Đào, nhất định lão họ Đoàn sẽ cảm kích. Thật đấy. Ha... Ha...
Cái cười của Quách Phú Dĩ nhỏ dần. Độc đã công tâm và Hạ Trúc Đào đành bất lực nhìn y mang theo nụ cười vào chỗ vĩnh hằng :
- Chàng không dám cho y biết Đào Gia Từ là phụ thân thâm tình cốt nhục của y?
Triệu Thái đứng lên :
- Cũng có thể y không cần biết. Vì không chừng hoài thai y vẫn là điều ngoài mong muốn của lão họ Đào và mụ họ Giang? Thế nên hãy thử nghĩ, phải chăng việc loại bỏ y thật ra đã được sự tán đồng của Giang Mộng Hà?
Hồng Bảo Nguyệt căm phẫn :
- Cũng đáng lắm. Vì với loại người có dã tâm như thế, chuyện gì

chẳng dám làm. Huống hồ từ lâu tiểu nữ có cơ hội được biết mụ là thân mẫu? Đối với mụ, ngoài giá trị lợi dụng, tiểu nữ chỉ là ngoại nhân không hơn không kém, hoàn toàn chẳng hề có bốn chữ mẫu tử thâm tình.
Hạ Trúc Đào chợt nhìn quanh :
- Thật không biết số phận của Tào Quỳnh Hương và Sa Ôn Ngọc đã như thế nào?
Biết đã đến lúc, Triệu Thái lập tức thi triển khinh công lao đi :
- Ta chỉ mong sẽ tìm thấy mụ Độc Y bà bà mà thôi. Còn đối với phu phụ Sa Ôn Ngọc nhất định Đào Gia Từ vẫn trân trọng một khi muốn sinh mạng ho uy hiếp ta. Đi nào...
"Vút!"
* * * * *
Họ đã tìm thấy Độc Y bà bà thật. Chỉ tiếc là thân mụ đã lạnh giá, lạnh như thể mụ đã bị tuyết phủ từ đầu Đông đến tận khi ánh nắng của mùa Xuân làm cho tuyết tan chảy.
Hồng Bảo Nguyệt cau mày nhìn mụ :
- Là tuyệt học Lãnh Âm Đại Tuyệt công của Bắc Hải cung gây nên. Phu phụ Sa Ôn Ngọc - Tào Quỳnh Hương đã hạ thủ mụ ư?
Triệu Thái ngập ngừng :
- Đừng quên Đào Gia Từ cùng Giang Mộng Hà cũng am hiểu tuyệt học này. Nhưng nếu muốn loại bỏ mụ, lão Đào và mụ Giang đâu cần dùng đến biện pháp này. Trừ phi cả hai bị lâm vào tình thế bức bách, do mụ Độc Y bà bà hạ thủ trước.
Hạ Trúc Đào chợt khom người lấy tay sờ vào ngực mụ Độc Y :
- Quả nhiên mụ đã giảo hoạt, kịp vận dụng Độc môn thủ pháp này. Nhìn đây, ngực mụ hãy còn ấm, đến cả phần y phục bên ngoài cũng có dáng vẻ mềm mại, không khô cứng vì lạnh như toàn bộ phần y phục khắp thân mụ.
Triệu Thái giật mình :
- Là Độc môn thủ pháp gì?
Hạ Trúc Đào đang dụng lực điểm vào hai đại huyệt Khí Hải và Cự Môn của mụ :
- Cảnh giới cao nhất của Độc môn là tự cho độc công thẳng vào tâm mạch. Bằng cách này mụ không những thoát chết mà khi tỉnh lại nhất định sẽ trở thành Độc nhân, toàn thân chạm vào đâu cũng có độc. Cũng may thiếp kịp phát hiện. Vừa rồi là cách phá giải, để mụ không thể trở thành Độc nhân. Nhìn này, chẳng phải mụ đang tỉnh đấy sao?
Mụ tỉnh lại thật :
- Lại là bọn ngươi? Sao cũng có tiểu nha đầu họ Hồng cùng đi với

ngươi? Há lẽ ả đã biết.
Triệu Thái ngắt lời mụ :
- Hồng cô nương đã biết thân sinh phụ mẫu là ai. Nhưng nói để mụ yên tâm, nàng thật tình không dám nhận Giang Mộng Hà là thân mẫu. Vì chẳng phải mụ đã thay mụ Giang hạ thủ Quách Phú Dĩ cũng là cốt nhục của mụ độc ác đó sao?
Mụ Độc Y ngỡ ngàng :
- Bọn ngươi đã trông thấy thi thể của Quách Phú Dĩ? Nhưng làm sao biết cái chết của y có sự đồng tình của tiện nhân Giang Mộng Hà?
Hồng Bảo Nguyệt gay gắt :
- Y vẫn chưa chết. Nhờ đó bọn ta mới biết rõ căn nguyên. Và y đoán đúng, đã biết trước thế nào mụ cũng nhận kết cục bi thảm này.
Mụ cười lạnh :
- Nhưng ta thì khác, tự tay ta sẽ được báo thù, sẽ cho tiện nhân Giang Mộng Hà biết ta không phải hạng dễ đối phó như đối với ả Giả Tử Nhân Đoạn Hồn.
Hạ Trúc Đào nghiến răng :
- Quả nhiên mẫu thân ta là do mụ và mụ họ Giang hãm hại. Ta thật sự muốn phanh thây xẻ thịt mụ.
Mụ bĩu môi :
- Ngươi gọi Giả Tử Nhân Đoạn Hồn là mẫu thân? Sai rồi. Vì tiện nhân họ Giang mới chính là mẫu thân ngươi. Liệu ngươi có dám phanh thây xẻ thịt chính đấng sinh thành ra ngươi chăng?
Triệu Thái giật mình :
- Mụ chớ nói nhảm. Còn nếu lời mụ là sự thật thì lẽ nào Hạ Trúc Đào mới đích thực cốt nhục giữa Giang Mộng Hà và Si Lão Bất Tử.
Đến lượt mụ giật mình :
- Sao ngươi biết chuyện giữa Si Lão Bất Tử ngu xuẩn và tiện nhân họ Giang?
Hồng Bảo Nguyệt chộp vào đầu vai mụ :
- Mụ nói mau, vậy thì ta mới chính là hậu nhân cốt nhục giữa Giả Tử Nhân Đoạn Hồn và Giáo chủ Thạch Quy giáo đúng không?
Mụ lại thêm một tầng ngỡ ngàng :
- Bọn ngươi đã biết hết tất cả rồi sao? Nếu vậy, được, ta thừa nhận tất cả. Và vạn sự đều là do tiện nhân họ Giang gây ra, bắt đầu từ thái độ hắt hủi khinh chê của Bạch Quang Như Lai đối với Giang tiện nhân. Hãy để ta giúp bọn ngươi báo thù phục hận.
Hạ Trúc Đào cười khẩy :
- Mụ còn mong có cơ hội trở thành Độc Nhân nữa ư? Lầm rồi. Và vì cái chết quá bi thảm của Bạch Quang Như Lai, chính là Vi Diệc đại

sư, vì nỗi đau đớn tuyệt vọng của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn khi mãi mãi mất đi ấu nhi, vừa rồi chính ta đã phế bỏ điều hy vọng duy nhất của mụ.
Mụ kêu rú lên :
- Tiện tỳ thật độc ác. Uổng công ta đã thay Si Lão Bất Tử cưu mang và trao truyền toàn bộ sở học cho ngươi. Thà ngươi giết ta, sao lại nỡ tước đoạt cơ hội duy nhất giúp ta trả thù?!
Hồng Bảo Nguyệt dùng tay chặn lại, không để mụ vùng vẫy :
- Mụ sẽ toại nguyện nếu giúp bọn ta hai việc. Thứ nhất, Sa Ôn Ngọc và Tào Quỳnh Hương hiện ra sao? Thứ hai, vị cao tăng nào ở Thiếu Lâm từng có thâm tình giao hảo cùng Đào Gia Từ.
Mụ giật mình :
- Ngươi đã biết Độc Mục Tề Thiên là Đào Gia Từ? Y không hề lộ sơ hở. Nhưng nếu ngươi đã đoán biết. Ha... Ha... đúng là vận số của Đào Gia Từ đã tận.
Triệu Thái ung dung giải thích :
- Trước khi cho lệnh hạ sát Lý Mộ Huệ, Đào Gia Từ đã tự bộc lộ thân phận khi còn tham lam, lấy thanh Tuyết Nhạn tiểu kiếm chỉ có người của phái Điểm Thương, mới quan tâm. Nhờ vào đó ta minh bạch Độc Mục Tề Thiên chính là hóa thân của Trường Sinh kiếm Đào Gia Từ.
Mụ nhắm mắt lại :
- Ta sẽ cho bọn ngươi toại nguyện với một điều kiện. Là hãy để ta trước mặt quần hùng vạch rõ chân tướng cùng những âm mưu thâm độc trước sau của đôi phu thê già nhân ngãi Giang Mộng Hà và Đào Gia Từ.
Ăn không được phá cho hôi, thói thường của những kẻ có tâm địa độc ác và hẹp lượng là thế. Và tuy Triệu Thái cũng từng có nghe nói đến điều này nhưng thoạt nghe và hiểu rõ ý tứ của Độc Y bà bà vẫn cảm thấy bất ngờ.
Tương tự, Hạ Trúc Đào và Hồng Bảo Nguyệt tuy cũng bất ngờ nhưng sau đó chuyển thành vui vì biết đây là cơ hội không hề cưỡng cầu là có.
Họ đưa mụ Độc Y bà bà cùng đi.
* * * * *
Đêm áp ngày Trùng Cửu.
Bầu trời đêm vì không trăng nên lung linh muôn vàn vì tinh tú. Và nương theo bóng đêm có ba tia sáng mờ nối đuôi nhau lao ngược lên theo triền núi dẫn thẳng đến Đại Hùng bửu điện phái Thiếu Lâm. Có cảnh giới nghiêm mật nên khuất sau cánh cổng to nặng trước Đại Hùng bửu điện lập tức vang phát ra một tiếng nạt khẽ :

- Bất luận là ai cũng xin mau dừng bước. Nếu không... A di đà Phật.
Đã có một vật vụt lóe sáng giữa màn đêm từ tay của một ba nhân vật vừa triển khinh công như những tia sáng mờ lao lên đến tận cánh cổng mới dừng lại. Và sự xuất hiện của vật đó chính là nguyên do khiến tiếng nạt khẽ không chỉ là chấm dứt đột ngột mà còn được kết thúc bằng tiếng niệm Phật, cho biết được xuất phát từ một Phật môn đệ tử phái Thiếu Lâm.
Nhân lúc tiếng nạt vừa dừng, người cầm vật nọ liền tiến đến, phụ nhĩ vài lời vào tai tăng nhân đã cất tiếng nạt.
Nghe xong, thay vì hỏi lại, tăng nhân đã lập tức trở gót quay vào trong. Nhân đó cả ba nhân vật nọ lại tư biến thành ba tia sáng mờ, lao vọt qua cánh cổng, đi xuyên qua Đại Hùng bửu điện, ung dung tiếng thẳng vào tận phía hậu sơn của phái Thiếu Lâm, biến tăm vào cánh rừng Thiết Vân Sam luôn âm u vắng lặng.
Một lúc sau, lần lượt có thêm bốn nhân vật cao thủ dùng khinh công tiến nốt vào khu rừng Thiết Vân Sam.
Ở đó, có tiếng người hắng giọng :
- Xin cho xem lại Long Trảo lệnh.
Và có tiếng người đáp :
- Đã phiền Thần Long Tứ Thiết Diện. Xin cứ tùy tiện cho.
Một tiếng niệm Phật :
- Nam mô A di đà Phật, bần ni xin tham kiến Lệnh chủ.
Lại một tiếng niệm Phật nữa :
- Vô lượng thọ Phật không uổng công lão Lệnh chủ từng sắp đặt. Và càng may hơn bọn bần đạo tuy không tuân theo di lệnh ân sư, tiếp nhận chức trách Thần Long Tứ Diện nhưng kể từ ngày đảm đương trọng trách là nhất môn chi chủ, Chưởng môn của Tứ trong Thất đại phái đến nay, vẫn chẳng dám mong sẽ có lúc được nhìn thấy Long Trảo lệnh và nhất là được cùng Lệnh chủ hội diện... có thể cho thỉnh giáo tính danh và cho biết thượng lệnh là thế nào?
- Bổn Lệnh chủ vẫn là hậu nhân Nam Cung đại thế gia, tính danh Nam Cung Thái. Thật áy náy vì đã khuất tất tứ vị Chưởng môn lại phải hạ mình nhận là Thần Long Tứ Thiết Diện. Nhân đây cũng xin tạ lỗi vì dù đã cố gắng vẫn phạm vào giới quy tự ngàn đời của phái Thiếu Lâm. Cũng may bổn Lệnh chủ chỉ dám đưa nhị vị nữ bằng hữu đang đêm tiến thẳng đến phía hậu sơn. Một lần nữa xin được lượng thứ.
- A di đà Phật. Xin Lệnh chủ chớ quá lời. Vì chỉ bằng vào nội công có thể làm Long Trảo lệnh tự phát sáng cũng đủ biết Lệnh chủ vì bất đắc dĩ mới phạm vào cấm giới của bổn tự. Giờ thì xin cho nghe chủ

ý.
- Ngày mai đã là tiết Trùng Cửu, võ lâm các đại phái và đông đảo quần hùng đủ mặt. Bổn Lệnh chủ chỉ xin làm phiền Thần Long Tứ Thiết Diện độ một canh giờ mà thôi, để nghe những gì cần nghe từ miệng của một vài nhân vật nhất định có liên quan đến sự thể trọng đại ngày mai. Đương nhiên có cả sự hiện diện của một nhân vật mà Tứ vị Chưởng môn ắt hẳn không ngờ vẫn còn sống. Đó là một trong Nhị Lão Thanh Thành, Thượng Quan Hà lão huynh của bổn Lệnh chủ.
- Thượng Quan Hà nhị sư thúc vẫn còn sống? Nhưng nhị sư thúc của bổn Chưởng môn từ lúc nào đã trở thành lão huynh của Lệnh chủ?
- Xin cứ theo chân bổn Lệnh chủ thì rõ. Chỉ cần vượt qua sườn núi dốc phía sau này là đến nơi. Mời!
Và khu rừng Thiết Vân Sam trở nên âm u vắng lặng.
* * * * *
- Đã trưa lắm rồi, chẳng mấy chốc là đến Ngọ. Cho dù tiểu tử Triệu Thái không thấy tới, đủ hiểu y vì sợ, nhất định sẽ không xuất hiện, nhưng cơ hội để quần hùng khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc cùng tề tựu khá đông đủ như hôm nay lại là dịp không dễ gì có. Nên chăng xin Phương trượng vì là Chưởng môn của đệ nhất đại phái Thiếu Lâm hãy chủ trì đại cục. Hãy xem xét và nếu cần thì cứ tuyên cáo tiểu tử là đại công địch võ lâm. Thà như vậy còn hơn là dung dưỡng, tạo ngày càng nhiều những kẻ có manh tâm, cứ muốn phục thù cho Thạch Quy giáo đã một lần bị chúng ta vì cần tiêu trừ đại họa cho võ lâm nên đã liên tay tiêu diệt. Chư vị Chưởng môn bằng hữu nghĩ lời của Bảo mỗ đúng không?
Nhân vật họ Bảo vừa nôn nóng lên tiếng là một kiếm khách tuổi đã trung niên. Nhưng đáp lại ý đề xuất của họ Bảo, một nhân vật cao tăng chỉ chép miệng lắc đầu :
- Bảo Định Hùng Chưởng môn Côn Luân phái xin hãy cố nhẫn nại. Vì kỳ thực ý bần tăng đang chờ là sự hiện diện chẳng thể thiếu của Môn chủ Không Không môn. Thật lạ, A di đà Phật, lẽ nào Đoàn Kính Cam môn chủ hoặc không nhận được tin hoặc vì gặp sự biến bất ngờ nên mãi lúc này vẫn chưa thấy đến?
Một nhân vật cũng trung niên nhưng vó vóc dáng cao to kỳ vĩ chợt nghi ngại lên tiếng :
- Vi Ngộ Phương trượng có cần thiết trông chờ Đoàn Kính Cam môn chủ cùng hiện diện chăng? Và giá như chỉ khiếm diện có mỗi mình họ Đoàn thì thì đâu nhất thiết bao nhiêu người chúng ta đang hiện

diện đây không thể định đoạt được số phận của Triệu tiểu tử?
Cao tăng nọ với pháp danh Vi Ngộ liền hắng giọng giải thích :
- Xin Tả Nhất Giang Chưởng môn Không Động phái rộng lượng thông cảm cho. Chỉ vì, A di đà Phật, bần tăng và toàn thể Thiếu Lâm phái kỳ thực có đủ lý do để trông chờ và mong muốn biết chừng nào sự xuất của Đoàn Môn chủ.
Một kiếm khách khác bỗng cau mặt lên tiếng :
- Đào Gia Từ mỗ liệu có tò mò chăng nếu xin đường đột hỏi Vi Ngộ đại sư vì nguyên do nào mong muốn sự có mặt của Đoàn Kính Cam lão huynh?
Đáp lời Đào Gia Từ là một đạo nhân đã có niên kỷ xấp xỉ lục tuần :
- Vô lượng thọ Phật, há Đào chưởng môn chưa hề nghe trên giang hồ gần đây có lời đồn đại, cho rằng Quán chủ Huyền Vũ đạo quán lẽ ra khó thể mất mạng nếu vào thời điểm đó phái Thiếu Lâm của Vi Ngộ Phương trượng cũng nhận được tin cấp báo như Môn chủ Không Không môn Đoàn Kính Cam đã nhận? Thế cho nên, theo bần đạo, cũng cần nhân cơ hội này làm sáng tỏ hư thực những gì đã xảy ra và đã khiến Quán chủ Huyền Vũ đạo quán vong mạng.
Tả Nhất Giang Chưởng môn Không Động phái cau có lên tiếng :
- Sao lại gán thảm họa đó cho Không Không môn, trong khi theo thông tin Tả mỗ thu thập được thì chính tiểu tử họ Triệu là hung phạm, đã thí sư diệt môn. Và hầu hết các phái cũng đều quả quyết tương tự.
Một lão sư thái tuổi đã vượt quá lục tuần bỗng chép miệng nói xen vào :
- Chúng ta không cần chờ nữa đâu, Phương trượng. Vì Đoàn Kính Cam đến hay không đến thì sự việc ngày hôm nay cũng đã tới lúc kết thúc.
Thật lạ, Vi Ngộ đại sư dù là Phương trượng của đệ nhất đại phái Thiếu Lâm vẫn tỏ ra ưng thuận lời đề xuất của lão sư thái nọ một cách nhanh nhảu khác thường :
- Nếu Hằng Diệu Chưởng môn đã nói thế, được, bần tăng xin mạo muội, tự cho phép đứng ra tác chủ mọi sự việc trọng đại này.
Sau đó, với dáng cách vụt thay đổi, thần thái trở nên uy nghi khác thường, Vi Ngộ đại sư vừa nhìn xung quanh khắp lượt vừa cất giọng sang sảng tuyên cáo :
- Thoại tiên, A di đà Phật, bần tăng xin cẩn ngôn tuyên cáo một điều trọng đại đến tất cả chư vị đồng đạo võ lâm. Đấy là Long Trảo lệnh sau một trăm năm tự thoái xuất nay đã tái hiện, tiếp tục thi hành trách nhiệm chủ trì công đạo trên khắp võ lâm. Và Hằng Diệu lão sư thái

đây ngoài thân phận Chưởng môn Nga Mi phái thì từ lâu vẫn còn là nhân vật đứng đầu trong Tứ Thiết Diện Thần Long, luôn công bằng sát cánh và hỗ trợ cho Lệnh chủ Long Trảo lệnh. Đồng thời Tam Thiết Diện Thần Long còn lại thì một là bần tăng, thứ đến là Chưởng môn Võ Đang phái Thanh Hạc đạo trưởng, và cuối cùng là Nghiêm Bất Danh, Chưởng môn phái Thanh Thành. Bởi đó, bởi thiết diện chí công, ngay bây giờ bần tăng xin chư vị hãy cùng nhìn xem đây là ai.
Từ phía trong, một lão nhân ung dung tiến ra, khiến quần hùng bất luận ai, vừa thoạt nhìn thấy lão nhân ấy đều ngẩn người và còn trầm trồ xuýt xoa :
- Là Thượng Quan Hà lão tiền bối?!
- Lão nhị của Nhị lão Thanh Thành đây mà? Sao bảo lão đã chết bất đắc kỳ tử?
- Này, có khi nào Thượng Quan lão chính là Lệnh chủ Long Trảo lệnh? Vậy thì thông tin về cái chết của lão nhất định có chủ định. Biết đâu nhờ đó lão vì là Lệnh chủ nên đã có cơ hội tha hồ ẩn thân dò xét mọi bề?
Riêng có một nhân vật khi thấy Thượng Quan Hà xuất hiện đã cứ tái mét sắc diện :
- Lão chưa chết? Lão Thượng Quan chưa chết thật sao?
Thượng Quan Hà cũng cố tình nhìn ngay vào mắt nhân vật này :
- Trương Dực Cảnh chưởng môn sao lại tỏ ra sợ hãi? A... lão phu nhớ rồi. Rằng bảy năm trước, ngay sau khi Giáo chủ Thạch Quy giáo phải cam chịu một kết cục là tự xử, thì Trương chưởng môn cứ vội vội bỏ đi đâu đó thật nhanh. Phải chăng tin đồn về một thảm họa, khiến cả trăm giáo đồ Thạch Quy giáo cũng ngày hôm ấy đã bị thảm sát đồng loạt là có sự dự phần của Trương chưởng môn?
Trương Dực Cảnh lấm lét ngó qua Đào Gia Từ và một vài nhân vật khác.
Và Đào Gia Từ hắng giọng lên tiếng :
- Thượng Quan lão sao lại cứ hồ đồ võ đoán? Làm gì có đại thảm họa nào xảy ra như lời lão thất ngôn nói càn? Hay lão nghĩ vì lão là Lệnh chủ Long Trảo lệnh, thế nên muốn nói gì tùy ý?
Một thanh âm xa lạ chợt vang lên, cũng xuất phát từ phía vừa có lão Thượng Quan Hà bỗng nhiên xuất hiện bước ra :
- Lời của Thượng Quan lão không hề hồ đồ. Trái lại lão nương đây có thể minh chứng, thảm sát và tận diệt toàn bộ giáo đồ Thạch Quy giáo ngoài Trương Dực Cảnh và bản thân lão nương còn có Đào - Tả - Bảo - Đoàn, đều là các nhân vật nhất môn chi chủ của tam phái và một môn Không Không.

Độc Y bà bà xuất hiện, làm toàn thể quần hùng một phen nữa lại huyên náo hẳn lên.
Bao Định Hùng bật nhanh thanh kiếm :
- Mụ vốn dĩ là một ác nhân. Lời của mụ không những sẽ chẳng khiến bất kỳ một ai tin mà còn là lời xúc phạm một cách nghiêm trọng đến thân danh Bảo mỗ, gây tổn hại cho uy danh bổn phái Côn Luân. Mụ thật đáng chết.
"Ào..."
Thần Long Tứ Thiết Diện không một lần chớp mắt, cứ thản nhiên nhìn Bảo Định Hùng thực hiện ý định là toan một kiếm sát hại mụ Độc Y.
Mụ thì bối rối bật kêu :
- Sao cứ để họ Bảo giết ta? Phải có ai đó xuất hiện đi chứ?
Một bóng nhân ảnh lao vút ra :
- Mụ chớ vội lo. Ta đến đây, Lui!
"Bùng!!"
Bị một kình chấn lùi, Bảo Định Hùng hoang mang :
- Tuyệt kỹ Lãnh Âm Đại Tuyệt Công của Bắc Hải cung?! Tiện tỳ ngươi là ai?
Nữ nhân mới xuất hiện chính là Hồng Bảo Nguyệt. Nàng cười cười :
- Bổn cô nương vốn đã được một vài nhân vật ở đây biết từng có họ Hồng. Nhưng kỳ thực thì ở họ Trang. Bổn cô nương chính là hậu nhân cốt nhục của Giáo chủ Thạch Quy giáo và một tuyệt sắc giai nhân được gọi là Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Xin phiền Bảo Chưởng môn nhớ lại những âm mưu gì từng hãm hại song thân phụ mẫu của Trang Bảo Nguyệt này. Nếu như không thể nhớ, hay là để Tả Nhất Giang Chưởng môn Không Động phái từng một thời gian được gọi là Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn tự thú nhận vậy.
Tả Nhất Giang hùng hổ phản bác :
- Chớ nói nhảm. Bọn ta chưa hề biết Giả Tử Nhân Đoạn Hồn là ai?
Độc Y bà bà cười khành khạch :
- Họ Tả ngươi vẫn có lão nương ở đây ư?
Và Độc Y bà bà chợt quay qua nhìn Đào Gia Từ :
- Đào chưởng môn ắt hẳn không ngờ mạng của lão nương vẫn lớn, vẫn ung dung tồn tại?
Đào Gia Từ cau mặt :
- Ta không hiểu mụ muốn nói gì? Là ta từng có ý sát hại mụ ư? Thật đáng tiếc ta chưa có cơ hội ấy, nếu không, một ác nhân như mụ thì ta ngại gì không lấy mạng?
Đến lượt Hạ Trúc Đào bước ra :

- Mụ Độc Y chưa chết vì nhờ Hồng Trúc Đào này kịp giải nguy cho mụ. Thôi nào, xin Đào chưởng môn hạ cố cho phép tiểu nữ được gặp lại mẫu thân, chính là Giang Mộng Hà, cũng là phu nhân của Đào chưởng môn bí mật tự xưng là Tề chủ. một Độc Mục Tề Thiên luôn hùng cứ tại Độc Mục sơn. Giang Mộng Hà đâu? Hay đã bị lão sát nhân diệt khẩu như đã nhẫn tâm lấy mạng Quách Phú Dĩ chính là giọt máu cốt nhục của lão?
Chợt có một tràng cười lồng lộng vang đến, gây kinh hãi và hoang mang cho quần hùng :
- Ai vừa nhắc đến ta? Độc Mục Tề Thiên. Độc Bá võ lâm chính là ta. Ha... Ha... ta đến đây. Hãy mau cung nghinh ta như một Minh chủ võ lâm đi nào. Ha... Ha...
Vi Ngộ đại sư biến sắc :
- Đoàn Kính Cam?! Nhưng sao hắn lại tự nhận là Độc Mục Tề Thiên? Thật lạ là hắn còn muốn được cung nghinh như Minh chủ, hắn điên rồi chắc?!
Đoàn Kính Cam lao lướt qua đầu mọi người, phô diễn khinh công thượng thừa là cứ đảo qua đảo lượn giữa không trung, sau đó mới chịu buông người hạ thân xuống trước mặt Đào Gia Từ. Và Đoàn Kính Cam vẫn cứ cười ngạo nghễ :
- Thế nào, Đào Gia Từ? Ta hay ngươi chính là Độc Mục Tề Thiên? Kỳ thực là ngươi nhưng xem ra ngay hôm nay ngươi phải nhượng lại cho ta. Bởi vì, Ha... Ha... bản lãnh ta lúc này đã là Thiên hạ đệ nhất, ngươi không nhượng không được. Ha... Ha...
Đào Gia Từ tái mặt :
- Thật hoang đường. Vì ta nào có là Độc Mục Tề Thiên để bảo phải nhường cho ngươi. Nhưng bởi vì ngươi là Độc Mục Tề Thiên, Đào Gia Từ ta dù muốn dù không vẫn phải giết ngươi, trừ hại cho võ lâm. Đỡ!
Đào Gia Từ vang danh là Trường Sinh kiếm, kiếm chiêu hễ khởi phát là liên miên trường cửu, nhưng họ Đào vừa tung kiếm thì Tả Nhất Giang, và Trương Dực Cảnh cũng cùng một lúc xuất phát chiêu cung, đồng loạt quật cả vào Đoàn Kính Cam từ nhiều phương vị. Nhưng Đoàn Kính Cam không sợ trái lại vẫn cười, để rồi bất ngờ bạt xuất về phía Trương Dực Cảnh một kình quái đản :
- Nhưng ta thì chẳng muốn giết họ Đào ngươi. Bởi ta cần một kẻ như ngươi, tương tự bấy lâu nay ngươi luôn cần đến ta. Thế cho nên, đây là một lời cảnh báo dành cho ngươi đấy, họ Đào. Hãy xem cái chết của họ Trương này và lấy đó làm gương. Ha... Ha...
Chiêu kình của Đoàn Kính Cam bảo là quái đản vì chỉ có hai sắc màu

hồng trắng cuộn xoáy vào nhau. Đồng thời chỉ một cái lắc người, Đoàn Kính Cam đã ung dung thoát hai chiêu công còn lại của Đào Gia Từ và Tả Nhất Giang. Trong khi đó chiêu chưởng trắng hồng của Đoàn Kính Cam vẫn thần tốc lao vào Trương Dực Cảnh.
"Ầm!!"
Trương Dực Cảnh khựng lại, mắt trợn trắng và chợt tự phân khai, ngã xuống rã thành năm bảy mảnh.
Đào Gia Từ kinh hoàng :
- Là Tu La Hạo Nhiên công ư? Không thể nào?
Đoàn Kính Cam cười đắc ý :
- Chính là Tu La công phu đây. Nhưng may mắn thay ta đã có thêm Huyết Thiết Chỉ Hoàn, một thần vật có thể khiến Tu La chưởng thêm gấp ngàn lần lợi hại. Ha... Ha...
Cái chết quá khủng khiếp của Trương Dực Cảnh làm cho nhiều đệ tử phái Hoa Sơn phẫn nộ. Họ loang kiếm nhảy xông đến :
- Mau báo thù cho sư phụ Chưởng môn. Giết Đoàn ác ma!!
"Ào... Ào"
Đoàn Kính Cam hất tung song chưởng, tạo thành nhị kình quyện hai màu trắng và hồng :
- Bọn ngươi muốn chết. Và cũng nên chết để tất cả thấy rõ uy lực lợi hại của ta. Ha... Ha...
"Vù... Vù!"
"Ầm!! Ầm!"
Nhiều thây người ngã gục, thi thể cũng tự rã thành nhiều mảnh và máu huyết bắt đầu nhuộm đỏ cục trường.
Đoàn Kính Cam càng cười to hơn, đắc ý nhiều hơn :
- Huyết sẽ lưu mãn địa nếu có ai chẳng thừa nhận ta là Minh chủ võ lâm. Nghịch ngã giả vong. Giết. Ha... Ha... giết!
Và Đoàn Kính cam bật tung một kình trắng hồng vào Tả Nhất Giang.
Họ Tả khiếp đảm nhảy lùi, miệng gào vang :
- Đào lão huynh còn chần chờ gì nữa. Hoặc dụng độc hoặc bộc lộ tuyệt kỹ, lão phải cùng bọn ta, giúp bọn ta trừ khử họ Đoàn chứ?
Đoàn Kính Cam lao vào họ Đào :
- Dụng độc đối với ta vô ích. Vì ta cũng như ngươi đều ngấm ngầm luyện cách dụng độc của Độc Y bà bà như nhau. Nhưng có bộc lộ tuyệt kỹ thì khác, thử xem công phu âm hàn của ngươi có làm gì được ta chăng? Đỡ!
"Ào..."
Đào Gia Từ cũng khiếp đảm nhảy lùi. Nhân đó, Đoàn Kính Cam quật luôn vào mụ Độc Y tình cờ đứng khá gần :

- Giết! Ha... Ha...
“Ầm!!”
Mụ Độc Y không sao tránh kịp nhưng vẫn thoát chết trong gang tấc vì nhờ có người vừa thần tốc xuất hiện ứng cứu mụ.
Mụ bàng hoàng :
- Triệu Thái ngươi lẽ ra nên xuất hiện sớm hơn. Phì... may là vẫn còn chút mạng già.
Đoàn Kính Cam cũng nhìn ra Triệu Thái :
- Lại là ngươi? Được lắm, nhục hai lần trước, lần này ta sẽ hỏi lại cả vốn lẫn lãi. Đỡ!
“Ào...”
Triệu Thái bật Long Vỹ kiếm :
- Tất cả hãy tránh mau. Thần vật lão đang giữ chính là Huyết Thiết Chỉ Hoàn, cũng là nguyên nhân khiến lão trở nên kẻ khát máu, chỉ thích sát nhân hại mạng để nhìn máu chảy thây rơi. Hãy tránh mau.
“Bung bung...”
Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm của Triệu Thái không đủ uy lực hóa giải công phu quái đản của họ Đoàn. Thế cho nên Đoàn Kính Cam vừa cười sặc sụa vừa lướt ào đến :
- Ngươi cũng biết sợ rồi sao? Trái lại, ta rất thích nhìn máu huyết ngươi tuôn tràn. Ha... Ha...
“Ào...”
Triệu Thái bỏ kiếm, hất đủ song kình vào ngọn chưởng quyện hai sắc màu trắng hồng của lão.
“Bung bung...”
Nào ngờ Triệu Thái vẫn tiếp tục bị bức lùi, là cơ hội cho Đoàn Kính Cam tung sát chiêu tối hậu.
- Giết! Ha... Ha...
“Ào...”
Chợt có tiếng niệm Phật :
- Sao Lệnh chủ không dùng Long Trảo Quyện Vân là tuyệt kỹ bất khả bại của Long Trảo lệnh?
Chính lúc đó Triệu Thái cũng quát :
- Ta không thể để lão trở thành Ma Vương. Đỡ!
“Vút!”
Một vật chợt chớp sáng lao ra.
Đào Gia Từ kinh hoàng :
- Gã là Lệnh chủ Long Trảo lệnh?!
Đoàn Kính Cam cười ngật ngưỡng :
- Có là Lệnh chủ thì cũng chết. Ha... Ha...

Và Đoàn Kính Cam hướng chưởng kình quật vào vật chớp sáng.
Triệu Thái lập tức bất vút lên không trung, cuồng nộ quật áp xuống một kình :
- Âm Dương Vạn Biến!!
“Ào...”
Đoàn Kính Cam chớp động, vừa uốn người vừa quật lên một chưởng trắng hồng.
“Bung bung...”
Chấn kình bức Triệu Thái bay lộn ngược lên cao hơn. Và đó là lúc vật chớp sáng nọ vì không bị lực đạo nào ngăn cản nên cứ xé gió lao cắm vào đầu vai tả của họ Đoàn.
Đoàn Kính Cam đau đến chấp chới, và mắt lão bắt đầu bắn lộ hung quang :
- Máu?! Là máu của ta? Ha ha, Ha... Ha... Ta phải nhuộm máu tất cả. Giết tất cả. Ha... Ha...
Và Đoàn Kính Cam cuồng lộ bật lao vào Triệu Thái :
- Giết. Ha... Ha... Giết!
Trang Bảo Nguyệt và Hồng Trúc Đào cùng kêu thất thanh :
- Quả nhiên không sai. Ma ảnh của Huyết Thiết Chỉ Hoàn đã khiến lão bắt đầu phát cuồng. Lão đã biến thành Ma Vương đấy! A...
Triệu Thái cũng phẫn nộ lao vào lão :
- Đến Long Trảo Quyện Vân cũng không hạ được lão. Thử xem xông phu Uyên Nguyên Tu La có làm lão thất thủ chăng. Đỡ!
“Ào...”
Nhưng chưởng của Triệu Thái lại tỏa khí lạnh ngút ngàn, khiến Đoàn Kính Cam bất chợt khựng lại và ngơ ngác :
- Lãnh khí?! Điều gì đã xảy ra cho ta? Sao ta bị lạnh thế này?
Phản ứng của lão thật kỳ quặc. Đến nỗi lão cơ hồ không nhận ra một kết cục bi thảm đang dành cho lão.
“Ầm!!”
Lão bị chấn bay và khi rơi xuống chỉ còn là một thi thể hoàn toàn giá lạnh và bất động.
Triệu Thái đắc thủ nhưng không đắc ý :
- Là lãnh kình đã thức tỉnh lương tri lão? Có phải đây cũng là điều từng xảy ra cho Huyết Ma Ảnh - Ma Vương trăm năm trước, để sau khi thức tỉnh mới tự nhận là Khắc Phục Nhân?
Chợt có tiếng niệm Phật vang lên :
- Lệnh chủ cẩn trọng. Vô lượng thọ Phật, Tả chưởng môn thật to gan.
Được đề tỉnh Triệu Thái quay phắt lại :

- Tả chưởng môn phải chăng muốn bổn Lệnh chủ sử dụng oai lực của Long Trảo lệnh truyền đời của Nam Cung đại thế gia?
Họ Tả thất sắc lùi lại :
- Hóa ra tính danh thật của ngươi là Nam Cung Thái, không còn là Triệu Thái nữa sao?
Triệu Thái cười lạnh :
- Dù mang tính danh gì đi nữa thì bổn Lệnh chủ cũng từng là đệ tử của Quán chủ Huyền Vũ đạo quán. Nay tuân theo di mệnh của tiên sư, bổn Lệnh chủ thật tâm muốn biết Tả chưởng môn đã lẻn hạ độc vào tiên sư khi nào? Có phải lúc cả hai từng hiệp lực, cùng đối phó chỉ một chưởng của Giáo chủ Thạch Quy giáo chăng? Chẳng trách sau lần đó, trong khi Tả chưởng môn vẫn bình yên vô sự thì ngược lại hiện trạng của tiên sư cứ ngày càng suy vi. Tả chưởng môn mong được chiếm hữu tà công Huyết Ảnh Nhân đến thế sao?
Tả Nhất Giang lấm lét liếc họ Đào :
- Ta không biết ngươi nói gì.
Triệu Thái liền nhìn qua họ Đào :
- Đào chưởng môn còn gì để nói? Giang Mộng Hà đâu? Khí phách của một Độc Mục Tề Thiên của Đào chưởng môn đâu?
Đào Gia Từ lạnh giọng :
- Ngươi là Lệnh chủ Long Trảo lệnh, sao lại có những lời lẽ hồ đồ. Ta...
Chợt có tiếng nói của Chưởng môn phái Thanh Thành cất lên từ xa :
- Lệnh chủ. Đã phát hiện cao tăng nọ là ai. Có cần bổn Chưởng môn đưa đến để đối chất chăng?
Triệu Thái tươi ngay nét mặt :
- Thật phiền Nghiêm Bất Danh chưởng môn. Nhưng sao đắc thủ nhanh vậy?
Nghiêm Bát Danh mang đến một tăng nhân vừa già vừa lam lũ :
- Hóa ra chỉ là một quản sự của các hỏa đầu ở Trai phòng phái Thiếu Lâm. Lão lục quản hỏa đầu không biết võ công. Nhưng nấu ăn thì cực khác.
Nhìn thấy vị tăng nhân gọi là Lục hỏa dầu. Trang Bảo Nguyệt bật kêu :
- Chính là danh xưng này. Muội tuy từng nghe đề cập nhưng thật sự chẳng dễ nhớ.
Bỗng Hồng Trúc Đào kêu lo lắng :
- Úy, Đào Gia Từ lẻn đi đâu rồi?
Mọi người kinh hãi cùng tìm. Nào ngờ nghe xa xa có tiếng cười vang đến :

- Ta vẫn ở đây. Có chăng, bọn ngươi và tiểu tử kia dù muốn giết ta vẫn cần nhìn kỹ lại.
Mọi người cùng nhìn và cùng thấy Đào Gia Từ đang ngang nhiên xuất hiện trợ lại với một phụ nhân sóng vai. Đã thế trong tay họ Đào và phụ nhân còn có hai nhân vật đã bị chế ngự.
Triệu Thái nhận ra ngay hai nạn nhân :
- Sa Ôn Ngọc cung chủ ca ca?
Trang Bảo Nguyệt cũng kêu :
- Tào Quỳnh Hương?!
Phụ nhân nọ bật cười lanh lảnh :
- Muốn bọn chúng toàn mạng, một là giao cho Giang Mộng Hà ta Long Trảo lệnh. Hai là tiểu tử Nam Cung Thái phải tự kết liễu sinh mạng ngay ở đây. Thế nào? Ha... Ha...
Triệu Thái hốt hoảng đáp ứng :
- Đừng giết họ. Để ta giao vật, sau đó sẽ giao sinh mạng.
Mọi người bàng hoàng và thật sự không tin cho dù đều tận mắt thấy Triệu Thái đang ném Long Trảo lệnh cho bay về phía Giang Mộng Hà.
Giang Mộng Hà đắc ý đưa tay toan chộp. Nào ngờ đã có tiếng Triệu Thái bật quát :
- Tự mụ muốn chết!
Long Trảo lệnh chợt chuyển hướng và tăng tốc bay lao cắm vào giữa mặt mụ họ Giang.
Thấy vậy, Đào Gia Từ bật gầm :
- Ngươi...
Chợt hữu thủ của Triệu Thái lao vút ra một vật :
- Phần của lão thì đây là lời ta đã hứa trước khi Lý Mộ Huệ nhắm mắt. Trúng!
Vật đó thần tốc và lao cắm chuẩn xác vào huyệt Mi Tâm của họ Đào, chỉ lưu lại một vệt ngấn huyết, tương tư bị một mũi kiếm vô hình xuyên thủng vào.
Họ Đào kêu tiếng cuối cùng :
- Là Quỷ Kiếm... Vô... Vô Ảnh Thủ... Hự!
Triệu Thái lắc đầu cười lạnh :
- Sai rồi. Vì ta chỉ dùng tuyệt kỹ Lý gia, gọi là Luân Hồi Cửu Chuyển Nhiếp Tam Phách.
Vừa lúc đó Long Trảo lệnh của Triệu Thái cũng chấn vỡ não bộ và Thiên Linh Cái mụ họ Giang.
- Oa...!!
Mục kích hai cái chết cực thảm, lão tăng Lục quản hỏa đầu run lẩy

bẩy ngã khuỵu xuống :
- Xin đại lượng dung tình tha mạng cho lão nạp. Chỉ vì tuân theo di lệnh tiên mẫu, vốn là a hoàn của nữ nhân từng được Âm Dương lão thiền sư luyến ái, nên lão nạp mới nghĩ đủ kế miễn chiếm hữu Âm Dương Vạn Biến công phu, bắt đầu từ việc phát hiện và cáo giác Giáo chủ Thạch Quy giáo luyện tà công. Kỳ thực lão nạp đâu ngờ tà công đó không do Giáo chủ Thạch Quy giáo nhờ tiến vào Vạn Niên cốc nên thủ đắc. Nếu sớm biết rõ sự tình...
Triệu Thái nhăn nhó nhìn lão tăng nọ :
- Tóm lại, thảm biến xảy ra trăm năm trước tại Vạn Niên cốc là do mẫu thân lão lao tâm khổ tứ nghĩ ra, lợi dụng cả Cửu Hàn Bắc Hải lẫn các cao thủ Trung Nguyên? Và sự xuất hiện của Huyết Ma Ảnh Ma Vương chỉ là tình cờ, khiến mẫu thân lão mưu sự tại nhân, bất thành do thiên?
Lục quản hỏa đầu tăng sụp xuống :
- A di đà Phật, lỗi là do lòng tham của tiên mẫu, kéo dài đến hết một đời lão nạp. A di đà Phật.
Triệu Thái ngao ngán lắc đầu :
- Việc này xin cứ để phái Thiếu Lâm tùy nghi xét xử. Xin thứ lỗi, tại hạ có việc khẩn cần đi, nhân tiện xin tiễn Cung chủ Bắc Hải cung phu phụ hồi cung. Cáo biệt, và hẹn sẽ có ngày gặp lại.
* * * * *
Khi chỉ còn lại ba người, Hồng Trúc Đào nói :
- Chàng còn một bí mật không muốn bị tiết lộ. Nhưng chẳng để ai hay biết gì về công phu Huyết Ảnh Nhân chàng đã lỡ luyện, e chỉ còn mỗi một cách, là chàng cũng phải ưng nhận Trang Bảo Nguyệt làm thê nhi như thiếp. Vì đã là phu thê, có ai nỡ hại chàng?
Triệu Thái cười cười :
- Đấy là kết quả sau nhiều lần mật đàm giữa người và Trang cô nương? Đã vậy nếu ta khước từ chẳng hóa ra chỉ là một đại ngốc tử sao?
Trang Bảo Nguyệt đỏ ửng hai bên mặt :
- Nghĩa là chàng... ưng thuận?!
Triệu Thái đắc ý, phá lên cười vang dội...

HẾT

Nguồn: Vietkiem
Người đăng: ct.ly
Thời gian: 11/05/2009 7:22:41 CH